རྒྱལ་བའི་རྣམ་ཐར་ལ་ལ་འདབ་བརྒྱ་ཙ་ཡོངས་འདུའི་འཁྲི་ཤིང་

གསུར་ཟའི་ཚེར།

བསོད་ནམས་ཕུང་པོ་སྨིན་པའི་འབྲས་བཟང་དཔྱོད་ལྡན་འཚེ་མེད་དགའ་སྟོན་ཆེ།

སྤྲེལ་མཛད་དགེ་བའི་དབང་པོ་ཡབ་སྲས་འཕགས་ཡུལ་མཁས

མང་གཙུག་གི་རྒྱན།

ཨེ་ཤེས་ཉི་མ་འོག་མིན་མཁའ་དཀྱིལ་ནས།
ཤར་བའི་རྣམ་འཕྲུལ་འོད་ཟེར་ཆེས་འབར་གཟིས།
གདུལ་དཀའི་གདུང་སྒྱུར་སེལ་ལ་སྙིང་སྟོབས་ཁུར།
བླ་ནས་བླར་འདེགས་དོན་ཀུན་གྲུབ་པའི་དཔལ།
གང་དེ་སྤྲིན་དང་ད་ལྟའི་མཛོད་བཟང་ཅན།
རྣམ་མཁྱེན་མེས་པོའི་རལ་རླུང་སྤྲུབས་འཁྲིལ་ལས།
རྨད་བྱུང་གདམས་ཀྱི་ཐིགས་གཅིག་གདྒྲའི་རྒྱུན།
ལོག་རྟོག་དྲི་མ་འདུད་པའི་ཞབས་བསིལ་མཆོག།
དཀྱིའི་གཞུང་ལུགས་ནེ་ལོང་གཙང་མའི་ངོས།
གྲྭ་དོན་རྒྱུན་གྱི་བཞིན་རས་རབ་ཤར་བ།
ལེགས་བཤད་དཀྲུམས་རིང་སྲིག་གི་ཟུར་མདའ་ཡིས།
ཤེས་ཧྲན་ཀུན་གྱི་བདུན་པ་ཅིག་ཙར་གྲོགས།
བོད་གཏན་དྲང་སྲོང་མང་པོས་བླུན་དད་ཀྱིས།
སྙོད་མཆོད་རྟོགས་བརྗོད་མཁྱེན་སྤྱོད་ལ་པབ་མཐར།
གྲོང་ཚིག་མཚན་མ་ཙམ་ལ་ཧྲར་བཟུང་ནས།
དམ་པའི་གསུང་ཞེས་འདུད་རྣམས་སྐལ་བ་བཟླ།

གཏི་སྨུག་སྨུན་འཐིབས་ལོག་སྨྲོས་ཁྲང་ཐུ་ཅེ།
ཀྲོལ་པས་རབ་འཁྲིལ་ཉིད་མོངས་དུག་གི་རྒྱས།
ཐར་འདོད་སྒྲོག་ལ་ཀྲོལ་བ་ཕྱག་རྒྱའི་ཁྲུ།
ཐ་སྐད་རྩི་ལ་ཐུག་དོག་དབང་གི་གཤུར།
ཉིངས་དང་རྣམ་འགྱུར་རྒྱན་གྱི་ཆ་ཤས་གང་།
ལྷི་ཡང་སྡེབ་སྦྱོར་རི་དྭགས་གཟུགས་ཀྱིས་སྒྲེ་པ།
སྙན་བསྒྱུར་ག་བུར་གཟེགས་མ་འཐམ་འཛོག་པ།
བསྟུན་བཅོས་ཀུནྣའི་གཏེར་ལ་འཁུ་སེམས་ཅན།
རྣམ་དཔྱོད་མཛེས་པའི་དཀྱིལ་འཁོར་བག་ལ་ཞ།
རེས་འགའ་གཏོལ་གདམ་དུ་བའི་མཐུག་མ་ཀྱང་།
བརྩམས་ཆོས་རྒྱུ་སྐར་ཁྲོད་ན་གཞོང་པའི་གཟས།
འགྲན་དེ་ཆེར་ཀློམ་མང་པོའི་ངག་སྒྲོས་རྒྱུར།
རྒྱང་གིས་ཐེར་གཡེངས་སྤྱུར་མ་ཉེས་དབང་གས།
མཐོང་པོར་ཆགས་སེན་གོང་མའི་ལུང་ལས་ཀྱིས།
ས་གསུམ་རྣམ་འདྲེན་འཕགས་པའི་བདག་ཉིད་ལས།
རིགས་བརྗོད་ཆེ་འདི་ཁ་བའི་སྨན་ལྗོངས་དར།
ཕྲ་མོའི་འགྱུར་བཅོས་ཅམ་ལ་ལོ་ཆེན་དུ།
ཀྲོས་སེམས་མགྲོན་བུས་མིག་དབང་སྤྲིད་རིན་པར།
གཙུག་ལག་གངས་རིའི་སྤྲིན་བརྡ་སྤྲོད་ཀྱི།
ཅམ་གསུམ་རྫོགས་པའི་ཞུ་ཆེན་ཤོང་སྟོན་རྗེ།
ཀློ་གྲོས་ཛམྦུའི་སྐྱེ་མས་ཉེར་བཏུངས་པ།

ཆོས་ལུང་རྒྱ་མཚོའི་སྙིང་པོ་ལེགས་བཤད་གསེར།
འཛིན་བྱེད་གངས་ཅན་བསྟན་པའི་ཞིང་དུ་ཆེ།
དོན་གྱི་གནས་ལྔ་རིག་པ་ལོ་ཆེན་དབང་།
གཞན་བོ་འི་ལུགས་སྲོལ་སྒྲོན་མེས་ཁོལ་པོ་འི་སྲུན།
བསལ་ཆེ་གཅམ་བྲུས་བསྡུགས་དང་མཚུངས་མིན་པར།
ཆོས་ཀུན་མཁྱེན་པའི་ཉི་མ་འོད་ཟེ་ཆེ།
རྒྱལ་བསྟན་ཡོངས་ཀྱི་མཁར་ཤར་ཆོས་སྐྱོང་བཟང་།
ཚུལ་འདིའི་འཆད་ཉན་ས་སྐྱིགས་ཨུཏྤ་ལ།
རྣ་གོང་མཛེས་རྒྱན་གསར་པའི་སྤྲིལ་ལེགས་སུ།
སྐལ་བར་ཐོབ་འདི་བསྟན་ལ་གཅེས་འཛིན་པ།
བཤེས་གཉེན་རིམ་བྱོན་བཀའ་དྲིན་པ་མཐའ་ཡས།
ཁྱད་པར་ལྔ་རིག་ལང་ཚོ་ན་དར་གློས།
བྲང་སྤོང་ཕུར་བུའི་ཁིངས་པ་འཕྲོག་ཉམས་ཅན།
ས་ལའི་ལྗོངས་ཀྱི་ལྷ་དབང་སློན་འགྲོ་པ།
ངེས་པར་ཐམས་ཅད་མཁྱེན་རེའི་རྣམ་དཔྱོད་མཐུ།
དགེ་དབང་ཞལ་ལུང་དཔྱིད་ཀྱི་བསེར་བུ་ཡིས།
མཁས་མང་འདོད་ལྡན་བ་སྤུ་ཉེར་བསླང་ནས།
ཚིག་དོན་མཆུ་སྒྲོས་ཆེས་དམར་རོ་བདུད་བར།
ཡིད་ཀྱི་ཞིང་དུ་ལན་བརྒྱར་རྒྱུག་པ་ཟླས།
དེ་ཙམ་སྤོན་བྲུང་གཏམ་གྱི་སྐྱོར་བློས་ལས།
ད་ལྟ་འབྲི་ཞིང་ཆུ་གཏེར་ལྟ་ཞོག་གི།

མཁས་དབང་དཔའ་བོའི་གསུང་རབ་བཀྲ་ཡང་།
སྒྲོལ་བའི་བློ་གྲོས་གྲུ་གཟིངས་ཉིད་སྐར་བཞིན།
ཀྲི་ཀིའི་མཚར་ལྡུམ་དྲང་སྲོང་ཚིག་གི་མདངས།
ཆོས་བརྒྱད་ལྷུགས་ཀྱི་གཏུན་བུ་བདུན་སྐྱེས་པ།
བསྟན་འཛིན་ཁྲབ་འཇུག་གྲུ་གྲུའི་གར་མཁར་བས།
དྲང་པོའི་གླིགས་བུ་གཙན་གཟན་མདུན་བྱེ་ཟུ།
འོན་དེ་རྒྱལ་བསྟན་ལྷ་སྒག་དྲག་པའི་དུས།
གཉམ་བསྙོས་ས་སྤྱོད་ལས་ཤུགས་དར་ལ་དྲག།
སྐྱེ་རྒྱུའི་ལེགས་བྱས་མཆོ་མཛིང་ཟབ་རྒྱ་ཆེས།
སྔོན་བྱོན་མཁས་པའི་སྤྱན་ལྷ་འབྱུང་སྲིད་སྐམ།
དེ་ཕྱིར་སློབ་ལམ་དུས་ནས་འགྲོ་ཀུན་ལ།
བརྩེ་བས་བདག་གཞན་བཟེ་བའི་ནམ་ཐར་དྲི།
ལོ་རྒྱུས་མ་ལ་ཡ་རླུང་གིས་དྲངས་པས།
ཡིད་ཀྱི་ཚ་གདུང་སེལ་བའི་མཛོད་གཙུགས་མ།
ཟླ་མེད་བྱང་ཆུབ་ཆེད་དུ་བྱ་དཀའི་ཚོགས།
གྲངས་མེད་བསྐལ་གསུམ་བསགས་པའི་བདེན་དཔང་དུ།
ས་ཡི་ལྷ་མོ་ཀུན་བཟོད་ལས་འཕགས་ཕྱིར།
བརྟན་འཕྲེང་གཞན་འདྲིད་གླིང་མོའི་རྗེས་འགྲོ་མིན།
གདུལ་དཀའི་ཞིང་འདིར་པད་མཚོར་ངང་པ་ལྟར།
དགྲེས་དཀྲུར་འཇུག་པའི་ལྷག་བསམ་སྙིང་སྟོབས་ལ།
སྨས་བཅས་སྤྲོགས་བཙུའི་སངས་རྒྱས་མ་ཞུས་པས།

ཆེས་ཆེར་བསྔགས་པའི་གདན་སྟན་སྙིང་ལ་སིམ།
དཔྱད་བཟོད་རྒྱུ་མཚན་ཤེས་ནས་དད་པའི་བློ།
ཀུན་རྟོག་འཐུམ་སྒྲག་རྫིང་བུར་ཤར་བའི་གཟུགས།
གཞན་ཀྱིན་རླུང་གིས་བསྐྱོད་མིན་རྡོ་བའི་ངོས།
བྲིས་པའི་རི་མོ་གཡོ་མེད་དངོས་པོ་འི་གཞིས།
བློ་གསལ་རྒྱ་མཚོར་དུག་འབབ་གློགས་བས་སླུང་།
འཛང་མེད་པར་གྱི་ན་རྟོས་ཆུ་གཏེར་ཆེ།
འཕེལ་འགྲིབ་མེད་གང་ཁྱེད་པོ་གཏྲིའི་ཡབ།
རབ་དཀར་སེམས་ཀྱི་རྩེ་མོ་མཁའ་ལ་བསྐྱེག།
དྲི་བྲལ་འབྱོར་བའི་འོ་མཚོ་ལེགས་འཁྱིལ་བར།
སྒོ་གསུམ་བརྩོན་པའི་ལྷོན་པ་བསྒྲིལ་བ་ལས།
སྙིང་པོ་ཚོགས་གཉིས་ཆེར་སྤྲུངས་རྩི་བཅུད་པར།
བྱང་ཆུབ་མཆོག་གི་ཟླུངས་སུ་འགྱུར་བར་ཤོག།
ནམ་མཁའི་མཐས་གདུགས་དེ་སྙེད་ལུས་ཅན་ཀུན།
བསོད་ནམས་ས་བོན་གྲངས་མེད་སྐྲེ་སྲིད་ཞིང་།
བདག་སྒྲིན་གཡུར་ཏུ་བཟ་བའི་སྐེ་ཤ་ལ།
སྨྲོད་པའི་རྩེ་དགའ་ཁང་ནས་དགོད་གྱུར་ཅིག།
ལྷར་སྣང་སྣ་ཚོགས་གྲུབ་མཐའི་མཚན་སྤུན་གླིང་།
སྒྲ་ཚད་བཟོ་གསོ་ནང་རིག་ཏ་བདུན་ཅན།
གྲུང་ཤར་ཐོས་བསམ་སྒོམ་པ་ཐུབ་པའི་བསྟན།
ལྷུང་རྟོགས་སྣང་བ་དམ་པའི་དཔལ་འབར་ཤོག།

འཇམ་དཔལ་མི་ཡི་ཀློས་གར་བཅོང་ཁ་པའི།
རིང་ལུགས་ཞུ་སེར་ཅོད་པན་འཆང་བའི་སྐེ།
འཛམ་གླིང་སྐྱི་རྒུའི་བསོད་ནམས་མཆོད་སྡོང་དུ།
ཉི་ཟླས་སྨུན་སེལ་རི་སྲིད་བརྟན་གྱུར་ཅིག།
ཚངས་པས་ཀ་བ་མེད་པ་གནམ་གྱི་སྒོ།
ཕྱེ་ནས་མང་པོས་བཀུར་བའི་རྒྱལ་སྲིད་དུ།
ཉེར་བསྒོས་ས་ཡི་བརྒྱ་བྱིན་མཆོད་ཡོན་ཟུང་།
རབ་ཐང་དཔལ་མགྲིན་ཅན་དང་སྐལ་མཉམ་ཤོག།
སྤྱི་དང་ཁྱད་པར་རྒྱ་རྗེར་གངས་ཅན་འདིར།
རིང་པོར་འཚོ་བའི་ཉ་ལྕིབས་ཁོག་ཡངས་པར།
སྡིག་འབྲས་དྲི་བྲལ་བདེ་སྐྱིད་མ་ཀྟི་ཀ།
ཆེར་སྤྲུངས་ཐར་པའི་སྲིད་གྲུར་རྒྱུ་བར་ཤོག།
ཡོངས་འདུའི་འབྲས་བཟང་གཏོང་བར་ལག་རྐྱོང་བའི།
བྱེད་པོར་གཏོགས་ཀུན་འདིར་བསྟན་རྣམ་པར་ཐར།
འཇོན་ལས་ཕྲོག་བྱེད་སྡིག་དང་རང་གི་རྒྱུད།
ཆུང་ཟད་ཙམ་ཡང་ལྷན་ཅིག་གནས་མིན་ཤོག།

ཉེ་རིང་མེད་པར་ཀུན་ལ་རབ་འཇུག་རྒྱལ་བའི་ཐུགས་རྗེ་ཉིན་བྱེད་པ་དང་།
སྲིད་ཞིའི་ཆུད་པའི་སྨན་སྨུག་རབ་བཅིལ་པན་བདེའི་པད་དཀར་དགའ་ཚལ་དུ།
མཆོག་གསུམ་དམ་པར་བསྟོད་བསྔགས་དང་དེར་གློ་གྲོས་བྱུང་བ་

གཞོན་ནུའི་སྨྲས།

དུས་མཐིན་རྒྱལ་པོའི་བསོད་ནམས་དེ་སྐད་འགྲོ་ཀུན་གྱིས་ཐོབ་བཀྲ་ཤིས་ཤོག།།

རྟོགས་བརྗོད་རིན་པོ་ཆེ་འདི་ཉིད་ཀྱང་པར་དུ་བསྐོས་པ་པར་མཁན་རྣམས་ཀྱི་ཕྱག་ལག་ངལ་བའི་དཀའ་ཐུབ་ལྷུར་ལེན་པ་ཙམ་དུ་ཟད་མོད། འོན་ཏེ་རྒྱ་གར་གྱི་པཎ་ཆེན་ཁ་སྒྲུ་ཅན་རྣམས་ཀྱིས་དེ་བཞིན་གཤེགས་པའི་རྣམ་པར་ཐར་པ་གསར་དུ་བརྩམས་པ་དང་། སྐད་གཉིས་སྨྲ་བའི་ལོ་ཙཱ་བ་རྣམས་ཀྱིས་བསྒྱུར་ཅིང་རྗེས་འཇུག་གི་བསྟན་འཛིན་མཚན་ཉིད་དང་ལྡན་པ་རྣམས་ཀྱིས་དར་རྒྱས་སུ་མཛད་པ་ནི་རང་ཉིད་མཁས་པར་སྒྲུབ་པའི་མངོན་པའི་ང་རྒྱལ་དང་གྲུ་ཆོམ་གྱིས་ཚུལ་རེར་ཞུགས་པ་མ་ཡིན་པར་དེ་བཞིན་གཤེགས་པ་ལ་དད་པ་མེད་པའི་འགྲོ་བ་རྣམས་དད་པ་གསར་དུ་སྤེལ་བ་དང་། དད་པ་དང་ལྡན་པ་རྣམས་གོང་ནས་གོང་དུ་འཕེལ་བར་འགྱུར་བས་རང་གཞན་གྱི་བསོད་ནམས་དཔག་ཏུ་མེད་པ་གསོག་པའི་ཕྱིར་དཀོར་ཅོག་ཏཱ་ལ་ལས།

དད་པ་སྤྲོ་འགྲོ་མ་ཟེར་བསྐྱེད་པ་སྟེ།
ཡོན་ཏན་ཐམས་ཅད་བསྐྱུང་ཞིང་འཕེལ་བར་བྱེད།
རྟོགས་པ་སེལ་ཞིང་ཆུ་བོ་རྣམས་ལས་སྒྲོལ།
དད་པས་བདེ་འགྲོའི་གྲོང་ཁྱེར་མཆོད་པ་ཡིན།།

ཞེས་པ་དང་། མཁས་མཆོག་དཔའ་བོས།

གྲགས་པའི་མཚན་མར་གྱུར་པ་བཟང་པོ་འདི་རྣམས་ཀྱིས།
བདེ་བར་གཤེགས་གྱུར་ལམ་རྣམས་གང་ཡིན་བསྟན་པར་འགྱུར།
ཡིད་ལ་དད་པ་མེད་པ་རྣམས་ཀྱང་དད་པར་འགྱུར།
ཆོས་དང་ལྡན་པའི་གཏམ་གྱིས་དགའ་བ་ཉིད་དུ་འགྱུར།

ཞེས་གསུངས་པའི་དོན་དང་མཐུན་ཞིང་།

ལོ་ཆེན་ཆོས་སྐྱོང་བཟང་པོའི་

བཀའ་དྲིན་ལས་ས་ལོ་འཇམ་དཔལ་རྡོ་རྗེ། དཔོན་པད་དཀར་ཆོས་སྐྱོང་། སྐྱོགས་སྟོན་སྨོན་གྲུབ་ལོ་ཙ་བ། དཔལ་ཁང་ལོ་ཙ་བ་དབྱངས་ཅན་སྙེམས་པའི་སྒྲ་སོགས་སྐད་གཉིས་སྨྲ་བའི་ལོ་ཆེན་མང་དུ་བྱོན་ཞིང་། དེ་དག་ལས་བརྒྱུད་པའི་ཡང་སློབ་དང་ཉིང་སློབ་རྒྱ་ཆེར་གྱུར་པའི་ནང་ཚན་སྣང་གྲགས་འོད་ཟེར་རྒྱལ་མཚན་དང་གྲངས་ཆེན་ལོ་ཙ་བའི་དྲིན་ལས་སྨྲ་འགྲོ་པ་ཡབ་སྲས་སོགས་ཚད་གྲུབ་ཀྱི་མཁས་པ་ཁ་ཡར་བྱུང་ཡང་དེང་སང་ནི་ཟུར་མཁར་བློ་གྲོས་རྒྱལ་པོའི་གསུང་ལས།

ཚུལ་དེ་ལྟ་ན་ཡང་ཕུར་རྒྱལ་འདིར། གཞན་ཀུན་ཕྱོགས་མེད་གཏོང་བ་དང་། རང་ལུགས་བཤད་འཚོལ་བར་ཆོས་ན་ཡང་། དོན་ཕྱིན་ཡིན་གཉིས་ཀ་གསེར་ལས་དཀོན།

ཞེས་གསུངས་པ་ལྟར་གླེགས་བམ་འདི་ཉིད་ལ་གཟིགས་པ་ལྷུར་ལེན་པ་དཀོན་པ་འདྲ་ཞིག་འདུག་ཀྱང་། བདེ་བར་གཤེགས་པའི་བསྟན་པ་ལྔ་བརྒྱ་ཕྲག་བཅུར་གནས་པར་བཤད་པའི་ད་ལྟ་ལྔ་ཕྲག་དྲུག་པའི་ནང་དུ་ཡོད་པས་གཞུང་ལུགས་འདི་དག་འཆད་ཉན་གྱིས་གཏན་ལ་འབེབས་པའི་མཁས་པ་འགའ་ཞིག་འོང་སྲིད་སྙམ་རང་གིས་རང་ལ་བློ་བས་ཏེ་བར་བསྒྲིམས་ཏེ་སྐད་གཉིས་ཤན་སྦྱར་གྱི་མ་དཔེ་འདི་བཞིན་རྒྱ་དཔེ་དང་བསྡུར་ནས་ཐམས་ཅད་མཁྱེན་པ་ལོ་ཆེན་ཆོས་སྐྱོང་བཟང་པོས་ཞུས་དག་མཛད་པའི་དཔེ་རྒྱུན་ཡིན་པས་འགྲེལ་བ་གཡལ་སྲིད་ཀྱང་། ཟླ་དཔེ་གཅིག་ནས་གཅིག་ཏུ་བརྒྱུད་པར་ཡི་གེ་ནོར་བའི་སྐྱོན་འདྲ་ཡོད་འདུག་པ་ནས་རིན་སྤུངས་ས་སྐྱོང་དབང་པོའི་ཕྱག་དཔེ་ཁངས་དག་ཏུ་བྱེད་པ་དང་བསྡུར་འདར་ལོ་ངག་དབང་ཕུན་ཚོགས་ཀྱིས་འབྲུ་ཞུས་དང་རྟོགས་གནས་ཀྱི་སར་སྣའི་དཔྱད་པས་གཏན་ལ་འབེབས་པ་དང་རྒྱ་བོད་

ཀྱི་ཚིག་ཀང་རེ་གཉིས་ཅན་པ་སྙོན་པ་དང་བསྒྱུར་དུ་བཙུག། ཁྱད་པར་ལེལ་འདབ་གཉིས་པའི། བདག་གིས་སྒྲུབ་སྒྲུབས་ནས་ནི། ཞེས་སོགས་ཤོ་ལོ་ཀ་གཅིག་གི་ཕྱེད་སྔ་མའི་ཀང་པ་གཉིས་པའི་ སྐད་དོད་ཀང་པ་གཞན་རྣམས་ལྟར་ཁ་སྐོ་ཡང་མའི་སྤེལ་སྦྱོར། ལེལ་འདབ་གསུམ་པའི་སྙིང་སྟོབས་ལྡན་རྣམས་ནང་ནས་ནི། ཞེས་སོགས་ཤོ་ལོ་ཀ་གཅིག་གིས་ཕྱེད་ཕྱི་མའི་ཀང་པ་དང་པོར་དཀར་བའི་ཆར་གྱི་སྐད་དོད་འབྲུ་གསུམ་ཅན་པར་ཕྲི་ལ་ནི་ཞེས་པ་བཙུག། ལེལ་འདབ་དྲུག་པའི་ཕྱིས་ཀྱང་ལམ་ནི་དེ་ཉིད་ནས། ཞེས་སོགས་ཤོ་ལོ་ཀ་གཅིག་གི་ཕྱེད་སྔ་མའི་ཀང་པ་དང་པོའི་སྐད་དོད་ཅན་པ་ཀང་པ་ཕྱི་མ་གསུམ་དང་མཐུན་པར་ཁ་སྐོ་ཕན་པའི་སྤེལ་སྦྱོར། ལེལ་འདབ་བརྒྱད་པར་སི་ཤེས་སྨྲོངས་པ་སེལ་བའི་ བཙོམ་ལྡན་འདས་ནི་སྙིང་རྗེ་བསོད་ནམས་ལ་བརྟེན་པས། ཞེས་སོགས་ཤོ་ལོ་ཀ་གཅིག་གི་ཕྱེད་སྔ་མའི་ཀང་པ་གཉིས་པ་ནས་འབབ་པའི་སྐད་དོད་ཡིག་འབྲུ་གསུམ་ཅན་པར་ཨ་གོང་དུ་མཚམས་སྦྱར་མ་སྒྲིག་མེད་ལ་ཨ་ནུའི་ཨ་བཙུག་པའི་དགོས་བསྟན་པ་ཤུ་མ་ཞེས་པ་བཙུག། ལེལ་འདབ་དགུ་པའི། ཉི་ཟླའི་འོད་ཟེར་ཉམས་བྱེད་རིན་ཅེན་རྣམས་དང་ས་སྐྱོངས་འོད་ལྡན་སྨྱང་པོ་དང་། ཞེས་སོགས་ཤོ་ལོ་ཀ་གཅིག་གི་ཕྱེད་སྔ་མའི་ཀང་པ་དང་པོར་འོད་ཟེར་གྱི་སྐད་དོད་ཡིག་འབྲུ་བཞི་ཅན་པར་རྣན་ཀླུ་ཀཾ་ཞེས་པ་བཙུག། ལེལ་འདབ་བཅུ་གཉིས་པར། དེ་ནས་དུས་ཀྱིས་བདག་གི། ཞེས་སོགས་ཤོ་ལོ་ཀ་གཅིག་གི་ཕྱེད་ཕྱི་མའི་ཀང་པ་དང་པོའི་ཞེས་བྱ་བའི་སྐད་དོད་ཡིག་འབྲུ་གསུམ་ཅན་པར་ནཱ་ཤི་ལ་ཞེས་པ་བཙུག། ལེལ་འདབ་བཅུ་བཞི་པའི། ཟད་བྱེད་རྣམས་ཀྱིས་མགྲིན་བར་གྱུར། ཅེས་པའི་མགྲིན་བར་གྱུར་གྱི་སྐད་དོད་ཅན་པ་དྷཱ་སོགས་ཡིག་འབྲུ་དྲུག་བཙུག། ལེལ་འདབ་སུམ་ཅུ་ཙ་དྲུག་པའི་རྒྱ

སྐད་ཙ་དུ་ར་སོགས་རྐང་པ་གཅིག་བོད་སྐད་དུ་མ་བསྒྱུར་འདུག་པ། ཡོངས་སུ་སྨིན་པ་བཞི་ཡི་ནི། ཞེས་པ་བསྒྱུར། ཡལ་འདབ་ཞེ་གཅིག་པའི་ཨུཏྤལ་སོགས་བོད་སྐད་རྐང་པ་གཅིག་ཆད་པ། འཇིགས་པ་རྡོགས་ཤིང་ཁྲོ་རྒྱུད་པས། ཞེས་པར་བསྒྱུར། ཡལ་འདབ་བཞི་བཅུ་རྩ་བདུན་པའི། དེ་དག་དྲེགས་པས་ཁེངས་པ་དང་། ཞེས་པའི་སྐད་དོད་ཆད་པ་རྐང་བ་གཞན་རྣམས་དང་མཐུན་པར་ཁ་སྐོང་པན་པའི་སྤེལ་སྦྱོར།

ཡལ་འདབ་ལྔ་བཅུ་རྩ་གཉིས་པའི། ཆོས་མིན་མང་བའི་རྒྱལ་སྲིད་ཅེས་སོགས་རྐང་པ་གཉིས་ཀྱི་སྐད་དོད་ཆད་པ་རྐང་ པ་གཞན་གཉིས་དང་མཐུན་པར་ཁ་སྐོང་པན་པའི་སྤེལ་སྦྱོར། ཡལ་འདབ་དྲུག་ཅུ་རྩ་དྲུག་པའི། མཁའ་དང་རལ་གྱི་འཁྲུགས་པ་ཡི། ཞེས་པའི་སྐད་དོད་རྐང་པ་གཅིག་ཆད་པ་རྐང་པ་གཞན་གསུམ་དང་མཐུན་པར་ཁ་སྐོང་པན་པའི་སྤེལ་སྦྱོར། ཡལ་འདབ་བདུན་ཅུ་རྩ་དགུ་པའི། རང་གི་གནས་སུ་ས་བདག་དེ། ཞེས་པའི་སྐད་དོད་རྐང་པ་གཅིག་ཆད། ཡལ་འདབ་བརྒྱད་ཅུ་རྩ་བཞི་པའི། གཉེར་ནི་བརྒྱ་ཡིས་བསྐོར་བ་དེ། ཞེས་པའི་སྐད་དོད་རྐང་པ་གཅིག་ཆད་པ་རྣམས་འདར་ལོ་ཙྪ་བའི་རྣམ་དཔྱོད་ལས་ལེགས་པར་འགོར་ཞིང་།

ཡང་ཡལ་འདབ་གཉིས་པའི། ཀྱེ་མ་ས་སྐྱོང་དཔལ་གྱི་སྐྱེས། ཞེས་སོགས་ཤོ་ལོ་ཀ་གཅིག་གི་རྒྱ་སྐད། ཡལ་འདབ་དྲུག་པའི་ནང་གི། དེ་ནས་གསུམ་པའི་གྲོང་ཁྱེར་ནི་ཏྲ་ཡྻ་རང་བཞིན། ཞེས་སོགས་ཤོ་ལོ་ཀ་གཅིག་དང་། ཡལ་འདབ་ཞེ་བརྒྱད་པའི་ནང་གི། དེ་ཡིས་གསལ་བར་འདི་བརྗོད་ཅེ། ཞེས་སོགས་ཤོ་ལོ་ཀ་གཉིས། ཡལ་འདབ་རེ་གཉིས་པའི་ནང་གི། ས་ཡི་བདག་པོ་ཚངས་པས་བྱིན། ཞེས་སོགས་ཤོ་ལོ་ཀ་གཉིས་ལ་སྐད་ཤན་སྦྱར་ཡོད་

པའི་གླེགས་བམ་རྣམས་སྔོ་མཐུན་པར་རྒྱ་སྐད་མི་འདུག་པས། ཡལ་འདབ་གཉིས་པའི་ཤོ་ལོ་ཀ་གཅིག་བྲུ་སྦྱིབ་སྦྱོར་དབང་ཧྲཱི་ཛི། ཡལ་འདབ་དྲུག་པའི་ཤོ་ལོ་ཀ་གཅིག་སྦྲ་སྦྱིབ་སྦྱོར་ཏེ་དབང་ཧྲཱི་ཛི། ཡལ་འདབ་ཞི་བརྒྱད་པའི་ཤོ་ལོ་ཀ་གཉིས་པོ་སྦྱིབ་སྦྱོར་ཁ་སྐོད་ཡང་ན། ཡལ་འདབ་རེ་གཉིས་པའི་ཤོ་ལོ་ཀ་གཉིས་པོ་སྦྱིབ་སྦྱོར་ཀྱང་བཀྲའི་སྒོ་ནས་ངེད་རང་གིས་རྒྱ་སྐད་དུ་བསྒྱུར། ཡལ་འདབ་དགུ་པའི་ནང་གི། མི་དང་མཚུངས་པའི་འོད་ལྡན་པ། ཞེས་པའི་རྗེས་སུ་རྒྱ་དཔེར་ཏེ་ཀྲི་སོགས་ཚིག་ཀང་གཅིག་གི་རྒྱ་སྐད་མ་གཏོགས་བོད་སྐད་མི་འདུག་པར། གསལ་བས་དེ་རྣམས་བར་ཁྲབ་ངས། ཞེས་བོད་སྐད་དུ་བསྒྱུར། ཡལ་འདབ་ཉེར་དྲུག་པའི་ནང་གི། དེ་ལ་དུང་གི་ཁ་ཞེས་པ། ཕྱི་ནི་འཇིགས་སུ་རུང་བ་ཡོད། ཅེས་པ་འདི་རྗེགས་མཚམས་སུ་རྒྱ་དཔེར་པདྨ་སྦྲ་སོགས་ཚིག་ཀང་གཉིས་ཀྱི་སྐད་དེ་འདུག་པ་བཀད་ཤན་སྦྲར་ཡོད་པའི་གླེགས་བམ་ཚེར་བོད་སྐད་དུ་མ་བསྒྱུར་བར་ས་སྟོང་བཞག་འདུག་ཅིང་། ཐམས་ཅད་མཁྱེན་པ་བཙོང་ཁ་པ་ཆེན་པོའི་ཕྱག་དཔེ་སྐད་ཤན་སྦྲར་མེད་པ་དེར་ཡང་ཚིག་ཀང་གཉིས་པོ་དེ་མི་འདུག་པས། ལས་གཏམ་མཐར་དག་གང་མཐོང་བ། གཏེར་མི་ཟ་བར་རབ་འཇོམས་པ། ཞེས་པའི་ཚིག་ཀང་གཉིས་པོ་འདི་རྒྱ་དཔེ་ལས་བོད་སྐད་དུ་བསྒྱུར་ཡོད་པ་སྤྱར་ཡང་རྒྱ་བོད་ཀྱི་ཡི་གེ་ཁྱངས་བཙུན་པའི་རིགས་རྙེད་ན་མཁས་པ་རྣམས་ཀྱིས་ལེ་ཚན་འདི་རྣམས་ལ་དག་སི་དག་གི་དཔྱད་པ་བརྗོད་དགོས་ཡོད་ཅིང་། རྣལ་འབྱོར་གྱི་རྩལ་དང་ལྡན་པ་རྣམས་ལ་སྐད་ཤན་སྦྲར་ཡོད་པ་འདི་བློ་བརྟེད་ཤིན་ཏུ་ཆེ་བ་འོང་འདུག་པས་བར་དུ་བསྐོས་ཤིང་མཆན་བུ་རྣམས་བཀོས་ཚེ་གླེགས་བམ་རྫིག་པོར་སོང་དོགས་པས། རྟ་ཁྲིད་དུ་གསོ་འཕྲུལ་ཞེད་པར་འཇིགས་པ་རྣམས་ལ་མཆན་གྱི་དགོས་པ་མེད་

ཅིང་། བློ་གྲོས་དང་བརྩོན་པར་ལྡན་པ་རྣམས་ཀྱིས་མཚན་བྱ་རྣམས་སྣར་བྲིས་ཆོག་པའི་དབང་དུ་བྱས་ཏེ་པར་གྱི་མ་དཔེའི་སྟ་གོན་བྱས་པ་བཞིན་མ་སྦྱོང་ཕྱག་མཛོད་འཕྲིན་ལས་རྒྱ་མཚོས་བཀོད་པས་ཁྱབ་པར་བྱས་ནས་ཞུས་དག་པ་རབ་འབྱམས་པ་དགེ་འདུན་ཆོས་འཕེལ། ལོ་ཙཱ་བ་ཀུན་དགའ་དབང་ལྡན། པར་ཡིག་པ་བྱམས་གླིང་པ་ལེགས་ལྡན་སློབ་མར་བཅས་པ་བཞི་དང་། པར་མཁན་མཁས་པ་ཡོན་བདག་ཚེ་རིང་སོགས་པར་མཁན་རྣམས་ཀྱིས་ལུས་ངག་ཡིད་གསུམ་འབད་པས་བསྒྲིམས་ཏེ་ཁྲི་མོ་ཞེས་པ་ཤིང་མོ་འབྲུག་ལོའི་ཟླ་བ་ལྔ་པའི་ཆོས་ལྔ་རེས་གཟའ་ཕུར་བུ་དང་སྐར་མ་རྒྱལ་གྱི་འགྲུབ་སྦྱོར་ཡོད་པའི་ཉིན་དབུ་བཙུགས། ཤིང་མོ་རྒྱལ་གྱི་ལོའི་ཐ་སྐར་གྱི་ཟླ་བའི་ཆོས་བཅོ་ལྔ་ལ་ལེགས་པར་གྲུབ་པའི་དགེ་བས་ལུས་ཅན་མཐའ་དག་རྣམ་འདྲེན་བྱ་རམ་ཤིང་པ་སློབ་པ་ལས་ཀྱི་གདུས་སྐབས་ཀྱི་མཛད་པ་དང་མཚུངས་པར་བསླབས་ཏེ་འབྲས་བུ་ཆོས་གཟུགས་ཀྱི་སྐུ་མངོན་དུ་བྱེད་པའི་དགའ་སྟོན་མཆོག་ལ་སྤྱོད་པར་གྱུར་ཅིག།

ༀ་སུ་པྲ་ཏིཥྛ་བཛྲ་ཡེ་སྭཱ་ཧཱ།། དགེ་ལེགས་འཕེལ།།

FRRATA

From page 488 *onwards to end of Fasciculus VI, Avadana Kalpalata Vol II—*

For page	read
809	489
810	490
811	491
812	492
813	493
814	494
815	495
816	496
817	497
818	498
819	499
820	500
821	501
822	502
823	503
824	504
825	505
826	506
827	507
828	508
829	509
830	510
831	511
832	512
833	513
834	514
835	515
836	516
837	517
838	518
839	519
840	520
841	521
842	522
843	523
844	524
845	525
846	526
847	527
848	528
849	529
850	530
851	531
852	532
853	533
854	534
855	535
856	536
857	537
858	538
859	539
860	540
861	541
862	542
863	543
864	544
865	545
866	546
867	547
868	548
869	549
870	550
871	551
872	552
873	553
874	554
875	555
876	556
877	557
878	558
879	559
880	560
881	561
882	562
883	563
884	564
885	565
886	566
887	567
888	568
889	569
890	570
891	571
892	572
893	573
894	574
895	575
896	576

བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་བརྗོད།

Chapter I.

ལས་བཅུ་སྟོང་པའི་རྟོགས་བརྗོད་ནི།

གང་ཞིག་བདེ་ལྷག་ཏུ་བསྟུན་མཐུ་ཡི་དབང་ལྷབས་མེད་དུ་བྱུང་བའི་འཕྲེང་བ་སྐྱེ།
སྐྱིང་སྟོབས་སྨྲ་བའི་ས་དང་རང་བཞིན་དྲི་མེད་ཡི་ཤེས་གསལ་བའི་བསམ་པ་ཅན།
དེ་དག་གིས་ཀྱང་སྐྱབ་བྱེད་རྒྱལ་པོའི་བཀའ་ཡི་སྙིང་ཡིག་ལས་ཀྱི་འཕྲེང་ཚགས་པ།
བཀྲ་བ་དག་ནི་འགྲོད་པར་མི་འགྱུར་དོགས་འགྲུབ་ཀྱི་སྒྲུ་ཚ་བོའི་གཏེར་གྱིས་བཞིན། 1

དེ་བཞིན་མཚན་ཡོད་དུ་ནི་འཁྱུར་ནོ་བས་ཀྱིས།
བསྐུལ་བར་གྱུར་པའི་ཤུ་སྤྱིགས་བྲུན་མེད་དག།
སྟོན་པའི་གྲགས་པ་གཞོན་ནུ་པར་བརྗོད་བྱུང་བ། ༢
ལུས་དང་བཅས་པ་དཔྱལ་བར་ལྷུང་བར་གྱུར།

དེ་ནས་དག་བྱེད་བླུང་གི་ཚོགས། ཡོངས་སུ་འབེབ་བྱེད་དྲི་མེད་ཆུ།
ཛིང་བུ་གདུང་མེད་ཅེས་བྱ་བ། རིན་ཆེན་ཚོགས་ཀྱི་ཐེམ་སྐས་ཅན།

གསེར་གྱི་པད་ཚོགས་གེ་སར་གྱིས། ཀང་བྲུག་སེར་པོར་བྱེད་པ་ཡིས།
པདྨའི་ཁྲིར་གཏུམ་བཙོས་ཛ་ཏ་འདས། དགེ་སློང་ནོ་བས་ཀྱིས་ཡོངས་བསྐོར་

बोधिसत्त्वावदानकल्पलता।

दशकर्म्मसुत्यवदानम्।

नमोरत्नत्रयाय[1]।

ये हेलोच्छलितप्रभावलहरीजाताद्भुतश्रेणयः
सत्त्वोत्साहभुवः स्वभावविमलज्ञानप्रकाशाशयाः।
आज्ञालेख्यलिपिं विधातृन्टपतेः संसक्तकर्म्मावलीम्
चित्रं तेऽपि न लङ्घयन्ति कुटिलां वेलामिवाम्भोधयः ॥ १ ॥

श्रावस्त्यां प्रेरितास्तद्दद्दुर्दैत्तैस्तीर्थिकाङ्गनाः।
कीर्त्तिभङ्गोद्यताः शास्तुः सदेहा नरकेऽपतन् ॥ २ ॥

ततः पुण्यनदीसंघपरिक्षिप्तामलाम्भसि।
सरस्यनवतप्ताख्ये रत्नसोपानसञ्चये ॥ ३ ॥

हेमाब्जपुञ्जकिञ्जल्कपिञ्जरीकृतषट्पदे।
पद्मासनस्थो भगवान् भिक्षुभिः परिवारितः ॥ ४ ॥

---

1 Orig. omits the invocation. has नमोबुद्धाय।

ཐམས་ཅད་མཁྱེན་པ་ལས་ཀྱི་རྒྱུད། འགོག་བྱ་མིན་པར་སྟོན་མཛད་ཅིང་།
རང་ལས་སྒྱུར་བ་ཉམས་པར་བཀྲ། གསུང་བར་ཡང་དག་བརྗོད་པར་གྱུར། 5

ལས་ནི་འཆད་པའི་གནས་སྐབས་དེར། བཅོམ་ལྡན་གྲུབ་ལ་མཆིས་གཞིན་པས།
ཤཱ་རིའི་བུ་ནི་འབོད་པ་དག། མོ་གལ་བུ་ལ་རབ་ཏུ་བསྐོས། 6

བྱ་རྒོད་ཕུང་པོའི་རི་གནས་ལ། ཁབ་དང་སྐུད་པས་སྒྲུར་མ་ནི།
བཀྲ་ཤིས་རྫོགས་པར་བྱེད་པ་ཡིན། ཤཱ་རིའི་བུ་ཅན་དེ་ཡིས་བྱིན། 7

སོར་མོ་རངས་བྲུམ་འདྲུབ་པ་ཡིས། ལས་ཀྱི་མཐུ་ཉིད་མ་ཡིན་པ།
སྒྲ་བ་འགོར་བས་འཛིགས་པ་ཡིས། སྒྲུར་དང་བཅས་པ་དེ་ལ་སྨྲས། 8

ཚུར་ཤོག་ཚུར་ཤོག་མགྱོགས་པར་སོ། བཅོམ་ལྡན་ཀུན་མཁྱེན་རྫིང་བུ་ནི།
གདུང་བ་མེད་པར་དགེ་སློང་ལ། ལས་ནི་ཅི་བར་སྟོན་པར་བརྩོན། 9

ལས་ལ་ཆགས་ནས་ཕྱུར་མིན་ཞིང་། གྲོགས་པར་གལ་ཏེ་ཁྱོད་བསླུབས་ན།
རྫུ་འཕྲུལ་ཆེན་པོས་ཁྱོད་སྣང་བ། བདག་གིས་སྟོབས་ཡང་བརྫུ་བར་བྱོས། 10

ཞེས་པ་དེ་ཡི་ཚིག་ཐོས་ནས། ཤཱ་རིའི་བུ་ཡིས་དེ་ལ་སྨྲས།
རེ་ཞིག་བདག་གི་ཐུབ་ལོང་། དེ་ནས་ཁྱོད་སྟོབས་བདག་གིས་ཤེས། 11

ཞེས་སྨྲས་བྱ་རྒོད་ཕུང་པོ་ཡི། རི་ཡི་རྩེ་ལ་དེ་ཡིས་བཏགས།
མོ་གལ་བུ་ཡིས་བླངས་པ་ཡི། ཚོ་ན་རི་ནི་འགུལ་བར་གྱུར། 12

सर्व्वज्ञः कर्म्मतन्त्रस्य दर्शयन्नविसङ्गताम्।
स्वकर्म्मस्तुतिवैचित्र्यं वक्तुं समुपचक्रमे ॥ ५ ॥

कर्म्माख्यानक्षणे तस्मिन् भगवान् भक्तवत्सलः।
शारिपुत्रसमाह्वाने मौद्गल्यायनमादिशत् ॥ ६ ॥

सूच्या सूत्रेण संघाटीकुर्व्वाणं रचनाचिताम्[1]।
स शारिपुत्रमासाद्य गृध्रकूटाचलाश्रमे ॥ ७ ॥

अङ्गुलीपञ्चकेनैव सूचीकर्म्म प्रभाववान्।
विलम्बभीत्या कृत्वास्य तमभाषत सत्वरः ॥ ८ ॥

एह्येहि तूर्णं भगवान् सरस्यनवतप्तके।
कर्म्मोपदेशं भिक्षूणां सर्व्वज्ञः कर्त्तुमुद्यतः ॥ ९ ॥

कर्म्मव्यग्रतयाक्षिप्रं विलम्बं विदधासि चेत्।
तन्महर्द्ध्या नयामि त्वां विपुलं पश्य मे बलम् ॥ १० ॥

इति तस्य वचः श्रुत्वा शारिपुत्रस्तमब्रवीत्।
अचलं नय मे तावत्ततो जानामि ते बलम् ॥ ११ ॥

इत्युक्त्वा गृध्रकूटाद्रिशिखरे स बबन्ध तत्[2]।
मौद्गल्यायनकृष्टे च तस्मिन् गिरिरकम्पत ॥ १२ ॥

१ II रचनोचिता।
२ W/2 suggests शरीरं as the antecedent of तत्।

ཤཱ་རིའི་བུ་ཡིས་རྒྱུན་པོ་ལ། རི་ཡི་རྒྱུང་པར་འཇིགས་ནས་བརྟགས།
དེ་ནས་དེ་ཡིས་བླངས་པའི་ཚེ། ལྷ་ཡི་གནས་ཀྱང་ཞིབ་པར་གཡོས། 13

དེ་ནས་སྟོན་པའི་གདན་གསེར་གྱི། པད་ཙ་ཝེར་བུའི་རང་བཞིན་ལ།
ཤཱ་རིའི་བུ་ཡིས་དེ་བཞིན་བཏགས། པ་རོལ་ནས་མེད་ཉིད་དུ་གྱུར། 14

རྫུ་འཕྲུལ་རིམ་པས་མོ་གལ་བུ། ཤཱ་རིའི་བུ་ཡིས་པས་ཐུས་པ།
ཤིན་ཏུ་ཐ་བར་རིས་ཕྱིན་ཚེ། བཅོམ་ལྡན་འདས་ཀྱིས་དྲུང་དུ་སོང་། 15

དེ་དག་རྫུ་འཕྲུལ་ཆེས་བསྒྲོད་པས། ཀླུ་ནི་དགའ་བོ་ཉེ་དགའ་དག།
མ་འོངས་ནས་ནི་རབ་འཁོད་དེ། འཇིགས་ནས་བཅོམ་ལྡན་ལ་ཕྱག་བཙལ། 16

ཤཱ་རིའི་བུ་ནི་རྒྱལ་བའི་མཐུ། དེ་ནས་དགེ་སློང་རྣམས་ཀྱིས་དྲིས།
ཡི་ཞེས་སྤྱན་ལྡན་བཅོམ་ལྡན་གྱིས། སྔོན་བྱུང་དག་ནི་རབ་གསུངས་པ། 17

བྲ་ཧྨ་ཎ་སེར་སྐྱོར་བྱུང་བ། ཐང་སྐོར་དུང་དང་བྲིས་པའོ།
དེ་དག་ཆར་དང་ཆར་མེད་ནི། འགལ་བརྗོད་པན་ཚུན་འགྲན་པར་གྱུར། 18

དེ་ནས་ནམ་ཞིག་དུང་བྲིས་པའི། ཀུང་པས་རལ་པ་ལ་རེག་པ།
བྲིས་པས་དེར་སྨྲས་ཉི་ཤར་ཚེ། ཁྱོད་ཀྱི་མགོ་བོ་ཐེ་གྱུར་ཅིག། 19

དུང་གིས་སྨྲས་པ་བདག་ཚིག་གིས། ཉི་ཟླ་འཆར་བར་མ་གྱུར་ཅིག།
དེས་འདི་བརྗོད་ཚེ་མཛེས་པ་ཡི། འགྲོ་བ་ཐུན་པ་དང་བཅས་གྱུར། 20

गिरियातभयान्मेरो[1] शारिपुत्रो बबन्ध तत् ।
तेन दृष्टे ततोऽप्यस्मिन् विचचाल सुरालयः ॥ १३ ॥

शास्तुरासनहेमाब्जनाले मणिमये ततः ।
शारिपुत्रेण बद्धं तत् परस्याशक्यतां ययौ ॥ १४ ॥

ऋद्धिक्रमेण मौद्गल्यः शारिपुत्रेण निर्जितः ।
तस्मिन् पूर्व्वतरं प्राप्ते ययौ भगवतोऽन्तिकम् ॥ १५ ॥

तयोर्महर्द्धिविक्षोभान्नागौ नन्दोपनन्दकौ ।
पातालादुत्थितौ भीत्या भगवन्तं प्रणेमतुः ॥ १६ ॥

जयिनः शारिपुत्रस्य प्रभावमथ भिक्षुभिः ।
पृष्टो बभाषे भगवान् प्राग्वृत्तं ज्ञानलोचनः ॥ १७ ॥

अभूतां शङ्खलिखितौ वाराणस्यामृषी पुरा ।
वर्षावर्षविवादेन संघर्षोऽभूत्तयोर्मिथः ॥ १८ ॥

कदाचिदथ शङ्खेन पद्भ्यां स्पृष्टजटः क्रुधा ॥
लिखितः प्राह तं मूर्द्धभेदः सूर्योदयेऽस्तु ते ॥ १९ ॥

शङ्खोऽवदन्मद्वचसा नोदेष्यति दिवाकरः ।
इत्युक्ते तेन सुचिरं सान्धकारमभूज्जगत् ॥ २० ॥

१ Orig. मेरो ।

ཁྲིས་པས་དེ་ལ་བརྩེ་བ་ཡིས། ས་ཡི་རང་བཞིན་མགོ་བོ་བྲུས།
ཉི་མ་ཤར་ཚེ་འབྲལ་ལ་ནི། ནོར་འཛིན་དུམ་བུ་བརྒྱར་གྱུར་ཏོ། 21

སྐྱེ་བ་གཞན་ལ་དུང་དེ་རིང་། མཽ་ག་ལ་ཡི་བུ་ཉིད་གྱུར།
ཁྲིམ་པ་ཤཱ་རིའི་བུ་འདི་སྐྱི། དེ་ལས་དེའི་ཚེའང་གྲོལ་བར་གྱུར། 22

དེ་དག་གིས་ནི་སྨོན་བྱུང་མཐར། འདི་ནི་ཀུན་མཁྱེན་གྱིས་གསུངས་ཚོ།
ལས་ཀྱི་རྒྱུད་ནི་བཀྲ་བ་དེ། སྔར་ཡང་ཐུབ་པ་རྣམས་ཀྱིས་ཁྲིས། 23

བཅོམ་ལྡན་ལས་ནི་གང་དག་གིས། འབྲས་བུ་མེད་བྱུང་འབྱུང་བ་འདི།
ཡེ་ཤེས་རང་བཞིན་ཁྱོད་ཀྱི་ཡང་། ལུས་ལ་གང་གིས་རིག་པར་གྱུར། 24

རྡོ་བའི་ཟེར་མས་ཁྱོད་ཞབས་ཀྱི། མཐེ་བོང་སྣང་བ་ཅི་ཡིས་སྣང་།
སེང་ལྡེང་བྲུར་མས་ཞབས་སྨུག་ནས། མི་དང་བཅས་པ་འདི་ནི་ཅི། 25

བསོད་སྙོམས་མ་ཐོབ་ལྷུང་བཟེད་ནི། སྟོང་པར་རིང་ཁྱོད་ལ་སྣང་ཅི།
མཛེས་མ་རབ་བྱུང་དེ་ཡིས་ནི། རྟོན་གྱིས་ཁྱོད་ལ་སྣང་བ་ཅི། 26

མི་བདེན་སྨྲ་དང་བཅས་གྱུར་པས། ཁྱོད་ལ་སླུ་བར་བྱེད་པ་ཅི།
ཐེ་རན་དུ་ཙ་ཁྱོད་ཀྱིས་སྟོན། ཀོ་ཊ་ར་ཡི་ནས་གསོལ་ཅི། 27

कल्पितं लिखितेनास्य कृपया मृण्मयं शिरः।
सूर्य्योदयेऽथ सहसा शतधा वसुधां ययौ ॥ २१ ॥

जन्मान्तरे स शङ्खोऽस्य मौद्गल्यायनतां गतः।
लिखितः शारिपुत्रोऽपि[1] तद्विजेता तदाप्यभूत्[2] ॥ २२ ॥

सर्व्वज्ञेनेति कथिते वृत्तान्ते प्राक्तने तयोः।
तत्कर्म्मतन्त्रवैचित्र्यं पप्रच्छुर्मुनयः पुनः ॥ २३ ॥

भगवन् कर्म्मणां केषामङ्कुतोऽयं स्फुटोद्गमः।
तव ज्ञानमयस्यापि येन संस्पृश्यते वपुः ॥ २४ ॥

पादाङ्गुष्ठः क्षतः कस्मात्तव पाषाणधारया।
विद्धः खदिरसूच्यायं सव्रणश्चरणश्च किम् ॥ २५ ॥

शून्यपात्रः किमप्राप्य भिक्षामद्यागतो भवान्।
मिथ्याक्षिप्तोऽसि सुन्दर्य्या किं प्रव्राजिकया तया ॥ २६ ॥

वध्वा मानविका[3] किन्ते सापवादाभवन्मृषा।
भुक्ताः किं कोद्रवयवा[4] वैरन्तेषु त्वया पुरा ॥ २७ ॥

---

१ W1 and N2 ॰पुत्रोऽयम्।

२ Orig. तदास्यभूत्।

३ मानविकाशब्दस्तु यकारयुतएव।

४ Orig. कोटर॰। N [illegible] or कोद्रव॰।

བཅོམ་ལྡན་འདས་ཀྱིས་ལོ་ཟླ་ནི། དཀའ་བ་སྤྱད་པར་གྱུར་པ་ཅི །
ཁྱོད་ཀྱི་ཞུས་ལ་རབ་གསོལ་གྱིས། ཏཏ་གྱིས་ཅི་ཡི་སླད་དུ་རིག། 28

ཤཱཀྱའི་རིགས་ཉི་འཛིན་པའི་ཚོ། ཁྱོད་ཀྱི་དབུ་ནི་བསྐུང་གྱུར་ཅི།
ཅི་སླད་ཁྱོད་ཀྱི་ཞུས་མཆོག་ལ། ལྷུང་གིས་སྐྲ་གྲིབ་བསྐུང་བར་གྱུར། 29

དེ་དག་ཉམས་ཀྱིས་འདི་དྲིས་ཚོ། བཅོམ་ལྡན་འཛུམ་བཅས་དེར་གསུངས་པ།
ཉོན་ཅིག་རྒྱུན་ཆད་མེད་པར་ནི། ཉོན་པར་བཀྲབ་ལས་ཀྱི་རྒྱུན། 30

ལུས་ཅན་ལས་ཀྱི་འཆིང་བ་ནི། ཆས་ཞུགས་གཡོག་པོ་དམ་པ་བཞིན།
འགྲོ་ན་ཕྱི་ནས་འགྲོ་བར་བྱེད། སྡོད་ན་སྡོད་དུ་སྡོད་པར་བྱེད། 31

ནགས་ཚོམས་དག་དུ་འཇུག་ཅིང་ཕྱོགས་སུ་ནོར་པར་གྲུ་ལ་ཆུ་གཏེར་འགོད་པར་བྱེད།
རི་ཡི་དབང་ཕྱུག་ལ་འཛེག་བསྒྱི་ཁྱིན་གནས་ནི་ཀུན་དུ་མནར་ནས་མངོན་པར་འཇུག། 32

ས་འོག་སྣང་བ་མེད་པའི་ཡུལ་དུ་རབ་འཇུག་ལས་ཉམས་དུས་ཀྱི་བི་ཧྲབས་བཞིན།
འདི་དག་རིག་དུ་སྐྱེ་བའི་རྗེས་སུ་འཇུག་པའི་ལས་ནི་གང་ནའང་འགོག་པ་མེད།
ལས་ཀྱི་འཁྲི་ཤིང་རིང་པོ་གསར་པ་ཉིད་ལ་རྟག་དུ་འབྲས་བུ་རྟིང་པས་ཁྱབ།
ངོ་མཚར་དང་བཅས་ལུས་ཅན་ལྷན་ཅིག་སྐྱོད་ཅིང་དེ་ལའང་ངེས་པར་གཡོ་བ་མེད།
གང་ཞིག་དགེ་བ་ཉམས་ཀྱིས་བསྒྲུབ་དང་ཡོངས་སུ་དཀྲིས་དང་ཉམས་པར་གསལ་བ་དང་།
རབ་བཅད་གཅུས་དང་ངེས་པར་བརྟེར་དང་བྱེ་མར་བྱས་ཀྱང་ཟད་པ་ཉིད་མི་འགྱུར། 33

वर्षाणि षट् भगवतः किमभूद्[1] दुष्करक्रिया ।
प्रस्कन्दि[2]व्याधिना स्पृष्टं कस्माच्च भवतो वपुः ॥ २८ ॥

शिरोऽर्त्तिरभवत् किं ते तस्मिन् शाक्यकुलक्षये ।
वायुना स्पृष्टः खेदोऽभूत् कस्माद्दिव्यतनोस्तव ॥ २९ ॥

इति तैर्भगवान् पृष्टस्तानभाषत सस्मितः ।
श्रूयतामनवच्छिन्नं वैचित्र्यं कर्मसन्ततेः ॥ ३० ॥

गच्छन्ति गच्छतः पश्चात् पुरस्तिष्ठन्ति तिष्ठतः ।
सद्भृत्या इव सन्नद्धा कर्म्मबन्धाः शरीरिणाम् ॥ ३१ ॥

गाहन्ते गहनानि दिक्षु विचरन्त्युल्लङ्घयन्त्यम्बुधिम्
आरोहन्ति गिरीश्वरानभिसरन्त्याक्रम्य शक्रालयम् ।
पातालं प्रविशन्त्यलोकविषयं कर्म्माणि कालोर्म्मिवत्
नास्त्येषामनिशं जनानुसरणे मार्गावरोधः क्वचित् ॥ ३२ ॥

दीर्घा कर्म्मलता नवेव सततं व्याप्ता पुराणैः फलैः
साश्चर्य्या सहचारिणी तनुभृतां तथाप्यलं निश्चला ।
याकृष्टा परिवेष्टिता विघटिता प्रोत्पाटिता मोटिता
निर्घृष्टा कणशः क्षतापि कुशलैर्नैव प्रयाति क्षयम् ॥ ३३ ॥

१ W किमेतत् दुष्करक्रिया ।
२ W प्रस्कन्धी ।

གང་ཞིག་ཟླ་བ་མཛེས་པའི་ལུས་ལ་སྒྲོན་གྱི་ཐིག་ལེ་ནག་པོ་དང་།
གང་ཞིག་ས་ཧྱངས་ནུས་པའི་སྦྲུལ་ནག་ནོར་བུ་འོད་ཟེར་རལ་ཅན་འཛིན།
སྣ་ཚོགས་གཟུགས་ཀྱིས་བཀྲ་བའི་སྤྱོད་པ་ལུས་ཅན་རྣམས་ལ་སྟོན་བྱེད་པ།
འདི་ནི་བཀྲ་བའི་རི་ནུ་པས་ཡོངས་སྨིན་ལས་ཀྱི་སྤྲུལ་པའི་རི་མོ་ཡིན།། 34

གཞལ་དུ་མེད་པའི་ནོར་སྐྱེད་ཅིང་། །བུ་མང་ཚུང་མ་དང་ལྡན་པའི།
ཁྱིམ་བདག་ཁར་བ་ཊ་ཞེས་པ། །ཀར་པ་ཊ་ནི་སྔོན་བྱུང་གྱུར། 35

དེ་ཡིས་མཛའ་བས་བསྐྱངས་པ་ཡི། །ཁྱིམ་པ་གྲུག་དྷ་ཞེས་བྱ་བ།
ནོར་མ་བགོས་པའི་སྤུན་ཟླ་ནི། །མ་མི་གཅིག་པ་དེ་ཁྱིམ་གནས། 36

ནམ་ཞིག་ཁྱིམ་བདག་དེ་ལ་ནི། །ཁྱིམ་བསམ་གཏམ་གྱི་བར་སྐབས་སུ།
ཚུང་མ་ནག་མོ་ཞེས་བྱ་བ། །གུ་གྱུ་ཅན་གྱིས་དལ་བུས་སྨྲས། 37

ཧེ་ཡི་སྨྲས་པོ་སྨོངས་པ་ལས། །བག་མེད་བྲང་པོར་ཁྱོད་ཀྱི་ནི།
ཁྱིམ་དུ་མ་ནི་གཅིག་པས་སྨྲ། །དུག་གི་ལྗོན་པ་རྣམ་པར་བསྐྱེད། 38

འགོད་བྲལ་གཅིག་པུ་འདི་ཡིས་ཀྱང་། །འགོད་ལྡན་བུ་མང་ཁྱོད་ཀྱི་ནི།
བགོས་བ་མིན་པའི་ནོར་དག་ལས། །ཕྱེད་ནི་ཚུལ་གྱིས་ལེན་པར་འགྱུར། 39

ནང་བཞིན་འཕེལ་བ་འདི་ལ་ནི། །གསད་པ་ཁོ་ན་སྨན་གྱི་མཆོག།
གཉེན་ནི་གཅོད་པ་དག་ལས་ཀྱང་། །མི་ནུས་ནོར་གཅོད་བཟོད་པར་དཀའ། 40

कान्तः काये वहति मलिनं दोषविन्दुं यदिन्दुः
क्रूराकारः किरणजटिलं यन्मणिं कृष्णसर्पः ।
नानारूपैः शवलचरितं देहिनां दर्शयन्ती
सेयं चित्रक्रमपरिणता कर्मनिर्म्माणलेखा ॥ ३४ ॥

अभूद्गृहपतिः पूर्व्वं कर्पटे खर्व्वटाभिधः ।
अप्रमेयधनोत्पत्तिर्बहुपुत्रकलत्रवान् ॥ ३५ ॥

अविभक्तधनस्तस्य भ्राता वैमातृकः शिशुः ।
मुग्धनामा गृहे तस्थौ वात्सल्यात्तेन पालितः ॥ ३६ ॥

कदाचित्तं गृहपतिं कालिका नाम वल्लभा ।
उवाच कुटिला स्वैरं गृहचिन्ताकथान्तरे ॥ ३७ ॥

आर्य्यपुत्र त्वया गेहे सरलेन[1] प्रमादिना ।
मोहादसोदरो भ्राता विपवृक्षो विवर्द्धितः ॥ ३८ ॥

एकोऽपि बहुपुत्रस्य व्ययिनस्तव निर्व्ययः ।
अविभक्तधनादस्य न्यायेनैष हरिष्यति ॥ ३९ ॥

अस्य व्याधेरिवैतस्य वधएवाद्यमौषधम् ।
बन्धुच्छेदादपि नृणां धनच्छेदो हि दुःसहः ॥ ४० ॥

---

१ [ग] नाममादरेन ।

ཟབ་མོའི་འདུ་འགོད་རྩོམ་པ་ཡིས། འཁོར་བར་སྐྱོ་བ་འོས་གྱུར་ཡ།
ཆེན་པོ་གཉིད་པ་སྟུང་གྱུར་ན། གཉིས་འཐུང་དབང་པོ་འཁྲོལ་བ་བཞིན། 41

ཞེས་པ་དེ་ཡི་གདུག་པའི་ཚིག། ཐོས་ནས་བསམ་པ་རབ་འདར་ཞིང་།
མཛའ་བའི་ཞགས་པས་དབང་བྱས་ཏེ། དེ་ལ་གཙུགས་པས་རབ་སླས་པ། 42

རེ་ཞིག་ཁྱོད་ཀྱིས་ཕན་པ་བརྗོད། འོན་ཀྱང་འདི་ནི་ཤིན་ཏུ་སྡིག།
ཕྱི་རོལ་ཡན་ལག་ནོར་ཐོབ་སྐད། ཧྲན་སྐྱེས་ཡན་ལག་སྲུ་ཞིག་གཅོད། 43

ནོར་ལ་ཆགས་ནམས་ནོར་དོན་དུ། སྡིག་པ་བསམས་པ་རིགས་མ་ཡིན།
ནོར་ནམས་བསྲུང་བར་གྱུར་མོད་ཀྱང་། སྐད་ཅིག་གིས་ནི་བརླག་པར་འགྱུར། 44

ཡང་ཡང་ལས་རླབས་རྩོམ་པ་ཡིས། རབ་སྐྱེད་འཁྲུགས་པའི་ནོམ་འཕྲུལ་ཅན།
དཔལ་ནམས་རི་གཟར་ཆུ་བོ་བཞིན། བགྲོད་པ་དཀའ་ནི་སུ་ཡིས་བཟློག། 45

དེ་སྐད་སྨིན་ལེགས་བདག་གི་ཡིད། སྤྱུར་ལྷ་གསོད་ལ་ཡོངས་མི་འཇུག།
ནོར་ཉམས་བདག་ཉིད་འཚོ་བ་ཡང་། སྤྱོད་ཚུལ་ཉམས་ན་འགྲོ་བ་གང་། 46

ཞེས་སྨྲས་བདག་པོ་དེ་ཡིས་ཡིད། སྣ་ཚོགས་རིགས་པ་ཉེར་བསྟན་ནས།
དལ་གྱིས་སྡིག་པ་དགག་ལ་ནི། དེ་ཡིད་མངོན་པར་ཕྱོགས་པར་བྱས། 47

མཛའ་སྨྲ་མང་པོས་བསྐྱེད་བ་ཡིས། ཧྲན་སྐྱེས་སྤྱི་བོར་སྐྱེས་པ་བཞིན།
ཟུར་མེད་སྤུ་གྲིའི་སོ་ཀྲོ་གྱིས། འབྲལ་ལ་བཅད་ནས་འདོད་བར་བྱུང་། 48

गम्भीरायव्ययारम्भसंसारोचितजन्मनाम् ।
विपन्निपातो महतां द्विपेन्द्रपतनोपमः ॥ ४१ ॥

इति तस्या वचः श्रुत्वा क्रूरमुत्कम्पिताशयः ।
स तामुवाच प्रणयात् स्नेहपाशवशीकृतः ॥ ४२ ॥

हितमुक्तं त्वया तावत् किन्त्वेतदतिपातकम् ।
सहजं कश्चिनत्त्यक्तं वहिरङ्गधनाप्तये ॥ ४३ ॥

न युक्तमर्थशक्तानामर्थार्थं पापचिन्तनम् ।
क्षणेनायान्ति वित्तानि रक्षितान्यपि संक्षयम् ॥ ४४ ॥

मुहुःकर्म्मोर्म्मिसंरम्भसम्भवक्षोभविभ्रमाः ।
गच्छन्त्यः केन वार्य्यन्ते शैलकुल्या इव श्रियः ॥ ४५ ॥

तस्मान्न मे मनः सुभ्रु भ्रातृद्रोहे प्रवर्त्तते ।
वित्तभ्रंशेऽस्ति मे वृत्तिर्वृत्तभ्रंशे तु का गतिः ॥ ४६ ॥

इति तस्य ब्रुवाणस्य नानायुक्तिनिदर्शनैः ।
शनैः सा विदधे पत्युः पातकाभिमुखं मनः ॥ ४७ ॥

वर्द्धितान् बहुभिः स्नेहैः सहजान् मूर्द्धजानिव ।
छित्त्वा हरन्ति सहसा क्षुरधाराः खराः स्त्रियः ॥ ४८ ॥

རྫོངས་བས་བཅོམ་པའི་བློ་དང་བྲལ་མེད་ཀྱི།
འཁྲིག་ཅིང་གཞན་ལ་རབ་བརྟག་བྱ་མིན་པ།
འཇུག་པའི་སྐད་དུ་བརྗོད་པ་སྤོང་སྦྱོར་ཞིང་།
སྡིག་པ་ངེས་པར་ལྷུང་བར་བྱེད་པ་ཉིད། 49

གཉེན་དང་གྲོགས་ལ་ཆགས་བྲལ་ཞིང་། སེམས་ཉི་རང་བདེས་སྦྱོས་གྱུར་པ།
དཔལ་ལྡན་ནོམས་ལ་དུད་པ་བཞིན། བུད་མེད་རྒྱལ་ལ་བློ་གྲོས་གང་། 50

དེ་ནས་དེ་ཡིས་སྐྲ་ཟླ་ནི། མེ་ཏོག་བཏུ་སྐྲ་ལ་བཟུངས་ནས།
མི་ཤེད་ནགས་སུ་རྗོ་བ་ཡིས། ཆོ་ངེ་ཐོས་པ་མེད་པར་བསད། 51

དེ་ཉིད་ང་ཡིན་སྡིག་པ་ནི། སྐྱེ་བ་སྟོང་མ་ཉམས་སྐྱུར་ནས།
མཐེ་བོང་སྟོད་པའི་མཚན་ཉིད་ཅན། ད་ལྟའང་ལྷག་མའི་ཆ་ཤས་འཛིན། 52

དེད་དཔོན་དོན་ཅེན་ཞེས་བྱ་བ། གཟིངས་ནི་གང་བར་གྱུར་པ་སྤྱོག
རྫས་སུ་མཐུན་པའི་རླུང་དག་གིས། རིན་ཅེན་གླིང་ནས་ཡང་དག་འོངས། 53

དེ་ནས་དེད་དཔོན་གཉིས་པ་ནི། དོན་ཅན་པས་དེ་ལ་བརྗོད་གྱུར་པ།
སྔང་བས་གཟིངས་ལ་སླས་བ་ཡི། བྲུག་པ་བྱ་བར་རབ་ཏུ་བཙོལ་བས། 54

ཅི་སྟེ་དོན་ཅན་གྱིས་མཐོང་ནས། ཡང་དང་ཡང་དུ་ཀློག་གྱུར་ཀྱང་།
སྔང་བས་ལོང་དེ་སྡིག་པ་ཡི། འབད་ལས་སྐད་ཅིག་ཤིག་མ་གྱུར། 55

वक्रा परं क्रूरतरक्रियासु
प्रवर्त्तनायैव दृढाभियोगा ।
पापा निपाताय भवत्यवश्यं
मोहाहतानां युवतिर्मतिश्च ॥ ४९ ॥

बन्धुमित्रविरक्तानां स्वसुखक्षीवचेतसाम् ।
श्रीयुतानामिव नतिः स्त्रीजितानां मतिः कुतः॥ ५०॥

अथ भ्रातरमाहूय नीत्वा पुष्पोच्चयाय सः ।
न्यवधीदश्रुताक्रन्दमश्मना विजने वने ॥ ५१ ॥

अहमेव स तत्पापं भुक्त्वा पूर्व्वेषु जन्मसु ।
वहाम्यद्यापि शेषांशमङ्गुष्ठक्षतलक्षणम् ॥ ५२ ॥

सार्थवाहोऽर्थदत्ताख्यः पूर्णप्रवहणः पुरा ।
पवनस्यानुकूल्येन रत्नद्वीपात् समाययौ ॥ ५३ ॥

द्वितीयः सार्थवाहोऽथ नष्टार्थस्तं समाश्रितः ।
द्वेषात् प्रवहणे छिद्रं प्रच्छन्नं कर्त्तुमुद्ययौ ॥ ५४ ॥

अथ दृष्टोऽर्थदत्तेन वार्य्यमाणः पुनः पुनः ।
पापप्रयत्नो द्वेषान्धः क्षणं न विरराम सः ॥ ५५ ॥

དེ་ནས་དོན་མཐུན་བདག་ཁྱིམ་ནས། ཁྲོ་ལྡན་ནོལ་པར་སྨོངས་པ་དེ།
མི་བཟང་ཤཀྱི་རབ་བསྟུད་ནས། སྲོག་དང་བྲལ་བ་ཉིད་དུ་བྱས། 56

དེ་ཉིད་ང་ཡིན་དེ་བསད་ལས། སྡིག་འབྲས་སྐྱེ་བ་གཉན་སྨྱུད་ནས།
ཧྲག་མའི་ཚ་ཤས་ར་ལྷུ་ཡང་། ཀོང་པར་སེང་ལྡིང་སེ་འཛིན་ཏོ། 57

ཡག་ན་ལྷུང་བཟེད་བཅེ་བ་ཡིས། བརྣན་པའི་བློ་ལྡར་དང་མངས་གྱིས།
ཨུ་པ་རི་མཉེས་པ་སྟོན། ཀ་ཤིའི་གྲོང་དུ་བསྒྲར་སྒྲང་ཞུགས། 58

དེ་ཡི་ལྷུང་བཟེད་ཡོངས་ཁེངས་པ། མཐོང་ནས་སྤང་བས་སྨྲུན་སྤྱུང་བ།
འབྲས་མེད་གཡོ་ལྡན་ཞེས་པ་ཡིས། ལག་པ་ཡིས་ནི་ས་ལ་པོ། 59

དེང་ཟས་བཅད་ལས་འབྲུངས་པའི། སྡིག་དེ་སྐྱེ་བ་མང་པོར་ནི།
སྨྱུད་ཀྱང་འབྲས་བུ་ཧྲག་ན་ཡིས། ལྷུང་བཟེད་སྟོང་པ་ཉིད་དུ་གྱུར། 60

ཙ་ཤི་ཀྵ་ཞེས་བྱ་བར་སྟོན། དགྲ་བཅོམ་ཉིད་ཐོབ་སེམས་རབ་དང་།
རབ་ཞིའི་དགའ་ཚལ་གྲོང་པ་ཡིས། བྱས་པའི་གཙུག་ལག་ཁང་ན་གནས། 61

དེ་ཡི་སྤྲིན་ཁྲ་རབ་བྱུང་ནི། ཐར་དུ་ཛ་སྐྱེ་བོ་ཡི།
བཀུར་སྟི་དག་གྱིས་དེ་མཐོང་ནས། རྫིང་བའི་མེ་ཡིས་གདུངས་པར་གྱུར། 62

ཡོན་དན་ཅན་རྣམས་བཀུར་མཐོང་ནས། དེ་ཉམས་སྨོད་དུ་སྐྱེ་བོ་རྣམས།
རབ་ཏུ་འབབ་བྱེད་བདག་ཉིད་ནི། ཡོན་དན་གཟུང་ཕྱིར་བརྩོན་མ་ཡིད། 63

ततः सार्थपतिः कोपात् तं मात्सर्यविमोहितम्।
तीव्रशक्तिप्रहारेण चकार गतजीवितम्॥ ५६॥

अहं स तद्वधात् पापफलं भुक्तान्यजन्मसु।
वहाम्यद्यापि शेषांशं चरणे खदिरव्रणम्॥ ५७॥

प्रत्येकबुद्धः पिण्डाय पात्रपाणिर्दयार्द्रधीः।
विवेश काशनगरीमुपारिष्टाभिधः पुरा॥ ५८॥

सम्पूर्णपात्रमालोक्य तस्य विद्वेषदूषितः।
युवा चपलको नाम पाणिनापातयद्भुवि॥ ५९॥

अहं स पापं तद्भक्तच्छेदोत्थं बहुजन्मसु।
भुक्त्वापि फलशेषेण प्रयातः शून्यपात्रताम्॥ ६०॥

वशिष्ठाख्यः पुरार्हत्त्वं प्राप्तश्चित्तप्रसादवान्।
उवास प्रशमारामे विहारे पौरकल्पिते॥ ६१॥

भ्राता प्रव्रजितस्तस्य भरद्वाजः सदोदितम्।
विलोक्य जनसत्कारं ययौ द्वेषाग्नितप्तताम्॥ ६२॥

गुणिनां मानमालोक्य प्रयत्नं तद्विनाशने।
जनः करोति नत्वात्मगुणाधानसमुद्यमे॥ ६३॥

ཆེན་པོ་ལ་འོས་གོས་ཟླུང་ཞིག། སྐྱེ་བོ་ཀུན་ལས་ཕུལ་བ་ནི།
ཐྲང་པོའི་སེམས་ཧྲར་བ་ཤི་ཀྵ། མཛའ་བས་སྤུན་ཟླ་དེ་ལ་ཕྱིན། 64

དེ་ལྷངས་ཡོན་དཀྲལ་སྣང་དེ། ཁྲོ་དང་བྲལ་བ་ཉིད་མ་གྱུར།
ཕན་པ་ཉམས་དང་མཛའ་བས་ཀྱང་། ངན་པ་རང་གི་མི་འགྱུར་རོ། 65

དེ་ཡིས་གཙུག་ལག་ཁང་སྐྱོང་མ། དབེན་སར་ཡང་དག་བོས་ནས་ནི།
གོས་ནི་ཟླུང་དག་དེ་ལ་ཕྱིན། བཀུར་སྟི་ཐུས་ནས་རབ་སྨྲས་པ། 66

གོས་ཟླུང་འདི་ནི་སྐྱེར་བཟང་མ། ཁྱོད་ཀྱིས་གྲོགས་ལ་སྐྱེ་བོ་དག།
འདྲི་ནབ་ཤི་ཀྵ་ཡིས་ནི། ཕྱིན་ཞེས་དལ་གྱིས་སྨྲ་བར་བྱ། 67

དེ་སྐད་དེས་བརྗོད་དེ་ཡིས་ཀྱང་། ཁས་བླང་དེ་ཡིས་བསྟན་པ་ཐུས།
གང་གྲིས་བ་ཤི་ཀྵ་ལ་ནི། སྐྱེ་བོ་སློང་བར་དགོས་པར་གྱུར། 68

ཚུལ་ཁྲིམས་མ་ཚང་བརྗོད་པས་དེས། དེ་ནས་གྲོང་པས་མ་མཆོད་དེ།
རིང་དུ་སོང་གྱུར་ཆེན་པོ་ཉམས། བཀུར་སྟི་ཉམས་པས་འཇིགས་པ་ཉིད། 69

ཝཱ་ར་ཎ་ཙ་དེ་བདག་སྟེ། འཕགས་ལ་སྨད་ནས་སྐྱེ་གཞན་ལ།
བསོད་ནམས་མིན་སྤྱད་དེས་རྣམ་ལས། མཛེས་མས་དེང་ཡང་རྫོན་གྱིས་སྨྲ། 70

བདག་སྦྱོར་བྲམ་ཟེའི་སྡུག་དོག་གིས། བར་ཧྲ་སེར་ཕྲུབ་པ་ནི།
སློབ་དཔོན་བཙོན་ཞིས་ལྷ་བ་ཡིས། གྲགས་པ་སྡུག་དོག་དག་གིས་བཅོམ། 71

महार्हवस्त्रयुगलं भ्रात्रे भक्तजनार्पितम् ।
तस्मै वशिष्ठः प्रददौ प्रीत्या सरलमानसः ॥ ६४ ॥

तदादाय गुणद्वेषी न वैराद्विरराम सः ।
नोपकारैर्नवा प्रीत्या निजतां याति दुर्जनः ॥ ६५ ॥

एकान्ते स समाहूय विहारपरिचारिकाम् ।
दत्वास्यै वस्त्रयुगलं जगाद कृतसत्कृतिः ॥ ६६ ॥

इदं त्वया वस्त्रयुगं परिधाय सुमध्यमे ।
वशिष्ठेनार्पितमिति प्रश्ने वाच्यः शनैर्जनः ॥ ६७ ॥

इति स्वीकृत्य तेनोक्ता तदादिष्टं चकार सा ।
येनाभवद्वशिष्ठस्य जनो विप्लवशङ्कितः ॥ ६८ ॥

शीलवैकल्यवादेन सोऽथ पौरैरपूजितः ।
दूरं ययौ महान्तो हि सत्कारभ्रंशभीरवः ॥ ६९ ॥

सोऽहमार्य्यापवादेन भरद्वाजोऽन्यजन्मसु ।
भुक्त्वाप्यपुण्यं तच्छेषात् सुन्दर्य्या च मृषार्द्दितः ॥ ७० ॥

ब्राह्मणेनेर्ष्यया पूर्व्वं वाराणस्यां मया मुनेः ।
दर्पादेन हृता कीर्त्तिः पञ्चाभिज्ञस्य धीमतः ॥ ७१ ॥

མེ་ཏོག་བཞུ་ཅན་གྲགས་པ་ཡི། བ་དན་ལྟར་མཛེས་སྣང་འཚོམ།
བཟང་མོ་ཞེས་བྱ་བུད་མེད་མཆོག། བ་ར་ཎ་སིར་སྡོད་གྱུང་གྱུར། 72

གཡོ་ལྡན་གྲུ་གྲུའི་བསམ་པ་ཅན། པད་ཙ་ཞེས་པས་ནམ་ཞིག་དེ།
མཐོང་ནས་མཚན་མོ་སྤྱོད་པའི་སྐད། གོས་དང་རྒྱན་དག་དེ་ལ་བྱིན། 73

དེ་ནས་གཡོ་བའི་ཆགས་པ་ཅན། མཚམས་ལ་འགྲོགས་པར་མངོན་ཕྱོགས་པའི།
ཉིན་མོར་བྱེད་པ་ནམ་མཁའ་ཡི། ཁྲམས་ཀྱི་མཐར་ནི་བབས་པའི་ཚེ། 74

བཟང་མོ་རང་གི་ཁྱིམ་སོང་ནས། མེ་ཏོག་གོས་དང་རྒྱན་རྣམས་ཀྱིས།
མཛེས་པ་ཉིད་ཀྱི་རྒྱན་ལ་ནི། སྣར་ཡང་སྤྲོས་པའི་རྒྱན་དག་བྱས། 75

སྨུག་རྩི་ཀང་པའི་མཐིལ་ལ་རབ་ཆགས་ཤིང༌།
དོ་ཤལ་མཆོག་ནི་མགྲིན་པར་འཕྱངས་ནས་ཀྱང༌།
བྲ་བ་དོན་གཉེར་མི་ལོང་ལ་ཕྱོགས་དེ།
སྨད་འཚོང་སྤྱོད་པའི་དོན་བཞིན་དེ་ཡིས་བྱས། 76

སྒྲིན་པ་ལ་གཞན་བཞིན་གཞན་མཚུལ་གཞན།
དེ་བཞིན་གཟུགས་ཅན་ན་དེས་སྙིང་ལ་གཞན།
ནོར་བཀྲ་རང་གྱི་བྱ་པ་གཟུགས་བརྟན་བཞིན།
ཕྱིས་བུ་ཆགས་བྱེད་ཉིད་ཀྱིས་རྒྱུད་རྣམས་བཟུང་། 77

वाराणस्यामभूत्पूर्व्वं भद्रा नाम वरानना ।
वेश्या यशःपताकेव कान्ता कुसुमधन्वनः ॥ ७२ ॥

तां कदाचिन्मृणालाख्यो विटः कुटिलचेष्टितः ।
दृष्ट्वा तस्यै ददौ रात्रिभोगायांशुकभूषणम् ॥ ७३ ॥

ततस्तरलरागायाः सन्ध्यायाः सङ्गमोन्मुखे ।
गगनाङ्गनपर्य्यन्ते[1] लम्बमाने दिवाकरे ॥ ७४ ॥

गत्वा स्वभवनं भद्रा पुष्पांशुकविभूषणैः ।
लावण्याभरणा चक्रे पुनरुक्तं प्रसाधनम् ॥ ७५ ॥

अलक्तके पादतलावसक्ते
कण्ठावलम्बिन्यपि तारहारे ।
कार्य्यार्थिनी दर्पणसम्मुखी सा
चकार वेश्याचरितं यथार्थम् ॥ ७६ ॥

कण्ठेऽन्यदन्यत् वदनेऽन्यदोष्ठे
बभार तन्वी हृदये तथान्यत् ।
सा भूषणं शोभनमेव पुंसाम्
मूर्त्तं स्वकर्त्तव्यमिवातिचित्रम् ॥ ७७ ॥

---

१ ' पर्य्याप्ते ।

ཡིད་སྨྲེས་གྲོལ་བའི་ཕྲུགས་པ་ཟླ་བའི་གཟུགས་ནི་དང་པོ་བཞིན།
ལན་བུ་ཐིག་ལེའི་རི་མོས་འཛེ་སྐྱེག་ཟླན་པར་རབ་སྤྲས་ཤིང་།
རབ་འགྲོ་བདུག་པའི་དུ་བས་རབ་རིབ་བྲུན་མཚམས་བཞིན་བཀྲ་བ།
ཆགས་པ་དང་བྲུམ་ཡན་ལག་དང་བཅས་ཆགས་པ་དེ་རབ་མཛེས། 78

དེ་ནས་གསོག་མོ་རྩ་སྒྲིན་མ། ཉེས་པ་བསྒྱུར་བར་རབ་ཞུགས་དེ།
དེར་སྨྲས་སྐད་ཅིག་འགྲོགས་འདོད་པའི། གཞོན་ནུ་གསར་པ་ཡི་ན་སྡོད། 79

ཀཱ་ནྜ་པ་ནི་བརྒྱ་སྡུག་ལྡ། ཇི་བཞིན་དུ་ནི་སྟེར་བར་བྱེད།
འདི་ནི་ཁྱོད་ཀྱི་གཉེར་ཞིང་འོངས། ནང་ཞུགས་ཉིད་ནི་ཡི་རོལ་སྤོང་། 80

རབ་མང་ནོར་ལྡན་གཏོང་པོད་ཅན། བྲེལ་བས་ཡུན་རིང་མི་སྡོད་པ།
འདོད་བསྐྱིབས་འདོད་ལྡན་བཟོད་པ་ཅན། སྐལ་པ་བཟང་མོ་གཡལ་ཐོབ། 81

ཅེས་པ་དེ་ཡི་ཚིག་ཐོས་ནས། ཡོན་དང་ཆགས་པའི་བར་དུ་ནི།
སྐད་ཅིག་འཕྱང་མོ་ཕྱུག་པ་བཞིན། བཟང་མས་འཛུམ་བཅས་རབ་སྨྲས་པ། 82

གཞན་ལས་ལྷ་ནི་བླང་པ་དག། ལས་སྤང་དགག་གི་བྱུང་མེད་བཞིན།
དེ་དུས་ནོར་གཅེར་གཞན་ལ་ནི། ལག་བརྗེད་ཉིད་དུ་ཇི་ལྟར་འགྱུར། 83

སྐྱེ་བོ་ནོར་བཞིན་ཐབས་ཅན་ཀྱི། དབང་དུ་གྱུར་ཀྱང་སྐད་ཅིག་ནི།
གང་གིས་སྤྱོད་ཉིད་འཐབས་པ་དེ། སྐད་འཚོང་བུད་མེད་ནོར་གྱིས་བདག 84

कलिततरुणरागा साङ्गरागा बभौ सा
तिमिरशबलसन्ध्येवोल्लसद्धूपधूमैः ।
मनसिजजयकीर्त्तिं मूर्त्तिमाद्यामिवेन्दो-
रलकतिलकलेखां लीलया सूचयन्ती ॥ ७८ ॥

ततः प्रविश्य त्वरिता दासी मकरिकाभिधा ।
तामूचे क्षणसंगार्थी वहिरास्ते युवा नवः ॥ ७९ ॥

कार्षापणानां तृणवद् वितीर्य्य शतपञ्चकम् ।
प्रविश्येव विनिर्याति सोऽयं ते निधिरागतः ॥ ८० ॥

प्रभूतद्रविणत्यागी व्यग्रत्वादचिरस्थितिः ।
छन्नकामः क्षमी कामी सुभगे लभ्यते कुतः ॥ ८१ ॥

इति तस्या वचः श्रुत्वा भद्रा प्रोवाच सस्मिता ।
क्षणं दोलायमानेव मध्ये दाक्षिण्यलोभयोः ॥ ८२ ॥

कथं रथ्याङ्गनेवाहमन्यस्मादात्तवेतना ।
गच्छामि प्रार्थितान्यस्य तत्क्षणोत्तानपाणिताम् ॥ ८३ ॥

प्रपाणामिव सर्व्वस्य स्वाधीनानामपि क्षणम् ।
पूर्व्वसेवा हता येन स स्वामी वेश्ययोषिताम् ॥ ८४ ॥

ཡིད་སྨྲེས་རྒྱལ་བའི་གྲགས་པ་ཟླ་བའི་གཟུགས་ནི་དང་པོ་བཞིན།
ལན་བུ་ཐིག་ལེའི་རི་མོས་འཛེ་སྒྲིག་ལྡན་པར་རབ་སྤྲས་ཤིང་།
རབ་འགྲོ་བདུག་པའི་དུ་བས་རབ་རིབ་ཕྲུན་མཚམས་བཞིན་བཀྲ་བ།
ཆགས་པ་དར་བྲམ་ཡན་ལག་དང་བཅས་ཆགས་པ་དེ་རབ་མཛེས། 78

དེ་ནས་གཡོག་མོ་རྒྱ་སྲིད་མ། ཞེས་པ་སྨྲུར་བར་རབ་ཞུགས་དེ།
དེར་སྤྲས་སྐད་ཅིག་འགྲོགས་འདོད་པའི། གཞོན་ནུ་གསར་པ་ཕྱི་ན་སྐྱོད། 79

ཀརྵ་པ་ནི་བརྒྱ་ཕྲག་ལྔ། ཉིན་བཞིན་དུ་ནི་སྟེར་བར་བྱེད།
འདི་ནི་ཁྱོད་ཀྱི་གཏེར་ཞིང་འོངས། ནང་ཞུགས་ཉིད་ནི་ཕྱི་རོལ་ཐོང་། 80

རབ་མང་ནོར་ལྡན་གཏོང་ཕོད་ཅན། ཁྲིམ་བས་ཡུན་རིང་མི་སྤྱོད་པ།
འདོད་བསྒྲིབས་འདོད་ལྡན་བཟོད་པ་ཅན། སྐལ་བ་བཟང་མོ་གཡལ་བྲོན། 81

ཅེས་པ་དེ་ཡི་ཚིག་ཐོས་ནས། ཡོད་དང་ཆགས་པའི་བར་དུ་ནི།
སྐད་ཅིག་འབྱུང་མོ་ཡུག་པ་བཞིན། བཟང་མས་འཛུམ་བཅས་རབ་སྨྲས་པ། 82

གཏན་ལས་སླ་ནི་སླང་པ་དག། ལམ་སྣང་དག་གི་ཐུད་མེད་བཞིན།
དེ་དུས་རོན་གཅེར་གཏན་ལ་ནི། ལག་བརྗེད་ཉིད་དུ་ཛེ་ཏར་འགྱུར། 83

སྐྱེ་རྒུ་ཉམས་བཞིན་ཐམས་ཅད་ཀྱི། དབང་དུ་གྱུར་ཀྱང་སྐད་ཅིག་ནི།
གང་གིས་སྤྲོར་ཉིད་འཕྲམས་པ་དེ། སྣང་འཚོང་བུད་མེད་ཉམས་ཀྱིས་བདག 84

कलिततरुणरागा साङ्गरागा बभौ सा
तिमिरशवलसन्ध्येवोल्लसद्धूपधूमैः।
मनसिजजयकीर्त्तिं मूर्त्तिमाद्यामिवेन्दो-
रलकतिलकलेखां लीलया सूचयन्ती ॥ ७८ ॥

ततः प्रविश्य त्वरिता दासी मकरिकाभिधा।
तामूचे क्षणसंगार्थी वहिरास्ते युवा नवः ॥ ७९ ॥

कार्षापणानां तृणवद् वितीर्य्य शतपञ्चकम्।
प्रविश्येव विनिर्याति सोऽयं ते निधिरागतः ॥ ८० ॥

प्रभूतद्रविणत्यागी व्यग्रत्वादचिरस्थितिः।
छन्नकामः क्षमी कामी सुभगे लभ्यते कुतः ॥ ८१ ॥

इति तस्या वचः श्रुत्वा भद्रा प्रोवाच सस्मिता।
क्षणं दोलायमानेव मध्ये दाक्षिण्यलोभयोः ॥ ८२ ॥

कथं रथ्याङ्गनेवाहमन्यस्मादात्तवेतना।
गच्छामि प्रार्थितान्यस्य तत्क्षणोत्तानपाणिताम् ॥ ८३ ॥

प्रपाणामिव सर्व्वस्य स्वाधीनानामपि क्षणम्।
पूर्व्वसेवा कृता येन स स्वामी वेश्ययोपिताम् ॥ ८४ ॥

མཚན་མོ་གཅིག་པུ་འདི་ཉིད་ནི། པད་ཅན་ཉིས་ལ་ཅི་ཞིག་བརྗོད།
གཞན་གྱིས་སྨྲ་བྲོ་འོང་དུ་ཆུག། བདག་ཅག་རྟོག་ཏུ་གསར་པ་ཐོན། 85

བཟང་མོས་འདི་བརྗོད་ཐུང་ངུ་རེས། མཆོག་ཏུ་སྣང་རྩེ་ལ་ཆགས་བཞིན།
གསར་པ་གསར་པའི་རོར་ཆགས་ཤིང༌། ཁྲོས་པས་དེ་ལ་རབ་སྨྲས་པ། 86

གལ་ཏེ་འོང་བ་བཏང་གྱུར་ན། སོང་བ་ནང་པར་འོང་མི་འགྱུར།
སྨད་འཚོང་ཉམས་དང་ཚོང་པ་ལ། སྐལ་བས་ཉེ་པ་མང་བར་འགྱུར། 87

འདི་ནས་ཐུང་ཟད་འདི་ནས་དང༌། ཐུང་ཟད་ཉིན་མཚན་དུ་གསོག་པ།
སྨད་འཚོང་ཉམས་ཀྱི་སྐྱེས་བུ་ཡིས། རྙེད་པའི་མི་རྟོག་འཕྲུ་བ་བཞིན། 88

སྨད་འཚོང་མ་ལ་རྟག་ཏུ་མཛའ། སྤྲང་བ་ཉམས་ཀྱི་རིགས་པ་བཞིན།
ཆོས་ཀྱི་སྨར་མིན་འདོད་སྨར་མིན། ནོར་ཉིད་སྨར་དུ་གྱུས་པར་བྱེད། 86

མང་དང་འགྲོགས་པས་སྨད་འཚོང་མ། མི་གཙང་བ་ཉིད་མི་འགྱུར་ཞིང༌།
འདི་ཡི་བརྟུལ་ཞུགས་མི་ཉམས་ཏེ། སྨར་ལ་དོན་དུ་གཅེར་བུར་འགྱུར། 90

གཞན་དག་ཕྱིར་འགྲོན་གཞན་ན་འདུག། གཞན་དག་ཕྱི་ནས་རབ་ལྟ་བའི།
སྨད་འཚོང་གང་དེ་མཛེས་པ་སྟེ། སཱ་ཡི་བདག་པོའི་མདུན་ས་བཞིན། 91

ཚོང་པ་དབུལ་པོའི་སྣང་བཞིན་དུ། སྟོང་པར་ཕྱིན་ན་གང་འདུག་པ།
སྨད་འཚོང་ཉམས་པ་འདི་ལས་ནི། ལྷག་པ་སྐལ་ངན་གཞན་པ་ཅི། 92

एकैवेयं मृणालेन क्रीता रात्रिः किमुच्यते।
परः प्रातः समायातु नवारम्भाः सदा वयम् ॥ ८५ ॥

इत्युक्ता भद्रया क्षुद्रा मधुलुब्धेव सा परम्।
सक्ता नवनवास्वादे कुपिता तामभाषत ॥ ८६ ॥

न गतः प्रातरागन्ता प्राप्तः संत्यज्यते यदि।
भाग्यैर्भवति वेश्यानां वणिजाञ्च बहुक्रयः ॥ ८७ ॥

इतः किञ्चिदितः किञ्चिच्चिन्वन्तीनां दिवानिशम्।
वेश्यानां पौरुषो लोभः कुसुमावचयोपमः ॥ ८८ ॥

न धर्माय न कामाय धनायैव प्रसाध्यते।
वेश्या याचकविद्येव बहुप्रणयिनी सदा ॥ ८९ ॥

नायात्यनुचितां वेश्या व्रतमस्या न लुप्यते।
भजते बहुसङ्गेन प्रत्युताभ्यर्थनीयताम् ॥ ९० ॥

निर्यान्त्यन्ये विशन्त्यन्ये प्रतीक्षन्ते बहिः परे।
यस्याः सा शोभते वेश्या सभा भूमिपतेरिव ॥ ९१ ॥

दौर्भाग्यं पण्यकामिन्याः किमन्यन्नास्त्यतोऽधिकम्।
तुलेव क्षीणा वणिजः शून्याः सीदन्ति यद्गृहे ॥ ९२ ॥

སྐལ་ངན་གྱིས་ནི་འཛིན་བྱེད་མེད། འཕྱོན་མ་སྡོང་པར་ཉལ་བ་ནི།
སྤྱ་རྡོ་འདོད་ལྡན་ནོམས་ཀྱི་སྐྲ། རྡོན་གྱི་འཁྲུག་པར་གྲུབ་བར་བྱེད། 93

འཕྲལ་ལ་ཉོ་བ་ཡོངས་བཏང་ནས། རིང་ན་གནས་ལ་བསྒྲུགས་པ་ན།
ཐང་འགྲིམས་ས་ཙ་སྨད་འཚོང་མ། འཕྱིང་བ་བཞིན་དུ་ཕྱུར་དུ་བསྐམས། 94

འདི་ནི་དགེ་མཚན་ཙམ་དོན་གཅེར། བྲ་བས་བྲེལ་ཞིང་མང་དུ་སྟེར།
ནང་ཞུགས་ཉིད་ན་ཕྱི་རོལ་འགྲོ། ཅི་ཉམས་ནོར་ནི་བླང་བར་མཛོད། 95

ཕན་པ་འདི་ཐོས་བཟང་མོ་དེས། དེ་བཞིན་ཞེས་ཏེ་ཁ་ཡིས་བླང།
སྨད་འཚོང་རང་བཞིན་ཆགས་པ་སྤེ། རིག་ལྡཱཾ་སྐྱེ་བོ་ཆགས་བྱེད་ཉིད། 96

སྐད་ཅིག་ཉིད་ནི་དེར་བཟོད་མཛོད། བདག་གིས་ཆས་དང་རྒྱན་མ་ཚར།
ཞེས་པའི་འཕྲིན་ནི་སྐྱེལ་བ་ལ། པད་ཅེ་ལ་ནི་གཡོག་མོ་བཏང་། 97

འདོད་ལྡན་མཛེས་པ་ཞེས་བྱ་བ། མང་པོ་སྡིག་པས་སྐད་ཅིག་ནི།
གླང་པོས་པདྨ་ཇི་བཞིན་དེ། སྤྱད་པས་འཁྲུགས་པ་ཉིད་གྱུར་ཏོ། 98

དེ་ནས་དེ་ནི་སོང་བ་དང་། མཆུ་ནི་སོས་བཅད་ཕྲག་མ་དང་།
དེ་ཡིས་བརྩེ་མེད་འབྱུང་པ་ཡིས། སྐད་ཅིག་གིས་ནི་སྙིང་ཉིད་ཐོབ། 99

སྟར་ཡང་གྱིས་ནི་རབ་བཅུང་ན། པདྨའི་ཙ་ལ་བྱུར་བར་ནི།
བྱོན་ཞེས་སྡང་བསྒྲམས་པ་ཡིས། ཕྲགས་མོ་དེ་ནི་ཉིས་པར་སྦྲངས། 100

अभाग्यैर्ग्राहकाभावे गणिका शून्यशायिनी ।
मिथ्या वर्णयति प्रातः कामुकैर्द्वारभञ्जनम् ॥ ९३ ॥

सद्यःक्रयपरित्यागा दूरवर्त्तिप्रतीक्षया ।
माला इवाशु शुष्यन्ति वेश्याः पण्यप्रसारके[1] ॥ ९४ ॥

एष कौतुकमाचार्यो कार्य्यव्यग्रो बहुप्रदः ।
प्रविश्यैव विनिर्याति का क्षतिर्गृह्यतां धनम् ॥ ९५ ॥

श्रुत्वैतत् स्वहितं भद्रा तथेति प्रत्यपद्यत ।
लोभः स्वभावो वेश्यानामौचित्यं जनरञ्जनम् ॥ ९६ ॥

क्षम्यतां क्षणमद्यैव नाहं सज्जप्रसाधना ।
[विससर्ज मृणालाय दासीं सन्देशवादिनीम् ॥ ९७ ॥

क्षणं सुन्दरकाख्येन बहुदानेन कामिना ।
सा पद्मिनी गजेनेव भुक्ता व्यालोलतां ययौ ॥ ९८ ॥

ततस्तस्मिन् गते दन्तच्छेदोच्छिष्टरदच्छदा ।
निर्द्दयालिङ्गनैस्तेन नीता निर्म्माल्यतां क्षणात्[2]] ॥ ९९ ॥

विससर्ज्ज मृणालाय पुनरात्तप्रसाधना ।
सा सखीं गूढविद्देषां तूर्णमागम्यतामिति ॥ १०० ॥

---

१ W_1 वेश्यापण्यः प्रसारके ।
२ W_1 and W_2 omit the portion bracketted.

དེ་ཡིས་སྨྲས་པའི་སྨྲ་མ་ལས། དེ་ཡི་སྤྱོད་ཚུལ་པད་ཅན་ཞེས།
འདི་ཉིད་དུ་ནི་བཟང་མོ་དག། ཤོག་ཅེས་ཁྲོ་བ་སྨྲས་པས་སྨྲས། 101

དེ་ནས་འཕྲིན་གྲོས་དྲི་བཟང་གིས། ཀིང་དྲུག་པ་ནི་འགྲུགས་མ་དེས།
པད་ཅན་བསྟེན་པའི་སྐྱིད་སོས་ཚལ། ཀིང་འབྱུང་མི་རྟོག་གྱིས་པར་སོང་། 102

དེ་ནི་འོང་བ་མཐོང་གྱུར་ནས། ཆགས་སྡང་དུག་ནི་མི་བཟད་པ།
འཁོར་བ་ཉོམ་པ་དང་བཅས་བཞིན། དེ་ནི་ཉོམ་འགྱུར་ལྡན་པར་གྱུར། 103

དེ་ཡི་བསམ་པ་གཡོ་བ་ཡིས། བདག་དོན་གཅེར་བར་བདགས་པ་ཡི།
ཀྱིན་ཉོམས་ཆགས་ལས་བཞིན་དང་ནི། ཅི་བར་སྤྱོད་པས་ཉམས་པར་བྱུས། 104

སྐྲ་མ་རང་སྤྱོད་ཀྱ་ཀྱུའི་ཚོགས་པ་བཞིན་དུ་ཉ་མའི་ངོས་དག་ལ།
སེན་མོ་འཁྲིག་པོར་རབ་བདབ་ཉམས་ཀྱིས་རི་མོ་གསར་པ་འཛིན་བྱེད་ཅིང་།
མཆུ་འདབ་མཛེས་པ་གཡོན་ཅན་ལྕགས་མས་ཉམས་ཞིང་བཞིན་ན་ཟད་གྱུར་པ།
ལག་འགྲོ་ས་འདིས་བདག་གི་ཡན་ལག་ཀུན་ལ་ནི་བཟད་དུག་ཉམས་སྨྲ། 105

སྐད་ཅིག་དེ་བསམས་ཆེ་བར་རབ་ཁྲོས་པའི།
མེ་ཡིས་རབ་བསྲེད་དུ་བའི་ཉོན་འཕྲུལ་ནི།
སྣིང་མའི་ཉོམ་འགྱུར་དུས་ཀྱི་བཞིན་ལྡན་དེས།
སྨག་བཀྲིས་པ་དེ་ལ་རབ་སྨྲས་པ། 106

ज्ञात्वा मृणालस्तद्वृत्तं पैशून्यात् कथितं तया।
इहैवायातु भद्रेति गूढ़कोपः समभ्यधात्॥ १०१॥

ततः सा प्राप्तसन्देशा सौरभाकृष्टषट्पदा।
मृणालजुष्टमुद्यानं प्रययौ फुल्लपादपम्॥ १०२॥

तां दृष्ट्वैव समायातां रागद्वेषविषोत्कटः।
संसार इव साकारः सविकारो बभूव सः॥ १०३॥

सोऽचिन्तयच्चपलया मदर्थमुपकल्पितम्।
क्षतमन्योपभोगेन लोभलुप्तं प्रसाधनम्॥ १०४॥

नखोल्लेखैर्वक्रैः कुटिलचरितं हन्त लिखितम्
वहन्ती प्रत्यग्रं निजमिव समग्रं स्तनतटे।
विटोच्छिष्टक्लिष्टाधरदलरुचिः क्षामवदना
भुजङ्गी सर्व्वाङ्गं विषमविषमेषा दिशति[1] मे॥ १०५॥

क्षणं विचिन्त्येति पृथुप्रकोपः
कृशानुधूमोद्गमविभ्रमेण।
भ्रुवोर्विकारेण स कालवक्त्रः
प्रोवाच तां साध्वससन्निरुद्धाम्॥ १०६॥

[1] H दृशति। W gives two readings दृशति and दिशति।

མང་དང་སྐད་ཅིག་ལ་འགྲོགས་སྐྱད་འཚོང་གང་།
དེ་ནི་དང་པོ་གཞན་ནོར་ཅི་ལ་འདོད།
བདག་ནོར་ཉིད་དུ་བྱས་པའི་ཆས་འདི་དག།
ཁྱོད་ཀྱིས་རྡུལ་གྱི་ཐིགས་པའི་ལྷག་མར་བྱས། 107

ཞིས་སྤྲུལ་གཟུགས་བཟང་མོ་ཡི་འོག་པག་ནི།
གསོ་ཞིང་བསྐྱོད་པའི་གསལ་བའི་སྒྲ་དག་གིས།
དྲིན་མཛོད་བྲུ་མོ་གཞོན་ནུ་གསར་པའི་འོས།
སྐྱངས་ཞིམ་དམན་པས་སློང་བར་བྱེད་པ་བཞིན། 108

བྲང་བའི་འཕྲེང་བ་སྒྲ་སྒྲོག་གདེངས་པ་ཡི།
འཁྲི་ཤིང་ཉམས་ཀྱང་བཞིན་ཉེ་རབ་བརྟུད་པས།
ལག་པའི་ཡལ་འདབ་ཀུན་དུ་གཡོབ་བྱེད་ཅིད།
བཙེ་བས་རིང་ནས་སྐྲོག་པར་བྱེད་པ་བཞིན། 109

འཛིགས་རྫུང་བསྟུན་པའི་སྟག་བཞིན་བཙེ་མེད་དེས།
ཡིད་འབག་འཁྲི་ཤིང་སྐྱག་ཙབས་རི་དགས་ནི།
གསོ་ཡང་ཞིག་ཅན་བསད་ནས་བགྲོགས་པ་ཡིས།
གཏུབ་པོ་མཚོན་ཆ་ཁྲག་སྦྲགས་རབ་དུ་སོང་། 110

क्षणेन वेश्या बहुसङ्गता या[१]
गृह्णाति सा किं परवित्तमादौ।
मदर्थमेवाहित एष वेशः
कृतस्त्वया स्वेदकणावशेषः॥ १०७॥

इति ब्रुवाणः सुतनोः प्रकम्प-
विलोलकाञ्चीगुणरलस्वनेन।
प्रसीद बालामबलामवध्यां
रक्षेति दैन्यादिव याच्यमानः॥ १०८॥

लताभिरप्याकुलभृङ्गमाला-
विराविणीभिर्दययैव दूरात्।
निवार्यमाणः प्रणताननाभिः
समन्ततः पल्लवपाणिकम्पैः॥ १०९॥

घोराकृतिर्व्याघ्र इवाघृणोऽसौ
त्रासावसन्नाङ्गलतां कुरङ्गीम्।
हत्वा नृशंसस्तरलायताक्षीं
रक्ताक्तशस्त्रः प्रययौ जवेन॥ ११०॥

---

१ H, $^{W}_{1}$ and $^{W}_{2}$ read क्षणेन यस्या बहुसङ्गतायाः।,

གང་ཞིག་ཁྲོ་བའི་ལོང་བས་མིག་བཀག་པ།
དེ་དག་ཉམས་པ་བྱ་མིན་ཅི་ཞིག་ཡོད།
རྟག་ཏུ་ཡིད་ནི་བརྩེ་བས་དྲུལ་བ་ཡིས།
སྤྱོད་ཚུལ་བརྩེ་མེད་འཇིགས་རུང་ཉམས་པ་ཡང་། 111

དབེན་པར་བཟང་མོ་སྡིག་ཅན་གྱིས་བསད་ཅེས།
དེ་ནས་དེར་ནི་འབངས་མོས་སྒྲ་བསྒྲགས་ཤིང་།
སྐྱེ་བོ་འདུས་ཚེ་ཉི་ཚེ་སངས་རྒྱས་ཀྱི།
ཞགས་མཐར་དེ་ཉི་རང་དགའ་དག་ཏུ་ཞུགས། 112

དེ་མདུན་ཁྲག་གིས་སྦགས་པའི་མཚོན་བཞག་ནས
སྐྱེ་བོའི་ཚོགས་ཀྱི་ནང་དུ་དེ་བྲོས་ཚེ།
རྟག་འཛིན་གྲོང་པས་སྡིག་པ་མེད་མོད་ཀྱང་།
རང་སངས་རྒྱས་ནི་འཕྲུལ་ལ་གཟུང་བར་འགྱུར། 113

མ་རུངས་གཏོད་བྱེད་ལ་དོས་གསོད་པའི་སར།
དེ་ནས་རྒྱལ་པོའི་བཀའ་ཡིས་དེ་ཁྲིད་ཚེ།
པདྨའི་ཚ་ལག་འཕྲལ་ལ་འགྱོད་པ་སྐྱེས།
སྡིག་པ་འདི་ནི་བདག་གིས་བྱས་ཞེས་སྨྲས། 114

तेषामकार्य्यं किमिवास्ति येषां
क्रोधान्धरुद्धानि[1] विलोचनानि ।
दयादरिद्राणि मनांसि नित्यं
नैर्घृण्यघोराणि च चेष्टितानि ॥ १११ ॥

पापेन भद्रा विजने हृतेति
कोलाहले तत्र कृतेऽथ दास्या ।
जनाभिसारे सुरुचेर्विवेश
प्रत्येकबुद्धस्य स काननान्तम् ॥ ११२ ॥

धृत्वा तदग्रे रुधिरार्द्रशस्त्रं
तस्मिन् प्रविष्टे जनतान्तरालम् ।
पौरैरपापोऽपि गृहीतचिह्नैः
प्रत्येकबुद्धः सहसा गृहीतः ॥ ११३ ॥

नीतेऽथ तस्मिन् नृपशासनेन
क्रूरापराधोचितवध्यभूमिम् ।
जातानुतापः प्रसभं मृणालः
पापं मयैतत् कृतमित्युवाच ॥ ११४ ॥

१ W कुधान्धरुद्धानि ।

དེ་ནས་དེ་ཡི་ཚིག་གིས་རང་མངས་ཁྲོས།
དཔྱད་ནས་རྒྱལ་པོས་ཕྱག་འཚལ་བཏང་བའི་ཚོ།
ངན་བྱེད་ལ་འོས་བཟོད་པ་དཀའ་བའི་བཀའ།
ཉམས་སྨོང་འདི་ནི་པདྨའི་ཚ་བས་ཐོབ། 115

དེ་ང་དྲག་པོའི་སྡིག་རིས་སྐྱེ་བ་མང་།
འབུམ་གྱིས་རྒྱལ་བའི་ནང་དུ་ཡོངས་སྤྱད་ནས།
དེ་ཡི་ལས་འབྲས་ལྷག་མ་ད་ལྟ་ཡང་།
ཟླ་ཕྱོགས་བུ་མོའི་ཧྲོན་གྱིས་མནོན་པར་སྤྲུར། 116

གྲོང་ཁྱེར་གཅིན་ཐུན་དག་ན་སྔོན། བཅོམ་ལྡན་རྒྱལ་བ་ནོས་པར་གཟིགས།
གྲོང་པའི་ལོངས་སྤྱོད་ཀྱིས་མཆོད་ཅིང་། དགེ་སློང་ཚོགས་ཀྱིས་བསྐོར་ཏེ་གདངས། 117

བྲམ་ཟེ་མཁར་ཞེས་པ། མཆོད་དང་ལྡན་པ་དེ་མཐོང་ནས།
གྲོང་པ་ལ་སྐྱས་དགེ་སློང་ནི། མགོ་རེག་ལོངས་སྤྱོད་འོས་པ་མིན། 118

ཀོ་ཊ་ར་ཡི་ནས་ཐུལ་གྱིས། འདི་དག་གི་ནི་ཁ་ཟས་བསྒྲུབས།
མགོ་རེག་སྐྲུར་བག་ལྡན་པའི་ཁ། མཆོག་གི་ཁ་ཟས་འོས་པ་མིན། 119

བྲམ་ཟེ་དེ་དག་ཚོགས་དེ་ལས། སྐྱེ་བ་མང་པོར་དེ་ཡི་ཕྱིག།
སྤྱད་ཅིང་ད་ལྟ་ལས་ལྷག་གིས། ཀོ་ཊ་ར་ཡི་ནས་ཀྱི་ཟས། 120

मुक्ते ततस्तद्वचसा विचार्य्ये
प्रत्येकबुद्धे प्रणिपत्य राज्ञा ।
रसघ्नतां दुःसहशासनस्य
नीतो मृणालः कुशतोचितस्य ॥ ११५ ॥

अहं स पापं बहुजन्मलक्षै-
र्भुक्त्वा तदुग्रं नरकान्तरेषु ।
अद्यापि तत्कर्म्मफलावशेषात्
मिथ्यैव[1] तीर्थाङ्गनयाभियुक्तः ॥ ११६ ॥

बन्धुमत्यां पुरि पुरा विपश्यी[2] भगवान् जिनः ।
भोगैरभ्यर्चितः पौरैस्तस्थौ भिक्षुगणैर्वृतः ॥ ११७ ॥

पूज्यमानं तमालोक्य ब्राह्मणो मठराभिधः ।
उवाच पौरान् विशिखा भोगयोग्या न भिक्षवः ॥ ११८ ॥

पुराणैः कोद्रवयवै[3]र्भोज्यमेषां विधीयताम् ।
न मुण्डकानां विकटं दिव्याहारार्हमाननम् ॥ ११९ ॥

इति वाक्यात् स विप्रोऽहं तत्पापं बहुजन्मसु ।
भुक्त्वाद्य कोद्रवयवाहारः शेषेण[4] कर्म्मणः ॥ १२० ॥

१ ¹⁄₁ and ²⁄₂ मिथ्येव । २ ¹⁄₁ विपस्सी ।
३ ²⁄₂ read कोटरयवै and notes at the margin—कोद्रवयवै ।
४ ¹⁄₁ कोद्रवयवाहारेण कर्म्मणः ।

གང་ཚེ་བདག་སྔོན་བྲམ་ཟེ་ཡི། ཙིཙཨུརཏར་ཞེས་གྱུར།
དེའི་ཚེ་བདག་གི་རིགས་མཆོག་ལ། སྨད་པ་ཡིས་ནི་མི་དགེ་ཐོབ། 121

ལས་དེ་ད་ལྟ་ལོ་དྲུག་ཏུ། དཀའ་བ་སྤྱད་པ་བདག་གིས་བསྒྲུབས།
དེ་ལས་ལྷག་པ་བྱང་ཆུབ་ཀྱིས། བསྒྲུངས་པ་ཡིས་ནི་ཐོབ་མ་གྱུར། 122

ཁྱིམ་བདག་ནོར་ལྡན་ཞེས་བྱ་བ། ཀར་པ་ཊར་ནི་སྔོན་བྱུང་སྟེ།
དཔལ་ལྡན་ཞེས་བྱ་དེ་ཡི་བུ། ལུས་ནི་ནོལ་གནས་མེད་པར་གྱུར། 123

དེ་ནི་སྨན་པ་ཁ་བའི་བཞིན། ཞེས་པ་ནོད་མང་རེ་བ་ཡིས།
ནོལ་གནས་བྱས་ཀྱང་དེ་ཡི་པས། དེ་ལ་ཅི་ཡང་ཕྱིན་མ་གྱུར། 124

དུས་ཀྱིས་གཟིར་བ་ཉིད་གྱུར་དེ། ཡང་ཡང་དེ་ཡིས་བོས་པར་བྱས།
དེ་ཡིས་པ་ལས་ཚུང་ཟད་ཀྱང༌། ཁས་བླང་སྨྲས་པ་ཐོབ་མ་གྱུར། 125

སྨན་པ་བྲོ་བའི་རིམས་ཀྱིས་གདུངས། སྲིད་པས་གསོ་བའི་ཤུགས་རིངས་ཅན།
ནད་པ་ཡིས་ཀྱང་འགོངས་པ་རེས། སྡུག་བསྔལ་ལས་ནི་རབ་བསམས་པ། 126

ཀྱིན་བསམས་པ་དྲང་པོ་དག། གསོ་དང་ལྡན་པ་བདག་གིས་བསླུས།
བདག་གི་ལག་ནས་ནད་པ་ཡིས། གཏེར་འདས་ད་ནི་ཅི་ཞིག་བྱ། 127

ཚ་བའི་སྨན་བཞིན་སྨན་པ་ནི། ནད་པ་ཉེ་བས་ཀྱིས་སྔོན་དུ་བསྐུར།
གདུང་བ་བསོས་པར་གྱུར་པའི་ཕྱིར། དྲན་ཡང་ཁ་ནི་ཚིགས་འཕྲིན་བྱེད། 128

यदाहमभवं पूर्व्वमुत्तरो नाम मानवः।
पुङ्गलस्यापवादेन मयात्तमशुभं तदा ॥ १२१ ॥

षड्वर्षाण्यधुना तेन कर्म्मणा दुष्करक्रिया[1]।
चरितं न क्षणाद्देशेन प्राप्तं त्वधिकं ततः ॥ १२२ ॥

पुराभवद्गृहपतिर्धनवान्नाम कर्वटे[2]।
श्रीमान्नाम सुतस्तस्य बभूवास्वस्थविग्रहः ॥ १२३ ॥

वैद्यस्तिक्तमुखो[3] नाम तं बहुद्रविणाशया।
स्वास्थ्यं निनाय तत्पिता दत्तं चास्मै न किञ्चन ॥ १२४ ॥

कालेनातुरतां यातः स्वास्थ्यं तेन पुनः पुनः।
स नीतस्तत्पितुः किञ्चित् प्राप्तं न त्वार्त्तिभाषितम्[4] ॥ १२५ ॥

श्रमपञ्चरसन्तप्तस्तृष्णातरलितः श्वसन्।
सोऽचिन्तयद्विपद्दुःखादातुरेणापि लङ्घितः ॥ १२६ ॥

अहोवताहं धूर्त्तेन वाहितः शरलाशयः।
किं करोम्यधुना हस्ताद्गतो मे निधिरातुरः ॥ १२७ ॥

कटुकौषधवद्वैद्यः पूर्व्वमार्त्तस्य सम्मतः।
चिकित्सितातुरः पश्चात् स्मृतोऽपि मुखकूणनम् ॥ १२८ ॥

१ H मया। २ W1 कर्पटे। ३ W1 विषक्तिक्तमुख।
४ Orig महार्त्तिभाषितम्। H नत्वस्ति भाषिता।

དོན་གྲུབ་ལ་ནི་ནོར་ཟླན་དང་། སློབ་ཟླིན་དགའ་གྲུབ་པ་བཞིན།
མཐུས་ནད་ལས་གྲོལ་གྱུར་པ། སྤུ་ལ་སྨན་པ་ཉེ་བར་མཁོ། 129

མཆོད་དང་ཞབས་ལ་གཏུགས་བྱས་ནས། ནད་པས་སྨན་པ་རབ་བསྟེན་ཏེ།
ཕྱི་ནས་མིང་ནི་བསྒྲགས་པ་ན། བསོས་པ་ཉམས་ཀྱིས་ཕྲུད་ཀྱིས་འདེབས། 130

ཇོན་པ་ཁྲོལ་པོ་སྨན་པ་ཡིས། འཆིང་ལས་རི་དགས་ཚོམ་ཀུན་དང་།
ནད་བསོས་སོང་བ་བསོད་ནམས་ཀྱིས། ཕྱི་ནས་སྤྱོད་ཡུལ་དགའ་དུ་ལྡང་། 131

དེ་ལྟར་རབ་ཏུ་སེམས་བྱེད་ཅིང་། དེ་ནི་དོག་ཏུ་ཡོངས་སུ་གཏུངས།
སྨན་པ་བཞིན་དུ་ཁྲོ་ཟླན་ནན། སྨར་ཡང་དེ་ཡིས་ཐོབ་པར་གྱུར། 132

དེ་ནས་ཁྲོ་བ་བསྒྲིབས་པ་ཡི། སྨན་པས་འགལ་བའི་སྦྱོར་བ་ལས།
གྲུམ་འཆད་པར་བྱེད་པའི་སྨན། འཕྲལ་ལ་ཉམས་བྱེད་དེ་ལ་བྱིན། 133

དེས་བྱིན་གཏོད་པ་འཕུངས་པ་ལས། དེ་ཡི་གྲུམ་དུ་བ་བུ་གྱུར།
སྡིག་པའི་གཡང་ལ་ལྷུང་བ་ཡི། ཆགས་པས་ལོང་ཉམས་ཅི་མི་བྱེད། 134

སྨན་པ་ང་ཉིད་དེ་ཡི་སྡིག། སྐྱེ་བ་ཁྲི་ཕྲག་བརྒྱར་སྨྱོང་ནས།
ལས་ཀྱི་ལྷག་མས་ད་ལྟ་ཡང་། རབ་གཙོད་ནད་ཀྱི་ཆ་ཤས་བརྟེན། 135

ཉ་ཡིས་འཚོ་བ་ནོར་བས་ཀྱིས་སྦྱོར། ཉ་ནི་ལུས་ཆེན་གཅིག་དག་བཟུང་།
ལུས་ནི་གཅོད་བ་བསྒོང་གྱུར་ནས། ཉ་བའི་བུ་ཡིས་དགའ་བར་བྱས། 136

सिद्धार्थस्येव धनवान् उत्तीर्णस्येव नाविकः।
निःशेषव्याधिमुक्तस्य वैद्यः कस्योपयुज्यते ॥ १२९ ॥

सपाद्यतनैर्मानैरार्त्तैराराध्यते[1] परम्।
पश्चात्स कीर्त्तिते नाम्नि स्वस्थैः फुत्क्रियते भिषक् ॥ १३० ॥

वन्धाल्लुब्धस्य हरिणश्चौरो राज्ञश्च निर्गतः।
पुण्यैः स्वस्थश्च वैद्यस्य पुनः पतति गोचरे ॥ १३१ ॥

इति चिन्तयतस्तस्य सततं परिशुष्यतः।
स वैद्यमिव साकोपं पुनर्व्याधिमवाप्तवान् ॥ १३२ ॥

प्रच्छन्नमन्युस्तस्याथ वैद्यः सद्यो विनाशनम्।
ददौ विरुद्धसंयोगादन्त्रशातनमौषधम् ॥ १३३ ॥

तस्यान्त्राणि व्यशीर्य्यन्त तद्दत्तापथ्यपायिनः[2]।
किं न कुर्व्वन्ति लोभान्धाः पातकश्वभ्रपातिनः ॥ १३४ ॥

वैद्योऽहमेव तत्पापं भुक्त्वा जन्मशतायुतैः।
अद्यापि कर्म्मशेषेण प्रस्कन्दिव्याधिलेशवान् ॥ १३५ ॥

पुरा मत्स्यौ महाकायावाकृष्टौ मत्स्यजीविभिः।
जहर्ष छिद्यमानाङ्गौ दृष्ट्वा कैवर्त्तदारकः ॥ १३६ ॥

 १ W. I. आतुरैराराध्यते। २ ,, I. तद्दत्तापथ्यपायिन।

དེ་བདག་དེ་ལ་ཡོངས་ཆོམ་ཐོབ། སྡིག་པ་སྐྱེ་བ་གཞན་སྤྲད་ནས།
ཤཱ་ཀྲུ་ཉམས་པ་དེ་ཡིས་ཆོ། སྐད་ཅིག་མགོ་ལ་ནད་ཀྱིས་རེག། 137

སྔོན་ཚེ་རྫོངས་ཀྱི་གྲུད་ཤུར་དེ། མཛའ་པོ་སྤོབས་ཞེས་བྱ་བའི་གྲུད།
གཞལ་ཀྱི་རྫོང་གྲིས་ག་ཤགས་བྱས་དེ། དེ་ཡི་རྒྱབ་ནི་ཉམ་གཉིས་བྱས། 1o8

དེ་ང་དེ་ཡི་སྡིག་ཆེན་ནི། སྐྱེ་བ་མང་པོར་སྤྱད་བྱས་ནས།
གླིང་གི་ནད་ཀྱིས་ན་ལྟ་ཡང་། གྲིབ་ཏུ་སྐད་ཅིག་གནས་པར་བྱས། 149

དེ་ལྟར་བྱང་ཆུབ་རྫོགས་སངས་རྒྱས། ངེས་བསྟན་བདག་གི་ཕྱུས་ལ་ཡང་།
ཉོན་མོངས་ཐིགས་པ་ལས་འདས་ཀྱི། རྟག་མའི་ཚ་ཤས་ངེས་བར་ལྷུང་། 140

སྐྱེ་བར་སྤྱོ་དང་འཆི་བའི་ཚེ་ཡང་སྐྱེས་བུ་ཕྱུས་ནོམས་ལ།
བཀྲ་འདི་ལས་ཀྱི་ལམ་ནི་འཕྲིང་བ་བཞིན་དུ་ནོར་བདགས་པ།
རབ་ཏུ་ཆགས་པ་འདི་ནི་བདེ་དང་སྡུག་བསྔལ་མཚམས་དགལ།
སྤྱད་ཅིང་བཟང་བར་རྒྱུར་ཀྱང་རྟག་མའི་རྟག་མ་ནོར་པར་འཛིན། 111

དེ་སྐད་བཅོམ་ལྡན་གྱིས་བཤད་པ། དགེ་སློང་ཀུན་གྱིས་ཐོས་གྱུར་ནས།
ལས་ཀྱི་འཆིང་བ་ནོམས་དག་ནི། འདའ་བར་བྱ་བ་ཉིད་དུ་ངེས། 142

ཞེས་པ་དགེ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པ་དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་ལས་བཅུ་སྤྱད་པའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པའི་
[illegible]

सोऽहं तत्परितोपार्त्तं पापं भुक्त्वान्यजन्मसु ।
तस्मिन्विनाशे शाक्यानां स्मृत्वा सृष्टः शिरोरुजा ॥ १३७ ॥

पुरा जानपदो मल्लः प्रीतिमल्लं बलाभिधम् ।
निपात्य युद्धे व्याजेन पृष्ठमस्य द्विधाकरोत् ॥ १३८ ॥

सोऽहं तत्पातकं भुक्त्वा विपुलं बहुजन्मसु ।
अद्यापि वातशूलेन पृष्ठे क्षतपदः क्षणम्[1] ॥ १३९ ॥

इति संबुद्धबोधेर्मे निर्दोषस्यापि[2] विग्रहे ।
कर्मपङ्कावशेषाङ्का निपेतुः क्लेशविप्रुषः[3] ॥ १४० ॥

जन्मोत्सवेषु निधनेषु च संनिबद्धा
मालेव कर्मशरणिः शवला शरीरे ।
पुंसामियं प्रणयिनी सुखदुःखसीम्नि
भुक्तोज्झितापि विदधात्यधिवासशेषम्[4] ॥ १४१ ॥

इति श्रुत्वा भगवता कथितं सर्व्वभिक्षवः ।
मेनिरे कर्म्मवृत्तानामनतिक्रमणीयताम् ॥ १४२ ॥

इति क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां दशकर्म्मप्लुत्यवदानम् नाम पञ्चाशत्तमः पल्लवः ॥

---

१ H पृष्ठे क्षतपदक्षतम् । Orig पृष्ठक्षतपदक्षणम् ।
२ W/1 धनिन्दितस्यापि । ३ Orig क्लेशविप्रुष ।
४ Orig विधात्यवधानशेषम् ।

CHAPTER LI.

ཡལ་འདབ་ལྔ་བཅུ་རྩ་གཅིག་པ།

གསེར་ལྡན་མའི་རྟོགས་བརྗོད་ནི།

གདུང་སྐྱོབས་བློ་ཡི་བརྩེ་བས་མཉེས་ག་ཤིན་ནོམས་ཀྱི་སྐྱོག་ནི་འགྲོ་བར་སྒྲོ་བའི་ཚོ།
སྤྲ་ལོང་གྲུབ་གྱིས་རོལ་པ་བསྟེན་ཅིང་ཤིན་དུ་ནོ་བའི་མཆོད་ཀྱིས་བཅད་པ་ནི།
གང་གི་ལུས་ལ་གཡོ་བའི་མིག་ཅན་ནོ་བའི་ཨུད་པལ་གྱིས་བསྟུན་མཚུངས་པ་གྲོབ།
དེ་དག་སྐྱོད་པ་རྒྱ་ཆེ་བརྗོད་བྱར་འོས་པའི་ཚིགས་ནི་གང་གིས་བརྗོད་པར་བྱ། 1

སྔོན་ནི་གསང་བའི་ཀི་བར་དུ། དར་ད་བཏུལ་བཅོམ་ལྡན་འདས།
ཡུལ་དེ་ནས་ནི་མི་སྣང་བར། དཀའ་ཐུབ་ནགས་ཚལ་གཞན་དུ་གཤེགས། 2

དེ་ཡི་གཡོག་ལ་འོངས་པའི་ལྷ། བདེ་སོགས་བདག་པོ་དག་གིས་དེར།
བཞིན་ལ་འཛུམ་པའི་ཟླ་བ་དག། ཤར་བ་མཐོང་ནས་རྒྱུ་མཚན་དྲིས། 3

དེ་ཡིས་མཛེའ་དང་དགེ་མཚན་སྐད། འཛུམ་པའི་རྒྱུ་མཚན་ཡང་དག་དྲིས།*
དེ་ལ་བཀའ་སྩལ་ནགས་ཀྱི་མཐའ། འདིར་ནི་བདག་གི་སྔོན་བྱུང་དྲན། 4

* Neither the text nor the translation of the first line of the fourth *S'loka* exists in the xylograph. I have made the metrical translation.

एकपञ्चाशत्तमः पल्लवः ।

रुक्मवत्यवदानम् ।

आर्त्तत्राणधियां दयाप्रणयिनां प्राणप्रवाहोत्सवे
शस्त्रैस्तीक्ष्णतरैः क्षतानि पुलकालङ्कारलीलाजुषाम् ।
लोलाक्षीश्रवणोत्पलाहतितुलां येषां लभन्ते तनौ
तेषां कैर्वचनैरुदारचरितं वाल्योचितैरुच्यते ॥ १ ॥

गुह्यकैर्वर्त्तदरदैः[१] विनीय भगवान् पुरा ।
देशादन्तर्हितस्तस्माज्जगामान्यत्तपोवनम् ॥ २ ॥

तत्र सेवासमायातस्तस्य देवः शचीपतिः ।
स्मितचन्द्रोदयं वक्त्रे दृष्ट्वा पप्रच्छ कारणम् ॥ ३ ॥

कौतुकप्रणयात्तेन संपृष्टः स्मितकारणम्[२] ।
तमुवाच वनान्तेऽस्मिन् पूर्व्ववृत्तं स्मृतं मया ॥ ४ ॥

---

१ $\frac{P}{1}$ गुह्यकौ वर्त्तदरदौ ।
२ Orig. omits this line. II यत्पृष्टं स्मितकारणम् ।
$\frac{W}{I}$ य पृष्टस्मितकारणम् ।

དྲན་པ་ཉམས་སུ་ཉོང་བ་ལས། བདག་འཇོམ་འདི་ནི་ཀྱི་ཞེད་སོ།
ཞེས་པ་བརྗོད་ནས་བཅོམ་ལྡན་གྱིས། སྔོན་བྱུང་གསུང་བར་ཚོམ་པ་མཛད། 5

གྲོང་ཁྱེར་ཨུ་དྲཱ་ཡ་ལྡན་པར་ནི། གྲོང་ཁྱེར་གཙོ་བོའི་བུད་མེད་དག།
སྦྱིན་དང་ཚུལ་ཁྲིམས་བརྩེ་བ་ཅན། གསེར་ལྡན་མ་ཞེས་གྲགས་པ་བྱུང་། 6

ནམ་ཞིག་དེ་ཡི་དབུལ་པོ་ཡིས། བུད་མེད་བཙས་ཤིང་ལྟོགས་པས་གཟིར།
སྲིན་མོ་བཞིན་དུ་བུ་ཚ་དག། ཟ་བར་འདོད་པ་མཐོང་བར་གྱུར། 7

དེ་མཐོང་སྙིང་རྗེ་ཀྱིས་གྱུར་པ། དེ་ཡིས་སྐད་ཅིག་ཡང་དག་བསམས།
ཀྱེ་མ་རང་ལུས་ལ་ཆགས་པས། བློ་ནི་སྡིག་ལ་རབ་ཏུ་འཇུག། 8

འདི་ཡི་ཟས་ནི་ལེན་དུ་བདག། གལ་ཏེ་རང་གིས་ཁྱིམ་སོང་ན།
བཀྲེས་པས་ཡོངས་སུ་ཉེན་པ་འདིས། བུ་ནི་ངེས་པར་ཟ་བར་འགྱུར། 9

ཡང་ན་བདག་གིས་བུ་ཁྱེར་ནས། གལ་ཏེ་ཁྱིམ་དུ་ཁྱིད་པ་ན།
འདི་ནི་བཀྲེས་པ་ཉིད་གྱུར་ཏེ། འཕྲལ་ལ་འཚོ་བ་གཏོང་བར་འགྱུར། 10

དེ་ལྟར་གཉིས་ཀ་ཐེ་ཚོམ་དང་། ལྡན་པ་དེ་ལ་བརྩེ་བས་བསམས།
འགྲོ་བ་བསྐྱལ་བའི་སྐད་ཅིག་ཏུ། དེ་ཡིས་སྨོན་ལམ་བདག་བྱས་ཏེ། 11

དེ་ཡིས་གཏང་བའི་མཆོད་ནོར་གྱིས། གཡོ་བ་མེད་པར་བཅད་ནས་ནི།
དེ་ལ་རང་གི་ནུ་མ་ཟུང་། འཚོ་བ་ཡིས་ནི་ཟུང་ལ་བྱིན། 12

स्मरणानुभवादेतत् स्मितं मे नत्वकारणम् ।
इत्युक्त्वा भगवान् पूर्ववृत्तं वक्तुमुपचक्रमे ॥ ५ ॥

नगर्यामुत्पलावत्यां दानशीलदयान्विता ।
ख्याता रुक्मवती नाम पौरमुख्याङ्गनाभवत् ॥ ६ ॥

सा कदाचित् क्षुधाक्रान्तां प्रसूतां दुर्गताङ्गनाम् ।
यातुधानीमिवापश्यत् बालकं भोक्तुमुत्सुकाम् ॥ ७ ॥

तां दृष्ट्वा करुणाक्रान्ता सा क्षणं समचिन्तयत् ।
अहो स्वदेहस्नेहेन मतिः पापे प्रवर्त्तते ॥ ८ ॥

अस्या भोजनमाहर्त्तुं व्रजामि स्वगृहं यदि ।
तदियं क्षुत्परिक्षामा भक्षयत्येव दारकम् ॥ ९ ॥

अथवा शिशुमादाय यदि गच्छामि मन्दिरम् ।
तदेषा कृशतां याता सद्यस्त्यजति जीवितम् ॥ १० ॥

इति सञ्चिन्त्य दयया तस्मिन्नुभयसंशये ।
जगत्सन्तारणायैव प्रणिधानं विधाय सा ॥ ११ ॥

छित्वा तयोपनीतेन शितशस्त्रेण निश्चला ।
निजं स्तनयुगं तस्यै ददौ जीवितधारणम् ॥ १२ ॥

དེ་ནས་དེ་གྲགས་ངོ་མཚར་ཅན། འཇིག་རྟེན་གསུམ་རིག་གྲགས་པའི་ཚེ།
བརྒྱ་བྱིན་བྲམ་ཟེའི་གཟུགས་ཀྱིས་ནི། མངོན་དུ་ཕྱོགས་ཏེ་དེ་ལ་སྨྲས། 13

ཁྱོད་ནི་ནུ་མ་བྱིན་པ་ཡིས། ཡིད་ལ་རྣམ་འགྱུར་མ་བྱུང་ངམ།
ཞེས་སྨྲས་དེ་ལ་དགའ་བ་དང་། བདེན་སྨྲས་ལྡན་པ་དེས་སྨྲས་པ། 14

ནུ་མ་བྱིན་ལ་རྣམ་འགྱུར་ཆ། གལ་ཏེ་བདག་ལ་འགའ་མ་གྱུར།
བདེན་པ་དེ་ཡིས་རེ་ཞིག་འཕྲུལ། བུད་མེད་ཉིད་ནི་ཟློག་གྱུར་ཅིག། 15

དེ་བརྗོད་ཙམ་ལ་བདེ་ལྡན་མ། དེ་ཡི་བུད་མེད་གཟུགས་བཏང་ནས།
མཚན་ཉིད་ཐམས་ཅད་ཕུན་ཚོགས་པའི། སྐྱེས་པ་ཉིད་དུ་ཡང་དག་གྱུར། 16

གྲོང་ཁྱེར་ཨུཏྤལ་ལྡན་པར་ནི། མི་བདག་ཨུཏྤལ་ཞེས་བྱ་བ།
གནས་སྐབས་དེར་ནི་ཚེ་རྫོགས་ཤིང་། ནད་ཀྱི་སྦྱོར་བས་ལྷུང་བར་གྱུར། 17

དེ་ནས་རབ་མཆོག་གོན་དང་བློན། མཚན་ཉིད་ཤེས་རྣམས་མངོན་ཕྱོགས་ཏེ།
འཕྲུལ་ལ་སྐྱེས་བུ་ཉིད་ཐོབ་པ། གསེར་ལྡན་དེ་ནི་མངོན་དབང་བསྐུར། 18

ཆོས་ལྡན་མཛེས་པའི་དཔལ་དེ་ཡིས། རྒྱལ་སྲིད་དག་ནི་ཡུན་རིང་བྱས།
དུས་ཀྱི་ལུས་ནི་བཏང་གྱུར་ཏེ། ལུས་ཅན་དག་ནི་བརྟན་པ་མེད། 19

དེ་ཉིད་དུ་ཆེ་ཚོང་དཔོན་བུ། སྙིང་སྟོབས་མཆོག་ཅེས་བྱ་བར་གྱུར།
ཟོལ་མེད་བསྒྲུབ་པའི་སྦྱིན་པ་ནི། སྐྱེ་བ་གོམས་ལ་གུས་བཅས་པའོ། 20

त्रैलोक्यस्पृशि साश्चर्ये तस्या यशसि विश्रुते ।
विप्ररूपेण शक्रेण ततः स्पृष्टा समेत्य सा ॥ १३ ॥

अपि ते स्तनदानेन मनोविकृतिमाययौ ।
इति पृष्टा सती सत्यवादिनी तं जगाद सा ॥ १४ ॥

यदि मे नाभवत् कश्चिद्विकारांशः स्तनार्पणे ।
तेन सत्येन सहसा स्त्रीत्वं तावन्निवर्त्तताम् ॥ १५ ॥

इत्युक्तमात्रे स्त्रीरूपं सा त्यक्त्वा सत्यशालिनी ।
सर्व्वलक्षणसम्पन्नं पुरुषत्वं समाययौ ॥ १६ ॥

नगर्य्यामुत्पलावत्यामस्मिन्नवसरे नृपः ।
उत्पलाक्षः समासन्नायुर्व्याधियोगाद्व्यपद्यत ॥ १७ ॥

लक्षणज्ञैरथाभ्येत्य प्रवरैर्वृद्धमन्त्रिभिः ।
सद्यःसम्प्राप्तपुंस्त्वोऽसौ रुक्मवानभ्यषिच्यत ॥ १८ ॥

स राज्यं राजमानश्रीः कृत्वा धर्म्मधनस्थिरम् ।
तनुं तत्याज कालेन स्थायिनो न हि देहिनः ॥ १९ ॥

तत्रैव श्रेष्ठिनः सूनुः सोऽभूत् सत्त्ववराभिधः[१] ।
निर्व्याजोऽर्जितदानेषु जन्माभ्यस्तेषु सादरः ॥ २० ॥

१ H सत्यवराभिधः ।

འབྱུང་པོ་ཀུན་གཟིར་བསམ་པ་ལ།
རྟག་ཏུ་དེ་ཡིས་ཡིད་བཀོད་དེ།
བཟོད་དཀའ་འདབ་ཆགས་རྣམས་ཉིད་ཀྱིས།
བཀྲེས་པའི་སྡུག་བསྔལ་ཡང་དག་བསམས། 21

དེ་ནས་དུར་ཁྲོད་ནགས་སུ་ནི། སོང་ནས་སྐུ་གྲིས་ལུས་བཀས་ཏེ།
གཉ་ཀྱིལ་ཉལ་ནས་ཤ་ཟ་བའི། འདབ་ཆགས་རྣམས་ལ་རབ་ཏུ་བྱིན། 22

རིམ་གྲིས་དེ་ཡིས་མིག་གཡས་ནི། མཐོན་པོར་འགྲོ་བའི་མཁར་བསྒྲོད་ཀྱིས།
མཆུ་ཡིས་ཕྱུང་ཞིང་རབ་ཕྱུང་ནས། ཡང་དང་ཡང་དུ་རབ་ཏུ་བཏང་། 23

བདེན་ཞིང་ཡན་ལག་ཀུན་མི་གཡོ། དེ་ཡིས་ཡ་མཚན་བྱ་མཐོང་ནས།
སྨྲས་པ་རྟོགས་མེད་ཉིད་དུ་བྲོ། ང་ཡིས་ཁྱོད་ནི་ཡོངས་མི་འདོར།། ང་ 24

རོ་བྲལ་སྙིང་པོ་མེད་པའི་ལུས། གཏོང་བཅས་སྐད་ཅིག་འཇིག་པ་འདི།
གཞན་ལ་ཕན་པའི་ཆ་ཤས་ཀྱིས། འཁོར་བའི་སྙིང་པོ་ཉིད་དུ་གྱུར། 25

མི་རྣམས་ལུས་ནི་མི་གཙང་ཟག་ཅིང་སོ་སོའི་གནས་སུ་སྨྲ་གྱུར་དྲི་ང་ཅན།
གཏོང་བའི་གནས་སུ་གྱུར་ཅིང་དབྱུགས་དུས་གཡོ་ལ་ལོག་པར་ཆགས་པ་འདི་ནི་ཅི
གང་ཞིག་བསོད་ནམས་རྣམས་ཀྱི་འགར་ཞིག་དག་ཏུ་འགར་ལ་འགར་ཚེ་འགར་
མཐོང་ནས།
གཏང་བ་ཞི་བྱེད་སྨོན་ལ་ཞུགས་གྱུར་འདི་ཉིད་གཅིག་བུ་འདི་ཡི་དགའ་བྱ་ཉིད། 26

सर्व्वभूतार्त्तिचिन्तासु स सदा न्यस्तमानसः।
दुःसहं पक्षिणामेव क्षुद्दुःखं समचिन्तयत् ॥ २१ ॥

स श्मशानवनं गत्वा क्षुरेणोल्लिख्य विग्रहम्।
उत्तानशायी प्रददौ तनुं क्रव्यादपक्षिणाम् ॥ २२ ॥

उच्चैर्गति[1] विहङ्गोऽस्य दक्षिणं नयनं शनैः।
उत्पाट्योत्पाट्य[2] तुण्डेन प्रोत्ससर्ज पुनः पुनः ॥ २३ ॥

धैर्य्यनिश्चलसर्व्वाङ्गः स दृष्ट्वा विस्मितं खगम्।
उवाच भुंक्ष्व निःशङ्कं नैव त्वां वारयाम्यहम् ॥ २४ ॥

निःसारविरसः कायः सापायोऽयं क्षणक्षयी।
परोपकारलेशेन याति संसारसारताम् ॥ २५ ॥

क्लेदस्यन्दिनि निन्दिते प्रतिपदं श्वासक्षणस्यन्दिनि
स्नेहः कोऽयमपायधाम्नि मलिने मिथ्याशरीरे नृणाम्।
एकैव स्पृहणीयतास्य यदिदं पुण्यैः क्वचित् कस्यचित्
किञ्चिद्दीक्ष्य कदाचिदार्त्तिसमये[3] त्राणाय सन्नह्यति ॥ २६ ॥

---

१ Or उद्वैर्गति॰। २ W उत्पाट्योत्पाट्य।
३ Orig. कदाचिदार्त्तिशमनम्।

ཅེས་པ་སྨྲ་བ་དེ་ཡི་ལུས། བགྲེས་པས་ཉེན་པའི་བྲ་ཚོམས་ཀྱིས།
ཟ་ཞིང་འཕངས་པའི་སྐད་ཅིག་ལ། རུས་པའི་ལྷག་མ་ཉིད་དུ་གྱུར། 27

དུས་ཀྱིས་དེ་ནི་བྲམ་ཟེ་དག། སྣ་ལ་ཆེན་པོའི་བུར་སྐྱེས་ཏེ།
བདེན་པའི་བརྟུལ་ཞུགས་ཞེས་བྱ་བ། སྐྱེ་བོ་དག་གིས་བཀུར་བར་གྱུར། 28

རིག་པ་མ་ལུས་ཐོབ་གྱུར་ཅིང་། སྙིང་རྗེ་དག་ལ་ཆགས་པའི་སེམས།
ཞི་བར་དགའ་བ་དེ་ཡི་ཡིད། ཁྲིམས་ཐབས་ལས་ནི་ཕྱིར་ཕྱོགས་གྱུར། 29

རིགས་སུ་སྐྱེས་ཤིང་ཡོན་ཏན་ཐོབ། བློ་གྲོས་དབེན་པས་རབ་བརྒྱན་ཅིང་།
འབྱུང་པོ་ཀུན་ལ་བརྩེ་ཞིང་བྱམས། བསོད་ནམས་ལས་ཀྱི་མཚན་ཉིད་ཡིན། 30

གཞོན་ནུ་དེ་ཉིད་ཆགས་བྲལ་གྱིས། དགར་ཞིང་དཀའ་ཐུབ་ནགས་སོང་སྟེ།
དྲང་སྲོང་གཉིས་ཀྱིས་བརྟུལ་ཞུགས་བྱིན། བསྟི་གནས་སུ་ནི་ཏལ་གསོ་བསྡེད། 31

དེ་ནས་དུས་ཀྱི་ཡེ་ཤེས་སྨྲ། ཏྲི་ནེད་ཤིན་དུ་ནོ་བ་ཡིས།
སྡུག་མོ་བཙའ་ལ་ཉེ་བ་དག། མཐོང་ནས་དེ་ཡིས་ཡང་དག་བསམས། 32

བགྲེས་པ་ཡིས་ནི་གཟིར་བ་འདི། ཞག་བདུན་དག་ན་བཙའ་བར་འགྱུར།
རང་གི་བུ་ནི་ཟ་བ་ལ། སྐོམ་པ་དྲག་པོ་འབྱུང་བར་འགྱུར། 33

ཞེས་བསམས་དེ་ཡིས་སྨུག་བསྡུལ་ནི། ཐུབ་པ་དག་ལ་བཤད་ནས་དེས།
སྙིང་རྗེ་དེ་ནི་ཕྱིར་བཅོས་པའི། ཡིད་ལ་རེ་བ་བྱས་པར་གྱུར། 34

इति तस्य ब्रुवाणस्य क्षुत्क्षामैः पक्षिभिः क्षणात् ।
भक्ष्यमाणस्य विक्षिप्य नीतः कायोऽस्थिशेषताम् ॥ २७ ॥

महाशालकुलस्याथ ब्राह्मणस्य स पुत्रताम् ।
यातः सत्यव्रतो नाम बभूव जनसम्मतः ॥ २८ ॥

अवाप्ताखिलविद्यस्य करुणासक्तचेतसः ।
तस्य शान्तिरतस्याभूद्विवाहविमुखं मनः ॥ २९ ॥

कुले जन्म गुणावाप्तिर्विवेकालङ्कृता मतिः ।
सर्व्वभूतदया मैत्री लक्षणं पुण्यकर्म्मणाम् ॥ ३० ॥

वैराग्याभिरतिर्गत्वा स युवैव तपोवनम् ।
दत्तव्रतो महर्षिभ्यां भेजे विश्रान्तिमाश्रमे ॥ ३१ ॥

ततः कालेन सम्प्राप्तविमलज्ञानलोचनः ।
आसन्नप्रसवां व्याघ्रीं स दृष्ट्वा समचिन्तयत् ॥ ३२ ॥

प्रसवोऽस्याः क्षुधार्त्तायाः सप्ताहेन भविष्यति ।
स्पृहा चोत्पत्स्यते तीव्रा निजपोतकभक्षणे ॥ ३३ ॥

इति सञ्चिन्त्य तद्दुःखं मुनिभ्यां विनिवेद्य सः ।
चकार तत्प्रतीकारे कारुण्येन मनोरथम् ॥ ३४ ॥

དེ་ནས་ཞག་བདུན་འདས་པའི་ཚེ། །སྡིག་མོ་མངལ་གྱི་ཁྲར་གྱིས་དུབ།
ཟས་ཆག་མང་པོས་གདུང་གྱུར་པ། །དཀའ་ལས་ཆེན་པོས་བུ་ཚ་བཙས། 35

རང་གི་ཁྲག་གི་དྲི་ཡི་ནི། །སྲིད་པ་དྲག་པོ་རབ་སྐྲིས་པ།
དེ་མཐོང་བདེན་པའི་བརྟུལ་ཞུགས་ནི། །སྙིང་རྗེས་བརླན་པས་ཡང་དག་བསམས། 36

སྡུག་མ་འདི་ནི་བཀྲེས་བ་ཡིས། །སྡུག་བསྔལ་དགྲ་ལས་བུ་ཟར་བརྩོན།
ཀྱེ་མ་འདི་ནི་རང་དོན་གྱིས། །བུ་ལ་ཆགས་པའང་བཟོད་པར་གྱུར། 37

རང་སྡུག་བསྔལ་བས་ཐམས་ཅད་གདུང་། །བཞིན་གྱི་ཡོངས་སུ་གདུང་བས་བསིལ།
སྐྱེ་བོ་འགའ་ཞིག་གཞན་གདུང་ལ། །ཁྱད་པར་དུ་ནི་གདུང་བ་སྐྱེ། 38

བུ་དང་བཅས་པའི་སྡིག་མོ་འདི། །ལུས་བྱིན་ནས་ནི་བདག་གིས་བསྐྱངས།
སྲོག་ལ་ཐེ་ཚོམ་ཡོངས་རྫོགས་པ། །འདི་དག་སྡུག་བསྔལ་ཡོངས་མི་བཟོད། 39

གཞན་སྲོག་སྐྱོབ་ལ་ལུས་ནི་ཅི་བཞིན་བརྟགས་པ་གཏོང་བ་ཉམས་དག་གི།
ཀྱུ་ཆེ་བསོད་ནམས་གྱིས་པའི་རང་བཞིན་གྲགས་པའི་ལུས་ནི་བརྗོད་པར་འགྱུར།
གཏོང་བ་རབ་ཆགས་སྲོག་གི་ཐིགས་པ་འདི་ནི་རབ་གསོ་ལྷུང་དག་གིས།
གསོ་བའི་པད་ལྷན་འདབ་མའི་ཁོང་གནས་གསོ་བ་རི་ཆུ་ཐིགས་དག་གི་གྲོགས། 40

འདི་བསམས་སྙིང་རྗེའི་གཏེར་དེ་ཡིས། །འབྱེད་པའི་ཕུར་མས་བགྲོད་པ་ལ།
ཁྲག་ཟགས་མ་ནི་བཏོང་བྱས་ནས། །སྡིག་མོའི་མདུན་དུ་འགྱེལ་བར་གྱུར། 41

ततः प्रयाते सप्ताहे व्याघ्री गर्भभरालसा।
बह्वुपवाससन्तप्ता क्रष्टेणाहृत पोतकान्॥ ३५॥

निजशोणितगन्धेन जाततीव्रतरस्पृहाम्।
सत्यव्रतस्तामालोक्य दयार्द्रः समचिन्तयत्॥ ३६॥

इयं वराकी क्षुद्दुःखादुद्यता पोतभक्षणे।
अहो वतास्याः स्वार्थेन पुत्रस्नेहोऽपि विस्मृतः॥ ३७॥

सर्व्वः स्वदुःखसन्तप्तः परसन्तापशीतलः।
विशेषार्त्तः परस्यार्त्तौ विरलो जायते जनः॥ ३८॥

दत्त्वा शरीरं रक्षामि व्याघ्रीमेतां सशावकाम्।
न सहे दुःखमेतेषां पर्य्याप्तं प्राणसंशये॥ ३९॥

परप्राणत्राणे तृणकलनया त्यक्तवपुषां
यशःकायः स्थायी भवति पृथुपुण्योदयमयः।
प्रसक्तापायोऽयं प्रसरदनिलालोलनलिनी-
दलोत्सङ्गत्वङ्गज्जललवसुहृज्जीवितकणः॥ ४०॥

ध्यात्वेति न्यपतत् व्याघ्र्याः स पुरः करुणानिधिः।
गलद्रक्तं गले कृत्वा क्षतं वेणुशलाकया॥ ४१॥

ངེས་པར་བདག་ཉིད་ཆེ་ཉམས་ཀྱིས། ཡིད་ནི་སྙིང་རྗེས་མཉམ་པ་དག།
ཉེ་བར་བསྒྲུབས་ལ་ཚོགས་བཅས་པས། གཞན་གྱི་ཡོངས་གདུང་བཟོད་མ་ཡིན། 42

དེ་ནས་གཡོ་མེད་དེ་ཡིས་སྙིང་ག་རབ་ཏུ་གྲོས་པ་ལ།
༥ སྡུག་མོ་ཤག་ལ་མངོན་པར་འདོད་པ་རྣོན་པོས་རབ་ཏུ་བཅོངས།
དགའ་དང་འཛུམ་སྐྱེས་སེན་མོའི་འོད་ཟེར་དག་གིས་འགྲོ་བ་ལ།
འཕགས་པའི་སྤྱོད་པའི་ངོ་མཚར་རབ་ཏུ་འབྲི་བར་བྱེད་པ་བཞིན། 43

བྱམས་པས་འཁྲུལ་བཞིན་བཟོད་པས་ཉེས་བྱས་བཞིན་དང་ཤེས་རབ་ཀྱིས་ནི་
བསམ་ཚོགས་བཞིན།
སྡུག་བསྔལ་བཟོད་དཀའི་བསྐྱེད་པ་བརྟན་པས་བཞིན་དང་ཉོན་མོངས་དཀའ་
ཐུབ་དཔལ་གྱིས་བཞིན།
བརྩེ་བས་དེ་ཡི་ལུས་ནི་སྙིང་སྟོབས་ས་གཞི་གཡོ་བ་མེད་པ་དེ་ཉིད་ཀྱིས།
སྡུག་གི་ཚུང་མས་བདབ་ཅིང་མི་བཟད་དྲག་པོ་མངོན་འཇོམས་གསལ་བའི་
ཁྲར་དག་བཟོད། 44

སྡུག་མོའི་སྡེར་མོ་འཕྲེང་བའི་རོལ་པས་ཉམས་པར་བཅོམ་གྱུར་པ།
དེ་ཡི་སྙིང་གའི་གཞི་ནི་ཉམས་པར་ཉམས་པ་སྐད་ཅིག་མཚོན།
ལུས་ནི་སྤྲ་ལོང་གིས་བྲུགས་བསིལ་ཟེར་ཅན་ལྟར་དཀར་བ་ཡིས།
སྙིང་སྟོབས་རབ་གསལ་འོད་ཟེར་སྤུ་ཁུངས་ཁྲིས་པར་གྱུར་པ་བཞིན། 45

आपन्नचाणसरसं नहि नाम महात्मनाम्।
सहते परसन्तापं करुणाकोमलं मनः॥ ४२ ॥

रक्ताभिलापनिशिता निपपात तस्य
व्याघ्री ततः प्रततवक्षसि निश्चलस्य।
आश्चर्य्यमार्य्यचरितस्य जगत्सु जात-
हर्षस्मितैरिव नखांशुभिरुल्लिखन्ती॥ ४३

मैत्रीव स्खलितं क्षमेव कुकृतं प्रज्ञेव चिन्ताचयम्
दुःखं दुःसहविप्लवं धृतिरिव क्लेशं तपश्रीरिव।
तस्य व्याघ्रवधूनिपातविषमक्रूराभिघातोल्वणम्
सेहे मूर्त्तिरचञ्चलैव दयया सा सत्त्वभूमिर्भरम्॥ ४४ ॥

व्याघ्रीनखावलिविलासविलुप्यमाना
वक्षःस्थली क्षणमलक्षत विक्षतास्य।
रोमाञ्चचर्चिततनोस्तुहिनांशुशुभ्र-
सत्त्वप्रकाशकिरणाङ्कुरपूरितेव॥ ४५ ॥

ཤ་དག་ཟ་ཞིང་ཁྲག་འཐུང་ཐོས་པར་གྱུར་པའི་སྡིག་མོ་ནི།
དགའ་དང་བཅས་པ་མཐོང་ནས་འགྲོ་བ་དེ་ཡི་རང་གི་སྲོག།
འཚོ་བ་དག་ནི་རིང་དུ་འགྲོ་བའི་དུས་སུ་བྲལ་གྱུར་པ།
ཕྱུད་ཅན་ཞིག་ན་མགྲིན་པ་ཉིད་ལ་བརྟེན་ཏེ་བརྟན་པར་བྱས། 46

*སྨྲེད་པའི་རྗེས་མཐུན་ཚེ་དགའི་འོང་དང་འགྲོ་བ་དག་གིས་ནི།
ངོ་ཚའི་དབང་ལས་བཞིན་ནི་མཆོག་ཏུ་ཉམས་པར་དུད་པ་བཞིན།
ཁྲིམ་ཐབས་ལས་ནི་ཕྱིར་ཕྱོགས་གྱུར་ཀྱང་དེ་ཡི་ལག་པ་དང་།
དེ་ཡིས་བཟུང་ནས་མཛའ་ཞིང་གཙུགས་ལྷུར་སྙིང་ནི་དགའ་བར་བྱས། 47

བྱམས་པས་དག་ཅིང་ཉོན་འགྱུར་མེད་པ་གྱི་ཆེའི་སྙིང་སྟོབས་དང་།
ལུགས་བཟང་བསོད་ནམས་རྒྱ་བོ་འཛིག་རྟེན་ཉོབས་སུ་གྲགས་པ་དང་།
འབྱུང་པོར་ཕན་པའི་རང་བཞིན་དམན་ལ་སྙིང་རྗེས་བསྐྱེད་པའི་སེམས།
རང་དབང་ཉིད་དུ་གྱུར་བ་ལེགས་ལྡན་བདག་ཉིད་ཉམས་ཀྱི་ཡིན། 48

ཕྱག་མོའི་སྐྱེར་མོའི་ཚེ་ནོས་བཤིག་པ་དེ་ཡི་སྙིང་སྟོབས་དག།
མཚུངས་པ་མེད་པ་དེ་མཐོང་འཕྲལ་ལ་འོར་འཛིན་བུ་མོ་ནི།
རྦ་རླབས་རོལ་བ་དང་ལྡན་ཆུ་གཏེར་བཞི་ཡི་སྐེ་རགས་ཅན།
སྲོག་ནི་ཞིག་པའི་དུས་ན་འཛེགས་པ་བཞིན་དུ་རིང་ཞིག་འདར། 49

* ཕྲད་པའི་རྗེ་མཐུན་ (ঢপযা পদচিহ্ন) of the xylograph is evidently an incorrect reading.

तस्यामिषाहरणशोणितपानमत्ताम्
व्याघ्रीं सहर्षमवलोकयतश्चकार ।
दीर्घप्रवाससमयाकुलिता मुहूर्त्तम्
कण्ठावलम्बनधृतिं निजजीववृत्तिः ॥ ४६ ॥

दत्ता प्रदक्षिणविलासगतागतेन
लज्जावशादिव भृशं विनताननैव ।
तस्याकरोदपि विवाहपराङ्मुखस्य
पाणिग्रहप्रणयिनी हृदयोत्सवं सा ॥ ४७ ॥

मैत्रीपवित्रमविकारमुदारसत्त्वम्
सौजन्यपुण्यतटिनी भुवनेषु कीर्त्तिः ।
भव्यात्मनां भवति भूतहितस्वभावम्
स्वाधीनदीनकरुणाभरणञ्च चेतः ॥ ४८ ॥

तत्तस्य सत्त्वमतुलं चतुरम्बुराशि-
वेलाविलासरसना वसुधापुरन्ध्री ।
व्याघ्रीनखाग्रदलितस्य विलोक्य सद्यः
प्राणक्षयक्षणभियेव चिरञ्चकम्पे ॥ ४९ ॥

བདེན་བའི་བརྟུལ་ཞུགས་སྙིང་རྗེ་རབ་དཀའ་དེ་ཉིང་ཉིད་དེ།
ད་ལྟ་འདིར་ནི་རང་གི་སྤྱོད་ཚུལ་ཉན་ནས་བཞད་གད་སྨྲེས།
རྒྱལ་བས་གསུངས་པའི་སྔོན་གྱི་སྤྱོད་པ་འདི་ནི་ཐོས་གྱུར་ནས།
ཡ་མཚན་ཡིད་ཧྲན་བརྒྱ་བྱིན་དེ་ནི་བཞིན་རས་གཡོ་མེད་གྱུར། 50

ཅེས་པ་དགེ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པ་དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་གསེར་ལྡན་གྱི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པའི་ཡལ་འདབ་སྟེ་ལྔ་བཅུ་ཙ་གཅིག་པའོ།།

सत्यव्रतः स करुणानिरतोऽहमेव
स्मृत्वा स्ववृत्तमिह सम्प्रति जातहासः ।
श्रुत्वेति पूर्व्वचरितं कथितं जिनेन
शक्रः सविस्मयमनास्तिमिताननोऽभूत् ॥ ५० ॥

इति क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां रुक्मवत्यवदानं नाम एकपञ्चाशत्तमः पल्लवः ॥

CHAPTER LII.

ཡལ་འདབ་ལྔ་བཅུ་ཙ་གཉིས་པ།

བསོད་ནམས་མི་དམན་པའི་རྟོགས་བརྗོད་ནི།

༄༅། །གང་ཞིག་ནགས་སོང་ཤིན་ཤུན་ལྡན་གྱུར་ཀྱང་།*
སྐྱོང་ནོམས་གྱིན་དུ་དོན་བྱས་ཉིད་དུ་བྱེད།
སྤྱོད་ཚུལ་མཛེས་ལྡན་དེ་དང་ཅན་དག་གྲིས།
ངོ་མཚར་དག་ནི་སུ་ཡི་བསམ་མི་ཁྱབ། 1

དེ་ནི་དཀའ་ཐུབ་ནགས་གཞན་ན། བཅོམ་ལྡན་བཞུགས་ཤིང་འཇོམ་ལྡན་ལ།
བགྱི་བྱིན་ཡ་མཚན་ལྡན་པ་ཡིས། འཇོམ་པ་ཉིད་ཀྱིས་རྒྱུ་མཚན་དྲིས། 2

དེ་ཡི་གུས་པས་དྲིས་པའི་ཚེ། དེ་ལ་ཀུན་མཁྱེན་གྱིས་གསུངས་པ།
མིག་སྟོང་ལྡན་པ་གནས་འདིར་ནི། སྔོན་བྱུང་བ་དག་བདག་གིས་ཉོན། 3

མ་ཧྲུ་ད་ཀ་ཞེས་པ་ཡི། གྲོང་ཁྱེར་ལྷ་གྲོང་ལྟ་བུར་སྔོན།
བསོད་ནམས་མི་དམན་ཞེས་བྱ་བའི། ས་བདག་ས་ཡི་སྐྱོང་དུ་གྱུར། 4

སྙིང་རྗེ་དགའ་དང་བཏང་སྙོམས་དང་། བྱམས་པ་སེམས་ལ་ཡང་དག་ཆགས།
ཕྱག་དོག་ཅན་བཞིན་གང་གི་དཔལ། སྐྱོང་བའི་སྐྱེ་བོ་ཁང་པར་གནས། 5

---

* ཤིང་ཤུན་།

द्विपञ्चाशत्तमः पल्लवः।

अदीनपुण्यावदानम्।

अर्थिनां वनगतोऽपि वल्कली[1]
यः करोत्यविरतं कृतार्थताम्।
कैर्न चारुचरितस्य रुच्यते[2]
तस्य चन्दनतरोश्च सत्कृतिः॥ १॥

विहरन्तमथान्यस्मिन् भगवन्तं तपोवने।
पप्रच्छ सस्मितं शक्रो विस्मितः स्मितकारणम्॥ २॥

पृष्टः प्रणयिना तेन सर्व्वज्ञस्तमभाषत।
अस्मिन् देशे सहस्राब्द पूर्व्ववृत्तं स्मृतं मया॥ ३॥

मधूद्काख्ये नगरे पुरा सुरपुरोपमे।
अदीनपुण्यनामाभूत् भूपतिर्भूषणं भुवः॥ ४॥

करुणामुदितोपेक्षामैत्रीसंसक्तचेतसः।
उवासेर्ष्यावतीव श्रीर्यस्यार्थिजनवेश्मसु॥ ५॥

---

१ W वल्कयाच। २ Orig. घर्ष्यते।

ཉམས་ཞིག་དེ་ཡི་སྤྱོད་པ་ནི། འགྲོ་ལ་གྲགས་པ་ཐོས་གྱུར་ནས།
ས་ཡི་བདག་པོ་ཚངས་པས་བྱིན། རྒྱལ་བར་འདོད་བ་དེ་ཙམ་འོངས། 6

དེ་ནས་གླང་པོའི་ཚོགས་གཏམས་པས། ཕྱོགས་མཚམས་དག་ནི་ཁྱབ་པར་བྱས།
དེ་ནི་རྫིས་སུ་བཅིང་བའི་སྐད། དེ་ཡི་གྲོང་ཁྱེར་བཅིངས་པར་བྱས། 7

སྙིང་སྟོབས་བརྩེ་ལྡན་མི་ཡི་བདག། དགྲ་ནི་བརླག་པར་མི་བཞེད་དོ།
ཞེས་བསམས་དེ་ཡི་བློན་པོ་ནི། མ་བརྗོད་གསུམ་ལ་ཕྱི་རོལ་འཕྲོན། 8

གླང་པོ་རྟ་དང་ཤིང་རྟ་རྣམས། རླག་བྱེད་གསུམ་ནི་གྲིས་པ་དེར།
བསོད་ནམས་མི་དཔོན་སྙིང་རྗེ་ཡིས། སྡུག་བསྔལ་གྱུར་པས་ཡང་དག་བསམས། 9

མི་ཟད་རྒྱལ་རིགས་ཆོས་འདི་ནི། ཆོས་མིན་བརྒྱ་ཕྲག་དག་དང་ལྡན།
མ་རུངས་སྲོག་ཆགས་གསོད་པ་ནི། གང་དུ་ཆོས་ཞེས་མ་ཉོར་བརྗོད། 10

ཁྲག་གིས་བགོས་ཤིང་དྲི་མ་ཅན། རྒྱལ་རིགས་རྣམས་ཀྱི་ཆོས་འདི་སྐད།
གང་གི་ཆེད་དུ་རབ་འབད་པའི། འཚོ་བ་དེ་ཡང་རིག་པ་མིན། 11

བདེ་ཀུང་བློ་ཡིས་བརྗོད་བྱ་འདི་ནི་སྐྱེས་བུ་རྣམས་ཀྱི་ཉིན་མོངས་སྨིན།
གནོད་པ་དང་བཅས་གདུང་བའི་ལམ་དུ་རྟག་ཏུ་ཉེས་པ་ཉིད་གྱུར་ཅིང་།
ཕྱི་ནས་དྲག་པས་སྡུག་བསྔལ་ཤུགས་རིངས་དག་གིས་བརྟན་པ་འཇོམས་བྱེད་པ།
ལོངས་སྤྱོད་དོན་དུ་ཀྱི་ཧུད་ཀྱི་ཧུད་གཞན་སྲོག་འཚོ་ལ་རབ་ཏུ་འབད། 12

कदाचित् चरितं तस्य श्रुत्वा जगति विश्रुतम् ।
तमाययौ ब्रह्मदत्तः क्ष्मापतिर्विजिगीषया ॥ ६ ॥

ततः करिघटाबन्धैरन्धीकृतदिगन्तरः ।
चकार नगराबन्धमनुबन्धाय तस्य सः ॥ ७ ॥

सत्त्वानुकम्पी नृपतिर्न शत्रुक्षयमिच्छति ।
ध्यात्वेति निर्ययुर्योद्धुमनुक्त्वैवास्य मन्त्रिणः ॥ ८ ॥

वर्त्तमाने रणे तस्मिन् गजवाजिरथक्षये ।
अदीनपुण्यःकारुण्यविविग्नः समचिन्तयत् ॥ ९ ॥

विषमः क्षत्रधर्म्मोऽयमधर्म्मशतसम्मितः ।
यस्मिन् प्राणिवधक्रौर्य्यं धर्म्म इत्यभिधीयते ॥ १० ॥

धिग्धर्म्मं रुधिरादिग्धं क्षत्रियाणां मलीमसम् ।
कृते यस्य प्रयत्नोऽयं तज्जीवितमशाश्वतम्[1] ॥ ११ ॥

सापायस्य व्यसनसरणौ शीर्यमाणस्य नित्यम्
दुःखोच्छ्वासैः प्रतिहतधृतेः स्मर्य्यमाणस्य पश्चात् ।
सोऽयं सद्यः सुखलवधिया क्लेशपाकस्य[2] पुंसाम्
भोगस्यार्थे बत बत परप्राणहिंसाप्रयत्नः ॥ १२ ॥

---

9 A

१ H and ¨ तज्जीवितुमशाश्वतम् ।
२ 8 H and ¨ क्लेशपाकस्य ।

ནམ་ཞིག་དེ་ཡི་སྤྱོད་པ་ནི། འགྲོ་ལ་གྲགས་པ་ཐོས་གྱུར་ནས།
མ་ཡི་བདག་པོ་ཚངས་པས་བྱིན། རྒྱལ་བར་འདོད་པ་དེ་ཅན་འོངས། 6

དེ་ནས་གླང་པོའི་ཚོགས་གཏྲབས་པས། ཕྱོགས་མཚམས་དག་ནི་སྨན་པར་བྱས།
དེ་ནི་རྗེས་སུ་བཅིང་བའི་སྐད། དེ་ཡི་གྲོང་ཁྱེར་བཅིངས་པར་བྱས། 7

སྙིང་སྟོབས་བརྩེ་ལྡན་མི་ཡི་བདག། དགྲ་ནི་བརླག་པར་མི་བཞེད་དོ།
ཞེས་བསམས་དེ་ཡི་བློན་པོ་ནི། མ་བརྗོད་གཡུལ་ལ་ཕྱི་རོལ་འགྲོན། 8

གླང་པོ་རྟ་དང་ཤིང་རྟ་རྣམས། ཆག་བྱེད་གསུམ་ནི་རྒྱས་པ་དེར།
བསོད་ནམས་མི་དམན་སྙིང་རྗེ་ཡིས། སྡུག་བསྔལ་གྱུར་པས་ཡང་དག་བསམས། 9

མི་ཟད་རྒྱལ་རིགས་ཆོས་འདི་ནི། ཆོས་མིན་བརྒྱ་ཕྲག་དག་དང་ལྡན།
མ་རུངས་སྲོག་ཆགས་གསོད་པ་ནི། གང་དུ་ཆོས་ཞེས་ན་ནོར་བརྗོད། 10

ཁྲག་གིས་བགོས་ཤིང་དྲི་མ་ཅན། རྒྱལ་རིགས་རྣམས་ཀྱི་ཆོས་འདི་སྐད།
གང་གི་ཆེད་དུ་རབ་འབད་པའི། འཚོ་བ་དེ་ཡང་རྣག་པ་མིན། 11

བདེ་ཕྱུང་བློ་ཡིས་བརྗོད་བྱ་འདི་ནི་སྐྱེས་བུ་རྣམས་ཀྱི་ཉོན་མོངས་སྐྱེད།
གནོད་པ་དང་བཅས་གཞུང་བའི་ལམ་དུ་རྟག་ཏུ་ཉེས་པ་ཉིད་གྱུར་ཅིང་།
ཕྱི་ནས་དྲན་པས་སྡུག་བསྔལ་ཤུགས་རིངས་དག་གིས་བརྟན་པ་འཇོམས་བྱེད་པ།
འོངས་སྤྱོད་དོན་དུ་ཀྱི་ཧུད་ཀྱི་ཧུད་གཞན་སྲོག་འཚོ་ལ་རབ་དུ་འབད། 12

कदाचित् चरितं तस्य श्रुत्वा जगति विश्रुतम्।
तमाययौ ब्रह्मदत्तः क्ष्मापतिर्विजिगीषया ॥ ६ ॥

ततः करिघटाबन्धैरन्धीकृतदिगन्तरः।
चकार नगराबन्धमनुबन्धाय तस्य सः ॥ ७ ॥

सत्त्वानुकम्पी नृपतिर्न शत्रुक्षयमिच्छति।
ध्यात्वेति निर्ययुर्योद्धुमनुक्त्वैवास्य मन्त्रिणः ॥ ८ ॥

वर्त्तमाने रणे तस्मिन् गजवाजिरथक्षये।
अदीनपुण्यःकारुण्यविविग्नः समचिन्तयत् ॥ ९ ॥

विषमः क्षत्रधर्म्मोऽयमधर्म्मशतसम्मितः।
यस्मिन् प्राणिवधक्रौर्य्यं धर्म्म इत्यभिधीयते ॥ १० ॥

धिग्धर्म्मं रुधिरादिग्धं क्षत्रियाणां मलीमसम्।
कृते यस्य प्रयत्नोऽयं तज्जीवितमशाश्वतम्[१] ॥ ११ ॥

सापायस्य व्यसनसरणौ शीर्यमाणस्य नित्यम्
दुःखोच्छ्वासैः प्रतिहतधृतेः स्मर्य्यमाणस्य पश्चात्।
सोऽयं सद्यः सुखलवधिया क्लेशपाकस्य[२] पुंसाम्
भोगस्यार्थे बत बत परप्राणहिंसाप्रयत्नः ॥ १२ ॥

---

9 A

१ H and ? तज्जीवितुमशाश्वतम्

२ 8 H and ? क्लेशपाकस्य।

དེ་སྐད་འཚོ་དང་སྡིག་པའི་གནས། ཆོས་མིན་མང་བའི་རྒྱལ་སྲིད་འདི*།
ཡོངས་སུ་བཟུང་ལ་བདག་ཉིད་ནི། དཀའ་ཐུབ་ནགས་སུ་འགྲོ་བར་བྱ། 13

རྒྱལ་པོ་མི་ཞེས་རྨོངས་རྣམས་ཀྱིས། གསོད་དང་འཆིངས་པ་བཀྲིས་བསྒྲུབས་པའི།
སྡིག་པ་མི་བཟད་དཔལ་འབྱོར་ནི། དུས་ཀྱིས་ཁམས་སུ་བྱེད་པ་ཉིད། 14

འཁོར་བར་དུས་མིན་དག་ཏུ་བསམས་ཡས་དུས་ནི་སྟོབས་དང་ལྡན་པ་འདྲིས།
སྐྱེས་བུ་སོ་སོ་དག་ལ་བསྐལ་པའི་མཐའ་ནི་སོ་སོར་སྟེར་བྱེད་ཅིང་།
ཤིན་ཏུ་ཆེ་བའི་སྨོངས་པས་བློ་བཙོམ་རེ་བའི་འཆིང་བ་བརྟན་པོ་ཡིས།
ཡུལ་གྱི་བདེ་བའི་ཚོགས་ལ་སེམས་བྱེད་སྐྱེས་བུ་རྣམས་ཀྱི་རྩེ་དགའ་འཇོམས། 15

ཞེས་པ་བསམས་ནས་མི་བདག་ནི། འཚོ་བའི་ཉོན་མོང་ལས་ཕྱིར་ཕྱོགས།
དབྱུག་པ་ཤིང་ཤུན་བཟུང་ནས་ནི། མཚན་མོ་དཀའ་ཐུབ་ནགས་སུ་སོང་། 16

དེ་ནས་བློན་པོ་གསུམ་ཞུགས་པས། དེ་ནི་སོང་བ་ཐོས་གྱུར་ནས།
འཇིག་རྟེན་ལ་བསྐྱབས་དགྲ་བོ་ནི། སྒྲ་སྒྲོགས་ཀྱིགས་པས་འཆར་ལ་སྤྲུས། 17

ནགས་སུ་གླང་ཆེན་སྨྱོས་པ་དག། དྲག་པོའི་སྒྲ་ནི་སྒྲོགས་ཤིག།
འདིར་ནི་སེང་གེ་ཕྱིར་གྱི་སྒྲ། བརྗོད་པ་མིན་པ་ནོན་པར་གནས། 18

* "ཆོས་མིན་མང་བའི་རྒྱལ་སྲིད་" ཞེས་སོགས་ཚིག་རྐང་གཉིས་ཀྱི་སྐད་དོད་ཆད་པ་
འདར་ལོ་བཙན་པ་ཤར་ཙ་དེ་ལ་སྐད་ན་ཁ་སྐོང་སྟེ།

The text of this line was lost. *H*Dar Lochava sought to supply its place by the following :—

अधर्म्मं बहुराज्येयं तथाविख्यात गम्यत ।

तस्मादिदं परित्यज्य हिंसापाप[1]निकेतनम्।
अधर्म्मबहुलं राज्यं गच्छाम्येष तपोवनम्॥ १३॥

राज्ञामज्ञानमूढानां वधबन्धशतार्ज्जिताम्।
कालः कवलयत्येव लक्ष्मीमक्षीणकिल्विषाम्॥ १४॥

अचिन्त्यः संसारे बहुलतरमोहाहतधियाम्
स्थिरैराशाबन्धैर्विषयसुखजालं कलयताम्।
अकाले कल्पान्तं प्रतिपुरुषमेष प्रतिदिशन्
बली कालः पुंसां किल विलसितं सङ्कलयति॥ १५॥

इति सञ्चिन्त्य नृपतिर्हिंसापापपराङ्मुखः।
दण्डवल्कलमादाय ययौ निशि तपोवनम्॥ १६॥

ततस्तद्गमनं श्रुत्वा लोके प्रच्छाद्य मन्त्रिणः।
युध्यमानाः शरोदग्रं रिपुं गर्ज्जन्तमूचिरे॥ १७॥

गहने[2] मत्तमातङ्ग मा कृथा गलगर्ज्जितम्।
घनशब्दकृताक्षान्तिर्निविशत्यत्र केशरी॥ १८॥

---

१ W/1 हिंसापात॰ H हिंसापाय॰।
२ H and W/2 गहनम्।

ཞེས་སྨྲ་བརྗོད་པ་དེ་དག་གིས། ཇོ་ལ་བྱ་དགའ་སྤུག་པོ་དང་།
གོ་ཆས་ལུས་ནི་རབ་གསོགས་དེ། གཡུལ་དུ་གཡུལ་ནི་རབ་དུ་བསྒྲད། 19

སྐབས་དེར་ཀོ་ས་ལ་དགུ། བྲམ་ཟེ་སེར་སྐྱ་ཞེས་བྱ་བ།
ཕྱུག་པོ་དབྱིག་གི་གོ་ཆ་ཡིས། ནོར་གྱི་ཆད་པས་གཟིར་བར་གྱུར། 20

མ་ལུས་ནོར་བྱིན་དབུལ་བ་ལས། མང་པོ་བྱིན་པར་མི་བཟོད་པ།
བུ་དང་གཉེན་ཉམས་མཐའ་དག་ནི། བཙོན་ཁང་ནང་དུ་ཉམ་པར་བཀོད། 21

གཉེན་ཚན་བཅིངས་པས་སྡུག་བསྔལ་བས། བཙོས་པའི་ཐབས་ནི་རབ་བསམས་དེ།
གྲོགས་པོ་རྒྱལ་ཟིན་པ་ཡིས། ཇི་དགས་བཞིན་དུ་གསོ་བ་མེད། 22

བདག་གི་ཕ་མ་སྲིང་མོ་དང་། སྨན་ཆླ་བུ་མོ་བུ་དག་ཀྱང་།
བཙོན་ར་དག་དུ་བཅིངས་གྱུར་པ། ནོར་མེད་ན་ནི་གྲོལ་མི་འགྱུར། 23

ས་བདག་ཆོས་ལ་སྣང་བ་ཡིས། གང་ལ་ཆགས་པ་རབ་དུ་འཇུག།
ཉོན་མོངས་དག་གིས་བརླན་པ་ཡི། ཡུལ་དེ་རབ་དུ་བདང་བས་འཚོ། 24

ཡང་ན་གཉེན་གྱིས་འཆིང་ཐག་གིས། སྐྱེ་བོ་དག་དུ་བཅིངས་ཉམས་ཀྱིས།
སྡུག་པར་གྱུར་ཀྱང་ཡུལ་དག་ནི། རབ་དུ་གཏང་བར་ཐེ་ཙོར་ཞུས། 25

དེ་སྐད་ཉོན་མོངས་ནད་འདི་ལ། ནོར་ནི་ཅི་བར་བསྒྲུབས་པ་པར།
ནོར་གྱིས་ཐར་མེད་གཏུང་བ་གང་། དེ་ནི་འཇིག་རྟེན་དག་ན་མེད། 26

इति ब्रुवाणाः समरे धीरा युयुधिरे परम् ।
ते घनस्वामिसम्मानसन्नाहच्छन्नविग्रहाः ॥ १९ ॥

अत्रान्तरे कोशलेषु ब्राह्मणः कपिलाभिधः ।
हिरण्यवर्म्मणा राज्ञा धनदण्डेन पीड़ितः ॥ २० ॥

बन्धनागारविन्यस्तसमस्तसुतबान्धवः ।
दत्ताशेषधनो भूरि दारिद्र्याद्दातुमक्षमः ॥ २१ ॥

अचिन्तयत् प्रतीकारं बन्धुबन्धनदुःखितः ।
संसक्तपाशसचिवः शारङ्ग इव निश्चलः ॥ २२ ॥

पिता माता स्वसा भ्राता दुहिता तनयश्च मे ।
रुद्धाः कारागृहे मुक्तिं नायान्ति द्रविणं विना ॥ २३ ॥

लोभः प्रवर्त्तते यत्र धर्म्मद्वेषेण भूपतेः ।
तस्याद्र्लेशदेशस्य परित्यागेन जीव्यते[1] ॥ २४ ॥

अथवा कथमुत्स्रष्टुं देशः क्लेशेऽपि शक्यते[2] ।
जन्तुभिः सततावद्धैर्बन्धुबन्धनरज्जुभिः ॥ २५ ॥

द्रविणोपार्ज्जनं तस्मादस्मिन् क्लेशमये हितम् ।
नास्ति तद्व्यसनं लोके तीर्यते न धनेन यत् ॥ २६ ॥

---

१ W_1 जीवितम् ।   २ H and W_1 त्यज्यते ।

ནོར་གྱི་ཕྱུན་ཚོགས་གྱུ་གྱུ་ནི། སྐད་འཚོང་མ་བཞིན་ནམ་འགྱུར་ཅན།
དོན་དུ་གཉེར་ན་བསྒྲོད་པར་བྱེད། དོན་དུ་མ་གཉེར་རང་ཉིད་འོངས། 27

རོ་བྲལ་འཁྲི་ཤིང་སྡིང་པ་བཞིན། རིང་བཀོམ་རྫེས་སྒྲུ་འཆིང་ལྡན་པའི།
འགར་ནི་འགའ་ཚེ་ཚོགས་ཅན་གྱིས། གཡོག་ལ་འབྲས་བུ་མེད་པ་ཉིད། 28

སློང་བ་དམ་པའི་སྐྱེ་བོས་སྤངས། ངོ་ཚའི་དུལ་གྱིས་ཡོངས་སུ་གྲུས།
སྨན་པ་གྱི་ཡི་ལྷག་མ་ནི། འབྲས་བུར་བཅས་ཀྱང་འབྲས་མེད་ཉིད། 29

དང་པོ་དུས་སུ་ཉེ་བར་འོངས་པའི་རོ་ལས་སྔོན་དུ་བསྙེན་བཀུར་བྱ།
དེ་ནས་ནོར་གྱི་ཆ་བསླངས་ཡོངས་སུ་འདྲིམ་ལས་བཀུར་བ་ནོམ་པར་ཉམས།
སྲིད་པས་བློ་གྲོས་གཡོ་ལྡན་སློང་བའི་ཚོགས་ཉམས་ནང་དུ་ནོམ་བསམས་ཤིང་།
སྐད་ཅིག་ལ་ནི་རེ་བའི་འཆིང་བ་ཡངས་པར་བྱེད་ཅི་བདོག་པར་བྱེད། 30

ཆགས་པའི་རང་བཞིན་འཇིག་རྟེན་འདི་དེར། ནོར་གྱི་ཡོན་ཏན་སུ་ཞིག་འཛིན།
དེ་སྐད་ཐབས་ཀུན་དམན་གྱུར་པ། བདག་ནི་འགྲོ་བ་མེད་པ་ཉིད། 31

ཅི་ཞིག་བྱ་ཞིང་གང་དུ་འགྲོ། སྤྲིན་ན་དོན་གཉེར་ལས་བཟང་བཞིན།
རྟེན་མེད་ཡིད་ལ་རེ་བ་ཡིས། ངལ་གསོ་ཐོབ་པར་མ་གྱུར་ཏོ། 32

སྐྱེ་བོའི་ནགས་ཚལ་མཆོག་ཏུ་ཤིན་ཏུ་སྡུག་བོར་གྱུར་པ་འདིར།
གང་ཞིག་རྒྱུད་དུ་སྐྱེ་བོ་སློང་ལ་འབྲས་བུ་ཀུན་སྟེར་ཡང་།
ནམ་ཡང་འདྲར་བར་མི་འགྱུར་དུས་པ་ཉིད་ཀྱང་མི་གཏོང་བ།
ཀུན་པ་དམ་པའི་ལྗོན་ཤིང་དེ་ནི་གང་ཡང་རྙེད་མ་གྱུར། 33

प्रार्थ्यमानाः पलायन्ते स्वयमायान्त्यनर्थिताः।
वेश्या इव विकारिण्यः कुटिला धनसम्पदः॥ २७॥

विरसा जीर्णवल्लीव दीर्घशोषानुबन्धिनी।
काचित् कदाचित् क्लेशेन सेवा फलति नैव वा॥ २८॥

लज्जारजःपरिचिता याच्ञा सज्जनवर्जिता।
अवमानशतोच्छिष्टा सफलाप्यफलायते॥ २९॥

पुरः सत्कारांशः प्रथमसमयोपागमरसात्
ततो मानम्लानिर्द्रविणकणयाच्ञापरिचयात्।
विभ्रश्यान्तस्तस्मात्तरलितमतिर्मार्गणगणः
क्षणादाशाबन्धं विपुलयति सङ्कोचयति च॥ ३०॥

लोभस्वभावे[1] लोकेऽस्मिन् को गृह्णाति धनैर्गुणान्
सर्व्वोपायविहीनस्य तस्मान्नास्त्येव मे गतिः॥ ३१॥

किं करोमि क्व गच्छामि छायार्थीव मरोः पथि।
नासादयति विश्रान्तिं निरालम्बो मनोरथः॥ ३२॥

अत्यन्तसङ्कुलतरे जनकाननेऽस्मिन्
न प्राप्यते विपदि कोऽपि स साधुवृक्षः।
यः सन्ततार्थिजनसर्व्वफलार्पणेऽपि
नो कम्पते न च जहाति नतिं कदाचित्॥ ३३॥

---

१ "W" लोभस्वभावः।

བསོད་ནམས་མི་དམན་ས་ཡི་དབང་། །སློང་བ་ཀུན་གྱི་དཔག་བསམ་ཤིང་།
འཕོངས་པའི་གདུང་བ་མཆོག་ཏུ་འཕྲོག། །སྙིང་སྟོབས་འོ་མའི་རྒྱ་མཚོ་གྲོས། 34

དེ་ལྟར་ཡང་དག་བསམས་ནས་དེ། །རི་བ་བཙས་པ་བསྟན་པ་ཡིས།
ལམ་ནས་དགའ་བས་སྣ་དྲངས་དེ། །མི་བདག་བཟླ་བར་འདོད་པས་ཆས། 35

དེ་ནས་དེ་ཡིས་དཔལ་པུ་ཡིས། །གྲོང་མཐའ་དཀའ་ཐུབ་ནགས་སུ་ཕྱིན།
མི་བདག་ཤིང་ལོས་ཡོངས་དཀྲིས་པ། །ལམ་གྱིས་ཡོངས་སུ་དུབ་པས་མཐོང་། 36

བཀྲེས་བསྐྲམ་ངལ་བས་གཟིར་བ་དེ། །མི་བདག་གིས་ཀྱང་མཐོང་གྱུར་ནས།
སྙིང་རྗེའི་རྒྱ་མཚོས་རིང་པོ་ནས། །འོང་བ་ཡི་ནི་རྒྱུ་མཚན་དྲིས། 37

དེ་ལ་དེ་ཡིས་རང་གི་སྦྱོར། །ཤུགས་རིངས་ཚ་བས་གསལ་བྱས་པ།
བཤད་ནས་གཅིག་ནོར་བས་བཅིངས་པ་ཡི། །ཕྱུག་བརླམ་གྱིས་གཟིར་སྐད་ཡང་བཤད། 38

གཅིག་ནི་བཅིངས་པ་དགྲོལ་བའི་སྐད། །མི་བདག་སློང་བ་ལྷ་ཡི་ཤིང་།
བསོད་ནམས་མི་དམན་བཟླ་བ་ལ། །གསེར་དོན་གཉེར་བ་བདག་འོངས་སོ། 39

ཐུགས་ནི་སྙིང་རྗེ་རྫོགས་གྱུར་པ། །དཔལ་ལྡན་འཇིག་རྟེན་མགོན་པོ་དེ།
མཐོང་བ་ཉིད་ཀྱི་འཕྲལ་ལ་ནི། །བདག་གི་བཙོག་བ་རྫོགས་པར་གྱུར། 40

ཉོན་མོངས་གདུང་བས་ཉམས་མི་བྱེད། །སྐད་བ་ཡིས་ནི་ཐུན་མི་འབྱིན།
དུས་ནི་ཉིང་བས་ཡིན་པར། །སྤྲོ་ཆེན་པོ་འབྲས་དུ་བསྐྱེད། 41

अदीनपुण्यः सर्व्वार्थिकल्पवृक्षः क्षितीश्वरः ।
श्रूयते सत्त्वदुग्धाब्धिरापन्नार्त्तिहरः परम् ॥ ३४ ॥

इति सञ्चिन्त्य स नृपं प्रतस्थे द्रष्टुमुत्सुकः ।
आशाबन्धोपदिष्टेन पथा हर्षपुरःसरः ॥ ३५ ॥

ततः स शनकैः प्राप्य पुरोपान्ततपोवनम् ।
ददर्शाध्वपरिश्रान्तः सम्वीतं वल्कलैर्न्नृपम्[1] ॥ ३६ ॥

नरनाथोऽपि तं दृष्ट्वा क्षुत्पिपासाश्रमातुरम् ।
पप्रच्छ करुणासिन्धुर्दूरागमनकारणम् ॥ ३७ ॥

स तस्मै निजवृत्तान्तमुष्णनिश्वाससूचितम् ।
निवेद्य बन्धुसंरोधदुःखार्त्तः पुनरब्रवीत् ॥ ३८ ॥

आयातोऽहं हिरण्यार्थी बन्धुबन्धनमुक्तये ।
अदीनपुण्यं नृपतिं द्रष्टुमर्थिसुरद्रुमम् ॥ ३९ ॥

लोकनाथः स मे श्रीमान् करुणापूर्णमानसः ।
सद्यः सन्दर्शनेनैव सङ्कल्पं पूरयिष्यति ॥ ४० ॥

अम्लानं क्लेशसन्तापैरवमानैरदूषितम् ।
अपर्युषितकालञ्च फलं सूते महाजनः ॥ ४१ ॥

---

10 A   [1] W Omits verses 35 and 36.

སྐྱེ་རྒུ་ཉོན་མོངས་ཀྱི་དབུལ་བའི་རབ་རིབ་མི་བཟད་འཁྲིག་བྱེད་ཅིང་།
གྲགས་པ་རབ་ཏུ་གསལ་བའི་འབྱོར་པས་ཕྱོགས་ཉམས་ཡོངས་སུ་འགེངས།
དྲི་མེད་ཡིད་ནི་མངོན་པར་རིངས་བྱེད་དགའ་བ་དག་གི་གཉེན།
ས་ཡི་བདུད་རྩིའི་ཟེར་དེས་བདག་གི་གདུང་བ་འཕྲོག་པར་འགྱུར། 42

ཞེས་པ་དེ་ཡིས་བཤད་ཐོས་ནས། ས་ཡི་བདག་པོ་གཟིར་བར་གྱུར།
བཅོམ་ཐབས་མེད་པའི་གདུང་བ་དག། འབོས་པ་ཡིས་ནི་ཡང་དག་བསམས། 43

ཀྱེ་མ་བདག་གིས་རྒྱལ་སྲིད་བཏང་། དུས་མིན་འདིར་ནི་གཉིས་སྐྱེས་ཀྱིས།
བསམས་ཏེ་བཀྲིས་པས་ཉེན་པ་ལས། ལམ་གྱི་ཤིང་ནི་སྐྲན་པོ་བཞིན།

སྡོང་བ་ཉམས་ལ་ལམ་རིང་གིས། ངལ་བ་འབྲས་མེད་གདུང་བ་སྐྱེར།
རི་དགས་སྲིད་སྐྱིད་རྩ་ལྟ་བུ། རྫོངས་པ་སྐྱིད་བྱེད་བདག་སྐད་དོ།

ཁ་ལ་རྗོ་བསྟུད་མཚུངས་པ་ཡིས། བསྒྲུབ་པར་གྱུར་བཞིན་དོན་གཉེར་ཉམས།
རི་བ་ཉམས་པས་ལམ་དུ་ནི། ཡོངས་ངལ་ལྡི་བ་ཉིད་དུ་གྱུར།

རྒྱལ་པོ་དེ་ནི་བདག་ཡིན་ཏེ། རྒྱལ་སྲིད་བཏང་ནས་ནགས་ཚལ་བསྟེན།
ཞེས་པ་ཐོས་ནས་བྲམ་ཟེ་འདི། འཕྲལ་ལ་སྲོག་ནི་གཏོང་བར་འགྱུར།

* * * *

दारिद्र्यतीव्रतिमिरापहरः[1] प्रजानाम्
कीर्त्तिप्रकाशविभवैः परिपूरिताशः।
अभ्युल्लसद्विमलमानसहर्षबन्धु-
स्तापं हरिष्यति स मे वसुधासुधांशुः॥ ४२॥

श्रुत्वेति तेन कथितं व्यथितः पृथिवीपतिः।
संक्रान्तनिष्प्रतीकारसन्तापः समचिन्तयत्॥ ४३॥

अहो नु त्यक्तराज्योऽहमकालेऽस्मिन् द्विजन्मना।
चिन्तितः सुतपरीतेन शुष्कवृक्ष इवाध्वनि॥ ४४॥

दूराध्वश्रमवैफल्यसन्तापप्रदमर्थिनाम्।
सम्मोहजननं धिङ्मां मृगतृष्णाजलोपमम्॥ ४५॥

मुखाश्मपाततुल्येन मूर्च्छितानामिवार्थिनाम्।
आशाभङ्गेन गुरुतां प्रयात्यध्वपरिश्रमम्॥ ४६॥

अहं स राजा सन्त्यक्तराज्यः काननमाश्रितः।
इति श्रुत्वैव विप्रोऽयं सद्यस्त्यजति जीवितम्॥ ४७॥

जातैव चिन्तामतुलां प्रसूते
निद्रापहारं तरुणी करोति।
कन्येव वृद्धा विदधाति शोकं
नष्टा दहत्याशु शरीरमाशा[2]॥ ४८॥

---

१ II ॰दुरितापहरः।   २ Orig. omits this verse.

འདི་ནས་རྒྱལ་པོའི་གནས་ཕྱིན་ཏེ། བསམ་པ་བདག་ནི་མ་ཐོབ་ན།
ཡིད་ལ་རེ་བ་ཉམས་པ་འདི། གདུང་བས་ཅི་ཞིག་བྱེད་པར་འགྱུར། 49

སྐྱོང་ཉོགས་ཕྱིར་རྙོག་བཞིན་ལེགས་ཚ་བའི་ཞུགས་རིངས་དག་གིས་གདུང་བྱེད་ཅིང་།
ཀུ་རུ་ཏོག་པས་ལུས་དམན་ཆུང་ངུར་བྱས་ཤིང་གང་ལས་མི་འགྲོ་བ།
ཉིད་སོང་དུས་སུ་མི་ནོམས་སེམས་ལ་འཕྲལ་ལ་རབ་ཏུ་གསོལ་བ་གང་།
དགེ་ལྡན་ཡོངས་སུ་སྐྱོབ་གཅེར་བསྣུགས་འོས་གཅིག་བུ་དེ་ཉིད་འཚོ་བ་ཡིན། 50

རང་ཉིད་རབ་བསྲུངས་གདུང་བའི་ཉམས་སྐྱོང་ཤེས་ཤིང་རི་ཕྱིའི་ལྷོ་བའི་ཕྱུག་ཏུ་ཕྱུགས་བྱས་ཏེ།
སྨིན་བྱེད་ནེ་ཡིས་རབ་ཏུ་གདུང་བའི་བྱེད་པས་ཁྱབ་ཅིང་འཚོད་པའི་བྱ་བ་ཡོངས་སུ་འདྲིས་གྱུར་ཀྱང་།
སྐྱོང་བའི་ཚོགས་ཀྱི་སྲིད་པ་ནག་པོས་བསྐྱེད་པའི་མི་བཟོད་གདུང་བ་འཕྲོག་པ་མེད་པ་གང་།
སྐྱེ་བོ་འགྲོན་པོའི་ཞུགས་རིངས་ཚ་བ་བསྐོལ་ཞིང་གི་ལྕེ་ལེ་བ་འགྱུར་བྱེད་ཀྱི་མཚོའི་སྐྱེ་བ་སྐད། 51

དེ་ལྟར་སྐད་ཅིག་བསམས་བྱས་ནས། ཆུ་དང་འབྲས་བུ་བགྲོད་བྱས་ཏེ།
མི་སྟན་སྒྲ་བས་འཇིགས་འཇིགས་བཞིན། མི་ཡི་བདག་པོས་དེ་ལ་སྨྲས། 52

བསོད་ནམས་ནི་དཔལ་རྒྱལ་པོ་དང་། བྲམ་ཟེ་དགྲ་གསོད་སྐྱོང་བའི་ཚེ།
འཚོ་ལས་ཚགས་བྲམ་རྒྱལ་སྲིད་ནི། ཡོངས་སུ་བཏང་ནས་དབེན་པ་བསྟེན། 53

राजधानीमितो गत्वा मामप्राप्य विचिन्तितम् ।
किं करिष्यति सन्तापादयं भग्नमनोरथः ॥ ४९ ॥

जीवत्येकः किल स कुशली क्लेशकाले नराणां
श्लाघ्यश्चित्ते स्फुरति सहसा यः परित्राणबन्धुः ।
प्रत्याख्यानान्मलिनवदनस्तप्तनिश्वासशुष्यत्-
सङ्कल्पाल्पीकृततनततनुर्याति यस्मान्न चार्थी ॥ ५० ॥

धिग्जन्म क्षारसिन्धोः पथिकजनपृथूच्छ्वासनिर्दग्धदृष्टे-
स्तापं योऽर्थिप्रजानां हरति न विषमं तीव्रतृष्णासमुत्थम् ।
ज्ञाता[1]स्वादोऽप्यगस्त्योदरकुहरलुठज्जाठराग्निप्रताप-
व्यापारव्याप्यमानक्वथनपरिचितः स्वप्रमाथव्यथानाम् ॥५१॥

इति सञ्चिन्त्य नृपतिः कृतातिथ्यः फलाम्बुना ।
तमुवाचाप्रियाख्यानभीतिभीत इव क्षणम् ॥ ५२ ॥

ब्रह्मन्दीनपुण्योऽहं राजा शत्रुवधोद्यमे ।
हिंसाविरक्तः सन्त्यज्य राज्यं विजनमाश्रितः ॥ ५३ ॥

---

१ W1 ज्वाला ।

ས་སྐྱོང་ལོངས་སྤྱོད་འཚོ་བའི་འབྲས། སྙིང་འཕྲོག་ལྷ་བུར་མི་བརྟེན་པ།
གསར་པའི་ཁྲག་གིས་སྣགས་པ་ནི། སྨིན་པོ་བཞིན་དུ་ལོངས་སྤྱོད་བྱེད། 54

གནས་མིན་འདུག་ངེས་ཅི་ཞིག་བྱ། ཁྱོད་ནི་དུས་མིན་ཉེ་བར་འོངས།
ཐུང་ཟད་བདག་གིས་ཞུས་པ་གང་། དེ་ནི་བསྙམས་པ་མེད་པར་བརྗོད། 55

ཅེས་བགྲོལ་པོའི་ཚིག་ཐོས་ནས། རྗེ་རྗེས་ཡང་དག་བཅོམ་པ་བཞིན།
གཉེན་ཐང་རེ་བ་བྲལ་བ་ལས། དེ་ནི་ས་ལ་འགྱེལ་བར་གྱུར། 56

བགྲོལ་ཞིང་ས་ལ་འགྲེལ་བ་དེ། མཐོང་ནས་མིག་ནི་མཆི་མར་བཅས།
སྙན་པའི་ཚིག་གིས་དབུགས་ཕྱུང་ནས། རྒྱལ་པོས་སླར་ཡང་རབ་བསམས་པ། 57

ཀྱེ་མ་བདག་ནི་བསོད་ནམས་དམན། རྒྱུ་ངན་ལས་དང་མཚུངས་པ་འདིར།
སྐྱོང་བའི་རེ་བའི་འཕྲི་ཤིང་གི། སྒྱུ་གུ་འཕྱལ་ལ་བསྐམས་པར་གྱུར། 58

ཞེར་རྫོན་གཅེར་བ་བླུན་པོའི་འདོད་པས་དང་པོ་གནས་མིན་སྐྱོང་བ་འབྲས་བཅས་བསམས།
རེ་བའི་ཀླུ་གུས་འདོད་པའི་བདེ་བ་མ་ལུས་ཡམ་ག་སྟོང་གི་མདོད་པར་བྲིས།
དེ་ནས་ཡ་སྨྲ་གྲོབ་པར་མ་གྱུར་སྡེ་ལྷིང་སྐམ་པོས་བཞིན་དུ་སྐད་ཅིག་ལ།
ཞིན་དུ་ཆེ་བའི་ཚོམ་པ་ཉམས་ཤིང་རེ་ཐག་ཅན་བས་འཕྲལ་ལ་བགྱིལ་བར་གྱུར། 59

བསྐངས་ནས་རྟེད་པ་ཐུང་དུ་ཞིག། གལ་ཏེ་འདི་ལ་བདག་གིས་བྱིན།
བསོད་སྙོམས་བསྐངས་ཀྱང་སྟོགས་གྱུར་བ། དེ་ལ་ངེས་ཀྱང་ཅི་ཞིག་བྱེད། 60

हिंसाफलं महीपाला भोगं भूभङ्गभङ्गुरम्।
प्रत्यग्ररुधिरादिग्धं क्रव्याद इव भुञ्जते ॥ ५४ ॥

किं करोम्यपदस्थोऽहमकाले त्वमुपागतः[१]।
यत्तु शक्यं मया किञ्चित्तदयन्त्रितमुच्यताम् ॥ ५५ ॥

इति राजवचः श्रुत्वा वज्रेणेव समाहतः।
बन्धुमोक्षणनैराश्यात् स पपात महीतले ॥ ५६ ॥

मूर्च्छितं पतितं भूमौ तं दृष्ट्वा साश्रुलोचनः।
प्रियाभिर्वाग्भिराश्वास्य राजा पुनरचिन्तयत् ॥ ५७ ॥

अहो नु मन्दपुण्योऽहं यस्मिन्नाशालताङ्कुरः।
मरुमार्गोपमे जातः सहसा शोषमर्थिनः ॥ ५८ ॥

अर्थार्थी प्रथमं विचिन्त्य सफलामस्थानयाच्ञां क्षणात्
आशातूलिकयाभिलिख्य निखिलं शाखासहस्रैः सुखम्।
अप्राप्याम्रमिवाथ शुष्कखदिरान्मूढेच्छया वाञ्छितं
सद्यश्छिन्नमनोरथः पृथुतरारम्भक्षयान्मूर्च्छति ॥ ५९ ॥

अस्मै यदि प्रयच्छामि याचितावाप्तमल्पकम्।
तत् किं तेन करोत्येष भिक्षित्वापि बुभुक्षितः ॥ ६० ॥

१ II त्वमिहागतः।

ཡལ་འདབ་བརྒྱ་ཙ་བཞི་པ།

ལེགས་པའི་ལམ་ལ་ཡིད་ལ་རི་བ་རབ་རྒྱས་སྒྱུབ་གྱུར་ཅིག།
དམ་པའི་ལེགས་བྱས་ཟླ་མེད་འཇུག་ངོགས་གཙང་མ་བསྟོགས་པར་འོས།
འཇིགས་རུང་འཁོར་བའི་ཆུ་སྲིན་འབྱུང་གནས་དག་གི་ཟམ་སྟེགས་གྱུར།
དམ་པའི་གྲོགས་ཉིད་དགེ་བ་སྤྲོ་བའི་རང་བཞིན་པ་ཉ་ཡིན།། 1

མཉན་དུ་ཡོད་པ་དག་ཏུ་སྔོར། ཁྱིམ་བདག་པདྨ་ཞེས་པའི་བུ།
ངང་པ་ཞེས་བྱ་བཅོམ་ལྡན་གྱིས། འབད་པས་དགྲ་བཅོམ་གནས་ལ་ནི།། 2

རབ་དང་ཟླ་མེད་སྙིང་རྗེ་ཡི། གཟིགས་པ་བདུད་རྩིས་བཟླུང་མཐོང་ནས།
རྗེས་འཛིན་བརྩོན་པས་ཁྲེལ་འདི་ལ། དགེ་སློང་རྣམས་ཀྱིས་རབ་གསལ་པ།། 3

བཅོམ་ལྡན་རིགས་ཀྱི་བུ་འདི་ནི། བག་ཆགས་ལྷག་མ་དག་གིས་ཡུམ།
དྲན་པ་མ་ཞི་རབ་བྱུང་ཡང་། ཁྱིམ་ལ་མངོན་པ་ཕྱོགས་པར་འགྱུར།། 4

དེ་ནི་རབ་འབད་བཅོམ་ལྡན་གྱིས། འདུལ་བ་དག་ལ་རྣམ་པར་སྦྱུར།
ཀྱི་མ་རྗེས་བརྩེ་ཆེན་པོ་ཡིས། ཀུན་སྨོངས་དག་དང་བྲལ་བར་མཛད།། 5

དེ་སྐད་དགེ་སློང་ཡ་མཚར་ཞིང་། དགའ་བའི་བདུད་རྩིས་གྲན་པས་ཞུས།
གུས་ལ་མཉེས་གཉིས་བཅོམ་ལྡན་འདས། ཐམས་ཅད་མཁྱེན་པས་དེར་
གསུངས་པ།། 6

चतुरधिकशततमः पल्लवः ।

सन्मार्गसंभृतमनोरथसिद्धिसूतः
श्लाघ्यः सतां सुकृतनिर्मलतीर्थ्यपूतः ।
संसारघोरमकराकरसेतुभूतः
सत्सङ्ग एव शुभसर्गनिसर्गहेतुः ॥ १ ॥

श्रावस्त्यां कमलाख्यस्य पुत्रं गृहपतेः पुरा ।
हंसाभिधं भगवता यत्नेनार्हत्पदे कृतम् ॥ २ ॥

दृष्ट्वा प्रसादविशदैः करुणालोकनामृतैः ।
अनुग्रहाग्रहव्यग्रं त मभाषन्त भिक्षवः ॥ ३ ॥

भगवन् कुलपुत्रोऽयं प्रव्रज्यापि गृहोन्मुखः ।
बभूव वासनाशेषदशान्तविषयस्मृतिः ॥ ४ ॥

स प्रयत्नेन भवता विनयं विनियोजितः ।
अहो महानुग्रहेण संमोहरहितः कृतः ॥ ५ ॥

उक्ते हर्षामृतासिक्तै विंस्मितै रिति भिक्षुभिः ।
तानभाषत सर्व्वज्ञो भगवान् भक्तवत्सलः ॥ ६ ॥

སྔོན་ཡང་བདག་གིས་དགེ་བ་ལ། འདི་ནི་འབད་ནས་རྣམ་པར་བཀོད།
སྔོན་འདི་དཀའ་ཐུབ་ནགས་སུ་ནི། ཐུབ་པ་བརྟུལ་ཞུགས་བཟང་ཞེས་གྱུར།། 7

དེ་དུས་དེ་ཡི་གནས་སུ་བདག། རི་བོང་གསལ་བར་སྐྱེ་བྱེད་པ།
དེ་ཡི་གནས་ལ་ཡིད་གཅུགས་སྐྱེས། མཛའ་བ་དང་ལྡན་རྟག་གནས་གྱུར།། 8

དེ་ནས་ཆར་མེད་ཀྱིས་བཅོམ་སྟེ། རྩ་བ་འབྲས་བུ་ཆུ་བསྐམས་ཚེ།
ནགས་སུ་ཡིད་བྱུང་ཐུབ་པ་དེ། གྲོང་མཐར་འགྲོ་བར་འདོད་པར་གྱུར།། 9

བདག་གིས་གུས་པས་དེ་ལ་སྨྲས། དམ་པ་ཁྱོད་ནི་རྣམ་པར་མཁས།
དཀའ་ཐུབ་ནོར་ཅན་དཀའ་ཐུབ་ཀྱི། ནགས་ནི་ཡོངས་བཏང་ཅི་ལྟར་རིགས།། 10

རྣམ་མང་བྲལ་བའི་ཉུ་ངན་དུ། བྱིང་པའི་སྐྱེ་བོས་གང་བའི་ཁྱིམ།
ཉོན་མོངས་པའི་གདོན་གྱི་ཉེན་མོངས་ཀྱིས། བཟུང་བར་གྱུར་པ་གྲོང་གིས།། 11

བྱད་མེད་ལྕགས་སྒྲོག་ཏུ་ཅེར་བཟོད་དཀའ་བྱ་ཡི་ཞགས་པ་དང་།
གཡོག་འཁོར་གྱིས་དཀྲིགས་བརྟན་པའི་གཉེན་གྱི་དྲ་བ་དང་།
མི་བསྲུན་ཚོགས་པའི་ནད་དང་བློ་ངན་གྱིས་བཅིངས་སྲུན་ཆེན་ཅན།
བདང་བའི་ཁྱིམ་ལ་བློ་ལྡན་སུ་ཞིག་སྐྱར་ཡང་རེག་པར་བྱེད།། 12

སྣ་ཚོགས་འབྲས་བའི་ཉུ་ངན་ལྷག་པོས་ཡང་ཡང་ཉོན་མོངས་པ་སྐྱེད་པར་བྱེད།
ཏོར་ནི་ལར་ཚྭ་རེ་ཟས་རྣམས་དཀར་གིས་སྐྱིད་པ་མཆོག་ཏུ་ཡོངས་སུ་སྤེལ།

पूर्व्वमप्येष कुशलं मया यत्नान्निषेवितः ।
तपोवने मुनि रसौ सुव्रताख्यः पुराभवत् ॥ ७ ॥

तस्मिन् काले स्फुटालापः शशकोऽहं तदाश्रमे ।
तत्कथाजातविश्रम्भः प्रीतिमानवसं सदा ॥ ८ ॥

अथाहष्टिहते काले शुष्कमूलफलोदके ।
सोऽभून्मु निर्वनोद्वेगाद् ग्रामान्तगमनोन्मुखः ॥ ९ ॥

स मया प्रणयेनोक्तः साधो तव विपश्चितः ।
तपोवनपरित्यागः कथं युक्त स्तपोधन ॥ १० ॥

वियोगविविधोद्वेगनिमग्नजनसङ्कुलाः ।
गृहमोहग्रहायाससंग्रहा ग्रामभूमयः ॥ ११ ॥

स्त्रीशृङ्खलामुखर-दुःसहपुत्रपाश-
भृत्याकुला निविड़बान्धवबन्धजालम् ।
त्यक्तं पुनः स्पृशति कः खलसङ्घघोरम्
धीमान् गृहं कुमतिबन्धमहान्धकारम् ॥ १२ ॥

विदधति मुहु र्मोहं नानावियोगघनाः शुचो
द्रविणलवणाहारे स्तृष्णा परं परिवर्द्धते ।

མི་བཟད་ཡུལ་ལ་ཆགས་པ་གོམས་པས་སེམས་ནི་བྲྀན་པར་བྱས་གྱུར་པ།
ཉོན་མོངས་ཞིང་གི་ཁྲིམ་ན་གནས་པ་རྣམས་ཀྱིས་དགེ་ཁ་ཟད་པར་འགྱུར༎ 13

སྐྱེ་བོ་མེད་པའི་ནགས་སུ་ཞི་བའི་ཁྱད་པར་དག་གིས་ཆོས་པ་རྣམས།
ཡུལ་གྱི་ལོངས་སྤྱོད་ལ་ཆགས་ཆང་གིས་བློ་གྲོས་སྨྱོས་ཤིང་གཡོ་མི་འགྱུར།
མཛའ་བོ་དང་བྲལ་དུ་བ་རྒྱས་པས་མིག་ནི་མཆི་མས་འཁྲུགས་མི་འགྱུར།
གཟིར་དང་འཐབ་མོ་ཁྲོ་དང་གཡུང་བའི་ཚོགས་རྣམས་དག་གིས་སྡིག་མི་འགྱུར༎ 14

ནགས་ལས་ཡིད་བྱུང་གྲོང་ལ་ཆགས། གྲོང་ལས་ཡིད་བྱུང་ནགས་ཚལ་དྲན།
སྐྱེས་བུ་རྣམས་ནི་རབ་ཞི་ལས། ཕྱིར་ཕྱོགས་ཞར་ལ་འབྱུང་བ་ཡིན༎ 15

གྲོང་གི་དུལ་བའི་གཡོན་ལ་ཁྲོད། དུས་མིན་གློ་གྲོས་ལོངས་ལ་བྱེད།
གྲོང་དགའ་འགྲོགས་པས་ཡུལ་ལ་ནི། ཆགས་རྣམས་ཐོག་མ་ཉིད་དུ་འཆིང༎ 16

དུས་ཀྱི་འདི་ཉིད་དུ་ནི་ཁྱོད། འབྲས་བུ་ཐོབ་པ་འབྱུང་བ་འགྱུར།
བདག་གི་ཤ་ནི་དགའ་བ་ཡིས། དེ་ནི་ཕྲོག་གི་ལྷུངས་དག་མཛད༎ 17

ཅེས་པ་བརྗོད་ནས་བདག་གི་ནི། ཉེ་བའི་སེ་ལ་རང་ཉིད་མཆོངས།
དེས་ཀུན་གྱུར་དུ་རབ་བརླངས་ནས། ཡོངས་སུ་འཕྲུར་དེ་བདག་ལ་སྦྱས༎ 18

གཟུ་ཅན་མ་ནག་པོའི་འཕྱུར་བ་འདི། ཁྱོད་ནི་ཙི་ཡི་སྐད་དུ་བྱེད།
ནགས་འདི་ཡས་ནི་བདག་མི་འདོ། ཁྱོད་མཚུངས་མཛའ་བོ་གཞན་ལས་ཆེད༎ 19

विषमविषयस्नेहाभ्यासै र्जडीकृतचेतसां
व्रजति कुशलं क्लेशश्लेषे क्षये वसतां क्षयम् ॥ १३ ॥

न धी र्मदविघूर्णिता विषयभोगरागासवैः
न बाष्पकलिला दृशः प्रियवियोगधूमोद्गमैः ।
न दाहनिवहव्यथाः कलहकोपतापोद्भवैः
भवन्ति विजने वने शमविशेषसन्तोषिणाम् ॥ १४ ॥

ग्रामस्पृहा वनोद्वेगाद् ग्रामोद्वेगाद्वनस्मृतिः ।
पुंसां प्रशमवैमुख्यात् प्रसङ्गेनैव जायते ॥ १५ ॥

ग्रामे नियमवामे त्वं मा कामेन मतिं कृथाः ।
प्रागेव विषयस्निग्धान् बध्नाति ग्रामसङ्गतिः ॥ १६ ॥

इहैव तव कालेन फललाभो भविष्यति ।
शुद्धैः सम्प्रति मन्मांसैः क्रियतां प्राणधारणम् ॥ १७ ॥

इत्युक्त्वा हंस मासन्ने वह्नौ निपतितः स्वयम् ।
स च तूर्णं समुत्क्षिप्य परिष्वज्य जगाद माम् ॥ १८ ॥

किमेतत् साहसं तीव्रं विरुद्धं भवता कृतम् ।
न गच्छामि वनादस्मात् त्वत्प्रीति र्लभ्यते कुतः ॥ १९ ॥

དེ་ཡི་གྲུས་པས་དེ་བརྗོད་ཅིང༌། བདག་གིས་མཁའ་ལ་བལྟས་པའི་ཚེ།
འཕྲུལ་ལ་ཆར་ནི་རབ་བབས་པ། གང་གིས་གཞི་འབྲས་བཅས་གྱུར།། 20

དེ་ནས་གྲུས་བཅས་ཐུབ་པ་དེས། མངོན་པར་ཤེས་པ་ལྔ་ཐོབ་ནས།
བདག་ལ་སྨྲས་པ་དགའ་པ་ཡི། སྙིང་སྟོབས་འདི་ཡིས་ཁྱོད་ཅི་བཞེད།། 21

ཅེས་པ་དེ་ཡིས་གྲུས་པས་དྲིས། དེ་ནས་བདག་གིས་དེ་ལ་སྨྲས།
བདག་ནི་སྤྱོད་པ་འདི་དག་གིས། ཡང་དག་རྫོགས་པའི་བྱང་ཆུབ་འདོད།། 22

སྐྱེ་བ་གཞན་ལ་འགྲོ་བ་རྣམས། བསྒྲལ་སླད་རྒྱལ་བར་བདག་གྱུར་ཅིག།
ཅེས་བརྗོད་དེ་ཡིས་བདག་ལ་སྨྲས། ཁྱོད་ནི་དེ་བཞིན་གཤེགས་པར་འགྱུར།། 23

གང་ཚེ་ཡང་དག་རྫོགས་སངས་རྒྱས། ཐམས་ཅད་མཁྱེན་པར་ཁྱོད་གྱུར་པ།
དེ་ཚེ་བདག་གི་ལུས་གཞན་ནི། ཁྱོད་ཀྱི་རྗེས་སུ་གཟུང་བར་བྱ།། 24

དམ་པ་དེ་ཡི་ཚིག་འདི་ནི། མཐའ་བས་བདག་གིས་ཁ་ཡིས་བླངས།
རི་བོང་དེ་ང་སྐྱེ་བ་འདིར། སངས་རྒྱས་ཉིད་ནི་ཡང་དག་ཐོབ།། 25

ཁྱིམ་བདག་བུ་ནི་དང་པ་འདི། ཐུབ་པ་བརྟུལ་ཞུགས་བཟང་ཞེས་པ།
དེ་ཡིན་སྔོན་གྱི་རབ་འབད་ནི། ཉན་ནས་བདག་གིས་དགེ་ལ་བཀོད།། 26

དེ་ལྟར་གྲུས་ལ་མཉེས་གཤེགས་པ། ཐམས་ཅད་གཟིགས་པ་རྒྱལ་བ་ཡིས།
རང་གི་སྔོན་བྱུང་གསུངས་པ་བདག། ཐོས་ནས་དེ་དག་ཡ་མཚན་གྱུར།། 27

प्रणयादिति तेनोक्ते व्योम्नि चालोकिते मया ।
पपात दृष्टिः सहसा सफला भू रभूद् यया ॥ २० ॥

पश्चाभिमत्व मासाद्य स ततः सादरो मुनिः ।
मा मूचे शुद्धसत्त्वेन किमनेन मह्यीयसे ॥ २१ ॥

प्रणयादिति तेनाहं पृष्ट स्त भवदं ततः ।
अनेन-चरितं नाहं सम्यक्सम्बोधि मर्थये ॥ २२ ॥

सन्तारणाय जगतां जिनः स्या मन्यजन्मनि ।
मयेत्युक्ते स मा माह भविष्यसि तथागतः ॥ २३ ॥

यदा तु सम्यक्सम्बुद्धः सर्व्वज्ञ स्त्वं भविष्यसि ।
तदा ममान्यदेहस्य कर्त्तव्योऽनुग्रह स्त्वया ॥ २४ ॥

एतत्तस्य वचः साधोः स्नेहादङ्गीकृतं मया ।
संप्राप्तः शशकः सोऽह मस्मिन् जन्मनि बुद्धताम् ॥

सुव्रताख्यो मुनिः सोऽयं हंसो गृहपतेः सुतः ।
पूर्व्वस्मृत्यैव यत्नेन प्रापितः कुशलं मया ॥ २६ ॥

प्रपन्नवत्सलेनेति कथितं सर्व्वदर्शिना ।
जिनेन निजवृत्तान्तं श्रुत्वा ते विस्मयं ययुः ॥ २७ ॥

ཛ་མཁར་བཞིན་དུ་མ་ཚང་མེད་པའི་འབྲས།
སྨིན་བྱེད་དགེ་བའི་སྤྱོད་པས་འདི་ན་གནས།
ཉིན་མོ་ཉི་བདག་དང་ཡོངས་འདྲིས་བཟང་བྱུར་བ།
བསིལ་ཟེར་མཛེས་པའི་དཔལ་ནི་མཚུངས་མེད་བཞིན།། 28

ཞེས་པ་དགེ་བའི་དབང་པོས་བྲམས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་
པ་དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་རི་བོང་གི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པའི་
ཡལ་འདབ་སྟེ་བརྒྱ་རྩ་བཞི་པའོ།།

अविकलफलप्रसवः
शुभचरितैः सहवासः ।
दिनपतिपरिचयनिचितरुचेः
श्रीरसमा हिमभासः ॥ २८ ॥

इति क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
शशकावदानं चतुरधिकशततमः पल्लवः ॥

གལ་ཏེ་ཙ་ཆག་རྙིང་པ་དག་གིས་གོག་ཤུབ་ཁྲིམ་ཉེ་དེ་ཉིད་དུ་གནས་ཤིང་།
གང་ཡང་ཐུད་མེད་བྲེ་ལའི་ཕྲུག་གུ་ཐབ་དུ་ཉལ་ལ་རྩེ་ལྡན་དེ་དག་གིས།
གལ་ཏེ་ཀིང་བ་ཉིད་ཀྱིས་འགྲོ་ཞིང་སྐར་ཡང་དེ་ནི་བསྟེན་བྱ་དེ་ལྟ་ན།
དེ་ནི་ངེས་པར་ས་བདག་སྐད་ཅིག་མགྲོང་དང་མགུ་བ་ལ་ཡང་ཡོད་དྲན་ཅི། 61

བློ་གྲོས་བརྩེ་བའི་ནོར་འཛིན་གྱིས། དེ་ལྟར་བསམས་ནས་སའི་འཛིན་དབང་།
དེ་འདོད་བསྒྲུབ་པར་ཆས་གྱུར་པས། རབ་མོད་བྱས་ཏེ་དེ་ལ་སྨྲས། 62

ལོངས་ཤིག་བྲམ་ཟེ་ཁྱོད་ཀྱི་ནི། འདོད་པ་བསྒྲུབ་སྐད་མི་ཐོགས་པར།
འབྲས་བུ་ཐོབ་པའི་ཐབས་ཀྱི་མཆོག། བདག་གིས་ཡང་དག་རྙེད་པར་གྱུར། 63

རེ་ཞིག་བདག་གི་མགོ་བཅད་ནས། སོང་སྟེ་ས་བདག་ཚངས་བྱིན་ལ།
བྱིན་ན་དེ་ནི་དགའ་བ་ཡིས། ཁྱོད་ལ་ནོར་དག་སྟེར་བར་འགྱུར། 64

སྙིང་བའི་ཅན་དང་ལྡན་པ་དེའི། ཚིག་དེ་ཐོས་ནས་གཉིས་སྐྱེས་ནི།
ཉེ་བར་རབ་ཏུ་གདུང་བ་ཡིས། ཁབ་ཀྱི་ཕྲུག་བཞིན་རབ་སྨྲས་པ། 65

སྲིད་གསུམ་སྙིང་པོ་སྐྱེ་བ་ནི། འགྲོ་བའི་བསོད་ནམས་ཀྱིས་ཐོབ་པ།
ཁྱོད་ཀྱི་མགྲིན་པ་འདི་ལ་མཆོག། བརྙིང་པོ་རྡིག་ཅན་སུ་ཞིག་བརྟུད། 66

ཆགས་བས་བློ་གྲོས་ཉམས་པ་སུ། ཁྱོད་ལ་མི་འདུད་སེམས་པར་བྱེད།
ས་ཏཀྐཱ་ར་སོམ་བཞི། ཀྱུ་རུ་མཆིངས་སུ་ཞིག་ཟེར། 67

ཡལ་འདབ་བརྒྱ་རྩ་ལྔ་པ།

ལྷ་གཅིག་གང་ཞིག་ཁྲིམས་པས་ཀུན་སྤྱོད་གཙང་མ་རྣམས་ལ་ནི།
རྒྱན་གྱིས་སྐྱོན་བརྗོད་མི་བཟད་དུག་ནི་རབ་ཏུ་སྤྲོ་བྱེད་པ།
ཕྱིག་དམོད་ཡོངས་སུ་གདུང་བ་རྒྱུད་མས་གཟིར་བ་དེ་དག་ནི།
མི་བཟད་འདོད་ཀྱི་ཕྲ་མིན་པའི་རབ་རིབ་ཁྲང་དུ་འཇུག་པར་འགྱུར།། 1

ཁ་ཆེར་རི་ཡི་གནས་སུ་ནི། རཻ་བ་ཏ་ཀ་ཞེས་པ་སྤོན།
འབྱུང་པོ་ཀུན་ལ་བརྩེ་བར་གནས། དགེ་སློང་བརྟུལ་ཞུགས་གཙང་བ་བྱུང་།། 2

ནམ་ཞིག་དེ་ཡི་བྱམ་ནང་དུ། ཤིང་ཤུ་དྲུང་སྦྲིག་དག་གི་ནི།
ནགས་ཚལ་དབེན་པའི་ཕྱོགས་སུ་ནི། ཆོས་གོས་ཁ་ནི་བསྒྱུར་བ་བྱས།། 3

སྐབས་དེར་རྫུས་མའི་བེའུ་ཉམས། བྲམ་ཟེ་ཕྲ་མ་ཅན་ཞེས་པ།
སྐྱེ་བོ་བ་གླང་ཟ་བར་ནི། དོགས་པ་དང་ལྡན་འཚོལ་དུ་འོངས།། 4

དེ་ཡི་རི་ལ་རིང་པོ་ནས། ཆོས་གོས་ཆོས་ཁྲ་འཚོད་པ་ཡི།
མེ་ལས་སྐྱེས་པའི་དུ་བ་དག། མཐོང་ནས་བེའུ་བཙོས་པར་བསམས།། 5

དེ་ནས་མཚོན་ཆ་ལག་རྣམས་དང་། ལྷན་ཅིག་གཉིས་སྐྱེས་རི་ལ་འཛེགས།
དགེ་སློང་རི་བདག་ལ་ནི། མངོན་ཕྱོགས་དུལ་བས་རབ་བྲིས་པ།། 6

क्रौर्य्येण ये द्विरसनाः शुचिचेष्टितानां
मिथ्यापवादविषयं विष मुत्सृजन्ति ।
ते पापशापपरितापपरम्परार्त्ताः
तीव्रव्यलीकतिमिरं विवरं विशन्ति ॥ १ ॥

पुरा रैवतको नाम काश्मीरेषु शुचिव्रतः ।
भिक्षुः शैलविहारेऽभूत् सर्व्वभूतदयाश्रयः ॥ २ ॥

तरुत्वचः कषायेन स कदाचिद् घटान्तरे ।
विविक्तकाननोद्देशे चक्रे चीवररञ्जनम् ॥ ३ ॥

अत्रान्तरे धेनुवत्सान् नष्टानन्वेष्टु माययौ ।
ब्राह्मणः पिशुनो नाम गोभक्ष्यजनशङ्कितः ॥ ४ ॥

स दूराच्चीवरक्वाथपाके वह्निसमुद्गतम् ।
पर्व्वते धूम मालोक्य वत्सपाक ममन्यत ॥ ५ ॥

ततः शैलं समारुह्य सहितः शस्त्रपाणिभिः ।
अभ्येत्य रैवतं भिक्षुं पप्रच्छ विनयाद्द्विजः ॥ ६ ॥

འཕགས་པ་འདི་དག་ཅི་ཞིག་མཛད། ཅེས་པ་དེ་ཡིས་གུས་པས་དྲིས།
བཟང་པོ་འདི་ནི་གོས་འཚོད་ཅེས། རི་བ་ཏ་ཡིས་དེ་ལ་སྨྲས།། 7

གནས་སྐབས་དེར་ནི་སྔོན་མེད་ཀྱི། དེ་ཡི་ལས་ཀྱི་རྣམ་སྨིན་གྱིས།
འཚོད་པ་དེ་ནི་བ་ལང་གི། ཤ་ཁྲག་རྒྱུ་དང་བཅས་པར་གྱུར།། 8

སྒྲུབ་བྱེད་འཁྲུགས་པར་གྱུར་པ་ན། བདེ་བ་སྡུག་བསྔལ་ཉིད་འགྱུར་ཞིང་།
དཀར་པོ་དག་ཀྱང་ནག་པོར་འགྱུར། ཆོས་ཀྱང་ཆོས་མིན་ཉིད་དུ་འགྱུར།། 9

རྟེན་གྱི་སྡིག་པ་གསལ་བྱེད་དང་། སྐྱེ་བོ་ཁྲོ་དང་གནས་ནས་ཀླུང་།
འདི་དག་བསོད་ནམས་མ་ཡིན་པ། ཡོངས་སྨིན་མཚན་ཉིད་མངོན་སུམ་ཡིན།། 10

སྐྱེས་བུ་རྣམས་ཀྱི་ཉེས་བྱས་སྔོན་བསྒྲུབས་སྨིན་པའི་དུས་སུ་ནི།
སྔོན་རྣམས་རབ་དཀྲུགས་ཤིང་ཡོད་དན་དག་ནི་ཉམས་པར་འགྱུར།
ཐུབ་པ་ཕྱིན་ཅི་ལོག་འགྱུར་བློ་གྲོས་རྨ་པར་བསྒྱུར་པར་འགྱུར།
མངོན་པར་འཇོམས་པ་ཆེན་པོས་ངེས་པར་སྤུད་དང་སུ་མི་སྣང་།། 11

འགལ་བའི་ཤ་ཡི་ཁྲི་དང་ནི། ཁྲག་གིས་ཀྱང་ནི་བསྒོས་པ་ཡི།
བྲམ་ཟེ་དེ་ཡིས་ཐུམ་པར་ནི། ཆོས་གོས་ཤ་ཉིད་གྱུར་པར་བསྣས།། 12

སྐྱོན་ནི་མངོན་སུམ་མཐོང་གྱུར་ནས། ཁྲོ་བའི་རྣམ་འགྱུར་དབྱིབས་ལྡན་ཞིག།
མི་བཟད་ཕྱོགས་ནས་འདར་བ་དེས། སྨོད་ཅིང་དེ་ལ་རབ་སྨྲས་པ།། 13

किमेतदार्य्य क्रियते पृष्टः स्तेनेति गौरवात् ।
तत्र चीवररागोऽयमिति तं रैवतोऽब्रवीत् ॥ ७ ॥

अस्मिन्नवसरे तस्य पूर्व्वकर्म्मविपाकतः ।
गोमांसरक्तसलिलः स पाकः समपद्यत ॥ ८ ॥

सुखं दुःखत्व मायाति शुक्लमप्येति कालताम् ।
विधौ विधुरतां याते धर्म्मोऽप्यायात्यधर्म्मताम् ॥ ९ ॥

मिथ्यापापप्रकटनं जनकोपः पदच्युतिः ।
अपुण्यपरिपाकाणामेतत् प्रत्यक्षलक्षणम् ॥ १० ॥

दोषः समुन्मिषति यात्यगुणः प्रकाशम्
कार्य्यं विपर्य्ययमुपैति विशीर्य्यते धीः ।
पुंसां पुराविहितदुष्कृतपाककाले
के के न नाम निपतन्ति महाभिघाताः ॥ ११ ॥

विरुद्धामिषगन्धेन रुधिरेण च शङ्कितः ।
सोऽपश्यद्ब्राह्मणः कुम्भ चीवरं मांसतां गतम् ॥ १२ ॥

प्रत्यक्षं दोष मालोक्य स क्रोधविकृताननः ।
त मभाषत निर्भर्त्स्य तीव्रवैशसकम्पितः ॥ १३ ॥

ཀྱེ་མ་དམ་པའི་ཀུན་སྤྱོད་ལྡན། མི་མེད་ནགས་སུ་གནས་པ་འདི།
གང་གི་ལས་ནི་འདི་འདྲ་བ། འདིར་ནི་སུ་ཡང་མཐོང་བ་མེད།། 14

རབ་ཏུ་བྱུང་བས་ལུས་བསྐྱུར་ཅིང་། བྱ་བ་ཀླ་ཀློ་སྤྲེ་བོར་འོངས།
སྡིག་པ་བསྒྲིབས་པའི་རྫུན་གྱིས་ནི། བརྟུལ་ཞུགས་ཞི་ཉིད་སུ་ཡིས་ཤེས།། 15

ཞེས་དྲིས་སྤྲེ་བཅས་བརྗོད་པའི་ཚེ། རི་བ་ཏ་ཡིས་རབ་བསམས་པ།
སྐྱོན་ནི་མཆེད་སྤྱུ་མཚོན་འདི་ལ། ལན་མེད་བདག་ནི་ཅི་ཞིག་སྨྲ།། 16

བདག་གི་འདི་ནི་ལྷས་བཅོས་ཞེས། བརྗོད་ཀྱང་སུ་ཞིག་བདེན་པར་འཛིན།
མངོན་སུམ་གསང་བའི་སྐྱེ་བོ་ནི། བཞད་གད་དག་གི་གནས་སུ་གྱུར།། 17

མི་སྡུག་འབར་ཞིག་ལ་བརྟེན་ཏེ། ཉེ་བར་གནས་པ་ཀུན་བཟོད་བྱ།
བདག་ལ་བཅོས་སུ་རེད་པ་འདི། རྒྱུ་ལས་མི་རིང་རབ་ཏུ་འབྱུངས།། 18

སྐྱོན་ལ་ཡོན་ཏན་ཡུལ་བྱུང་སྒྱུར་ཏུ་ཡོན་ཏན་དག་ལ་སྐྱོན།
བདུད་རྩིའི་གནས་ལ་དུག་དང་དུག་ལ་ཡང་ནི་བདུད་རྩི་སྟེ།
ངེས་པར་སྤྱོད་བྱ་དུས་ནི་མིག་འཕྲུལ་བྱེད་པའི་བུད་མེད་འདི།
དཀའ་ཐུབ་ནགས་བྱུང་རང་བཞིན་ཉིད་ནི་རབ་ཏུ་སྟོན་པར་བྱེད།། • 19

ཅེས་སེམས་པ་དེ་ནི་མི་སྡུག་བས། གཉིས་ཀྱིས་རྟག་པར་ཁྲིམས་སྲུང་ཏེ།
སྡིག་པ་བཞིན་དུ་སྤྲོས་པ་ཡི། དབྱུག་པ་མགོ་ལ་ཡང་དག་བསྣུན།། 20

अहो वत सदाचारः स्थितोऽयं विजने वने ।
यस्येदृशानि कर्म्माणि न कश्चिदिह पश्यति ॥ १४ ॥

प्रव्रज्यारञ्जितः कायः क्रिया म्लेच्छजनोचिता ।
जानाति च्छन्नपापानां कः कूटव्रतशान्तताम् ॥ १५ ॥

इत्युक्ते तेन साक्षेपं रैवतः समचिन्तयत् ।
दोषे प्रत्यक्षलक्ष्येऽस्मिन् किं ब्रवीमि निरुत्तरः ॥ १६ ॥

मम दैवोपघातोऽय मित्युक्ते कोऽनुमन्यते ।
हास्यायतनता मेति प्रत्यक्षापह्नवी जनः ॥ १७ ॥

उपस्थितं सद्दं सर्व्वं मौन मालम्ब्य केवलम् ।
अयं मे निष्प्रतीकारः सलिलादग्निरुत्थितः ॥ १८ ॥

दोषे गुणातिशय माशु गुणेऽपि दोषं
पीयूषधाम्नि विष मप्यमृतं विषे च ।
सन्दर्शयत्यनिश मद्भुतरूपमेव
काचेन्द्रजालिकवधू र्भवितव्यतेयम् ॥ १९ ॥

इति चिन्तयत स्तस्य मौनात् क्रुद्धोऽधिकं द्विजः ।
मूर्द्ध्नि पापमिव स्थूलं लगुडं समपातयत् ॥ २० ॥

ཁྲག་གིས་བསྐོས་དེ་སྦྱོར་སྐྱེས་དེ། བཅིངས་ནས་ས་བདག་མདུན་སར་ཁྲིད།
དེ་བཞིན་ཤ་དང་བཅས་པ་བསྟན། བཙོན་ཁང་དག་གི་མགྲིན་དུ་བྱས།། 21

སྐྱོན་མེད་དག་ནི་ཉོན་མོངས་སྤྱོད། ཐེག་པ་སྨས་པ་དང་གྱུར་པ།
དབང་མེད་མཚར་བའི་རྣམ་པ་ལ། སྨྲ་ཡི་དག་པ་སྨྲ་ཡིས་ཤེས།། 22

བཙོན་ཁང་དག་ཏུ་བཅིངས་པ་དེ། དུས་ཀྱི་བརྗོད་པར་གྱུར་པ་ན།
བཙུ་གྲོབ་ནས་གཉིས་སྐྱེས་ནི། ཚུལ་ངན་ངོ་ཚས་ཅང་མི་སླ།། 23

དེ་ནས་ལོ་ནི་བཅུ་གཉིས་ན། ནམ་མཁའི་སྐད་ཀྱིས་རྟོགས་བྱས་ཤིང་།
དེས་སློབ་ཀྱིས་སྨན་མི་བདག་གིས། དགེ་སློང་བཅིངས་པ་དག་ལས་བཀྲོལ།། 24

བཙོན་ར་དག་ལས་ཀྱང་བྱུས་བཞིན། རིད་པའི་རྣམ་པ་མདོག་མི་སྡུག།
གོས་མེད་སྣ་ནི་གྲེན་དུ་ལངས། དེ་ནི་ཡི་དགས་བཞིན་དུ་འཐོན།། 25

སྐྲ་མ་རྫེ་སྤྱིང་རི་མོ་བཞིན། ལས་ཀྱི་རྒྱུན་ནི་གཡོ་བ་མེད།
གང་ཕྱིར་མཐོང་ཤེས་ཐབ་པས་ཀྱང་། དྲག་པོའི་ཉོན་མོངས་སྡུག་བསྔལ་ཐོབ།། 26

དེ་སྒྲོང་ས་བདག་དགའ་བོ་ནི། དྲག་པོར་འགྱུར་པས་རབ་གདུངས་པ།
བག་མེད་ལས་བྱུང་བདག་ཉིད་ཀྱིས། བསོད་ནམས་དམན་པ་ཉིད་ལ་སྨད།། 27

དེ་ཡིས་དགེ་སློང་ཞབས་ལ་གཏུགས། དག་ཐུས་གོས་ཀྱིས་གསོགས་ནས་སྨྲས།
མི་ཤེས་ལས་སྐྱེས་བདག་གི་སྐྱོན། འཕགས་པ་ཁྱོད་ཀྱིས་བཟོད་པར་འོས།། 28

तं बद्धा भूपतिसभां नीत्वा रक्ताक्ष मग्रजः ।
तद्वत् स मांसं सन्दर्श्य चक्रे कारागृहातिथिम् ॥ २१ ॥

निर्दोषः क्लेश मश्नाति जृम्भते गुप्तपातकः ।
कः कस्य शुद्धिं जानाति चित्राकारेष्वसाक्षिषु ॥ २२ ॥

निबद्धे बन्धनागारे तस्मिन् कालेन विस्मृतम् ।
प्राप्य वत्सान् द्विजः किञ्चिन्नोचे दौर्जन्यलज्जया ॥ २३ ॥

अथ द्वादशभि र्वर्षै र्व्योमवाणीविबोधितः ।
मुमोच बन्धनाद् भिक्षुं तच्छिष्यस्मारितो नृपः ॥ २४ ॥

कारागारात् कृशाकारः कङ्काल इव धूसरः ।
ऊर्द्धकेशो विवसनः स प्रेत इव निर्ययौ ॥ २५ ॥

अहो ग्रावाग्रलिखिता निश्चला कर्म्मसन्ततिः ।
प्राप्ताभिज्ञोऽपि यत्प्राप क्रूरक्लेशकदर्थनाम् ॥ २६ ॥

तीव्रानुशयसन्तप्त स्तं दृष्ट्वानन्दभूपतिः ।
निनिन्द मन्दपुण्यत्वं प्रमादोद्भूत मात्मनः ॥ २७ ॥

स भिक्षुपादपतितः प्रसाद्याच्छाद्य वाससा ।
उवाचाज्ञानजं दोषं ममार्य्ये क्षन्तु मर्हसि ॥ २८ ॥

གཉིས་སྐྱེས་དེ་ཡིས་དེ་ཚེ་ཉིད། བཙུ་དག་ནི་ཐམས་ཅད་ཐོབ།
ཕྱིག་ཅན་བདག་ནི་གཏི་མུག་གིས། ཁྱོད་ཉིད་བཅིངས་པ་བཟོད་པར་གྱུར།། 29

མདུན་སར་ཁྱོད་ནི་སྤྱི་ཡིས་ཀྱང་། སྣང་བ་འདྲ་བས་ཡོངས་མ་ཤེས།
ས་བདག་ལྷུང་བ་ཐོབ་པ་ནི། དགའ་བ་རྣམས་ལ་ཅན་པ་སྟེང་།། 30

ས་ཡི་མགོན་པོས་འདི་བརྗོད་ཚེ། བཟོད་པས་བསམས་པ་རབ་བཀུས་པ།
རི་བྱད་ཡིས་དེ་ལ་སྨྲས། རྒྱལ་པོ་བདག་ལ་བརྙོན་པ་མེད།། 31

ཅི་ཡང་ཁྱོད་ཀྱིས་གནོད་པ་བྱས། ཉོན་མོངས་རྒྱ་ཆེར་སྐྱེ་འགྱུར་བ།
དགའ་ལྡན་བསམ་མཛངས་པའི་འབྲས། སྨིན་པ་དེ་ནི་ཉིད་རང་གནས།། 32

གང་ཞིག་འདོད་ཆགས་ཞེ་སྡང་གིས་ཀུན་ཏུ་མགོ་བོ་ཉམས
འཇིགས་པར་བྱེད་པ་དང་།

གང་ཞིག་ཏ་ཡི་ཧ་ཡ་ལྟར་ཁྱབ་ཆེན་ཅན་རྣག་ངའི
ངོམས་སྐྱེད་ཤ་བ་འཐག་ཉམ་བྱེད་དང་།

གང་ཞིག་རང་བཞིན་ངང་གི་བ་ཡི་གནས་སུ་གནས་ཐར་ཅེ
རང་གང་ཞིག་དེ་ལ་འཚང་བྱེད་པ།

དེ་དག་ཕྱིས་ནི་རབ་ཏུ་རང་ལས་འབྱོར་བའི་བརྒྱ
ཤིང་སྨིན་པའི་འབྲས་བུ་བཀྲ།། 33

ཤེས་ལྡན་པ་ནི་བདག་ཅེས། དེ་ལ་ཅི་དག་ན་རབ་སྨྲས་ན།
རྒྱལ་བ་ཁྱོད་ཀྱི་རིགས་དེ་ཡང་ནི། ལས་ངན་ཅི་ཡི་འབྲས་བུ་ཡིན།། 34

རི་ལྷུར་ནུ་ནི་ཆ་ཤེས་ཐོས། ཀུན་ཡི་བདག་ཉིད་སྐྱོད་ཅན།
བ་ངང་བསྒྲུབ་ཏེ་ནི་ཡིན་ནམ། ཟ་བ་ནི་བསྒྲུབ་པ་བདག་ཉིད་གྱུར།། 35

तएव वत्सकाः सर्व्वे लब्धा स्तेन द्विजन्मना ।
त्वद्बन्धनन्तु पापस्य मोहेन मम विस्मृतम् ॥ २९ ॥

परिज्ञातः सभायां त्वं मन्दभाग्येन केनचित् ।
दण्डः पतति शुद्धेषु प्राप्तपापे महीपतौ ॥ ३० ॥

इत्युक्ते क्षितिनाथेन क्षान्तिप्रक्षालिताशयः ।
तं रैवतोऽवदन्मन्यु र्मम राजन्न विद्यते ॥ ३१ ॥

न त्वयापकृतं किञ्चिद्विपुलक्लेशपातिना ।
तन्ममोपनतं पाके स्वकर्म्मसदृशं फलम् ॥ ३२ ॥

यत् सोत्कण्ठतयेव सर्व्वविपदः कुर्व्वन्ति कण्ठग्रहं
सर्व्वाङ्गप्रसभोपभोगसुभगाः क्लिश्यन्ति यत् सम्पदः ।
यत् स्वाच्छन्द्यसुखास्पदं विहरणं दीर्घञ्च यद्बन्धनं
तत् पुंसां निजकर्म्मपाकशबलं संसारवल्लीफलम् ॥ ३३ ॥

इति ब्रुवाणं नृपति स्त मवोचत् कुतूहलात् ।
तथापि सुमते कस्य फल मेतत् कुकर्म्मणः ॥ ३४ ॥

सोऽब्रवीदभवं पूर्व्वं वाराणस्यां कुठाभिधः ।
गोचैारः क्रूरचरित स्तन्मांसविहिताशनः ॥ ३५ ॥

तस्मिन्नेव गृहे जरत्तृणकटच्छन्ने यदि स्थीयते
चुल्लीसुप्तविडालबालसदृशास्ता एव यद्यङ्गनाः।
पादाभ्यामवगम्यते यदि पुनस्तेनैव सेवाधुना
तत् को नाम गुणः क्षणं क्षितिभुजा हृष्टेन पृष्टेन[१] वा॥६१॥

इति ध्यात्वा धराधीशः कृपावसुधया धिया।
तद्वाञ्छा[२]सिद्धिसन्नद्धः प्रतिबोध्य तमभ्यधात्॥ ६२॥

उत्तिष्ठ वत्स सम्प्राप्तस्त्वत्समीहितसिद्धये।
अविलम्बिफलावाप्तिरुपायः परमो मया॥ ६३॥

छित्त्वा मम शिरस्तावत् ब्रह्मदत्ताय भूभुजे।
गत्वा प्रयच्छ तत्प्रीत्या स ते वित्तं प्रदास्यति॥ ६४॥

तस्यार्थिचन्दनतरोः श्रुत्वैतत् वचनं द्विजः।
उवाच तप्तसूच्येव विद्धः कर्णप्रविष्टया॥ ६५॥

तव त्रैलोक्यसारस्य जगत्पुण्याप्तजन्मनः।
शस्त्रं कण्ठे शठेनास्मिन् केन पापेन पात्यते॥ ६६॥

लोभलुब्धमतिः को नु चिन्तयेदहितं तव।
अङ्गारकारणं कौर्यं सहकारे करोति कः[३]॥ ६७॥

---

१ W_2 and H तुष्टेन वा। २ H and W_1 तदाश्चा।
३ W_3 and H स।

ནམ་ཞིག་བ་ལང་བསད་པ་ཡི། ཤ་བཟུང་འཇིགས་ནས་བྲོས་པ་བདག།
བ་ལང་བསྲུང་བ་འཁོར་བཅས་རྣམས། བྲོས་པ་ཡིས་ནི་མངོན་པར་བརྩོས།། 36
དེ་ནས་བདག་གིས་ཉེ་བར་ནི། གསར་པའི་ཤ་དག་རབ་བཀོད་ནས།
རང་སངས་རྒྱས་ནི་ཆོས་ཀུན་ནི། ཞེས་བ་དེ་དག་རྣམས་ལ་བསྟན།། 37
བ་ལང་གསོད་སྡིག་དྲག་པོས་བྲིས། དེ་དག་གིས་དེ་ཤ་མཐོང་ནས།
འབད་ནས་འདི་ནི་གསད་བྱ་ཞེས། ཚོགས་པ་རྣམས་ཀྱིས་བཅིངས་ཏེ་བཟུང་།། 38
དེ་ནས་འགྲོད་པས་བདག་གིས་ནི། ཉི་མ་བཅུ་གཉིས་མ་སོང་སྟེ།
བདག་གིས་སྡིག་བྱས་ཞེས་བརྗོད་ནས། དེ་ནི་བཙོན་ར་དག་ནས་བཏང་།། 39
སྡིག་པ་དེ་སྨིན་བདག་གིས་ནི། དམྱལ་བར་ཡུན་རིང་ཉམས་མྱོང་ནས།
སྐྱེ་བ་འདིར་ཡང་ཉོན་མོངས་ནི། ལོ་ནི་བཅུ་གཉིས་རབ་ཏུ་ཐོབ།། 40
ཅེས་བརྗོད་མི་བདག་ལ་གསོལ་ནས། ལྷ་དང་ལྷ་མིན་རབ་འདུད་ཐོབ།
རྫུ་འཕྲུལ་བསྟན་ནས་རི་བ་ད། དགེ་སློང་རྣམས་དང་ལྷན་ཅིག་སོང་།། 41

བཞིན་མེད་སྒྲོན་གྱིས་བྱེ་བྲག་རིག་པ་ནི།
མངོན་སུམ་དུ་མཆོད་མི་ཉམས་མཚན་ཉིད་ཀྱིས།
བསླང་བོས་ཟིལ་མནན་སྐྱེ་བོ་དགའ་བ་ནི།
ཡུལ་གཞན་དག་ཏུ་བཙོངས་བཞིན་ཅི་ཞིག་བརྗོད།། 42

ཅེས་པ་དགེ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པ་དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་རི་བ་དའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པའི་
ཨ་པ་ད་ན་སྟེ་བརྒྱ་ཙ་ལྔ་པའོ།།

कदाचिद् गोविघातात्तमांसं मां भयविद्रुतम् ।
गोरक्षिणः सानुचराः कोपात् समभिदुद्रुवुः ॥ ३६ ॥

तत्समीपे विनिक्षिप्य प्रत्यक्षपिशितं मया ।
प्रत्येकबुद्ध श्चौरोऽय मिति तेषां प्रदर्शितः ॥ ३७ ॥

सर्व्वै र्गोवधपापोग्रक्रोधैः पिशितदर्शनात् ।
वध्योऽय मिति यत्नेन निबद्धो बन्धने धृतः ॥ ३८ ॥

पश्चात्तापात्तथाभ्येत्य मया द्वादशभि र्द्दिनैः ।
कृतपापोऽह मित्युक्का कारागारात् स मोचितः ॥ ३९ ॥

तत्पापपाकं नरकेष्वनुभूय मया चिरम् ।
जन्मन्यस्मिन्नपि प्राप्तः क्लेशो द्वादशवार्षिकः ॥ ४० ॥

इत्युक्का नृप मामन्त्र्य प्रणामाप्तसुरासुराम् ।
ऋद्धिं प्रदर्श्य प्रययौ रैवतः सह भिक्षुभिः ॥ ४१ ॥

असत्यदोषेण विशेषयुक्त्या
प्रत्यक्षलक्ष्यीकृतलक्षणेन ।
अलङ्कृतः साधुजनः खलेन
किं वक्ति विक्रीत इवान्यदेशे ॥ ४२ ॥

इति क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
रैवतावदानं पञ्चोत्तरशततमः पल्लवः ॥

ཡལ་འདབ་བརྒྱ་ཙ་དྲུག་པ།

རྒྱལ་བར་འདོད་རྣམས་བཞིན་དུ་སྤོབས་ཀྱིས་ནི།
བཟོད་དཀའ་འཁོར་བའི་དགྲ་ཡི་སྤོབས་བཅོམ་ནས།
དམ་པའི་ཆོས་ཀྱིས་རྒྱལ་སྲིད་ཆེན་པོ་ནི།
རྒྱས་པ་བརྟན་པ་རྣམས་ཀྱིས་ཐོབ་པར་འགྱུར།། 1

གང་ཚེ་གྲོང་ཁྱེར་ལྷ་བུའི་མདོ། བཅོམ་ལྡན་གྱིས་གསུངས་དེ་ཡི་ཚེ།
དགེ་སློང་རྣམས་ཀྱིས་དགེ་མཚན་ལས། དྲིས་པ་དེ་ཡིས་རབ་གསུངས་པ།། 2

གྲོང་ཁྱེར་གསེར་ཅན་ཞེས་པ་ནི། སྐྱེ་བོ་མཐོ་རིས་འོད་ཟེར་བྱུང་།
དེར་ནི་མི་བདག་འོད་དང་ལྡན། གསེར་ཞེས་བྱ་བ་བྱུང་བར་གྱུར།། 3

དེ་ཡི་དགའ་བ་མཆོག་དུ་ནི། རབ་དུ་ཁྲུས་པ་དག་གི་གནས།
བུའི་གསེར་གྱི་གོ་ཆ་དང་། བུ་མོ་གསེར་འོད་དག་དུ་གྱུར།། 4

དུས་ཀྱི་ཡང་ཚོལ་འཇོགས་པ་ཤིང་། ཉི་མའི་སེ་དོག་སྤུར་བུས་མཛེས།
མཛེས་པ་དེ་མཛེས་དཔྱིད་ཀྱི་ནི། ཡིད་འོང་དབྱིབས་ཅན་འཕྲི་ཤིང་བཞིན།། 5

གཞོན་པ་མཛད་ནས་ཡོངས་འདྲིས་པ། བློན་པོ་ནི་ཟླ་གཞོན་འོད་ལྡན་ནི།
འདོད་པའི་སྙིང་པོ་ཞེས་པ་ཡིས། དེ་ལ་དལ་གྱིས་འདོད་པ་བསྟེན།། 6

षडधिकशततमः पल्लवः ।

विजिगीषव इव तरसा
दुःसहसंसाररिपुबलं हत्वा ।
आसादयन्ति धीराः
प्राज्यं सद्धर्मसाम्राज्यम् ॥ १ ॥

यदा सूत्रं भगवता व्याख्यातं नगरोपमम् ।
ततोऽस्य कौतुकात् पृष्टो भिक्षुभि स्तानभाषत ॥ २ ॥

अभूत् कनकवत्याख्या जिनस्वर्गप्रभा पुरी ।
तस्या मासीन्नरपति र्द्युतिमान् कनकाभिधः ॥ ३ ॥

तस्य प्रवृद्धमानस्य प्रीत्यैकायतनं परम् ।
पुत्रः कनकवर्म्माभूत् सुता च कनकप्रभा ॥ ४ ॥

कालेन यौवनारूढ़ा स्तनस्तवकशोभिनी ।
लतेव सा बभौ कान्ता वसन्तलतिकाकृतिः ॥ ५ ॥

बालप्रीत्या परिचित स्तां मन्त्रितनयो युवा ।
कामसाराभिधः स्वैर मकामयत कामुकः ॥ ६ ॥

ཡལ་འདབ་བརྒྱ་ཅ་དགུ་པ།

རྒྱལ་བར་འདོད་རྣམས་བཞིན་དུ་སྟོབས་ཀྱིས་ནི།
བཟོད་དཀའ་འཁོར་བའི་དགྲ་ཡི་སྟོབས་བཅོམ་ནས།
དམ་པའི་ཆོས་ཀྱིས་རྒྱལ་སྲིད་ཆེན་པོ་ནི།
རྒྱས་པ་བརྟན་པ་རྣམས་ཀྱིས་ཐོབ་པར་འགྱུར།། 1

གང་ཚེ་གྲོང་ཁྱེར་ལྷ་བུའི་མདོ། བཅོམ་ལྡན་གྱིས་གསུངས་དེ་ཡི་ཚེ།
དགེ་སློང་རྣམས་ཀྱིས་དགེ་མཚན་ལས། དྲིས་པ་དེ་ཡིས་རབ་གསུངས་པ།། 2

གྲོང་ཁྱེར་གསེར་ཅན་ཞེས་པ་ནི། སྐྱེ་བོ་མགོ་རིས་འོད་ལྡན་བྱུང་།
དེར་ནི་མི་བདག་འོད་དང་ལྡན། གསེར་ཞེས་བྱ་བ་བྱུང་བར་གྱུར།། 3

དེ་ཡི་དགའ་བ་མཆོག་དུ་ནི། རབ་དུ་རྒྱས་པ་དག་གི་གནས།
བུ་ནི་གསེར་གྱི་གོ་ཆ་དང་། བུ་མོ་གསེར་འོད་དག་ཏུ་གྱུར།། 4

དུས་ཀྱི་ཡང་ཆོ་ལ་འཇིགས་པ་ཤིང་། ཆུ་མའི་བེ་ཏོག་ཕྱུར་བུས་མཛེས།
མཛེས་པ་དེ་མཛེས་དཔྱིད་ཀྱི་ནི། ཡིད་འོང་དབྱིབས་ཅན་འཁྲི་ཤིང་བཞིན།། 5

གཞོན་ལ་མཛེད་བས་ཡོངས་འདྲིས་པ། བློན་པོ་ནི་བྲ་གཏོ་འོད་ལྡན་ནི།
འདོད་པའི་སྙིང་པོ་ཞེས་པ་ཡིས། དེ་ལ་དལ་གྱིས་འདོད་པ་བསྟེན།། 6

षड्धिकशततमः पल्लवः ।

विजिगीषव इव तरसा
दुःसहसंसाररिपुबलं हत्वा ।
आसादयन्ति धीराः
प्राज्यं सद्धर्मसाम्राज्यम् ॥ १ ॥

यदा सूत्रं भगवता व्याख्यातं नगरोपमम् ।
ततोऽस्य कौतुकात् पृष्टो भिक्षुभि स्तानभाषत ॥ २ ॥

अभूत् कनकवत्याख्या जिनस्वर्गप्रभा पुरी ।
तस्या मासीन्नरपति र्द्युतिमान् कनकाभिधः ॥ ३ ॥

तस्य प्रवृद्धमानस्य प्रीत्यैकायतनं परम् ।
पुत्रः कनकवर्म्माभूत् सुता च कनकप्रभा ॥ ४ ॥

कालेन यौवनारूढ़ा स्तनस्तवकशोभिनी ।
लतेव सा बभौ कान्ता वसन्तलतिकाकृतिः ॥ ५ ॥

बालप्रीत्या परिचित स्तां मन्त्रितनयो युवा ।
कामसाराभिधः स्वैर मकामयत कामुकः ॥ ६ ॥

མོ་ཏོག་དུས་སུ་རབ་ཞུགས་ཤིང་། ཡང་ཚོ་ཅན་གྱི་བདུན་འཕྲོག་ཚེ།
སྐྱེ་མ་དང་འགྲོགས་བྱང་བ་ནི། ཡང་དག་རྒྱ་བ་སུ་ཡི་ཐོགས།། 7

བྲ་མོ་སྤྱོད་ཚུལ་ཉམས་པ་དག། ཞེས་ནས་ས་བདག་ཁྱིམས་ལྡན་ནི།
མི་བཟད་སྡུ་ངན་ཁྲི་བ་ཡི། ཡི་གཉིས་དག་ལ་མཚུངས་པར་ཞུགས།། 8

ཁྱིམས་པ་བསྟན་པ་རྣམས་ལ་བསྐོད་ནམས་ཀྱིས།
མཆོད་འོས་རིགས་ནི་བྲ་མོས་དམན་པར་བྱུར།
བསྐྱང་བྱ་ཉིན་པར་སྐྱོང་བའི་གཏོང་བཞིན་དུ།
སྐད་ཅིག་གིས་ནི་བྲ་མོས་རིགས་ཉམས་བྱེད།། 9

དེ་ནས་ས་ཡི་བདག་པོའི་བཀས། བྲ་མོ་རྫོང་པོའི་བྲ་དེ་ཡང་།
བཀའ་ནི་བྱེད་པ་རྣམས་རྣམས་དག་གིས། བྲངས་ནས་གསོད་པའི་གནས་སུ་ཁྲིད།།10

དེ་ནས་སྐབས་ནི་ཞུ་བྱེད་པ། དེ་དག་སྙིང་རྗེ་རྒྱས་པ་ཡི།
རྒྱལ་སྲས་ཀྱིས་ནི་རང་གྲོང་ལས། གྲོང་ཁྱེར་གཞན་པ་དག་ཏུ་ཁྲིད།། 11

དེ་ནས་ས་བདག་བརྩེ་མེད་ཅིང་། ཁྲོས་པས་དགྲ་ནི་དྲག་པོ་བཞིན།
བུ་ནི་ངེས་པར་རབ་བསྐྲད་དེ། མཐའ་འཁོབ་ནགས་ཀྱི་མགྲོན་དུ་བྱས།། 12

སྙིང་རྗེའི་སྟོབས་ཆེ་གཉེར་པས་བསྐྲད་དེ། འཇིག་ངོགས་ནགས་ཚལ་སར་
འཁྲུམས་ནས།
དགའ་བའི་སྤྱོད་ཚུལ་བརྟན་ཅན། མི་མེད་གྲོང་ཁྱེར་མཛེས་པ་ཐོབ།། 13

प्रवृत्ते पुष्पसमये धैर्य्यहारिणि यौवने ।
भृङ्गः प्रसङ्गसञ्चारी मञ्जर्य्याः केन वार्य्यते ॥ ७ ॥

तनयां नष्टचरितां ज्ञात्वा मानी महीपतिः ।
तुल्यं विवेश विषमं शोकक्रोधानलद्वयम् ॥ ८ ॥

कन्याविहीनानि कुलानि पुण्यैः
भवन्ति मान्यान्यभिमानभाजाम् ।
अयाच्ययाचैव सुखं क्षणेन
कुलं हि कन्या मलिनीकरोति ॥ ९ ॥

शासनादथ भूभर्त्तुः कन्या मन्त्रिसुतश्च सः ।
आकृष्य वध्यवसुधां नीतौ शासनकारिभिः ॥ १० ॥

याचमानौ परित्राणं तत स्तौ करुणाकुलः ।
राजपुत्रः स्वनगरान्निनाय नगरं परम् ॥ ११ ॥

ततः क्रुद्धः क्षितिपतिः पुत्रं शत्रु मिवोत्कटम् ।
निष्कास्य निष्कृप श्चक्रे प्रत्यन्तगहनातिथिम् ॥ १२ ॥

पित्रा निरस्तः सत्त्वाब्धि र्भ्रान्त्वा तीर्थवनावनौ ।
रम्योद्यानालिनीकान्तं पुरं प्राप स निर्जनम् ॥ १३ ॥

ददर्शैकाकिनीं तत्र भगिनीं कनकप्रभाम् ।
खिन्नां जनवियोगेन नगरस्येव देवताम् ॥ १४ ॥

ा भ्रातरं परिज्ञाय प्रीत्या वाष्पाम्बुवर्षिणी ।
न्यताकारणं तेन पृष्टा तं प्रत्यभाषत ॥ १५ ॥

न निर्जनतां नीतं पुर मेतत् प्रहारिभिः ।
ासंख्यैर्महानागैर्यक्षै न्यंग्रोधसंश्रयैः ॥ १६ ॥

ात्यस्मिन् क्षये शेषावहं मन्त्रिसुतश्च सः ।
ुना त्वद्भुजबलप्रभाव स्त्राणमेव नौ ॥ १७ ॥

शासति स्वसु र्वचः श्रुत्वा राजपुत्रः समागतः ।
शाधिक्षयक्षावशेषां तां चक्रे यक्षावलीं शरैः ॥ १८ ॥

यात्र यक्षः कोटरो नाम तत्रैव शरणं गतः ।
राम्रपन्नदासभावोऽस्य विदधे जयघोषणाम् ॥ १९ ॥

त पुनः पौरैः समाकीर्णे पुरे तस्मिन्नविप्लवम् ।
f नृपं राजसुत श्चक्रे मन्त्रिसूनुं स्वसुः पतिम् ॥ २० ॥

पुत्रप्रभावं साश्चर्यं श्रुत्वा चारै र्निवेदितम् ।
कनकः क्ष्मापति र्लेखप्रणयेनानिनाय तम् ॥ २१ ॥

ཅེས་སྨྲ་བྲམ་ཟེ་དེ་ལ་ནི། མི་ཡི་བདག་པོས་ལན་སྨྲས་པ།
འཚོ་ཡང་བདག་ནི་བཅིངས་པ་ཡིས། དགྲ་བོ་དེ་ཡི་དྲུང་དུ་ཁྱེར། 68

རྒྱལ་པོས་འབད་པས་དོན་གཉེར་བས། ས་བདག་དགྲ་ཡི་དོགས་པ་ཅན།
ཚངས་བྱིན་དག་གི་དྲུང་དུ་ནི། དེ་ཡིས་དེ་ནི་བཅིངས་ནས་ཁྱེར། 69

དེ་ཡིས་ཁྱེར་ནས་འོངས་པ་ཡི། ས་དབང་དེ་བླངས་ཚངས་པས་བྱིན།
ནོར་དབང་མཐོང་བས་དེ་ལ་ནོར། འདོད་པ་ནས་ཀྱང་མངོན་ལྷག་བྱིན། 70

བསོད་ནམས་མི་དམན་མི་བདག་གི་ནི་སྙིང་སྟོབས་ངོ་མཚར་བྲམ་ཟེས་བཤད་
ཐོས་ནས།
ཁོན་གྱི་ནོར་འགྱུར་ཤིན་ཏུ་བརྗོད་དཀའ་མ་ཟུངས་ཉིད་དུ་མངོན་བརྗོད་དུག་བཏང་སྟེ།
རང་གནས་ཤིན་ཏུ་མགྲོ་བར་དེ་ནི་མགོ་བཞིན་བཞག་ནས་ཚངས་བྱིན་རང་ཉིད་ཀྱིས།
དེ་ཡི་ཞབས་ཀྱི་ཚ་སྐྱེས་དག་ལ་གཙུག་ནོར་འཕྲེང་བས་སྐད་ཅིག་མཛེས་པར་བྱས། 71

དེ་ནི་དུལ་བ་རབ་ཐོབ་རང་གི་གྲོང་ཁྱེར་སོང་བའི་ཚེ།
ཡོངས་བཏང་རྒྱལ་སྲིད་ཡང་དག་ཐོབ་ནས་བསོད་ནམས་མི་དམན་པས།
གྲགས་པ་ཟུར་དཀར་དེ་ཟླ་བའི་འཕྲིན་བ་གཡོ་ལྡན་ཆུ་གཉེར་གྱིས།
དུ་གུ་ལ་ཡི་ནོར་བ་མཛེས་མ་གཉིས་ཚོས་ཀྱིས་བསྒྲུངས་པར་གྱུར། 72

ཁྱབ་བདག་བསོད་ནམས་མི་དམན་དུ་གྱུར་གང་དེ་ང་ཉིད་དེ།
གང་དུ་དུས་ཀྱི་དགེ་འདུན་བཟང་པོའི་ཞབས་ཀྱིས་མངོན་དགའ་འམ།
མི་ནོམས་དག་གིས་སྲིད་པ་གྲོལ་བའི་རྒྱུ་ནི་འབྱུང་འགྱུར་བ།
འདིར་དེང་དེ་ཡི་སྟོད་ཙམ་སྲིད་པའི་སྙིང་པོས་བདག་གིས་ཐོབ། 73

ཡབ་ཀྱིས་ཅོད་པན་བཅིངས་གྱུར་ཅིང་། རྒྱལ་ཚབ་གཟི་བརྗིད་ལྡན་གྱུར་པ།
དབང་པོ་དབང་གྱུར་དེ་ཡིས་ས། གླིང་བཞི་ལྡན་པ་དབང་དུ་བྱས།། 22

འཁོར་བའི་བཞིན་དུ་དགྲ་ཡི་སྡེ། གང་གིས་ཀུན་དུ་བརླག་བྱས་པ།
དཔལ་ལྡན་རྒྱལ་པོའི་གཉེན་ཅུ་དེར། ང་ཉིད་དེ་ཡི་དུས་ན་གྱུར།། 23

སྙིང་སྟོབས་མཐོས་ལྡན་དམ་ཆོས་སེང་གེའི་ཁྲི་ལ་སྤྲོ་བ་ཡིས་ནི་ཉེར་
བཞུགས་ཤིང་།
ཚུལ་ཁྲིམས་གཙུག་ཏོར་དང་ལྡན་དབེན་པའི་ཚུ་ཡིས་མངོན་པར
དབང་བསྐུར་དཔལ་ཐོབ་པ།
མི་བཟད་རྒྱ་ཆེ་སྲིད་པའི་ཉོན་མོངས་འཁྲིང་བ་རྒྱུད་མར་གྱུར་པའི
དགྲ་བཅོམ་ནས།
རབ་ཞི་ཐོབ་ཅིང་ཀུན་ལས་རྒྱལ་བ་དག་གིས་མྱང་འདས་ས་དེ་སྤྱོད་པར་བྱེད།། 24

གཏོང་སྦྱིན་དང་མཚུངས་ཉོན་མོངས་བརླག་བྱས་ནས།
ཤིན་ཏུ་དྲི་མེད་གྲོང་ཁྱེར་ལྷ་བུ་ཡི།
མྱ་ངན་འདའ་བ་འགའ་ཞིག་དག་གིས་ཐོབ།
ཅེས་པ་གསུངས་ནས་བཅོམ་ལྡན་རྣམ་པར་གནས།། 25

ཞེས་པ་དགེ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པ
དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་གསེར་གྱི་མོ་ཆའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པའི
ཡལ་འདབ་སྟེ་བརྒྱ་ཙ་དྲུག་པའོ།།

स बद्धमुकुटः पित्रा युवराजः प्रतापवान् ।
वशे वश्येन्द्रिय श्चक्रे चतुर्द्वीपवतीं महीम् ॥ २२ ॥

श्रीमान् राजकुमारोऽसावहमेव तदाभवम् ।
संसारस्येव यश्चक्रे शत्रुवर्गस्य सङ्क्षयम् ॥ २३ ॥

उत्साहादुपविश्य सत्त्वरुचिरे सद्धर्म्मसिंहासने
शीलोष्णीषवता विवेकसलिलप्राप्ताभिषेकश्रिया ।
हत्वा शत्रुपरम्परां पृथुभवक्लेशावली मक्षयां
सा लब्धप्रशमेन विश्वजयिना निर्वाणभू र्भुज्यते ॥ २४ ॥

नगरोपम ममलतरं
निर्व्वाणं यक्षसन्निभान् शत्रून् ।
क्लेशानाक्षपयित्वाप्तं
कैश्चिद् भगवानुक्तेति विरराम ॥ २५ ॥

इति क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
कनकवर्म्मावदानं षड्धिकशततमः पल्लवः ॥

ཡལ་འདབ་བརྒྱ་རྩ་བདུན་པ།

བསོད་ནམས་རབ་འབར་བསམ་པ་དྲི་མེད་རྣམས།
ཡོན་ཏན་ལ་ཆགས་ནས་ཡང་ནོར་ལ་མིན།
རྣལ་འབྱོར་ལ་སྦྱོར་ལོངས་སྤྱོད་དགའ་ལ་མིན།
དུལ་གྱི་ཆགས་བྲལ་ལ་དགའ་འདོད་ལ་མིན།།

བསོད་ནམས་རི་བོ་བཙམ་ལྡན་འདས། དེ་བཞིན་གཤེགས་པ་བསོད་ནམས་མཐུ།
དེ་ཡི་བསོད་ནམས་ལ་གུས་པས། ཡ་མཚན་དགེ་སློང་གིས་དྲིས་གསུངས།། 2

བ་ར་ཎ་སེར་རྒྱལ་པོ་ནི། ཚངས་བྱིན་དག་གིས་ས་བསྐྱངས་ཚེ།
ཁྱིམ་བདག་ཟས་ནི་གཙང་མ་དག། ནོར་སྦྱིན་དང་ནི་མཚུངས་པ་བྱུང་།། 3

རྒྱ་མཚོར་འགྲོ་བས་རབ་བསྒྲུབས་པ། ནོར་བུ་མུ་ཏིག་ཚོགས་རྣམས་ཀྱིས།
སློང་བ་དག་གི་དཔག་བསམ་ཤིང་། དེ་ཡི་ཁྱིམ་ནི་ཡོངས་གང་གྱུར།། 4

ནམ་ཞིག་རིན་ཆེན་གླིང་གཞན་ནས། འོངས་པ་དེ་ནི་ས་བདག་ལ།
སྐྱེས་སུ་མུ་ཏིག་དོ་ཤལ་དག། ཁྱེར་ནས་བསྔ་རུ་སོང་བར་གྱུར།། 5

ས་བདག་སྔོན་དུ་ཡངས་བྱས་ནས། གུས་པས་མཆོད་པའི་ཤིས་ནི།
དཔལ་གྱི་རྩེ་དགའ་རྒོད་པ་བཞིན། གསལ་བའི་དོ་ཤལ་དེ་ལ་ཕུལ།། 6

सप्ताधिकशततमः पल्लवः ।

गुणे स्पृहा न द्रविणे कदाचित्
योगेऽभियोगः प्रसभं न भोगे ।
पुण्योज्ज्वलानां विशदाशयानां
रजोविरागाभिरति र्न कामे ॥ १ ॥

पुण्यप्रभावं भगवान् पुण्यशील स्तथागतः ।
बभाषे भिक्षुभिः पृष्टः तत्पुण्यादरविस्मितैः ॥ २ ॥

वाराणस्यां महीं राज्ञि ब्रह्मदत्ते प्रशासति ।
शुद्धोदनो गृहपति र्बभूव धनदोपमः ॥ ३ ॥

तस्यार्थिकल्पवृक्षस्य समुद्रगमनार्जितैः ।
मणिमौक्तिकसम्भारैः परिपूर्ण मभूद् गृहम् ॥ ४ ॥

रत्नद्वीपान्तरायातः स कदाचिन्महीपतिम् ।
द्रष्टुं ययौ समादाय मुक्ताहार मुपायनम् ॥ ५ ॥

प्रत्युद्गतेन प्रणयान्मानितः स महीभुजा ।
तारहारं ददौ तस्मै लीलाहासमिव श्रियः ॥ ६ ॥

འོད་ལྡན་སྤྲུད་པར་ཤང་དག་ཆགས། རྒྱ་སྐར་གྱི་ནི་ཚོགས་ལྟ་བུ།
ཡོན་ཏན་རྣམ་པའི་ངོ་ཤལ་གྱིས། ས་བདག་སྙིང་ནི་བརྗིང་པ་བྱས།། 7

གཞན་སྐབས་རེར་ནི་རྒྱལ་པོ་ཡི། བུ་མོ་གཞོན་ནུ་དབྱངས་ཅན་མ།
བ་གམ་ཅན་གྱི་ནང་སོང་བས། ལེགས་ལྡན་ཚིག་གི་ལེགས་བཤད་གླངས།། 8

ནུ་བའི་བདུད་རྩི་འདོད་པ་ཡི། ལེགས་བཤད་ཁྲིམ་བདག་གིས་ཐོས་ནས།
སྤྱི་ལོང་སྒྲ་གྲུའི་རྣམ་པ་ཅན། དེ་ཡི་རང་བཞིན་རང་ཁྲིམ་སོང་།། 9

དེ་ནས་ཟས་དང་ཟླ་དགའ་བཏང་། ལེགས་བཤད་ཀྱིས་ནི་བསམ་པ་སྒྲོགས།
གཅིང་ཀྱིས་དབུལ་དུ་དེ་ཡིས་ནི། རང་གི་ཁྲིམ་དུ་ཡུན་རིང་བསམས།། 10

ཀྱེ་མ་རྒྱལ་པོའི་བུ་མོ་དེས། ལེགས་པའི་ལེགས་བཤད་སྒྲུར་གླངས་པ།
གང་དེ་ཡོངས་སུ་མ་སྤྱད་ཀྱང་། བདུད་རྩི་དག་ནི་ཐྲེར་པ་བཞིན།། 11

བདག་གིས་ལོ་ནི་བཅུ་གཉིས་ཀྱིས། རིན་ཆེན་ཚོགས་ནི་ཡངས་པ་དག།
ཐོབ་དེ་ལེགས་བཤད་རིན་ཆེན་ནི། འགའ་ཞིག་ལས་ཀྱང་ཉེར་མ་བསྒྲུབས།། 12

འབད་པ་བརྒྱ་ཡིས་བསགས་པ་ཡི། ཛོ་ལྷི་རིན་ཆེན་རྣམས་ཀྱིས་ཅི།།
དམ་པའི་ལམ་ནི་གསལ་བྱེད་པའི། ལེགས་བཤད་དེ་ལྟར་རིན་ཆེན་ཡིན།། 13

ཞེས་པ་བསམས་ནས་མི་བདག་གི། ཁང་པར་སྐྱེས་བུ་རབ་བཏང་སྟེ།
ལེགས་བཤད་རྒྱལ་པོའི་བུ་མོ་ལས། སྟོང་བ་ཕོ་མིན་དེ་ཡི་བསླངས།། 14

स रश्मिस्तुचसंसक्ततारकानिकरोपमः ।
भूमिभर्त्तुं र्गुणी हार श्वकार हृदयग्रहम् ॥ ७ ॥

अस्मिन्नवसरे राज्ञः सुता बालसरस्वती ।
सुभाषितं भव्यगिरा हर्म्योत्सङ्गगता जगौ ॥ ८ ॥

सूक्तां गृहपतिः श्रुत्वा श्रवणामृत मीप्सितम् ।
पुलकाङ्कुरिताकार स्तन्मयः स्वगृहं ययौ ॥ ९ ॥

त्यक्ताहारविहारोऽथ सुभाषितकृताशयः ।
निद्रादरिद्रः स्वगृहे स चिरं समचिन्तयत् ॥ १० ॥

अहो नु राजपुत्र्या तद् गीतं साधु सुभाषितम् ।
अपर्य्यालोचितेनापि येनामृत मिवार्पितम् ॥ ११ ॥

मया द्वादशभि र्वर्षै र्विपुलो रत्नसञ्चयः ।
संप्राप्तः सूक्तरत्नन्तु न कुतश्चिदुपार्जितम् ॥ १२ ॥

रत्नैः किं मश्मगुरुभिः प्रयत्नशतसञ्चितैः ।
सन्मार्गालोकने रत्नं तद्विधन्तु सुभाषितम् ॥ १३ ॥

इति सञ्चिन्त्य पुरुषं विसृज्य नृपमन्दिरम् ।
स चक्रे राजदुहितुः सूक्तयाच्ञा मयाचकः ॥ १४ ॥

འཛུམ་པའི་བཞིན་ལྡན་རིས་སྨྲས་པ། ལེགས་བཤད་རིན་གྱིས་ཐོབ་པར་འགྱུར།
དེ་ཡི་རིན་དང་མཚུངས་པའི་ནོར། གལ་ཏེ་ཉུས་ན་སྦྱིན་པར་མཛོད།། 15

ཛཱ་སྲིད་ལོ་ནི་བཅུ་གཉིས་སུ། བདེན་པའི་ངང་ཚུལ་དེ་ཡིས་ནི།
རིན་ཆེན་དམ་འི་ཚོགས་བསྒྲུབས་པ། རིན་དུ་འོས་པ་དེ་སྦྱིན་མཛོད།། 16

ས་སྐྱོང་བུ་མོ་དག་གི་འདྲེན། འདི་དག་པོ་ཉམས་བཤད་པ་ནི།
ཐོས་པས་ཁྲིམ་བདག་གསུམ་བཅས་པས། རིན་ཆེན་ཐམས་ཅད་བླངས་བྱས་ནས།།
17

རང་ཉིད་རྒྱལ་པོའི་ཁྲིམ་སོང་སྟེ། དེ་ལ་རྫ་ཡིས་རྟེ་དགའ་བྱིན།
ནེ་ཙོ་ལེགས་བཤད་རིན་ཆེན་ཐོབ། དགའ་བས་ཡང་དག་ཡང་དུ་བརྗོད།། 18

གང་གང་ཕྱིའམ་ནང་གི་བདེ་བ་དཔེ་མེད་ཙུང་ཟད་དག་དང་ནི།
གང་གང་སྙིང་སྟོབས་ཀྱིས་བསྐྲུན་ཡ་མཚན་རྒྱས་པ་གྲུབ་པའི་སྦྱོར་བ་དང་།
གང་གང་སྲིད་པ་རབ་ཞི་ཏྲི་མེད་རྒྱུན་དུ་དགའ་བ་ཐོབ་པ་དག།
དེ་དེས་བསོད་ནམས་དཔག་བསམ་ཤིང་གི་འབྲས་བུ་སྨིན་ཅིང་རྒྱས་པའི་ཁར།། 19

རྒྱ་ཆེར་གྲུར་པའི་གཏེར་དེ་ཡིས། རིན་ཆེན་ཀུན་གྱིས་ལེགས་བཤད་ནི།
བླངས་པ་ཐོས་ནས་མི་ཡི་བདག། ཡ་མཚན་བཅས་པས་དེ་ལ་དྲིས།། 20

ཅི་སྐད་རིན་ཆེན་རབ་བདང་ནས། ལེགས་བཤད་ཙམ་ནི་ཁྱོད་ཀྱིས་བརྫུང་།
བུ་མོ་འདི་ཡི་ཚིག་དག་ལ། རྣང་པོ་ཁྱོད་ནི་ཡིད་ཆེས་ལྡན།། 21

सा बभाषे स्मितमुखी सूक्तं मूल्येन लभ्यते ।
तस्यार्घतुल्यं द्रविणं दीयतां यदि शक्यते ॥ १५ ॥

यावद्द्वादशभि र्वर्षैस्तेन तद्रत्नसञ्चयः ।
विहितः सत्यशीलेन पण्यार्थोऽसौ समर्प्यताम् ॥ १६ ॥

एतद् भूपालदुहितुः सन्देशं दूतभाषितम् ।
श्रुत्वा गृहपतिः सर्व्वं रत्नान्यादाय सादरः ॥ १७ ॥

स्वयं राजगृहं गत्वा दत्त्वास्यै तृणलीलया ।
सूक्तरत्नं तदादाय पपाठोत्कण्ठितो मुहुः ॥ १८ ॥

यद् यत्किञ्चित् सुखमनुपमं बाह्य माभ्यन्तरं वा
यो यः सत्त्वप्रसवविलसद्विस्मयः सिद्धियोगः ।
ये ये तृष्णाप्रशमविमलाः सन्ततानन्दलाभाः
पाकोत्सिक्तः समफलभरः पुण्यकल्पद्रुमस्य ॥ १९ ॥

औदार्य्यनिधिना तेन सुरत्नेन सुभाषितम् ।
गृहीतं नृपतिः श्रुत्वा पप्रच्छ तं सविस्मयः ॥ २० ॥

रत्नानि कस्मादुत्सृज्य सूक्तमात्र मिदं त्वया ।
गृहीतं बालिकावाक्ये सरलः प्रत्ययी भवान् ॥ २१ ॥

ལེགས བཤད ཀྱི ནི ས གཞི གང ། ནོར ནི ཚོགས ཆེན དག གིས འཕྲོབ །
ཟས དང བྲལ ན སུ ཞིག གིས། ལེགས བཤད དག ནི བཟའ བར ནུས ༎ 22

ཞེས པ་ས བདག མཛའ བ ཡིས། བརྗོད པ ཁྱིམ བདག་གིས ཐོས ནས།
ལེགས བཤད རྟེན པ ཆེན པོ ཡིས། ཆིམ པས དེ ལ རབ སྨྲས པ ༎ 23

གང གིས རྒྱལ བཞིན སྐྱེས བུ ལ། ཆགས སྤང དུག ནི རྟེན བྱེད པ།
རྒྱལ པོ འབད བསྒྲུངས ཉམས པ ཡི། རིན ཅན དག གིས་ཅི ཞིག བྱ ༎ 24

ལེགས བཤད ནོར བུ ལེགས ལྡན རྣམས ཀྱི སྙིང ཁར བརྟན པའི
ཡོན ཏན་གྱིས བརྟགས ཞིང །
དམ པའི ལམ གྱི སྒྲོན མ དང མཚུངས དྲི མེད རྒྱས པའི འོད ཟེར སྤྲོ བྱེད པ།
འཆོད པ ལས ཐར གསེར བཟང མཛེས པའི གནས ལ རབ སྦྱར
གནས པ གྲོབ པ ཡི།
རིན དེ ནོར གྱི བློ གྲོས རྒྱ མཚོའི སྐེ རགས དང ལྡན ཀང པའི ཆ ཡའང ཆུང ༎
25

ཞེས ཏེ་དཔལ ལྡན ཁྱིམ བདག ནི། དགེ ལ་བརྩོན ལྡན ཁྱེར ཐོས ནས།
གསེར གྱི གླེགས བུ ལ བྲིས ཏེ། ལེགས བཤད ཕྱོགས རྣམས དག ཏུ སྤྲིངས ༎ 26

དེ ཡི ཚེ ནང ཉིད ནི། ཁྱིམ བདག ཟས གཙང ཅན གྱུར ཏེ།
ལེགས བཤད བསོད ནམས ཉེར སྟོན པའི། དོན ལ བརྟོག ཀུན བདུང བས གྱུས ༎
27

དགེ སློང ཤཱ རིའི བུ འདི ཡང ། ས བདག བུ མོ དེར གྱུར ཏོ།
ཞེས པ དེ བཞིན་གཤེགས པ ཡིས། འགྲོ ཀུན དགེ བའི སླད དུ གསུངས ༎ 28

पूर्णा सुभाषितैर्भूमिं धनं कृच्छ्रेण लभ्यते ।
न भक्तविरहे भुक्तं सूक्तं शक्तेन केनचित् ॥ २२ ॥

इति श्रुत्वा गृहपतिः स्नेहादुक्तं महीभुजा ।
सूक्तेन तेन महता सन्तुष्ट स्त मभाषत ॥ २३ ॥

राजन् किं क्रियते रत्नै र्यत्नरक्ष्यै विनाशिभिः ।
सर्पाणामिव यैः पुंसां रागद्वेषो विषोपमः ॥ २४ ॥

वैमल्योपचितां रुचिं रचयतः सन्मार्गदीपोपमां
भव्यानां हृदये सुभाषितमणे र्गाढं गुणालम्बिनः ।
पाकोत्तीर्णसुवर्णसुन्दरपदप्राप्तप्रबन्धस्थितेः
मूल्यं सागरमेखला वसुमती पादांशकेऽप्यल्पकम् ॥ २५ ॥

इति श्रीमान् गृहपति र्निगद्य कुशलोद्यतः ।
सुवर्णपत्रलिखितं सूक्तं दिक्षु न्यवेशयत् ॥ २६ ॥

शुद्धोदनो गृहपतिः सोऽहमेव तदाभवम् ।
सूक्तैः पुण्योपदेशार्थे सर्व्वस्वेनापि सादरः ॥ २७ ॥

शारिपुत्रोऽप्ययं भिक्षुः सा भूपतिसुताभवत् ।
इत्युवाचाखिलजगत्कुशलाय तथागतः ॥ २८ ॥

इति ब्रुवाणं नृपतिर्ब्राह्मणं प्रत्युवाच तम् ।
जीवन्तं नय बद्ध्वा वा तस्य मामन्तिकं रिपोः ॥ ६८ ॥

यत्नेनाभ्यर्थितो राज्ञा स तं बद्ध्वा महीपतेः ।
निनाय ब्रह्मदत्तस्य समीपं शत्रुशङ्किनः ॥ ६९ ॥

तेनानीतं तमादाय ब्रह्मदत्तः क्षितीश्वरम्[1] ।
धनं धनेशतुल्योऽस्मै वाञ्छिताभ्यधिकं ददौ ॥ ७० ॥

सत्त्वाश्चर्यमदीनपुण्यनृपतेराकर्ण्य विमोदितं
त्यक्त्वा वैरविकारदुःसहतरं क्रौर्याभिधानं विषम् ।
धृत्वा मौलिमिवोन्नते निजपदे तं ब्रह्मदत्तः स्वयं
चक्रे तच्चरणाम्बुजप्रणयिनीमुष्णीषमालां क्षणात् ॥ ७१ ॥

तस्मिन् गते निजपुरं विनयप्रपन्ने
संप्राप्य राज्यमरिहीनमदीनपुण्यः ।
धर्म्मेण कीर्त्तिधवलाम्बुधिफेनमाला-
वेलादुकूलललितां पृथिवीं शशास ॥ ७२ ॥

योऽभूद्विभुर्भुवनसारमदीनपुण्यः
सोऽहं स्मृतं चरितमत्र मयाद्य तस्य ।
कालेन यत्र बहुसङ्घपदाभिरामा
भूमिर्भविष्यति नृणां भवमुक्तिहेतुः ॥ ७३ ॥

---

१ W_1 क्षितीश्वरः ।

INTRODUCTION

BY

SOMENDRA

རྒྱལ་བའི་དབང་པོས་བསྒྲུབས་པ་གཙུག་ལག་ཁང་ཆེན་དག་གི་ཚོགས།
མཆོད་རྟེན་ཁྲམས་སྤུ་གསེར་ཀྱི་རི་བོའི་ཕུག་གི་ཁང་པར་ནི།
སངས་རྒྱས་རྟོགས་བརྗོད་རྣམ་མང་རྨད་བྱུང་དཔག་བསམ་འཁྲི་ཤིང་འདི།
མིག་གི་བདུད་རྩི་རབ་སྐྱེད་ཡི་གེའི་རང་བཞིན་དག་ཏུ་འཁྲུངས།།

ལེགས་བྱས་ཀྱིས་གང་བཀྲ་བའི་གཙུག་ལག་ཁང་དུ་དྲན་པ
རྣམས་ནི་དགེ་བའི་སྐད།

ཁྱད་པར་ཀྱིས་ནི་བཀྲ་བར་བཀོད་ཅིང་དགའ་བའི་རྟོགས
བརྗོད་འཕྲེང་བ་གཟུགས་ཅན་དག།

སྟོང་ཕྲག་རྣམ་གསལ་བསོད་ནམས་རབ་སྤུར་འབར་བ
དེ་ཉིད་དག་བའི་དབང་པོ་ཡིས།

བསྐལ་པའི་བར་དུ་འགྲོ་བ་དེ་བྲལ་འཁྲུགས་པར་མ་གྱུར
ཅིག་ཅེས་གསལ་བར་བཀོད།།

དེ་ཡིས་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་སྤྱོད། བརྒྱ་ཙ་བདུན་པོ་འདི་དག་བྱས།
བཀྲ་ཤིས་གྲངས་ནི་རྫོགས་པ་ལ། གཅིག་ནི་རབ་ཏུ་འབད་པས་བྱ།།

དེ་ནས་ཟླ་དབང་ཞེས་པ་དེ་ཡི་བུ།
མིང་གཞན་ནཱ་ཀོ་ཞེས་བརྗོད་སྙན་ངགས་མཁན།
རྒྱལ་བའི་གཏམ་རྒྱུད་རྒྱ་ཆེ་སྦྱར་བ་འདིར།
རྟོགས་པ་བརྗོད་པ་ལྷག་མ་སྐོང་བྱེད་གྱུར།།

अष्टोत्तरशततमः पल्लवः ।

उपक्रमः ।

एषा जिनेन्द्रविहितोरुविहारवर्य्य-
चैत्याङ्गने कनकचित्रगुहागृहेषु ।
चित्रामृतप्रचितलेख्यमयी बभूव
बुद्धावदानविविधाद्भुतकल्पवल्ली ॥ १ ॥

सैवेयं कुशलाय पूर्णसुकृते चित्ते विहारे सताम्
क्षेमेन्द्रेण विशेषचित्ररचनारम्यावदानावली ।
आकल्पप्रतिमासहस्रविकसत्पुण्यप्रबन्धोज्ज्वला
माभूत्तद्विरहाकुलं जगदिति व्यक्तं प्रतिष्ठापिता ॥ २ ॥

सप्तोत्तरशत मेतत् तेन कृतं बोधिसत्त्वचरितानाम् ।
मङ्गलसंख्यापूरण मेकं कार्य्यं प्रयत्नेन ॥ ३ ॥

सोमेन्द्रनामा तनयोऽथ तस्य
कवि र्निरुद्धापरनामधेयः ।
अस्मिन् जिनोदारकथाप्रबन्धे
संपूरयिष्यत्यवदानशेषम् ॥ ४ ॥

འཚམས་སྤྲིང་ཀ་ར་ལ་ཡི་བྲ་མོའི་སྣ་ཚོགས་རྣམ་པ་མཆོག་ད་ཡང་དག་འབྲེལ།
ཅི་ཡང་རབ་ཏུ་དང་བ་རྒྱས་པུ་ཀེ་རིའི་མཛེས་མའི་འགྲམ་པ་ཤིན་ཏུ་མཉེར།
རོ་ཡི་གཉེར་ཕྱུར་གང་གིས་འཁོག་ཅིག་གསོ་ལྡན་ཀ་ཊི་ཊ་མའི་མིག་གིས་ཟེར།
སོང་ས་འདྲིས་རྣ་བའི་བར་དུ་འགྲོགས་ལྡན་ལེགས་བཤད་ཆུ་གཉེར་དེ་ནི
ཕྱུག་ཕྱུར་འོས།།

གང་གིས་ཨོཾ་ཡིག་དག་ལས་བྱ་བྱུ་ཁོ་ན་མཆོག་ཏུ་བསླབས་ཀྱིས་གཞན་མ་ཡིན།
གང་གི་ཁ་ནས་སུ་སྦྱིའི་ཚིག་ནི་གསལ་བ་ནམ་ཡང་ངེས་པར་མི་འབྱུང་ཞིང་།
བྲོ་བ་འབར་བས་བཞིན་ཐོས་རྡོ་ག་བྲལ་མི་སྡུན་རིག་བྱེད་གཉེར་ཕྱུར་དེ་དག་གིས།
ཟླག་པོ་འི་གདོང་པ་བཞིན་དུ་རྒྱ་ཆེ་གཏམ་གྱི་སྙན་དངགས་དག་ནི་ཐེ་ཕྱར་བཟོད།། 6

དགེ་དབང་ཞེས་པའི་སྙན་དངགས་མཁན་གྱི་དོགས་བཟོད་དཔག
བསམ་འཁྲི་ཤིང་འདི་བྱས་ནས།
ད་ནི་དམ་པའི་ཆོས་ཀྱི་སྙན་ལས་འདི་དག་བློ་གྲོས་ནོར་ལྡན་བློ་ཡིས་འཛིན།
རྒྱལ་བའི་ཡོན་ཏན་སྒྲོགས་བྱེད་བསྟེབས་ལས་བདག་གིས་བཀོད
ནམས་གང་ཞིག་ཉེར་བསྒྲུབས་པ།
ཟེ་ཡིས་སྐྱེ་བོ་འདི་ནི་སེམས་ཅན་མཐའ་དག་དགེ་ལ་ཏག་ཏུ་བརྩོན་གྱུར་ཅིག།། 7

འཁོར་བས་ཆེ་བར་ཡོངས་སུ་ངལ་ཞིང་འདོད་པའི་ཚང་གིས
ཉོས་པ་ཉིད་འཛིན་ལ།
གཏི་མུག་རྒྱས་པའི་མུན་པ་དག་ཟིས་ཟིག་རྨུམ་ཉལ་ཞིང་ནུབ་པ་ཉམས་པ་ཡི།

वन्धः केरलकामिनीकुचभराकारः परं संवृतः
काञ्चीकान्तकपोलकोमलतरः कोऽपि प्रसादोदयः ।
कार्णाटीनयनच्छटापरिचिता कर्णान्तरासङ्गिनी
भङ्गिर्यस्य तरङ्गिणी रसनिधेर्वन्द्यः स सूक्तोदधिः ॥ ५ ॥

ॐकारात् कुटिलत्वमेव परमं यैः शिक्षितं लीलया
यस्य स्वस्तिपदं कदाचिदपि न स्पष्टं मुखान्निर्गतम् ।
क्रोधाध्माततया विवर्णवदना स्तीव्रापराधोपमम्
ते विद्यानिधयः कथं पृथुकथं काव्यं क्षमन्ते खलाः ॥ ६ ॥

कृत्वेमामवदानकल्पलतिकां क्षेमेन्द्रनामा कविः
सद्धर्मप्रणिधानमेतदधुना धत्ते धिया धीधनः ।
पुण्यं यत् समुपार्जितं जिनगुणाख्यानप्रवन्धान्मया
भूयात्तेन समस्तसत्त्वकुशले नित्योद्यतोऽयं जनः ॥ ७ ॥

संसारोरुपरिश्रमस्य दधतः कामासवक्षीवता-
रोहं मोहतमो निमीलितदृशः सुप्तस्य लुप्तस्मृतेः ।

འགྲོ་བ་རབ་ཏུ་རྟོགས་པར་བསྒྲུབ་ལ་ཆས་ཤིང་སྐྱོན་རྣམས་མ་ལུས་
འཛོམས་བྱེད་པ།
འོད་དང་ལྡན་པའི་བཅོམ་ལྡན་སངས་རྒྱས་རབ་ཏུ་མད་པ་ཉིད་ལ་རྟག་ཏུ་བསྟོད།། 8

ཀུན་དགའི་གཉེན་གྱུར་ལན་གཅིག་མིན་པར་གྲོ་ཆེ་ཡིད་ཅན་ལ།
ལེགས་བཤད་འོད་ཀྱི་བདེ་བ་ཀུན་གྱི་ཉེ་བར་བསྟན་པ་སྒྲུབ།
དྲི་མེད་རང་རིག་ཀླུ་གཉེར་དག་གི་ཟླ་བ་དགེ་བའི་དབང་།
གྲགས་པ་གསལ་བ་སྐྱེད་བྱེད་ཡབ་ལ་བདག་ནི་ཕྱག་འཚལ་ལོ།། 9

རྒྱལ་བའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པ་དག་བྱེད་ཚིག་ནི་སྨིན་པའི་གཏེར།
སྤྲུལ་བྱེད་བསོད་ནམས་དག་པ་དགེ་བའི་མངོན་པར་སྦྱོར་བ་འདི།
བླ་མ་ལེགས་བྱས་ལྡན་པ་བཀའ་ནི་རབ་ཏུ་སྦྱིན་མཛད་པས།
ཡོངས་སུ་རྫོགས་པའི་སྐད་དུ་བདག་ལ་སྐལ་བའི་ཆ་ཤས་མཛད།། 10

གང་ཞིག་ཕྱག་ཏུ་རྒྱལ་བའི་རྟོགས་བརྗོད་དང་།
གསེར་གྱི་གཟུགས་བརྙན་རབ་ཏུ་རྒྱས་པར་གྱུར།
མིག་གི་བདུད་རྩི་བཀྲ་བའི་རི་མོ་ཆགས།
དེ་ནི་གཙུག་ལག་ཁང་ནི་དུས་ཀྱིས་འདའ། 11

དབྱངས་ཅན་ཡིད་ཀྱིས་རྣམ་པར་བཀྲ་བ་ཡི།
རྟོགས་པ་བརྗོད་པ་ཡི་གེའི་རི་མོ་པས་བྲིས།
གང་འདི་བསོད་ནམས་རང་བཞིན་གཙུག་ལག་ཁང་།
དོན་ཆེན་དམ་པ་དཀར་བྱེད་ཡབ་ཀྱིས་བསྒྲུབས།། 12

सन्नद्धं जगतः प्रबोधनविधौ निःशेषदोषापहम्
भास्वन्तं भगवन्तमेव सततं बुद्धं प्रबुद्धं नुमः ॥ ८ ॥

आनन्दबन्धु मसकृत् पृथुमानसानाम्
सूक्तांशुभि र्विहितसर्व्वसुखोपदेशम् ।
क्षेमेन्द्र मुज्ज्वलनिजाभिजनाब्धिचन्द्रम्
कीर्त्तिप्रकाशजनकं जनकं नमामि ॥ ९ ॥

वाक्पाकपावनविधानजिनावदान-
निर्म्माणपुण्यकलनाकुशलाभियोगे ।
अस्मिन् कृतः सुकृतिना दिशता नियोगं
सम्पूरणाय गुरुणा मम संविभागः ॥ १० ॥

येषां सुवर्णप्रतिमाप्रतान-
जिनावदानान्यभवन् गुहासु ।
संसक्तनेत्रामृतचित्रचित्राः
कालेन ते तेऽपि गता विहाराः ॥ ११ ॥

'सरस्वतीतूलिकया विचित्र-
वर्णक्रमैः सङ्कलितावदानः ।
तातेन योऽयं विहितो महार्थः
सन्नन्दनः पुण्यमयो विहारः ॥ १२ ॥

ཕྱོགས་སུ་པོ་ཏིའི་འཕྲེང་བ་རབ་བཀོད་པའི།
གཟུགས་བརྙན་ཚོགས་ནི་བརྟན་པ་རབ་ཆགས་པ།
དེ་ནི་ཚུ་དང་མེས་བསྐྱེད་ཉེར་འཚོ་ཡི།
དུ་བཞི་འཛིག་ཀྱང་ཉམས་པ་ཡོད་མ་ཡིན།། 13

དེ་ལ་རྟོགས་བརྗོད་གཅིག་གི་གཟུགས་བརྙན་འདི།
མི་ཟད་བསོད་ནམས་ལ་ཆགས་བདག་ཀྱང་འགོད།
བདག་ཉིད་ཆེན་པོ་དེར་གནས་རྩེལ་འབྲང་བ།
ཤིན་ཏུ་ཚུང་ཡང་འབད་མེད་ཆེན་པོར་གྱུར།། 14

ཐོས་པའི་སྒྲོགས་ཀྱིས་བདུང་བྱའི་བདུད་རྩི་སྨན་པ་དག་གི་རྒྱན།
ཁྲི་བཟང་ཁང་པ་བཞིན་ཀྱི་པདྨའི་གནས་སུ་སྒྲོགས་བྱེད་པ།
བྱུང་བའི་ན་ཚུང་དང་མཚུངས་ཡབ་ཀྱི་སྐད་ལ་བདུད་ནས་ནི།
སྙན་ངག་རྒྱ་ཆེའི་ཁྱད་པར་ལྷག་མ་བདག་གིས་རྫོགས་པར་བྱས།། 15

न तस्य नाशोऽस्ति युगक्षयेऽपि
जलानलोल्लासपरिप्लवेन ।
दिक्षु प्रतिष्ठापितपुष्पपाली-
स्थिरप्रसक्तप्रतिमागणस्य ॥ १३ ॥

तस्मिन् मयाप्यक्षयपुण्यशोभा-
देकावदानप्रतिमार्पितेयम् ।
महात्मनां प्रौढपदानुसारी
स्वल्पोऽप्ययत्नेन महत्त्व मेति ॥ १४ ॥

माधुर्य्यधुर्य्य मसृतं श्रुतिपात्रपेय-
मामोदसद्म-मुखपद्मपदे ध्वनन्तीम् ।
भृङ्गाङ्गनामिव पितुः प्रणिपत्य वाणीं
सम्पूरयामि पृथुकाव्यविशेषशेषम् ॥ १५ ॥

སྔོན་གྱི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པ་གསུང་མཛད་བཅོམ་ལྡན་འདས་ཀྱི་ནི།
སྤྱོད་ཚུལ་སེམས་དཔའ་རབ་འབར་གྲོས་ནས་ཡ་མཚན་གྱུར་པ་ཡིས།
དགའ་བས་རིག་པར་གྱུར་པ་མགྲོ་རིས་བདག་པོའི་ལུས་ལ་ནི།
སྤྲ་ལོང་འདབ་མ་མཛེས་པས་སྤྲས་པ་ཅི་ཡང་བྱུང་བར་གྱུར། 74

ཅེས་པ་དགེ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པ་དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་བསོད་ནམས་མི་དམན་པའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པའི་ཡལ་འདབ་སྟེ་ལྔ་བཅུ་ཙ་གཉིས་པའོ།།

ཡལ་འདབ་བསུམ་ཅུ་ཙ་བརྒྱད་པ།

མཛོས་མ་གསར་དུ་འགྲོགས་པའི་དགའ་སྟོན་ཅན་དང་ལྷ་ཡི་
མཐུ་ལྡན་དཔལ་དང་ནི།
དར་བབ་རྒྱུར་གྱི་ཉི་བར་ལོངས་སྤྱོད་བ་རླབས་ཙ་ཡི་རྩེ་དགའ་བཏང་བྱས་ནས།
གུས་བཅས་གང་དག་བརྩེ་བས་གཞན་གྱི་སྲོག་ནི་བསྐྱབ་པར་
བསྒྲུབ་ལ་རང་གི་ལུས།
ཟློལ་མེད་སྦྱིན་པར་བྱེད་ལ་གཡོ་བ་མེད་པ་དེ་ལ་བདག་ཅག་ཕྱག་འཚལ་ལོ། ། 1

དཔལ་ལྡན་རིག་པ་འཛིན་པའི་དབང་། སྤྲིན་གྱི་དོག་ནི་སྤྲིན་བཞིན་དུ།
སྐྱོང་བའི་གདུང་བ་འགྲོག་པ་དག། གྲོང་ཁྱེར་གསེར་དུ་བྱུང་བར་གྱུར། ། 2

གང་གི་དཔག་བསམ་ཤིང་ལས་འབྱུངས། དག་ཏུ་གསར་པ་གསར་པའི་དཔལ།
གྲགས་པའི་མེ་ཏོག་བསོད་ནམས་ཀྱི། དྲི་བཟང་རྒྱས་པ་རྣམ་པར་མཛེས། ། 3

ཆུ་གཏེར་ལ་ནི་ཟླ་བ་བཞིན། སྤྲིན་གྱི་བཞོན་པ་དེ་ཡི་སྲས།
ཤིན་ཏུ་ལྷག་པའི་བསོད་ནམས་རྣམས། གསར་དུ་ཚོགས་པ་བཞིན་དུ་གྱུར། ། 4

དམ་པའི་སྐྱེ་བོ་ལེགས་བྱས་དང་། ཡོན་ཏན་ལྡན་པ་དུལ་བ་དང་།
འབྱོར་པ་ལྡན་པ་གཏོང་བས་བཞིན། དེ་ནི་སྲས་པོ་དེ་ཡིས་མཛེས། ། 5

དེ་ཡིས་བུ་ལ་དཔག་བསམ་ཤིང་། རྒྱལ་སྲིད་ཆེ་དང་བཅས་བཏང་ནས།
དཀའ་ཐུབ་སྐད་དུ་ཞི་བའི་གནས། མ་ལ་ཡར་ནི་དབེན་པར་སོང་། ། 6

ཡབ་ནི་བཙུན་མོ་དང་འགྲོགས་ཏེ། དཔལ་བཏང་དཀར་ཐུབ་ནགས་སོང་ཚེ།
སྤྲིན་གྱི་བཞོན་པ་འབྱོར་པ་དག། ཐབ་པ་ཡིས་ནི་རབ་བར་མཉམ་པ། ། 7

कान्तां नूतनसङ्गमोत्सववतीं दिव्यप्रभावां श्रियम्
तारुण्याभरणोपभोगलहरीं त्यक्त्वा तृणक्रीडया ।
प्राणत्राणविधौ परस्य कृपया कुर्व्वन्ति ये सादराः
निर्व्याजं निजदेहदान मचला स्तानेव वन्दामहे ॥ १ ॥

बभूव काञ्चनपुरे श्रीमान् विद्याधरेश्वरः ।
जीमूतकेतु र्जीमूत इव तापहरोऽर्थिनाम् ॥ २ ॥

यस्य कल्पद्रुमोद्भूताः सदा नवनवाः श्रियः ।
चकाशिरे यशःपुष्पाः पुण्यसौरभनिर्भराः ॥ ३ ॥

जीमूतवाहन स्तस्य पुत्र श्चन्द्र इवोदधेः ।
अभूदत्युग्रपुण्यानां प्रत्यग्र इव सञ्चयः ॥ ४ ॥

गुणवान् विनयेनेव त्यागेनेव विभूतिमान् ।
स बभौ तेन पुत्रेण सुकृतेनेव सज्जनः ॥ ५ ॥

कल्पद्रुमं ससाम्राज्यं पुत्राय प्रतिपाद्य सः ।
तपसे शान्तिनिलयं मलयं प्रययौ नृपः ॥ ६ ॥

जायासखे श्रियं त्यक्त्वा याते ताते तपोवनम् ।
जीमूतवाहनः प्राप्तविभवः समचिन्तयत् ॥ ७ ॥

བླ་མ་བསྟེན་པ་དང་བྲལ་བ། བདག་ལ་དཔལ་ནི་བདེ་མེད་གྱུར།
མིག་གིས་དམན་པ་དག་ལ་ནི། རི་བོ་འདི་གནས་དག་འབྲས་མེད་བཞིན།། 8

ཡབ་ཀྱི་ཞབས་ལ་གདུགས་ཚེ་སེན་མོའི་འོད་ཀྱི་འཕྲེང་བ་ཤིས།
རྣམ་པར་མཛེས་པའི་ཅོད་པན་དང་ལྡན་དེ་ཡི་བཀའ་ཅད་པའི།
ཉ་གྲུན་གྱིས་བརྒྱན་དཔལ་ནི་ཟེ་ཧྲར་བདག་ལ་སྤྲིན་གྱུར་པ།
ད་ལྟ་འཁོར་ལོ་སྐྱུར་བའི་འགྱུར་པ་དག་ལ་དེ་ལྟ་མེད། 9

ཅེས་བསམས་དེ་ཡི་འཇིག་རྟེན་ནི། ཀུན་ལ་པར་སྣར་རང་ཉིད་ཀྱིས།
དཔག་བསམ་ཤིང་འབྱུང་གསེར་གྱི་ཚར། འབེབས་པ་དག་ཏུ་བསྐུར་བྱས་ནས།། 10

རྒྱལ་སྲིད་ཆེན་པོ་རབ་བཏང་སྟེ། ཡབ་ཀྱི་བསྟི་གནས་དག་ཏུ་སོང་།
འཇིག་རྟེན་གསུམ་གྱི་སྙིང་པོ་ཡི། དབང་ཕྱུགས་སེམས་སངས་རྣམས་ལ་རྗ།། 11

རྒྱལ་སྲིད་ཆེན་པོ་བཏང་ནས་ནི། ར་ས་ཡ་ཡེ་རིང་སོང་ཚེ།
དཔག་བསམ་ལྗོན་པས་ས་གཞི་རི། གསེར་གྱི་ཡོངས་བཀང་མཁར་ལ་སོང་།། 12

སྤྲིན་གྱི་བཅོམ་པས་རི་བོ་ནི། དཔལ་གྱི་དུམ་བུས་བརྒྱན་པར་བྱིན།
པ་མའི་ཞབས་པད་བརྟེན་པ་ཡི། འབྲས་ཟའི་གདུང་བ་རབ་ཏུ་བཏང་།། 13

སྐབས་དེར་ཙན་དན་འཁྲི་ཤིང་ལྗོང་གཞོན་གྱིས།
བསྐྱེད་ཅིང་ཕྲུགས་རིང་བཀྲལ་བ་བརྟེན་རྣམས་ལ།

गुरुसेवावियुक्तस्य मम निःसुखतां गता ।
इयं श्री नैंचहीनस्य चित्रशालेव निष्फला ॥ ८ ॥

तातस्य पादपतने नखरश्मिमाला-
विभ्राजमानमुकुटस्य यथा पुराभूत् ।
तच्छासनश्रवणकुण्डलमण्डितस्य
नो चक्रवर्त्तिविभवेऽद्य तथा मम श्रीः ॥ ९ ॥

इति संचिन्त्य स निजं कृत्वा कनकवर्षिणम् ।
सर्व्वलोकोपकाराय सन्नद्धं कल्पपादपम् ॥ १० ॥

प्राज्यं साम्राज्य मुत्सृज्य प्रययौ पितुराश्रमम् ।
त्रैलोक्यसार मैश्वर्य्यं तृणं विपुलचेतसाम् ॥ ११ ॥

तस्मिन् साम्राज्य मुत्सृज्य प्रयाते मलयाचलम् ।
हेम्ना कल्पद्रुमः पृथ्वीं परिपूर्य्य दिवं ययौ ॥ १२ ॥

जीमूतवाहनः प्राप्य गिरिं श्रीखण्डमण्डनम् ।
वियोगतापं तत्याज पित्रोः पादाब्जसेवया ॥ १३ ॥

अत्रान्तरे चन्दनवल्लरीणां
दिदेश बालानिललोलितानाम् ।

འདོད་པའི གྲོགས པོར་གྱུར་པ དཔྱིད་ཀྱིས་ནི།
མངོན་པར་འདོད་པའི་སྤྱོད་ཚུལ རབ་ཏུ་བསྟན།། 14

ཁྲོད་ཐལ་འདོད ལྡན་མ ཡི མི མཐུན་ཕྱོགས།
སྐྱོ ཕྱོགས་རླུང་ནི ཡང ཡང་རབ ཏུ ལྡང །
འགྲོ་ལ་རྒྱལ སྣང་ཉ ཡི་རྒྱལ མཚན གྱིས།
རླུང གི མཆོན་ནི འཕྲུལ ལ་རབ སྦྱར་བཞིན ।། 15

ཀང དྲུག དཀྱིལ འཁོར དག གིས མ སྤྲས པ།
སྨུག་པོས་རྒྱས པས་སྤྲི བ ཉིད གྱུར བའི།
ཚ དའི་ཤིང་གིས མི ཕྱིད་ཕྱུག རྒྱ་བཅིངས།
ལང ཆོ ཅན ལ་མངོན འདོད་བསླབ་པ བྱས ।། 16

དཔྱིད ཀྱི དབལ པོ དག གི ནུ་བའི་རྒྱན།
ཟི བོ འི་ངོས ལ མྱ ངན་མེད་པ མཛེས།
སྒྲོང་ཁྱེར ས་ཡི་ཀུང་པས་ར བ བསྐྱུན་པས།
ཡལ འདབ གསར་པ དག ལ ཆོན འཕོས བཞིན ।། 17

མཛེས མའི ཁ ཤི་ཚང གི དཀའ ལྡན པ།
འདོད པའི་ཐབས ནི སྐམ ལྡན གཏག ཉིད མ།
ཞེས དེ བ ཀུ ལ་ཤིང་མི རྟོག་གི།
ཟོལ གྱིས དགའ ཞིང འཛུམ པའི་དཔལ རྒྱས བཞིན ।། 18

उच्छ्रासिनीना मभिलापदीक्षां
जृम्भाजुषां कामसुहृद्दसन्तः ॥ १४ ॥

अदक्षिणः प्रोषितकामिनीनां
ववौ मुहु र्दक्षिणमातरिश्वा ।
जगज्जयायेव झषध्वजेन
वायव्यमस्त्रं सहसा प्रयुक्तम् ॥ १५ ॥

आह्वानैः षट्पदमण्डलानां
घनप्रस्नै र्गुरुतां प्रयाताः ।
चूतद्रुमा श्चक्रु रभिन्नमुद्रा-
बन्धेन यूना मभिलाषदीक्षाम् ॥ १६ ॥

वसन्तलक्ष्मीश्रवणावतंसा-
श्चक्रिरे शैलतटेष्वशोकाः ।
पादप्रहारैरिव नागरीणां
संक्रान्तरागा नवपल्लवेषु ॥ १७ ॥

धन्यस्य कान्तावदनासवेन
ममैव रम्यः स्मरदोहदोऽयम् ।
इतीव जाता वकुलद्रुमस्य
हर्षस्मितश्रीः कुसुमच्छलेन ॥ १८ ॥

ཁྲིངས་ལྡན་མ་རྣམས་ཁྲིངས་པ་རབ་བརྡང་ཞིང་།
ནི་སླ་སླངས་ནས་ཀྲང་པ་རབ་བརྡུད་དེ།
མཛོད་པོ་དགའ་ལ་དང་བར་བྱེད་མཐོང་ནས།
སིཎྜུ་པ་ར་མེ་ཏོག་གིས་གྲོད་བཞིན།། 19

གེ་སར་རྒྱས་པའི་ཁྲར་བསྟེན་པ་ལ་ཤའི།
འཕྲེང་བ་མཛེས་པ་དབྱིད་ཀྱི་སེང་གེ་ཡིས།
ཁྲིངས་ལྡན་མ་ཡི་ཁྲིངས་པ་སླང་པོ་ལ།
བསྟུན་པའི་ཁྲག་བགོས་སྤེར་མོའི་འཕྲེང་བ་བཞིན།། 20

ནུ་བར་སྣན་སྒྲོགས་ཁྲ་བྱུག་བུ་མོ་ཡིས།
རིག་ལས་ཤི་རི་ཀྲ་ས་མིག་ཀ་རྟི་ཀར།
སྣ་ལ་གེ་སར་རྡུལ་ཚོགས་རྒྱས་པ་ཡིས།
མེ་ཏོག་འབྱུང་གནས་དཔལ་གྱི་དགའ་ཚར་པབ།། 21

བྱུང་བའི་ཉ་ཚུང་རྣམ་འཕྲུལ་ལོངས་སྤྱོད་ལྡན།
སྤྲང་རྩིས་ཉེས་ཤིང་རྣམ་པར་འཁྲུལ་དུས་དེར།
མི་རྟོག་རབ་རྒྱས་འཁྲི་ཤིང་ཚལ་གྱི་གཉེར།
རིག་འཛིན་རྒྱལ་པོའི་སྲས་ནི་རྣམ་པར་རྒྱ།། 22

རེས་རིང་གསེར་ལས་བསྒྲུབས་པའི་ཁང་བར་ནི།
གྲུབ་པས་རབ་ཏུ་གནས་བྱས་རིན་ཆེན་གཟུགས།

मानं समुत्सृज्य विहाय मौनं
पादप्रणामेन मनस्विनीभिः ।
प्रसाद्यमानं दयितं विलोक्य
जहास पुष्पैरिव सिन्धुवारः ॥ १९ ॥

वसन्तसिंहस्य पलाशपाली
बभौ स्फुरत्केशरभारभाजः ।
मनस्विनीमानगजावघात-
रक्ता च सिक्ता नखरावलीव ॥ २० ॥

कर्णे क्वणत्कोकिलकामिनीभिः
स्पर्शे शिरीषैर्दृशि कर्णिकारैः ।
घ्राणे सरत्केशररेणुपूरै-
र्ववर्ष हर्षं कुसुमोत्करश्रीः ॥ २१ ॥

तस्मिन् मधुक्षीवविघूर्णमान-
भृङ्गाङ्गनाविभ्रमभोगकाले ।
उत्फुल्लवल्लीषु वनस्थलीषु
चचार विद्याधरराजसूनुः ॥ २२ ॥

स तत्र हेमप्रतिबद्धधाम्नि
सिद्धप्रतिष्ठापितरत्नमूर्त्तिम् ।

གཱི་རི་མཆོད་ནས་རྒྱུད་མང་གླུ་ལེན་པའི།
ཀླ་བ་གསར་པ་ལྷ་བུའི་བུ་མོ་མཐོང་༎ 23

ཡིད་སྨྲབས་འཚོ་སྨྲད་གཱི་རི་མཉེས་པ་ཡི།
སྒྲིབ་བྱེད་ལ་ནི་རབ་ཏུ་གནས་བྱས་པ།
འདོད་པའི་ཆུང་མ་གཞན་བཞིན་དེ་མཐོང་ནས།
སྲིན་གྱི་བཞོན་པ་ལ་མཚན་རྒྱ་ཆེར་གྱུར༎ 24

དེ་ནས་རི་དགས་མིག་ཡངས་ངོ་ཚ་ཡིས།
དུད་པས་གླུ་མཐར་རྒྱུད་མང་པང་པ་ནས།
དལ་གྱིས་པབ་པས་རིག་འཛིན་རྒྱལ་པོ་འི་བུ།
མདའ་བཞག་འདོད་པ་དག་དང་མཚུངས་པ་མཐོང་༎ 25

མིག་ཟེར་མཛེས་པའི་རྒྱན་ལྡན་མདོན་འདོད་དེས།
པན་ཚུན་ལྷ་བར་བྱེད་པའི་རྣམ་འཕྲུལ་གྱིས།
ཡིད་ནི་ཏི་བར་མཚམས་སྦྱོར་པོ་ཉ་བཞིན།
དེ་དག་བར་དུ་འགྲོ་དང་འོང་བ་བྱས༎ 26

གསར་མཐོང་ལ་ཡང་སྤྱོགས་སུ་ལྷུང་བཅས་པ།
འདོད་པ་པད་མཚོའི་ངང་པའི་རྒྱལ་མོ་དེས།
སྐྱེ་བ་གཞན་དུ་གོམས་པའི་རོ་ལས་བཞིན།
དེ་ཡི་ཡིད་མཚོ་ཆེ་ཞིང་དངས་པར་ཞུགས༎ 27

अभ्यर्च्य गौरी मुपवीणयन्तीं
ददर्श कन्यां कलिका मिवेन्दोः ॥ २३ ॥

गौर्य्याः समाराधनसंविधान-
बद्धस्थितिं मन्मथजीवनाय ।
विलोक्य तां कामवधू मिवान्यां
जीमूतवाहः पृथुविस्मयोऽभूत् ॥ २४ ॥

शनै रथाङ्कादवतार्य्य वीणां
गीतावसाने हरिणायताक्षी ।
लज्जानता त्यक्तशरस्मराभं
ददर्श विद्याधरराजपुत्रम् ॥ २५ ॥

परस्परालोकनविभ्रमेण
नेत्रांशुशोभाभरणोऽभिलाषः ।
गतागतानीव तयोश्चकार
मध्येमनः सन्धिनिबद्धदूतः ॥ २६ ॥

सा कामपद्माकरराजहंसी
सपक्षपाता नवदर्शनेऽपि ।
जन्मान्तराभ्यासरसादिवास्य
स्वस्थं मदन्मानस माविवेश ॥ २७ ॥

सत्त्वोज्ज्वलं भगवतश्चरितं निशम्य
पूर्व्वावदानकथितोदितविस्मयेन।
हर्षस्पृशः किमपि नाकपतेर्बभूव
रोमाञ्चपञ्चरचनारुचिरं शरीरम्॥ ७४॥

इति क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायाम् अदीनपुण्यावदानं नाम द्विपञ्चाशत्तमः पल्लवः॥

རིན་ཅེན་ཟླ་བས་དྲི་མེད་རི་བོང་དང་།
བུ་མོ་འི་ཚོགས་ཀྱིས་འབེན་ལ་དྲན་པའི་མདའ།
རབ་རྒྱས་པདྨོ་དཀར་དུ་བྱུང་བ་བཞིན།
ཆགས་ལྡན་དེ་ཡི་སེམས་ལའང་དེ་ཞུགས་གྱུར།། 28

གྲོགས་མོ་བུ་མོའི་གཉིས་པ་དང་བཅས་དེར།
འདོད་པ་གསར་སྐྱེས་ངོ་ཚས་སྐྱུན་བྱེད་ཅིང་།
བདན་ཡང་མར་བྱུང་གཟུགས་ཀྱིས་བྲངས་གྱུར་པ།
རིག་འཛིན་ཟླ་བས་དབེན་པར་མངོན་སྒྲོགས་སྨྲས།། 29

སྨིན་ལེགས་ཅི་སྐད་སྦྲོན་དུ་འོང་བ་ལ།
ཕེབས་སྨྲས་བཀུར་བའི་ཆ་ནི་ཁྲོད་མི་བྱེད།
དམ་པའི་ཀུན་སྤྱོད་ཡོན་ཏན་ཀྱིས་མཛེས་གཟུགས།
ལེགས་ལྡན་རིགས་ཀྱི་རྗེས་མཐུན་རྣམ་པར་འཛིན།། 30

ཁ་ན་མ་ཐོ་མེད་ལུས་ཁྲོད་ལུས་མཆོག།
རྔན་པའི་རྒྱན་ནི་གསར་བ་ཟླ་བ་ལྟར།
མཛེས་པ་བསྟུ་རིག་ཉོར་བུ་ཉིད་འདི་ནི།
རབ་ཏུ་མཐོ་བའི་རིགས་སྨིན་གང་ལས་གྲོབ།། 31

ཡང་ན་མཛེས་མ་ཁྲོད་ནི་མཐོང་གྱུར་པ།
བདུད་རྩིས་བརླན་པས་ངོད་ལ་རིམ་གྲོ་བྱས།

शशाङ्करत्नं विमलं शशीव
कन्याकुलं लक्ष्यमिव स्मरेषुः ।
तस्याः सरागं स विवेश चित्त-
मिन्दिन्दिरः फुल्ल मिवारविन्दम् ॥ २८ ॥

अभ्येत्य तां बालसखीद्वितीयां
लज्जानिमज्जन्नवकामजृम्भाम् ।
विद्याधरेन्द्रं विजने जगाद
धीरोऽपि रूपाद्भुतश्लाघ्यमाणः ॥ २९ ॥

सम्भाषणेन क्रियते न कस्मात्
सुभ्रु त्वयाभ्यागतसंविभागः ।
विभर्त्ति भव्याभिजनानुरूपं
रूपं सदाचारगुणेन शोभाम् ॥ ३० ॥

इदं नवालङ्करणं स्मरस्य
तवानवद्याङ्गि शशाङ्ककान्तम् ।
दिव्यं वपुः कस्य समुन्नतस्य
वंशस्य मुक्तामणिता मवाप्तम् ॥ ३१ ॥

तवाथवा सुन्दरि दर्शनेन
वयं सुधार्द्रेण कृतोपचाराः ।

མཛེས་སྡུག་དག་སྟེར་རི་བོང་གིས་མཚན་པའི།
རི་མོ་སྲུ་ལ་ཕེབས་པར་སྨྲ་བར་བྱེད།། 32

འོན་ཀྱང་དགའ་བས་ངེད་ཀྱི་དགེ་མཚན་ཅན།
གསལ་བའི་སྐད་དུ་ཁྱེད་ཀྱིས་འདིར་སྒྲོས་ཤིག།
དག་པའི་ཕྱོགས་ལྷུང་མཛོན་ཕྱོགས་བྱེད་པ་ཡི།
སྲུ་ཡི་རིགས་ནི་ཁྱོད་ཀྱིས་བརྒྱན་པར་གྱུས།། 33

ཞེས་པ་རིག་འཛིན་ཅོད་པན་དག་གི་ཚིག།
འདོད་དགོངས་སྙིང་པོ་ཅན་དེ་ཐོས་གྱུར་ནས།
ང་ཚོས་དེ་ནི་མི་སྨྲ་ལྡན་གྱུར་གང་།
དེ་ཚེ་གྲོགས་པོ་མ་ད་ལི་ཀས་སྨྲས།། 34

གཞོན་ནུ་རིག་འཛིན་རྒྱལ་རིགས་བདུད་རྩི་ཡི།
ཆུ་གཏེར་གྱི་ནི་ཟླ་བ་ཁྱོད་འདིར་གྲགས།
ངེད་ཀྱི་གྲོང་ནི་གསུབ་པའི་ཏེ་དགའ་ནས།
ལུས་མེད་ལུས་ལྡན་ཁྱོད་ནི་སྨྲ་ལེན་བྱེད།། 35

དཔག་བསམ་ཤིང་སྤྱིར་རྩེ་དགས་རབ་གྲགས་པ།
ཁྱོད་ཀྱི་གྲགས་པ་ཡོན་ཏན་མཐུ་ཡིས་བརྒྱན།
ཟླ་ཕྱར་དཀར་བ་འདི་ཡི་རྣ་རྒྱན་དུ།
མིང་པ་ནོར་གྱི་བཤེས་གཉེན་དག་ཤིས་བྱས།། 36

करोति लावण्यवितीर्णदर्पा
सम्भाषणं कस्य शशाङ्कलेखा ॥ ३२ ॥

इदन्तु नः कौतुकमात्रमेव
प्रीत्यापनेतुं भवती ब्रवीतु ।
सत्पक्षपाताभिमुखेन धाचा
कस्यान्वयस्याभरणीकृतासि ॥ ३३ ॥

ध्यात्वेति विद्याधरशेखरस्य
वच स्तदौत्सुक्यविभागगर्भम् ।
ह्रियाभवन् मौनवती यदासौ
तदा सखी मालतिका जगाद ॥ ३४ ॥

कुमार विद्याधरराजवंश-
सुधाब्धिचन्द्र त्वमिव प्रसिद्धः ।
अस्मत्पुरे सिद्धविलासिनीभि-
र्यद्गीयसे विग्रहवाननङ्गः ॥ ३५ ॥

प्रख्यातकल्पद्रुमदानशीलं
गुणप्रभावाभरणं यश स्ते ।
अस्याश्च मित्रावसुनानुजेन
कर्णावतंसीकृत मिन्दुशुभ्रम् ॥ ३६ ॥

སེམས་དཔའ་ཆེན་པོ་དེ་ཁྱོད་གྲོགས་སོས་གནམ།
དར་མའི་ཉེར་སྦྱོར་བྱ་བས་ཟེ་ལྡང་འོས།
ཁྱད་པར་ཆེ་ནམས་མདུན་དུ་བུ་མོ་ནི།
ངོ་ཚས་ཉམ་པར་ཐུལ་བའི་རང་བཞིན་འགྱུར།། 37

བུ་མོ་འདི་ནི་གཞུབ་རིགས་རྩ་གཉེར་གྱི།
ཀླབ་གཞུབ་བདག་སྣ་ཚོགས་ཉོར་གྱི་སྡེ།
གང་གི་མཛེས་པ་སྐྱེད་ཚལ་དུ་རྩེ་ཆེ།
དགའ་པ་ཉིད་དུ་ཀུ་མུད་རྒྱས་པར་བྱེད།། 38

མ་ལ་ཡར་སྐྲེས་འཁྲི་ཤིང་གསར་བཞིན་སྔ།
དང་པོར་འཁྲུངས་གྱུ་ཡམ་འདབ་ལྡང་དམར་མཚུ།
བདུད་རྩིའི་རང་བཞིན་ན་ལ་ཡ་ཅན་འདི།
དག་དུ་ལྷ་དང་ལྷ་མིན་མངོན་འདོད་པ།། 39

ཞེས་རིས་སྨྲས་པར་གྱུར་པ་ན། ཀུ་ཏུམ་གྲན་པོ་མངོན་ཕྱོགས་དེ།
སྒྱུར་བར་འོང་བའི་ཤུགས་བཅས་པས། སྒྱུ་བདག་བུ་མོ་ལ་སྨྲས་པ།། 40

དགེམ་ནོར་གྱི་བཤེས་གཉེན་དང་། ལྷན་ཅིག་པོ་བྲང་འཁོར་ན་འཁོད།
ཁྱོད་ཀྱི་ནགནའི་གཏམ་ལ་ཆགས། ཡབ་ནི་ཁྱོད་ལ་ལྟ་བར་འཚལ།། 41

स त्वं महासत्त्व कथं कथाद्यैः
प्रौढोपचारक्रिययैव सख्याः ।
भवन्ति लज्जाविजितस्वभावाः
विशेषतोऽग्रे महतां हि कन्यकाः ॥ ३७ ॥

सिद्धान्वयाम्भोधि धाधिकस्य
विश्वावसोः सिद्धपतेः सुतेयम् ।
उद्यानकेलीषु करोति यस्याः
सर्व्वैव कान्तिः कुसुमावबोधम् ॥ ३८ ॥

नवमलयजवल्लरीव तन्वी
प्रथमसमुन्नतपल्लवारुणोष्ठी ।
इय मम्रतमयी सुरासुराणां
मलयवती सततामिलापभूमिः ॥ ३९ ॥

इति तस्यां ब्रुवाणायां स्थविरोऽभ्येत्य कञ्चुकी ।
त्वरागमनसोच्छ्वासः प्राह सिद्धाधिपात्मजाम् ॥ ४० ॥

कल्याणमित्रावसुना सहितोऽन्तःपुरस्थितः ।
त्वद्विवाहकथासक्तः पिता त्वां द्रष्टु मिच्छति ॥ ४१ ॥

ཞེས་པ་དེ་ཡིས་བརྗོད་པའི་འཕྲུལ། གྲོགས་མོ་དང་བཅས་མིག་བཟང་མ།
ཡིད་ནི་སྤྲིན་གྱི་བཞོན་པ་ལ། རྣམ་པར་བཀོད་ནས་དལ་གྱིས་སོང་།། 42

གྲོགས་མོ་ཕྱི་ན་འཁོད་དེ་ལ། གཏམ་གྱི་བྲོལ་གྱིས་ཡང་དང་ཡང་།
མཛེས་པ་རྣམ་པར་ལྷ་བྱེད་ཅིང་། ལེ་ལོའི་གཡེམས་པས་འགྲོ་བའི་ཚེ།། 43

མངོན་འདོད་གསར་པ་ལ་བརྟེན་ཅིང་། ཕྲག་དོག་གིས་བཞིན་བསྡུན་པ་བཏང་།
ལམ་དེར་མིག་ནི་གཏད་པ་ཡི། གཞོན་ནུ་ཡིས་ནི་རབ་བསམས་པ།། 44

ཀྱེ་མ་རི་དགས་ཕྲུག་གུའི་མིག། ཕ་ཡི་དྲུང་དུ་འགྲོ་བྱེད་ན།
དེ་ཡིས་འཇིགས་བཞིན་ཆགས་བཅས་ཀྱི། ཡིད་ནི་བདག་ལ་གཏམས་པར་བྱས།། 45

བྱུགས་ཀྱི་ངལ་དུབ་འབད་པས་འགོག་ལ་ཆགས་ཤིང་སྐྲ་མེད་
དག་དུ་རྣམ་པར་གནས།
ཁྲོང་བའི་འཇིགས་ལས་ཤིན་ཏུ་རྟོགས་པས་འཁྲུགས་ཤིང་
དབེན་པ་ཙ་ཡང་རབ་འདར་བཅས།
ཡིད་སྨྲུབ་དག་གི་མདའ་ཡིས་རབ་ཏུ་བསྣུན་ཚོ་སྐྱེངས་པ་ཡི་
ནི་ཆགས་ཤིང་གནས།
ལུས་ཕྲ་ཆོམ་རྐུན་མ་དེ་བདག་ཡིད་ལ་ཞུགས་ལས་གང་ནས་ནི་ཡོངས་མི་ཤེས།། 46

ཞེས་པ་ཡུན་རིང་བསམས་ནས་རྗེ་ལ་འཁོད།
ཡིད་སྨྲུབ་བཀའ་ཡི་ཡུལ་དུ་གྱུར་པ་དེས།
ཀུན་རྟོག་པིར་གྱིས་མདུན་དུ་རི་དགས་མིག་ནི།
ཡང་ཡང་མངོན་བྲིས་ཤིག་ནི་གཡོ་མེད་གྱུར།། 47

इत्युक्त्वा सहसा तेन सह सख्या सुलोचना ।
जीमूतवाहनन्यस्तमानसा सा शनै र्ययौ ॥ ४२ ॥

तस्यां पश्चात् स्थितसखीकथाव्याजैः पुनः पुनः ।
कान्तं निरीक्षमाणायां व्रजन्त्या मलसैः पदैः ॥ ४३ ॥

तत्पथे दत्तनयनः कुमारः समचिन्तयत् ।
नवोत्कण्ठाश्रयो धृत्या त्यज्यमान इवेर्ष्यया ॥ ४४ ॥

अहो नु मृगशावाक्ष्या व्रजन्त्या पितुरन्तिकम् ।
सरागं तद्भयेनेव मयि न्यासीकृतं मनः ॥ ४५ ॥

श्वासायासनिरोधयत्ननिरता निःशब्दसंवादिनी
सोत्कम्पा विजनेऽपि दर्शनभयादत्यन्तशङ्काकुला ।
तन्वी मन्मथमार्गणाभिपतने वैलक्ष्यलीनस्थितिः
नो जाने कतमेन सा मम पथा चोरी प्रविष्टा मनः ॥ ४६ ॥

चिरं विचिन्त्येति शिलातलस्थः
स मन्मथाज्ञाविषयं प्रयातः ।
संकल्पवर्त्त्या पुरतोऽभिलिख्य
मुहु र्मृगाक्षीं स्तिमितेक्षणोऽभूत् ॥ ४७ ॥

अथाययौ पुष्पपरागरेणु-
पूर्णे वने पादसरोजमुद्राः ।
चक्रध्वजाङ्का विजनेऽनुसृत्य
तस्यान्तिकं नर्मसुहृत् सुबन्धुः ॥ ४८ ॥

स तं विलोक्याभिनवाभिलाष-
विशेषचिन्ताप्रतिबद्धचित्तम् ।
विक्रीतधैर्य्यं स्मरशासनेन
पप्रच्छ साश्चर्य्यविकारहेतुम् ॥ ४९ ॥

कोऽयं सखे धैर्य्यनिधे स्तवापि
नितान्तसन्तापपदोपदेष्टा ।
चिन्ताश्रयान्निश्चललोचनस्य
विभाव्यते कोऽप्यधृतिप्रकारः ॥ ५० ॥

इति प्रयत्नप्रणयेन पृष्टो
विश्रम्भधाम्ना सुहृदा कुमारः ।
त मब्रवीन्निश्वसितानुमेय-
सपक्षपातस्मरबाणपातः ॥ ५१ ॥

सखे सखेदस्य पुराणसर्गे
वर्गे विधे र्नूतनरूपरेखा ।

Chapter LIII.

ཡལ་འདབ་ལྔ་བཅུ་ཙ་གསུམ་པ།

ལེགས་བཤད་འཚོལ་བའི་རྟོགས་བརྗོད་ནི།

ལེགས་བཤད་མཁྱེན་པར་ནོར་གནས་བླ་མ་ལ་འདུད་མགོ་དང་ནི་བར་ཐོས་པ་དང་།
ཞལ་ནི་རྟག་ཏུ་སྒྲོན་མེད་བརྟེན་པ་དང་ལྡན་མཁས་པ་རྣམས་ནི་དགའ་བའི་རྒྱན།
རིན་ཆེན་ཡིད་འོང་རབ་གསལ་དོ་ཤལ་བཀོད་པ་བསྒྲ་བའི་ཁྱད་པར་དང་བཅས་པ།
ཆས་ལྡན་བུད་མེད་ཆས་ཀྱིས་སྐྱེ་བོ་ལྷག་མ་རྣམས་ནི་མཆོག་ཏུ་ཆོས་པ་སྐྱེད། 1

གཞན་དུ་བཙོམ་ལྡན་འཇོམ་ལྡན་པ། བགྱི་བྲིན་བསམ་པ་ཤེས་པ་ཡིས།
འཇོམ་པའི་རྒྱུ་ནི་བྲིས་པ་ན། ཐམས་ཅད་མཁྱེན་པས་ཡང་གསུངས་པ། 2

བ་ར་ཊ་སེར་མི་ཡི་བདག། ལེགས་བཤད་འཚོལ་བ་ཞེས་པ་བྱུང་།
གང་གི་གྲགས་པ་དྲི་མེད་རིགས། དཔལ་གྱི་འཕྲེང་བ་བཞིན་དུ་མཛེས། 3

ཡོན་ཏན་སྐྱིང་ལྡན་ལེགས་སྦྱོར་ཆུམ། དབེན་ཕྱན་རྣམས་ཀྱི་སྙིང་ལ་ཆགས།
སྨྲ་དྲིག་མ་ཡིན་ལེགས་བཤད་ཀྱི། ཀྱིན་ཏེར་གང་ཞིག་དོན་གཉེར་བྱུར། 4

གང་གི་མཛོད་དཔལ་སློང་རྣམས་ལ། རྟག་ཏུ་བཏང་ཡང་གསོ་བ་མེད།
གྲགས་པ་ཡོན་ཏན་ལ་བཏགས་ཀྱང་། རིང་ལས་ཤིན་ཏུ་རིང་བར་འགྲོ 5

དེ་ནས་བེ་རོག་རྡུལ་དང་རྡུལ་ཕྲེས་གང་།
ནགས་ཚལ་དཔེར་ན་པར་ཀང་པའི་མདོ་སྐྱེས་རྒྱ།
འཁོར་བོ་རྒྱལ་མཚན་ཕྱིས་མདངས་རྫིས་འཛངས་ནས།
དེ་ཡི་རྦུང་དུ་ཆེད་གྲོགས་གཉེར་བཟང་འོངས། ॥ 48

པཎྜེན་འདོད་གསར་པའི་ཁད་པར་བསམས་པ་ཡིས།
སེམས་ནི་རབ་ཏུ་བཀག་དེ་དེས་བསྒོང་ནས།
རྡན་པའི་བཀའ་ཡིས་བརྟན་པ་བཙོངས་པ་ལ།
ངོ་མཚར་བཅས་པའི་རྣམ་འགྱུར་རྒྱུ་དག་བྲིས། ॥ 49

གྲོགས་པོ་བདག་པའི་གཉེར་གྱུར་ཁྱོད་ལ་ཡང་།
ཤིན་ཏུ་གདུང་བའི་གནས་ནི་ཉེར་བསྟན་ཅིང་།
བསམས་པ་ལ་བདེན་མིག་ནི་ཡོད་མེད་པ།
བརྟན་མེད་རྣམ་པ་ཅི་ཞིག་ཉམས་སུ་མྱོང་། ॥ 50

ཞིས་པ་ཡིད་གཙུགས་གནས་ནི་གྲོགས་པོ་དག།
རབ་ཏུ་འབད་ཅིང་གུས་པས་བྲིས་པ་ནི།
ཤུགས་རིངས་མཐུན་རྫོགས་རླུང་གིས་རྗེས་དཔག་བྱ།
བྲིན་པའི་མདའ་ལྷུང་གཏོར་ཉམས་དེ་ལ་སྨྲས། ॥ 51

གྲོགས་པོ་རྡོར་སྤྲོས་སྒེ་མ་སྤྱི་ཟླ་པའི།
བྱེད་པོ་ཡིས་ནི་གཟུགས་གསར་རི་མོ་དག།

अथाययौ पुष्पपरागरेणु-
पूर्णे वने पादसरोजमुद्राः ।
चक्रध्वजाङ्का विजनेऽनुसृत्य
तस्यान्तिकं नर्मसुहृत् सुबन्धुः ॥ ४८ ॥

स तं विलोक्याभिनवाभिलाप-
विक्षेपचिन्ताप्रतिबद्धचित्तम् ।
विक्रीतधैर्य्यं स्मरशासनेन
पप्रच्छ साश्चर्य्यविकारहेतुम् ॥ ४९ ॥

कोऽयं सखे धैर्य्यनिधे स्तवापि
नितान्तसन्तापपदोपदेष्टा ।
चिन्ताश्रयान्निश्चललोचनस्य
विभाव्यते कोऽप्यधृतिप्रकारः ॥ ५० ॥

इति प्रयत्नप्रणयेन पृष्टो
विस्रम्भधाम्ना सुहृदा कुमारः ।
त मब्रवीन्निश्वसितानुमेय-
सपक्षपातस्मरबाणपातः ॥ ५१ ॥

सखे सखेदस्य पुराणसर्गे
वर्गे विधे र्नूतनरूपरेखा ।

གྲུབ་རིགས་རྒྱ་མཚོའི་ཟླ་བའི་རི་མོ་བཞིན།
མཛེས་པའི་རང་བཞིན་བུ་མོ་བདག་གིས་མཐོང་ ༎ 52

དེ་ཡི་བཞིན་གྱི་པདྨོ་མཛེས་སྨུག་རྒྱས་པས་གཟི་བྱིན་ཉམས་པའི་ཟླ་བ་དང་།
དེ་ཡི་མིག་དག་མཛེས་པས་མིག་གི་དཔལ་ནི་རབ་དུ་ཉམས་པའི་རི་དགས་དག།
གྲགས་པ་ཞི་ཞིང་སྨུག་བསྔལ་མཚུངས་པས་མཚན་མོ་སོ་སོར་སྐྱེངས་དེ་
ཞུམ་པ་ཡི།

བདག་ཉིད་དག་ནི་བསམ་པ་གཡོ་མེད་འགྲོགས་པ་འདི་ཉིད་མཐོང་བར་བདག་
རྟོག་གོ ༎ 53

མཐོང་པའི་རྣམ་འཕྲུལ་གསར་པ་ཡིན་མོད་ཀྱང་།
མིག་གི་མཛེས་པ་ཟ་བའི་རྒྱན་བྱས་རེས།
མངོན་འདོད་གསར་པ་ཉམས་སུ་མྱོང་བྱེད་པའི།
རང་གི་ངོ་བོ་བདག་ལ་གསལ་བར་བྱས ༎ 54

དེར་ནི་གློ་བུར་འདར་ཞིང་གཡོ་ལྡན་སྒྲ་དག་སྒྲོགས་པར་བྱེད་པའི་འོག་རྣ་པག་ལ།
འཇིགས་པས་རབ་དུ་ཞི་བར་བྱེད་བཞིན་ཡང་ཡང་གོས་དག་བྱིན་ནས་སྐུག
པར་བྱས།

ངོ་ཚས་ནི་སྨ་དང་ལྡན་བཞིན་དུ་དེ་ཡི་ཟ་བའི་ཨུཏྤ་ལ་ལྷུང་བ་ལ།
འཁོར་ཞིང་རྒྱུ་བའི་བུང་བ་རྣམས་ཀྱིས་སྨྲ་ཡིས་བདག་ལ་ཞིགས་བར་འོངས་
སམ་བྱས ༎ 55

བཞིན་ལ་ཟླ་བ་བརྒྱ་ཕྲག་དང་ནི་མིག་གཉིས་དག་ལ་ཨུཏྤ་ལ་སྔོན་པོའི་ནགས།
ལག་པ་དག་ལ་པད་ཙ་གཉེན་ཅུ་ཀང་པར་པདྨོའི་འབྱུང་གནས་རབ་རྒྱས་པ།
ལུས་མཆོག་སྒྱུལ་ལ་སྤྲ་རབ་རྩལ་དག་གཡ་དེ་འདོད་པས་རབ་དུ་བཀོད་པ་ན།
མི་ཡི་རང་བཞིན་བཞིན་དུ་དེ་ཡིས་བདག་ཡིད་མཛའ་བས་སྨུག་པ་ཅི་སྙད་སྲིག ༎
56

दृष्टा मया कान्तिमयीव कन्या
सिद्धान्वयाम्भोधिसुधांशुलेखा ॥ ५२ ॥

इन्दो स्तद्वदनारविन्दविलसल्लावण्यलुप्तद्युतेः
सारङ्गस्य च तद्विलोचनरुचिप्रत्यस्तनेत्रश्रियः ।
मन्येऽहं समदुःखयोः प्रतिनिशं वैलक्ष्यलीनात्मनोः
चिन्तानिश्चल एष शान्तयशसोः संदृश्यते सङ्गमः ॥ ५३ ॥

कर्णावतंसोत्पलनेत्रकान्तिः
नवेऽपि सन्दर्शनविभ्रमे सा ।
विभाव्यमानाभिनवाभिलाषं
मयि स्वभावं प्रकटीचकार ॥ ५४ ॥

तस्मिन् कम्पतरङ्गिणि व्यतिकरं व्याहारिणीं मेखलाम्
मूकीकृत्य सुसान्वितामिव भयाद्दत्तप्रदानै र्मुहुः ।
लज्जामौनवती विनम्रवदना सा सस्तकर्णोत्पलो-
द्यच्चञ्चुरचञ्चरीकविरुतै श्चक्रे मम स्वागतम् ॥ ५५ ॥

वक्त्रे चन्द्रशतानि लोचनयुगे नीलोत्पलानां वनम्
बाह्वो र्बालमृणालिका श्चरणयो रुत्फुल्लपद्माकराः ।
निर्माणे परमाणुतां वरतनोः कामेन चेत् प्रापिताः
तत्किं वह्निमयीव सा दहति मे स्नेहानुविद्धं मनः ॥ ५६ ॥

འདོད པའི ཀུ མུད ཚལ ཀྱིས སྒྲ བའི རི མོ སྨྲ ཞིག དེ །
རིག གི པདྨོ ཉམ པར རྒྱས པའི གྱུར ཉི བདག གིས མཐོང །
གང གིས མཛེས པའི རྣམ འཕྲུལ བདུད རྩིའི ཙ བོ འཁྲུངས པ ཡིས །
ཚ བའི དུག དུ གསལ བྱེད བོངས པ དག དུ རྒྱས པར་འགྱུར །། 57

མ ལ ཡ ཙན ཞེས པའི བུ མོ རི དགས རིག ཅན དེ །
ཅེ དགའི ཟླ མ མེ ཏོག མཆོད ཀྱི ངོལ ཅེད སྐྱེད བྱེད མ །
དྲི མེད གྲུབ རིགས བདུད རྩིའི ཙ གཏེར དག གི གྲུ ཀར བདག །
སྣ ཚོགས ནོར བདག གིས ནི བུ མོ ཡིན ཞེས བདག གིས ཐོས །། 58

ཞེས པ རིག འཛིན རྒྱལ་པོ དག གི བུ །
ཡིད བྱུང གསར པ རྒྱས པའི ཚིག ཐོས ནས །
དྲི ཟའི གཞོན ནུ ཡིད གཟུགས དག གིས །
གུས ལྡན གཉེན བཟང གིས ནི དེ ལ་སྨྲས །། 5

གྲོགས པོ དགའ བས ཁྱོད ཀྱི བཙོན འདོད འདི །
ཡོན ཏན་མཐུ དག མཚུངས་པའི གནས ལ ཕྱོས །
ལེགས བྱས ལྡན པ རྣམས ཀྱི རི བ ནི །
ངེས པར དམ པའི ལམ དུ འགྲོ བར འགྱུར །། 60

ལྷ ཡི བུ མོ བཏུས པས མི གཡོ བ །
ཁྱོད ཀྱི བརྟན་པ གང གིས གཡོ བཞིན བྱེད །

सा कापि कामकुमुदाकरचन्द्रलेखा
दृष्टा मया नयनपद्मविकाशहेतुः ।
यत्कान्तिविभ्रमसुधातटिनी निपीता
मूर्च्छां विषोष्मपिशुना मनिशं तनोति ॥ ५७ ॥

विश्वावसो र्विमलसिद्धकुलाख्यवार्द्धि-
ताराधवस्य तनयेति मया श्रुता सा ।
बाला विलासजननी कुसुमायुधस्य
लीलागुरो र्मलयवत्यभिधा मृगाक्षी ॥ ५८ ॥

श्रुत्वेति विद्याधरराजसूनो-
र्वाक्यं नवोद्भूतमनोभवस्य ।
उवाच गन्धर्व्वकुमारक स्तं
विश्रम्भभूमिः प्रणयी सुबन्धुः ॥ ५९ ॥

दिष्ट्या सखे तुल्यगुणानुभावात्
स्थाने तवायं प्रसृतोऽभिलाषः ।
भवत्यवश्यं सुकृतोचितानां
मनोरथः सत्पथपान्थ एव ॥ ६० ॥

धन्येव लोकत्रयलक्ष्यभूता
सा वैजयन्ती रतिवल्लभस्य ।

དགའ་མའི་བདག་པོ་དག་གི་ཆུ་མཚོན་དེ།
སྐལ་ལྡན་འཛིག་རྟེན་གསུམ་གྱི་མཚོན་བྱ་ཉིད།། 61

འགྲོ་ལ་ཉ་ཡི་མཚན་མོ་རྒྱལ་བ་དང་ལྡན་གཅིག་ཕྱུ་མཆོག་ཏུ་མཛེས།
སྔོ་བསངས་སྡེ་ལ་མཆོག་གི་འབྱོར་པ་འཛིན་པ་དེ་ཉིད་སྐལ་བ་བཟང་།
གང་དང་བྲལ་ནུ་མཚན་མོ་སོ་སོར་བདུད་རྩིའི་ཟེར་གྱི་གཟི་བྱིན་ཉམས།
དལ་གྱིས་སེན་མོ་འི་ཁ་རིས་གསར་པ་ཕྲ་བ་ཉིད་འཛིན་ལུས་དང་ལྡན།། 62

བརྟན་པ་སྟེན་ཅིག་ཁྱོད་ཀྱི་འདོད་པ་གང་།
དེ་ནི་འདོད་མེད་ལག་པའི་རྩེ་ན་གནས།
གྲུབ་བདག་སྣ་ཚོགས་ནོར་ལས་བུ་མོ་དེ།
ཁྱོད་ཀྱི་ཡབ་ཀྱིས་ཁྱོད་ཀྱི་དོན་དུ་བསྐྱངས།། 63

འདོད་ལྡན་ཟླ་བས་མཚན་མོ་ལ་བཞིན་གང་གི་བུ་མ་ལ།
འགྲོ་གསུམ་དགའ་བས་ཡང་དག་སྐྱོར་བ་བདག་ནི་སྐལ་བ་བཟང་།
ཞེས་པ་དཔྱོད་ནས་གྲུབ་པའི་བདག་པོ་གྲུས་དང་དགའ་བས་གང་།
བུ་མོ་ཡིས་ནི་བག་མའི་དགའ་སྟོན་དེ་ཉིད་སྐྱོང་བར་གྱུར།། 64

གྲོགས་པོ་ནང་པར་ཁྱོད་ཀྱི་རྩེ་དགའི་དགའ་སྟོན་ཡངས་པ་དག།
མཛེས་མ་དང་འགྲོགས་བདུད་རྩིའི་འབྲས་བུ་ལྡན་པ་ནི་བྱུང་སྟེ།
གང་ལ་ཡོན་ཏན་མཚུངས་པ་འགྲོགས་པ་དག་ནི་མཐོང་བས་ན།
སྐྱེ་བོ་ཤིན་ཏུ་ཡུན་རིང་བྱེད་པོ་བརྟགས་པ་བྱེད་པར་འགྱུར།། 65

सुराङ्गनालोकननिश्चलस्य
यया धृतिस्ते तरलाकृतेव ॥ ६१ ॥

परं राजत्येका जगति जयिनो पूर्णरजनी
वरं श्यामावर्गे वहति विभवं सैव सुभगा ।
यया होनः श्रोणद्युति रम्यतरश्मिः प्रतिनिशं
शनै र्धत्ते तन्वीनतनखमुखोल्लेखतनुताम् ॥ ६२ ॥

भजस्व धैर्य्यं तव वाञ्छितं यत्
तदप्रयत्नोपनतं कराग्रे ।
विश्वावसोः सिद्धपते स्त्वदर्थे
कन्यार्थिता त्वज्जनकेन सा हि ॥ ६३ ॥

धन्योऽस्मि यस्य तनया त्रिजगत्प्रियेण
संयुज्यते द्युतिमता शशिना निशेव ।
उक्तेति सिद्धपति रादरहर्षपूर्णः
कन्याविवाहमहतत्परता मवाप्तः ॥ ६४ ॥

ातः सखे स भविता विपुलोत्सव स्ते
ान्तासमागमसुधासफलो विवाहः ।
ास्मिन् समानगुणसङ्गमदर्शनेन
ातुः करिष्यति जनः सुचिरात् प्रशंसाम् ॥ ६५

དགའ་མའི་བདག་པོ་དག་གི་ཅ་མཚོན་དེ།
སྐལ་ལྡན་འཇིག་རྟེན་གསུམ་གྱི་མཚོན་བྱ་ཉིད།། 61

འགྲོ་ལ་ཉ་ཡི་མཚན་མོ་རྒྱལ་བ་དང་ལྡན་གཅིག་པུ་མཆོག་ཏུ་མཛེས།
སྤྲོ་བསངས་སྐྱེ་ལ་མཆོག་གི་འཕྲོར་པ་འཛིན་པ་དེ་ཉིད་སྐལ་བ་བཟང་།
གང་དང་བྲལ་བ་ཟླ་མཚན་མོ་སོ་སོར་བདུད་རྩིའི་ཟེར་ནི་གཟི་བྱིན་ཉམས།
དལ་གྱིས་སེན་མོ་དི་ཁ་རིས་གསར་པ་བླ་བ་ཉིད་འཛིན་ལུས་དང་ལྡན།། 62

བདུན་པ་སྟེན་ཅིག་ཁྱོད་ཀྱི་འདོད་པ་གང་།
དེ་ནི་འབད་མེད་ལག་པའི་རྩེ་ན་གནས།
གྲུབ་བདག་སྣ་ཚོགས་ནོར་ལས་བུ་མོ་དེ།
ཁྱོད་ཀྱི་ཡབ་ཀྱིས་ཁྱོད་ཀྱི་དོན་དུ་བསླངས།། 63

འདོད་ལྡན་ཟླ་བས་མཚན་མོ་ལ་བཞིན་གང་གི་བུ་མ་ལ།
འགྲོ་གསུམ་དགའ་བས་ཡང་དག་སྐྱོར་བ་བདག་ནི་སྐལ་བ་བཟང་།
ཞེས་པ་དརྗོད་ནས་གྲུབ་པའི་བདག་པོ་གུས་དང་དགའ་བས་གང་།
བུ་མོ་ཡིས་ནི་བག་མའི་དགའ་སྟོན་དེ་ཉིད་སྐྱོང་བར་གྱུར།། 64

གྲོགས་པོ་ཉང་བར་ཁྱོད་ཀྱི་ཏེ་དགའི་དགའ་སྟོན་ཡངས་པ་དག།
མཛེས་མ་དང་འགྲོགས་བདུད་རྩིའི་འབྲས་བུ་ལྡན་པ་དེ་བྱུང་སྟེ།
གང་ལ་ཡོན་ཏན་མཚུངས་པ་འགྲོགས་པ་དག་ནི་མཐོང་བས་ན།
སྐྱེ་བོ་ཤིན་ཏུ་ཡུན་རིང་བྱེད་པོ་བརྟགས་པ་བྱེད་པར་འགྱུར།། 65

सुराङ्गनालोकननिश्चलस्य
यया धृतिस्ते तरलाकृतेव ॥ ६१ ॥

परं राजत्येका जगति जयिनी पूर्णरजनी
वरं श्यामावर्गे वहति विभवं सैव सुभगा ।
यया हीनः क्षीणद्युति रमृतरश्मिः प्रतिनिशं
शनै र्धत्ते तन्वीनतनखमुखोल्लेखतनुताम् ॥ ६२ ॥

भजस्व धैर्य्यं तव वाञ्छितं यत्
तदप्रयत्नोपनतं कराग्रे ।
विश्वावसोः सिद्धपते त्वदर्थे
कन्यार्थिता त्वज्जनकेन सा हि ॥ ६३ ॥

धन्योऽस्मि यस्य तनया त्रिजगत्प्रियेण
संयुज्यते द्युतिमता शशिना निशेव ।
उक्तेति सिद्धपति रादरहर्षपूर्णः
कन्याविवाहमहतत्परता मवाप्तः ॥ ६४ ॥

प्रातः सखे स भविता विपुलोत्सव स्ते
कान्तासमागमसुधाफलो विवाहः ।
यस्मिन् समानगुणसङ्गमदर्शनेन
धातुः करिष्यति जनः सुचिरात् प्रशंसाम् ॥ ६५

त्रिपञ्चाशत्तमः पल्लवः ।

सुभाषितगवेष्यवदानम् ।

सूक्तिः कण्ठविवर्त्तिनी गुरुनतिर्मौलौ श्रुतं श्रोत्रयोः
सत्यं नित्यमनामयञ्च वदने विद्वत्प्रियं भूषणम् ।
रत्नोदारसुतारहाररचनाचित्रेण धत्तेतरां
सन्तोषं सविशेषवेषवनितावेशेन शेषो जनः ॥ १ ॥

शक्रेणान्यच भगवान् सस्मितः स्मितकारणम् ।
पृष्टस्तदाशयज्ञेन सर्व्वज्ञः पुनरब्रवीत् ॥ २ ॥

सुभाषितगवेषीति वाराणस्यामभून्नृपः ।
यस्य जात्युज्ज्वलाकीर्त्तिर्मालेव विबभौ श्रियः ॥ ३ ॥

सुवृत्ते गुणसंयुक्ते हृदिसक्ते विवेकिनाम् ।
अभूद्भूषण एवार्थी यः सूक्ते न तु मौक्तिके ॥ ४ ॥

नित्यमर्थिषु मुक्तापि कोपश्रीर्यस्य निश्चला ।
कीर्त्तिर्गुणनिबद्धापि दूराद्दूरतरं गता ॥ ५ ॥

ཞེས་པ་གྲོགས་པོའི་ཚིག་དེ་ཐོས་གྱུར་ནས།
དགའ་བའི་རང་བཞིན་ཡངས་པ་འཕྲལ་རྒྱས་ཏེ།
ཉིན་མོའི་ཀླག་ན་དུ་མའི་དུས་མཚུངས་པར།
བློ་ཡིས་དོག་ཅིང་རང་གི་གནས་སུ་སོང་།། 66

དེ་ནས་བྲན་མཚམས་བུ་མོ་དང་། འགྲོགས་པས་གུར་གུམ་འཕོས་པ་བཞིན།
ནམ་མཁའ་ཡི་ནི་སྤྲིན་ཚལ་དུ། ཉི་མ་ཆགས་དག་ལྡན་པར་གྱུར།། 67

པདྨ་ཅན་དགའ་ཉིན་མོའི་མཐར། ཉུབ་རིའི་ངོས་ལ་འཁོར་པ་ན།
དེ་ཡི་མཇུག་ཏུ་བྲན་མཚམས་ནི། ཀང་པ་བསྟེན་པ་ལ་ཆགས་རྗོས།། 68

དེ་ནས་ནུབ་ཕྱོགས་རྒྱ་གཏེར་དུ། ཉིན་མོའི་དབང་ཕྱུག་རབ་ ང་ཆོ།
དེ་ལས་འཕྲོར་བས་ཐིགས་པ་པ་བཞིན། སྐར་མ་རྣམས་ཀྱིས་ནམ་མཁའ་གང་།། 69

དལ་གྱིས་སྲུང་པ་རྒྱང་དུ་གནག། མཚན་མོས་སྤྲིད་པའི་སྤོད་དག་ལས།
བྲན་མཚམས་དམར་བའི་ཆང་འཐུངས་ནས། ཏྲོས་པ་བཞིན་དུ་སྐད་ཅིག་འཁྱམས།། 70

དེ་ནས་བདེ་སོགས་མཛེས་པ་ཡི། ཟླ་དགའ་གནས་པ་ཤར་གྱི་ཕྱོགས།
ཟླ་འཆར་སྣང་བ་ཉེ་བ་ནི། ཙན་དན་དག་གིས་མཆོད་བཞིན་མཛེས།། 71

དེ་ནས་བདུད་རྩི་བྱེད་པ་ནི། ལོངས་སྤྱོད་ཅན་གྱི་ལོངས་སྤྱོད་ཀྱི།
སྐལ་བཟང་རྩེ་དགའ་ཁྲོད་པར་ཅན། སྒོ་རསངས་གཏོང་གི་ཁྲོད་ཅན་ཤར།། 72

इति सुहृद्वचनं सहसोच्छल-
द्विपुलहर्षमयः स निशम्य तत् ।
निजपदं प्रययौ कलयन् धिया
दिवसशेष मनेकयुगोपमम् ॥ ६६ ॥

अथ सन्ध्यावधूसङ्गादिव संक्रान्तकुङ्कुमः ।
जगाम गगनोद्याने तिग्मांशु र्गाधरागताम् ॥ ६७ ॥

दिनान्ते पद्मिनीकान्ते विश्रान्ते ऽस्ततटान्तरे ।
पादसंवाहनासक्ता सन्ध्या तस्यान्तिके बभौ ॥ ६८ ॥

ततश्च पश्चिमाम्भोधिं प्रविष्टे वासरेश्वरे ।
ख मपूर्य्यत नक्षत्रै स्तदुत्थैरिव शीकरैः ॥ ६९ ॥

शनैः स्तोकतमश्यामा श्यामा भुवनभाजनात् ।
सन्ध्यारागासवं पीत्वा क्षीवेवाघूर्णत क्षणम् ॥ ७० ॥

ततः प्राची शचीकान्तविलासवसतिः ककुप् ।
आसन्नेन्दूदयालोकचन्दनेन विराजिता ॥ ७१ ॥

अथोदयौ सुधासूतिः श्यामामुखविशेषकः ।
भोगिनां भोगसौभाग्यलीलासुखविशेषकः ॥ ७२ ॥

ཟླ་བའི་ཊི་དཀའ་མངོན་ཕྱོགས་པའི། ཀུ་མུད་ལྡན་པ་མཐོང་གྱུར་ནས།
ཁྲི་བས་ཞུམ་བཞིན་པདྨ་ཅན། གཟི་བྱིན་ཉམས་ཤིང་ཟུམ་པར་གྱུར།། 73

ཟླ་བའི་ཐིག་ལེ་གསར་པ་དང་། སྐར་མའི་ཚོགས་ཀྱི་དོ་ཤལ་ཅན།
སྒོ་བསངས་མ་དེ་ཐུབ་པ་ནི། དུལ་བའི་མི་མཐུན་ཕྱོགས་ཉིད་གྱུར།། 74

དེ་ནས་མཚན་དེ་ཁང་བཟང་དུ། སྨིད་ལྡན་མ་ལ་ཡ་ཅན་མ།
གཉིད་མེད་སྨིན་གྱི་བཞིན་པ་ཡི། བསམ་གཏན་ལྡན་པས་རབ་བསམས་པ།། 75

བདག་ནི་བག་མར་ཉེ་བ་ཡི། བར་ན་གནས་པའི་མི་མཐུན་ཕྱོགས།
མཚན་མོ་འདི་ནི་སྲུན་བརྒྱ་དང་། ལྡན་པ་བཞིན་དུ་ཡོངས་མི་འཛད།། 76

ཀྱི་མ་ནམ་མཁའི་སྐྱེད་མོས་ཚལ། རྒྱ་སྐར་མེ་ཏོག་འཛུམ་ལྡན་པ།
རི་བོང་ཅན་འགྲོགས་དགའ་བ་ཡི། མཚན་མོ་ཡིས་ནི་གཏོང་མི་བྱེད།། 77

ཤིན་དུ་རིང་བའི་མཚན་མོ་འདི། བདག་གི་དགའ་བའི་གེགས་སུ་གྱུར།
རང་ཉིད་བདེ་བའི་རོར་ཆགས་པ། སུ་ཡིས་གཞན་གྱི་གདུང་བ་ཤེས།། 78

ཞེས་པ་དེ་ཡི་བསམ་པ་ནི། གདུང་བྱེད་ཟེར་སུ་འབྲེལ་བ་ཡི།
རོར་བཞིན་དུ་ནི་མཚན་མོ་དེ། དལ་གྱིས་མཐོང་བ་མིན་པར་གྱུར།། 79

དེ་ནས་སྐྱ་རེངས་གོས་དང་ལྡན། འབྲེལ་བས་ཟླ་བའི་མེ་ལོང་ཟགས།
དཀའ་སྤྱོད་ཉེ་བ་ལ་ཆས་བཞིན། སྣང་བ་ལྡན་པ་ཐོ་རེངས་བརྫེས།། 80

विलासहासाभिमुखीमिन्दो वीक्ष्य कुमुद्वतीम् ।
मन्युलीनेव नलिनी निमिमील गलद्युतिः ॥ ७३ ॥

प्रत्यग्रचन्द्रतिलका तारानिकरवाहिनी ।
कामं जगाम सा श्यामा मुनिसंयमवामताम् ॥ ७४ ॥

तस्यां निशायां सोत्कण्ठा हर्म्ये मलयवत्यथ ।
जीमूतवाहनध्याननिर्निद्रा समचिन्तयत् ॥ ७५ ॥

इयं मम समासन्नविवाहान्तरवर्त्तिनी ।
न परिक्षीयते वामा शतयामेव यामिनी ॥ ७६ ॥

अहो नु गगनोद्याने शशिसङ्गमनिर्वृता ।
तारकाकुसुमस्मेरं रजनी न विमुञ्चति ॥ ७७ ॥

आयामिनी यामिनीयं याता मे प्रियविघ्नताम् ।
स्वयं सुखरसासक्तः को जानाति परव्यथाम् ॥ ७८ ॥

इति चिन्तानुबन्धेन तस्याः सन्तापकारिणा ।
सानुरोधेव रजनी जगामादर्शनं शनैः ॥ ७९ ॥

अथारुणांशुकवती त्वरास्रस्तेन्दुदर्पणा ।
आसन्नोत्सवसज्जेव प्रभा प्राभातिकी बभौ ॥ ८० ॥

པདྨོ་ཅན་གྱི་དགའ་བ་ཞར། མཚན་མོ་བྲུན་པ་ཉི་བ་ན།
འབྱུང་པོ་ཐམས་ཅད་བདེ་བའི་སྐད། མིག་གི་དགའ་སྟོན་དག་ཏུ་གྱུར།། 81

དེ་ནས་པདྨ་ལྡན་པ་ཡིས། ཉིར་བྱེད་ཟེར་འཛིན་ལ་ཞུགས་ཚོ།
བྱང་བའི་ན་ཚུང་འགྲོགས་པ་ཡིས། བཀྲ་ཤིས་སྨྲ་དག་རབ་ཏུ་བསྒྲུན།། 82

དེ་ནས་གྲུབ་པའི་བདག་པོ་ནི། ཕུན་ཚོགས་མང་བའི་ཁྲིམ་དག་ཏུ།
བུ་མོ་བག་མའི་དགའ་སྟོན་དག། ཅོམ་པའི་ཆས་ནི་རབ་ཏུ་བསྟན།། 83

ཅི་སྟེ་གྲུབ་པའི་ན་ཚུང་གིས། ལྷ་ཡི་གོས་དང་རྒྱན་རྣམས་ཀྱིས།
བུ་མོ་བརྒྱན་པ་མཐོང་གྱུར་ནས། ལྷ་མོ་རྣམས་ཀྱིས་པན་ཚུན་སྨྲས།། 84

འདི་ནི་ཉུ་མ་རབ་མཛེས་པ། དོ་ཤལ་ཁྲར་གྱི་རབ་ཏུ་བསྒྲིབས།
མཛེས་སྡུག་སྒྲིབ་པར་བྱེད་པ་ཡེ། ཤིན་ཏུ་མང་བའི་རྒྱན་གྱིས་ཏེ།། 85

གྲོགས་མོ་ལུས་ཕྲ་ཉུ་མའི་ངོས་ལ་རིན་ཅེན་འཕྲེང་བའི་ཁྲར་གྱིས་ཅི་ཞིག་བྱེད།
ཁྱོད་ནི་བཀྲ་བར་རྒྱན་ལ་མཁས་དེ་མིག་བཟང་དག་ལ་མིག་སྣར་འདེས་ཀྱང་ཅི།
བཞིན་རས་ཟླ་བའི་དཀྱིལ་འཁོར་དག་ལ་ཁྱོད་ཀྱིས་འབད་ནས་དགའ་བར་
བསྒྲུབས་པའི་མཚོན།
ཀླུ་ཅི་དག་གི་དོག་པ་རྣམས་ནི་དྲི་མ་ཆགས་པར་བྱེད་པ་འདི་ལ་ལྟོས།།

དེ་ལྟར་ཀུན་དགེ་བརྗོད་པ་ཡིས། གྲོགས་མོས་རྒྱན་གྱི་རྣམ་འགྱུར་ནི།
བཀྲ་ཤིས་སྐད་དུ་བརྟགས་གྱུར་པ། ཤིན་ཏུ་ཆུང་བ་དག་ཀྱང་མཛེས།། 87

उदिते पद्मिनीकान्ते शान्ते तमसि शार्व्वरे ।
बभूव सर्व्वभूतानां सुखाय नयनोत्सवः ॥ ८१ ॥

ततः प्रवृत्ते पद्मिन्या दिवाकरकरग्रहे ।
उच्चयु र्मृङ्गललनासङ्गमङ्गलगीतयः ॥ ८२ ॥

ततः सिद्धाधिनाथस्य भवने भूरिसम्पदः ।
सुतापरिणयारम्भसम्भारः समवर्त्तत ॥ ८३ ॥

अथ सिद्धपुरन्ध्रीभि र्दिव्यांशुकविभूषणैः ।
दृष्ट्वा प्रसाधितां कन्या मूचु रसरलो स्त्रियः ॥ ८४ ॥

हारोऽस्याः कुचयो र्भारः परिहारः परं रुचः ।
लावण्यव्यवधानेन कृतं नूपुरेण किम् ॥ ८५ ॥

तन्वङ्ग्याः सखि किं कृतः स्तनतटे रत्नावलीभि र्भरः
चित्रं मण्डनमण्डितासि सुदृशः किं वाञ्जनेनामुना ।
रम्यानञ्जनदुग्धक्षेण विहिता वक्त्रेन्दुबिम्बे त्वया
पश्येयं कुरुते कलङ्ककलनां कस्तूरिकामञ्जरी ॥ ८६ ॥

सखीभिरिति संकल्पजल्पै राकल्पिते भ्रमः ।
कल्पितो मङ्गलायैव स्वल्पोऽप्यस्या व्यराजत ॥ ८७ ॥

དེ་ནས་ནམ་མཁའ་གཞལ་ཡས་ཁང་། ནོར་བུ་འཕྲེང་བའི་ཟེར་འཕྲེང་ཅན།
དོ་ཤལ་བ་གམ་ཅན་ལྷ་བུས། སྤྲིན་གྱི་བཞོན་པ་རབ་ཏུ་འོངས།། 88

ཡོན་ཏན་ལ་གུས་འཇིག་རྟེན་གསུམ་གྱིས་མཆོག།
གྲུབ་པའི་མགོར་པོས་མཆོད་པར་གྱུར་བ་དེས།
རིག་འཛིན་འཕྲེང་བ་བརྒྱ་ཕྲག་རྗེས་འབྲང་ཞིང་།
བསྐོར་བྱས་བཀྲ་ཤིས་ས་གཞི་དག་ཏུ་ཕྱིན།། 89

དེ་ནས་རིན་ཅན་གཞལ་ཡས་ཁང་གནས་པ།
ཡིད་སྐྱེས་རྩེ་དགའི་འཁྲི་ཤིང་བུ་མོ་ནི།
བག་མ་ལ་དགའ་མཛེས་པའི་ཚ་དག་གིས།
ཕྲུགས་ལ་རྒྱན་དག་སྤྲེར་བ་བཞིན་དུ་འོངས།། 90

གྲོགས་མོ་འི་ལག་པས་བསྐྱོད་པའི་རྔ་ཡབ་རྟེས།
ཉ་བའི་ཟླ་ལ་ཡལ་འདབ་ལྷུང་གྱུར་པ།
འགྲམ་པར་རིག་པས་སྐད་ཅིག་དེ་རབ་མཛེས།
རྟགས་ཡོད་ཟླ་བས་བརྒྱན་པའི་མཚན་མོ་བཞིན།། 91

དེ་ནས་བག་མའི་དགའ་སྟོན་ཆེན་པོ་ལ།
ཆོ་ག་བཞིན་ཞུགས་གྲུབ་བདག་བུ་མོ་ཡི།
ལག་བཟུང་རིག་པ་གསར་བའི་བདུད་རྩི་ཡིས།
རིག་འཛིན་རྒྱལ་པོ་འི་སྐུ་ཞི་དགའ་བར་གྱུར།། 92

अथाययौ विमानेन मणिमालांशुमालिना ।
हरिहर्म्यायमानेन व्योम्ना जीमूतवाहनः ॥ ८८ ॥

जगत्त्रयीपूज्यगुणादरेण
सिद्धाधिनाथेन स पूज्यमानः ।
विद्याधरश्रेणिशतानुयातः
सज्जीकृतां मङ्गलभूमि माप ॥ ८९ ॥

अथाययौ रत्नविमानसुस्था
कन्या मनोजन्मविलासवल्ली ।
विवाहहर्षद्युतिसंविभागै-
र्विभूषणानीव दिशां दिशन्ती ॥ ९० ॥

सखीकरान्दोलितचामराग्र-
विस्रस्तकर्णोत्पलपल्लवेन ।
कपोललग्नेन बभौ क्षणं सा
न्यस्ताङ्कचन्द्राभरणा निशेव ॥ ९१ ॥

ततः प्रवृत्ते विधिवद्विवाह-
महोत्सवे सिद्धनृपात्मजायाः ।
पाणिग्रहस्पर्शनवामृतेन
ननन्द विद्याधरराजसूनुः ॥ ९२ ॥

ཁྲོ་ཤུག་དེ་དག་ཡུམ་ནི་བག་མའི་ཚེ།
དོ་ཤལ་ཙེ་འཛོམ་རིན་ཅན་ལ་འཕོས་མཛེས།
མཛའ་བསུ་སྐྱིང་ལ་གོ་སྣབས་ཁྲོབ་གྲུར་པ།
པན་ཚུན་རབ་ཏུ་དང་བས་ཞུགས་པ་བཞིན།། 93

བག་མའི་ཚོགས་རབ་ཏུ་སྤྲུར་གྲུས་པ།
མཆོད་ཡོན་བསྟེན་པ་དེ་དག་རྒྱལ་པོའི་ཁྲིམས།
གླུ་དང་གར་ལྡན་མགྲོ་རིས་ལྟར་མཛེས་པ།
རིན་ཅན་སྤུན་བཀོད་དགའ་སྟོན་འོས་པར་སོང་།། 94

དེ་ནས་དགའ་སྟོན་སྐྱོ་བའི་ཁྱད་པར་གྱིས།
གར་གྱིས་ངལ་བཞིན་འདབ་བརྒྱའི་སྦྲང་རྩི་འཐུངས།
ཚ་ཟེར་ལྡན་པའི་ཟེར་འཕྲེང་ཤུབ་རི་ཡི།
ངོས་ལ་འཁོད་པས་དལ་གྱིས་ངལ་གསོ་བསྟེན།། 95

དེ་ནས་འོད་ཆགས་ཉིན་མོའི་དཔལ་དང་ནི།
ཆགས་ལྡན་བྲུན་མཚམས་དག་ཀྱང་ཁྲིད་བྱས་ནས།
འོད་ཟེར་འཕྲེང་བ་སྐྱིད་ཚལ་ལ་ཆགས་བཞིན།
ལྷུན་པོའི་པ་རོལ་ངོས་ཀྱི་ས་གཞིར་སོང་།། 96

རྒྱུ་སྐར་གཡོ་ལྡན་མཚན་མོ་རི་དྭགས་མིག།
ཉིན་མོའི་མཇུག་ཏུ་གོས་སྔོན་ལྡར་བ་མཐོང་།

तौ दम्पती हारमहार्हरत्न-
संक्रान्तदेहौ वभतु विवाहे ।
प्रीत्येव लब्ध्वा हृदयेऽवकाशं
परस्परं स्वस्थतया प्रविष्टौ ॥ ९३ ॥

निर्वर्त्तितोद्वाहविधिप्रबन्धौ
तौ गीतनृत्योचितनाककान्तम् ।
विन्यस्तरत्नासन मर्घ्यभाजौ
राजाङ्गनं जग्मतु रुत्सवार्हम् ॥ ९४ ॥

अथोत्सवोत्साहविशेषनृत्त-
खिन्नेव पीत्वा मधु शातपत्त्रम् ।
विश्रान्ति मस्ताद्रितटे नियम्ना
भेजे शनैरंशुमतोऽंशुमाला ॥ ९५ ॥

ततः समादाय करावलम्बनां
दिनश्रियं रागवतोऽद्य सन्ध्याम् ।
उद्यानलोभादिव रश्मिमाली
मेरो र्जगामापरपार्श्वभूमिम् ॥ ९६ ॥

नीलाम्बराद्दश्यत वासरान्ते
विलोलतारा रजनी मृगाक्षी ।

གྱུལ་པོའི་ངང་པའི་སྐད་ངག་མཁན། ཉམས་ལྡན་མཆོག་གི་རིག་བསྒོར་དེ།
མཁས་པའི་མདུན་ས་པད་ཧྲན་ལ། ལོངས་སྤྱོད་སྐལ་བཟང་ལྡན་པ་གྱུར། 6

ཉེ་བར་བསྟེན་ལ་རབ་ཞུགས་པ། དེ་ཡི་ལེགས་བཤད་ཡོན་ཏན་ཅན།
མར་མེའི་རྩེ་མོ་ལྟ་བུ་ཡིས། སྐྱེ་བོ་རྨོངས་པའི་རབ་རིབ་སྒྲོགས། 7

ནས་ཞིག་མདུན་སར་བློ་བཟང་དེ། འདུག་བས་ལེགས་བཤད་གདམས་ཀྱི་ནི།
མཇུག་ཏུ་བློ་བཟང་ཞེས་པ་ཡི། སློན་པོའི་གཙོ་ལ་རབ་སྨྲས་པ། 8

ལེགས་པའི་སྒྲ་དང་ཚིག་ལ་ཞོན། ཡོན་ཏན་རྒྱན་དང་ཡང་དག་ལྡན།
ཁྱེད་རྣམས་དག་གི་ལེགས་བཤད་ཀྱིས། མདུན་ས་འདི་ནི་ངག་བཞིན་མཛེས། 9

ལེགས་པར་སྦྱིན་ཞིང་རོ་དང་ལྡན། ལེགས་པར་བཤད་པ་གསར་པ་ནི།
མེ་ཏོག་ལྟ་བུ་འགའ་ཞིག་ནི། ཁྱོད་ཀྱིས་རྙེད་པར་གྱུར་དམ་ཅི། 10

ལེགས་བཤད་ཉམས་དང་མཐུན་ཉམས་དང་། རྟོག་པ་ཉམས་ཀྱང་གྱིས་པ་ནི།
གསར་པ་ཁོ་ན་ཡིད་འཕྲོག་སྟེ། བུད་མེད་ཉམས་ཀྱི་ལང་ཚོ་བཞིན། 11

རོ་དང་ལྡན་ཡང་ཉམ་པར་ཡངས་པའི་མེ་ཏོག་དོན་མཐུན་ཡོངས་བཏང་ནས།
ཡོངས་འཛིན་ཡོངས་སུ་འདོར་ཞིང་རིང་ནས་རིང་དུ་རྗེས་སུ་གྱི་བྱེད་པ།
གསར་པ་གསར་པའི་སྦྲང་རྩི་ལ་ཆགས་ཀྱང་བྲུག་པ་ནི་ནགས་ཉམས་སུ།
རྟག་ཏུ་ཉམས་སུ་སྐྱོང་གྱུར་རིན་ཆེན་མཐུར་ལས་འཁྲུལ་པར་བྱེད། 12

འཛིགས ཤིང འཁྲུལ བས ཡང ཡང སྒྲོགས རྣམས སུ།
རྣམ པར བལྟ ཞིང མངོན པར འགྲོ བ བཞིན།། 97

དེ ནས ཤར གྱི རི ཙེར རི བོང ཅན།
འོད ཟེར འཕྲེང བཤིལ གྱི དྲ བས བསྒམས།
བ གམ ཆེར འཛོགས དགའ སྟོན ཆེན པོ ལ།
སྒྲུབ པའི བུ མོ འི གར ལ བལྟ བ བཞིན།། 98

རྒྱ སྐར རྒྱུ དང འབྲས ཡོས མི དོག གཏོར།
མཚན མོ འི ཟླ བས བག མར བླངས པ དེར།
སྤྲང ཅིའི བརྟུལ ཞུགས སྤྲང ཅིས སྲོས པ ཅན།
ཀུ མུ ད འབྱུང གནས ཅི ཡང རབ དཀར གྱུར།། 99

དེ ནས ཉམས དགའ དགའ སྟོན ཆེན པོ དེར།
འཕྲེང བ རོ ཤལ རབ འབར དབྱུ བ ག་སོ།
སྒྲུབ པའི ན ཆུང འཛིག དེན རྣམ པར མཛེས།
ཟླ ཤར བདུད ཙིའི རྒྱ མཚོ འཕྱུར བ བཞིན།། 100

དེ ནས ལྷ རྫོ དགའ སྟོན ཆེན པོ ནི།
ཡོངས སུ རྒྱས་ཚོ གྲོགས དང ལྡན པ ཡིས།
ཉེ འོད གཉེན ལྡུས ལེ ཁྲིའི ཚོགས ཀྱིས་བཞིན།
སྒྲུབ པའི གྲོང དུ གྲོང པའི རྩེ དགའ བྱུང།། 101

विलोकयन्ती भयसम्भ्रमेण
मुहुर्दिगन्तानभिसारिकेव ॥ ९७ ॥

अथोदयाद्रेः शिखरं शशाङ्कः
करावलीस्फाटिकजालपट्टम् ।
महोत्सवे सिद्धपुरन्ध्रिनृत्यं
द्रष्टुं महाहर्म्यमिवारुरोह ॥ ९८ ॥

प्रकीर्णतारा‌क्षतलाजपुष्पे
तस्मिन्निशाचन्द्रमसो विवाहे ।
अभून्मधुक्षीवमधुव्रतानां
कोऽपि प्रमोदः कुमुदाकराणाम् ॥ ९९ ॥

महोत्सवोत्साहरसेऽथ तस्मिन्
विलोलफेणोज्ज्वलमाल्यहारः ।
नृत्यन् बभौ सिद्धपुरन्ध्रिलोकः
चन्द्रोदयोद्भूत इवामृताब्धिः ॥ १०० ॥

ततः प्रभाते परिवर्द्धमाने
महोत्सवे मित्रसमागमेन ।
बालातपे सिद्धपुरे बभूव
सिन्दूरपूरैरिव पौरकेलिः ॥ १०१ ॥

དགའ་སྟོན་ཆེན་པོ་སྨད་བྱུང་དགའ་བའི་ས།
ཉི་མ་དྲུག་ནི་དལ་གྱིས་རབ་འདས་དེ།
ཉི་མ་བདུན་གྱི་དང་པོ་རི་ངོས་ལ།
རིག་འཛིན་རྒྱལ་པོ་འི་བུ་ནི་ནམ་པར་རྒྱུ།། 102

དེར་ནི་གདེངས་ཀའི་ནོར་བུའི་འོད་ཟེར་དག།
རབ་གསལ་ཟླ་བའི་སྣང་བ་རྒྱས་བྱེད་པ།
ཟླ་བའི་དཀྱིལ་འཁོར་ཡོངས་རྫོགས་བཞིན་རས་ཅན།
ཀླུ་གཞོན་པ་དང་བཅས་པ་མདུན་དུ་མཐོང་།། 103

མཆི་མ་སྨུག་པོར་རབ་འབབ་ཐིགས་པ་ཡི།
འཕྲེང་བས་ནུ་མའི་དཀྱིལ་འཁོར་དཀྲིགས་གྱུར་ཅིང་།
རབ་དྲག་སྡུ་ངན་གྱིས་བཅོམ་འདར་བ་དེའི།
སྙིང་རྗེའི་ཚིག་རབ་ཏུ་གསང་བ་ཐོས།། 104

ཀྱི་ཧུད་མཉེས་གཤིན་ས་འོག་ནོར་བུའི་སྒྲོན།
ཇི་ལྟར་ཁྱོད་ནི་བརྣག་ལ་ཉེ་བ་ཐོབ།
ཁྱོད་གདོང་ཆུ་སྐྱེས་ཀུན་དགའི་ཚོགས་བཞིན་མཛེས།
འདི་ནི་བདག་གིས་ཕྱི་ནས་གང་དུ་མཐོང་།། 105

ཀྱི་ཧུད་དགའ་མའི་དགའ་བའི་འཁྲི་ཤིང་དཔྱིད།
ཡིད་སྤྲུབས་འཚམས་སྦྱོར་པོ་ཉ་ལང་ཚོ་འདེར།

शनैः प्रयातेषु दिनेषु षट्सु
महोत्सवस्याद्भुतहर्षभूमेः ।
गिरे स्तटे सप्तमवासराग्रे
चचार विद्याधरराजसूनुः ॥ १०२ ॥

ददर्श तत्र स्फुटरश्मिजाल-
फणामणिस्फीतकृतप्रकाशम् ।
मात्रानुयातं परिपूर्णचन्द्र-
बिम्बाननं नागकुमार मग्रे ॥ १०३ ॥

तस्याः प्रसर्पद्घनवाष्पबिन्दु-
मालावकीर्णस्तनमण्डलायाः ।
अत्युग्रशोकाहतिकम्पितायाः
शुश्राव तारं करुणप्रलापम् ॥ १०४ ॥

हा वत्स पातालमणिप्रदीप
समीप माप्तोऽसि कथं क्षयस्य ।
द्रक्ष्यामि कान्तं क्व पुन स्तवेद-
मानन्दसन्दोह मिवाननाब्जम् ॥ १०५ ॥

अस्मिन् प्रियप्रीतिलतावसन्ते
किं यौवने मन्मथसन्धिभूते ।

ཛཱི་ག་གཅིག་གི་སྒྲོག་གྱུར་ཁྱོད་ཟ་འགྱུར།
དུས་ཀྱི་གཉིས་འཐུང་གི་བཅོམ་ཚུ་ད་བཞིན།། 106

ཞེས་པ་དེ་ཡི་སྙིང་རྗེའི་སྒྲ་གྲོས་ནས།
གྱི་ངན་ཟུག་རྡུ་རང་དུ་རབ་ཟུག་པ།
རིག་འཛིན་རྒྱལ་པོའི་བུ་ཡི་མདོང་ཕྱོགས་ཏེ།
དེ་ལ་བཟོད་དཀའི་སྡུག་བསྔལ་རྒྱ་དག་ཏྲིས།། 107

མ་མ་ཁྱོད་ཀྱི་ཚོ་ངེ་དྲག་པོ་འདི།
སྡུག་བསྔལ་དྲག་པོའི་གསལ་བྱེད་ཅི་ལས་སྐྱེས།
དགེ་བའི་གཟུགས་ཅན་དམ་པ་འདི་ལ་ཁྱོད།
དྲག་པོ་ཀུན་དུ་འདར་བྱེད་ཅི་ཞིག་དགོས།། 108

ངེས་པར་དགེ་བ་དག་ལ་འཇོས་པའི་ལུས།
སྐྱེ་བོ་བཟང་པོ་དང་འགྲོགས་བདེ་བ་སྤེར།
ཉམ་པ་འདི་ལྟ་བུ་ནི་རབ་འཛོམས་པའི།
རྒྱུད་པའི་གནས་ཉིད་རབ་དུ་མི་འགྱུར་རོ།། 109

ཞེས་པ་དེ་ཡིས་སྡུག་བསྔལ་དུག་འབོས་འབྲུགས།
བརྩེ་བའི་རང་བཞིན་དེ་ཡིས་ཏྲིས་པ་དེས།
འབྲལ་བས་འཇིགས་ནས་བུ་ཡི་བཞིན་ལ་མིག
ཕྱར་པ་བཙུགས་བཞིན་དེ་ལ་རབ་སྨྲས་པ།། 110

हा भक्ष्यसे बान्धवजीवभूत
कालद्विपाक्रान्त इवासि पुत्र ॥ १०६ ॥

कस्मात् तवायं घनदुःखशंसी
मातः प्रजातः प्रसभं प्रलापः ।
किं तीव्र माकम्पक मस्य साधोः
कल्याणमूर्त्ते रभिशङ्कयेत् कम् ॥ १०७ ॥

वपूंषि कामं कुशलोचितानि
सौजन्यसंवादसुखप्रदानि ।
एवंविधानि प्रतियातनानां
नैवास्पदत्वं विपदां प्रयान्ति ॥ १०८ ॥

संक्रान्ततद्दुःखविपाकुलेन
पृष्टेति सा तेन दयामयेन ।
त मब्रवीत् कीलितलोचनेव
वियोगभीत्या वदने सुतस्य ॥ १०९ ॥

བཙོས ཐབས ཉིད པར གྱུར པ ངེད ཀྱི ནི།
བསྡུག བསྔལ ཉིད དག ཐོས པས ཁྲོད ལ ནི།
ལས ངན སྨིན་པ ཉེར གནས བཟོད དཀའ ཡི།
རྣམ པ འདི ནི བདག ལ དུས མིན ལྷུང ༎ 110

རྒྱ ཆེ གྲགས འབར དང སྐྱོང རིགས ཉིད ཀྱི།
སྒྱུ རྒྱུ བདག གི སྲ གཞོན འདི ལ ནི།
ཁྲེད པོ གདུག པས ཙ བ འཇོམས པ ཡི།
སྟ གྲི རྣོན པོ འདི ནི ཆམས སུ བྱས༎ 111

རྟག ཏུ ཟབ པར སྟོན བྱེད མཁའ ཞིང ལ།
ཐམས ཅད བཀླག པ བསྐྱང སླད རེ སོས ཀྱི།
གདེངས ཅན འཛིན པ དག གིས སྒྲུ རེ རེ།
གསོས དང དགའ ཀྱིས མཆན པ སྐྱིང བར བྱེད༎ 112

གང འདི ཁ བའི རི ནི བཀོད པ ཡི།
སྤུང པོ པ རོལ མཐོང མིན མཐོང གྱུར པ།
འདི ནི གདེངས ཅན ལུས ཟོས རོར བ ཡི།
ཀེང རུས འཛིང བས བསྒྲུབས པའི རུས ཕུང ཡིན༎ 113

མཐར བྱེད སོ ཡི དྲུང དུ སོང གྱུར ཅིང །
གསོས དམར བཀའ ནི རབ དུ བཟུང བྱས པ།

किं निष्प्रतीकारसमुद्गमेन
श्रुतेन ते सद्यसनानलेन ।
अकालपाती मम दुःसहोऽयं
दुष्कर्म्मपाकोपनतप्रकारः ॥ ११० ॥

विशालकीर्त्त्युज्ज्वलशङ्खपाल-
कुलाङ्कुरे वत्सतरे ममास्मिन् ।
मूलाभिघाती विधुरेण धात्रा
सज्जीकृतोऽयं कठिनः कुठारः ॥ १११ ॥

एकः सदा भक्षणदीक्षितस्य
तार्क्ष्यस्य सर्व्वक्षयरक्षणाय ।
वारेण नागः फणिनायकेन
विसृज्यते पाटलपट्टचिह्नः ॥ ११२ ॥

योऽयं तुषाराचलसन्निवेशः
संदृश्यते राशि रदृश्यपारः ।
स एष भुक्तोज्झितभोगिकाय-
कङ्कालमालाकलितोऽस्थिकूटः ॥ ११३ ॥

वारक्रमेणाद्य ममास्य सूनोः
कृत स्तदन्तिक मागतस्य ।

བདག་གི་བུ་འདིས་དེ་རིང་རིམ་གྱིས་ནི།
ངེད་རིགས་རྩ་བ་འཇོམས་པའི་རིམ་འདི་ཐོབ།། 114

ཅེས་པ་འཇིགས་པས་སྐྱུར་དུ་སྨྲ་བྱེད་ཅིང་།
བུ་དེ་ཡི་ནི་དབུགས་དག་འབྱིན་བྱེད་པ།
དེ་ཡིས་དེ་ནི་གོས་འདབ་ཀྱིས་བསྒྲིབས་ནས།
སྙིང་རྗེའི་ང་རོ་གསང་པོར་ཆེ་ངེ་བཏོན།། 115

ཀྱི་ཧུད་དུང་གི་གཙུག་ཕུད་འགྲོ་བའི་རྒྱན།
གསར་བར་འགྲོལ་འདི་ལྟར་ཁྱོད་རིང་ཅི།
ཞེས་བཟོད་བུ་ཡི་མགྲིན་བཙུང་དེ་ཡི་ནི།
ཐག་པར་བཞིན་བཀོད་ན་དེ་སྔོངས་པར་གྱུར།། 116

དལ་གྱིས་འདུ་ཤེས་ཐོབ་ཅིང་སྨག་མ་དེ།
བུའུ་གཅིག་ལྡན་པ་བཞིན་གཉེན་ནུས་བཟུང་།
དེ་ཡི་སྡུག་བསྔལ་ནགས་མེ་ཐྲིག་པའི་ཐབས།
བཅེ་བས་བརྟན་པའི་བློ་ཤེས་རབ་བསམས་པ།། 117

སྙིང་རྗེས་དབང་པ་གང་གི་དུག་དུ་ནི།
གཞན་དག་བཅོལ་ནས་ལུས་ངན་གསོ་བྱེད་པ།
ཀྱི་མ་འདབ་ཆགས་དབང་གིས་འབད་པ་ནི།
གདུག་པས་རྗེས་སུ་འབྲེལ་འདི་རབ་ཏུ་དམན།། 118

स राजहंसः सरसैर्वृतः कविवरैः सदा।
विद्वत्सभाकमलिनीभोगसौभाग्यवानभूत् ॥ ६ ॥

उपदेशप्रवृत्तस्य सगुणास्तस्य सूक्तयः।
जनस्य मोहतिमिरं जहुर्दीपशिखा इव ॥ ७ ॥

स कदाचित् सभासीनः सुभाषितकथान्तरे।
सुमतिः सुमतिं नाम प्रधानामात्यमब्रवीत् ॥ ८ ॥

साधुशब्दपदारूढैर्गुणालङ्कारशालिभिः।
सभा भवद्भिर्भात्येषा भारतीव सुभाषितैः ॥९ ॥

अप्यन्विष्टानि सत्याकरसवन्ति नवानि च।
सुभाषितानि भवतां कुसुमानीव कानिचित् ॥ १० ॥

सूक्तीनां प्रतिभानाञ्च मञ्जरीणाञ्च जृम्भितम्।
नवमेव मनोहारि नारीणामिव यौवनम् ॥ ११ ॥

सरसमपि विहाय व्यायतं पुष्पसार्थं
परिचितपरिहारी दूरदूरानुसारी।
भ्रमति सततसक्तास्वादमन्दादरत्वात्[1]
नवनवमधुलुब्धः षट्पदः काननेषु ॥ १२ ॥

१ Orig. मन्दाररत्वात्।

བྱ་དང་བྲལ་བར་གྱུར་པ་བྱ་མེད་གོ།
མ་འདི་ངས་པ་ཉིད་དུ་འཚོ་བ་ཡིན།
གཞོན་ནུ་ཤིན་ཏུ་གཞོན་པའི་ལུས་ཅན་འདི།
རང་གི་ལུས་བྱིན་བདག་གི་བསྲུང་བར་བྱ།། 119

སྐད་ཅིག་འདི་བསམས་པ་དེ་ཡིས་དེར་སྨྲས་པ།
མ་གཅིག་ཁྱོད་ནི་བུ་བཅས་རང་སར་སོང་།
སྐྱུ་དྲག་གཡོད་པའི་གནས་སུ་བདག་མཆི་ཡིས།
གོས་དམར་མཚན་མ་འདི་ནི་བདག་ལ་སྩོལ།། 120

ཞེས་པ་བརྩེ་ལྡན་དེ་ཡིས་བརྗོད་ཙམ་ལ།
ཡན་ལག་འཁྲི་ཤིང་འདར་དེས་དེ་ལ་སྨྲས།
འགལ་བ་འདི་ནི་ཁྱོད་ཀྱིས་བརྗོད་མི་བྱ།
ཁྱོད་ནི་ང་དང་གཙུག་ལས་ལྷག་བདག་གི་བྱ།། 121

བདེ་མེད་ལས་ཀྱི་ཉེར་གནས་གཏིང་མེད་མཚོ།
རྨོངས་པའི་རྦ་རླབས་ལྡན་པར་བདག་འཇུག་གོ།
ཉེས་པ་བྱེད་པ་རྣམས་ལ་སྡུག་བསྔལ་ནི།
དུས་མིན་སྐྱོགས་ཀྱི་རྫ་བ་བཟོད་དཀའ་སྐྱུང་།།

དམ་པའི་སྙིང་རྗེས་ཚ་གཏེར་ཁྱོད་ཀྱི་ལུས།
འགྲོ་བའི་སིག་དང་སྲོག་གྱུར་བསླབ་པ་དེ།

वियुज्यमाना तनयेन नेयं
जीवत्यवश्यं जननी विवत्सा ।
अयं कुमारः सुकुमारमूर्त्ति-
र्मयैव रक्ष्यः स्वतनुप्रदेन ॥ ११९ ॥

क्षणं विचिन्त्येति स ता मुवाच
मात र्व्रज त्वं ससुता स्वभूमिम् ।
गच्छाम्यहं पन्नगवध्यधाम
प्रयच्छ शोणांशुकचिह्न मेतत् ॥ १२० ॥

इत्युक्तमात्रे सदयेन तेन
सा कम्पमानाङ्गलता त मूचे ।
न वाच्य मेतद्भवता विरुद्धं
त्वं शङ्खचूडादधिकः सुतो मे ॥ १२१ ॥

अहन्तु मोहोर्म्मि मगाधसिन्धु-
मशर्म्मकर्म्मोपनतं विशामि ।
अकालयन्त्रोपलदुःसहानि
दुःखान्यलं दुष्कृतिनः पतन्ति ॥ १२२ ॥

साधो सुधासन्निधि राश्रितानां
सत्त्वोदधे स्वस्तिमती तनुस्ते ।

འཛིག་ཀྱང་མི་འཛིག་མདོན་སྨྲས་རིན་བྱེད་ཀྱི།
བདུད་རྩི་ཉི་འདི་ལེགས་པར་ལྡན་གྱུར་ཅིག ‖ 123

ཅེས་པ་དེ་ཡིས་བརྗོད་ཅིང་འབད་པ་དེས།
རྗེས་སུ་བཅིངས་བྱས་རང་ལུས་སྦྱིན་པ་ལ།
གང་ཚེ་སེམས་སྐྱོད་གཡོ་བ་མེད་གྱུར་པ།
དེ་ཚེ་དུང་གཙུག་གིས་ཀྱང་དེ་ལ་སྨྲས ‖ 124

མཁའ་ལྡིང་ཟས་སུ་བདག་སྦྲོས་དང་ནོར་གྱུབ།
འདི་ལ་བྱེད་པོ་ལ་ནི་ཅི་ཞིག་བྱ།
རྒྱུ་མེད་མཉེས་གཞིན་དག་ལས་གནས་མིན་འདིར།
ཁྱོད་ནི་ལོག་པའི་བསམ་པ་བྱུར་མི་འོས ‖ 125

ཁྱོད་ཀྱི་ལུས་ནི་ཡོན་ཏན་རྒྱན་དང་ལྡན།
ཚུལ་བཟང་ཡོངས་སུ་རྫོགས་པ་བདུད་རྩིའི་གཏེར།
སྲིད་གསུམ་འཚོ་བ་ཡིས་ཀྱང་བསྲུང་བྱ་འདི།
རྩ་མཚུངས་བདག་དོན་ཇི་ལྟར་གཏང་བར་འོས ‖ 126

སྲིད་པའི་ནགས་ཚལ་འདིར་ནི་བདག་ལྟ་བུ།
ཀ་ཤིའི་འདབ་མ་དང་མཚུངས་དག་ཏུ་འབྱུང་།
བདུད་རྩིའི་སྤྲིན་ལྷར་གྱུར་པ་ཡོངས་འདུའི་ཤིང་།
ཁྱོད་ལྟ་བུ་ནི་ཕྱི་ནས་འབྱུངས་མ་ཡིན ‖ 127

भूयाज्जगल्लोचनजीवभूता
कल्पक्षयेऽप्यक्षयसाक्षिणीयम् ॥ १२३ ॥

इत्युच्यमानः स तया प्रयत्नात्
बद्धानुबन्धः स्वतनुप्रदाने ।
यदाभवन्निश्चलचित्तवृत्ति-
स्तं शङ्खचूडोऽपि तदा जगाद ॥ १२४ ॥

तार्क्ष्यस्य भक्ष्या वय मादिसर्गे
सिद्धाः किं मत्र क्रियते विधातुः ।
मिथ्यैव निष्कारणवत्सलत्वात्
न कर्तुं मर्हस्यपदेऽत्र चित्तम् ॥ १२५ ॥

इदं गुणालङ्करणं वपुस्ते
संपूर्णसौजन्यसुधानिधानम् ।
त्रैलोक्यजीवैरपि रक्षणीयं
त्याज्यं तृणस्येव कथं ममार्थे ॥ १२६ ॥

भवन्ति नित्यं भवकाननेऽस्मि-
न्नस्मद्विधाः काशपलाशतुल्याः ।
भवद्विधस्यामृतसोदरस्य
न पारिजातस्य पुनः प्रसूतिः ॥ १२७ ॥

འཇིག་ཀྱང་མི་འཇིག་མངོན་སུམ་ཉེན་བྱེད་ཀྱི།
བདུད་རྩི་ཉེ་འདི་ལེགས་པར་ལྡན་གྱུར་ཅིག ། 123

ཅེས་པ་དེ་ཡིས་བརྗོད་ཅིང་འབད་པ་ཡིས།
རྗེས་སུ་བཅངས་བུས་རང་ལུས་སྦྱིན་པ་ལ།
གང་ཚེ་སེམས་སྒྲོད་གཡོ་བ་མེད་གྱུར་པ།
དེ་ཚེ་དུང་གཙུག་གིས་ཀྱང་དེ་ལ་སྨྲས། ། 124

མཁའ་ལྡིང་ཟས་སུ་བདག་སྦྲོས་དང་པོར་གྲུབ།
འདི་ལ་བྱེད་པོ་ལ་ནི་ཅི་ཞིག་བྱ།
རྒྱུ་མེད་མཉེས་གཤིན་དག་ལས་གནས་མིན་འདིར།
ཁྱོད་ནི་ལོག་པའི་བསམ་པ་བྱར་མི་འོས། ། 125

ཁྱོད་ཀྱི་ལུས་ནི་ཡོན་ཏན་རྒྱན་དང་ལྡན།
ཚུལ་བཟང་ཡོངས་སུ་རྫོགས་པ་བདུད་རྩིའི་གཏེར།
སྲིད་གསུམ་འཚོ་བ་ཡིས་ཀྱང་བསྐྱང་བྱ་འདི།
ཙྭ་མཚུངས་བདག་དོན་ཇི་ལྟར་གཏང་བར་འོས། ། 126

སྲིད་པའི་ནགས་ཚལ་འདིར་ནི་བདག་ལྟ་བུ།
ཀ་ཤིའི་འདབ་མ་དང་མཚུངས་རྟག་ཏུ་འབྱུང་།
བདུད་རྩིའི་སྤྲིན་ཆར་གྱུར་པ་ཡོངས་འདུའི་ཤིང་།
ཁྱོད་ལྟ་བུ་ནི་སྤྱི་ནས་འབྱུངས་མ་ཡིན། ། 127

སྐྱེ གཞན བསྐོད ཉམས ཟིང གི ཚུལ བཟང་ཁྱོད །
བདུད ཙི བདུད ཙིའི ཟེར མཐོང དང བར མཛོད །
བདག གི ཐུགས ཁྲལ དག གིས ཡིད གདུང འདི །
བདག ཉིད ཀུན གྱིས ཁྱོད ནི ཡོངས མ མཛོད ॥ 128

རྒྱ མཚོའི དྲུང དུ ལུས བཀོད གོ ཀ ཙཾ །
ཤ སྦྲར ཕྱུར དུ ཕྱིན ནས ཕྱག འཚལ དེ །
མ ཉིས འོག ཁང པར རྣམ སྒྲིངས ནས །
མཁའ ལྡིང ཟོ དེར སྐྱོ མེད བདག མཆི འོ ॥ 129

ཞེས བརྗོད མགོ སེམས སྙིན་གྱི བཞིན པ ལ །
རབ དུ བདུད ནས ཀླུ ཉི མ དང བཅས །
བ རླབས ཆེན པོའི ལག པས དབུ པའི འཕྲེང །
རབ བཀོད གོ ཀ ཙཾའི ངོས སུ སོང་ ॥ 130

རིག འཛིན བདག པོ དག གི བུ ཡང དེར །
དེ སི སློག ཉི རབ བསྐུངས ངེས པ སི །
འགྲོ བ མདུན དུ ཉུག ཅུམ པ དག དེ །
ལག ན་གོས དམར ཐོགས ནས འོང བ མཐོང ॥ 131

དེ ནས ཉུག ཅུམ པ དེས ཕྱག འཚལ ནས །
བཀྲ ཤིས་གོས ཟུང དེ ཉི དེ ལ ཕུལ །

प्रसीद जन्मान्तरपुण्यपण्यै-
र्दृष्टोऽसि सौजन्यसुधासुधांशुः ।
अस्मद्विषादेन मनःप्रयासः
सर्वात्मनायं भवता न कार्यः ॥ १२८ ॥

गत्वार्णवं स्वस्वनिविष्टमूर्त्तिं
गोकर्णसत्त्वं प्रणिपत्य तूर्णम् ।
पातालगेहं जननीं विसृज्य
गच्छामि तां तार्क्ष्यशिला मखिन्नः ॥ १२९ ॥

उक्त्वेति नागः प्रणिपत्य मूर्ध्ना
जीमूतवाहं जननीसहायः ।
जगाम गोकर्णतटं महाब्धि-
तरङ्गहस्तार्पितफेनमालम् ॥ १३० ॥

विद्याधराधीशसुतस्तु तत्र
तत्प्राणसंरक्षणनिश्चयेन ।
व्रजन् ददर्शारुणपट्टपाणि-
मायान्त मन्तःपुरिकं पुरस्तात् ॥ १३१ ॥

स वर्षवर्यः प्रणिपत्य तस्मै
दत्त्वाथ तन्मङ्गलपट्टयुग्मम् ।

དགའ་སྟོན་ཞག་བདུན་དག་གི་ཁྲུས་ཀྱི་སྐད།
ཚིག་བསྟར་བས་གྲོན་པར་མཛད་ཅེས་སྨྲས།། 132

བཟང་པོ་སྔོན་ལ་ཁྱོད་སོང་རྗེས་ནས་ནི།
ཁྲིགས་འགོར་མེད་པར་བདག་འོང་ཤེས་པར་མཛོད།
ཅེས་བརྗོད་གྱུར་དུ་དེ་བདང་དགའ་བ་ཡི།
གཞོན་ནུ་སྙིང་སྟོབས་བློ་ཡིས་རབ་བསམས་པ།། 133

སླ་དག་གསོད་པའི་རྟགས་གྱུར་གོས་དམར་བྱུང་།
འདོད་པ་འདི་ནི་འབད་པ་དང་བྲལ་བར།
ཨ་ལ་བདག་གིས་ཐོབ་པས་རྒྱུར་ཉིད་དུ།
ལག་འགྲོ་དགྲ་ཡི་རྗེ་ཅན་འགྲོ་བར་བྱ།།

ཞེས་བསམས་གཙུག་ནི་ནོར་བུའི་འོད་ཟེར་ནི།
རབ་འབར་ཚོགས་མཚུངས་གོས་ནི་སྤྱི་བོར་བཀོད།
གཞན་གྱི་བློ་གྲོས་དག་ཏུ་ཆགས་བྱས་ཏེ།
མཁའ་ལྡིང་བབས་རྟགས་ལྡན་རྗེ་ཅན་སོང་།། 135

བརྙན་ཆགས་སྤྲུལ་གྱི་ཞག་གི་དྲན་གྱུར་ཅིང་།
ངོས་ནི་ཁྲག་གིས་དམར་བ་དེར་ཕྱིན་ནས།
འཇོམས་དེ་མཁའི་ལྡིང་འོང་བ་མཐོང་འདོད་པས།
དེ་ནི་ལུས་ཀྱི་སྟོད་བསྒྲིབས་རྣམ་པར་གནས།། 136

མདུད་ས་འདིར་ནི་ཚུང་ཟད་གང་། ལེགས་བཤད་རིན་ཆེན་ནོར་དཔྱོད་དེ།
ཡོངས་སུ་བརྟག་པས་ཐར་པ་ནི། ཀུན་དུ་རིན་ཐང་མེད་པར་འགྱུར། 13

མཁས་པ་ཉིད་ནི་མེད་ན་བློ་གྲོས་ནོར་ཉམས་མི་ནུས་འཚོ་བ་དོན་ཡོད་མིན།
མཚུངས་མེད་གྲུབ་པའི་སྐད་ངག་མེད་ན་མཁས་པ་ཉིད་ནི་ནི་ཚའི་ཀློག་དང་
མཚུངས།
སྙིང་ལྡན་ནོར་བས་ཀྱིས་ནང་གི་དེ་ཉིད་དཔྱོད་པ་མེད་ན་རབ་མཛེས་སྐད་ངག་ནི།
སྟོང་པ་ཉིད་དེ་དབེན་སའི་ཁྲོན་པའི་མར་མེ་བཞིན་དུ་བསྟེན་པར་འགྱུར། 14

དེ་ཡི་སླད་དུ་གནས་སྐབས་འདིར། ཁ་ཕྱུག་སྨྲ་ཡིས་ཕྲེ་བླ་བཞིན།
ལེགས་བཤད་གོ་སྐབས་གྲོགས་པོ་ཡིས། གསར་པ་ཚུང་ཟད་བརྗོད་པར་མཛོད། 15

གལ་ཏེ་སྐད་ཅིག་དེ་ཉིད་ཤེས་པས་མཆོག་ཏུ་ཡིད་རྟོན་སྒྲུབ་བྱེད་ན།
ཚིག་ནོར་མས་ཀྱིས་ནི་ཛ་ཏིའི་དྲི་བཟང་ངོ་མཚར་བ་དག་སྐྱེད་པར་བྱེད།
ཛ་སྲིད་སྐྱེ་བོ་ལེགས་བཤད་བརྗོད་ལ་གོ་སྐབས་མེད་པ་ན་ཐོབ་མིན།
དེ་ལྟ་ན་ཡང་མཆོག་གི་ཚོགས་ལ་ལྷག་པར་བསྟར་བྱས་འདི་འབྲས་བྲལ། 16

དེ་སྐད་ནི་མགོན་གྱིས་བརྗོད་པ། བློ་ལྡན་སྙིང་ལ་རིག་པའི་ཚིག།
ཐོས་ནས་བློན་པོ་ཆེན་པོ་ཡིས། མ་ཡི་བདག་ལ་ལན་གསོལ་པ། 17

རྒྱལ་པོ་ཁྱོད་ཀྱི་ཚིགས་བཅད་ཉིད། མངོན་པར་གསར་པ་སྲིད་གསུམ་ན།
སྐོགས་ན་མཁས་པའི་དབང་པག་དག། ལེགས་བཤད་གྱིས་པ་གཞན་གྱིས་ཅི། 18

དགའ་སྟོར་ཞག་བདུན་དག་གི་ཁྲུས་ཀྱི་སྐར།
ཆོ་ག་བསྒྱུར་བས་ཀྱིན་པར་མཛད་ཅེས་སྨྲས།། 132

བཟང་པོ་སྔོན་ལ་ཁྱེད་སོང་རྗེས་ནས་ནི།
ཐོགས་འགོར་མེད་པར་བདག་འོང་ཞེས་པར་མཛོད།
ཅེས་བརྗོད་མྱུར་དུ་ནི་བཏང་དགའ་བ་ཡི།
གཉེན་ཉ་སྙིང་སྟོབས་བློ་ཡིས་རབ་བསམས་པ།། 133

ཀླུ་དག་གསོད་པའི་དྲགས་གྱུར་གོས་དམར་ཟུང་།
འདོད་པ་འདི་ནི་འབད་པ་དང་བྲལ་བར།
ཨ་ལ་བདག་གིས་ཐོབ་པས་མྱུར་ཉིད་དུ།
ལག་འགྲོ་དགྲ་ཡི་རྗོ་ཅན་འགྲོ་བར་བྱ།། 34

ཞེས་བསམས་གཙུག་ནི་ནོར་བུའི་འོད་ཟེར་ནི།
རབ་འབར་ཚོགས་མཚུངས་གོས་ནི་སྤྱི་བོར་བཀོད།
གཞན་གྱི་བློ་གྲོས་དག་ཏུ་ཆགས་བྱས་ཏེ།
མཁའ་ལྡིང་བབས་དྲགས་ལྡན་རྗོ་ཅན་སོང་།། 135

བརླན་ཆགས་སྤྲུལ་ཀྱི་ཞག་གི་ཐྲན་གྱུར་ཅིང་།
ངོས་ནི་ཁྲག་གིས་དམར་བ་དེར་ཕྱིན་ནས།
འཇོགས་ཏེ་མཁའི་ལྡིང་འོང་བ་མཐོང་འདོད་པས།
དེ་ནི་ལུས་ཀྱི་སྟོད་བསྒྲིབས་ཉལ་པར་གནས།། 136

དེ་ནས་གསེར་གྱི་ཁྲ་བའི་ཟ་རླབས་ལྷར།
མཛེས་པའི་སྤྲོག་རྔ་ཚོགས་ཀྱི་སྤྲིན་དག་ནི།
རབ་ཏུ་གསལ་བར་གྱུར་བཞིན་གང་གིས་མཁའ།
དགོང་མོ་འབར་རྒྱ་མཚོའི་ཚ་བཞིན་གྱུར།། 137

དེ་ནས་གཞོག་པ་བསྐྱོད་པར་རབ་བསྐྱེད་རྒྱས་པར་རབ་དཀྲིགས
རླུང་གི་ཚ་གཏེར་འཁྲུག་བྱེད་ཅིང་།
ཉི་མའི་འོད་ཟེར་གྱིས་མནན་གསེར་གྱི་རི་བོ་དང་མཚུངས་བདབ
ཆགས་དབང་པོ་རིང་ནས་བསྒྲང་།
གང་གིས་དཔའ་པའི་འགྲོས་དག་གི་རི་སྦྱིན་པ་མངའ་རབ་གྱུབས
པར་གྱུར་ཅིང་ས་འཛིན་གྱི།
རྩེ་མོའི་ཚ་དག་ལྷུང་བའི་སྤྲ་རྔ་གཏོད་པས་འཇིགས་པ་བཞིན
ཏུ་ས་གཉི་འཁྲུགས་པར་གྱུར།། 138

དེ་ནས་རི་ལ་འཇིགས་རང་རྡོ་རྗེ་བཞིན།
བརྟན་པའི་ལུས་ཅན་དེ་ཡི་རྒྱབ་ཏུ་ནི།
རྡོ་རྗེ་སྟར་རྔ་སྤྲིན་སོ་རྩེགས་ཀྱི་ཚེའི།
རྔ་བོར་སྦྱར་བྱེད་ཀླུ་དབང་དཔྲ་དག་ལྷུང་།། 139

འཕྲུལ་ལ་མཁའ་རྡིང་དག་གིས་བསྟན་ཉིང་ལུས་རི་གཏུགས་པར་གྱུར་པོད་ཀྱང་།
གཞན་གྲོག་བསྐྱང་ལ་རབ་མང་ཕྱུ་རིང་གི་བཀྲ་ལུས་ཅན་གཉིས་ཉན་གྱི།
བརྟན་པ་ཡངས་པས་རྒྱ་ར་བདག་གི་ལུས་འདི་སྤུག་བརྩལ་གྱིས་གཟིར་བའི།
གདུང་བ་བརྟན་པའི་ཚོགས་རྣམས་བསྐྱང་བའི་ཉེར་འཁོར་གྱུར་ཅིག་ཅེས་པ
བསམས་སོ།། 140

अथ द्रवत्काञ्चनवीचिरोचि-
श्चण्ड स्तडित्पुञ्जघनप्रकाशः ।
समुद्ययौ येन नभो बभूव
सवाड़वोद्गार मिवार्णवाम्भः ॥ १३७ ॥

पक्षीन्द्रोऽदृश्यतारादथ तरणिकराक्रान्तहेमाचलाभः
पक्षाक्षेपप्रवृत्तप्रततपरिसरन्मारुतक्षोभिताब्धिः ।
यत्संपातावहेलाशकलितसकलानोकहभ्रष्टभूभृत्-
प्राग्भारस्फारघोषव्यतिकरचकितेवाकुला भू र्बभूव ॥१३८॥

भोगीन्द्रशत्रुः स्थिरविग्रहस्य
तस्याथ वज्रोग्रनखाङ्कुशाग्रः ।
घोराशनिस्फोट इवाचलस्य
पपात पृष्ठे कठिणप्रहारः ॥ १३९ ॥

कुमार स्तार्क्ष्येण क्षतदलितगात्रोऽपि सहसा
परप्राणत्राणप्रबलपुलकालङ्कृततनुः ।
प्रदध्यौ दुःखार्त्तव्यसनिगणरक्षोपकरणं
शरीरं मे भूयात् सततमृत मित्यायतधृतिः ॥ १४० ॥

དེ ནས ཕྲུག ཆོས འཛིགས ཟུང སྒྲ ལྷན་ཁ ཡིས མངོན བཙོམ ཞིང །
ངེས པར གདུགས་ཀྱང དེ ནི གསོ ཟེར ཉིང སྤོབས བདུན ལྡན ཆེ།
ལག་འགྲོ འདི ནི སྲུ ཞེས དེར ནི འདབ ཆགས རྒྱལ པོ དག།
ཡ མཚན ལ ཆགས རྣམ པར ངེས སྐྱད གསོ བ མེད པར གྱུར || 141

དེ ནས འདབ ཆགས་བདག པོ རབ དྲག ཉི མའི འཕྲེང བ བཞིན།
གཟི བྱིན་སེར སྐྲ ཀྲུ ཆེན་ཚོགས ཀྱིས བསྐོགས ནི སེར བྱེད པས།
སྐྱར་ཡང མཛེན བདབ སྦྱུར དུ དེ ཡི དུམ བུ དག།
ནོར བུ འོད དམར རབ འབར་ཁྲག རྒྱུ་ལྟ བུར རབ གསལ བྲངས || 142

གནས སྐབས དེར ནི གདོར ཞུ་ཡིས། ཤ རི ཙ་ དར ནགས ཚལ དུ།
ཀླིན གྱི དོག ནི བཙུན་མོ དང། ཀླན ཅིག་མཐར ས དང ལྷན་གནས || 143

རྩ གཏེར བྲལ འདོར པ བཞིན། བུ ནི བསྐྲ བར འདོར་ཀྱུར ཅིང །
སྙིང ལ དོགས པ གནས པ ཡིས། བསམ པས ནོར པ བཞིན སྨྲས་པ || 144

ཀྱེ མ ཅི ཞིག ད དུང་ཡང ། བུ ནི ཀླིན གྱི བཀོར པ དག།
རི མཆོག མཐར ལ་བསྐྲ བ ཡི། དགེ མཚན་ཅན དེ མ འཕྱོང ངོ || 145

རི འདི་ཡི ངོས ལ མཁར རྫིང གིས། དུས འདི འཁོར བ རབ་དཀར ཞུགས།
གང གིས ནས མཁའ སེ བཟད པའི། རྒྱགས སྤྲིག་འཁོར བ ལྷ་བུར རྫོགས ||
146

निर्घातघोरतरघोषमुखाभिघात-
निर्दारितेऽप्यचलसत्त्वदृढेऽथ तस्मिन् ।
कोऽयं भुजङ्ग इति तत्र विहङ्गराजः
संसक्तविस्मयविनिश्चयनिश्चलोऽभूत् ॥ १४१ ॥

अथ पुनरभिपत्योच्चण्डमार्त्तण्डमाला-
कपिलविपुलतेजःपुञ्जपिञ्जीकृताशः ।
खगपति ररुणांशुव्यक्तरक्तप्रवाह-
प्रकटमणि मकार्षीत् खण्डमस्याशु मूर्ध्नः ॥ १४२ ॥

अस्मिन्नवसरे बालहरिचन्दनकानने ।
जीमूतकेतुरासीनः पत्न्या सार्द्धं स्नुषान्वितः ॥ १४३ ॥

पुत्रदर्शनसोत्कण्ठ श्चन्द्रोत्सुक इवोदधिः ।
शङ्काविषण्णहृदय श्चिन्ताक्रान्त इवाब्रवीत् ॥ १४४ ॥

अहो बत किमद्यापि वत्सो जीमूतवाहनः ।
न दृश्यते गिरिवरप्रान्तालोकनकौतुकी ॥ १४५ ॥

दीप्ता गरुड़वेलेयं प्रवृत्तास्य गिरेस्तटे ।
यया विभाव्यते व्योम दिग्दाहोद्गारदारुणम् ॥ १४६ ॥

འཇིགས་པས་ལུས་ཉམས་ལག་འགྲོ་གང་། ཟ་འདོད་གདོངས་ཅན་དགྲ་ཡིས་ནི།
ཀུན་དུ་འཁྱིགས་བྱེད་བསྟན་པའི་སྐྲ། འཇིགས་སུ་རུང་བ་དུས་འདིར་འཇུག། 147

དེ་ལྟར་ཐེ་ཚོམ་ཟབ་རྒྱས་ཤིང་། འཇིགས་བཅས་དོགས་པ་ལ་གནས་ཚེ།
གཙུག་གི་ནོར་བུ་ཁྲག་གིས་བསོས། མཁའ་ལས་དེ་ཡི་མདུན་དུ་ལྷུང་།། 148

མི་བཟད་པ་ཡི་ལྟས་ངན་བཞིན། མདུན་དུ་ཤ་དང་སྐྲ་དང་ནི།
ཁྲག་བཅས་ཀྱིས་གང་དེ་མཐོང་ནས། འཕྲལ་ལ་དེ་ནི་བརྒྱལ་བར་གྱུར།། 149

བདག་པོའི་གཙུག་གི་ནོར་བུ་དག། ལྷུང་མཐོང་མ་ལ་ཡ་ཅན་ཡང་།
སྨོངས་པས་མདོན་བཅོམ་སྐྱུག་མོ་དང་། ལྷན་ཅིག་ས་གཞི་དག་ཏུ་ལྷུང་།། 150

དལ་གྱིས་འདུ་ཤེས་ཐོབ་གྱུར་ནས། བཙུན་མོ་མནའ་མ་དབུགས་ཕྱུང་སྟེ།
བློ་ལྡན་རིག་འཛིན་བདག་པོ་ཡིས། ཐེ་ཚོམ་བསམས་ནས་རབ་སྨྲས་པ།། 151

ཐུ་ནི་སྨིན་གྱི་བཞོན་པ་དག། རང་ཉིད་སོང་སྟེ་བདག་གིས་བལྟ།
མཁའ་ལྡིང་དུས་ནི་འཇིགས་རུང་འདི། ལུས་ལ་ཐེ་ཚོམ་སྐྱེར་བྱེད་ཡིན།། 152

གཙུག་གི་ནོར་བུ་འདི་ལྷུང་ཡང་། ངེས་པ་ཉིད་དུ་མི་བརྟག་སྟེ།
འདི་ནི་གདོངས་ཅན་མཁའ་ལྡིང་གིས། ཟ་བ་དག་གི་ཡིན་ཡང་སྲིད།། 153

འཇིགས་པའི་རླུང་གིས་བསྐྱོད་པ་ཡི། རྒྱུ་སྐར་རབ་དུ་གཡོ་བ་བཞིན།
གདོངས་ཅན་རྣམས་ཀྱི་ནོར་བུ་ནི། དག་ཏུ་འདི་ལྟ་ངེས་པར་ལྷུང་།། 154

भयभग्नाङ्गभुजगग्रासगृध्रः फणिद्विपः ।
आविद्धापातनिर्घातघोरोऽयं वर्त्तते क्षणः ॥ १४७ ॥

इत्युन्मेषिणि सातङ्कशङ्काशायिनि संशये ।
तस्याग्रे न्यपतद्रक्तसिक्त चूड़ामणि र्दिवः ॥ १४८ ॥

तं निरीक्ष्य पुरःकीर्णमांसकेशरशोणितम् ।
दुर्निमित्त मिवासह्यं सहसैव मुमोह सः ॥ १४९ ॥

चूड़ामणिं च्युतं दृष्ट्वा पत्यु र्मलयवत्यपि ।
पपात मोहाभिहता श्वश्रूा सह महीतले ॥ १५० ॥

शनैः संज्ञां समासाद्य जाया मास्वास्य सस्नुषाम् ।
उवाच संशये ध्यात्वा धीमान् विद्याधराधिपः ॥ १५१ ॥

पश्याम्यहं स्वयं गत्वा वत्सं निर्जनचारिणम् ।
घोरा गरुड़वेलेयं देहसन्देहदायिनी ॥ १५२ ॥

चूड़ामणि श्च्युत श्चायं निश्चयाय न कल्प्यते ।
एष संभाव्यते तार्क्ष्यभक्ष्यमाणस्य भोगिनः ॥ १५३ ॥

एवम्विधाः पतन्त्येव मणयः फणिनां सदा ।
उत्पातवातनिर्घाततरला स्तारका इव ॥ १५४ ॥

ཞེས་པ་བརྗོད་ནས་རིག་འཛིན་དབང་། དེ་གཉིས་དང་འགྲོགས་ཟེས་འབྲང་བཅས།
གདོངས་ཅན་གསོད་པའི་ཇོ་བ་ཅན། ས་འཛིན་དག་གི་ངོས་སུ་སོང་།། 155

གནས་སྐབས་དེར་ནི་དུང་གི་གཙུག། གསོད་པའི་གོས་དམར་དག་དང་ལྡན།
ཆུ་གཏེར་ངོགས་སུ་གོ་ཀ་རྣ་ར། ཕྱག་འཚལ་ནས་ནི་ཕྱུར་དུ་སོང་།། 156

སྤྲིན་གྱི་བཞོན་པ་མཁའ་ལྡིང་གིས། བསྟུན་ཅིང་གདུབས་པ་མཐོང་གྱུར་ནས།
ཀྱི་ཧུད་བཙོམ་མོ་བསླུས་སོ་ཞེས། རྣམ་པར་སྨྲ་ཞིང་ས་ལ་འགྱེལ།། 157

ཡང་ཡང་རི་ཕུག་སྒྲ་བརྙན་གྱི། ཚོ་ངེ་དག་དང་ལྡན་བྱེད་ཅིང་།
མཆི་མ་རབ་ཟགས་དེ་ཡིས་ནི། ལྷབ་ལྷིབ་སྒྲ་ཡིས་ཚོ་ངེ་བྱས།། 158

ཀྱི་ཧུད་རྒྱ་མིད་གཅིག་གྱུར་གདུང་བ་ཅན་གྱི་སྙིང་རྗེ་བསོད་ནམས་དག་གི་མཚམས
གཞན་གྱི་གདུང་བ་ཞི་བྱེད་སྲོག་རབ་སྦྱིན་ལ་མངོན་ཕྱོགས་མཉེས་གཤིན་འདི་ནི་ཅི།
ཀྱི་ཧུད་ཚུལ་བཟང་གཏེར་དག་ཁྱོད་དང་བྲལ་བས་འགྲོ་བ་དག་ནི་མུན་པར་གྱུར།།
བདུད་རྩིའི་ཟེར་ནི་སྒྲ་གཅན་གྱིས་ཟོས་ནས་མཁའི་མཛེས་
པ་ཟླ་བ་དག་ལ་བརྟེན།། 159

གཞན་ལ་བརྩེ་བས་སྲོག་ནི་བསྲུབ་པར་བསླུབ་ལ་སྐྱེས་སྲོག་ནི་གཏོང་བྱེད་པ།
ཁྱོད་ཀྱི་ལུས་ནི་བརླན་པའི་བར་གནས་གྲགས་པའི་རང་བཞིན་དག་ཏུ་ཡང་
དག་སྐྱེས།
ཁྱོད་ཀྱི་ཐིག་ཅར་དུང་གི་གཙུག་ནི་ཐིག་པའི་འདམ་རྫབ་དོག་ཅིང་ཉམ་ངར་ན།
དག་ཏུ་འཚེ་དང་བརྟག་པའི་གནས་གྱུར་འཛིགས་རུང་སྐྲད་པའི་ཁྲིམས་སུ
ཅི་སྐད་འཕངས།། 160

इत्युक्त्वा सहितस्ताभ्यां सानुगः क्षितिभृत्तटीम् ।
विद्याधरेन्द्रः प्रययौ भोगिवध्यशिलावतीम् ॥ १५५ ॥

अत्रान्तरे शङ्खचूडः शोणवध्यपटान्वितः ।
गोकर्णं मर्णवतटे प्रणम्याशु समाययौ ॥ १५६ ॥

स दृष्ट्वा गरुडाघातदीर्णं जीमूतवाहनम् ।
हा हतो वञ्चितोऽस्मीति पपात विलपन् भुवि ॥ १५७ ॥

स चुक्रोश भृशं वाष्पविगलद्गद्गदस्वरः ।
कुर्व्वन् मुहु र्गिरिगुहाः सप्रलापाः प्रतिस्वनैः ॥ १५८ ॥

हा निष्कारणबान्धव व्यसनिनां कारुण्यपुण्यावधे
केयं पेशलता परार्त्तिशमने प्राणप्रदानोन्मुखी ।
हा सौजन्यनिधे त्वया विरहितं जातान्धकारं जगत्
राहुग्रस्तसुधामयूखगगनच्छायां समालम्बते ॥ १५९ ॥

प्राणत्राणविधौ परेषु कृपया हा जीवितत्यागिनः
संजातैव यशोमयी तव तनुः कल्पान्तरस्थायिनी ।
पापः पातकशङ्कुसङ्कुलतरे घोरापवादोदरे
क्षिप्तः संक्षयधाम्नि नित्यनिधने किं शङ्खचूड स्त्वया ॥ १६०॥

अस्मिन् सदसि यत्किञ्चित् सूक्तरत्नं विचार्य्यते।
तत्परीक्षासमुत्तीर्णं सर्व्वथाप्यत्यनर्घ्यताम्॥ १३॥

पाण्डित्येन विना विनाशितधियां व्यर्थं नृणां जीवितं
पाण्डित्यं शुकपाठषण्ढमसमोल्लासं कवित्वं विना।
काव्यं चारुतरं विना सहृदयैस्तत्त्वान्तरालोचना-
शून्यं निर्जनकूपदीपकलनामन्तःसमालम्बते॥ १४॥

तस्मादस्मिन्नवसरे नूतनं किञ्चिदुच्यताम्।
चैत्रः पिकरुतस्येव सूक्तस्यावसरः सुहृत्॥ १५॥

चमत्कारो वाचां जयति जितजातीपरिमलः
क्षणं चेत् तत्त्वज्ञाः प्रगुणमवधानं विदधति।
उदग्रा सामग्री तदपि विफलैषा स्फुरितभाक्
न यावत् पाठेन स्वजन इव लब्धो ह्यवसरः॥ १६॥

इत्युक्तं नरनाथेन हृदयस्पर्शि धीमताम्।
वचः श्रुत्वा महामात्यः प्रत्यभाषत भूपतिम्॥ १७॥

राजन्नभिनवश्लोकस्तवैव भुवनत्रये।
गीयते विबुधाधीश किमन्यैः सूक्तविस्तरैः॥ १८॥

---

१ W₂ ०संभ्रम०।

ཞིམ་པ་སྤུ་ཅོར་རབ་སླ་ཞིང་། མཁའ་ལྡིང་ལྟུང་དུ་འགྲོ་བ་ཡི།
གདིངས་ཅན་གྱིས་ནི་སྤྲིན་གྱི་དོག། རྫིས་འཐུང་བཅས་པ་འོང་བ་མཐོང་།། 161

དེ་ལ་བྲུང་བའི་མཐའ་བ་ཤད་ནས། སྐྲ་ནི་ཤུ་ངན་གྱིས་འཁྲུགས་པས།
དཔུང་པ་བླངས་ནས་འདབ་ཆགས་ཀྱིས། གང་ཟག་ལ་ནི་སྨད་བཅས་སྨྲས།། 162

གདིངས་ཅན་ལ་འོས་རྟགས་ནི་ཚུང་ཟད་ཉིད་ཀྱང་མ་བརྟགས་པར།
རིག་འཛིན་འདི་ནི་ཅི་སྐད་བཅོམ་ཞིང་ངེས་བསད་ནས་མཁའ་ལྡིང་།
ཁྲོད་ཀྱིས་དང་པོར་མ་དཔྱད་སྤྱིང་དུ་ཡོངས་རྫོགས་སྡིག་པ་ཡིས།
གདུང་བའི་ལམ་བསྟེན་ཐུབ་རྫོང་འདི་ཡིས་མཚར་བས་མཚར་བ་ཐུས།། 163

འདི་ཐོས་སྤྲིན་གྱི་བཞོན་པ་ནི། མདུན་དུ་ལུས་ཉམས་མཐོང་གྱུར་ནས།
སྤྲིན་གྱི་དོག་ནི་བཙུན་མོ་དང་། བཅས་པ་རབ་ཏུ་བརྒྱལ་བར་གྱུར།། 164

དེ་ནས་ན་ལ་ཨ་ཅན་གྱིས། མདུན་དུ་མཁའ་ལྡིང་དག་གིས་ཁྲོ།
ཟླག་བསྟུན་གདུབས་པའི་དབྱིབས་ཅན་དག། མཐོང་ནས་འཚོ་བ་སྤྱོད་ཐོབ་གྱུར།། 165

བརྟན་ཡང་རི་ཤོད་ལྟུང་བ་བཞིན། མ་བཅོམ་ན་ཡང་དེ་བཅོམ་བཞིན།
འཚོ་བ་ལྡན་ཡང་འཚོ་མེད་བཞིན། རབ་ཏུ་འཁྲུམ་ཡང་གཡོ་མེད་གྱུར།། 166

བརྟན་པའི་གྲོགས་བཞིན་བརྒྱལ་བ་ཡིས། ཡན་ལག་ཀུན་ལ་འཁྱུད་ཅིང་བསྐུམས།
སོངས་པས་དབང་དང་བྲལ་བ་དེ། སྐད་ཅམ་ཅི་ཡང་རིག་མ་གྱུར།། 167

इतिप्रलापमुखरः प्रसर्पन् गरुडान्तिकम् ।
जीमूतकेतु मायान्त मपश्यत् सानुगं फणी ॥ १६१ ॥

तस्मै निवेद्य वृत्तान्तं नागः शोकविशृङ्खलः ।
बभाषे भुज मुत्क्षिप्य साक्षेपः पक्षिपुङ्गवम्* ॥ १६२ ॥

अलमलमविचारप्राप्तपर्यन्तपाप-
व्यसनसरनिभाजा साहसेनामुना ते ।
फणिसमुचितचिह्नं किञ्चिदेवानवेक्ष्य
क्षतनिरत हतः किं तार्क्ष्य विद्याधरोऽयम् ॥ १६३ ॥

एतदाकर्ण्य जीमूतकेतु र्दीर्णतनुः पुरः ।
जीमूतवाहनं दृष्ट्वा मुमोह महिषीसखः ॥ १६४ ॥

प्रियं पतङ्गराजोग्रप्रहारदलिताकृतिम् ।
दृष्ट्वा मलयवत्यग्रे कण्ठप्राप्तार्द्धजीवितम् ॥ १६५ ॥

स्थिताप्यधश्च्युतैवाद्रे रहताप्याहतैव सा ।
सजीविताप्यजीवैवं समुद्भ्रान्तापि निश्चला ॥ १६६ ॥

रुद्धा सर्व्वाङ्ग मालिङ्ग्य गाढं सख्येव मूर्च्छया ।
मुहूर्त्तं मोहविवशा सा विवेद न किञ्चन ॥ १६७ ॥

---

* In the Tibetan text पुङ्गलम् (पुङ्गलम्) exists.

རྒྱུན་དུ་གཟིར་བ་ལ་ཕན་གསོད་ཐབས་གདུས་ལ་ཡོ་བྱད་ནི།
བསྐྱབས་བྱས་བདུད་རྩི་ཐོབ་པས་བརྟན་པའི་གནས་སུ་འགྲོ་བར་འགྱུར།། 175

པ་མ་མཆི་མ་ཅན་ལ་ནི། བརྗོད་ནས་མདུན་དུ་འདབ་ཆགས་དབང་།
འགྱོད་པ་ཆེན་པོས་རང་གིས་ནི། ཉེས་བྱས་སྨོད་ཅིང་གནས་པ་དག།། 176

དེ་ཡི་སྙིང་སྟོབས་འབད་པ་ནི། ཆགས་བྲལ་ཟླ་མས་དགའ་བྱས་ནས།
ཟླུ་ནི་ཟླ་བ་ལས་ཟློག་ལ། ཀུན་དུ་དོག་པ་བརྟན་པོ་བྱས།། 177

དེ་ནས་མི་བཟད་མཐའ་ཡི་དབུགས། ཡི་གེ་རབ་དུ་འཁྲུལ་པ་ཅན།
མིག་ནི་རབ་དུ་རྫས་པ་དེ། སྙིང་སྟོབས་གསལ་བའི་ལྷག་མར་གྱུར།། 178

དེ་ནས་སྲིག་ཁང་རབ་སྦྲས་པ། འོས་ཤིང་མེ་ཏོག་གོས་ཀྱིས་སྦྲས།
མ་ཡི་མདུན་དུ་མངོན་ཕྱོགས་ཏེ། འཇུག་འདོད་དེ་ཡི་དགའ་མས་སྦྲས།། 179

བདག་གིས་གུས་པས་མཉམ་བྱས་པ། འབྱུང་པོའི་དགའ་མ་བཅོམ་ལྡན་མས།
རིག་འཛིན་ཀུན་གྱི་འཁོར་ལོ་སྒྱུར། མཆོག་ནི་བདག་ལ་རབ་དུ་བྱིན།། 180

གང་ཞིག་ཞག་བདུན་ཉིད་ཀྱིས་བདག། བུ་མོ་ཕྱུག་མའི་སྐལ་ལྡན་སྒྱུར།
དགའ་བའི་ཚིག་འདི་བདག་ལ་ནི། ཅི་སྐད་བདེན་པ་མིན་པར་གྱུར།། 181

བདག་གི་སྐྱེ་བ་གཞན་དུ་ཡང་། འོས་པ་འདི་ཉིད་བདག་གྱུར་ཅིག།
ཅེས་བརྗོད་དེ་ཡིས་མན་ད་རའི། མེ་ཏོག་སྐྱེས་པ་མེ་ལ་གཏོར།། 182

स्थिरपद मसृताप्या सन्तताचोंपकारे
क्षतपरिकरबन्धं पुण्यधाम्नि प्रयाति ॥ १७५ ॥

इत्युक्ता जनकौ सासौ पुरः प्राप्तं खगेश्वरम् ।
आह तापेन महता निन्दन्तं निजदुष्कृतम् ॥ १७६ ॥

वैराग्यगुरुणा सत्त्वप्रणयेन प्रसह्य सः ।
चकार स्थिरसंकल्पं नागाशननिवृत्तये ॥ १७७ ॥

ततः पर्य्यन्तविषमश्वासप्रस्खलिताक्षरः ।
सत्वप्रकाशशेषोऽभूत् स निमीलितलोचनः ॥ १७८ ॥

अथोचितां सुरचितां पुण्यांशुकचितां चिताम् ।
प्रवेष्टुं तत्प्रिया वह्नेरग्रमेत्य समभ्यधात् ॥ १७९ ॥

भक्त्या मया भगवती तोषिता भववल्लभा ।
आदिशन्मे वरं सर्व्वविद्याधरचक्रवर्त्तिनम् ॥ १८० ॥

तदिदं वितथं कस्माज्जातं मम सतीवचः ।
यदहं सप्तरात्रेण बालवैधव्यभागिनी ॥ १८१ ॥

जन्मान्तरेऽपि मे भूयादयमेवोचितः पतिः ।
उक्तेति साम्रो चिक्षेप मन्दारकुसुमाञ्जलिम् ॥ १८२ ॥

དེ་ནས་བདུད་རྩིའི་བུམ་པ་ཡིས། ལག་པའི་མཚོ་སྐྱེས་བྲིལ་བ་ཡིས།
ཉེ་སྐྱེས་རང་ཉིད་མངོན་ཕྱོགས་ཏེ། དགའ་བས་བུ་མོ་ཁྱོད་ཀྱི་བདག། 183

དེ་ནི་འཚོ་ཞེས་རྗོད་བྱེད་ཅིང་། བཞིན་གྱི་འོད་ཀྱིས་ཕྱོགས་བཀང་སྟེ།
བདུད་རྩིའི་ཆར་རྒྱུན་དག་གིས་ནི། སྤྲིན་གྱི་བཞོན་པ་རབ་ཏུ་བསོས།། 184

ཉེ་སྐྱེས་མི་སྣང་གྱུར་པ་ན། སྤྲིན་གྱི་བཞོན་པ་རབ་བསོས་ནས།
བསད་པའི་སྐུ་རྣམས་བསོས་པ་ནི། མཁའ་ལྡིང་དག་ལ་སྣར་ཡང་ཞུས།། 185

དེ་ནས་དེ་ཡིས་བདུད་རྩིའི་ཆར། སྤྲོས་པས་གདེངས་ཅན་ཐམས་ཅད་ནི།
གདེངས་ཀའི་ནོར་བུའི་འོད་རྒྱས་པའི། སྣང་བ་དང་ལྡན་རབ་ཏུ་ལངས།། 186

དེ་ནས་དགའ་དང་རྨད་བྱུང་ཡིད་སྤུབས་རྣམས།
མཚུངས་པར་མངོན་པར་སྤྲུར་ནས་འདུར་བྱེད་ཅིང་།
དཔག་བསམ་འཁྲི་ཤིང་ཡང་དག་རྒྱུ་བ་བཞིན།
གྱུར་པའི་བུ་མོ་བདག་པོའི་དྲུང་དུ་སོང་།། 187

དེ་ནས་ལྷུན་པོ་གཡོག་པ་ཟླ་པ་བཞིན།
འདབ་ཆགས་དབང་པོས་གཉིས་ཀྱི་མངོན་མཆོད་སོང་།
སྤྲིན་གྱི་བཞོན་པ་དག་ལ་མངོན་ཕྱོགས་པའི།
ངང་གི་གཙུག་ནི་ལྷ་ནས་ངོམས་མ་གྱུར།། 188

ततः पीयूषकलशव्यग्रपाणिसरोरुहा ।
स्वयमभ्येत्य गिरिजा प्रीत्या जीमूतवाहनम् ॥ १८३ ॥

अयं जीवति ते पुत्र पतिरित्यभिधायिनी ।
अजीवयत् सुधासारैः पूरिताशामुखांशुभिः ॥ १८४ ॥

अन्तर्हितायां पार्व्वत्यां स्वस्थो जीमूतवाहनः ।
तार्क्ष्यं ययाचे नागानां हतानां जीवितं पुनः ॥ १८५ ॥

ततः सर्व्वे समुत्तस्थुस्तत्सुधाम्रतवृष्टिभिः ।
सालोकाः फणिनः स्फीतफणामणिमरीचिभिः ॥ १८६ ॥

ततः प्रहर्षाद्भुतमन्मथानां
तुल्याभियोगेन विघूर्णमाना ।
समाययौ सिद्धसुता समीपं
सञ्चारिणी कल्पतेव पत्युः ॥ १८७ ॥

याते तमभ्यर्च्य ततः कुमारं
खगेश्वरे पक्षवतीव मेरौ ।
जीमूतवाहाभिमुखस्य दृष्टि
र्न शङ्खचूडस्य जगाम तृप्तिम् ॥ १८८ ॥

དེ་ནས་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་སྤྱི་བོར་ལྷ་ཡི་བདག་པོ་ཡིས།
མཛེས་པའི་ལག་པའི་པདྨས་རབ་གཏོར་མེ་ཏོག་རྒྱས་པའི་ཆར།
བྱུང་བའི་ཚོགས་ཀྱི་སྒྲ་ཡིས་ཡོན་ཏན་བསྟོད་ཅུས་སྒྲ་དབྱངས་བཞིན།
འཆི་མེད་དགའ་བའི་ཚོགས་ཀྱིས་ཕྱོགས་ནི་ཡོངས་སུ་གང་བ་བབས།། 189

པ་མ་དག་ལ་ཕྱག་འཚལ་དེ་དག་ཞབས་ཀྱི་པདྨར་གཙུག་གི་ནོར་བུ་ཆགས།
དེ་དག་དགའ་བའི་མཆི་མ་ཟགས་པས་དབང་བསྐུར་
དགའ་སྟོན་ལེགས་པར་བསྒྲུབས།
སྙིང་སྟོབས་ཆུ་གཏེར་བསོད་ནམས་ཚོགས་ནི་ཡོངས་
རྫོགས་སྤྲིན་གྱི་བཞོན་པས་སྐད་ཅིག་ལས།
གསལ་བར་འཁོར་ལོ་སྒྱུར་བའི་དཔལ་གྱི་མཚན་མ་
རིན་ཅེན་རྣམས་ནི་ཡང་དག་ཐོབ།། 190

དེ་ནས་ལྷ་ཡི་བདག་པོ་གུས་པ་དང་ལྡན་པ།
དགའ་བས་མངོན་ཕྱོགས་རང་གི་སྟན་ལ་མངོན་དབང་བསྐུར།
སྐབས་གསུམ་ཚོགས་ཀྱིས་ཕྱག་བྱར་འོས་པའི་གྲགས་པ་ཅན།
འཁོར་ལོས་སྒྱུར་བ་དེ་ཡི་ཡུན་རིང་དཔལ་དག་བསྟེན།། 191

དེ་ལྟར་རང་གི་སྐྱེ་བ་གཞན་གྱི་ཚུལ་འདི་དག།
བསོད་ནམས་ཉེར་བསྟན་དགའ་ལ་རྒྱལ་བས་གསུངས་པ་ནི།
བདག་གིས་བསྡེབས་པས་དགེ་བའི་མཆོག་ནི་གང་ཐོབ་དེས།
སེམས་ཅན་ཐམས་ཅད་མངོན་པར་འབྱུང་བ་ཉིད་གྱུར་ཅིག།། 192

བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པ་དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་དགེ་བའི་
དབང་པོས་མཛད་པ་ལས་དེ་ཉིད་ཀྱི་སྲས་ཟླ་བའི་དབང་པོས་
མཛད་པའི་སྤྲིན་གྱི་བཞོན་པའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པའི་
ཡལ་འདབ་སྟེ་བརྒྱ་ཙ་བརྒྱད་པའོ།།

अथ सुरपतिकान्तापाणिपद्मप्रयुक्ता
विकचकुसुमवृष्टिर्बोधिसत्त्वस्य मूर्ध्नि ।
न्यपतदमलरत्नासारसंपूरिताशा-
कृतगुणनुतिशब्देवाकुलालिस्वनेन ॥ १८९ ॥

वन्दित्वा पितरौ तदङ्घ्रिकमलव्यासक्तचूडामणिः
हर्षाश्रुस्तुतिभि स्तयोः सुविहितः प्रेमाभिषेकोत्सवः ।
सत्त्वाब्धिः परिपूर्णपुण्यनिवहै र्जीमूतवाहः क्षणा-
द्रत्नानि स्फुटचक्रवर्त्तिकमलाचिह्नानि स प्राप्तवान् ॥१९०

अथ सुरपतिना समेत्य हर्षात्
प्रणयवता स्वयमासनेऽभिषिक्तः ।
श्रिय मभजत वन्द्यमानकीर्त्तिः
त्रिदशगणैः स चिराय चक्रवर्त्ती ॥ १९१ ॥

इति स्वजन्मान्तरवृत्त मेतत्
पुण्योपदेशे कथितं जिनेन ।
कृत्वा मयाग्र्यं कुशलं यदाप्तं
तत्सर्वसत्त्वाभ्युदयाय भूयात् ॥ १९२ ॥

इति क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
तदात्मजसोमेन्द्रकृतं जीमूतवाहनावदान
मष्टोत्तरशततमः पल्लवः ॥

ཀུན་ལས་མགྲོ་ཉིང་བདེ་ག་ཤེགས་ཡོན་ཏན་དག་དང་ལྡན།
བཟང་ཞིང་རབ་མང་བརྩོན་འགྲུས་སྤོབས་དང་བཟོད་པ་ཅན།
མི་དགེ་རྩ་བ་སྲིད་པའི་ཀློན་པ་རབ་འཇོམས་པ།
རྒྱུགས་པ་ཟློག་མཛད་བཅོམ་ལྡན་དེ་ལ་ཕྱག་འཚལ་ལོ།།

འཇིག་རྟེན་དུ་ནི་ཇི་སྲིད་སྒྲོལ་མ་སྙིང་རྗེ་དང་བབ་ཀྱིས་གཟིགས་ཤིང་།
སྐུབ་སྐད་གསུམ་ལྡན་དགེ་བ་རྣམས་ལ་མ་ཚང་མེད་པའི་འབྲས་བུ་སྨྲུབ།
ཇི་སྲིད་འཇིག་རྟེན་མགོན་པོ་དྲི་མེད་དགེ་བའི་བསམ་གཉན་བློ་ལྡན་པ།
དེ་སྲིད་མཁས་པའི་ཞལ་གྱི་དགའ་སྟེར་སངས་རྒྱས་གཏམ་འདི་གནས་
གྱུར་ཅིག། 2

ཇི་སྲིད་སངས་རྒྱས་སྲིད་པ་མཐའ་དག་བསྐུལ་སྐད་རབ་ཏུ་རྒྱས་གྱུར་ཅིག།
ཇི་སྲིད་ཆོས་ནི་ལེགས་གྲུས་ལམ་དག་རབ་གསལ་རིན་ཆེན་སྒྲོན་མར་གྱུར།
ཇི་སྲིད་དགེ་འདུན་ཚགས་ལྡན་ཡིད་ལ་དགེ་བའི་ཚོགས་སྤྱིན་དེ་སྲིད་དུ།
དཔག་བསམ་འཁྲི་ཤིང་གསར་པ་རྒྱལ་བའི་ཡོན་ཏན་གཏམ་འདི་གནས་
གྱུར་ཅིག། 3

ཇི་སྲིད་ས་གཞི་རབ་མང་ས་འཛིན་ལས་འབབ་གསོ་བའི་
ཆུ་ཡི་འབྲིང་ལྡན་ཉག་མ་ཡི།
མགོ་ལ་གདེངས་ཀ་རིན་ཆེ་འོད་ཟེར་རྒྱས་པས་མ་ཕྱུའི་
གདུགས་ཀྱིས་མཛེས་པའི་རྗེས་སུ་སྤྱོད།

सर्व्वोन्नताय सुगताय गुणान्विताय
भद्राय भूरितरवीर्य्यबलक्षमाय ।
उन्मूलिताकुशलमूलभवद्रुमाय-
तस्मै नमो भगवते मदवारणाय ॥ १ ॥

यावत्तारा तरुणकरुणालोकिनौ भक्तिभाजां
कल्याणानां कुलमविकलं सिद्धये सन्निधत्ते ।
लोके यावद्विमलकुशलध्यानधी र्लोकनाथः
तावद्बौद्धी विबुधवदनामोदिनीयं कथास्ताम् ॥ २ ॥

यावद्बुद्धः सकलभुवनोत्तारणाय प्रबुद्धो
यावद्धर्म्मः सुकृतसरणिस्वैररत्नप्रदीपः ।
यावत्सङ्घः शरणमनसां दत्तकल्याणसङ्घः
स्थीयात्तावज्जिनगुणकथाकल्पवल्ली नवेयम् ॥ ३ ॥

यावद्भूरिभूभृत्स्रुतसलिलचलन्मालिका शेषशीर्षे
मायूरच्छत्रशोभा मनुभवति फणारत्नरश्मिप्रतानैः ।

གུས་ལྡན་གཏོང་ཕོད་མཆོག་གྱུར་ཁྱོད། རིག་པ་དག་ལ་དགྱེས་པ་འདྲེར།
ས་ཡི་མཐིལ་འདི་ཐམས་ཅད་ནི། རིག་པ་འཛིན་པའི་གྲོང་ཁྱེར་གྱུར། 19

ཁྱོད་ནི་ཡོན་ཏན་ལྡན་པའི་གྲོགས། ཀྲུ་ཅིལ་པདྨ་ལྟར་པས་མཛེས།
ཤར་ཚེ་སྐྱེ་བོ་མཐའ་དག་ནི། སྣང་བཅས་ལེགས་པའི་ལམ་ནས་འགྲོ། 20

གང་དང་གང་ལ་རྒྱལ་པོ་ཇེས་སུ་ཆགས་པར་སྐད་ཅིག་ནི།
གུས་པའི་ཆ་ཤས་བྱས་པའི་ཀྲུ་ཅལ་དག་ནི་དེ་དེ་དང་།
ཇེ་དགའི་ཆས་ཀྱི་བྲེ་ཐག་དེ་དེ་ཡོན་ཏན་དེ་དེ་དང་།
སྐྱེ་བོ་སྤྱོད་ཚུལ་དེ་དེ་འཇིག་རྟེན་དགའ་བ་ཉིད་དུ་འགྱུར། 21

ས་སྐྱོང་མཁས་ན་རིག་པའི་ཇེ་དགའི་སྤྲོ་ལ་མཆོག་དུ་རིག་པར་གྱུར།
དཔའ་ནག་ཤུལ་གྱི་རོལ་པ་དང་འགྲོགས་བརྟུལ་ཞུགས་བརྟུལ་ཞུགས་འཛིན་པར་
འགྱུར།
ཀླུན་ན་ཉོངས་ཞིང་གཡོ་ན་ཉོབ་པར་གཡོ་ལ་གདུག་ནམ་ཧུངས་སྤྱོད།
གང་གང་ས་བདག་བྱེད་པ་དེ་དེ་མཐའ་དག་སྐྱེ་བོ་བྱེད་པར་འགྱུར། 22

མི་རྟོག་འབྱུང་གནས་ལེགས་པ་པ་ཡི། མི་རྟོག་གྲིས་བྱེད་ཉམས་དང་ལྡན།
ས་བདག་རང་ཉིད་མཁས་པ་ནི། སྐྱེ་གུའི་བསོད་ནམས་ཉིད་ཀྱིས་འབྱུང་། 23

སྐྱེ་བོ་ལེགས་བྱེད་བློ་ལྡན་བློན་པོ་དང་།
མི་བདག་མཁས་ཤིང་བརྟེན་པར་སླ་བྱེད་པ།
འདི་དག་ཉམས་ནི་དགེ་བ་དར་བའི་དུས།
མངོན་སུམ་དུ་མཚོན་མཚན་ཉིད་བཟང་པོ་ཡིན། 24

ཀུན་ལས་མཆོག་ཞིང་བདེ་ག་ཤེགས་ཡོན་ཏན་དག་དང་ལྡན།
བཟང་ཞིང་རབ་མང་བརྟོན་འགྲུས་སྟོབས་དང་བཟོད་པ་ཅན
མི་དགེ་རྩ་བ་སྤྱོད་པའི་ཉོན་པ་རབ་འཇོམས་པ།
གྲགས་པ་གླིག་མཛད་བཅོམ་ལྡན་དེ་ལ་ཕྱག་འཚལ་ལོ།།

འཇིག་རྟེན་དུ་ནི་ཇི་སྲིད་སྒྲོལ་མ་སྙིང་རྗེ་དར་བབ་ཀྱིས་གཟིགས་ཤིང་།
གྲུབ་སྐད་གྲུས་ལྡན་དགེ་བ་རྣམས་ལ་མ་ཚང་མེད་པའི་འབྲས་བུ་སྨྲུབ།
ཇི་སྲིད་འཇིག་རྟེན་མགོན་པོ་དྲི་མེད་དགེ་བའི་བསམ་གཏན་བློ་ལྡན་པ།
དེ་སྲིད་མཁས་པའི་ཞལ་གྱི་དགའ་སྟོན་སངས་རྒྱས་གདམ་འདི་གནས་
གྱུར་ཅིག། 2

ཇི་སྲིད་སངས་རྒྱས་སྲིད་པ་མཐའ་དག་བསྒྲལ་སྐད་རབ་ཏུ་རྒྱས་གྱུར་ཅིག།
ཇི་སྲིད་ཆོས་ནི་ལེགས་བྱས་ལམ་དག་རབ་གསལ་རིན་ཆེན་སྒྲོན་མར་གྱུར།
ཇི་སྲིད་དགེ་འདུན་ཚགས་ལྡན་ཡིད་ལ་དགེ་བའི་ཚོགས་སྤྱིན་དེ་སྲིད་དུ།
དཔག་བསམ་འཁྲི་ཤིང་གསར་པ་རྒྱལ་བའི་ཡོན་ཏན་གདམ་འདི་གནས་
གྱུར་ཅིག། 3

ཇི་སྲིད་ས་གཞི་རབ་མང་ས་འཛིན་ལས་འབབ་གཡོ་བའི་
རྩ་ཡི་འཕྲིང་ལྡན་ཧྲག་སྭ་ཡི།
མགོ་ལ་གདེངས་ཀ་རིན་ཆེན་འོད་ཟེར་རྒྱས་པས་མ་བུའི་
གདུགས་ཀྱིས་མཛེས་པའི་ཇེས་སུ་སྤྲོད།

सर्व्वोन्नताय सुगताय गुणान्विताय
भद्राय भूरितरवीर्य्यबलक्षमाय ।
उन्मूलिताकुशलमूलभवद्रुमाय-
तस्मैनमो भगवते मदवारणाय ॥ १ ॥

यावत्तारा तरुणकरुणालोकिनी भक्तिभाजां
कल्याणानां कुलमविकलं सिद्धये सन्निधत्ते ।
लोके यावदिमलकुशलध्यानधी लोकनाथः
तावद्बौद्धी विबुधवदनामोदिनीयं कथास्ताम् ॥ २ ॥

यावद्बुद्धः सकलभुवनोत्तारणाय प्रबुद्धो
यावद्धर्म्मः सुकृतसरणिस्वैररत्नप्रदीपः ।
यावत्सङ्घः शरणमनसां दत्तकल्याणसङ्घः
स्थीयात्तावज्जिनगुणकथाकल्पवल्ली नवेयम् ॥ ३ ॥

यावद्भूर्भूरिभूमृत्सुतसलिलचलन्मालिका शेषशीर्षे
मायूरच्छत्रशोभा मनुभवति फणारत्नरश्मिप्रतानैः ।

ཇི་སྲིད་ས་གཞི་པདྨ་དཀར་ལ་ལྷུན་པོ་ཟེ་འབྲུའི་རྣམ་པའི་
མཛེས་པ་འཛིན་བྱེད་པ།
དེ་སྲིད་སྟོད་པའི་གནས་འདི་འགྲོ་བའི་ནོར་རྒྱུན་དག་ཏུ་
རབ་ཏུ་གནས་པ་སྨིན་གྱུར་ཅིག །

བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པ་དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་སྙན་
ངགས་མཁན་ཆེན་པོ་དགེ་བའི་དབང་པོས་མཛད་པ་རྫོགས་སོ། །

धत्ते यावत्सुमेरुः क्षितितलकमले कर्णिकाकारकान्तिं
भ्रास्तु स्तावत्कथेयं कलयतु जगतां कर्णपूरप्रतिष्ठाम् ॥४॥

समाप्ता बोधिसत्त्वावदानकल्पलता कृतिरियं
महाकवेः क्षेमेन्द्रस्य ॥

COLOPHON.

A FEW WORDS ABOUT THE TEXT, ITS COLLATION WITH THE ORIGINAL AND ITS TRANSLATION IN TIBETAN VERSE.

ཡོན་ཏན་ཕུལ་དུ་བྱུང་བ་དཔག་ཏུ་མེད་པས་སྤྲས་པའི་བླ་ན་དམ་པ་ཆོས་ཀྱི་རྒྱལ་པོ་དང་། ཞིའི་དབང་པོ་དཔོན་ཆེན་ཤཱཀྱ་བཟང་པོའི་བཀའ་ལུང་གིས་རྒྱ་གར་གྱི་མཁན་པོ་སྙན་དངགས་མཁན་ཆེན་པོ་ལ་ཀྵེ་མ་ཀ་ར་དང་བོད་ཀྱི་ལོ་ཙཱ་བ་དགེ་སློང་ཤོང་སྟོན་གྱིས་མང་ཡུལ་འཕགས་པའི་བྱུང་དགེ་འདུན་པའི་སྡེའི་གཙུག་ལག་ཁང་དུ་བསྒྱུར་ཅིང་ཞུས་ཏེ་གཏན་ལ་བབ་པའོ།

དཔལ་ས་སྐྱའི་གཙུག་ལག་ཁང་དུ་རྒྱ་དཔེ་དང་གཏུགས་ནས་ཞུ་དག་ཚང་བར་བྱས་སོ།། སྐད་གཉིས་ཀ་ལ་ཤུ་ཆེན་ཞིབ་པ་ཅིག་གྲུབ་པས་གཞན་ལས་ཁྱད་དུ་འཕགས་སོ།།

རྒྱལ་བའི་རྟོགས་བརྗོད་སྙན་ངག་ཆེན་པོ་དཔག་བསམ་འཁྲི་ཤིང་ཞེས་བྱའི་བསྟན་བཅོས་སྐད་གཉིས་ཟུང་དུ་སྦྱར་བ་འདིར་ཡི་གེ་པ་དང་དག་བྱེད་པ་ཡི་སྐྱོན་ལས་ཡིག་འབྲུ་ལྷག་ཆད་བཟ་རོར་འཁྲུལ་བ་ཇི་སྙེད་མཆིས་པ་རྣམས་འདི་ཡི་སྐད་གཉིས་ཟུང་སྦྱར་ཐོག་མར་བྱེད་པོ་འདི་ག་དེ་མིག་ཕྱུར་ཆོས་སྐྱོང་བཟང་པོ་ཞེས་བྱའི་དགེ་སློང་གིས་ལེགས་སྦྱར་གཞུང་དང་སྤེལ་སྦྱོར་བསྟན་བཅོས་བོད་སྐད་བརྡ་ཡི་བསྟན་བཅོས་དང་བསྟུན་བློ་གྲོས་ཞིབ་མོས་དག་པར་བགྱིས།།

དགེ་ལེགས་འཕེལ།།

This colophon is contained in the Tibetan edition. It was added during the Sakya Hierarchy when Tibet was ruled by *Pon-chen* (Governor) Shakya Zang-po. The first and earliest edition was issued under his orders.

नेत्राक्ष्यब्धियुताब्दके च समये राधे सिते पक्षके
आशायाञ्च तिथौ दिवाकरदिने वाहद्विपट्पक्षके ।
श्रीमद्बुद्धसुतावदानशतकं वस्वङ्कितं मोक्षदम्
राज्ये श्रीमदनन्तमल्लन्टपते लक्ष्म्या व्यलेखि स्वयम् ॥

लक्ष्मीभद्रकवे विधाय विधिवद्व्याख्यान मत्यद्भुतं
क्षेमेन्द्रेण कृतं गभीरमधुरं बुद्धावदानं मया ।
नेपाले भुवि मञ्जुभद्रसुधिया यत्पुण्यमासादितं
सत्त्वा तेन भवाब्धिमध्यपतिता बुद्धा भवन्तु स्फुटम् ॥

शुभमस्तु ॥

त्वयि विद्याविनोदेऽस्मिन् वदान्यवर सादरे ।
विद्याधरपुरं सर्व्वं जातमेतन्महीतलम् ॥ १९ ॥

कलाकमलिनीकान्ते मित्रे गुणवतां त्वयि ।
उदिते याति सालोकः सन्मार्गेणाखिलोजनः ॥ २० ॥

सा सा कला स स विलासविशेषलेश-
स्ते ते गुणाः स स जनश्चरितञ्च तत्तत् ।
लोके प्रियत्वमधिरोहति यत्र यत्र
राजा करोति सरसः क्षणमादरांशम् ॥ २१ ॥

भूपाले विदुषि स्पृशत्यतिशयं विद्याविलासोत्सवं
शूरे सङ्गररङ्गसङ्गमरुचिर्गृह्णाति वीरव्रतम् ।
मूढे मुह्यति चञ्चले विचलति क्रूरे नृशंसायते
यत् यत् भूमिपतिःकरोति कुरुते तत्तत् समस्तो जनः ॥२२॥

सरसः साधुपुष्पाणां वसन्तः कुसुमाकरः[१] ।
प्रजापुण्यैर्भवत्येव स्वयं विद्वान्महीपतिः ॥ २३ ॥

जनः सुवृत्तिर्मतिमानमात्यः
सत्याभिलाषी नृपतिर्मनीषी ।
एतानि कालस्य शुभोदयस्य
प्रत्यक्षलक्ष्याणि सुलक्षणानि ॥ २४ ॥

---

१ W_1 and W_2 विकाशकुसुमाकरः ।

གང་གིས་གནས་དང་གནས་སུ་དགོས་དོན་ཉིད་ལ་བློ་ལྡན་བློ་ནི་གར་བྱེད་ཅིང་།
གང་ཞིག་འགྲོ་ཚེ་ལེགས་ལྡན་བདག་ཉིད་ནོམས་ཀྱིས་ལེགས་བཤད་ནོ་བའི་
གྲིན་དུ་གྱུར།
གང་འདི་མི་བདག་བདག་ཉིད་ཆེ་གྲུས་གྱི་ཡིས་དབུལ་བའི་དབྱངས་ཅན་དག་གི་
གཏེར།
འདི་ནི་རང་ཉིད་དམ་པའི་ཚོགས་དག་ལ་རིག་པའི་ཁྲིམ་ཐབ་སྟོ་དགའ་ཡིན། 25

ཀྲི་ཡ་བོའི་བཀུར་བ་ཆེན་པོ་ཡིས། དམ་པའི་ཡོན་ཏན་མཛེས་པ་ནི།
ཉགས་སུ་རྫོན་པ་ནོམས་ཀྱང་ནི། ཉུས་པ་ནོམ་པར་བཀྲལ་ཆགས། 26

རྫོན་པ་གདུག་པ་ཅན་ཞིས་པ། ཉགས་ཀྱི་མཐའ་འཁོབ་དག་ན་གནས།
དེ་ལས་དེག་ཏུ་ལེགས་བཤད་ཀྱི། རིན་ཆེན་གསར་པ་གསར་པ་ཐོབ། 27

ཛྲིགས་ལྡན་གཉིས་འཕྲང་དཔྲ་གཏོར་ནི། བརྟུན་བྲལ་གླང་པོའི་སྤུ་རིག་གིས།
སྐྲྀན་ངག་མཁན་གྱི་དོན་མཐུན་ལས། དེག་ཏུ་དེ་ཡིས་ལེགས་བཤད་བླངས། 28

ཞིས་པ་བློན་པོའི་ཚིག་ཕྲེས་ས་བདག་གིས།
མདུན་ས་པ་བཀྲི་མདུན་ས་རབ་བཏང་ནུས།
སྨྲས་པའི་གཏམ་གས་ཀྱིས་པོ་བྲང་འཁོར་སོང་དེ།
ཐུན་མོང་སྐྱེ་བོའི་རྗེས་སུ་མཐུན་པར་བྱས། 29

यन्नृत्यन्ति पदे पदे मतिमतां काव्यार्थतत्त्वे धियो
यत् कर्णाभरणीभवन्ति विभवे भव्यात्मनां सूक्तयः ।
यत् सारस्वत एष कीर्णमहिमा मुद्रादरिद्रोनिधि-
र्विद्यानां नृपतिः स्वयम्वरविधौ सोऽयं विवाहोत्सवः ॥२५॥

राजमानेन महता राजमाने गुणे सताम् ।
लुब्धकाः सूक्तिवैचित्र्ये लुब्धकाः काननेष्वपि ॥ २६ ॥

लुब्धकः क्रूरको नाम प्रत्यन्तेऽस्ति वनेचरः ।
सदा नवनवं[1] तस्मात् सूक्तरत्नमवाप्यते ॥ २७ ॥

दृप्यद्द्विपारिनखराघातभिन्नेभमौक्तिकैः ।
सततं कविसार्थेभ्यः स गृह्णाति सुभाषितम् ॥ २८ ॥

श्रुत्वेत्यमात्यस्य वचः क्षितीशः
सभां समुत्सृज्य विसृज्य सभ्यान् ।
अन्तःपुरं गुप्तमुपेत्य रूपं
चकार सामान्यजनानुरूपम् ॥ २९ ॥

---

१ ¹ नवरत्नम् ।

སྐར་ཚོགས་ཀྱིས་པ་ལྟ་བུར་མངོན་དཀའ་ཞིང་།
པན་ཚུན་འོད་ཟེར་རབ་ཏུ་གསལ་བྱེད་པའི།
ནོ་ཤལ་མཛུང་ནས་ལེགས་བཤད་ནོར་གཅིག་དེ།
གྲིབ་མ་གཉིས་པ་དང་བཅས་ནགས་མཐར་སོང་། 30

དེ་ནི་ངེས་པར་དུད་པའི་ཤིང་རྣམས་ཀྱིས།
མེ་ཏོག་ལྷུང་གཞོན་གྱིས་བཀྲམ་མགྲོན་བྱས་བཞིན།
དེ་ཡིས་འབབ་པས་བཙལ་བས་རྗོན་པ་ནི།
རྗོན་ལ་རབ་ཆགས་རི་ཡི་ངོས་སུ་སྟེད། 31

གླང་པོ་རྣམས་ཀྱིས་བདེ་བའི་མི་མཐུན་ཕྱོགས།
རི་དྭགས་རྣམས་ལ་ཕྱུག་སོས་འདེབས་བྱེད་མཁས།
འཁྲིག་པོའི་རིམ་པ་བཞིན་དུ་མ་ཟུངས་གཞུ།
རང་སེམས་ལྟ་བུ་ལག་པ་གཡོན་པས་འཛིན། 32

ཏག་ཏུ་ནགས་ན་གནས་པའི་མི་མཐུན་ཕྱོགས།
གསོད་པ་གཅིག་ཕུལ་མཁས་ལག་གཡས་ཀྱིས།
ལག་ལྡན་སྐྱི་རྣམས་མཐའ་དག་བྱུང་གྲོལ་ལ།
ནོན་པར་འགྲོད་པའི་མདའ་ནི་རབ་ཏུ་འཛིན།

परस्परांशुप्रतिबद्धतारं[1]
विस्फारतारानिकराभिरामम्।
हारं समादाय सुभाषितार्थी
छायाद्वितीयः स ययौ वनान्तम्॥ ३० ॥

स तत्र वालानिलकीर्णपुष्पैः
वृक्षैः कृतातिथ्य इवावनम्रैः।
अन्विष्य यत्नान्मृगयाप्रसक्तं
गिरेस्तटे लुब्धकमाससाद॥ ३१ ॥

वामेन वामं करिणीसुखानां
वैधव्यदीक्षारसिकं मृगीणाम्।
चक्रक्रमं[2] क्रूरतरं करेण
चापं स्वचित्तोपममुद्वहन्तम्॥ ३२ ॥

वधैकदक्षेण च दक्षिणेन
वनौकसां नित्यमदक्षिणेन।
हस्तेन विन्यस्त-समस्त-हस्ति-
वर्गापवर्गं[3] विशिखं दधानम्॥ ३३ ॥

 १ ०H मारम्। २ H वक्रक्रमम्। ? वक्रक्रमं।
३ H वर्गोपसर्गम्।

ཙེ་མོ་ལྷུང་གིས་དལ་གྱིས་བསྐྱོད་པ་ཡི།
མོ་བྱའི་སྒྲོ་ཡི་སྦྱོར་གཡོགས་བསྒྲུབས་གྱུར་པ།
སྒྲག་པ་གཡོ་བ་རི་དྭགས་ཉིནམཾ་ཀྱི་ཤིག།
བདག་པོ་འཚོ་བ་བསྲུང་བར་གསོལ་བ་འདེབས་བཞིན། 34

དེས་དེ་ཚིག་གིས་མངོན་མཆོད་མཆོད་བྱ་བཞིན།
སྐྱེ་གུའི་ཕྲ་ནས་ཅག་འཛིན་པ་ཕྲ་མ་བཞིན།
བཙུན་མཛེས་དཔང་ནས་སྐྱེ་བ་མོ་ཡི་འོད།
ཡབ་འདབ་ལྷ་བྲུ་འཛིན་ཅིང་རབ་སྐྲས་པ། 35

ཚོད་ནི་རོག་ཏུ་ཤིགས་པའི་ཤིགས་ནག་ཞིམས།
དཔྱུ་པ་རབ་ཏུ་འབབ་བ་བདག་གིས་ཐོས།
ཕྱེ་དེའི་ཕས་པ་ནཱ་སྒྲད་དུ་ཤིགས་པ་ཀཏཱི།
དེ་ཤེ་སྤྲོ་རིགས་དབང་ཆེན་བྱ་སྤྱོད། 36

37

मायूरपक्षैरनिलावहेला-
तरङ्गिताग्रैर्विहितोत्तरीयम् ।
नेत्रैर्मृगीणां पतिजीवरक्षां
सन्त्रासलोलैरिव याच्यमानम् ॥ ३४ ॥

स तं गिरा पूज्यमिवाभिपूज्य
गुरुः प्रजानां गुरुवत् प्रणम्य ।
उवाच शोणाधरकान्तिभिन्नां
दन्तद्युतिं पल्लवितां दधानः ॥ ३५ ॥

मया श्रुतः साधु सुभाषितानां
तवानिशं संग्रहणे प्रयत्नः ।
मार्गोपदेशाय जनस्य दीप्तं
प्रयच्छ किञ्चिन्नवरत्नकरत्नम्[१] ॥ ३६ ॥

अयञ्च ते तत्प्रतिपण्यरूपो
लावण्यलीलादलितेन्दुदर्पः ।
हारः प्रहारस्तिमिरोत्कराणां
लक्ष्मीविलासे स्मितकेलिकारः ॥ ३७ ॥

१ H नवरत्नकम् ।

ཞེས་བརྗོད་དོ་ཤལ་འདོད་ཀྱིས་ཕྲོགས་ཁེངས་པ།
ས་ཡི་འབྲེར་འཛེག་དག་གིས་དེ་ལ་བརྟེན།
སྐྱི་ལམ་རེ་བ་ཉམས་ལ་སྐྱིད་དཀའ་དེ།
རྗེན་པས་མཐོང་ནས་དལ་གྱིས་རབ་བསམས་པ། 38

ཕྲོག་ཅིང་བདག་ལ་སྤྲིན་བུ་ཕྱིན་ནས་ཀྱང་།
ཕྱི་ནས་འདི་ནི་ངེས་པར་གདུང་བར་འགྱུར།
འདི་ནི་འཛིག་རྟེན་ཕྲ་རྩོལ་སར་འདས་ནས།
ད་ཤལ་ཇི་ལྟར་བདག་རང་ཉིད་དུ་འགྱུར། 39

སྐད་ཅིག་འདི་བསམས་དེ་ལ་དེས་སྨྲས་པ།
དགེ་བ་དམ་ཚིག་གིས་ནི་ལེགས་བཤད་སྤྲིན།
གལ་ཏེ་རི་འདིའི་རྩེ་ལ་རང་གི་ལུས།
ལེགས་བཤད་ཐོབ་པའི་འཕྲུལ་ལ་མཆོད་ནའོ། 40

གདུག་པའི་སེམས་ལྡན་ཛོན་པའི་ཚིག་དེ་དག།
ཐོས་ནས་ས་ཡི་བདག་པོས་རབ་བསམས་པ།
ཀྱི་མ་ངེས་པར་འདུ་བྱེད་ལྡན་པ་འདི།
དགག་པའི་ཟ་སྤྱོད་དག་ལ་མངོན་པར་སྦྱོར། 41

उक्त्वेति हारं करपूरिताश-
मदर्शयद्भूमिपुरन्दरोऽस्मै ।
तं लुब्धकः स्वप्नमनोरथेषु
दुष्प्रापमालोक्य शनैः प्रदध्यौ ॥ ३८ ॥

दत्त्वाप्यधीमानिममप्रदेयं
पश्चादयं तामनुमैति नूनम् ।
अस्मिन्नतीते परलोकभूमिं
हारः कथं मे निजतामुपैति ॥ ३९ ॥

ध्यणं विचिन्त्येति स तं बभाषे
ददामि साधो समयेन स्रक्ताम् ।
शृङ्गाद्रिरेरस्य यदि स्वदेहं
सम्प्राप्तस्रक्तः क्षिपसि प्रसह्य ॥ ४० ॥

क्रौर्य्योचितं लुब्धकवाक्यमेतत्
अचिन्तयद्भूमिपतिर्निशम्य ।
अहो नु संस्कारवतोऽस्य कामं
निषिद्ध-कार्य्याचरणाभियोगः ॥ ४१ ॥

འདི་ནི་བདེ་གཤེགས་བསྟན་པ་དག་དང་རབ་ཞི་རྒྱལ་སྲིད་སེང་གེའི་ཁྲི།
མི་ནུབས་དག་གི་གདུང་བ་སྐྱོང་བྱེད་དགེ་བའི་ཚོས་ནི་ཕྲུག་མོང་ཉིད།
ཡིད་བྱུང་ནོར་པར་སེལ་བར་བྱེད་པའི་ནོར་འགྱུར་དག་ནི་ཀུན་ཏུ་འཛོམས།
ཡིད་ཀྱི་ནི་ལོང་དག་བྱེད་ལེགས་བྱས་ཚོགས་ནི་ཉེ་བར་སྒྲུབས་པ་ཡིན། 50

ལེགས་བཤད་འདི་ནི་མི་བདག་དེ་ཉིད་རྗེས་སུ་འབྲང་བས་རི་དྭགས་དགྲ་ལས་རྟེད།
ལེགས་དོན་ཟླ་མེད་བདག་ཉིད་དག་བྱེད་དེ་ཡང་སྙིང་ལ་ནོམ་བཀོད་ནས།
ཤིན་ཏུ་མགྲོ་བའི་རི་ཡི་རྩེ་མོར་འཛེགས་ནས་ལུས་ནི་རབ་ཏུ་བཏང་བར་གྱུར།
བསོད་ནམས་ཡིད་ལྡན་ནོབས་ནི་ཤིན་ཏུ་བདེན་པ་འདོད་ཀྱི་གསོ་བའི་ལུས
འདི་མིན། 51

འགྲོ་ནོབས་ཡང་དག་བསྐལ་ལྡན་སྐྱོང་ལས་དག་ནི་ཤང་ཉིད་དུ།
བཟུང་ནས་དེ་ནི་རི་ཡི་རྩེ་ལས་ཐེ་སྲིད་རླུང་གྱུར་པ།
དེ་སྲིད་རི་ཡི་གནས་བསྟེན་ནོམ་པར་རྒྱལ་བ་ཞེས་བྱ་བའི།
གཏོང་སྦྱིན་གྱིས་བསྒྲུབས་ལུས་ནི་སེལ་རབ་ཏུ་ཕྱིན་པར་གྱུར། 52

དེ་ཡིས་བཙོན་འགྲུས་ཤ་མཚན་དབང་གིས་བཀྲི་ཏུ་འཇིག་རྟེན་གསུམ།
འདར་བར་གྱུར་ཅིང་བར་སྣང་ལས་ཀྱང་མེ་ཏོག་ཆར་བབས་ཚེ།
གདངས་སྙན་གསུམ་པའི་ཚོགས་ཀྱིས་སྒྲོག་ཚུལ་ཡང་དག་མཚོད་གྱུར་པའི།
རྒྱལ་པོ་དཔལ་གྱིས་རང་གི་རྒྱལ་པོའི་པོ་བྲང་དག་ཏུ་སོང་། 53

इदं सुगतशासनं प्रशमराज्यसिंहासनं
नृणां व्यसनवारणं कुशलधामसाधारणम्।
मनोभवविसर्जनं भवविकारसन्तर्जनं
मनोमुकुरमार्जनं सुकृतसञ्चयोपार्जनम्॥ ५० ॥

संप्रार्थ्येति सुभाषितं मृगरिपोस्तत्त्वानुसारी नृपः
सूक्तार्थं हृदये निधाय विमलं तं चात्मसंशोधनम्।
आरुह्याद्रिशिरः समुन्नततरं देहं समुत्सृष्टवा-
निष्टं सत्यमतीव पुण्यमनसां नेदं वपुश्चञ्चलम्॥ ५१ ॥

सन्तारणाय जगतां प्रणिधानमन्त-
र्धृत्वा स शैलशिखरान्निपपात यावत्।
तावत् गिरिस्थितिजुषा विजयाभिधेन
यक्षेण रक्षिततनुः क्षितिमाससाद॥ ५२ ॥

तद्वीर्यविस्मयवशादिव घूर्णमाने
लोकत्रये कुसुमवर्षिणि चान्तरीक्षे।
संपूज्यमानचरितस्त्रिदशव्रजेन
राजा जगाम शनकैर्निजराजधानीम्॥ ५३ ॥

དེ་ནས་དེ་ནི་པན་པར་རབ་ཞུགས་ས་ཡི་དབང་པོ་ཡིས།
ཉེ་བར་བསྟོད་པའི་ཡུལ་ཅན་ལེགས་པར་བཤད་པ་དེ་ཡིས་ནི།
དག་དུ་སྐྱེ་བ་མ་ལུས་སྲིད་པ་ཟིལ་གྱིས་གནོན་བྱེད་པ།
ཆོས་ཀྱི་བདེ་བ་རྟག་ཏུ་དམ་པའི་ལམ་ལ་འགོད་པ་བསྒྲུབས། 54

གནས་སྐབས་འདིར་ནི་ཚོང་འདུས་དག་གི་ལག་ཏུ་ཐོབ་པ་འདི།
ནོ་ཤལ་བཅིང་བའི་བློ་ཡིས་ཡོངས་སུ་གྱུ་བར་བྱེད་པ་ན།
འདི་ནི་ཆོས་ཀུན་པ་ཞེས་མཚུངས་མེད་བབ་ཅོལ་འདར་ཧྲན་པ།
ས་བདག་མདུན་སར་གྲོང་ཁྱེར་སྲུང་བའི་སྐྱེ་བོས་ཁྱེར་པར་གྱུར། 55

ཟིང་པོ་ཉིད་ནས་ནོ་ཤལ་འོད་ཟེར་རབ་གསལ་ཉན་འཕྲོ་ཆགས་གྱུར་པ།
སློག་ནི་འཛོམས་པའི་དམ་ཚིག་བསྒྲུབས་པ་དེ་ནི་རྒྱལ་པོས་ཞེས་གྱུར་ནས།
འདི་ནི་བདག་གི་སློབ་དཔོན་ཉི་བའི་ཡོ་དན་གསལ་བའི་ལེགས་བཤད་རྟོན།
མཆོད་འོས་འདི་ཞེས་བཀུར་བྱས་མཆོད་པ་བྱས་ནས་དེ་ནི་བཏང་བར་གྱུར། 56

དེ་ལྟར་མི་བདག་ལེགས་བཤད་ཅེས་བྱ་བརྟེན་པའི་བརྟུལ་ཞུགས་སྙིང་རྟོབས་
ཧྲད་པར་གྱུར།
དེ་ཉིད་དུས་ཀྱི་སྔར་ཡང་རྫོགས་པའི་བྱང་ཆུབ་གཉེར་ཐོབ་བདག་ཉིད་ང་ཡིན་ནོ།
ངང་གི་སྤྱོད་ཚུལ་བཅོས་ཧྲན་གྱིས་བཤད་དེ་དག་ཐོས་ནས་ལྷ་རྣམས་བདག་པོ་ནི།
དགའ་བས་སྤྲས་ཀྱི་ཉགས་ཚལ་ནོན་པར་གྱིས་པ་པདྨའི་འབྱུང་གནས་དཔལ་
བསྟེན་གྱུར། 57

\ ཅེས་པ་དགེ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པ་དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་ལེགས་བཤད་འཚོལ་བའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་དེ་ཡལ་འདབ་སྟེ་ལྔ་བཅུ་ཙ་གསུམ་པའོ།།

तच्चोपदेशविषयेण सुभाषितेन
तेनानिशं जनमशेषमथ क्षितीशः।
चक्रे भवाभिभवशर्म्मणि धर्म्मनित्ये
सत्कर्म्मणि प्रणिहितं हितसम्प्रवृत्तः॥ ५४॥

अत्रान्तरे विपणिवर्त्मनि लुब्धकोऽसौ
हारस्य विक्रयधिया परिवर्त्तमानः।
चौरोऽयमित्यसमसाहसकम्पमानः
क्ष्माभृत्सभां नगररक्षिजनेन नीतः॥ ५५॥

दूरादेव स्फुटतरकरासक्तविस्फारहारं
प्राणापातैर्विहितसमयं तं परिज्ञाय राजा।
आचार्य्योऽयं मम शमगुणव्यक्तसूक्तोपदेष्टा
पूजार्होऽसाविति कृतनतिः मानयित्वात्यजत्तम्॥ ५६॥

इत्यासीत्स सुभाषितारव्यन्टपतिः सत्यव्रतः सत्यवान्
सम्यग्बोधिनिधानलब्धमहिमा कालेन सोऽहं पुनः।
श्रुत्वैतत्कथितं निजं भगवता वृत्तं सुराणां पति-
र्भेजे हर्षविबुद्धलोचनवनः पद्माकरस्य श्रियम्॥ ५७॥

इति क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां सुभाषितगवेष्यवदानं नाम त्रिपञ्चाशत्तमः पल्लवः॥

Chapter LIV.

ཡལ་འདབ་ལྔ་བཅུ་ཙ་བཞི་པ།

སེམས་ཅན་སྨན་ཞེས་པའི་རྟོགས་བརྗོད།

༄༅། །རྒྱ་ཆེར་གྲགས་པ་བསྒྲིན་པའི་བསྔགས་འོས་རི་བོང་ཅན་ལྟར་མཛེས།
གཙུག་གི་ནོར་བུ་གཞན་གྱི་དོན་ལ་སྐྱོ་བ་མེད་པའི་དུང་།
གང་གི་སྒྲོག་ནི་སོང་བར་གྱུར་ཀྱང་ལེགས་པའི་སྒྲ་ཡིས་གདས།
བཀྲ་ཤིས་གཏེར་གྱིས་འཇིག་རྟེན་དག་གི་དགེ་བ་རྒྱས་པར་བྱེད། 1

མི་རྟོག་ཅར་མ་ཞེས་པ་ཡི། མཚན་གྱི་བཏུལ་ནས་བཅོམ་ལྡན་འདས།
རི་དྭགས་འགྲོག་བྱེད་བརྟུལ་ཞུགས་ནི*། རྟོགས་མེད་ལྡན་པའི་ཚལ་ན་བཞུགས། 2

དེར་ནི་རྗེས་སོང་བགྱི་བྱིན་གྱིས། སྐད་ཡང་འཇུབ་ལྡན་དག་ལ་དྲིས།
དེ་ཡི་མདོན་སྤྱོད་ཟབ་གྱུར་ནས། འཇུམ་པའི་ཀྱུ་ནི་རབ་ཏུ་གསུངས། 3

ལོ་ནི་སྟོང་ཕྲག་བདུན་ཅུ་གཅིས། སྐྱེ་བོ་ཆེ་རིང་གྱུར་ཆེ་སྡོད།
གྲོང་ཁྱེར་དབང་ཆེན་ལྡན་ཞེས་པ། མགོ་རིས་དགའ་བ་ཐུལ་པར་གྱུར། 4

དེར་ནི་ནོར་གྱི་བློ་གྲོས་བདག། དབང་ཆེན་པོ་ཞེས་བྱ་བ་བྱུང་།
གང་གི་གྲགས་པ་གསུར་གྱི། སྟོང་བུས་ཕྱོགས་ནི་ཕྱུར་ཁྱབ་བྱས། 5

---

* Here the translator has evidently mistaken the word ཝྲཏ (བརྟུལ་ཞུགས) for ཝྲཱཏ (ཚོགས་རྣམས) which means multitude or number.

चतुःपञ्चाशत्तमः पल्लवः।

सत्त्वौपधावदानम्।

श्लाघ्यः शशाङ्करुचिरः पृथुकीर्त्तिभाजां
शङ्खः शिखामणिरखिन्नपरोपकारः।
यः साधुशब्दवसतिर्गतजीवितोऽपि
लोकस्य मङ्गलनिधिः कुशलं तनोति॥ १॥

भगवान् पुष्पिलां नाम विनीय श्वपदाचरीम्।
विजहार हरिव्रातनिःशङ्कहरिणे वने॥ २॥

तत्रानुयायिना पृष्टः पुनः शक्रेण सस्मितः।
स पूर्व्वचरितं स्मृत्वा स्मितकारणमभ्यधात्॥ ३॥

द्वासप्ततिसहस्राब्ददीर्घायुषि जने पुरा।
अभून्महेन्द्रवत्याख्या जितस्वर्गोत्सवा पुरी॥ ४॥

महेन्द्रसेन इत्यासीत्तस्यां वसुमतीपतिः।
यश्चक्रे कीर्त्तिकर्पूरवर्त्त्या वितिमिरा दिशः॥ ५॥

གང་ཞིག་སྨན་པ་དམ་པ་བཞིན། དགྲ་ཡི་གྲགས་པའི་རིམ་བཅོམ་ཞིང་།
སྐབས་ངན་བསྟེན་པའི་ནད་སྤོགས་ཏེ། སྐྱེ་དགུ་སྲིད་གྲོལ་ཞོལ་གདམས་བསྒྲུབས། 6

བསོད་ནམས་ཚོགས་ནི་ནོར་བཅས་ཉིད། གྱུར་པ་བཞིན་དུ་དེ་ཡི་བུ།
སེམས་ཅན་ཀུན་ལ་ཕན་བརྩོན་པ། སེམས་ཅན་སྨན་ཞེས་བྱ་བར་གྱུར། 7

དེ་ནི་བསྐལ་པ་བཟང་པོ་པའི། བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའ་སེམས་དཔས་བསྐྱིད།
སྙིང་རྗེ་དགའ་དང་བཏང་སྙོམས་དང་། བྱམས་པ་རྣམས་ཀྱི་གྲོགས་སུ་གྱུར། 8

གྲོང་དང་གྲོང་ཁྱེར་ནགས་མཐའ་དང་། ཕྱོགས་དང་གླིང་རྣམས་ཐམས་ཅད་ནས།
ནད་པ་འོངས་རྣམས་དྲག་དུ་ནི། དེ་ཡིས་རིག་པས་བསོས་པར་གྱུར། 9

སྐྱེ་བོའི་ནགས་འདིར་དམ་པ་དེ། ཙན་དན་བཞིན་དུ་ཅི་ཡང་སྤྱོད།
གང་གི་ལུས་ཀྱི་གཞན་ཕན་འདི། མི་ཆུང་རབ་ཏུ་གྱིས་པར་བྱེད། 10

ཆེན་པོའི་ནད་ཀྱིས་གདུངས་པ་རྣམས། དེ་ཡིས་འཕྲལ་ལ་བདེ་བར་བསྒྲུབས།
ངན་པའི་ཉོན་མོངས་གདུང་བ་རྣམས། དམ་པ་དག་དང་འགྲོགས་པས་བཞིན། 11

དོན་གཅིར་རྣམས་ཀྱི་ལུས་ཀྱི་ནད། རིག་པ་དང་ནི་སེམས་ཀྱི་ཡང་།
ནོར་གྱི་ཕྲོགས་པས་ཕྱོགས་རྣམས་སུ། ནད་པ་མེད་ཅིང་སློང་མེད་གྱུར། 12

དེ་ནས་དུས་ཀྱི་རྩེ་དགར་ནི། ངོ་མཚར་ཐམས་ཅད་འཕྲོག་བྱེད་པས།
སྐྱེ་བོའི་བསོད་ནམས་ཡོངས་ཟད་ལས། དཔལ་ལྡན་དེ་ནི་མཐོ་རིས་སོང་། 13

रिपुदर्पज्वरहरः कृच्छ्रहृद्दुर्दशाजुषाम्।
व्यधात्तृष्णापहः स्वस्था यः सद्वैद्य इव प्रजाः॥ ६॥

तस्याभूत् पुण्यसम्भार इव साकारतां गतः।
पुत्रः सर्व्वौषधो नाम सर्व्वसत्त्वहितोद्यतः॥ ७॥

स भाद्रकल्पिको बोधिसत्त्वः सत्त्वविभूषितः।
करुणामुदितोपेक्षामैत्रीणां वल्लभोऽभवत्॥ ८॥

पुरग्रामवनान्तेभ्यो दिग्द्वीपेभ्यश्च सर्व्वशः।
रोगिणोऽभ्येत्य सततं तत्स्पर्शात् स्वास्थ्यमाययुः॥ ९॥

स कोऽप्यस्मिन् जनवने सुजनश्चन्दनायते।
परोपकारमतनुं तनुर्यस्य तनोत्यलम्॥ १०॥

स दीर्घव्याधिदग्धानां विदधे महसा सुखम्।
दुर्जनायासतप्तानामिव साधुसमागमः॥ ११॥

रोगे स्पर्शेन शारीरे मानसे द्रविणेन च।
हृते तेनार्थिनां दिक्षु नार्त्तोऽभून्न च याचकः॥ १२॥

ततः कालविलासेन सर्व्वाश्चर्य्यापहारिणा।
स ययौ निधनं श्रीमान् जनपुण्यपरिक्षयात्॥ १३॥

བདུད་རྩིའི་ཟེར་ནི་ཉིན་འགའ་ཞིག་ཉམས་དག་གི་ཐུང་བྱའི་བདག་ཉིད་འགྱུར།
ཡོན་ཏན་དྲི་བཟང་སྤྲོ་བའི་མེ་ཏོག་ཉམས་ནི་སྐད་ཅིག་གནས་པའི་ཚོགས།
དུས་མིན་དུས་ནི་འདོད་པས་མཆོག་ཏུ་དགའ་བ་ཤིན་ཏུ་གཅོད་ལ་མཁས།
ཅི་ཡང་འདི་ནི་སྲུ་ཡི་ཡིད་ལ་ཟུག་རྔུ་ལྟ་བུར་བསྒྲུབ་མ་ཡིན། 14

གང་ཞིག་ཡིད་འོང་བསོད་ནམས་ཡངས་པའི་ཐང་གིས་སྙིད་གྱུར་པ།
གདུང་བ་ཀུན་གྱི་སྨན་དང་འབད་མེད་བདེ་བ་སྐད་ཅིག་གིས།
ངེས་པར་དུས་ཀྱི་ཚ་ཡིས་འཇོམས་པ་དེ་དེ་མཐོང་གྱུར་ནས།
སླུད་པོ་ཉམས་ནི་དབེན་པའི་ཚལ་ནམ་ཡང་མི་རིག་གོ། 15

དེ་ནས་རི་གྲགས་ལྷག་མའི་ཚེ། དང་པོ་དེ་ཐལ་ལས་སྐྱེས་པའི།
སྡུག་བསྔལ་བཟུང་ནས་ནད་རང་བཞིན། སྐྱེ་བོ་རང་གི་སྡུག་བསྔལ་བརྗོད། 16

དེ་ནས་གཞོན་ནུ་དག་གི་ལུས། མཚན་ཉིད་ཤེས་པའི་བློན་པོ་ཡིས།
ཤགས་ཀྱི་མཐའ་ཅུ་རབ་བསྒྲུངས་དེ། སྐྱེ་བོ་ཉམས་ལ་པན་སྐད་བཀོད། 17

མེ་ཏོག་འཁྲི་ཤིང་གིས་བྲིས་པ། ཟིང་བུ་དཀར་བའི་གནས་དེར་ནི།
བསོད་ནམས་བཞིན་དུ་དེ་ཡི་ལུས། སྙིང་པ་མེད་པ་ཉིད་དུ་གནས། 18

ཟེ་བས་ཕྱོགས་མཐའ་ལས་འོང་བ། ཉད་པའི་ཚོགས་ཀུན་སྨྲ་ཡང་ནི།
དེ་ཡིས་ཡང་དག་རིག་ཅན་གྱིས། འཕྲལ་ལ་བསོས་པ་ཉིད་དུ་གྱུར། 19

सुधांशुर्नेत्राणां कतिपयदिनास्वाद्यमहिमा
क्षणस्थायी वर्गः सुरभिगुणसर्गः सुमनसाम्।
अकाले कालेच्छा[1] प्रियतरसमुच्छेदचतुरा
विधत्ते कस्यैषा किमपि न मनःशल्यकलनाम्॥ १४॥

यत्पेशलं विपुलपुण्यपणैर्[2]वाप्तं
सर्व्वार्त्तिभेषजमयत्नसुखं क्षणेन।
तत्तद्विलोक्य किल कालबलावलीढं
मूढाः स्पृशन्ति न विवेकलवं कदाचित्॥ १५॥

अथ तस्मिन् यशःशेषे त्यक्त्वा तद्विरहोद्भवम्।
दुःखं स्वदुःखमेवादौ भेजे रोगभयाज्जनः॥ १६॥

लक्षणज्ञैः कुमारस्य शरीरं मन्त्रिभिस्ततः।
न्यस्तं हिताय लोकानां वनोपान्ते सुरक्षितम्॥ १७॥

तस्मिन् पुष्करिणीरम्ये देशे फुल्ललताकुले।
अपर्युषितमेवासीत्तस्य पुण्योपमं वपुः॥ १८॥

आशागता दिगन्तेभ्यः सर्व्वरोगिगणाः पुनः।
तस्य संस्पर्शमात्रेण सहसा स्वस्थतां[3] ययुः॥ १९॥

---

१ H छतान्तेच्छा। २ H ०पुण्यपरै०। ३ H सस्यताम्।

དེ་ཡིས་རིག་པའི་ཀླུང་གི་རྣམ་བསྐྱོད་པདྨའི་ཚོགས་རྣམས་དང་།
ཆུ་ལ་རྒྱུ་བས་བརྒྱན་པས་མཚོ་སྐྱེས་ཅན་གྱི་ཆུ་ལ་ནི།
ཁྲུས་བྱས་མཐའ་དག་ནད་ལས་རྣམ་གྲོལ་སྐྱོན་དང་བྲལ་གྱུར་ཅིང་།
འཕྲལ་ལ་ཉིད་དུ་མི་རྣམས་བདུད་རྩི་འཐུངས་བཞིན་རབ་ཏུ་མཛེས། 20

གང་གི་མིང་ནི་བསྒྲགས་ཉིད་ཀྱིས། ནད་རྣམས་ཟད་པ་ཉིད་འགྱུར་བ།
གང་ཞིག་གཞོན་ནུ་སེམས་ཅན་སྨན། དེར་ནི་ང་ཉིད་དེ་ཚེ་གྱུར། 21

དྲན་པའི་བདུད་རྩི་དག་གི་གཏམ། འདི་དག་སུ་ཞིག་དྲན་ན་ཡང་།
དེ་ཡི་ནད་གདུང་རང་བཞིན་གྱི། སྡུག་བསྔལ་ཉེ་བར་ཞི་བར་འགྱུར། 22

དུས་ཀྱི་ཡུལ་འདིར་མི་ཡི་བདག། གང་ཞིག་འཇིག་རྟེན་ལ་ཕན་སྨད།
མཆོད་རྟེན་རབ་གནས་བྱེད་འགྱུར་བའི། མྱ་ངན་མེད་ཅེས་བྱ་བ་འབྱུང་། 23

འཆི་མེད་རྒྱལ་པོའི་བློ་གཅིག་གིས།
བདེ་གཤེགས་ཀྱིས་བཤད་འདི་ཐོས་ནས།
དགའ་བའི་རོལ་པ་རྣམ་གྱིས་པའི།
བཞིན་གྱི་འོད་ཀྱིས་རྣམ་པར་མཛེས། 24

ཞེས་པ་དགེ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པ་དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་སེམས་ཅན་སྨན་ཞེས་བྱ་བའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པའི་ཡལ་འདབ་སྟེ་ལྔ་བཅུ་ཙ་བཞི་པའོ།།

तत्स्पृष्टमारुतविघट्टितपद्मखण्ड-
डिण्डीरमण्डनजलासु सरोजिनीषु।
स्नाता विमुक्तसकलामयनिर्व्यपायाः
पीतामृता इव बभुः सहसैव मर्त्याः ॥ २० ॥

सत्त्वौषधकुमारो यः सोऽहमेव तदाभवम्[1]।
यस्य सङ्कीर्त्तनेनैव यास्यन्ति व्याधयः क्षयम् ॥ २१ ॥

स्मरिष्यति स्मृतिसुधां ममैतां यः कथामपि।
आधिव्याधिमयं दुःखं तस्य शान्तिमुपैष्यति ॥ २२ ॥

अशोको नाम देशेऽस्मिन् कालेनोत्पत्स्यते नृपः।
चैत्यं हिताय लोकस्य यः प्रतिष्ठापयिष्यति ॥ २३ ॥

इति सुगतोदितमेकधिया
श्रुत्वैवामरराजः।
हर्षविलासविकाशितया
वदनरुचा विरराज ॥ २४ ॥

इति क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां सत्त्वौषधावदानं नाम चतुःपञ्चाशत्तमः पल्लवः ॥

---

१ ग॰ ॰भवत्।

མཛེས་ལྡན་ལེགས་བྱས་སྙིང་པོའི་གནས་སྐབས་དག་གི་ཁྱབ་པར་གྱིས།
འདུལ་བའི་ལམ་དུ་གནས་པ་ཐོབ་ཅིང་གཟུགས་བཟང་ལྡན་གྱུར་པ།
གང་གི་ལེགས་སྦྱར་དུལ་བའི་རྒྱན་ལྡན་ཀློག་པའི་བདེ་ཉིད་དུ།
སྨིན་པ་གྱུར་ཏེ་གླང་པོའི་བདག་པོ་དག་གི་བཞིན་དུ་འོ།

ནམ་ཞིག་ས་ཡི་བརྒྱ་བྱིན་དེ། སྐྱེ་གུའི་བྱ་བ་ལྟ་བྱེད་ཅིང་།
རྗེས་སུ་གཟུང་ལ་མངོན་ཕྱོགས་པས། ཕྱི་རོལ་ཁྲིམས་གནས་ས་གཞི་བསྐྱོད། 7

དེར་ནི་མཐའ་ཡས་རྒྱལ་ཕྲན་གྱི། མགོ་བོའི་རིན་ཆེན་ལ་སྣང་དེས།
ལུས་ནི་གྲོགས་མེད་དག་གི་བཞིན། ས་ཡི་བྱ་བ་ཐོས་པར་གྱུར། 8

དེ་ཡི་ཀུང་སྟེགས་ཟླ་ཤེལ་གྱིས། རང་བཞིན་ལ་ནི་འབོས་གྱུར་ཅིང་།
མདུན་དུ་རབ་བདུད་སློང་བ་ཉམས། སླར་ཡང་བསམ་པའི་གདུང་བ་བཏང་། 9

སྐབས་ཅར་ཕྱུག་རོན་རབ་སླག་ཅིང་། འདབ་གཤོག་ཟད་པ་བཞིན་དུ་ནི།
འགྲོ་བ་མེད་པས་ས་བདག་གི། བྱིན་པའི་ཚ་བ་རབ་ཏུ་བསྐྱེད། 10

རབ་སྐྱག་མིག་ནི་འཁྲུལ་བྱེད་ཅིང་། ཡན་ལག་ཀུན་དུ་འཁྲམས་པ་དེ།
མཐོང་ནས་ས་ཡི་བདག་པོ་ནི། འཕྲུལ་ལ་བརྩེ་བའི་དབང་དུ་གྱུར། 11

འདི་ཡི་འཇིགས་པ་གང་ལས་ཤེས། རབ་གྱིས་པད་མའི་འཕྲེང་ལྡན་གྱིས།
པདྨ་ཅན་ལྟར་འོད་གསལ་བའི། སྨྲ་གྱིས་སྐྱུར་དུ་ཚོགས་ཉམས་བཏུས། 12

शोभाजुषः सुकृतसारदशाविशेषै-
र्लब्धस्थितेर्विनयवर्त्मनि भद्रमूर्त्तेः ।
यस्याययौ विजयमण्डनडिण्डिमत्वं
दानेन कुञ्जरपतेरिव साधुवादः ॥ ६ ॥

स कदाचित् प्रजाकार्य्यदर्शनानुग्रहोन्मुखः ।
भेजे वाह्याङ्गनस्थानभुवं भूमिशतक्रतुः ॥ ७ ॥

स तत्रानन्तसामन्तमौलिरत्नेषु विम्बितः ।
शुश्राव पृथिवीकार्य्यमसङ्ख्यैरिव विग्रहैः ॥ ८ ॥

चन्द्रकान्तमये तस्य संक्रान्ताः प्रणताः पुरः ।
पादपीठे पुनश्चिन्तातापं तत्यजुरर्थिनः ॥ ९ ॥

अत्रान्तरे परिभ्रष्टः श्रुटपक्ष द्रवागतिः ।
पारावतः क्षितिपतेरूरुमूलमशिश्रियत् ॥ १० ॥

तं कातरतरोद्भ्रान्तनेत्रं सङ्कोचिताङ्गकम् ।
दृष्ट्वा दयाविधेयोऽभूत् सहसा पृथिवीपतिः ॥ ११ ॥

स समुत्फुल्लकमलालीलाकमलिनीत्विषा ।
कुतोऽस्य भयमित्याशा दृशा क्षिप्रं व्यलोकयत् ॥ १२ ॥

སྐབས་དེར་སྨྲེད་པ་གསོད་བྱེད་ནི། སྙིང་སྟོབས་བརྟག་པར་འདོད་པ་ཡི།
སྲུ་མས་ཇོན་པའི་ཉོམ་པར་ནི། འོངས་ནས་མི་བདག་ལ་སྨྲས་པ། 13

ལྷ་གཅིག་ཡུར་རིང་ན་རྟེད་པའི། བདག་གི་བཟའ་བ་བྱ་དེ་སོང་།
འདི་ནི་བསྐངས་མི་ཀློག་པའི། བདག་ཅག་ལྟར་སྐྲེས་འཚོ་བ་ཡིན། 14

འགྲོ་བའི་བདག་པོ་བདག་གི་ཟས། རང་བཞིན་གྱིས་ནི་གྲུབ་པ་འདི།
མེད་ན་འཚོ་བ་གཏོང་བར་འགྱུར། གང་ཕྱིར་ཟས་ནི་སྲོག་གི་གཟུངས། 15

དུས་འདིར་ཟས་ནི་ཆད་པ་ལས། བདག་གི་འཚོ་བ་བཏང་གྱུར་ན།
བདག་གི་ཁྱིམ་ཐབ་བུ་དང་བཅས། དེ་བ་ཆད་པས་ནོམ་ཉམས་འགྱུར། 16

ཆོས་ལྡན་གང་གིས་གཅིག་ཉིད་ནི། བསྲུངས་པས་གཞན་དུ་མང་པོ་དག།
ཆོས་ལས་ཉམས་པར་གྱུར་ན་བྱེ། དེ་ལ་ཆོས་ནི་ཅི་ཞིག་འདྲ། 17

ཕྱུག་རོན་ལ་ནི་བྱམས་པ་ཡིས། བདག་ལ་ཞེ་སྡང་བྱ་མི་འོས།
གང་ཕྱིར་ཁྱོད་ཉིད་ལྷ་བུ་ནི། སྐྱེ་ལྡན་ཆགས་པས་འཇུག་པ་མིན། 18

ཇི་ལྟར་འདི་ཉིད་དེ་བཞིན་བདག། ཁྱོད་ལ་དེར་གཉིས་བྱེ་བྲག་ཅི།
དམ་པ་འབྱུང་པོ་ཀུན་ལ་སྙོམས། གཅིག་ལ་བརྩེ་བ་བྱེད་པ་མིན། 19

དེས་འདི་སྨྲས་ཚེ་མི་བདག་གི། ལག་པ་གདུབ་བུའི་སྒྲ་ཟེར་པས།
འཇིགས་པར་མི་བྱ་ཞེས་སྨྲ་བཞིན། བྱ་ནི་ཕྱག་གིས་རབ་བསྒྲིབས་ཏེ། 20

तस्मिन्नवसरे सत्त्वं जिज्ञासुः पाकशासनः ।
मायया लुब्धकाकारः समभ्येत्याब्रवीन्नृपम् ॥ १३ ॥

देव मुञ्च चिरावाप्तं भक्ष्यं मम विहङ्गमम् ।
इयं नः सहजा वृत्तिरनिवृत्तिरयाचिता ॥ १४ ॥

निसर्गसिद्धमेतन्मे भोजनं जगतीपते ।
त्यजतो जीवितं नास्ति प्राणा ह्यशनधारणाः ॥ १५ ॥

क्षणेऽस्मिन्नशनच्छेदान्मयि संत्यक्तजीविते ।
विनंक्ष्यति विलुप्ताशा सपुत्रा मे कुटुम्बिनी ॥ १६ ॥

एकसंरक्षणेनैव यः करोति बहुक्षयम् ।
स धर्म्मो यत्र धर्म्मात्मन्नधर्म्मस्तत्र कीदृशः ॥ १७ ॥

मयि पारावतप्रीत्या न द्वेषं कर्त्तुमर्हसि ।
न हि कारणरागेण प्रवर्त्तन्ते भवद्विधाः ॥ १८ ॥

यथैवायं तथैवाहं कोविशेषस्तवावयोः ।
सर्व्वभूतसमाः सन्तः कृपां नैकत्र कुर्व्वते ॥ १९ ॥

इत्युक्ते तेन नृपतिर्लीनं कङ्कणराविणा ।
न भेतव्यमितीवाह खगं प्रच्छाद्य पाणिना ॥ २० ॥

དེ་ནས་སེམས་ཅན་གཟིར་བ་ཀུན། ཡོངས་བསྐྱབ་དུས་ནི་བྲམ་པ་ཡི།
ཆར་སྤྲིན་འཇམ་པའི་སྒྲ་དབྱངས་ལྷར། ཟབ་པའི་ཚིག་གིས་རབ་སྨྲས་པ། 21

སྐད་ཅིག་ཆོས་པ་དོན་གཉེར་བས། མི་བཟད་སྡིག་ཆགས་གསོད་མ་བྱེད།
ལུས་ཅན་སྡིག་ལ་ཆགས་པ་ཡི། གདུང་བའི་ནོར་འགྱུར་མཆོངས་པ་ཉིད། 22

གཞན་གྱི་སྡིག་ནི་སྡིགས་པ་ཡིས། གང་ཞིག་ཡོངས་སྲུ་འཚོ་བྱེད་པ།
དེ་ཡི་དགེ་ལེགས་རྫོག་འགྱུར་དེ། གང་ཕྱིར་སྡིག་པའི་གདུང་བ་སྟེར། 23

དེ་ལྟ་ཉིད་དུས་ཆད་པར། རང་འདོད་ཡང་དཀའ་བཞིན་ཅིང་གུས།
བདག་གྲི་རོ་འདྲུ་ཟས་གཏོང་གང་། ཉེ་བར་བསྐྱབས་པ་བརླང་བར་མཛོད། 24

ཅེས་པ་རྒྱལ་པོའི་ཚིག་ཐོས་ནས། ཡོངས་སུ་བཞིན་ལོག་ཤུགས་རིངས་ཅན།
ལོངས་སྤྱོད་མཆོག་ལ་ཡིད་བྱུང་བའི། རྔོན་པས་ལན་ནི་རབ་སྨྲས་པ། 25

བདག་ཅག་ནགས་ནགས་ཡུལ་ཉོངས་ཀྱིས། རྒྱལ་པོའི་ལོངས་སྤྱོད་རོ་མི་ཤེས།
འབྲུ་ཟས་ཉཔས་སྲུན་སྦྱོང་བའི། རི་དགས་ལ་དུས་དཀར་མ་ཡིན། 26

ཚོང་བའི་འཁྲི་ཤིང་འདབ་མེད་ལྡུ་དེ་དག་ལ་ཡོངས་འཛིམ་པ་རྟོན་ནས།
ཀུས་ཚལ་ཐུང་ཤིང་ཕྲུབ་ངར་རྫི་རྒྱ་ང་དག་གིས་ཅི་ཡང་སྐར།
ཚ་དང་བ་ཕྱིར་རྒྱ་ནི་ཏ་རོག་གིས་དི་ཟ་རང་སེ་བྱེད་དེ།
རང་བཞིན་དག་གི་འཕྲེང་འདོས་པ་འདིང་ནི་ཀུལ་བརྡེ་ཟ་སྟེར། 27

स ततः स्निग्धजीमूतघोषगम्भीरया[1] गिरा।
उवाच सर्व्वसत्त्वार्त्तिपरित्राणव्रतक्षणः ॥ २१ ॥

मा कृथाः क्षणतृप्त्यर्थी विषमं प्राणिवैशसम्।
तुल्यव्यथाविकारोऽयं प्राणच्छेदः शरीरिणाम् ॥ २२ ॥

परप्राणापहारेण या वृत्तिः परिकल्प्यते।
निवृत्तिः श्रेयसां सा हि पापतापं प्रयच्छति ॥ २३ ॥

अधुनैवापरिच्छिन्ननिजेच्छासम्मतादरम्।
गृह्यतामशनं यद्‌यन्मदर्थमुपकल्पितम् ॥ २४ ॥

श्रुत्वेति राजवचनं परिम्लानाननः श्वसन्।
वरोपभोगविमनाः प्रत्यभाषत लुब्धकः ॥ २५ ॥

न वयं राजभोगानां रसज्ञा वनवासिनः।
न हि शष्पाशनाभ्यासा मोदन्ते मोदकैर्मृगाः ॥ २६ ॥

अलब्ध्वा निष्पत्रां मरुपरिचितां कण्टकलतां
वने स्निग्धश्यामे किमपि करभः शुष्यति शुचा।
न काकः सत्पाकं कवलयति चूतं विषमिव
स्वभावानां भेदादुचितमिह सर्व्वस्य सुखदम् ॥ २७ ॥

१ W स्निग्धगम्भीरजीमूतघोषया।

རྒྱལ་པོ་འོས་ཟས་རིང་ཟློས་ནས། ཉང་པར་སླར་ཡང་ཡང་བདག་ཅིང་།
གང་ཞིག་ཉིན་གཞན་རྟེད་དཀའ་མིན། དེ་དག་ཟློས་ན་བདེ་བ་སྐྱེད། 28

རྒྱ་ཆེ་རོ་ལྡན་ཁ་ཟས་ཡོངས་འདྲིས་རོ་དང་བྲལ་བ་ཟད་མི་བྱེད།
འཁོར་གྱི་ཚོམ་པ་མང་པོར་ལྷུང་ནོམས་གཅིག་པུ་ཉིད་དུ་གནས་མི་བྱེད།
ཤིང་དུ་ཉོར་པ་ཀང་པས་འགྲོ་བའི་དུས་ན་ཤིན་ཏུ་ལྡུ་ངན་བྱེད།
དོན་གྲོབ་ཉམས་ན་མི་བཟད་ཉོན་མོངས་ཚུབ་མོར་ཤིན་ཏུ་གདུང་བར་བྱེད། 29

ལྷ་གཅིག་རྒྱལ་པོ་ལ་འོས་ཟས། ཁྱོད་ཀྱི་སྤྱན་གྱིས་གཟིགས་ནོམས་ལ།
ཉག་ཏུ་རྟེད་དཀའ་མིན་མོད་ཀྱང་། སྐྱེ་བར་ཟློན་མེད་བདག་མི་དགའ། 30

རྗོན་པས་མངོན་པར་བཤད་པའི་ཤ། བདག་ཅག་ཉམས་ཀྱི་སྒྲོག་ལྟར་སྦྱོར།
རིས་ན་རང་ལུས་རབ་ཆོད་ལ། བྱ་ཡི་ཉིས་འགྱུར་སྦྱིན་པར་མཛོད། 31

མི་བདག་བསམས་པ་འཁྲུགས་པ་ཡིས། ཚིག་དེ་ཐོས་ནས་འཕྲལ་ལ་ནི།
དགའ་བས་སྤྱན་གྱི་ཆུ་སྐྱེས་དག། རབ་ཏུ་རྒྱས་པས་དེ་ལ་སྤྲས། 32

བྱ་དང་ཁྱོད་ཀྱི་སྲོག་དག་ནི། བསྲུང་སླད་མཚུངས་པའི་ཐེ་ཚོམ་ལ།
བློ་བཟང་ཁྱོད་ཀྱི་ཐབས་འདི་ནི། གསལ་བར་བདག་ལ་ཉེ་བར་བསྟན། 33

གཉིས་ཀའི་སྲོག་ལ་ཐེ་ཚོམ་གྱིས། ཁྲོགས་ལ་ཞོན་པས་འཁྲུགས་གྱུར་པ།
བདག་གི་ཡིད་ནི་གྲོགས་ཀྱིས་བཞིན། ཁྱོད་ཉིད་ཀྱིས་ནི་བརྟན་པར་བྱས། 34

राजार्हभोगं भुक्त्वाद्य प्रातर्भोक्तास्मि किं पुनः ।
तद्भुक्तं सुखमाधत्ते यदन्येद्युर्न दुर्लभम् ॥ २८ ॥

रसोदाराहारैर्न हि परिचितोऽश्नाति विरसं
न तिष्ठत्येकाकी बहुपरिजनारम्भपतितः ।
रथारूढः पद्भ्यां गमनसमये शोचतितरा
मवाप्तार्थभ्रंशः कषति[1] विषमक्लेशपरुषः ॥ २९ ॥

देव त्वद्दृष्टिदृष्टानां सततं नैव दुर्लभम् ।
राजार्हभोजनं किन्तु जन्मापूर्व्वं न मे प्रियम् ॥ ३० ॥

मृगयाभिहतं मांसमस्माकं जीवितायते ।
तत् स्वदेहसमुत्कृत्तं खगद्विगुणमर्प्यताम् ॥ ३१ ॥

चिन्ताविषण्णः श्रुत्वैतत् वचनं सहसा नृपः ।
प्रहर्षोत्फुल्लनयनाम्भोरुहस्तमभाषत ॥ ३२ ॥

खगस्य तव च प्राणरक्षायै तुल्यसंशये ।
ममोपदिष्टः स्पष्टोऽयमुपायः सुधिया त्वया ॥ ३३ ॥

उभयप्राणसन्देहदोलारोहणविह्वलम् ।
त्वयैव धृतिमानीतं वयस्येनेव मे मनः ॥ ३४ ॥

---

१ ग कशति ।

ཁྱོད་ཀྱི་མིག་ཤུགས་ཀྱིས་བཅིངས་པའི། བྱ་འདི་རབ་ཏུ་གཏང་བར་མཛོད།
ད་ལྟ་ཉིད་དུ་བདག་གིས་ཤོས། རི་ཞིག་སྒྲོག་གི་གཟུངས་ཐག་མཛོད། 35

རྒྱལ་པོ་དམ་བཅས་བདེན་པ་ཡིས། སྙིང་རྗེ་ལས་ནི་འདི་བཏོད་ཅོ།
དུག་ལྡན་མདའ་ཡིས་ཕུག་པ་བཞིན། ཀློང་པོ་ཉམས་ནི་སྨོངས་པར་གྱུར། 36

སྦྱིན་པའི་སྐབས་སུ་ཕན་མི་ཕན། གྲོགས་ཀྱིས་བདག་ལ་བཟོད་མི་བྱ།
ཞེས་པ་དེ་ཡི་དམ་ཚིག་གིས། ལུས་ནི་གཏོང་བར་ངེས་པར་གྱུར། 37

དེ་ནས་མི་བདག་གིས་སྨྲས་པ། གང་ཞིག་བདག་གི་ལུས་ལ་ཤ།
བཅད་ནས་སྲང་ལ་འདེབས་བྱེད་པ། དེ་ལ་ནོར་ནི་རབ་ཏུ་སྦྱིན། 38

དེ་ནས་རྒྱལ་པོ་གསེར་གྱི་ཆར། འབེབས་པས་བོས་པའི་སྐྱེ་བོ་རྣམས།
ངན་པའི་ལས་ཀྱི་བློ་སྨྱོས་བྱེད། ནོ་བ་བསྐྱིབས་ཤིང་སོང་བར་གྱུར། 39

གདུག་པའི་བློ་ཞེས་བྱ་བ་གཅིག། སེར་སྣའི་མིག་ནི་སེར་པོ་ཡིས།
གསེར་དག་བླངས་ནས་གདུག་པ་ཡི། ལས་ལ་ཆས་སུ་ཞུགས་པར་གྱུར། 40

གདུག་པ་ལས་ནི་སོག་ལེ་བཞིན། དྲང་པོ་གཅོད་ལ་མཁས་གྱུར་ཅིང་།
རང་བཞིན་གྱིས་ནི་འཁྲུག་པ་ཡི། གདུག་པའི་བདག་ཉིད་ཅི་མི་བྱེད། 41

त्वद्दृष्टिपाशबद्धोऽयं विहगः प्रविमुच्यताम् ।
मन्मांसैः क्रियतां तावत् सम्प्रति प्राणधारणम् ॥ ३५ ॥

राज्ञा सत्यप्रतिज्ञेन कारुण्यादित्युदीरिते ।
अमात्या मुमुहुर्विद्धा विषदिग्धैः शरैरिव ॥ ३६ ॥

न दानावसरे वाच्यं सचिवैर्मे हिताहितम् ।
इत्यभूत् समयस्तस्य शरीरत्यागनिश्चयः ॥ ३७ ॥

अथाब्रवीन्नरपतिस्तस्मै वित्तं प्रयच्छत ।
तुला[१]मारोपयति मे मांसमुत्कृत्य यस्तनोः ॥ ३८

हिरण्यवर्षिणा राज्ञा समाहूतास्ततो जनाः[२] ।
कुकर्मकूणितधियः पिधाय श्रवणौ ययुः ॥ ३९ ॥

एकस्तु दारुणमतिः नाम्ना कपिलपिङ्गलः ।
अभूत्कणकमादाय सन्नद्धः क्रूरकर्मणि ॥ ४० ॥

सरलच्छेददक्षाणां वक्राणाञ्च[३] निसर्गतः ।
क्रकचानामिव क्रौर्यात् किमकृत्यं दुरात्मनाम् ॥ ४१ ॥

17 A १ All the MSS. तुल्यम् । २ " हिमाः ।
३ All the MSS. वक्रयाश्च ।

གང་གི་མཚོན་གྱིས་མི་ནུས་དེ་དག་ཀུ་ལ་ཀའི་ཚོགས་གིས་འཇོམས་པར་བྱེད།
གང་ཞིག་བཟོད་པར་མི་ནུས་ཅི་ཡང་དེ་དག་འཕྲུལ་ལ་སྐྲུན་པར་བྱེད།
གང་ཞིག་བྱ་བར་མི་ནུས་དེ་དག་ཀྱང་ནི་ཡིད་ཀྱིས་སེམས་པར་བྱེད།
ས་བསྐམས་ཀླུང་པོ་དག་གིས་སྐྱོད་པས་ངོ་མཚར་ཐམས་ཅད་གྱིས་པར་བྱེད། 42

དེ་ནས་དེ་ཡིས་ཕྱུག་རྫོན་ནི། སྐྱང་ལ་གཞལ་ནས་ས་བདག་གིས།
བྱིན་པ་གཡས་པའི་ཤ་དག་ནི། རབ་བཅད་དེ་དང་མཚུངས་པར་བཀོད། 43

དེ་ནས་ས་ཡི་བདག་པོ་ཡི། ཁྲག་ཐིགས་དང་པོ་རེག་པ་ཡི།
འཁྲུགས་པ་བཞིན་དུ་ས་གཞི་ནི། ཡུན་རིང་ནམ་པར་གཡོས་པར་གྱུར། 44

དེ་ནས་ཕྱུག་རྫོན་སྡེ་བ་དང་། ཤ་ནི་ཡང་བ་ཉིད་གྱུར་ཆེ།
ཤ་ནི་གཞན་དག་རབ་ཆོད་ལ། བྱིན་ཞེས་ས་ཡི་བདག་པོས་སྨྲས། 45

བརྣ་དང་རྨུང་པའི་ཤ་བཅད་ཀྱང་། བྱ་དང་མཚུངས་པ་ཉིད་མ་གྱུར།
འཇིག་རྟེན་གྱི་ནི་ཐེ་ཚོམ་དང་། མཚུངས་པའི་སྐྱང་རེང་མི་བདག་བཞུགས། 46

མི་བདག་རྒྱ་གྱིས་རྟག་མའི་ལུས། རང་ཉིད་སྐྱང་ལ་འཛོགས་པའི་ཚེ།
དེ་ཡི་གཏོང་བ་བཟུང་དཀའ་ནས། ཡིད་བྱུང་གྲགས་པ་འཕྲོགས་མཚམས་སོང་། 47

དེ་ཡི་དུས་ན་ས་ཡི་བདག་པོ་དག་གི་བརྟན་པ་འདི།
ཉམས་པ་མེད་པས་ཡ་མཚར་གྱུར་པའི་ལྷ་ཡི་བུ་མོ་རྣམས།
གཙུག་ཕུད་འཕྲེང་བར་འོས་པའི་བདྲོས་ཡོངས་གང་ལག་པ་ཡིས།
དེ་ཡི་སྐྱོད་ཚུལ་དགའ་མཆོད་པའི་གུས་པ་ཅི་ཡང་བྱུང་། 48

न शस्त्रैः शक्यं यद्विदलयति तत् केलिवचसा
न शक्यं यद्वक्तुं किमपि कुरुते तच्च सहसा ।
न शक्यं कर्त्तुं यत्तदपि कलयत्येव मनसा
खलः सर्व्वाश्चर्य्यं किरति चरितैरप्रतिहतः ॥ ४२ ॥

स पारावतमारोप्य तुलामथ महीपतेः ।
दक्षिणोरुसमुत्कृत्तं मांसं तत्तुल्यमादधे ॥ ४३ ॥

प्रथमैरथ भूभर्त्तुः स्पृष्टा रुधिरविन्दुभिः ।
विघूर्णमाना सुचिरं विह्वलेवाभवन्मही ॥ ४४ ॥

पारावतेऽथ गुरुतां मांसे च लघुतां गते ।
दीयतामन्यदुत्कृत्य मांसमित्याह भूपतिः ॥ ४५ ॥

कृत्तोरुभुजमांसेऽपि न प्राप्ते खगतुल्यताम् ।
त्रैलोक्यसंशयतुलामारुरोह तुलां नृपः ॥ ४६ ॥

नृपतौ स्वयमारूढ़े स्नायुशेषतनौ तुलाम् ।
तत्त्यागदुर्ग्रहोद्भिन्ना ययौ कीर्त्तिर्द्दिगन्तरम् ॥ ४७ ॥

तस्मिन् क्षणे क्षितिपतेरपरिक्षतेन
धैर्य्येण विस्मयमयस्त्रिदशाङ्गनानाम् ।
धम्मिल्लमाल्यपरिपूरितयाणिपद्मः
पूजादरः किमपि तच्चरिते बभूव ॥ ४८ ॥

ནོམ་འགྱུར་མེད་པར་ས་ཡི་བདག། སྣང་ལ་འཇིགས་པ་མཐོང་གྱུར་ནས།
སྙིམས་བུ་གདུག་པ་བྱེད་པ་པོ། སྐྲག་བཅས་དེ་ཡིས་དེ་ལ་དྲིས། 49

ལུས་ཀྱི་སྦྱིན་པ་འདི་ཡིས་ནི། ཁྱོད་ནི་ཅི་བཞིན་ཡོངས་མི་ཤེས།
གང་ཕྱིར་ལུས་ཅན་རྟེན་པ་ཀུན། ཡང་དག་རྟོག་པ་ལུས་ཀྱི་དོན། 50

གལ་ཏེ་ལུས་ནི་གཏང་ལ་སེམས། ཉམས་པ་མེད་དམ་བདེན་པར་སྨྲོས།
ཞེས་སྨྲས་དེ་ལ་རྒྱལ་པོ་ནི། བཞིན་འཛུམ་ལྡན་པས་རབ་སྨྲས་པ། 51

འཇིག་རྟེན་འདི་ན་ཐོབ་བྱ་ནི། བདག་ལ་ཅི་ཡང་མེད་མོད་ཀྱི།
འགྲོ་བ་ཀུན་ལ་ཕན་པའི་སླད། བླ་མེད་རྫོགས་པའི་བྱང་ཆུབ་འདོད། 52

གལ་ཏེ་བདག་གི་སེམས་འདི་ནི། ཉམས་པ་མེད་ན་བདེན་པ་དེས།
ལུས་ནི་ཡོངས་སུ་ཉམས་ཤིང་། རང་བཞིན་རྫོགས་པ་ཉིད་གྱུར་ཅིག། 53

ཅེས་པ་བརྗོད་པ་ཙམ་ཉིད་ཀྱིས། ས་བདག་བདེན་པའི་ངང་ཚུལ་གྱིས།
ལུས་ཀྱི་རྨ་ནི་རབ་གསོས་ཏེ། མ་ཉམས་ཟླ་བ་ལྟར་མཛེས་གྱུར། 54

དེ་ནས་ཕྱུག་རོན་རྫོན་པ་དག། སོང་ཞིང་ས་སྐྱོང་འོད་ལྡན་ནི།
ཤར་ཚེ་སྤྲོ་བ་ཆེན་པོ་དང་། རབ་གསལ་འཁོར་བ་ལྡན་པར་གྱུར། 55

निर्विकारं समालोक्य तुलारूढं महीपतिम्।
क्रूरकारी स पप्रच्छ पुरुषस्तं ससाध्वसः ॥ ४९ ॥

अनेन देहदानेन न जाने किं तवेप्सितम्।
सर्व्वलाभसमारम्भाः शरीरार्था हि देहिनाम् ॥ ५० ॥

सत्यं ब्रूहि तनुत्यागे चित्तं यदि न खण्डितम्।
इति ब्रुवाणं तं राजा बभाषे सस्मिताननः ॥ ५१ ॥

न प्राप्यमस्ति मे किञ्चिल्लोकेऽस्मिन् किन्त्वनुत्तराम्।
हिताय सर्व्वजगतां सम्यक्संबोधिमर्थये ॥ ५२ ॥

अखण्डितमिदं चित्तं यदि सत्येन तेन मे।
अस्तु प्रकृतिमापन्नं शरीरमपरिक्षतम् ॥ ५३ ॥

इत्युदीरितमात्रेण सत्यशीलस्य भूपतेः।
अक्षीवचन्द्ररुचिरं रूढव्रणमभूद्वपुः ॥ ५४ ॥

ततः पारावते याते लुब्धके च महोत्सवः।
भूपालो भास्वदुदये प्रकाशविभवोऽभवत् ॥ ५५ ॥

གང་ཞིག་ངེས་པར་ས་ཡི་བདག་པོ་ཐམས་ཅད་སྐྱིར་གྱུར་པ།
དེ་ཉིད་ང་ཡིན་སྐྱེས་བུ་སེར་སྣ་དེ་ཡང་ལྷས་བྱིན་ནོ།
དེ་ཡི་སྔོན་བྱུང་ཡང་དག་དྲན་ནས་བདག་གིས་འཛུམ་པ་སྟོན།
ཞེས་པ་སྟོན་པ་ལས་ཐོས་འཆི་མེད་བདག་པོ་དགའ་བར་གྱུར། 56

ཅེས་པ་དགེ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པ་དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་ཐམས་ཅད་སྐྱིར་བའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པའི་ཡལ་འདབ་སྟེ་ལྔ་བཅུ་ཙ་ལྔ་པའོ།།

सर्व्वन्ददः क्षितिपतिः किल यो बभूव
सोऽहं पिशङ्गपुरुषः स च देवदत्तः ।
तद्वृत्तसंस्मरणतः प्रसृतस्मितोऽहं
श्रुत्वेति शास्तुरमराधिपतिर्ननन्द ॥ ५६ ॥

इति क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां सर्व्वन्ददावदानं नाम पञ्चपञ्चाशत्तमः पल्लवः ॥

CHAPTER LVI.

ཡལ་འདབ་ལྔ་བཅུ་ཙ་དྲུག་པ།

ཀླུ་བ་གླང་སྐྱོང་བདུལ་བའི་རྟོགས་བརྗོད་ནི།

གང་དག་མཐོང་བས་ཞི་སྣང་དུག་གི་ནི། ཚ་བ་རབ་ཏུ་ཞི་བ་ཉིད་གྱུར་ཅིང་།
བདུད་རྩིའི་རོ་བསིལ་སྐྱེ་བོ་རྣམ་པ་ཡི། ཟླ་བ་དེ་དག་སྐུ་ཡི་ཕྱག་འོས་མིན། 1

གནོད་སྦྱིན་ཁ་ནོན་དྲག་གི་གནས། དེ་ལས་སྣང་བ་མིན་གྱུར་ཏེ།
གྲོང་ཁྱེར་ཉིང་ཀུ་མར་དུ་ནར། སྐད་ཅིག་གིས་ནི་བཅོམ་ལྡན་བྱོན། 2

དེར་ནི་ས་བདག་ཚངས་བྱིན་གྱིས། དུལ་བ་ཡི་ནི་མཆོད་པ་བྱས།
དེ་ཡིས་ཡང་དག་རྗེས་མཐུན་པར། སྐལ་ལྡན་རྣམས་ལ་རྗེས་བསྟན་མཛད། 3

དེར་ནི་གྲོང་པ་རྣམས་འོངས་ཏེ། གུད་པ་ཀུན་ཏུ་ལུས་ཅན་རྣམས།
རྣམ་པར་ལྷུང་ལ་སྐྱོབ་མཛད་པའི། བཅོམ་ལྡན་འདས་ལ་རབ་གསོལ་བ། 4

གྲོང་ཁྱེར་མཐའ་ན་བཅོམ་ལྡན་འདས། རྡོ་བ་ཡི་ནི་རི་ཞིག་ཡོད།
དེ་ན་ཀླུ་ནི་བ་གླང་སྐྱོང་། དྲག་པོ་བཟོད་པར་དཀའ་བ་གནས། 5

དེ་ནི་སྤྲུགས་དང་སྐྱེ་བོ་དང་། འགྲོ་སེམས་ཀུན་གྱི་རྡོ་རྗེ་ཆེ།
ཕུན་སུམ་ཚོགས་རྣམས་དངོས་མེད་སྐད། ཅི་ཡིས་རྣམ་སྤྲུལ་རིགས་མ་གྱུར། 6

षट्पञ्चाशत्तमः पल्लवः ।

गोपालनागदमनावदानम् ।

सन्दर्शनेन येषां द्वेषविषोष्मा प्रशान्तिमुपयाति ।
अमृतरसशीतलास्ते कस्य न सुजनेन्दवो वन्द्याः ॥ १ ॥

धारामुखस्य यक्षस्य स्थानादन्तर्हितस्ततः ।
क्षणादवाप भगवान्नगरं हिङ्गुमर्दनम् ॥ २ ॥

विनयात् पूजितस्तत्र ब्रह्मदत्तेन भूभुजा ।
तत्संसदि क्षणं चक्रे धन्यानामनुशासनम् ॥ ३ ॥

तत्र पौराः समभ्येत्य भगवन्तं व्यजिज्ञपुः ।
सर्व्वापद्विनिपातेषु त्रातारं सर्व्वदेहिनाम् ॥ ४ ॥

भगवन्नस्ति नगरस्यान्ते पाषाणपर्व्वतः ।
तत्र गोपालको नागः क्रूरो वसति दुःसहः ॥ ५ ॥

स पशूनां जनानाञ्च शस्यानाञ्च महाशनिः ।
सम्पन्नानामभावाय न विघ्नः केन निर्म्मितः ॥ ६ ॥

མ་དུལ་འདུལ་མཛད་མ་ཞི་བ། ཞི་མཛད་ཁྱོད་ཀྱི་བརྩེ་བ་ནི།
ཉེ་བར་འཚེ་བ་འདི་དག་ལ། བདག་ཅག་སྐྱབས་འཚོལ་ཉམས་ཀྱི་སྐྱབས། 7

ཞེས་བརྗོད་དེ་དག་སོང་བའི་ཚེ། བཅོམ་ལྡན་སྙིང་རྗེའི་གཏེར་དག་ནི།
འདུས་པའི་དབུས་ལས་མི་སྣང་བར། རྫོ་བའི་ས་འཛིན་དག་ཏུ་གཤེགས། 8

དེ་ངོས་ཤིན་ཏུ་སྡུག་པོ་ན། འཇིགས་རུང་གདོངས་ཅན་ཁང་པ་ནི།
དུག་གི་དབུགས་ཉམས་དག་གིས་ཚ། སྔོན་པོར་བྱས་བཞིན་དེ་ཡིས་མཐོང་། 9

རལ་གྲི་ཤུབས་མེད་གཡོ་བ་ཡི། མི་བཟོད་པ་ལྷབས་ཀྱིས་འཁྲུགས་ནགས།
དེ་ཡི་འགྲམ་དུ་བཅོམ་ལྡན་གྱིས། སྐྱིལ་ཀྲུང་བཅས་ཏེ་ཉེ་བར་བཞུགས། 10

མཆིས་ག་ཤིན་སྨན་ནི་བདུད་རྩིའི་གཉེན། དང་བས་རབ་ཏུ་གཟིགས་པ་ཡིས།
དེ་ཡིས་ཕྱུར་བར་དུག་བཞིན་དུ། དུག་དང་བཅས་པ་དུག་མེད་གྱུར། 11

སྐུ་ལུས་གསེར་འོད་མཐིང་ཁ་ཡི། ཚུ་ལ་སྣང་བས་དེ་རབ་མཛེས།
མར་ཀ་ཏ་ལྟར་མཛེས་པའི། མཐའ་ལ་ཉི་མ་འགྲོ་བ་བཞིན། 12

དེ་ཡི་སྣང་བས་ནོར་བཅོམ་པས། ཀླུ་ཡི་ཁང་པར་རབ་རིབ་ཉམས།
འགྲོས་པར་བྱེད་པ་གཡོ་བ་ཡི། སྤྲུལ་གྱི་ཚོགས་དང་མཚུངས་པར་གྱུར། 13

ཀླུ་ཡི་གྲུམ་པོས་དེ་མཐོང་ནས། མིག་ནི་ཁྲག་ལྟར་དམར་བ་ཡིས།
འཕྲུལ་ལ་ནམ་མཁར་རབ་ཞུགས་ཏེ། གློང་ཁྲེར་སྤྲིན་གྱི་རང་བཞིན་བྱས། 14

अदान्तदमनस्यास्मिन्नशान्तशमनस्य ते।
उपसर्गे कृपास्माकं शरणं शरणैषिणाम्॥ ७॥

इत्युक्त्वा तेषु यातेषु भगवान् करुणानिधिः।
अन्तर्हितः सभामध्याद्ययौ पाषाणभूधरम्॥ ८॥

तटे विसङ्कटे तस्य भवनं भीमभोगिनः।
स ददर्श विषश्वासैरिव श्यामीकृतोदकम्॥ ९॥

वलन्निष्कोशनिस्त्रिंशविषमोर्मिवनाकुले।
तत्तीरे भगवान् बुद्धः पर्य्यङ्कं समुपाविशत्॥ १०॥

प्रसन्नालोकनसुधाबन्धुना स्निग्धचक्षुषा।
स निनायाशु सविषं विषं निर्विषतामिव॥ ११॥

नीलाम्बुबिम्बिततनुः स बभौ कनकद्युतिः।
रविर्मरकतच्छायं गाहमान इवाम्बरम्॥ १२॥

तिमिरं नागभवने तत्प्रकाशविलुञ्चितम्।
पलायमानव्यालोलव्यालजालतुलां ययौ॥ १३॥

नागराजस्तमालोक्य रुधिरारुणलोचनः।
सहसाकाशमाविश्य चक्रे मेघमयं जगत्॥ १४॥

དེ་ཡི་ཁྲོ་བའི་མེ་ཡིས་ནི། དུ་བའི་ཚོགས་བཞིན་སྨུག་པོ་ལས།
རབ་འཕྲོས་ཀློག་གི་ལྕེ་རྣམས་ཀྱིས། ཕྱོགས་རྣམས་སྐྲག་པ་བཞིན་དུ་འདར། 15

ཁྲོས་པའི་སྤྲིན་རྣམས་དག་གི་སྒྲ། འཇིགས་པ་ཅོལ་བར་སྒྲོགས་བྱེད་པས།
ས་འཛིན་རྣམས་ཀྱི་སྙིང་བཞིན་དུ། ཕུག་དང་ཁང་པ་ཞིམ་པར་གྱུར། 16

དེ་ནས་རྡོ་ཆེན་ཚོགས་དཀྲིགས་ཆར། རི་འཕྲེང་མཐའ་དག་ཉོན་མོངས་ཤིང་།
བརྡུན་པ་ལྟུང་བྱེད་རྡོན་ཤིང་ནི། ཕྱི་ནང་བྱེད་པ་བབ་པར་གྱུར། 17

ལག་འགྲོ་གདུག་པས་རབ་སྤྲོས་པའི། ཆར་དེ་སྐྱོབ་པས་གཟིགས་ཉིད་ན།
ལྷུང་བཞོན་གཡོ་བས་བསྐྱེད་པ་ཡིས། མི་རྟོག་ཆར་པ་ཉིད་དུ་གྱུར། 18

དེར་ནི་རབ་གསལ་དྲི་མེད་ནགས་ཚལ་ཉེ་བར་བསྟན་པ་མེད།
ཁྱུང་བ་ཀླུ་དབྱངས་ལེན་པའི་མི་རྟོག་དང་ལྡན་མཐོང་གྱུར་ནས།
དགའ་བའི་འཇུམ་དཀྲིགས་རྡོ་ཤལ་ཁྲར་ལས་ངེས་པར་རྒྱལ་གྱུར་པའི།
ནགས་ཀྱི་ལྷ་ཡི་གདུག་པའི་གདོངས་ཅན་དབང་པོ་དེ་ལ་སྨྲས། 19

ཀྱེ་ལགས་དུས་ཀྱི་སྤྲིན་དག་རྣམ་འགྱུར་དག་ནི་ཡོངས་སུ་ཐོབ།
ཁྱོད་ལྟ་བུ་རྣམས་འཇིགས་པའི་ལྷུང་གིས་བཅོམ་པར་གྱུར་པ་ན།
གང་གི་ཀེད་སྐབས་ཕྱུག་གི་རོལ་པས་སྐྱབས་སུ་འགྲོ་བྱེད་པའི།
གསེར་གྱི་རི་བོ་འདི་ལ་ཅི་ཡང་གསོ་བ་མེད་པ་ཉིད། 20

क्रोधाग्निधूमनिवहैरिव तस्य घनोद्गमैः।
विद्युज्जिह्वैरकम्पन्त दिशः सन्त्रासिता इव ॥ १५ ॥

गर्ज्जितैर्मत्तमेघानां प्रलयारम्भशंसिभिः।
गुहागेहान्यभज्यन्त हृदयानीव भूभृताम् ॥ १६ ॥

ततः पिष्टद्रुमा दृष्टिः क्लिष्टाद्रिशिखरावली।
पपात पातितधृतिः स्थूलोपलकुलाकुला ॥ १७ ॥

सा दुष्टभुजगोत्सृष्टा दृष्टिर्दृष्ट्यैव तायिनः।
ययौ बालानिलोल्लासलसत्कुसुमवर्षताम् ॥ १८ ॥

दृष्ट्वा प्रकाशविशदान्यनुपल्लवानि
भृङ्गोपगीतकुसुमानि वनानि तत्र।
हर्षस्मितप्रसरनिर्जिततारहाराः
क्रूरं फणीन्द्रमवदन् वनदेवतास्तम् ॥ १९ ॥

भोः कालमेघ विकृतिं परिमुञ्च किञ्च
निष्कम्प एव कनकाचल एष यस्य।
युष्मद्विधाः प्रलयमारुतभज्यमाना
लीलानितम्बकुहरं शरणं प्रयान्ति ॥ २० ॥

དེ་ནས་འཕྲུལ་ལ་གྲོགས་པས་ནི། ཡོངས་སུ་ཟད་ཅིང་ནུབ་འགྱུར་བདང་།
ཐལ་མོ་སྦྱར་ནས་མངོན་ཕྱོགས་ཏེ། ཀླུ་ཡིས་སྟོན་པ་ལ་ཕྱག་འཚལ། 21

བཅོམ་ལྡན་འདས་ནི་སྙིང་རྗེའི་གཏེར། བསྐྱབ་པའི་གནས་དག་རབ་བྱིན་པས།
སྐྱབས་སུ་སོང་བར་གྱུར་བ་དེ། དགེ་བ་མཆོག་ལ་རྗེས་བཟུང་མཛད། 22

ཞབས་ལ་མགོ་ཡིས་བཏུགས་པ་དེ། གུས་པ་ཡིས་ནི་གསོལ་བ་བཏབ་པ།
བཅོམ་ལྡན་ཁྱོལ་བས་དེང་དུ་ནི། དེ་ལ་ཡང་དག་ཉེ་བར་མཛད། 23

གནས་སྐབས་དེར་ནི་དེ་ཉིད་དུ། གནོད་སྦྱིན་ལག་ན་རྡོ་རྗེ་དག།
ཞར་ལ་འོངས་པ་ཞི་བའི་སླད། བཅོམ་ལྡན་འདས་ཀྱིས་རྗེས་བཟུང་མཛད། 24

དེ་ནས་འཇིག་རྟེན་གདུང་བ་སི་བཟེད་ནོམ་ཟློག་སྟོན་པ་ནི།
ནོམ་གྱིས་བསྒྲོད་པའི་ཚིག་གིས་སྐབས་གསུམ་པ་ཡིས་མཆོད་གྱུར་པ།
སྟོན་གྱིས་སངས་རྒྱས་ནམས་ཀྱི་ཞབས་པད་དག་དང་མཛའ་བ་ལས།
དག་པའི་རྡོ་བའི་གཞི་ལྡན་ནགས་ཚལ་གྱི་ཞིང་བསྐྱེད་པར་མཛད། 25

དེར་དེ་འཇུམ་དང་ལྡན་པ་ལས། ཟླ་ཡི་རྒྱལ་པོ་ལྷར་འོངས་པས།
འཇུམ་པའི་རྒྱུ་རྣམས་དེ་ལ་ནི། ཐམས་ཅད་མཁྱེན་པས་བཀའ་སྩལ་པ། 26

དག་བྱེད་དྲི་མ་མེད་པའི་ཆུ་ཡི་རྒྱུད་དང་ལྡན་གྱུར་ཅིང་།
ཁོན་མེད་སེམས་ཅན་སྐལ་བཟང་འཁོད་པ་དཀའ་ཐུབ་དག་གི་ནགས།
ཆོས་ནི་རྟག་གནས་ཐོས་བསྟན་ནོམས་ཀྱི་ཡིད་ནི་དག་བྱེད་པ།
ཞི་བའི་གནས་འདི་དག་དུང་ཉིད་ཁོ་ནས་རོལ་བྱས་མེད། 27

ततः सद्यःपरिक्षीणमदः संत्यक्तविक्रियः ।
नागः शास्तारमभ्येत्य प्रणनाम कृताञ्जलिः ॥ २१ ॥

तस्य यातस्य शरणं भगवान् करुणानिधिः ।
शिक्षापदप्रदश्चक्रे कुशलाग्रमनुग्रहम् ॥ २२ ॥

प्रणयादर्थितस्तेन चरणालीनमौलिना ।
सततं तस्य भवने सन्निधिं विदधे जिनः ॥ २३ ॥

तस्मिन्नवसरे तत्र प्रसङ्गात्तस्य शान्तये ।
यक्षस्य चक्रे भगवान् वज्रपाणेरनुग्रहम् ॥ २४ ॥

लोकोपतापमसमं विनिवार्य्य शास्ता
विस्तारितस्तुतिपदत्रिदशार्च्यमानः ।
भेजे वनानि विहरन्नथ पूर्व्वबुद्ध-
पादाम्बुजप्रणयपूतशिलातलानि ॥ २५ ॥

तत्र सन्दर्शनात्तेन सुरराजेन सस्मितः ।
स्मितस्य कारणं पृष्टः सर्व्वज्ञस्तमभाषत ॥ २६ ॥

एतेषु पुण्यसलिलामलनिर्झरेषु
निर्व्वैरसत्त्वसुभगेषु तपोवनेषु ।
धर्म्माधिवासमुनिमानसमार्जनेषु
शान्तेः पदेषु नु[१] मयैव कृतो विहारः ॥ २७ ॥

१ All the MSS न ।

སེང་གེའི་ནུ་འོག་རི་དགས་ཕྲུག་གུ་རྒྱུ་བ་དབེན་པའི་ནགས་ཚལ་འདིར།
བགྲི་བྱིན་དཔལ་ལྡན་འཁོར་བ་འཇིག་དང་བདེ་ག་ཤེགས་གསེར་ཐུབ་དེ་དང་ནི།
ཡང་དག་རྫོགས་པའི་སངས་རྒྱས་དྲི་མེད་བློ་ལྡན་ཐུབ་པ་འོད་སྲུངས་དེ།
མཐའ་དག་འཇིག་རྟེན་གདུང་བའི་སྨན་པ་རྣམས་ཀྱིས་འདི་ཉིད་དུ་གནས་མཛད། 28

དེ་ནས་དེ་སྐད་སྨྲས་དེས་གཟིགས་ཉིད་ཀྱི།
བསོད་ནམས་སྨིན་ལ་ཉེ་བར་འོངས་པ་ཡི།
ཇོན་པ་དག་ནི་སྐྱབས་སུ་སོང་བ་ལ།
བསླབ་པའི་གནས་ནི་ཞི་བ་བསྟན་པ་མཛད། 29

སྐལ་ལྡན་དགེ་ལ་ཡིད་ཆགས་ཇོན་པ་ནི།
བཅོམ་ལྡན་འདས་ཀྱིས་རྗེས་སུ་བཟུང་བ་ལས།
དེར་ནི་མཆོད་རྟེན་རི་དགས་བདག་པོ་དག།
དེས་གནས་དབུ་སྐྲ་སེན་མོས་མཚན་པ་བྱས། 30

ཞེས་པ་དགེ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པ་དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་ཀླུ་བ་ལང་སྐྱོང་བཏུལ་བའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པའི་ཡལ་འདབ་སྟེ་ལྔ་བཅུ་ཙ་དྲུག་པའོ།།

क्रकुच्छन्दः श्रीमान् कनकमुनिरचैव सुगतः
स सम्यक्संबुद्धः शमविमलधीः काश्यपमुनिः।
विविक्तेऽस्मिन् सिंहोत्तनतलवलद्वालहरिणे
वने चक्रुः शक्रः स्थितिमखिललोकार्त्तिभिषजः॥२८॥

इति ब्रुवाणः समुपागतस्य
स पुण्यपाकादथ लुब्धकस्य।
सन्दर्शनैरेव शमं दिदेश
शिक्षापदार्हं शरणं गतस्य॥ २९॥

भाग्यवान् भगवतोह्यनुग्रहा-
ल्लुब्धकः कुशललुब्धमानसः।
तत्प्रदिष्टनखकेशलाञ्छनं
तत्र चैत्यमकरोन्मृगाधिपम्॥ ३०॥

इति क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां गोपालनागदमनं नाम षट्पञ्चाशत्तमः पल्लवः॥

Chapter LVII.

ཡལ་འདབ་ལྔ་བཅུ་ཙ་བདུན།

མཆོད་རྟེན་གྱི་རྟོགས་བརྗོད་ནི།

ཕྱོགས་ཀྱི་མཛེས་པའི་ནུ་ཕྲུར་དང་། མཚུངས་པར་ཡོན་ཏན་དམ་པ་བཀོད།
གང་ཞིག་བསྐྲགས་པའི་མཆོད་རྟེན་གྱིས། འགྲོ་མཛེས་དེ་དག་རྒྱལ་གྱུར་ཅིག། 1

དེ་ནས་དེར་ནི་བཅོམ་ལྡན་འདས། བགྲོ་བྱིན་གུས་པས་གསོལ་བཏབ་པས།
སངས་རྒྱས་སྔ་མའི་མཆོད་རྟེན་མཐོང་། རང་གི་མཆོད་རྟེན་བྱེད་དུ་བཅུག། 2

ལྷ་རྣམས་ཀྱིས་དེར་རིན་ཅན་གྱིས། རང་བཞིན་ཉི་འོད་བཀྲ་ལྡན་བྱས།
འགྲོ་བའི་སྤོངས་པ་ཆེན་པོ་དང་། མཚུངས་པའི་སྤུན་པ་ཀ་ཤེད་སོང་། 3

དེར་ནི་དྲི་ཛ་མི་ནས་ཏེ། མི་དང་ཀླུ་དང་ལྷ་རྣམས་ལ།
འདུལ་བའི་ཆོས་ཀྱི་མན་ངག་ནི། ཡང་དག་བསྟན་ནས་རྒྱལ་བ་གཤེགས། 4

རྗོ་བའི་རི་ལ་ལྷ་རྣམས་ཀྱིས། མཆོད་རྟེན་བཞི་ནི་བཀོད་པ་ལ།
བཅོམ་ལྡན་འདས་ཀྱི་ལྷུ་བ་ཡི། སཆོད་རྟེན་མཆོད་རྟེན་ལྔ་དག་བཀོད། 5

དེ་ནས་བྲ་ལོ་ཀྲ་ཞེས་པའི། ཡུལ་དུ་དེ་བཞིན་གཤེགས་པ་བྱོན།
ལུས་ངན་གྱིས་བཞིན་ཚོང་དཔོན་ནི། ལེགས་པར་རབ་སད་ཅེས་པས་མཆོད། 6

सप्तपञ्चाशत्तमः पल्लवः ।

स्तूपावदानम् ।

दिक्कान्ताश्रवणोत्तंसतुलारोपितसद्गुणाः ।
ते जयन्ति जगद्येषां यशस्तूपैर्विराजते[१] ॥ १ ॥

भगवानथ शक्रेण तत्र प्राणावनार्थितः ।
पूर्व्वबुद्धक्षतस्तूपे निजस्तूपमकारयत् ॥ २ ॥

कृते रत्नमये तस्मिन् देवैः सूर्य्यशतत्विषि ।
जगाम जगतां क्कापि महामोहोपमं तमः ॥ ३ ॥

तत्र किन्नरगन्धर्वनरनागदिवौकसाम् ।
धर्म्मोपदेशविनयं समादिश्य ययौ जिनः ॥ ४ ॥

पाषाणपर्व्वते देवैर्न्यस्ते स्तूपचतुष्टये ।
भगवान् पञ्चमं स्तूपं पञ्चस्तूपैर्न्यवेशयत् ॥ ५ ॥

अथ वालोक्षनामानं देशं प्राप्तस्तथागतः ।
श्रेष्ठिना सुप्रबुद्धेन कुवेरेणेव पूजितः ॥ ६ ॥

---

१ W जगत्स्येषा यशस्तपो विराजते । H and W जगत्येषाम् ।

གང་ཞིག་དེ་ཉི་རྗེས་འབྲང་བཅས། །འདུལ་བའི་ཆོས་ནི་དེ་ལ་བསྟན། །
སྦྱོངས་པའི་གཉིད་སད་ལེགས་པར་ནི། །རབ་སད་རབ་སད་ཉིད་ཐོབ་གྱུར། ། 7

བཅོམ་ལྡན་འདས་ཀྱི་བཀའ་ལས་དེས། །རང་གི་བསོད་ནམས་བཞིན་མཐོ་བ། །
ཧྲ་ལོ་ཀྲྀ་ཡ་ཞེས་པ་ཡིས། །མཆོད་རྟེན་རིན་ཅེ་འབར་བ་བྱས། ། 8

དེ་ནས་དཔལ་གྱི་དེ་བཞིན་གཤེགས། །ཀཤ་བ་ར་ཡི་གྲོང་དུ་བྱོན། །
གཏོར་སྦྱིན་ཀཤ་བ་ར་ཞེས་པ། །བསླབ་གནས་རབ་ཏུ་བྱེད་པས་བཏུལ། ། 9

གཉིས་པོའི་གྲོང་དུ་མངོན་ཕྱོགས་ཏེ། །གཉིས་མ་མ་ལི་ཀ་ཞེས་པ། །
བྱ་བདུན་དག་དང་ལྡན་ཅིག་ཉིད། །འདུལ་བ་ཡི་ནི་མཐོ་བར་མཛད། ། 10

ལས་ཀྱི་ལྷག་མས་གཉིས་པོའི་རིགས། །ཐུབ་པས་སྲུང་སྲུང་དེ་དག་རྣམས། །
རྒྱལ་བ་མགྲོང་ལས་པདྨ་ཡི། །འབྱུང་གནས་བཞིན་དུ་དྲི་མེད་གྱུར། ། 11

ཐ་ཤལ་རྒྱན་གྱིས་སྲུང་ཕྱུང་སྐྱང་པ་དཀར་དུ་འོས་གྱུར་ཅིང་། །
སྡིག་པའི་ཉེ་བར་གདུང་བ་ཆེན་པོས་གདུངས་ཤིང་ཉེན་རྣམས་ལ། །
ཉེས་རྟོག་ངན་པ་དང་བྲལ་སྙིང་རྗེས་རབ་ཤུགས་དག་པ་རྣམས། །
དཔེན་ལ་དམིགས་པའི་རྗེས་སུ་ཆགས་པས་ལྷག་པར་གྱུར་པ་ཡིན། ། 12

དེ་ནས་བདེ་གཤེགས་རྗེས་འབྲང་བཅས། །ཕྱཱ་ཊ་ལ་ཡི་གྲོང་ཁྱེར་བྱོན། །
དཔལ་ཕྱར་ཁྲིམས་བདག་སྐྱུ་འཛིན་ཞེས། །བྱ་ལ་ལེགས་པའི་གཏམ་དག་མཛད། ། 13

दिदेश धर्मविनयं तस्मै येन स सानुगः ।
मोहनिद्राक्षये प्राप सुप्रबुद्धः प्रबुद्धताम् ॥ ७ ॥

स शासनाद्भगवतः पुण्यं निजमिवोन्नतम् ।
वालोक्षीयाभिधं स्तूपं रत्नदीप्तं न्यवेशयत् ॥ ८ ॥

डम्बरग्राममासाद्य शनैरथ तथागतः ।
विनीय डम्बरं नाम यक्षं शिक्षापदप्रदः[1] ॥ ९ ॥

चण्डालग्राममभ्येत्य चण्डालीं मल्लिकाभिधाम् ।
सहितां सप्तभिः पुत्रैर्विनयोपनतां व्यधात् ॥ १० ॥

ते कर्मशेषसम्प्राप्तमातङ्गकुलदूषिताः ।
पद्माकर इव प्रापुर्वैमल्यं जिनदर्शनात्[2] ॥ ११ ॥

अन्येषु दूषिततरेषु जुगुप्सितेषु
पापोपतापविपुलव्यसनातुरेषु ।
सन्तः प्रवृत्तकरुणाः कुविकल्पहीना
दीनावलम्बनवशादधिकं[3] भवन्ति ॥ १२ ॥

अवाप्य पाटलग्रामं सानुगः सुगतस्ततः ।
धर्म्यां गृहपतेश्चक्रे पोतलाख्यस्य सत्कथाम् ॥ १३ ॥

१ All the MSS. यक्षशिक्षापदप्रदः ।
२ All the MSS. वैमल्यजिनदर्शनात् ।
३ ये दीनावलम्बनवशात् ।

བདེ་བར་གཤེགས་པས་རྗེས་བཟུང་བས། བསྟན་པའི་གནས་ཐོབ་དྲི་མེད་དེས།
དེ་ཡི་དབྱུ་སྐྲ་སིན་ཙ་ཡིས། མཚན་པའི་རིན་ཆེན་མཆོད་རྟེན་བྱས། 14

དེ་ཉི་བསྒྱུར་འོངས་དབང་པོ་ལ། བཅོམ་ལྡན་འདས་ཀྱིས་རབ་གསུངས་པ།
རྒྱལ་པོ་མི་ལིན་དྲ་ཞེས་པས། ཡུལ་འདི་མཆོད་རྟེན་བྱེད་པར་འགྱུར། 15

དེ་ལྟར་གནས་དང་གནས་སུ་བཅོམ་ལྡན་བརྩེ་བས་བསྟན་པས་གཟིགས་པ་ཡིས།
མཐའ་དག་འཇིག་རྟེན་ཚོམས་ཀྱི་མྱ་ངན་སྨྲེངས་དང་འཇིགས་པ་བཏང་བར་གྱུར།
མཆོད་རྟེན་མངོན་པར་གསར་བྱས་སྐྱིབས་ན་གོར་བུའི་དྲི་ལ་ཚང་སྤྲ་སྤྲོགས།
དར་དིར་ཚོགས་ཀྱི་རྩེད་འཛེ་དགག་གིས་ས་གཞི་རབ་སྤྲེད་ལྡན་པར་གྱུར། 16

ཞེས་པ་དགེ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པ་དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས། མཆོད་རྟེན་གྱི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པའི་ཡལ་འདབ་སྟེ་ལྔ་བཅུ་ཙ་བདུན་པའོ།།

शिक्षापदाप्तवैमल्यः सुगतानुग्रहेण सः ।
तत्केशनखलेशाङ्कं रत्नस्तूपमकारयत् ॥ १४ ॥

तत्र सन्दर्शनायातं भगवानिन्द्रमब्रवीत् ।
मिलिन्द्रो नाम राजास्मिन् देशे स्तूपं करिष्यति ॥ १५ ॥

इति भगवतः स्थाने स्थाने दयार्द्रविलोकना-
द्भवदखिलो लोकः शोकप्रमोहभयोज्झितः ।
अभिनवशतस्तूपोत्सङ्गक्वणन्मणिकिङ्किणी-
कुलकलकलक्रीडालोला बभूव च मेदिनी ॥ १६ ॥

इति क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां स्तूपावदानं नाम सप्तपञ्चाशत्तमः पल्लवः ॥

CHAPTER LVIII.

ཡལ་འདབ་ལྔ་བཅུ་ཙ་བརྒྱད་པ།

བསོད་ནམས་སྟོབས་ཀྱི་རྟོགས་བརྗོད་ནི།

ཀུད་པའི་གདུང་བ་ཞི་བྱེད་གཟིགས་པ་རབ་དུ་དང་བའི་རོ་དག་གིས།
སྐྱེས་བུ་ཚོམས་ནི་ནད་དང་བྲལ་མཛད་སྲིད་པས་ཟིལ་མནན་འཁྲུགས་པའི་སྨན་པ་
གང་།
ངེས་པར་དགེ་བ་མཐའ་དག་བསྐྱེད་པའི་ནོར་འཛིན་གྲུབ་པའི་བདུད་རྩི་ནི།
རྫོགས་པའི་སྙིང་རྗེ་ནང་དུ་འཛིན་པ་དེ་དག་གི་སྐད་ཕྱག་ཕྱུར་འོས། 1

གྲོང་ཁྱེར་པདྨ་ལྡན་པ་ན། བཅོམ་ལྡན་འཇམ་དང་བཅས་པ་ལ།
ལྷ་ཡི་རྒྱལ་པོས་འཇུག་པའི་རྒྱུ། ཀྲིས་ནས་སྐྱར་ཡང་རབ་གསུངས་པ། 2

དཔལ་ལྡན་བསོད་ནམས་སྟོབས་ཞེས་པའི། ས་ཡི་བདག་པོ་སྔོན་བྱུང་སྟེ།
གང་ཞིག་གྲོང་ཁྱེར་སྟོང་ཕྲག་ནི། བརྒྱད་ཅུ་ཡོངས་སུ་འཛིན་པར་གྱུར། 3

དེ་ཡི་རྒྱལ་པོའི་པོ་བྲང་ནི། བསོད་ནམས་ལྡན་ཞེས་བྱ་བ་སྟེ།
ཞིལ་གྱི་ནམ་པར་ཡིད་འོང་ཞིང་། མཚན་མོའི་བདག་པོའི་འོད་བཞིན་མཛེས། 4

སྐྱིད་ཚལ་གསར་པར་འགྲོ་བའི་སྐད། ནམ་ཞིག་ཤིང་རྟ་ཞོན་པ་དེས།
ལམ་དུ་བནད་པའི་ཟས་བྲལ་བས། ནད་ཀྱིས་གཟིར་ཞིང་འདུག་པ་མཐོང་། 5

अष्टपञ्चाशत्तमः पल्लवः ।

पुण्यबलावदानम् ।

अनिन्द्या वन्द्यास्ते सकलकुशलोत्पत्तिवसुधां
सुधां सिद्धामन्तर्दधति किल ये पूर्णकरुणाः ।
प्रसन्नैरापन्नव्यसनशमनालोकनरसैः
कृतारोग्याः पुंसां भवपरिभवक्षोभभिषजः ॥ १ ॥

नगर्यां पुष्कलावत्यां सस्मितः स्मितकारणम् ।
सुरराजेन भगवान् पृष्टः पुनरभाषत ॥ २ ॥

श्रीमान् पुण्यबलो नाम पुराभूत् पृथिवीपतिः ।
यस्याशीतिसहस्राणि नगरीणां परिग्रहाः ॥ ३ ॥

तस्य पुण्यवती नाम राजधानी व्यराजत ।
स्फटिकागाररुचिरा ज्योत्स्नेव रजनीपतेः ॥ ४ ॥

स कदाचिन्नवोद्यानयात्रायां रथमास्थितः ।
ददर्श पथ्यविरहात् पथि सीदन्तमातुरम् ॥ ५ ॥

ཟིང་པོའི་ནད་ཀྱིས་མནར་བ་ཡིས། ཡོངས་སུ་ཉམས་པ་དེ་མཐོང་ནས།
ཐུགས་མཚམས་མ་ལུས་གཏོན་པ་དེ། སྙིང་རྗེས་ཟིལ་མནན་གདུང་བར་གྱུར། 6

གཞན་གྱི་ཡོངས་གདུངས་མཐོང་གྱུར་ན། འགྲོ་ལ་འཕོས་དེ་དམ་པ་ཡི།
མི་ཟློང་ཉམས་ནི་གདུང་འགྱུར་དེ། ཉི་མ་མེ་ཤེལ་རང་བཞིན་བཞིན། 7

དེ་ཡིས་གྲོང་ཁྱེར་ཐམས་ཅད་དང་། སྒོ་དང་སྲང་རྣམས་མཐའ་དག་ཏུ།
ནད་པ་རྣམས་ལ་ཟས་དང་སྨན། གནས་དང་མལ་སྟན་ལ་སོགས་བྱས། 8

དེ་ནས་དེ་དག་རྣམས་ཀྱི་སྐད། རིམ་གྲོ་པ་ནི་མཁས་པ་བསྐོས།
གང་ཕྱིར་དམ་པའི་རིམ་གྲོ་པ། ནད་གསོའི་ཡན་ལག་དང་པོ་ཡིན། 9

བཟོད་ལྡན་སྙིང་རྗེས་བརླན་ཞིང་བཟོད། གསོ་བྱེད་འདོད་པ་དག་ལ་གནས།
མཛད་ལས་ཐེ་ཚོམ་མི་བྱེད་པའི། རིམ་གྲོ་པ་ནི་རྙེད་པ་དཀའ། 10

དེ་ནས་རྒྱལ་པོས་རིམ་གྲོ་པ། དུལ་བ་རྣམས་ནི་ལེགས་བོས་ནས།
སྨྲས་པ་ཉིན་དང་མཚན་མོར་ནི། ནད་པ་རྣམས་ཀྱི་རིམ་གྲོ་མཛོད། 11

རྒྱལ་པོ་ལ་འོས་གནས་རྣམས་སུ། མལ་སྟན་མཆོག་སོགས་ཕུན་ཚོགས་བྱས།
རིན་ཆེན་སྐས་ལྡན་པདྨོ་ཅན། དྲི་མེད་ཆུ་ལྡན་དར་བའི་ཕྱིར། 12

སྨན་པ་དང་ནི་སྨན་དག་ཀྱང་། ཕུན་ཚོགས་ཤིན་ཏུ་ཆེ་བ་བསྒྲུབས།
ད་ནི་དེ་དག་བསོས་གྱུར་པ། ཁྱེད་ཀྱི་གཅེར་ཞེས་བདག་གི་བློ། 13

स तं दृष्ट्वा परिम्लानं दीर्घरोगेण दुर्गतम् ।
विव्यथे करुणाक्रान्तः क्रान्ताखिलदिगन्तरः ॥ ६ ॥

सन्तप्तं परमालोक्य सद्यःसंक्रान्तिदर्पणाः[1] ।
सन्तः सन्तापमायान्ति सूर्य्यकान्तमया इव ॥ ७ ॥

समस्तद्वाररथ्यासु सर्व्वेषु नगरेषु सः ।
रोगिणां भक्तभैषज्यशालाशय्याद्यकारयत् ॥ ८ ॥

आदिदेश ततस्तेभ्यः कुशलान् परिचारकान् ।
प्रथमं हि चिकित्साङ्गं व्याधेः सत्परिचारकः ॥ ९ ॥

करुणार्द्रः क्षमः क्षान्तश्चिकित्सकमते स्थितः ।
स्नेहादविचिकित्सश्च[2] दुर्लभः परिचारकः ॥ १० ॥

राजा ततः समाहूय नियतान् परिचारकान् ।
अवदत् क्रियतां रोगिपरिचर्य्या दिवानिशम् ॥ ११ ॥

राजार्हशालासु कृता वरशय्यादिकल्पना ।
रोगिणां रत्नसोपानाः पद्मिन्यश्चामलोदकाः ॥ १२ ॥

भिषग्भैषज्यसम्पत्तिर्विहिता च महीयसी ।
अधुना युष्मदायत्तं तत्स्वास्थ्यमिति मे मतिः ॥ १३ ॥

---

१ II सन्तप्तदर्पणाः । २ II स्नेहादमन्मूलेषु ।

འཇིག་རྟེན་འདིར་ནི་རིམ་གྲོ་པ་དང་བརྟན་པའི་སྐྱར་པ་ཆོས་ཀྱི་གཞན་དུ་མི་
ནོར་བས་ཀྱི།
ཡོངས་སུ་གདུང་བ་ཤིན་དུ་བསིལ་བ་ཡིས་ཀྱང་གྲང་བ་དག་ནི་བདེ་བའི་གྲོ་བ་ཡིས།
སྐྱིད་པ་བསིལ་བའི་ཆུ་ཡིས་དང་ནི་ངལ་བ་ཡང་ཡང་ཆུང་དུ་པན་ཟས་ཉེར་
བསྟབས་པས།
ཁྱོད་གསོས་འགྱུར་ཞེས་བསྟན་པའི་ཚིག་སྙན་ཀུ་ནའི་རིམ་པས་མི་དགའ་བ་
དག་ཞི་བར་བྱེད། 14

དེ་ཡི་སྐད་དུ་ཁྱེད་ནོར་ཀྱིས། ནད་ཀྱིས་གདུངས་ཤིང་འགྲེལ་ཉམས་ལ།
ཡང་དང་ཡང་དུ་ཚིག་དག་གིས། དབུགས་དབྱུང་འདི་ནི་ཟླས་པར་བྱས། 15

སྐྱར་པ་སྐྱོན་མེད་བདེ་ཀ་ཤིགས་བཀའ་དྲིན་དང་།
ཆོས་ཀྱི་མནའ་ངག་དམ་པའི་སྐྱར་དག་ཀྱང་།
འཁོར་བ་རིང་པོའི་རིམས་ཀྱིས་བསྐྲབས་ཉམས་ཀྱི།
དབུང་གཅིན་ཞི་བའི་བཅུད་ལེན་དེ་དག་ཡིན། 16

མི་བདག་ནོར་གྱི་ཆར་འབེབས་དེས། དེ་དག་ཉམས་ལ་དེ་སྐད་བསྟན།
ནད་པ་མ་ལུས་གསོས་བྱའི་སྐད། སོང་ནས་ཇི་སྐད་བརྗོད་བཞིན་བྱས། 17

དེ་ནས་ནད་གྲོལ་དེ་དག་ཉམས། དགེ་བ་འདོད་པས་དེ་ལ་ཡིད།
སོང་བ་ཉམས་ལ་བལྟ་བའི་སྐད། མི་བདག་རང་ཉིད་ཕྱི་རོལ་བྱུང་། 18

सन्तापं शमयत्यतीव शिशिरैः शीतं सुखेनोष्मणा
तृष्णां शीतजलैर्मुहुर्मितहिताहारोपचारैः क्लमम्।
स्वस्थोऽसीत्यधृतिं प्रियेण वचसा केलिक्रमेणारतिं
लोकेऽस्मिन् परिचारकः स्थिरभिषग्धर्म्मः परस्मिन्नृणाम्॥१४॥

तस्मात् भवद्भिस्तप्तानां रोगयोगेन सीदताम्।
कार्य्या मुहुर्मुहुर्वाक्यैरियमाश्वासनस्मृतिः ॥ १५ ॥

वैद्योऽनवद्यः सुगतः प्रसादी
धर्म्मोपदेशः परमौषधञ्च।
संसारदीर्घज्वरशोषितानां
परायणं शान्तिरसायनं तत् ॥ १६ ॥

इत्यादिष्टा नृपतिना ते तेन वसुवर्षिणा।
गत्वा यथोचितं चक्रुः स्वास्थ्याय किल रोगिणाम् ॥ १७ ॥

ततः कुशलवादेन तेन तद्गतमानसान्।
व्याधिमुक्तान्नरपतिः स्वयं द्रष्टुं विनिर्ययौ ॥ १८ ॥

བརྒྱ་བྱིན་གྱིས་ཀྱང་དེ་ལ་ནི། གཉིས་འཐུང་དཀར་པོ་མཆེ་བ་ནི།
དྲག་ལྡན་གྱིས་དྲངས་ཤིང་དེ་དག། བསོད་ནམས་རབ་འབར་རྣམ་པར་སྤྲུལ། 19

རིན་ཆེན་གསེར་གྱི་མཚོ་སྐྱེས་རྣམས། རེག་ན་བདེ་བའི་རླུང་གིས་གཡོས།
བྱུང་བའི་ན་ཆུང་གླུ་ལེན་པའི། ལམ་དུ་མཆོག་གི་པད་ལྡན་ཡང་། 20

རིན་ཆེན་མཚོ་སྐྱེས་དེ་དག་ལ། གནས་སོགས་བདུད་རྩིའི་ཚ་རྫོགས་པའི།
ལྷ་མོ་རྣམས་ཀྱི་རིང་པོ་ནས། མི་བདག་བྱོན་པ་བསྟན་པར་གྱུར། 21

སྙིང་སྟོབས་བདུད་རྩིའི་རྒྱ་མཚོ་དེའི། སྙིང་སྟོབས་ཞེས་འདོད་ལྷ་ཡི་བདག།
བདག་ཉིད་ལོང་བའི་གཟུགས་བྱས་ནས། དེ་ལ་མངོན་དུ་ཕྱོགས་ཏེ་གནས། 22

རྒྱལ་པོ་མིག་གིས་དམན་པ་བདག། སྤྱི་བར་སྣང་བ་རྣམ་པར་སྤངས།
སེམས་ཅན་ཐམས་ཅད་ཡོངས་སྐྱོབ་པར། ཞུགས་པ་ཁྱོད་ཅན་ཉེ་བར་འོངས། 23

ཁྱོད་ཀྱི་མཐུ་ཡིས་ནད་པ་ནི། འདི་དག་ལེགས་པར་གསོས་གྱུར་ནས།
འོད་ལྡན་མཛེས་པས་ཁྱོད་ཀྱི་ནི། གྲགས་པ་མཐུ་ཅན་སྒྲོག་ཅིང་ཀྱུ། 24

སྡུག་བསྔལ་བཀྲེན་དང་ལོང་བའི་གཉེར། ལྷ་ཡི་བདག་ནི་བསྐྱབ་པར་འོས།
བདག་ལ་མིག་ནི་གཡས་པ་དག། གལ་ཏེ་ཡོད་ན་གནང་བར་མཛོད། 25

དེས་འདི་བརྗོད་ཚེ་མི་བདག་ནི། རབ་དང་བཞིན་རས་མཛེས་པ་ཡི།
འགྲོ་རྣམས་ཡང་དག་བསྐྱལ་བའི་སྐད། རྫོགས་པའི་བྱང་ཆུབ་བསྒྲུབ་པའི་ཕྱིར། 26

शक्रस्त्वपरशक्रस्य तस्य पुण्यसमुज्ज्वलम्।
रथं विनिर्म्ममे युक्तं षड्दन्तैः पाण्डुरैर्द्विपैः ॥ १९ ॥

सुखस्पर्शानिलालोलहेमरत्नसरोरुहाः।
भृङ्गाङ्गनोपगीताश्च दिव्याः कमलिनीः पथि ॥ २० ॥

तेषु रत्नसरोजेषु स्थिता नृत्यकलाकुलाः।
दूरान्नृपतिमायान्तं सुरनार्य्यः सिषेविरे ॥ २१ ॥

तस्य सत्त्वसुधासिन्धोः सत्त्वं ज्ञातुं मरुत्पतिः।
कृत्वान्धरूपमात्मानमभ्येत्य तमभाषत ॥ २२ ॥

राजन्नयनहीनोऽहं जन्मालोकविवर्जितः।
सर्व्वसत्त्वपरित्राणसन्नद्धं त्वामुपागतः ॥ २३ ॥

एते तव प्रभावेण रोगिणः स्वास्थ्यमागताः।
त्वत्कीर्त्तिवादमुखराश्चरन्ति रुचिरत्विषः ॥ २४ ॥

त्रातुमर्हसि मां देव दुःखदीनान्धबान्धव।
दक्षिणं नयनं मह्यं दीयतां यदि शक्यते ॥ २५ ॥

इत्युक्तस्तेन नृपतिः प्रसन्नवदनद्युतिः।
सन्तारणाय जगतां सम्यक्सम्बोधिसिद्धये ॥ २६ ॥

སྨོན་ལམ་རབ་ཏུ་བཏབ་བྱས་ཏེ། མིག་ནི་མཚོན་གྱིས་རབ་ཕྱུངས་ནས།
བརྟན་པའི་གཏེར་གྱིས་དེ་ལ་བྱིན། ལྷ་རྣམས་ཀྱིས་ནི་མེ་ཏོག་གཏོར། 27

དེ་ཡི་མོད་བྱུང་སྤྲིན་པ་ཡིས། ཡ་མཚན་ནས་བཞིན་ས་གཞི་ནི།
ཆུ་གཏེར་གཡོ་བའི་སྐྲ་རགས་ཅན། རི་དང་བཅས་པ་མ་ལུས་འདར། 28

མིག་གཅིག་གིས་ནི་སྣང་བ་དག། སྨྲས་པ་དེ་མཐོང་ས་ཡི་བདག།
སྦྱིན་པའི་རོ་ལ་རབ་དགྱེས་པས། གཉིས་པ་སྦྱིན་པར་བརྩོན་པར་གྱུར། 29

དེ་ནས་ལྷ་ཡི་བདག་པོ་ནི། རང་གི་ལུས་སུ་ཡང་དག་གནས།
དེ་ཡི་མིག་ནི་བསོས་བྱས་ཏེ། སྙིང་སྟོབས་མཆོག་ཉིད་རབ་ཏུ་བསྔགས། 30

གང་ཞིག་སྦྱིན་ཚེ་རང་གི་ཡན་ལག་ལའང་།
ནམ་ཡང་ཆགས་པ་ཆུང་ངུ་སྐྱེ་མིན་པ།
ངེས་པར་སྙིང་སྟོབས་ཀྱི་མཚོ་གྱིས་དེ་ལ།
ནོར་ཞེས་བརྗོད་པའི་རྡུལ་ལ་རང་བློ་ཅི། 31

དེ་ཚེ་མི་བདག་བསོད་ནམས་སྟོབས་གྱུར་ཏེ།
དེ་ཉིད་སྦྱིན་པའི་རོ་ཡིས་བྱང་ཆུབ་ཐོབ།
དེ་ཡི་ངོ་མཚར་སྤྱོད་ཚུལ་དྲན་པས་ན།
དེ་ཡི་རང་བཞིན་ཉིད་ཐོབ་འཛུམ་པ་མཛད། 32

ཅེས་པ་དགེ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པ་དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་བསོད་ནམས་སྟོབས་ཀྱི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པའི་ཡལ་འདབ་སྟེ་ལྔ་བཅུ་ཙ་བརྒྱད་པའོ།།

प्रणिधानं समाधाय शस्त्रेणोत्पाट्य लोचनम् ।
ददौ धैर्यनिधिस्तस्मै पुष्पैरापूरितः सुरैः ॥ २७ ॥

तस्यात्यद्भुतदानेन विस्मयादिव साचला ।
विचचालाखिला पृथ्वी विलोलार्णवमेखला ॥ २८ ॥

जातालोकां तमालोक्य नेत्रेणैकेन भूपतिः ।
अतिदानरसप्रीत्या द्वितीयं दातुमुद्ययौ ॥ २९ ॥

ततः सुरपतिस्तस्य समास्थाय निजं वपुः ।
स्वस्थं विधाय नयनं प्रशशंसातिसत्त्वताम् ॥ ३० ॥

दानक्षणे स्वावयवेऽपि यस्य
न जायते स्नेहलवः कदाचित् ।
का नाम तस्योर्जितसत्त्वसिन्धो-
र्धनाभिधाने रजसि स्वबुद्धिः ॥ ३१ ॥

स भूपतिः पुण्यबलोऽहमेव
तदाभवन्दानरमाप्तबोधिः ।
आश्चर्यवृत्तस्मरणेन तस्य
जातस्मितस्तन्मयतामवाप्तः ॥ ३२ ॥

इति क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
पुण्यबलावदानं नामाष्टपञ्चाशत्तमः पल्लवः ॥

Chapter LIX.

ཡལ་འདབ་ལྔ་བཅུ་ཙོ་དགུ་པ།

ཀུ་ཎ་ལའི་རྟོགས་བརྗོད་ནི།

ཤིན་ཏུ་རབ་གསལ་གྲགས་པའི་ཚོན་རིས་ཡོན་ཏན་རིན་ཆེན་གྱིད།
མ་ཉམས་སྤྲིན་པའི་མི་རྟོག་དང་ལྡན་བདེན་པའི་བྱུག་པ་བྱས།
གང་གི་དཔལ་ནི་ཚུལ་ཁྲིམས་གཙང་མའི་དུ་གུ་ལས་མཛེས་པ།
དེ་ཉིད་གཅིག་པུ་ལེགས་བྱས་ལ་དོས་འཁོར་ལོ་སྒྱུར་བ་ཡིན།

གྲོང་མཆོག་པཱ་ཊ་ལི་པུ་ཏྲ་ཞེས་པ།
ན་ཆུང་ས་གཞི་ཐིག་ལེ་ལྟར་གྱུར་པར།
ཉི་མའི་རིགས་ཀྱི་རྒྱན་གྱུར་གྲགས་པའི་གཏེར།
དཔལ་ལྡན་ས་བདག་མྱ་ངན་མེད་པ་བྱུང་། 2

དང་པོར་འདོད་ལྡན་དེ་འདོད་ཉེ་ཚིག་དང་།
དེ་ནས་རྣོན་པོ་གཏུན་པོའི་ཉེར་སྤྱད་དང་།
ཕྱི་ནས་ཆོས་ནི་ཉེ་བར་འཛིན་པ་ཡིས།
དབེན་པ་སྙིད་པའི་ན་ཚོད་རབ་གྲགས་གྱུར། 3

ऊनषष्टितमः पल्लवः।

कुणालावदानम्।

एकः स एव सुकृतोचितचक्रवर्त्ती
सुव्यक्तकीर्त्तितिलका गुणरत्नभूषा।
अम्लानदानकुसुमा कृतसत्यचर्चा
यस्यावभाति शुचिशीलदुकूलिनी श्रीः॥ १॥

पुरोत्तमे पाटलिपुत्रनाम्नि
महीयुवत्यास्तिलकायमाने।
यशोनिधिः मौर्यकुलावतंशः
श्रीमानशोकः क्षितिपो बभूव॥ २॥

पूर्व्वं स कामोपपदेन कामी
चण्डोपचारेण ततश्च तीक्ष्णः।
धर्म्मप्रदानेन जगाम पश्चा-
द्विवेकपाके वयसि प्रसिद्धिम्॥ ३॥

མྱ་ངན་མེད་དེ་རབ་དང་བསོད་ནམས་ཀྱིས།
ཉེ་བའི་ནགས་ཚལ་ས་གཞི་མཛེས་པས་བརྒྱན།
ཕྱིས་པར་གྱུར་ཆེ་དགེ་བའི་མྱུ་གུ་ཡིས།
འཇིག་རྟེན་མྱ་ངན་མེད་ཉིད་ངེས་པར་འཛིན། 4

དེ་ཡི་བདེ་སྐྱིད་ཕྲ་མོ་པདྨ་ལྡན།
ཕོ་བྲང་འཁོར་གྱི་མཛེས་མའི་གཙུག་གནས་པས།
ཀུར་སློ་བུ་ནི་བསོད་ནམས་དག་གིས་བསྐྱེད།
གདོང་བ་རྗེས་འབྲང་དཔལ་གྱི་ལེགས་བརྗོད་བཞིན། 5

གསེར་ལྟར་དག་པ་མི་ཡི་དབང་པོའི་བུ།
པད་ཇིང་དཔལ་གྱི་པདྨའི་འདབ་འདྲའི་སྤྱན།
གསེར་རིའི་ངང་པ་ཀུ་ཎ་ལ་ཞེས་པའི།
མིག་མཚུངས་དེ་ནི་ཀུ་ཎ་ལ་ཞེས་གྱུར། 6

རིག་པ་ཐུ་མོའི་བདག་མཐོང་དྲི་མ་མེད།
སྒྲ་ཚོལ་འཁྲི་ཤིང་རྣམས་ཀྱི་དཀའ་བའི་དབྱིད།
གྲགས་པ་ཀུ་མུད་རྒྱན་པའི་ཟླ་གྲིས་པ།
དེ་ནི་འཇིག་རྟེན་ཀུན་གྱི་ནོར་འདོད་གྱུར། 7

प्रसन्नपुण्योपवनस्थलीना-
मुद्भिन्नशोभाभरणायमाने ।
तस्मिन्नशोके कुशलप्ररोहै-
रशोकतामेव बभार लोकः ॥ ४ ॥

मूर्द्धि स्थितान्तःपुरसुन्दरीणां
पद्मावती तस्य सुखाय देवी ।
सत्त्वोत्सवं पुत्रमसूत पुण्ये-
स्त्यागानुगा श्रीरिव साधुवादम् ॥ ५ ॥

नरेन्द्रसूनुः कनकावदातः
श्रीपद्मिनीपद्मपलाशनेत्रः ।
हिमाद्रिहंसस्य कुणालनाम्न-
स्तुल्येक्षणोऽभूत्स कुणालनामा ॥ ६ ॥

विद्यावधूनां विमलात्मदर्शं
शैवोत्सवः सर्वकलालतानाम् ।
स सर्वलोकाभिमतो बभूव
चन्द्रोदयः कीर्त्तिकुमुद्वतीनाम ॥ ७ ॥

ཀྱི་སྐར་བདག་པོའི་ཞང་གི་རི་དྭགས་བཞིན།
དེ་ཡི་མིག་ཡངས་མཚོ་སྐྱེས་ཟུང་དག་ནི།
གཡོ་ལྡན་སྨིན་མའི་ཁྱུང་བས་མདོག་དཀའ་བ།
བསླུ་བས་མི་དབང་རབ་ཏུ་ཚོམས་མ་གྱུར། 8

སྣ་ཚོགས་ཡོན་ཏན་ཀྱིན་ཕར་དེ་ལ་ནི།
མཐའ་དག་ཕྱོགས་དང་གླིང་གི་ས་ཡི་བདག།
སྐལ་བཟང་ཁྱིམས་པས་རང་གི་བུ་མོ་དག།
འདོད་པའི་སྒྲ་རིག་འཕྲི་ཤིང་ལྷ་བུ་ཅིར། 9

སྐྱེ་བོ་རྨོས་ཆགས་སྐྱེད་པ་མཆོག་གི་གཟུགས།
དེ་ཡི་དགའ་མར་མིག་ཡངས་ཀླུ་ཞལ་མ།
འདོད་པའི་དགའ་མ་སྒྲི་བ་གཉན་ཐོབ་བཞིན།
གསེར་གྱི་འཕྲིང་ཧྲན་མ་ཞིས་ཐུ་བར་གྱུར། 10

དེ་ནས་ནབ་ཞིག་པ་ཡི་སྡུང་གནས་པའི།
གཉོད་ཏུ་དེ་མགོན་དགེ་འདུན་གནས་བརྡར་ཕྱིས།
ཕྱུལ་པོའི་འདོད་པས་རང་གི་གྲགས་པ་ཡི།
དབེར་གནས་གཙུག་ལག་ཁང་དུ་དཔལ་གྱིས་ཁྲིད། 11

ताराधिपोत्सङ्गमृगोपमस्य
तस्यायतं नेत्रसरोजयुग्मम् ।
सविभ्रमं भ्रूभ्रमराभिरामं
पश्यन्नरेन्द्रः प्रययौ न तृप्तिम् ॥ ८ ॥

नानागुणालङ्करणाय तस्मै
कन्दर्पमुक्तालतिकायमानाः ।
समस्तदिग्द्वीपधराधिनाथा
धन्याभिमानेन ददुः स्वकन्याः ॥ ९ ॥

तस्यायताक्षी दयिता बभूव
चन्द्रानना काञ्चनमालिकाख्या ।
जनानुरागोद्भवभव्यमूर्त्ति
र्जन्मान्तरस्येव रतिः स्मरस्य ॥ १० ॥

ततः कदाचित् पितुरन्तिकस्थं
तं वीक्ष्य संघस्थविरः कुमारम् ।
स तेन राज्ञः सुयशोविहारे
विविक्तदेशं शनकैर्निनाय ॥ ११ ॥

ཀུན་པོ་མཁན་པོ་མངོན་ཤེས་དྲུག་ལྡན་མཆོག།
སྐྱིང་ཛྙིའི་འཁོར་ལྡན་ཞལ་འཁོར་ལྡན་པ་དེས།
དུས་ཀྱི་དེ་ཡི་མིག་དག་ཉམས་ཤེས་ནས།
མ་འོངས་སྡུག་བསྔལ་གདོན་སྐད་དེ་ལ་སྨྲས། 12

ཁྱོད་ཀྱི་སེམས་ནི་འཁོར་པས་ཟིལ་མནན་ནས།
ཡང་ཚོ་མི་རྟོག་མཆོད་དང་ལྡན་པའི་ཚོགས།
རོལ་པས་ཀླ་བའི་རིགས་འཛོམས་ལུས་ལ་ནི།
མཚན་མ་བྱུང་བར་གྱུར་འདི་བདག་གིས་མཐོང༌། 13

སྨིག་ནི་རང་བཞིན་གྱིས་གཡོ་གཞན་པ་ཅི།
འདི་ལ་བདེ་བ་ཉེར་བསྐྱེད་གནས་པ་མེད།
འདི་ཡིས་སྣངས་པས་རང་གནས་རབ་ཉམས་དེ།
འདོད་པ་ཞེས་བརྗོད་ཁུང་བུར་ལྡང་བ་ཉིད། 14

ངེས་པར་མི་ཉོམས་མིག་བཟང་ཡངས་པ་ནི།
ཨུད་པལ་སྔོན་པོའི་འདབ་མ་ལྟ་བུ་འདི།
ཆགས་པ་སྤོས་འཁྲིའི་ཕུག་པའི་མཚོ་ཉིད་དེ།
གང་གིས་སྐྱུར་དུ་དབང་པོ་ཡོངས་ངལ་བྱེད། 15

स तस्य कालेन विनाशमक्ष्णो-
र्ज्ञात्वा मनीषी षड्भिज्ञचर्य्यः।
आगामिदुःखोद्धरणाय योगी
कारुण्ययोगी तमुवाच वृद्धः॥ १२ ॥

इदं तवापातनिमित्तभूतं
पश्यामि चित्तं विभवाभिभूतम्।
वयःसहायं कुसुमायुधस्य
वपुश्च लीलादलितेन्दुदर्पम्॥ १३ ॥

जात्यैव चक्षुश्चपलं किमन्य-
दस्मिन्ननास्थैव सुखोपपत्तिः।
एतेन दृष्टा स्वपथप्रनष्टाः
स्पृहाभिधाने कुहरे पतन्ति॥ १४ ॥

इदं हि नीलोत्पलपल्लवाभं
विलोचनं नाम नृणां विशालम्।
रागोरगच्छिद्रसमुद्रमेव
येनेन्द्रियाण्याशु परिस्रवन्ति॥ १५ ॥

ཚུལ་ཁྲིམས་མཐུ་ལས་གང་དག་ཉམས་ཀྱི་མིག།
མཛེས་པའི་བཏུང་བས་ཁྱད་པར་དུ་ངོམས་ཤིང་།
ཉམ་པར་གསོ་བ་མིན་པ་དེ་དག་ཉིད།
སྙིང་སྟོབས་བརྟན་པ་དང་ལྡན་སྐལ་བ་བཟང་། 16

ཞེས་སོགས་དེ་ཡི་ཚིག་ནི་རབ་ཞི་བ།
ཉེ་བར་རྟོགས་པ་མི་བདག་ཐུས་ཐོས་ནས།
དེ་བཞིན་ཞེས་དེ་རབ་དང་ཡིད་ལ་བྱས།
ཕྱག་འཚལ་ནས་ནི་རང་གི་གནས་སུ་སོང་། 17

དེ་ནས་བྱུང་བའི་ཚོགས་ནི་ཀླུ་ལེར་ཅིང་།
ཀིཾ་ཤུ་ཀ་དཔལ་ཡི་ཁྲིམས་ཀྱིས་པ་འདྲ།
ཁངས་ལྡན་མ་ཡི་ཁངས་བ་འཛོམས་ཚས་པས།
*སྟོན་ཀྱི་ཟྡིས་ཟྫོས་གླང་པོ་ཅིག་འོངས་གྱུར། 18

སྒྲེད་ཚལ་འཁྲི་ཤིང་གསར་པའི་ཡལ་འདབ་དང་།
འབྲལ་པའི་གདུང་བ་ཀྱུད་པའི་ཚ་ཤས་དག།
གསར་དུ་ཆགས་པས་རབ་བསྐྱེད་བཟོད་དཀར་ཉིད།
འདབ་ལ་ལྷར་ཅིག་ཉིད་དུ་གོས་པར་གྱུར། 19

* The translator has wrongly rendered the meaning of the word शरद् which signifies वसन्त flower.

धन्यास्त एवासमसत्त्वधीराः
शीलप्रभावान्न भवन्ति येषाम्।
लावण्यपानेन विशेषतृष्णा-
विघूर्णमानानि विलोचनानि ॥ १६ ॥

इत्यादि तस्य प्रशमोपपन्न-
माकर्ण्य वाक्यं नरनाथसूनुः।
तथेति कृत्वा मनसि प्रपन्ने
कृतप्रणामः स्वपदं जगाम ॥ १७ ॥

अथाययौ भृङ्गगणोपगीतः
सिन्दूरपूरायितकिंशुकश्रीः।
मनस्विनीमानवधानुबन्धी
मधुः शरत्सौरभमत्तनागः ॥ १८ ॥

उद्यानवल्लीनवपल्लवानां
वियोगिनीतापविपल्लवानाम्।
बभूव वृद्धिः सहसा सहैव
प्रत्यग्ररागोद्गमदुःसहैव ॥ १९ ॥

ཙམ་པ་ཀ་འདབ་རླུང་གིས་བསྐྱོད་པ་ཡིས།
སྤྲིང་ཡིག་གིས་ནི་ཐུབས་པ་སྤྲེད་བྱེད་ཅིང།
འདོད་དང་ལྡར་ཅིག་དཔྱིད་ཀྱི་དང་པོ་ཡི།
མངོན་འགྲོར་ཀྱིལ་བྱེད་བདག་འཛེམས་ཕྱོགས་སུ་གུགས། 20

མི་དགོག་རབ་གྲུས་དེ་དང་དེ་དག་ལས།
དཔྱིད་ཀྱི་གཉེན་ལ་མཆོག་ཏུ་ཕན་པ་ནི།
གྲགས་པའི་ནོམ་པ་བྱུང་བའི་སྨ་སྒྲོགས་པའི།
ས་ཧ་ཀཱ་ར་ཉིད་ཀྱིས་ཐུས་པར་གྱུར། 21

དཔྱིད་ཀྱི་སྤྲོ་བའི་ནོར་འཕྲུལ་དེ་ལ་ཡང།
མི་ཡི་དབང་པོའི་བུ་དེ་དབེན་པར་ནི།
གནས་བརྟེན་གྱིས་ནི་མ་དང་ངག་སེམས་པ་དག།
ས་སྐྱོང་བཙུན་མོ་སྐར་ཀྱིལ་བསྐྱུང་བས་མཐོང། 22

མ་ཉམས་རླབ་བའི་འོད་ཧ་ར་ཡངས་པའི་ཞིག།
ཕྲག་མགོ་ཐུས་མོར་ལག་པས་སྤྲིབ་དེ་ལ།
མཛད་བས་བརྡར་པའི་བྲི་ཡི་མདོད་ཕྱོགས་ཏེ།
མཁའ་ཡི་ཙཱ་ན་དེ་ཡིས་རབ་སྤྲས་པ། 23

वातेरितैश्चम्पकपत्त्रलेखैः
मैत्रीं समाह्वयतः स्मरेण ।
स पप्रथे दिक्षु धृतिप्रमाथी
चैत्रस्य जैत्रः प्रथमाभियोगः ॥ २० ॥

लसत्सु पुष्पेष्वपि तेषु तेषु
बभूव भूम्ना मधुबान्धवस्य ।
भृङ्गस्वनैर्गीतयशःप्रकारः
कृतोपकारः सहकार एव ॥ २१ ॥

तस्मिन् वसन्तोत्सवविभ्रमेऽपि
विचिन्तयन्तं स्थविरोपदेशम् ।
नरेन्द्रसूनुः विजने ददर्श
तं तिष्यरक्षा क्षितिपालपत्नी ॥ २२ ॥

अक्षीवचन्द्रद्युतिमायताक्षं
पीनांसमाजानुविलम्बबाहुम् ।
अभ्येत्य तं स्नेहरसार्द्रचित्ता-
यवीयसी सा जननी जगाद ॥ २३ ॥

གཞོན་ནུ་ནི་ཏོག་མདའ་ཅན་གསར་འཛུགས་པ།
འཁོར་བའི་སྙིང་པོ་ཁྲོད་ཀྱི་མིག་གི་དཔལ།
ཁྲད་པར་མཛེས་པའི་ཆས་དང་ལྡན་པ་འདི།
འཇིག་རྟེན་དུ་ནི་སུ་ཡི་བརྟེན་མི་འཕྲོག། 24

ཅེས་བརྗོད་དེ་ཡིས་འཕྲུལ་ལ་ལག་གཉིས་ཀྱིས།
ངོ་ཚ་བཏང་ནས་བརྗིད་པ་དེ་ལ་འཁྱུད།
རང་གི་གྲིན་གྱི་ཁྲལ་ཁྲོལ་ལྷུ་ཚོར་ཀྱིས།
འདར་ཞིང་སྐྱིན་དུ་ལྡོག་པར་བྱེད་པ་བཞིན།། 25

གཞན་འདི་འང་རང་གི་མ་བཞིན་བདག་ལ་ནི།
ཏོག་ཏུ་མཉེས་གཞིན་ཉིད་དག་སྐྱེད་པར་བྱེད།
ཅེས་བསམས་ས་ཁོགས་མེད་བློ་ལྡན་དེ་ཡིས་དེའི།
ཀུང་པར་ཕྱུག་བཙལ་ཟུར་ཕྱུད་དུར་པར་གྱུར། 26

ཕྱུག་པོར་སྤོངས་དུས་གྱོགས་བས་འཕྱར་ཀྱུར་ཅིང་།
ཆུ་སྐྱིད་མཚན་མ་རྒྱང་བས་རབ་བསྐྱོད་བའི།
བ་རླབས་ཅན་བཞིན་ཟླ་མེད་ནོར་ལ་ནི།
རང་བཞིན་འགྲུས་ལ་འགོག་པ་ཙང་ཟད་མེད། 27

कुमार पुष्येषु नवावतारा
संसारसारः तव लोचनश्रीः ।
धृतिं हरत्येव न कस्य लोके
विशेषतः पेशल एष वेशः ॥ २४ ॥

उक्तेति तं सा सहसा भुजाभ्या-
मुत्सृज्य लज्जां दृढमालिलिङ्ग ।
प्रकम्पसिञ्जामुखरैः[1] रसन्तं
निवार्यमाणाभरणैरिव स्वैः ॥ २५ ॥

पराध्यसौ मे जननी निजेव
वात्सल्यमाविष्कुरुते सदैव ।
ध्यात्वेति निःशङ्कमतिः स तस्याः
पादप्रणामानतशेखरोऽभूत् ॥ २६ ॥

मदोद्धतानां घनमोहकाले
प्रक्षोभितानां मकराङ्कपातैः ।
तरङ्गिणीनामिव नाङ्गनानां
स्वभ्रावपातेऽस्ति[2] मनाङ्निरोधः ॥ २७ ॥

---

१ H and W_2 सिञ्जा ।　　२ W_2 स्वभ्रावपाते

བབ་ཅོལ་ཅོལ་བ་ཉིས་པར་མ་བསླམས་པས།
སྨིག་པར་ལྷུང་ཆེ་དྲི་མས་འཛིགས་པ་བཞིན།
ཚུལ་ཁྲིམས་གཙང་མས་ཉོམ་པར་བརྡར་གྱུར་ཅིང་།
འདོད་པས་ཟིལ་མནན་དེ་ཡིས་དེ་ལ་སླུས། 28

བདག་གི་མཛའི་གཉེན་ནུ་ཡང་ཆོ་མཚུངས།
ཁྱོད་ཀྱི་མ་ཡི་ཚན་མ་བདག་མ་ཡིན།
ཁྱོད་ཀྱི་འཁྲུད་པས་འགྲོགས་འོས་བདག་གི་ལུས།
སྐལ་བཟང་ལོངས་སྤྱོད་འོས་འདི་ཕྱིར་བར་མཛོད། 29

དོན་དུ་གཅེར་བུ་བུད་མེད་རང་ཉིད་ཀྱིས།
དོན་གཅེར་གང་དེ་ངོ་ཚ་མེད་ཉིད་དེ།
ཅི་བགྱིད་བཀའ་ཟིན་མཛོད་ཅིག་ཁྱོད་ལུས་དང་།
འགྲོགས་པ་ཡུན་རིང་བདག་གི་སྙིང་ལ་གཅགས། 30

ནུ་ངོས་དོ་ཤལ་འཁྲི་ཤིང་མཛེས་དགའ་ཞིང་།
ཀེད་སྐབས་དཀྱིལ་འཁོར་དྲིལ་ཚུང་རྣན་པ་ཡི།
བུད་མེད་མིན་མོ་འདེབས་པས་དབུལ་བ་ཉི།
ངལ་བཟོས་སྐལ་བཟང་མ་ཉོར་ཁྲིམས་མི་འགྱུར། 31

सा तं बभाषे मदनाभिभूता
प्रगल्भसंरम्भविशृङ्खलेन ।
पापावपाते शुचिना कलङ्क-
भीत्येव शीलेन विमुच्यमाना ॥ २८ ॥

प्रियोऽसि मे तुल्यवयाः कुमार
मातुः सपत्नी तव नास्मि माता ।
इयं त्वदालिङ्गनसङ्गयोग्या
सौभाग्यभोग्यं भजतां तनुर्मे ॥ २९ ॥

निर्लज्जतैषा परमर्थनीया
यदर्थयन्ते स्वयमेव नार्यः ।
प्रसीद किं वा क्रियते त्वदङ्ग-
सङ्गस्थिरं मे हृदयेऽवसन्नः ॥ ३० ॥

स्तनस्थलं हारलताभिरामं
नितम्बबिम्बं रसनासनाथम् ।
स्त्रीणां नखोल्लेखदरिद्रमेति
नोन्निद्रशोभासुभगाभिमानम् ॥ ३१ ॥

འཇིག་རྟེན་དག་ན་བྱུང་མེད་རང་བཞིན་གྱིས།
སེམས་ནི་ནོས་གཡེངས་དགེ་མཚན་ལྡན་པ་དང་།
གསར་པ་འདོད་ལ་ཤིན་ཏུ་མངོན་ཕྱོགས་ཤིང་།
མིག་ཀྱང་མཛེས་པ་དག་ལ་སྤྱོད་ལྡན་མིན། 32

ཞེས་སྨྲས་རླུང་ལྷར་འདར་བའི་ལུས་ཅན་དེས།
མཆུ་འདབ་དཔལ་ནི་དབུགས་ཀྱིས་ཟིལ་མནན་ཅིང་།
དྲིལ་ཆུའི་མཆོད་རིས་ཉམས་བྱས་ནོམ་འགྱུར་ནི།
འདོད་པས་ཉེར་བསྣུན་རབ་ཚོགས་ལ་བར་བརྫང་། 33

ཉ་བ་ཉམས་བྱེད་གཏུང་བའི་ཁབ་བཞིན་དེས།
དེ་ཡི་ཚིག་ནི་འགལ་བ་དེ་དག་ཐོས།
སྨིག་དེ་མིག་ལ་ཆགས་པ་འདོར་བ་བཞིན།
ས་ལ་བསྐྱ་ཞིང་གདོང་ནི་དུད་པར་གྱུར། 34

ཟེ་དགས་རིགས་ཅན་ལྷ་བུ་དེ་ཡི་བཞིན།
རྫིག་བའི་དྲི་མ་རབ་ཀྱིས་དེ་ནི་བསྒྱུར།
གཞོན་ནུས་མ་བཟོད་འཕྲལ་ལ་ཡིད་འབྱུང་དང་།
ངོ་ཚས་བཞིན་གྱི་པདྨ་ཟུམ་པར་གྱུར། 35

नवाभिलाषातिशयोन्मुखानि
चित्तानि वातूलकुतूहलानि ।
स्त्रीणां स्वभावेन भवन्ति लोके
लावण्यलुब्धानि च लोचनानि ॥ ३२ ॥

उक्तेति सा कम्पतरङ्गिताङ्गी
श्वासाभिभूताधरपल्लवश्रीः ।
स्वेदाम्बुनश्यत्तिलकाधिकारं
स्मरोपदिष्टं प्रकटं बभार ॥ ३३ ॥

वाणीं विरुद्धां स निशम्य तस्या
स्तां तप्तसूचीमिव दीर्घकर्णाम् ।
निरीक्षमाणः क्षितिमक्षिलग्नं
मुमोच तत् पापमिवावनम्रः ॥ ३४ ॥

तस्याः शशाङ्कोपममाननं तत्
समुन्मिषत्पापमलं कुमारः ।
द्रष्टुं न सेहे सहसा विषाद-
लज्जानिमीलद्वदनारविन्दः ॥ ३५ ॥

དགའ་པར་བགྱི་སྙད་དེ་ཡི་ནི་བ་རྫང་།
མི་རྩང་སྒྲིག་ཁྲོས་འདར་བས་བསྐྱོད་བ་ལས།
རིན་ཅེན་རབ་འབར་ནོ་ཀྱིན་ལས་འབྲུངས་པའི།
མཐུ་ལྡན་ནེ་ཏི་སྐད་ཅིག་ཞུགས་པ་བཞིན། 36

དེ་ཡི་ལག་པས་ཉོ་བ་རྫང་བསྒྲིབས་ནས།
སྐད་ཅིག་འབྱུང་པའི་སྒྲོན་ནི་ཞི་བའི་སྣད།
ཡན་ལག་ཡན་ལག་འབྲུད་པའི་གང་གཱུ་བཞིན།
སོ་ཡི་འོད་ཟེར་དཀར་ལྡར་ཆོག་སྤྲོས་པ། 37

མ་མ་ཁྲོད་ཀྱིས་འདི་དག་སྨྲ་མི་འོས།
དམ་པའི་ལམ་ནས་སོང་ལ་ཆོག་དག་སྤོམས།
འཕྲུལ་ལ་ཡོངས་བཏང་སྐབས་ཀྱི་ཚུལ་ཁྲིམས་ནི།
ཉམས་ཤིང་ཉམ་བར་གསོ་བ་དབུགས་དབྱུང་མཛོད། 38

རིགས་དང་དག་ཉིད་གཞན་གོར་འདོད་པ་དང་།
སྡིག་པ་རྗེས་འབྲེལ་ཕྱུལ་ལས་མངོན་སྤྲེད་པ།
འདི་དག་སྒྲོག་ཆགས་ནོལ་པར་ལྷུང་དུས་སུ།
བསྔམས་པ་མེད་པའི་གཏོད་པའི་སྒོ་དག་ཡིན། 39

अनल्पपापश्रवणप्रकम्पा-
द्विलोलरत्नोज्ज्वलकुण्डलोत्थम्।
तस्य क्षणं कर्णयुगं विशुद्धै
प्रभावनं वह्निमिवाविवेश॥ ३६॥

स पाणिना श्रोत्रयुगं पिधाय
ससर्ज वाचं दशनांशुशुभ्राम्।
प्रक्षालयंस्तां क्षणमङ्गसङ्गां
गङ्गामिवालिङ्गनदोषशान्त्यै॥ ३७॥

मातर्न युक्तं तव वक्तुमेतत्
सद्वर्त्मना गच्छ नियच्छ वाचम्।
सद्यः परित्यागदशाविलोलं
शीलं समाश्वासय शीर्यमाणम्॥ ३८॥

दर्पः प्रमादः परवित्तवाञ्छा
पापानुबन्धी विषयाभिलाषः।
एतानि जन्तोर्विनिपातकाले
द्वाराण्यपायस्य निरर्गलानि॥ ३९॥

སྦྱིན་ལས་བྱིང་རྟོགས་ནོམས་ལ་ནོར་གྱིས་ཅི།
སྤང་བས་དབང་ཐུས་ནོམས་ལ་ཐོས་པས་ཅི།
ཡོན་ཏན་མཆོག་སྤངས་ནོབས་ལ་གཏུགས་ཀྱིས་ཅི།
ཚུལ་ཁྲིམས་བཟང་བ་ནོམས་ལ་རིགས་ཀྱིས་ཅི། 40

མ་མ་གཡོ་བ་ཉིད་དག་ཐོང་ལ་མཉམས་གྲགས་པའི་ཐབ་མཛེས་པར་སྤྲངས།
ཚུལ་ཁྲིམས་དྲི་མེད་རིགས་ཀྱི་རྒྱུ་དག་སྐྱོངས་ཤིག་ཐིག་ལ་བློ་གྲོས་ཡོངས་མ་བྱེད།
རབ་འབར་དཀྱིལ་བའི་མེ་ཡིས་འཚོད་ཅིང་འཁྲུགས་དེ་ཡི་དགས་རབ་ཏུ་གདུ
བས་ཉིད།
སྡིག་ཅན་འཇིག་རྟེན་པ་རོལ་ལས་ནི་ངེས་པར་ཉིད་མོངས་དག་གིས་འཁྲུགས
པའི་ས། 41

ཞེས་པས་བདག་སྨྲས་པོའི་ཚིག་ཐོས་ནས།
མི་བཟོད་ཆགས་པའི་གདོང་ནི་དེས་མ་བཏང་།
སྨོངས་པའི་སྨྲ་ཅན་སྒྲོ་པའི་ཚ་ནང་དུ།
ཚོས་ཀྱི་ཉེར་བསྟན་ཅི་མའི་འོད་ནི་འཇུག། 42

རབ་ཏུ་འཇོམས་བྱེད་ཡིད་སྤྲུབས་མ་བདག་གིས།
ཚོས་ཀུན་མ་བཀའ་འཕྲུལ་ལ་གཟིར་རྒྱུར་དེ།
ཞུགས་རིངས་དལ་ཞིང་འཁྲུལ་པར་རྫོད་བྱེད་པས།
འཕྲེལ་མེད་རོད་ཀྱི་ཚ་ང་དེ་ནི་སྨྲས། 43

धनेन किं दानपराङ्मुखाणां
श्रुतेन किं द्वेषवशीकृतानाम्।
रूपेण किं सद्गुणवर्जितानां
कुलेन किं शीलविनाशकानाम् ॥ ४० ॥

मातश्चञ्चलतां विमुञ्च रुचिरं रक्षाक्षयेन्दुं यशः
शीलं पालय पश्य वंशममलं पापे मतिं मा कृथाः।
स्फूर्जन्नारकवह्निपाकविकलप्रेतप्रलापोत्कटाः
पापानां परलोकवर्त्मनि किल क्लेशाकुला भूमयः ॥ ४१ ॥

श्रुत्वेति वाक्यं क्षितिपात्मजस्य
रागग्रहं सा न मुमोच तीव्रम्।
मोहान्धकूपस्य जनस्य नान्त-
र्धर्मोपदेशार्ककरा विशन्ति ॥ ४२ ॥

चोरीव सा मन्मथपार्थिवेन
प्रमाथिना प्रव्यथिता प्रसह्य।
श्वासप्रयासस्खलिताभिधान-
मसङ्गतार्थं प्रललाप तत्तत् ॥ ४३ ॥

ཉོལ་གནས་ཉེར་བསྟན་ཁྱོད་ཀྱིས་བྱིད་པ་འདི།
འདོད་པས་གཟིར་བ་བདག་གིས་འགར་མི་ཐོས།
རྣག་པར་རབ་འབར་འདོད་པའི་མེ་ཡི་ཚོགས།
ཀྲུས་པ་ཚིག་གིས་རབ་ཏུ་ཞི་མི་འགྱུར། 44

ཡུལ་ན་བསིལ་བའི་ཆུ་རྒྱུན་འགྲུབ་མོད་ཀྱང་།
རྒྱ་ངམ་ཐང་རྣམས་དག་ནི་གདུང་བར་འགྱུར།
ཉི་མ་ཤར་ཡང་ཆགས་པས་གཟིར་རྣམས་ལ།
ཕྱོགས་མཚམས་རྣམས་ནི་འཇིགས་རུང་མུན་པ་ཡིན། 45

གདུང་བའི་བུད་མེད་བསྐྱངས་ལ་ཆོས་ཅི་ཡང་།
གལ་ཏེ་བརྩེ་ལྡན་ཁྱོད་ལ་མེད་ན་ནི།
དམ་པ་རྣམས་ཀྱིས་གུས་བར་བསྟན་པ་དེ།
མེད་པ་ལ་ཡང་ཆོས་མིན་ཇི་ལྟར་ཡོད། 46

གང་བློ་ཉོལ་གནས་བསིལ་བ་དེ་དག་ལ།
བདེ་སྐད་བརྗོད་པ་ཆོས་འདི་ཚད་མ་སྟེ།
ཞིན་པས་གཟིར་ཅིང་ཡང་དག་གདུངས་རྣམས་ལ།
བཀག་པའི་བྱ་བ་ལ་ཡང་སྤྱོད་པ་ཅི། 47

स्वस्योपदेशः क्रियते त्वयायं
स्मरार्दिताहं न शृणोमि किञ्चित्।
नायाति वाग्भिः प्रशमं विशाल-
ज्वालाकलापः प्रबलः स्मराग्निः ॥ ४४ ॥

देशे स्खलन्निर्झरशीतलेऽपि
भवन्ति तप्तानि मरुस्थलानि।
रागातुराणामुदयेऽपि भानो-
र्घोरान्धकाराणि दिगन्तराणि ॥ ४५ ॥

नास्त्येव तप्तामबलां दयालोः
संरक्षतस्ते यदि वोऽपि धर्म्मः।
तत्साधुभिर्दर्शितगौरवस्य
तस्याप्यभावे कथमस्त्यधर्म्मः ॥ ४६ ॥

ये शीतलाः स्वस्थधियः सुखाय
तेषां प्रमाणं स्थिर एष धर्म्मः।
सन्तापितानां व्यसनातुराणां
निषिद्धकार्य्येष्वपि को विचारः ॥ ४७ ॥

དེ་ཉིད་ཀྱིས་ནི་སྡིག་པ་དང་པོར་བླངས།
བདག་ཡོངས་བསྐྱངས་པས་ཁྱོད་ལ་ཆོས་སུ་འགྱུར།
རིག་པ་རི་བོང་ཅན་ལྟར་བསིལ་པ་ཡིས།
རྒྱུན་དུ་གདུང་བས་ཉེར་བདག་བདེ་བར་མཛོད། 48

གདུང་བ་འཕྲོག་བྱེད་ཟླ་བ་དང་ནི་མི་བཟད་ཤུགས་པ་ཉམས་བྱེད་ཉི་མ་དང་།
ཉིན་དང་མཚན་མོར་གྲང་བའི་ཉོན་མོངས་ཞི་བྱེད་མེ་ལ་སྡིག་པའི་འབྲས་བུ་ཅི།
གདུང་བས་གཟིར་བ་བསྐྱང་བ་དང་མཉམ་ལས་བཟང་ཆོས་ནི་གང་དུ་ཅི་ཞིག་སྤོང་།
བསྟན་བཅོས་མཐའ་དག་ཤེས་པ་ཁྱོད་ཀྱིས་གང་འདི་བདེན་པར་གསལ་བ་ཉིད་དུ་
སྨྲོས། 49

ཡུལ་འདི་སྐྱེ་བོས་སྤངས་ཤིང་ལེགས་པར་བསྒྲིབས།
དབེན་པ་འབྱེད་པ་སུ་ཡང་མེད་པ་འདིར།
རང་འདོད་དུ་འཇུག་མཛའ་བས་དུད་པ་ཡི།
བུད་མེད་དར་མ་སྐལ་ལྡན་ཉིད་ལ་འགྱུར། 50

བུད་མེད་དཀའ་མགུས་ཡོངས་སུ་ཚིམས་ནས་ཀྱིས།
བཞིན་གྱི་པདྨ་འགྲམ་པའི་འདབ་དམར་བཞིན།
མཆུ་ཉམས་ལན་བུ་འཁྲུགས་ཤིང་རྡུལ་གྱི་ནི།
ཐིགས་ནས་བརླན་ཆགས་སྐལ་ལྡན་ནོམས་ཀྱིས་མཐོང་། 51

मयैव पापं प्रथमं गृहीतं
धर्म्मोऽस्ति ते मत्परिरक्षणेन।
स्पर्शेन निर्वापय सन्ततां मे
सन्तापजार्त्तिं शशिशीतलेन ॥ ४८ ॥

सन्तापं हरतो विधोः क्षपयतस्तीव्रं तमो भास्वतः
शीतक्लेशमहर्निशं शमयतः पापं किमग्नेः फलम्।
ब्रूहि ज्ञातसमस्तशास्त्र यदि वा सत्यं त्वमेव स्फुटं
दृष्टः किं व्यसनार्त्तरक्षणसमः सत्कर्म्मधर्म्मः क्वचित् ॥ ४९ ॥

रहस्यभेदोऽत्र न कश्चिदस्ति
जनोज्झितः संवृत एष देशः।
स्वेच्छाप्रवृत्तप्रणयोपनम्राः
प्रौढाङ्गना भाग्यवतां भवन्ति ॥ ५० ॥

क्लिष्टाधरं क्लान्तकपोलपत्रं
स्रस्तालकं स्वेदलवार्द्ररागम्।
नितम्बिनीनां रतितोषितानां
पश्यन्ति धन्या वदनारविन्दम् ॥ ५१ ॥

བྲུར་མེད་ཆེད་དུ་ཚུ་སྦྱིན་ཁྲིམས་པའི་ཚོགས།
འཇིགས་རྟེན་ཚུ་སྦྱིན་འབྱུང་གནས་འཛིངས་སུ་འགར།
རལ་གྲིའི་འཁྲི་ཤིང་གཡོ་བའི་ལྗི་ལྡན་པ།
གཞུལ་ངོ་དུས་ཀྱི་འཁོར་ཉི་གཞན་དག་འཇུག། 52

ཡུན་རིང་རྙོག་མོངས་ཁྲུད་པར་ཆེ་གདུང་བས།
ཉོར་ཉམས་ལ་ནི་སྐྱེས་བུ་མཆོག་དུ་འབབ།
ཉོར་ནི་ཡོངས་འཛིན་ཆོས་ཀྱི་དོན་ཉིད་དེ།
ཆོས་ཀྱི་འབྲས་བུ་མཆོག་ཉི་འདོད་པར་བརྗོད། 53

ཉིམ་པ་མང་པོས་དེ་སྐད་སྨྲ་བྱེད་ཅིང་།
འཕྲུགས་པ་དེ་ལ་གཉེར་ཉུས་རབ་སྨྲས་པ།
མ་མ་ཚོགས་གསུམ་གཙོ་བོའི་འབྲས་བུ་ནི།
དགེ་བའི་ལྟེ་བ་ཅོ་བ་དང་བཅས་ཆོས། 54

སྐྱེ་བོ་མེད་པར་སྡིག་པ་སྨྲས་མི་འགྱུར།
འདིར་ནི་དཔང་པོ་སྔང་མེད་མགོ་རིས་ཚོགས།
གྲོགས་ཀྱི་དངོས་པོར་གྱུར་པའི་གྲིབ་མས་ཀྱང་།
ཚང་མས་བཞིན་དུ་སྐྱེ་བོའི་ཐབས་ཅན་རིག། 55

विशन्ति केचित् करवालवल्ली-
विलोलजिह्वं रणकालवक्त्रम्।
येऽपि त्वते क्रोधननक्रचक्र-
करालमन्ये मकराकरौघम्[1] ॥ ५२ ॥

तीव्रैस्थिरक्लेशविशेषशोषै-
रर्थेषु पुंसां परमः प्रयत्नः।
धर्मार्थ एवार्थपरिग्रहोऽयं
धर्मस्य कामं फलमग्र्यमाहुः ॥ ५३ ॥

इति ग्रुयाणां बहुभिः प्रकारै
स्तामन्नयीदाकुलितो कुमारः।
मातस्त्रिवर्गस्य फलं समग्रं
धर्मः प्रधानं कुशलस्य नाभिः ॥ ५४ ॥

न निर्जने पापमुपैति गुप्ति-
मन्तर्हितः स्वर्गिगणोऽस्य साक्षी।
छाया प्रयाता हि सहायभावं
जायेव जानाति जनस्य सर्व्वम् ॥ ५५ ॥

१ ँ मकराम्भोऽलम्।

དབེན་པར་བྲུས་པའི་ལས་འབྲས་ངེས་པར་སྨིན།
ལས་ནོམས་འབྲས་བུ་རབ་ཉམས་ཡོད་མ་ཡིན།
སྡུན་ནག་དབེན་པར་དུག་ནི་འཁྲུངས་པ་ན།
སྲོག་ནོབས་མི་བཟོད་འཁྲོག་པ་མིན་ནམ་ཅི། 56

རིགས་ཀྱི་བྲུད་མེད་སྡིག་པའི་མཚན་མར་གྱུར།
དེ་ལའང་འཛེགས་ཙུང་གཞན་གྱི་བྲུད་མེད་འགྲོགས།
འཐབ་མོ་ལ་རྫོངས་མ་ཞེས་མངོན་སྦྱར་བའི།
རང་གི་ཚུང་མར་སྐྱི་གཞན་ཡང་མི་རིག། 57

དེ་ལྟར་དོན་གཅེར་ཉམས་པས་ཕྱིར་ཕྱོགས་ཤིང་།
དེ་ཡི་སྐད་པས་ཤིན་ཏུ་གདུངས་གྱུར་ཏེ།
ཁྱོད་ཀྱི་མིག་ཟྲིགས་ངེས་པར་བདག་གིས་འཁྲོག།
ཅེས་སྨྲས་སྡིག་ཅན་མ་དེ་རང་གནས་སོང་། 58

དེ་ནས་གྲོང་ཁྱེར་རྗེ་འཛོག་ཅེས་པར་ནི།
ས་བདག་སྐྱང་བོའི་ནོབ་ཞེས་བྱ་བ།
འདུལ་དུ་གཞོན་ཏུ་དཔུང་གི་རྩལ་ཕྱུན་ཚོགས།
ཉི་མ་འཕན་བྱེད་ལྡན་པར་རྒྱལ་པོས་བཏང་། 59

स्वयंकृतं कर्म्म फलत्यवश्यं
न कर्म्मणामस्ति फलप्रणाशः ।
विषं निपीतं विजनान्धकारे
प्राणेषु किं न प्रहरत्यसह्यम् ॥ ५६ ॥

जात्या स्त्रियः पापनिमित्तभूता-
स्तथापि घोरः परदारसङ्गः ।
मातेति मोहात्कलपैरभियुक्तां
नान्तोऽपि जन्तुः स्पृशति स्वकान्ताम् ॥ ५७ ॥

इत्यर्थनाभङ्गपराङ्मुखी सा
तिरस्कृता तेन नितान्तनम्रा ।
एष्याम्यवश्यं तव नैषदर्प-
मुक्तेति पापा स्वपदं जगाम ॥ ५८ ॥

ततः पुरं तक्षशिलाभिधानां
महीपतेः कुञ्जरकर्णनाम्नः ।
सेनारजःपुञ्जविनिर्जितार्कं
जेतुं कुमारं विससर्ज राजा ॥ ५९ ॥

གྲོང་དེར་དེས་ཕྱིན་གླང་པོའི་ཁྲུད་པ་ཡིས།
མ་ལུས་རྫོགས་བརྡུང་ཡོངས་སུ་བསྐོར་ཏེ་གདངས།
གླང་པོ་དཔའ་སྒྲ་ཆུ་གཉེར་བསྐྱོད་པ་ལྟར།
ཟབ་པས་སྲིད་པ་ཉོན་གཉིས་བྱེད་པ་བཞིན། 60

དེ་ནས་རྡོ་འཇོག་རྒྱལ་པོས་རྒྱལ་སྲས་ལ།
སྤྱི་བོས་ཕྱག་འཚལ་རབ་ཏུ་དང་བར་བྱས།
གླང་པོ་དེ་དང་རིན་ཆེན་དྲག་གོས་མཆོད།
ཀློ་ལྡན་རང་ཞིས་རང་གི་རྒྱལ་སར་བོས། 61

དེར་ནི་དེ་ཡིས་དགའ་བའི་རིམ་གྲོ་ཡིས།
གུས་པས་ཉེ་བར་བསྙེན་ཅིང་རྒྱལ་སྲས་དེ།
སྤྲིན་ཚོགས་གཞོན་ནུ་གསལ་བ་རབ་རྒྱས་ནས།
ཏྲི་མར་བཅས་པའི་ཉིད་ཉམས་རབ་ཏུ་གནས། 62

སྐབས་དེར་བྲུ་ཡི་བཞིན་རས་པད་མོ་དག།
བལྟ་བར་ཡིད་ལ་རབ་ཏུ་འདོད་པ་ཡི།
ས་བདག་ལྟོ་བར་ཅོ་བ་བཅིངས་པའི་ཉུང་།
ཧྲུང་བར་གྱུར་ཏེ་བསམས་པས་བཅིངས་པས་བཞིན། 63

स तां पुरीं प्राप्य गजान्धकार-
ग्रस्ताखिलाशः परिवार्य तस्थौ ।
क्षुब्धाब्धिधीरैर्भटकुञ्जराणां
द्विधेव कुर्वन् भुवनं निनादैः ॥ ६० ॥

ततः प्रसाद्य प्रणिपत्य मूर्ध्ना
नृपात्मजं तक्षशिलाधिनाथः ।
गजाश्वरत्नैरभिपूज्य धीमान्
स्वराजधानीं स्वयमानिनाय ॥ ६१ ॥

प्रियोपचारैरभिपूज्यमान[1]-
स्तेनादरात्तत्र स राजपुत्रः ।
दिनेषु तस्थौ घनशीकरार्द्र-
समुल्लसन्मेघमलीमसेषु ॥ ६२ ॥

अथान्तरे पुत्रमुखारविन्द-
सन्दर्शनोत्कण्ठितमानसस्य ।
चिन्तानुबन्धादिव भूमिभर्त्तु-
र्व्याधिर्बभूवोदरबद्धमूलः ॥ ६३ ॥

१ [illegible] and [illegible] °बद्धेरभा° ।

སྣ་ཚོགས་སྣང་བསམ་བསམ་གཏན་སྒྲུབ་བྱེད་ཅིང་།
ནང་གསོས་མིན་པར་རྟོགས་པའི་ནོལ་འབྱོར་དང་།
ཐེ་ཚོམ་གྱིས་ནི་བཞིན་ལོག་མཐོང་གྱུར་པའི།
སྣང་པས་པོ་བྲང་ཁང་པར་རབ་ཏུ་བསྐོར། 64

གྱུ་ངན་འཛིགས་པས་བཞིན་དུ་དྲིལ་ཚང་སྟེ།
སླུ་བཅད་དུ་གནས་བཙུན་མོའི་ཚོགས་རྣམས་ནི།
རི་མོ་བྲིས་པའི་ནམ་པ་དང་མཚུངས་ལ།
བརྟེན་པའི་གཡོ་སོར་མིག་གིས་ལྟ་བར་བྱེད། 65

དལ་བུ་དལ་བུར་ངོ་ཡབ་འདབ་མ་ནི།
ཉེར་འཁོད་མཛེས་པའི་ལག་པས་ནམ་བསྒྲོད་པ།
གྱུ་ངན་གྱིས་འཁྲུགས་ཤུགས་རིངས་བསྟེན་པ་ཡིས།
ཡོངས་སུ་དཀར་བ་ལྟ་བུས་གཡོབ་པ་དེ། 66

ཆུ་གྲང་ལྡན་པའི་ཐུབ་པར་མིག་གཏད་ཅིང་།
བསྐ་བའི་བདུང་བ་དག་ལ་ཉིར་ལོག་བསྒྲེར།
གཅིད་ནི་དགག་བའི་ཁྲོ་བ་རབ་རྗོགས་ཤིང་།
པན་པའི་ཉེར་བསྟན་དག་ལ་ཆགས་བྲལ་ཞུགས། 67

यैर्यैर्वृतोऽन्तःपुरधाम्नि नाना-
भैषज्यचिन्ताविहितावधानैः।
असाध्यरोगावगमाभियोग-
सन्देहसन्दर्शितखेदवक्त्रैः ॥ ६४ ॥

उद्वेगभीत्येव निपद्यमान-
काञ्चीकलापेन वधूगणेन।
चित्रार्पिताकारतुलाश्रितेन
निष्पन्दनेत्रेण विलोक्यमानः ॥ ६५ ॥

आसन्नकान्ताकरमन्दमन्द-
विस्पन्दिना चामरपल्लवेन।
उच्छ्वासभाजा परिपाण्डुरेण
शोकाकुलेनेव स वीज्यमानः ॥ ६६ ॥

शीताम्बुभृङ्गारनिविष्टहष्टिः
कषायपाने विहितायमानः।
निद्रानिषेध-प्रतिपन्नकोपः
पथ्योपदेश-प्रविशद्विषादः ॥ ६७ ॥

ཞི་སྡང་བཅས་པའི་སྐབས་གྲོབ་ལུས་ལ་ཡང་།
སྐད་འོས་རང་བཞིར་ཆགས་བྲལ་གྱིས་སྨོད་ཅིང་།
བཙུན་མོའི་ནུ་མའི་བར་དུ་མགོ་བཞག་པའི།
སྐད་གདངས་ཞེན་པ་ས་བདག་གིས་སྨྲས་པ། 68

རིག་བྱ་རྫོགས་པའི་སྐྱེན་པས་དེང་ཡང་ཅི།
གདུང་བ་སྐྱེད་བྱེད་བདེན་མེད་དཔྱད་ཀྱིས་ཅི།
བདེ་མེད་ལས་ཀྱིས་ཡོངས་སུ་གཟིར་བ་ཉམས།
གསོ་བྱེད་ཆོས་ཀྱི་ཉེར་བསྟན་ལ་ཆགས་ཡིན། 69

ལུས་འདི་གཏོད་པའི་སར་སོང་དཔྱད་མི་ཉོས།
ལོངས་སྤྱོད་ཚོགས་ཀྱང་ཟུག་རྔུ་ལྟ་བུར་སྤྱོད།
ལོང་བའི་ཚུང་མ་མཛེས་སྡུག་ལྡན་པ་བཞིན།
སྤྱོད་སྤྱངས་དཔལ་ནི་སྨོད་པ་སྡུག་པོ་ཉིད། 70

མི་དག་ཤིན་དུ་དམན་ཡང་རྒྱུན་དུ་ནི།
རབ་འབར་ལྷ་ངན་མི་ཡིས་སྨྲིག་བྱེད་ཅིང་།
གདུང་བ་རྒྱས་ཀྱང་རངས་དང་མི་འབྲལ་བའི།
རིང་པོའི་ནད་རྟག་ས་ཡིན་སྨྲིག་སོང་བདེ། 71

नित्यामयोद्वेगजुगुप्समानः
कायेऽपि स द्वेषदृशामवाप्तः ।
पत्नीस्तनोत्सङ्ग निषण्णमूर्द्धा
क्षामस्वरः क्ष्मापतिराचचक्षे ॥ ६८ ॥

वैद्यैः किमद्यापि निवृत्तविद्यै-
र्व्यर्थानिमित्तैः किमतथ्यपथ्यैः ।
अशर्मकर्मोपनिपीड़ितानां
धर्मोपदेशः प्रणयश्चिकित्सा ॥ ६९ ॥

कायः प्रयातोऽयमपायभूमिं
शल्यायते भोगगणोऽप्यभोग्यः ।
अन्धस्य लावण्यवतीव कान्ता
भोगोज्झिता श्रीर्धन एव शापः ॥ ७० ॥

अत्यन्तमन्दाग्निरपि प्रसक्त-
प्रदीप्तशोकानलदह्यमानः[1] ।
प्रवृद्धतृष्णोऽप्यनपेत-जाड्यः
सुखी गतासुर्ननु दीर्घरोगी ॥ ७१ ॥

१ ग शोकाग्निदह्यमानः ।

སྡིག་པ་རབ་བསྒྲིབས་ནང་དུ་ཡོངས་གདུས་དང་།
དམར་པ་བརྟས་ཤིང་ཚོད་པ་རྗེས་འབྲལ་དང་།
ཤད་ཀྱི་བརྟོན་པར་ཟིལ་མནན་སྨད་པ་དང་།
རབ་འབར་མེ་ཡི་གདུང་བ་ཞི་བར་འགྱུར། 72

ལས་ངན་ཅི་དགའ་ཉོན་མོངས་རང་བཞིན་འདི།
ཉམ་པར་བགྲ་བའི་གཟུགས་ནི་ཁྲོག་པ་སྟེ།
ཤད་མེད་བསྟེན་གང་དབུལ་བས་སྡུག་བསྔལ་ཞིང་།
སྐུན་ཚོགས་ལྷན་གྲར་དགེ་དུ་ཤད་ཅན་ནོ། 73

ཉེ་བ་དཔྱོད་གྲུས་པའི་བློ་དང་ལྡན་པའི་ལུས་ཅན་ནོར་བས་ཀྱི་སྐྱེ་བ་འབྲས་མེད་དེ།
གང་གིས་བློ་གྲོས་ཐོས་པས་རྒྱན་གྱི་སྐྲུན་བྱེད་རབ་འབར་བྲས་པ་ནིད་པ་སྨད།
གང་གི་དཔལ་གྱིས་དབུལ་བ་ཉིད་མིན་ན་གྱུར་ཐོས་པ་རྒྱ་ཆེ་དེ་ཡིས་ཏི།
ཤིན་ཏུ་ནད་མེད་ཉིད་ཀྱིས་གང་ཞིག་སྤྱོད་མེད་དཔལ་གྱི་ནོར་འཕྲུལ་གྱིས་པས་ཏི། 74

བདག་གི་གཉེར་ཀུ་སྐྱེ་གུ་དགའ་བ་ནི།
རྗེ་འཇོག་དུ་བསྐོས་ཐུར་དུ་དགུས་པར་བགྱི།
མི་ལོང་ལ་བཞིན་དྲི་མེད་ལེགས་སྤྱོད་རླུས།
དེ་ལ་རང་གི་རྒྱལ་སྲིད་འཕོས་པ་ལྟའི། 75

प्रच्छन्नमन्तःपरिवर्त्तिपापं
नीचावमानः कलहानुबन्धी।
व्याधिः स्थिरारम्भजुगुप्सितश्च
दीप्ताग्नितापेन शमं प्रयाति ॥ ७२ ॥

कुकर्म्मणामेष विचित्ररूप-
विपर्य्ययायासमयो विलासः।
दारिद्र्यकष्टं यदरोगभाजां
लक्ष्मीवतां यच्च सदैव रोगः ॥ ७३ ॥

वन्ध्यं जन्म शरीरिणां विरहितं बुद्ध्या विचारेच्छया
धिग्वुद्धिर्न[1] हतः प्रसाधनविधिर्यस्याः श्रुतेनोज्ज्वलः।
किं तेन श्रुतविस्तरेण न गतो निर्दैन्यतां यः श्रिया
किं श्रीविभ्रमजृम्भितेन नितरामारोग्यभोग्यं न यत् ॥७४॥

आनीयतां मे त्वरया कुमारः
प्रजाप्रियस्तक्षशिलानियुक्तः।
पश्यामि तस्मिन् विमले सुवृत्ते
संक्रान्तमद्यैव हृतं स्वराज्यं ॥ ७५ ॥

१ धिग्वुद्धिं appears to be in $\frac{W}{2}$.

དེ་ཉིད་ཀུན་ལས་དབྱུ་གྲིན་བཅིངས་བྱས་ཤིང་།
གདུགས་དཀར་མཆོག་ནི་ཡང་དག་གདར་པ་དེ།
གྲོང་པས་ང་ཉིད་བསོད་ནམས་བཙུད་ལེན་གྱིས།
གཞོན་ནུ་ཉིད་ཐོབ་བཞིན་དུ་ལྷ་གྱུར་ཅིག། 76

ཅེས་པ་མི་ཡི་དབང་པོས་སྨྲས་པ་དེ།
མཚོངས་པར་རབ་ཞུགས་འཛིགས་དང་ལྡ་ངན་དང་།
དམན་དང་སྨག་རོག་སྨོངས་པས་ཡོངས་ཁེངས་པའི།
བཙུན་མོ་སྐར་གྱིལ་སྤུང་བས་ཐོས་ནས་སྨྲས། 77

ས་སྐྱོང་ཁྱོད་ནི་ནད་མེད་བདག་གིས་བཀྲི།
བདག་གི་རིག་པའི་ཁྱད་པར་བལྟ་བར་མཛོད།
རང་གི་བསླབ་དོན་ཉོར་ཉམས་སྐྱེ་བོ་ཉམས།
བརླག་སླད་ཚེ་བསྟེན་སྨན་པ་ངན་པ་སོང་། 78

ཏོག་ཏུ་བརླག་བཙོན་སྨིན་པ་རིག་བྱེད་བྲལ།
པར་ཙོན་ཚགས་བྲལ་ཐོས་དྲེགས་བསྒྲིམས་པ་དང་།
དེ་ཉིད་ཤེས་སྨོད་མི་མཁས་ཧྲེས་སྨྲ་བས།
ཉིན་ཞག་དང་ནི་ནད་པ་འཕེན་པར་བྱེད། 79

3386

समर्पितोदग्रसितातपत्रं
निबद्धमौलिं प्रणयान्मयैव ।
पश्यन्तु तं पुण्यरसायनेन
मामेव पौरास्तरुणत्वमाप्तम् ॥ ७६ ॥

इत्युक्तमाकर्ण्य नरेश्वरेण
तं तिष्यरक्षा निजगाद जाया ।
तुल्यप्रवृत्तैर्भयशोकदैन्य-
मात्सर्य्यमोहैः परिपूर्य्यमाणा ॥ ७७ ॥

अहं महीपाल निरामयं त्वां
करोमि ते पश्य विशेषयुक्तिम् ।
यान्तु स्वशिक्षार्थकदर्थितार्था
जनक्षयावद्यजुषः कुवैद्याः ॥ ७८ ॥

मिथोविवादैः श्रुतगर्व्ववादै-
स्तत्त्वापवादैरबुधानुवादैः ।
निर्विद्यवैद्याः क्षपयन्ति नित्यं
क्षयोद्यता वासरमातुरस्य ॥ ७९ ॥

རང་གི་བུ་ལའང་རྒྱལ་སྲིད་མི་གཏང་སྟེ།
རྒྱལ་པོ་གཞན་ལ་ཡོད་ཀུན་དགའ་སྐྱིད་བྱེད།
སྨད་སྨྲ་ཚོགས་པ་བཟང་ན་སྐད་ཅིག་གིས།
ཤུད་པ་སྦྱོང་སྤྲག་མི་ཤེས་གདུང་བར་བྱེད། 80

འཕྲལ་ལ་བུལ་ཟྲུར་ཕྱུད་བསྐོད་གྱུར་ཅིང་།
དེ་དུས་རྗེ་བོའི་གུས་པ་ཉམས་གྱུར་པའི།
རྒྱལ་པོའི་བཀའ་ནི་དུད་པ་མེད་ཉོམས་ཀྱིས།
ཚ་ཡི་གཅོད་ཅིང་ཚ་དང་མཚུང་པར་འགྱུར། 81

ཞེས་པསས་དབང་བརྟན་པ་བསྐུལ་བས་ནས་ནི།
ཁང་ནང་དེ་ལས་དེ་ནི་ཕྱི་རོལ་སོང་།
པ་རྗེ་དེ་མཚུངས་དད་ཀྱིས་གཟིར་བ་ཅིག།
བཙལ་ནས་དབེན་པའི་གནས་སུ་བོས་བྱས་ཏེ། 82

གདུག་པའི་བསམ་པ་ལས་འབང་མོ་གདུག་པའི་བློས།
དེ་བསད་ཕྱེ་བའི་བརྗོད་ནི་རབ་བྱེ་ཕྱེ།
བརྩེ་བས་སྨྲ་རེས་དེ་ཡི་རྒྱལ་སར་ནི།
རྗེས་འགྱུར་ཙོན་མོའི་སྲིད་བྱ་ཆགས་པ་མཐོང་། 83

त्याज्यं न राज्यं स्वसुतेऽपि राजन्
स्पृहां परस्वं विदधाति सर्व्वम्।
त्यक्ता च लक्ष्मीः कुरुते क्षणेन
विपत्सहस्रज्वलनानुतापम्॥ ८०॥

सद्यः सुतारोपितशेखराणां
तत्कालमौलत्वभुगौरवाणाम्।
राज्ञामनर्घैरवधीरितानि
तृणीभवन्त्येव हि शासनानि॥ ८१॥

इति क्षितीशस्य धृतिं विधाय
निर्गत्य तस्माद्भवनान्तरात् सा।
अन्विष्य तत्तुल्यगदाभिभूत-
माभीरमेकान्तमथानिनाय॥ ८२॥

क्रूराशया क्रूरधियैव दास्या
हत्वा तमुत्पाटितनाभिकोपम्।
तस्यान्त्रलग्नं परुषं ददर्श
घृणाविहीना विक्षतं कृमिं सा॥ ८३॥

གྲིན་དུ་རབ་སྒྲུ་མགྲོགས་པར་གྲུར་དུ་ཡང་།
གཅིབ་སྒྲོ་བྲེད་དེ་མགྲོང་གསད་ཕྲིར་དེས།
བྲི་རྡང་གསྒྲུར་ཤིང་ཀུན་ཡི་ཕྲི་ཡིང་།
ཕོ་བ་རིལ་སོགས་སྦྲི་ཚན་དེ་ལ་ཐྲུགས། 84

མི་བཟད་འགྲུར་བྲེད་རྨུག་ཞན་གང་དག་སྟེ།
དེ་དེས་སྲིད་བྲུ་དེ་ཉི་སྲོག་ན་གཏང་།
སྲོག་སྐྱུའི་ཅོ་བ་དག་ཉི་གཏུབས་པ་ཡིས།
རིག་པ་ཅམ་ལས་རབ་དུ་ཉིག་པར་གྲུར། – 85

ཐབས་མཆོག་རྟེད་ནས་རབ་དུ་དགའ་བ་དེ།
དེ་ནས་མི་ཡི་བདག་པོའི་དྲུང་སོང་སྟེ།
རྒོག་སྒྲུ་ལེགས་པར་བཅད་པ་བྲིན་པ་ཡིས།
སྐད་ཅིག་གིས་ནི་དེ་ཕྱུས་བསོས་པར་བྱས། 16

གང་བ་དུག་གི་ནུས་པས་ཅུང་ཡོད་མིན།
གང་ལ་མཛོད་གྲིས་ཀྱང་ནི་ཀྲུང་མི་སྦྲུགས།
གང་ལ་ཞེ་ནི་སྦྲོ་ཀུབས་ལེ་ལོ་ཅན།
དེ་ལ་ཡང་ནི་ཙུད་ཟིད་བདེ་དགུ་ཀུབས་མིན། 87

ऊर्ध्वं प्रचारेण जवादधश्च
सकृत् सृजन्तं तमवेक्ष्य हन्त ।
सा पिप्पलीहिङ्गुविडङ्गयुक्तं
चिक्षेप तस्मै परिवादिवर्गम् ॥ ८४ ॥

तैस्तैः स कीटः सविषैश्च कैश्चित्
क्षारैरसह्यैर्न मुमोच जीवम् ।
पलाण्डुना खण्डितकण्डलेन[1]
संस्पृष्टमात्रः प्रलयं जगाम ॥ ८५ ॥

उपायमासाद्य परप्रहृष्टा
गता ततः सा नृपतेः समीपम् ।
पलाण्डुना च्छन्नतरार्पितेन
क्षणेन तं स्वस्थतनुं चकार ॥ ८६ ॥

विषस्य यत्रास्ति न जातु शक्ति-
र्यत्रायुः[2] शस्त्राण्यपि कुण्ठितानि ।
यत्रालसोत्साहहतो हुताश-
स्तत्राप्यभग्नप्रणया युवत्यः ॥ ८७ ॥

१ " गठ। २ " श्रु।

དེ་ནས་ས་བདག་ཟླས་ཞིས་མཛད་པ་ཡིས།
འཆིང་བས་བློ་གྲོས་བཅིངས་པས་དེ་ལ་ནི།
འཚོ་བ་ཐོབ་པའི་དགའ་བས་མཆོག་དག་བྱིན།
དེ་ཡིས་ཉིན་ཞག་བདུན་དུ་རྒྱལ་སྲིད་བསྐྱད། 88

རྒྱལ་སྲིད་ཐོབ་ནས་སྐྱོང་བྱ་བ་ནི།
ཐམས་ཅད་རང་དབང་ཉིད་ཀྱིས་བྱེད་པར་ཞུགས།
རྡོ་འཇོག་དབང་པོ་ལ་ནི་སྤྲིང་ཡིག་དག།
རྒྱ་ལྡན་རིན་ཆེན་མཛེས་པ་དང་བཅས་སྤྲིངས། 89

ད་ནས་མི་བདག་བཀས་མཆན་སྤྲིང་ཡིག་དེ།
དུལ་ཞིང་རབ་ཏུ་དུད་པས་མཆོད་དེ་བླངས།
རྡོ་འཇོག་བདག་པོ་རང་གིས་གཡལ་བ་ཡིས།
ཡི་གེས་མཆོད་པའི་དོན་ནི་རབ་ཏུ་གནས། 90

སྨྲི་གྲོང་ཁྱེར་པཱ་ཊ་ལ་ཡི་པུ་ཏ་ལས་མཚུངས་པ་མེད་པའི་གཡུལ་ལ་དཔའ་བས་ཡང་དག་པར་ཐོབ་པ། རྒྱ་མཚོ་མཐའ་དག་གི་མཚམས་སུ་རབ་ཏུ་འཕྲོ་ཞིང་མི་ཉེས་ལ་དྲི་མ་དང་བྲལ་བའི་གྲགས་པའི་ཚོགས་ལས་བསྒྲུབས་པའི་ཏུ་ཀུ་ལའི་རས་དཀར་པོས་ནོར་འཛིན་གྱི་བུ་མོ་ལ་ཡོངས་སུ་སྐྱོད་པར་བྱ་བ་སྐལ་བ་བཟང་པོ་ཉིད་ཀྱིས་བསྐྱེབས་པ་བྱེད་པ། དགྲ་བོའི་གཞི་བྱིན་ཉམས་པར་བྱེད་ཅིང་མི་དགའ་བ

ततः कृतज्ञः क्षितिवल्लभोऽस्मै
प्रेमानुबन्धप्रतिबद्धबुद्धिः ।
वरं ददौ जीवितलाभहर्षात्
तयार्थितं सप्तदिनानि राज्यम् ॥ ८८ ॥

सम्प्राप्तराज्या स्ववशेव सर्व्वं
कर्त्तुं प्रवृत्ता क्षितिपालकार्य्यम् ।
सा प्राहिणोत्तक्षशिलेश्वराय
लेखं समुद्रं सह चारुरत्नैः ॥ ८९ ॥

लेखं ततस्तं नृपशासनाङ्क-
मादाय मान्यं विनयावनम्रः ।
स्वयं विभक्ताक्षरलक्षितार्थ-
मवाचयत्तक्षशिलाधिनाथः ॥ ९० ॥

स्वस्ति श्रीपाटलिपुत्रादसमसमरसाहससमासादितसमस्तसिन्धुसीमासमुच्छलदविरलविमलयशःकलापकलितधवलदुकूलवसुधावधूदत्तभोगसौभाग्यगर्व्वखर्व्वीकृतविपुलरिपुप्रतापः शापद्वारातिरमणीविलासानां प्रणतिप्रतिविम्बितानन्तसामन्तवक्त्रशतपत्रैकपात्रीकृतविमलमणिपाद-

ནོབས་ཀྱི་དགའ་བའི་ཆེ་དགའི་དགོད་པ་བཞིན་དུ་གྱུར་པ། ཐིབ་མེད་པའི་ནོར་བུའི་ཀོང་སྟེགས། མཐའ་ཡས་པའི་རྒྱལ་སྲིད་ཀྱིས་རབ་ཏུ་བཏུང་བའི་བཞིན་གྱི་པདྨའི་གཟུགས་ཅན་སྟོང་གཅིག་ཏུ་བྱས་པ། ལེགས་བྱས་དགེ་བའི་པདྨོ་རྣམ་པར་རྒྱས་པར་བྱེད་པའི་ཉིན་མོའི་དབང་ཕྱུག་རྟུལ་ཕོད་དང་བརྩོན་འགྲུས་དང་སྤྲོ་བ་ཆེན་པོ་རབ་ཏུ་རྒྱས་པའི་ནགས་ཚལ་གྱི་གདོང་ལྔ་པ་དཔལ་ལྷ་མྱ་ངན་མེད་པ་ཡིས། ཇོ་འཇོག་གི་དབང་པོ་དཔལ་གླང་པོའི་ཉ་བ་ལ་ཡང་དག་པར་རྫོགས་པར་བྱེད་པ་འདི་ལྟ་སྟེ། བདག་གི་བུའི་བཞིན་དང་ལྡན་པའི་དཀྱུ། ཁྲེལ་མེད་ཅིང་ངན་པའི་སྤྱོད་པ་ལ་བྱིས་པ་ལ་ཡོངས་སུ་སྨག་པའི་སྤྱོད་པ་ཅན། མི་གཙང་ཞིང་བསྣུན་བཙོས་ལ་སྤང་བ་མིག་གི་འདབ་བརྒྱ་པའི་ཚུང་ན་ལ་མངོན་པར་སྨིན་པའི་དུག་གི་སྟོད་དུ་བྱེད་པ་སྡིག་པའི་རྗེས་སུ་མཐུན་པའི་གཟུགས་དང་ལང་ཚོ་དང་སྒྲོ་བ་དང་རྟུལ་ཕོད་དང་ལྡན་པ། སྐྱེ་བོ་མིའི་ལག་འགྲོ་འདི་མིག་གི་ནོར་བུ་རབ་ཏུ་སྐྱུང་སྟེ་གསོལ་དང་བྲལ་བར་བསྒྲུབ་པར་མཛོད་ཅིག།

ཅེས་པ་བདག་གི་འབད་པས་དོན་དུ་གཉེར་བའོ།
སྐྱིང་ཡིག་དོན་ནི་རབ་བརྟགས་རྣམ་དཔྱད་ནས།
བརྩེ་ལྡན་བརྩེ་བས་རྣམ་པར་འགོམས་བྱེད་ཅིང་།
གཞོན་ནུ་ལ་མཛའ་མི་བདག་ལ་འཇིགས་པས། 91

མི་བདག་ཡིད་ནི་ཕྲོགས་ལ་བརྟེག་པར་གྱུར།
མཆི་མས་འཁྲུགས་ཤིང་ས་ལ་བལྟ་བ་དེ།
གཞོན་ནུ་དེ་ནི་གནས་པས་མཐོང་གྱུར་ནས།
འདི་དག་ཅི་ཞེས་ཕོ་ཚོང་གྱིས་གཟིང་གྱུར། 92

पीठः सुहृत्कुलकमलविकाशवासरेश्वरः स्फीतसौर्य्यमौर्य्यमहावंशवनपञ्चाननः श्रीमदशोकदेवस्तक्षशिलाधिपं श्रीकुञ्जरकर्णं सम्बोधयति। यथा—

एष मे निरपत्रपः कुचरितमैत्री परित्यक्तचारित्रः पुत्रमुखशत्रुरपवित्रः शास्त्रविद्वेषी पितृकलत्राभिलापविषयाधीकृतनेत्रशतपत्रः पापानुरूपरूपयौवनोत्साहसाहसः समुत्पाटितलोचनमणिर्निर्वसनो निर्वास्यतां जननीजनभुजङ्ग इत्यस्मदभ्यर्थनाप्रणयः॥

लेखार्थमित्युग्रतरं विचार्य्य
निवार्य्यमाणः कृपया कृपालुः।
प्रीत्या कुमारस्य नृपस्य भीत्या
दोलायमानो नृपतिर्बभूव॥ ९१॥

तत्र स्थितस्तं क्षितिमीक्षमाणं
निरीक्ष्य बाष्पाकुलितं कुमारः।
किमेतदित्यागतसंशयार्त्तिः
स्वयं समादाय ददर्श लेखम्॥ ९२॥

27 A

བརྟན་པའི་སྤྱོད་ཚུལ་གཡོ་མེད་དེ་ཡིས་བསམས།
རེ་ཞིག་མ་ཡི་བཞེད་འདི་འགོང་མི་བྱ།
དེ་ཁྲིམས་འཇིགས་ལས་མི་བདག་འདི་ཡང་བསྲུངས།
རྒྱལ་པོ་རྗོད་ཀྱི་གནོད་པས་ཁྲིམས་མེད་ཀྱང་། 93

དགག་པ་བརྗོད་པས་རབ་ཏུ་དང་མི་འགྱུར།
མིག་ནི་ཡོངས་བརྡང་བདེ་སྐད་ཡབ་ཀྱི་ནི།
ཁྲོ་བའི་མེ་གདུང་རབ་ཞི་བདག་གིས་བྱ།
ས་བདག་འདི་ཡང་དེ་ཡི་བཀའ་བཅག་ལས། 94

སྐྲེས་བའི་གདུང་བ་གྲུས་པར་མི་འགྱུར་རོ།
མི་བརྟན་མི་གཙང་རང་བཞིན་ལུས་དག་ལ།
མིག་ནི་ཆུ་ཡི་ཐིགས་པའི་ནོམ་འགྱུར་གཟུགས།
ཙ་སྒྲོད་གཟུགས་བརྟན་སྐད་ཅིག་རབ་གསལ་བ། 95

དེ་ལ་ངེས་པར་ཡོན་ཏན་ཅི་ཞིག་གནས།
གང་ཞིག་བལྟ་གྲོབ་ལ་ཆགས་འཇིག་རྟེན་ན།
ཤིན་ཏུ་རབ་འབད་མིག་ནི་ཡང་དག་བསྲུངས།
དེ་དག་གཟུགས་དེ་རབ་གཡོ་མིག་འཕྲུལ་དང་། 96

आज्ञां गुरोर्दुःसहदुर्ग्रहां तां
निश्चित्य मिथ्योत्थिततीव्रमन्योः ।
तस्मिन्नसह्यव्यसनोदयेऽपि
सोऽचिन्तयन्निश्चलधैर्यवृत्तिः ॥ ९३ ॥

इच्छा पितुस्तावदियं न लङ्घ्या
रक्ष्यश्च तत्कोपभयान्नृपोऽयम् ।
मिथ्यापराधात् कुपिते ऽपि राजा
प्रसादमायाति न शुद्धवादैः ॥ ९४ ॥

नेत्रे परित्यज्य पितुः करोमि
कोपाग्नितापप्रशमं सुखाय ।
अस्यापि तच्छासनभङ्गजन्मा
महीपतेर्मा व्यसनोदयोऽभूत्[1] ॥ ९५ ॥

विनश्वरे क्लेदमये शरीरे
चक्षुर्जलस्तोकविकाररूपम् ।
का नाम तस्मिन् क्षणिकप्रकाशे
तृणप्रदीपप्रतिमे गुणास्था ॥ ९६ ॥

१ W. °दयोऽस्तु ।

རྨི་ལམ་འཕྲིང་གྲོགས་ཉེན་མེད་རི་མོའི།
ཡུན་རིང་འདི་སྐྱུར་མི་དབང་སྨས་བོ་ཡིས།
རྒྱལ་པོ་དེ་ནི་བཞིད་མིན་ཕྱིན་ཕྱོགས་ཤིང་།
སྐྱེ་བོ་མཆི་མར་བཅས་པས་བཀློག་གྱུར་ཀྱང་། 97

དེར་ནི་མིག་དག་ཉམས་པར་བྱེད་དུ་བཙུག།
གདུག་པའི་སྐྱེས་བུ་ནོར་ལ་བཀོལ་བ་ཡིས།
གསེར་སྐྱིན་མིག་ནི་རབ་ཏུ་ཕྱུང་བ་དེས།
མི་ཀློག་གླང་པོས་ཆུ་སྐྱེས་ཚོགས་བཅོམ་པའི། 98

པདྨའི་འབྲུང་གནས་ནོར་པར་མཚུངས་པ་གྱོབ།
དེ་ཡིས་མཛོད་པོས་གསེར་གྱི་འཕྲིང་ཕྲན་མ།
རྒྱལ་བར་སྦྱོར་ཆེ་ཕྲན་ཅིག་དེར་འོངས་པས།
གནས་དེར་མངོན་ཕྱོགས་མིག་ནི་ནོམ་ཉམས་དེ། 99

མཐོང་བ་ཉིད་ན་སྨོངས་པས་བཅོམ་ནས་འགྲིལ།
འདུ་ཤེས་ཐོབ་ཅིང་གྲི་ཆེར་རབ་གཏུང་བ།
མིག་མཛེས་རྩེ་དགར་ལ་ཆགས་དེ་ལ་ནི།
མི་རྟག་ཉིད་བསམས་བདེན་བ་མཐོང་གྱུར་ཅིང་། 100

लोके यदालोकन-लाभ-लोभात्
संरक्ष्यते चक्षुरिति प्रयत्नात् ।
रूपं तदेतत्तरलेन्द्रजाल-
स्वप्नावलीमित्त्रमभित्तिचित्रम् ॥ ९७ ॥

चिरं विचार्य्येति नरेन्द्रसूनु-
स्तस्मिन्ननिच्छाविमुखेऽपि राज्ञि ।
निवार्य्यमाणोऽपि जनैः सवाष्पै-
रकारयत्तत्र विघातमक्ष्णोः ॥ ९८ ॥

हेमप्रदः क्रूरतरेण पुंसा
स वित्तलुब्धेन समुद्धृताक्षः ।
दुर्वारमातङ्गहताब्जपुञ्ज-
पद्माकराकारतुलामवाप ॥ ९९ ॥

जयोद्यमे तत्र सहोपयाता
प्रेमोचिता काञ्चनमालिकास्य ।
तं देशमभ्येत्य विनष्टनेत्रं
दृष्ट्वैव तं मोहहता पपात ॥ १०० ॥

རྒྱུན་ཞུགས་འབྲས་ཐོབ་བདེན་པ་དེས་སྤྲས་པ།
མཛེས་མ་འཁྲུགས་པ་ཉིད་ལས་བདེན་པ་བསྟེན།
སྨོངས་དང་དམན་གྱིས་སྣག་པར་མ་བྱེད་ཅིག།
སྡིག་ཆགས་ནོམ་ཀྱིས་རང་ལས་འབྲས་བུ་ནི། 101

འཇིགས་པ་ངེས་པར་སྐྱུད་པར་བྱ་བ་ཡིན།
ད་ནི་དབེན་པར་ལོང་བ་ང་ཉིད་འགྲོ།
ཁྱོད་ཀྱི་ཉོར་མོངས་མི་བཟོད་གཅིག་ཁབ་སྡེན།
སྐལ་བཟང་ལོངས་སྤྱོད་འབྲལ་བའི་སྙིང་པོ་ནི། 102

འཁོར་བའི་རང་བཞིན་མྱ་ངན་ཡོངས་མི་བྱ།
ཞེས་སྨྲ་དེ་ལ་འབྲལ་བའི་འཇིགས་པ་ཡིས།
ཡོངས་འདར་ལུས་ཅན་བཙུན་མོས་རབ་སྤྲས་པ།
རང་སེམས་སྡུག་བསྔལ་ལ་བཙོངས་ནུ་མ་ལ། 103

མིག་སྨད་ཁྲིས་སྤོ་མཐེ་མས་འབྲི་བ་བཞིན།
བདག་ནི་རྗེ་ཡི་སྨྲས་ཁྱོད་ཡོངས་མི་གཏོང་།
གང་ཞིག་སྐྱོད་ཆེ་རང་བདག་གཟུགས་གཞན་དུ་སྒྱུར།
ཕྱིར་དང་ཚུལ་ཁྲིམས་བཞིན་དུ་གཏོང་བ་འདི། 104

अथाप्तसञ्ज्ञां विपुलप्रलापां
तां नैवलावण्यविलासलुब्धां ।
अनित्यताचिन्तनदृष्टसत्यः
स्रोतःफलाख्या स जगाद धीरः ॥ १०१ ॥

मुग्धे धृतिं संश्रय विक्लवत्वा-
न्मामोहदैन्योदयकातरा भूः ।
अवश्यभोग्यानि भवन्ति भीरु
स्वकर्मणामेव फलानि जन्तोः ॥ १०२ ॥

अन्योऽधुनाहं विजनं व्रजामि
क्लेशासहा त्वं श्रय बन्धुगेहम् ।
कार्यो न शोकः सुभगोपभोग-
वियोगसारो हि भवस्वभावः ॥ १०३ ॥

इति ब्रुवाणं तमुवाच जाया
वियोगभीता परिकम्पिताङ्गी ।
लीनाञ्जनास्रैः कुचयोर्लिखन्ती-
दुःखस्य विक्रीतमिव स्वचित्तम् ॥ १०४ ॥

བྲད་མེད་ཉམས་ཀྱི་རིགས་འོས་བརྟུལ་ཞུགས་མིན།
དག་པའི་བརྟུལ་ཞུགས་མཛད་སྐད་ཉོར་ལྷན་ལ།
སྐད་འཚོང་ཉམས་ཀྱང་འབད་ནས་སྦྱིན་པར་བྱེར།
བདག་པོ་གུད་གྱུར་དག་ཉམས་ལྷག་པར་མཛད། 105

སྐྱེ་བོ་ཆེ་ཉམས་སྙོང་བ་དཀའ་ལ་བཞིར།
མིག་ཉི་ལོང་བའི་རབ་མཆོག་འབར་བ་སྟེ།
གུད་པའི་གདུང་བས་ངལ་ལ་གྲིབ་བསིལ་བཞིར།
གནས་ཉམས་སྐྲིས་བུ་ཉམས་ཀྱི་མི་བཟད་ལ། 106

གྲོགས་ནི་ཚུང་མ་དང་མཚུངས་ཡོད་མ་ཡིན།
དེ་ལྟར་འབད་པས་རོན་གཉེར་རྒྱལ་པོའི་བུ།
སྟོད་གཡོགས་སྲུལ་པོ་ཅན་ལྷག་བརྟེན་པ་དང་།
ཞབས་རྫུང་ལ་གདུགས་ཚུང་མ་དེ་དང་ཡང་། 107

རྣར་ཨིག་ཉིད་དུ་དལ་གྱིས་སོང་བར་གྱུར།
གྱུར་མང་སྒྲོང་ཁྲས་སྐྱུ་སྐན་ལེན་མཁས་དེས།
དང་པོར་དེ་ཆོ་ལས་དུ་འཚོ་བ་གྲོབ།
གུད་ན་བསོད་ནམས་འགྱུར་ན་ཙྪེ་འཛེ་ཡིས། 108

त्यजामि न त्वामहमार्य्यपुत्र
नैतत् कुलार्हं व्रतमङ्गनानाम् ।
यदापदि स्वं पतिमन्यरूपं
विभूषणं शीलमिव त्यजन्ति ॥ १०५ ॥

सतीव्रतं वित्तवतां प्रियाय
यत्नेन वेश्या अपि दर्शयन्ति ।
पतिः सतीनामधिकं प्रियस्तु
विपन्नतोऽर्थीव महाजनानाम् ॥ १०६ ॥

यष्टिः प्रकृष्टा नयनान्धकारे
छाया विपत्तापपरिश्रमेषु ।
पदच्युतानां विषमेषु पुंसां
नास्त्येव जायासदृशः सहायः ॥ १०७ ॥

इत्यर्थितः पादयुगे निपत्य
पत्न्या प्रयत्नादथ राजपुत्रः ।
सहैव जीर्णांशुकमात्रशेष-
स्तया च धृत्या च शनैर्जगाम ॥ १०८ ॥

སྒྲུ་ཅོལ་མཚུངས་པའི་འོར་ནི་མི་ལ་ཞེད།
བྱུང་བའི་འཕྲེང་བ་ནོས་པའི་སྒྲ་ཧུ་བྲུ།
གྲུད་མང་སྒྲ་བརྙན་ནི་བའི་བདུད་རྩི་ཡིས།
བྲན་བཞིན་བསོད་སྙོམས་སློང་དེ་ཚུང་མ་དང་། 109

*   *   *   *

*   *   *   *

*   *   *   *

ལྷན་ཅིག་ཁྲིམ་ནམས་སུ་ཞུགས་སྐྱ་བྲངས་པ། 110

སྐྱེ་བོ་བླ་མ་ཁྲིམ་པས་རབ་བསྒྱུར་སྒྲ་གཅན་གྱི་ནི་མཐུ་ཡིས་ཉི་མ་ནུབ་པར་ཉམས་བྱས་ཤིང་། བདེན་མེད་ཡོངས་སུ་སྨྲ་བའི་ནུབ་པར་བསྐྲད་པ་ནག་ཕྱོགས་ཉིད་ཀྱིས་སྤྱོད་བས་ཟླ་བ་ཟད་པར་བྱས། ཡོན་ཏན་ལྡན་པའི་ཚོགས་ལ་སྲུན་འཕྲེད་ལྷུང་བས་ཡོན་ཏན་མཆོག་གི་རིན་ཅན་འོད་ཀྱིས་དབུལ་བར་འགྱུར། རབ་མང་ཉིས་བྱས་ཡོངས་སུ་སྨྲད་པའི་ལྷུང་གིས་བསྟན་པས་མིག་གི་སྐྲོན་མ་དག་དང་བྲལ་གྱུར་བ། སྨིད་པའི་ཚ་འཛེར་ཆེ་ལ་གྲོག་བཞིན་ཤིན་དུ་གསོ་བའི་དཔལ་གྱི་ནོར་པ་དག་དང་བྲལ་ནོབས་ཁ། བསོད་ནམས་དག་གིས་སྐྲང་ཡང་དག་ཆོས་ངད་པར་གྱུར་བའི་སྣང་བ་གསར་པ་རབ་ཏུ་སྤྲོ
བར་བྱེད། 113

वीणाप्रवीणः स सुगीतगीतः
पूर्व्वं तदा वर्त्मसु वृत्तिमाप।
विपत्सु पथ्यं विभवे विलासः
कलासमं नास्ति धनं नराणाम्॥ १०९ ॥

मत्तालिमालाक्वणितोपमेन
वीणास्वनेन श्रवणामृतेन।
सिक्तः स भिक्षाप्रणयी प्रविश्य
गेहेष्वगायद्दयितासहायः॥ ११० ॥

गुरुजनकोपसमुद्गमराहुनिगीर्णप्रभावलक्ष्म्याणाम्।
वितथपरिवादविक्लवकृष्णदिनक्षपितचरितचन्द्राणाम्॥ १११ ॥
गुणिगणदूषणनिपतितगुणवररत्नप्रभादरिद्राणाम्।
बहुतरदुष्कृतपरिणतिपवनाहतिविगलितनेत्रदीपानाम्॥११२॥
भवविपुलजलदविद्युत्तरलतरश्रीप्रकाशरहितानाम्।
पुण्यैः प्रसरति पुनरपि धर्म्मस्मरणनवालोकः॥ ११३ ॥

སྒྲ་ཅོལ་དང་ལྷན་མིག་གིས་དབེན་པ་དེ།
སླུ་ལེན་སློང་ཞིང་འཚོ་བས་དུས་འདས་ནས།
ཡབ་ཀྱི་གྲོང་ཁྱེར་པཱ་ཊ་ལི་པུ་ཏ་ར།
འཁར་བ་ལ་བཞིན་ཧུང་མར་བརྟེན་ཏེ་སོང་། 114

རིང་པོའི་སྡུག་བསྔལ་ལམ་གྱིས་ལུས་དམན་ཞིང་།
བཞིན་པར་དག་གིས་གྲང་དང་ཚ་བ་འཐུངས།
གཞོན་ནུ་མཛེས་མ་དང་འགྲོགས་དེ་མཐོང་ནས།
སྐྱེ་བོས་ཡིད་བསླུབས་དགོད་པས་ཉམས་པར་ཤེས། 115

དལ་གྱིས་རྒྱལ་པོའི་ནགས་ཚལ་འཕྲེང་ཉེ་བར།
ཕྱིན་ཅིང་སྐད་ཅིག་ངལ་གསོ་དོན་གཉེར་དེ།
རྩུབ་མོར་སྨྲ་བྱེད་སྐྱེད་ཚལ་སྐྱོང་ཉམས་ཀྱིས།
བཀྲ་མི་ཤེས་ཕྱིར་རབ་ཏུ་བཀག་གྱུར་པ། 116

གནས་མེད་གནས་ནི་འཚོལ་བར་བྱེད་པ་དེས།
མི་ཡི་བདག་གི་གླང་པོའི་གནས་སུ་ཞུགས།
རྒྱུད་མང་རྩེད་མོ་ལ་གུས་དགེ་མཚན་གྱིས།
གླང་པོ་སྐྱོང་བ་དག་གི་གོ་སྐབས་བྱིན། 117

कालं कलावानतिवाह्य गायन्
पैण्डिन्यवृत्तिः स विवेकचक्षुः ।
ययौ प्रियां यष्टिमिवावलम्ब्य
पितुः पुरं पाटलिपुत्रमेव ॥ ११४ ॥

तं दीर्घदुःखाध्वदरिद्रदेहं
शीतातपापीतमुखाब्जवर्णम् ।
कान्तासखं वीक्ष्य जनः कुमारं
शापक्षतं मन्मथमेव मेने ॥ ११५ ॥

शनैः स राजोपवनावलीनां
समीपमाप्तः क्षणविश्रमार्थी ।
उद्यानपालैः परुषप्रलापै-
रमङ्गलत्वात् प्रतिषिध्यमानः ॥ ११६ ॥

निःसंश्रयः संश्रयमीहमानः
स हस्तिशालां नृपतेर्विवेश ।
वीणाविनोदादरकौतुकेन
दत्तावकाशः परिपालकेन ॥ ११७ ॥

དེར་ནི་ལོང་བ་དེ་མཐོང་ཤེས་གྱུར་པའི།
གླང་པོའི་དབང་པོས་གདོང་ནི་ཡོངས་བསྐོར་ཅིང་།
དེ་ལ་ལེགས་འོངས་འདྲི་བཞིན་གླུ་ཚིག་བསྒྲགས།
གཙུག་ལྷན་རྩེ་བའི་ཚོགས་ཀྱི་གར་དག་སྤྲུལ། 118

དེ་ནི་གླང་པོའི་སྒྲ་ཡི་མི་གསོ་ཞིང་།
འཁྲུལ་པ་མེད་མཐོང་ལག་ལྷན་བདག་པོ་ཡིས།
ཀྱི་མ་སྙིང་སྟོབས་ཀྱི་མཚོ་རབ་མི་འདར།
རྒྱལ་རིགས་བཟང་པོ་འདི་ནི་སུས་ཞེས་སྨྲས། 119

གླང་པོར་མངོན་ཕྱོགས་གསེར་གྱི་ཕྲེང་ལྡན་མ།
དཔལ་འབྱོར་མངོན་པར་ཁེངས་པ་དྲན་གྱུར་དེ།
འཕྲལ་ལ་མཆི་མ་འཛག་ཅིང་ཤུགས་རིངས་འཕྲིན།
ཁྱོ་ཡི་ཞབས་དག་ཉིད་ཅིང་རབ་སྨྲས་པ། 120

གླང་པོའི་སྒྲ་ཡིས་ལག་ལྷན་བདག་པོ་ཁྱོད་ཀྱི་མདུན་ན་གང་།
སྐྱེར་གྱི་བསམ་པས་གསོ་ལྷན་གཙུག་ཕུད་ཅན་ནི་གར་རབ་བྱེད།
མ་བུ་འདི་དག་གཞོན་ནུའི་མི་བུའི་རིགས་ལས་འཁྲུངས་པ་སྟེ།
ཚོགས་ཀྱི་བདག་པོས་སྒྲ་བསྒྲགས་ཚེ་ཡང་ཉམ་པར་འགྱུར་བ་མེད། 121

तथान्धमालोक्य निबद्धसंज्ञ-
स्तं कुञ्जरेन्द्रः परिवृत्तवक्त्रः।
तत् स्वागतायेव घनं जगर्ज्ज
क्रीडाशिखण्डिव्रजदत्तनृत्यः॥ ११८॥

तं निश्चलं कुञ्जरगर्जितेन
निःसम्भ्रमं हस्तिपका विलोक्य।
अहो नु सत्त्वोदधिरप्रकम्प्यः
सुप्रश्रियः कोऽप्ययमित्यवोचन्॥ ११९॥

गजोन्मुखी काञ्चनमालिकापि
निश्वस्य दीर्घं सहसोदितास्रा।
ऊचे सृतश्रीविभवाभिमाना
संवाहयन्ती चरणौ प्रियस्य॥ १२०॥

नृत्यन्ति ये तव पुरः शिखिनो घनाशा-
लोलाः परं करिपतिव्रजगर्जितेन।
कौमारवर्हिकुलसम्भव एष वर्ही
गर्जत्स्वपि गणपतेरपि निर्विकारः॥ १२१॥

དེ་ནས་ཚགས་ལྡན་གསོ་བའི་གྲུན་མཚམས་ནི།
སྒྲོན་ལ་མདོན་ཕྱོགས་ཞེ་སྡང་ལྡན་བཞིན་འོངས།
མིག་ལྡན་འཚོ་བར་གྱུར་པའི་ཉི་མ་བཅོམ།
སྐྱེ་བོ་མུན་པ་ཉམ་པར་གྲོས་པར་བསྒྲུབས། 122

པདྨའི་འབྱུང་གནས་ཚུ་སྐྱེས་བཞིན་ཟུམ་པ།
ཕྱུན་ཚོགས་བྲལ་ཞིང་དམན་པ་མཐོང་གྱུར་ནས།
ཕྱུང་བའི་འཕྲིང་བ་སྲ་ངན་གྱིས་ཟིལ་མནན།
ངེས་པར་སྐྱོང་བྱའི་རང་བཞིན་སླུ་ལེན་བཞིན། 123

ཀུན་གསལ་ནོར་བུའི་སྒྲོན་མ་གཅིག་བུ་ཉིད།
ཉི་མ་འདས་ཚེ་མར་མེ་སྡོང་འབུམ་གྱིས།
ཉིན་མོའི་སྣང་བ་ཆ་ལ་མཚུངས་མ་གྱུར།
གང་ཕྱིར་ཆེན་པོའི་གཟི་བྱིན་ཀུན་ལས་ལྷག། 124

གྲུལ་ཁང་ནོར་བུ་གསེར་གྱི་བ་གམ་ཅན།
རབ་གསལ་དེ་ནི་མུན་ལ་རབ་མཛེས་ཏེ།
བདག་པོ་རྒྱུད་ཚེ་གུས་བས་ཕན་པ་ཉིད།
སླབ་བྲེད་ཚུལ་ཁྲིམས་རྒྱན་ལྡན་དག་པ་བཞིན། 125

ततः सरागा चपलाभिपत्य
दोषोन्मुखी द्वेषवतीव सन्ध्या ।
हृत्वा रविं लोचनजीवभूतं
विवद्धमान्ध्यं विदधे जनस्य ॥ १२२ ॥

लक्ष्मीवियोगग्लपितं विलोक्य
पद्माकरं सङ्कुचिताननाब्जम् ।
शोकाभिभूता भवितव्यताया
जगौ स्वभावं भ्रमरावलीव ॥ १२३ ॥

विश्वप्रकाशैकमणिप्रदीपे
याते रवौ दीपसहस्रलक्षैः ।
नाभूद्दिनालोकलवानुकारः
सर्व्वातिरिक्तं महतां हि तेजः ॥ १२४ ॥

सा राजधानी मणिहेमहर्म्यैः
प्रकाशमाना तिमिरे रराज ।
भक्त्येव भर्त्तुर्विहितोपकारा
कष्टे च शीलाभरणा सतीव ॥ १२५ ॥

རབ་རིབ་རབ་ཀྱིས་གཙོ་བོ་ཉིད་ཐོབ་དེས།
མ་ལུས་འཇིག་རྟེན་སྣང་བ་མེད་གྱུར་ནས།
ཁྲ་བ་འཆར་རྩོམ་འཇིགས་བས་ཟིལ་མནན་ཏེ།
དལ་བུ་ཡིས་ནི་ཡིབ་པ་བཞིན་དུ་གྱུར། 126

དེ་ནས་ནག་པོའི་མཚན་མོའི་རི་མོ་ནི།
འཕྲིན་གྱི་རྡང་རྩོལ་ཡིག་འཕྲེང་རིབ་བཀོད་པ།
ཀུ་སྨྲད་ཅན་དགའི་ལེགས་གྲུས་བསིལ་ཟེར་ཅན།
པདྨའི་འབྱུང་གནས་དཔལ་འཕྲོག་སྤྲིང་ཡིག་བྱུང་། 127

བདུད་རྩིའི་ཟེར་དཀར་ཡིད་འོང་པད་ཚ་ཡི།
འཕྲི་ཤིང་སྨུ་ཀུ་གསར་དབྱིབས་འོད་རིས་ཀྱི།
འོ་མའི་འོད་ལྡན་མཛེས་པའི་གོས་དཀར་གྱིས།
གླགས་པས་བཞིན་དུ་ཐམས་ཅད་ཁྱབ་པར་བྱེད། 128

དེ་ནས་མཚན་མོའི་ལང་ཚོ་ཉམས་གྱུར་ཅིང་།
ཁྲ་བ་མཁའ་ལ་དཔལ་གྱིས་བབས་པའི་ཚེ།
སྐྱ་ངེས་ཉམས་པས་ནོམ་པར་གཉིད་སད་པའི།
གཞོན་ནུ་ལ་ནི་སྣང་པོ་འཇོན་པས་སྨྲས། 129

लब्धाधिकारा तिमिरोन्नतिः सा
ज्ञात्वा निरालोकमशेषलोकम् ।
इन्दूदयारम्भभयाभिभूता
निलीयमानेव शनैर्बभूव[1] ॥ १२६ ॥

अथाययौ श्यामललक्ष्मलेखा-
सन्देश[2]लीलालिपिसन्निवेशः ।
कुमुद्वतीदर्पसुहृत्सितांशुः
पद्माकरश्रीपरिहारलेखः ॥ १२७ ॥

अपूरयत्कान्तिसितांशुकेन
शुचिः सुधांशुर्यशसेव विश्वम् ।
दुग्धत्विषा मुग्धमृणालवल्ली-
नवाङ्कुराकारमयूखलेखः ॥ १२८ ॥

ततः क्षपायां श्लथयौवनायां
शनैः शशाङ्के दिवि लम्बमाने ।
क्लैव्यक्षयान्नागमतो विनिद्रा
निद्रायमानं जगदुः कुमारम् ॥ १२९ ॥

१ I1 omits this verse. २ II has सन्देह० ।

དྲི་ཟ་ཅན་ལོངས་མི་འམ་ཅི་ནོམས་ཀྱི།
མཛེས་མ་བཞིན་ནི་ཡང་དུ་རབ་བཀོད་ནས།
སེན་མོ་བདབ་བསྐྱོད་ཡིད་འོང་སྙན་སྒྲོག་ཤིང་།
གླུ་དང་རྒྱུད་མང་འགའ་ཞིག་མི་ལེན་ནམ། 130

ཞེས་སྨྲ་གྲགས་ཤིང་འཕྱུར་བ་དེ་དག་གིས།
རྗེས་བསྐུལ་དཔལ་ཞིང་གཉིད་ཀྱིས་གཟིར་གྱུར་པ།
དམན་པའི་ཚིག་གིས་རབ་གདུངས་ཡིད་བྱུང་བས།
རྒྱུད་མང་གླིངས་ཤས་ཕུད་ཅས་རབ་བྲམས་པ། 131

ཀྱེ་མ་སྡུག་གི་ཚོགས་ནི་བརྩེ་མེད་དག།
ཁྲག་ལ་རྔོམ་ཞིང་ཉེ་བར་རྫགས་པ་དང་།
རྒྱལ་པོའི་འབང་ནི་ཐོས་པའི་ཚོགས་བཅས་དེ།
སྨྲ་ཐུབ་བརྗོད་པས་བརྫུང་བ་འཚོབ་ཡིད། 132

ང་རྒྱལ་ཉམས་སྟོང་ངོ་ཚ་སྒྲུབ་པར་བྱེད།
འདི་བ་འཛེམས་བྱེད་གདུང་བ་གྲོས་པར་བྱེད།
མི་བཟོད་སྡུག་བརྔལ་སྐྱེད་པ་སྐྱེད་བྱེད་པ།
དཔན་བའི་བསྟུ་བ་དང་མཚུངས་ཐ་དག་མེད། 133

उत्तिष्ठ गान्धर्विक किन्न वीणा-
मङ्कं समारोप्य कलं क्वणन्तीम् ।
कान्तामिवैतां नखघातलोलां
गीतिं नवीनां वितनोषि काञ्चित् ॥ १३० ॥

इति प्रलापैः श्रमनिद्रयार्त्तः
स तैर्मदोद्धैरनुबध्यमानः ।
आदाय वीणां विमलां मुहूर्त्त-
मचिन्तयन्नीचवचःप्रतप्तः ॥ १३१ ॥

जीवत्यहो व्याघ्रगणैर्निपक्तै-
राघ्रातरक्तैरघृणैर्गृहीतः ।
क्षीवैरधिक्षेपकटुप्रलापै-[1]
रावद्धपेटैर्न तु राजचेटैः ॥ १३२ ॥

निहन्ति मानं विदधाति लज्जां
छिनत्ति शर्म्माणि तनोति तापम् ।
असह्यनिर्व्वेदविपद्विधायी
न नीचसेवासदृशोऽस्ति शोकः ॥ १३३ ॥

१ H and $\frac{W}{2}$ °क्षेपकटुप्रलापैः ।

དམན་པའི་ཚིག་ནི་ཡང་ཡང་རིས་བསམས་ནས།
སྨད་པའི་གདུང་བ་ཚ་བའི་མེས་རེག་པས།
ཤུགས་ཕྱུང་དུས་ནི་འཕང་བར་མངོན་འདོད་པས།
དལ་གྱི་རྒྱུད་མང་དག་ནི་སྒྲིན་ཞིང་བྲངས།

ཁེངས་པ་རབ་འཇོམས་དྲེགས་དང་ཞོར་ཉམས་བདེ་ཐག་ཏུ་ནི་ཕྱི་བར་གོད།
ཚུལ་ལུགས་མིན་དང་ཅ་བའི་སྤྱོད་དང་འབྱེད་པར་བྱེད་དང་སྐྱོན་ཅན་དང་།
གཏར་དུ་རིག་པའི་གདུང་བ་མི་བཟོད་ཉོན་མོངས་ཟུག་རྔུ་ལྟར་སྤྱོད་པས།
ཀྱེ་མ་འཁོར་བ་དག་ནི་མི་བསྲུན་ཚུལ་གྱིས་སྨྲ་བའི་རྩེ་དགའ་བྱེད། 135

རླུང་གིས་རབ་བསྐྱོད་འཁྲི་ཤིང་རབ་ཏུ་གཡོ་བའི་འདབ་རྩེ་ལྟར་མི་བརྟན།
སྲིད་པ་འཁོར་བས་ཀྱེ་མ་སྐྱེས་བུ་རྣམས་ལ་རྨོངས་པ་རབ་བརྟེན་བྱེད།
ལུས་གང་སྐྱེ་བའི་སྤྲིན་ཚོགས་ཡང་དག་འདུས་པས་རབ་བཙེམས་གློག་གི་ནི།
རྩེ་དགའི་ཉམས་ལྡན་དཔལ་འགྱུར་འདི་དག་དེ་ལ་ཡང་ནི་རྟག་པར་གཡོ། 136

སྐྱེས་བུ་རྣམས་ཀྱི་རྒྱུད་པ་མཐའ་དག་བསྲུང་བའི་རིན་ཅན་ཚུལ་ཁྲིམས་ནི།
རབ་གསལ་བདུད་རྩིའི་རང་བཞིན་དྲི་མེད་གལ་ཏེ་ཆ་ཡང་མ་ཉམས་ན།
འཁོར་པ་དང་བྲལ་ཉོན་མོངས་ཀྱིས་ཉེན་འཁྲིན་བྱེད་མ་ཚངས་འགྲོ་བོ་དང་།
ཕྲག་པར་བདེ་བའི་མཚུག་ཏུ་ཡང་ས་ཆེན་པོར་ལྷུང་ཡང་རྣམ་པར་མཛེས། 137

मुहुर्विचिन्त्येति स नीचवाक्यं
लीनावमानव्यसनाग्नितप्तः ।
निश्वस्य कालक्षपणाभिकाङ्क्षी
शनैरगायत् कलयन् विपञ्चीम् ॥ १३४ ॥

मानोन्माथैः प्रथितविभवभ्रंशहेलोपहासै-
र्निर्मर्यादैरुचितचरितोत्पाटनैः सापवादैः ।
मर्मस्पर्शव्यसनविषयक्लेशशल्यायमानै-
र्हा संसारः खलकलनया नर्मलीलाः करोति ॥ १३५ ॥

विचलदनिलोद्वेलद्वल्लीदलाम्बुलचञ्चलः
स्थिरतरमहामोहं पुंसां करोति भवभ्रमः ।
अधिकतरलास्तत्राप्येता जलाविलसम्मिल-
ज्जनघनवनप्रोद्यद्विद्युद्विलासरसाः श्रियः ॥ १३६ ॥

विभवविरहक्लेशक्रान्तः सुखान्तमहावटे
नयनविकलः पङ्गुर्मूकश्च्युतोऽपि विराजते ।
सकलविपदां रक्षारत्नं प्रकाशसुधामयं
यदि न विमलं शीलं पुंसां मनागपि खण्डितम् ॥ १३७ ॥

ཚུ་དང་ཐང་ཡང་དབྱུག་པས་རིག་ཅིང་མཐར་དག་རིག་པའམ་དྲི་དག་གྱིས་ཏོགས་པ། ཐྲི་གྲོས་ཀྱིས་ནི་བགྲོད་དགའི་ལམ་ཀུན་རིག་ཅིང་ཐོས་ནས་གཞན་དུ་བདག་འགྲོ་སྟེ། སྔོངས་པས་ལོང་ཞིང་ཚོག་པའི་སྐྱེ་བོ་འདི་དག་ཡོད་བཏུན་དབུས་སུ་ཚགས་གྱུར་པའི། འཇིགས་རུང་དཔྱལ་བའི་ཉོན་མོངས་མི་ཤེས་སོ་ཞིས་ལོང་བས་རབ་མང་ཅོ་འདྲི་བཞིན 13

དེ་ལྟར་བདག་ཉིད་སྐྱོད་པའི་རྗེས་མཐུན་འཇུག།
ཡིད་འོང་ཉམས་ལྡན་དེ་ཡི་གླུ་བླངས་ཚེ།
མཚན་མོའི་ཀླུ་རྡོག་ཏུ་ས་བདག་ཁང་བཟང་ན།
གཟིམས་བ་འཕྲེད་ལམད་ནས་རབ་ཏུ་བསམམས། 119

དྲག་ཏུ་སྨི་ལམ་ངན་པ་མཐོང་ཉིད་ཀྱིས།
རྟོགས་བའི་ཚུ་བོས་བདག་ནི་རབ་ཏུ་འཁྲུགས།
གཉོད་ཀྱི་རྡོ་འཇོག་མ་གནས་ད་ལྟ་ཡང་།
བདག་ལ་སྙིང་ཡིག་ཅི་ཕྱིར་ཡོངས་མི་སྙིང་། 140

དྲག་ཏུ་མི་བཟོད་ཉེ་བའི་བཞིན་རས་ལ།
མདོན་ཕྱོགས་དེ་ནི་ང་ཉིད་བཟོད་དམ་ཅི།
ངས་པར་ཕྱུར་རིང་བྲལ་བས་སྐྱེ་བོ་ནི།
མཛད་པའི་རྗེས་སུ་འཆི་ཐབ་རྗོད་བར་འགྱུར། 141

यद्वा वेद्मि जलं स्थलं सशकलं स्पर्शेन गन्धेन वा
बुद्ध्या सर्व्वमवैमि दुर्गमपथं श्रुत्वा व्रजाम्यन्यतः।
निश्वासान्तरसक्तघोरनरकक्लेशं न जानात्यसा-
वन्धेनेति विडम्ब्यते बहुतरं मोहान्धमुग्धो जनः ॥ १३८ ॥

इत्यात्मवृत्तानुकृतिप्रवृत्तं
गायत्युदारं सरसेन तस्मिन्।
हर्म्म्याग्रसुप्तः सहसा प्रबुद्धः
स्वप्नावसाने क्षितिपः प्रदध्यौ ॥ १३९ ॥

सदैव दुःस्वप्ननिरीक्षणेन
शङ्काकलङ्कैर्भृशमाकुलोऽहम्।
अद्यापि मे तक्षशिलानिवासी
न किं कुमारः प्रहिणोति लेखम् ॥ १४० ॥

किं विस्मृतो नित्यमविस्मृतस्य
तस्याहमासन्नसुखोन्मुखस्य।
चिरप्रवासेन जनस्य नूनं
स्नेहानुबन्धाः शिथिलीभवन्ति ॥ १४१ ॥

གཟ་པས་བཅིངས་ཟླ་ཡི་སྒྲ་འདི་ཡང་།
རྒྱུད་མང་དབྱངས་སྙན་གྱིས་མཚན་རབ་གསལ་བ།
དེ་ཡི་ཉིད་མཚུངས་སྙན་པའི་རྗེས་བསྒྲུབ་པ།
དྲི་ཟའི་འཇིག་རྟེན་ལམ་བཞིན་བདག་གིས་པས། 142

རེ་ཞིག་ཟླ་སྐར་འདི་ནི་དེ་ཉིད་ཀྱི།
ཅི་སྐད་དེ་ཡིབ་འདི་ཅི་ཡོངས་མི་ཤེས།
སྐད་ཅིག་ཉིད་ལྟར་ནོམ་བསམ་པས་གྲོལ་པོ་ཡི།
ཉུག་རུམ་བ་བཟང་བུ་ནི་དེ་ནས་བོས། 143

རིང་ནས་མིག་བྲལ་དེ་ནི་འོང་བ་དག།
མཚོ་སྐྱེས་དཔལ་དང་བྲལ་བ་བཞིན་མཐོང་ནས།
ཆུང་མར་བཅས་པའི་བུ་ནི་ཡོངས་ཤེས་དེ།
ས་ཡི་བདག་པོ་སྨོངས་པས་བཅོམ་ནས་འགྲེལ། 144

ཁ་བའི་ཟེར་མའི་གྲིབས་འདྲ་ཚུས་རིག་པས།
དལ་གྱི་འདུ་ཤེས་ཐོབ་པའི་མི་བདག་དེ།
གཞོན་ནུ་ཙ་བར་འོངས་བ་པཏྟ་པར་ནི།
ཡང་དག་བཀོད་ནས་ཡུན་རིང་མྱ་ངན་བྱས། 145

शृणोमि चेमं गमकानुबन्धं
मूर्च्छाद्विपञ्च्या मधुरस्वराङ्कम्।
तत्तुल्यमेव श्रवणानुकूलं
गन्धर्वलोकादिव गीतशब्दम् ॥ १४२ ॥

तस्यैव तावन्मृदुगीतमेत-
द्गूढः स कस्मात् किमिदं न जाने।
क्षणं विचिन्त्येति विसृज्य राजा
महत्तरं पुत्रमथानिनाय ॥ १४३ ॥

दूरात्तमायान्तमुदस्तनेत्र-
सरोरुहं श्रीरहितं विलोक्य।
पुत्रं परिज्ञाय वधूसहायं
महीपतिर्मोहहतः पपात ॥ १४४ ॥

स लब्धसंज्ञः शनकैर्जलेन
हिमच्छटाशीकरदन्तुरेण।
समीपमाप्तं नृपतिः कुमार-
मुत्सङ्गमारोप्य चिरं शुशोच ॥ १४५ ॥

འཚོ་བའི་འཇིག་རྟེན་མིག་སྒྲོ་ཀྱི་ཀྲུ་ཟུ།
སྡུག་བསྔལ་སྐབས་འདི་ཁྱོད་ཀྱིས་ཅི་སྣང་བསྟེན
ལྷ་ཡི་མཛེས་མ་རྨོངས་བྱེད་ཁྱོད་ཀྱི་ནི།
མིག་གི་ཆུ་སྐྱེས་ཟུང་དེ་གང་དུ་སོང་། 146

ཟབ་མོའི་ས་གཞི་ཡོན་ཏན་རིན་ཆེན་མཛོད།
སྙིང་སྟོབས་ཕྱུང་པོ་དཔུངས་ཅན་གྲོགས་ཁྱོད་ལས།
ཁ་བས་བཅོམ་པའི་ཆུ་སྐྱེས་ཚལ་ལས་བཞིན།
ཉམས་འཕྲུལ་ས་གཞི་དཔལ་དེ་གང་དུ་སོང་། 147

གང་དུ་གཟུགས་དེ་མི་བཟོད་ཡོང་འདི་གར།
འགྲོར་དེ་གང་དུ་གང་དུ་སྐབས་ངན་འདི།
བདག་སྙིང་མི་དགས་འདི་ལ་སུ་ཞིག་གིས།
རྡོ་རྗེའི་མདའ་དམག་ཕྲིན་པ་ཡོངས་མི་ཤེས། 148

ཁྱོད་འགྲོར་རྗེས་འབྲང་སྐྱེ་བོ་དེ་གང་དུ།
ཁྱོད་ཀྱི་ཚང་མ་གསོ་མེད་གཅིག་བུ་འདི།
སྡུག་ཀུང་དམ་པའི་བདེན་པའི་སྤྱོད་ཚུལ་བཞིན།
རིགས་ཀྱི་རྗེས་མཐུན་འཁོར་གྱི་རྣམ་མང་ཀྱུར། 149

हा पुत्र नेत्रोत्सव जीवलोके
कस्मादिमां दुःखदशां श्रितोऽसि।
विलोभनं तत् सुरसुन्दरीणां
क्व लोचनाम्भोजयुगं गतं ते ॥ १४६ ॥

गाम्भीर्य्यभूमे गुणरत्नकोष
सरस्वतीवल्लभ सत्त्वराशे।
त्वत्तः क्व सा विभ्रमभूः प्रयाता
हिमाहताम्भोजवनादिव श्रीः ॥ १४७ ॥

रूपं क्व तत् क्वेदमसह्यमान्ध्यं
क्व सा विभूतिः क्व च दुर्दशेयम्।
न दीर्य्यते मे हृदयं न जाने
केनास्य दत्तः कुलिशोपदेशः ॥ १४८ ॥

क्वासौ मनस्त्वद्विभवानुसारी
कुलानुरूपा तव निश्चलेयम्।
एकैव पत्नी परिवारशेषः
कष्टेऽपि साधोरिव धैर्य्यवृत्तिः ॥ १४९ ॥

ཞེས་པ་མཆི་མའི་རྒྱུན་གྱི་ཡི་གེ་ཉམས།
ཚང་སྒྲ་བ་དེ་ཡི་ཚིག་ཐོས་ནས།
དེ་ཡི་ཁང་ལས་མྱུར་དུ་སར་བབས་ཏེ།
གཞོན་ནུ་བཙན་པས་དེ་ལ་བཏུད་ནས་སྨྲས། 150

ས་ཡི་བགྲོ་བྱིན་ཀླུ་ངན་ནོན་པར་གྱོང།
ཀླུ་ངན་དག་གིས་ཟིལ་མནན་བརྟན་པ་མེད།
མཐོ་དང་དམའ་ཉམས་བརླག་སླད་ངེས་པར་ནི།
སྐྱོང་བྱའི་རང་བཞིན་འདི་ནི་མེལ་ཚེ་བྱེད། 151

མི་ཉམས་དབང་ཕྱུག་ངོ་མཚར་བདེ་བ་ཡི།
ནོ་རྒྱན་ཅན་དང་དཔལ་མཛེས་ཐིག་ལེ་ཅན།
ལུས་ཀྱང་མཐར་བྱེད་རྩེ་བའི་ལས་རླབས་ཀྱིས།
སྤྲུལ་པས་སྐྲོགས་པ་སྐད་ཅིག་ཉིད་ཀྱིས་འགྲོ། 152

གལ་ཏེ་དངོས་མེད་ཉམས་སྐྱོང་སྲིད་པ་འདིར།
དངོས་ཚོགས་རང་བཞིན་བདེན་པར་གྱུར་པ་ན།
ཐུབ་པ་འདི་དག་ལོངས་སྤྱོད་ཡོངས་བཏང་ནས།
ངེས་པར་དབེན་པ་དག་ཏུ་གནས་མི་བྱེད། 153

इत्यश्रुसंवेगविशीर्णवर्णं
प्रलापिनस्तस्य वचो निशम्य ।
नत्वा कुमारस्तमुवाच धीर-
स्तूर्णं तदङ्कादवतीर्य्य भूमिम् ॥ १५० ॥

विमुञ्च पृथ्वीपुरुहूत शोकं
शुचाभिभूता न भवन्ति धीराः ।
क्षयाय जागर्त्ति नतोन्नताना-
मेष स्वभावो भवितव्यतायाः ॥ १५१ ॥

ऐश्वर्य्यमाश्चर्य्यसुखावतंसं
लावण्यलक्ष्मीतिलकं वपुश्च ।
क्षणेन यात्येव कृतान्तनर्म
कर्म्मोर्म्मिनिर्म्माणहृतं नराणाम् ॥ १५२ ॥

भवेद्भावानुभवे भवेऽस्मिन्
सत्यस्वभावो यदि भाववर्गः ।
ध्रुवं न कुर्य्युर्मुनयस्तदेते
संत्यक्तभोगा विजने निवासम् ॥ १५३ ॥

ཅེས་སྨྲས་དེ་ལ་རྒྱུད་པའི་རྒྱ་མཚོ་ནི།
རྒྱལ་པོ་ཀུན་དགའ་ལྡན་བས་ཡང་ཡང་དྲིས།
དེ་ལ་དཔལ་གྱིས་སྙིང་ཡིག་དང་འབྲེལ་བའི།
རང་གི་མིག་ནི་ནོམ་པར་ཉམས་ཚུལ་བཤད། 154

སྤྱོད་ངན་སྤྱོད་པ་ནོམས་པ་འདང་མ་སྤྱད་པའི།
ཀྲུབ་པའི་སྤྱོད་ཚུལ་མི་བཟང་དེ་ཐོས་ནས།
སྨ་རེ་རྟོན་པོས་ཚ་བ་ཡོངས་བཅད་པའི།
ཡལ་འདབ་ཅན་བཞིན་འཛོད་བྱེད་ལྷུབ་འཁྱིལ། 155

འདུ་ཤེས་སྟོབ་ངེས་སྐར་རྒྱལ་སྐྱུང་བ་ཡིས།
བཀོད་པའི་སྦྱོར་བ་བྱ་བྱུ་དེ་བ་ངས་ནས།
དེ་ཡི་ཚད་བཟླ་རིད་གསོད་པ་ཡི།
སྡིག་པ་འདང་ཆོས་ལ་རྒྱས་པ་བཞིན་བརྩོན་གྱུར། 156

གཏུག་པའི་ཉེར་གཏོང་མ་རྒྱ་ཆེ་བ།
དེར་ལེན་སྦྱོར་ངང་དུ་བཙོན་བདེ།
རང་ལས་སྨྱིད་པས་བཙོད་དཀའི་སྡུག་བཟང་བདང་།
ཐད་ནས་སྦྱོར་དེ་གཏོང་ལུས་ངང་དུ་བརྒྱ།། 157

མ་བདག་གཏུང་བས་གཟིར་ཅིང་ཤུ་ངན་དང་།
ཁྲོ་བས་ཚིག་པས་དེ་ལ་རབ་སྨྲས་པ།
གདུག་པ་ལ་ཆགས་འཕགས་མིན་གཏུམ་མོ་འདི།
ཁྱོད་ནི་སྔོངས་པས་ཡོངས་སུ་སྨྱུང་ངམ་ཅི། 158

སྣང་བར་སྒྲོར་དང་མཛོད་ནས་བཅིངས་པ་ལ།
མཚུངས་པའི་ཡིད་ཅན་གང་དེ་མི་འདམ་ཅི།
གང་ལ་གནོད་ལ་ཁྲོ་བའི་ཆ་མེད་པ།
དེ་ལ་པན་ལ་སྙིན་ཡང་ཇི་ལྟར་ཡོད། 159

ཅེས་པ་རབ་སྨྲ་ཤུགས་འཁྲིན་གཟིར་བ་ཡི།
ཡབ་ལ་གཞོན་ནུ་བརྟེན་པས་རབ་སྨྲས་པ།
རྒྱལ་པོ་བདག་ལ་སྡུག་བསྔལ་ཆ་འགའ་མེད།
མི་བཟད་གནོད་ལའང་ཁྲོ་བའི་གདུང་བ་མེད། 160

མི་བདག་རང་གི་ལག་གིས་ཕྱུང་བ་བཞིན།
གལ་ཏེ་མ་ལ་བདག་ཡིད་རབ་དང་ན།
བདེན་བ་དེ་ཡིས་རེ་ཞིག་མིག་གཉིས་ནི།
སྔོན་བཞིན་འཕྲུལ་ལ་ཡང་དག་འབྱུང་བར་ཤོག། 161

ཅེས་བརྗོད་ཙམ་ལ་དེ་ཡི་དུས་ཉིད་ན།
མི་བདག་བུ་ཡི་སྙན་གྱི་མཚོ་སྐྱེས་བཟང་།
འཇིག་རྟེན་བཞེད་ཉན་པའི་བརྟུལ་ཞུགས་ཡིད་ཆེས་བྱེད།
དཔལ་མོ་ཉོམ་པར་ཆགས་བྱེད་རབ་ཏུ་བྲུང་། 162

འབྲིན་བྱེད་བཟང་གིས་ཉོམ་པར་མཛེས་གྱུར་ཅིང་།
སྐྱེ་གུ་ཉམས་ནི་བདེ་དང་སྤྲོ་བྱེད་བའི།
བུ་དེ་རྒྱལ་ཚབ་ལས་ཕྱིར་ཕྱོགས་ཤེས་ནས།
མི་བདག་དེ་ཡིས་ཕུན་ཚོགས་ཉམས་ལ་བསྒོས། 163

དེ་ནས་ས་བདག་གིས་ནི་བཙུན་མོ་ལ།
དྲག་པོའི་གདོང་ལ་མཚུངས་པའི་ལན་བསྒྲུབས་བཞིན།
རྡོ་འཛིན་དབང་པོ་ལ་ཡང་ཁྲོ་བའི་མེ།
བཟོད་དཀའ་དེ་ཡིས་བཟོད་པས་རབ་ཏུ་བཏང་། 164

དགེ་མཚན་དེ་ལས་དགེ་སློང་ཚོགས་ཀྱིས་ཟིས།
དགེ་འདུན་གནས་བརྟན་མཁས་པ་རིམ་སྤྲས་པ།
ས་སྐྱོང་བུ་འདི་སྐྱེ་བ་གཉན་ལ་ནི།
ཀ་ཤིའི་གྲོང་ཁྱེར་དག་ཏུ་དོན་པར་གྱུར། 165

इत्युक्तमात्रे नृपनन्दनस्य
प्रादुर्बभूवाक्षिसरोजयुग्मम्।
सत्यव्रतप्रत्ययकारि लोके
विलोभनं तत्क्षणमेव लक्ष्मणः॥ १६२॥

नृपः सुखोत्साहकरं प्रजानां
विराजमानं नयनद्वयेन।
तं यौवराज्ये विमुखं विदित्वा
तमात्मजं तत्प्रतिमं न्ययुङ्क्त॥ १६३॥

घोरापचारे सदृशं विधाय
पत्न्याः प्रतीकारमथ क्षितीशः।
क्रोधानलं तद्भगिनीपतिपेऽपि
तन्मर्पणादुःसहमुत्ससर्ज॥ १६४॥

तत् कौतुकाद्भिक्षुगणेन पृष्टः
ग्रोवाच सद्धस्थविरः स विद्वान्।
जन्मान्तरे लुब्धक एष काशी-
पुरे बभूव क्षितिपालपुत्रः॥ १६५॥

དེ་ཡིས་གངས་ལྡན་ངོས་ཀྱི་ཕྱག་ཞུགས་པའི།
རི་དགས་ལྡ་བརྒྱ་དག་ནི་ཕོན་གྱུར་ནས།
མིག་དག་ཕྱུང་ནས་ལོང་བར་རབ་བསྒྲུབས་ཏེ།
ཛི་ལྟར་ཉེ་བར་འཁོར་བ་རིམ་གྱིས་བཤད། 166

དེ་ནས་སྐྱེ་གཞན་ལ་ཡང་ཚོང་དཔོན་བུ།
ཕྱག་དྷ་ཞེས་ནི་གྲིས་པ་རབ་སྦྱོངས་ལས།
མཚོད་རྟེན་གྲིས་ནི་གྱུལ་བའི་སྐུ་གཟུགས་ཀྱི།
བཞིན་རས་པདྨ་མཚོན་གྱིས་མིག་མེད་བྱས། 167

འདུ་ཤེས་བསྐྱེད་ངེས་དེ་ཡི་སྨྲར་རྫང་དག།
ཨིནྡྲ་ནཱི་ལའི་རང་བཞིན་གསར་དུ་བསྒྲུབས།
དེ་ནས་སྐྱེ་གཞན་ལ་ཡང་མཚོད་རྟེན་ནི།
ཞིག་པ་གསོ་དང་མཚོད་པ་དག་ཀྱང་བྱས། 168

ནགས་སུ་རི་དགས་ནོར་བས་ཀྱི་མིག་ཕྲོགས་ཤིང་།
ཕྲིས་པས་མཚོད་རྟེན་སྐུ་གཟུགས་སྤྱན་ཕྱེས་བས།
རྒྱལ་པོའི་བུ་འདས་སྐྱེ་བ་གཉན་ནོར་བས་དང་།
དྲ་ཧྲ་རིག་དག་ནོན་པར་ཉམས་བ་ཐོབ། 169

गुहाप्रविष्टं हिमवत्तटान्ते
लब्धा मृगाणां शतपञ्चकं सः।
अन्धं विधायाक्षिविपाटनेन
यथोपयुक्तं न्यवधीत् क्रमेण ॥ १६६ ॥

अथान्यजन्मन्यपि बालकोऽसौ
मुग्धाभिधः श्रेष्ठिसुतः प्रमोदात्।
चकार चैत्यप्रतिमा-जिनस्य
शस्त्रेण निर्लोचनमाननाजम् ॥ १६७ ॥

संजातसंशय नवेन्द्रनील-
मयं व्यधादक्षियुगं स तस्य।
ततोऽन्यजन्मन्यपि शीर्णचैत्य-
संस्कारपूजां स पुनश्चकार ॥ १६८ ॥

नेत्रापहारेण वने मृगाणां
बाल्ये च चैत्यप्रतिमाक्षिलोपात्
अवाप्तवानेष विनाशमक्ष्णो-
र्जन्मान्तरेष्वद्य च राजपुत्रः ॥ १६९ ॥

རིན་ཆེན་མིག་ཧྲན་སྐྱ་གཟུགས་བྱས་པ་ཡིས།
ཉིལ་པར་ཉམས་པའི་མིག་ནི་སླར་ཡང་ཐོབ།
མཆོད་རྟེན་ཞིག་པ་རབ་ཏུ་སྐྱོས་བྱས་པས།
རབ་ཏུ་དད་ལྡན་མཛེས་པའི་རང་བཞིན་གྱུར། 170

རྒྱུན་ཞུགས་འབྲས་བུར་རབ་འཇུག་ཁྲིམ་དང་བྲལ་སྣང་བའི་རིམ་པ་འདི་ཡིས་ནི།
ཆགས་བྲལ་རབ་འབར་བརྟེན་པ་ནགྲོད་བའི་སྐྱུར་བྱེད་དག་ལ་གནས་པའི་
དབང་གྱུར་ཐོབ།
དུས་ཀྱི་ཡང་དག་བསོད་ནམས་དབང་ལས་དཔལ་གྱི་རྫོགས་པའི་སངས་
རྒྱས་ཉིད་དུ་འགྱུར།
ཞེས་པ་གནས་བརྟན་གྱིས་གསུང་དགེ་སློང་ཚོགས་ཀྱིས་ཐོས་ནས་ཡ་མཚན་ 171
ཧྲད་པར་གྱུར།

ཞེས་པ་དགེ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པ་དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་ཀུ་ཎྜ་ལའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པའི་ཡལ་འདབ་སྟེ་ལྔ་བཅུ་ཙ་དགུ་པའོ།།

स रत्ननेत्रां प्रतिमाञ्च कृत्वा
दृष्टिं विनष्टां पुनराससाद ।
विशीर्णचैत्यप्रतिपूरणेन
प्रासादिकः कान्तिमयश्च जातः ॥ १७० ॥

स्रोतःप्राप्तिफलप्रवृत्तविमलालोकक्रमेणामुना
वैराग्योज्ज्वलसत्यदर्शनविधौ लब्धाधिकारस्थितिः ।
सम्यक् पुण्यवशादुपैष्यति शनैः कालेन संबुद्धता-
मित्युक्तः स्थविरेण भिक्षुनिवहः श्रुत्वाभवद्विस्मितः ॥ १७१ ॥

इति क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां कुणालावदानं नाम एकोनषष्टितमः पल्लवः ॥

CHAPTER LX.

ཀླུ་གཞོན་ནུ་འི་རྟོག་བརྗོད༔

ཡལ་འདབ་དྲུག་ཅུ་པའོ

འདི་ནི་མི་ནམས་ལུས་དག་ཉོན་མོངས་བྱུང་པོས་རབ་ཏུ་གདུངས།
འཇིག་རྟེན་པ་རོལ་ཏུ་ཡང་མི་བཟད་དཀྲུལ་བའི་མེ་ཡིས་བསྲེགས།
སྐྱབས་འགྲོའི་བསོད་ནམས་དང་ནི་བསླབ་པའི་གནས་དག་ཐོབ་ནམས་ཀྱི།
ལུས་ལ་ནམ་ཡང་སྡུག་བསྔལ་དག་གིས་སྣོག་པའི་མཐུ་ཡོད་མིན། 1

རྒྱ་མཚོའི་མཐར་ནི་ནོར་ཞེས་པའི། ཀླུ་ནི་གཉེན་མང་ལྡན་པ་བྱུང་།
གཏིངས་ཀའི་རིན་ཅེན་རབ་འབར་གྱིས། སྣང་བས་སྟོན་མེད་ཉིན་མོར་བྱས། 2

དེ་ཡི་ཁང་པར་ཉིན་མཚན་དུ། བྱེ་ཚད་དག་ནི་བབས་གྱུར་ཏེ།
གང་གིས་ལག་འགྲོ་ནམས་ཀྱི་ལུས། གདུང་བ་དྲག་པོས་ཉེན་པར་གྱུར། 3

ནོར་བཟང་ཞེས་བྱ་གཅེས་པའི་བུ། རང་བཞིན་ཉིད་གྱིས་རབ་གཞོན་པ།
བྱེ་མས་ཡོངས་སུ་གཟིར་གྱུར་པས། ནམ་ཞིག་དེ་ལ་རབ་ཏུ་དྲིས། 4

ཨ་ཨོ་བྱེ་མ་ཚ་བ་འདིས། བདག་ཅག་ཅི་སླད་གདུང་བར་བྱེད།
སྡུགས་དང་ཅ་བའི་སྦྱོར་བ་དག། ཅི་ཡི་ཉི་བར་ཞི་བར་འགྱུར། 5

षष्टितमः पल्लवः ।

नागकुमारावदानम् ।

इह कर्षति शरीरं क्लेशराशिर्नराणां
दहति च परलोके नारकः क्रूरवह्निः ।
शरणगमनपुण्यप्राप्तशिक्षापदानां
प्रभवति नतु देहे दुःखदाहः कदाचित् ॥ १ ॥

धननामा समुद्रान्ते नागोऽभूद्वहुबान्धवः ।
फणारत्नोज्ज्वलालोककलितापूर्व्ववासरः ॥ २ ॥

पपाताहर्निशं तस्य भवने तप्तवालुका ।
ययाङ्गेषु भुजङ्गानां तीव्रतापव्यथाभवत् ॥ ३ ॥

कदाचित् सुधनो नाम पुत्रः पप्रच्छ तं प्रियः ।
सुकुमारः प्रकृत्यैव वालुकापरिपीड़ितः ॥ ४ ॥

कस्मादस्मानियं तात बाधते तप्तवालुका ।
मन्त्रमूलप्रयोगेन केनेयमुपशाम्यति ॥ ५ ॥

འགའ་ཞིག་བདག་ལས་ལྷག་པ་དང་། གཞན་ནི་བདག་ལས་དམན་པ་ཡི།
ཀླུ་ནི་ཕྱི་མཚོ་འདི་ན་གནས། ཕུ་ཉིད་སྡུག་བསྔལ་གྱིས་གཟིར་ཏེ། 6

ཞེས་པ་བྲུ་ཡིས་དྲིས་དེ་ལ། བློ་གྲོས་ཆེན་པོ་དེས་སྨྲས་བུ།
ཇི་ལྟར་གདེངས་ཅན་གཞན་གྱི་ཆོས། ཤེས་པ་དེ་ལྟར་ཡུ་ཅག་མིན། 7

ཆོས་ཀྱི་ཉེར་བསྟན་གྱིས་དགའ་པ། ཞི་ཞིང་བདེན་པར་སྨྲ་རྣམས་ལ།
དེས་པར་ཉེ་བར་གདུང་གྱུར་པ། ལུས་ལ་མ་ཡིན་ཡིད་ལའང་མིན། 8

སངས་རྒྱས་ཆོས་དང་ཚོགས་ཞེས་པ། སྐྱབས་འོས་བསོད་ནམས་དཀོན་མཆོག་ནི།
གསུམ་ལ་སྐྱབས་སོང་མཁས་པ་གང་། དེ་ལ་ཡོངས་གདུང་རིག་མི་བྱེད། 9

གང་གིས་ཉོན་མོངས་རབ་ཞི་བའི། བསླབ་པའི་གནས་རྣམས་ཐོབ་གྱུར་ཅིང་།
བདུད་རྩིས་བྲན་པ་དེ་དག་ལ། སྡིག་དང་འཇིགས་པ་གང་ལ་སྤྱོད། 10

ཤཱ་ཀྱ་ཐུབ་པ་འཇིག་རྟེན་གྱི། ཉོན་མོངས་ཐམས་ཅད་རབ་ཞིའི་གཉེན།
རྒྱལ་བ་རྒྱལ་བྱེད་ཚལ་གནས་པ། མཉན་ཡོད་ན་ནི་བཅོམ་ལྡན་ཡོད། 11

སྐྱིང་ཇི་ཟླ་བའི་འོད་བསྐྱེད་དེ། སེམས་དཔའ་ལྟར་དཀར་མདངས་དག་གིས།
འོད་ཟེར་ཚོགས་ཀྱི་འགྲོ་གསུམ་དུ། བདུད་རྩིའི་ཆར་པ་མངོན་པར་འབེབས། 12

གང་ཞིག་ཉིན་པར་མ་ཐུབ་ནས། བསླབ་པའི་གནས་ཐོབ་མི་སྲུང་བ།
དེ་དག་ཉལ་བ་ན་ནི་བཟད་པས། གདུང་བ་དྲག་པོས་བརྣག་པར་འགྱུར། 13

अस्मदभ्यधिकाः केचिदस्मत्प्रत्यवराः परे।
नागाः सन्ति समुद्रेऽस्मिन् दुःखार्त्ता वयमेव किम्॥ ६॥

इति पृष्टः स पुत्रेण तमुवाच महामतिः।
यथान्ये फणिनः पुत्र धर्म्मज्ञा न तथा वयम्॥ ७॥

धर्म्मोपदेशशुद्धानां शान्तानां सत्यवादिनाम्।
उपतापो भवत्येव न शारीरो न मानसः॥ ८॥

न तान् स्पृशति सन्तापः पुण्यं रत्नत्रयं बुधाः।
ये बुद्धधर्म्मसंघाख्यं शरण्यं शरणं गताः॥ ९॥

शिक्षापदान्यवाप्तानि क्लेशप्रशमनानि यैः।
तेषाममृतसिक्तानां पापतापभयं कुतः॥ १०॥

श्रावस्त्यामस्ति भगवान् जिनो जेतवनाश्रयः।
लोके शाक्यमुनिः सर्व्वक्लेशप्रशमबान्धवः॥ ११॥

उपदेशांशुनिवहैः सत्वशुभ्रैर्जगत्त्रये।
करुणाकौमुदीस्तुतिरमृतं सोऽभिवर्षति॥ १२॥

दुर्विनीता न रक्षन्ति प्राप्य शिक्षापदानि ये।
तीव्रतापमयस्तेषां नरकेष्वक्षयः क्षयः॥ १३

तं विलोक्यैव तत्याज सन्तापं नागनन्दनः।
सर्व्वार्त्तिदोषशमनं दर्शनं हि महात्मनाम्॥ २२॥

प्रणनाम स तं कीर्णसम्पूर्णकुसुमाञ्जलिः।
तत्पादपद्मस्पर्शेन सद्यः शीतलतां गतः॥ २३॥

कृती भगवतः प्राप्य ततः शिक्षापदानि सः।
चक्रे कृताञ्जलिस्तस्य यावज्जीवाधिवासनाम्॥ २४॥

तमावभाषे भगवानेकस्यैवाधिवासना।
अनुग्राह्येषु सर्व्वेषु यावज्जीवं न युज्यते॥ २५॥

इत्युक्त्वा प्रणयिप्रीत्यै भगवान् सततोद्यतः।
शनैः प्रतस्थे सङ्कल्पं भोगिनः परिपूरयन्॥ २६॥

क्रमेणागच्छतस्तस्य भिक्षुसंघाग्रयायिनः।
प्रभावाद्विदधे नागः स्वर्गशोभां पदे पदे॥ २७॥

हेमरत्नांशुशबलान् दिव्योद्यानमनोहरान्।
भोगोपसंग्रहव्यग्रदासदासीगणावृतान्॥ २८॥

कर्पूरचन्दनोदारहारप्रालम्बभूषितान्।
स्थाने स्थाने भगवतः स विहारानकारयत्॥ २९॥

དེ་ནས་ཀ་ལནད་ཀའི་གནས། ཞེས་པ་འོད་མའི་ཚལ་དུ་ཕྱིན།
དེ་ཡི་ལོངས་སྤྱོད་ཚོགས་ཀུན་གྱིས། ,བཅོམ་ལྡན་འདས་ལ་མཆོད་པ་བྱས། 30

དེར་ནི་དེ་ཡིས་ཟླ་གསུམ་དུ། ་དགེ་འདུན་དང་བཅས་བདེ་གཤེགས་མཆོད།
དོ་ཤལ་རིན་ཆེན་འོད་ཀྱིས་བསྐོར། ཡ་མཚན་ཀུན་དགའ་ལྡན་ལ་གསུངས། 31

གདིངས་ཅན་འདི་ནི་བསྐལ་པ་བགྲང་མི་གཡོ།
བདེ་བའི་ལོངས་སྤྱོད་ཀུན་གྱི་སྣོད་དུ་གྱུར།
འོད་ཀྱང་སྐྱེ་བ་གཉིས་ལ་བྱང་ཆུབ་ཀྱང་།
རབ་ཏུ་འབད་པས་གསལ་བར་བྱེད་པར་འགྱུར། 32

ཞེས་པ་དགེ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པ་དཔག་བསམ་འཁྲི་ཤིང་ལས་གླུ་གཞོན་ནུའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པའི་ཡལ་འདབ་སྟེ་དྲུག་ཅུ་པའོ།།

कारन्दकनिवासाख्यं प्राप्य वेणुवनं ततः।
स सर्व्वभोगसम्भारैर्भगवन्तमपूजयत् ॥ ३० ॥

तेन मासत्रयीं तत्र ससंघः सुगतोऽर्चितः।
ऊचे विस्मितमानन्दं हाररत्नांशुकैर्वृतः ॥ ३१ ॥

एष कल्पशतमच्युतः फणी
सर्व्वभोगसुखभाग्भविष्यति।
बोधिमप्यपरजन्मनि स्फुटां
किन्त्व सुप्रणिहितः करिष्यति ॥ ३२ ॥

इति क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां नागकुमारावदानं नाम षष्टितमः पल्लवः ॥

CHAPTER LXI.

ཞིང་པའི་རྟོགས་བརྗོད་ནི།

སྤྲན་པོའི་རབ་ཏུ་གཏིར་དག་ཕྱུང་ཡང་རབ་ཏུ་འགྲོ་བར་འགྱུར།
ཉམ་དག་བློ་ལྡན་ཁྱིམ་དུ་དཔལ་ནི་རང་ཉིད་འོད་བར་འགྱུར།
སྐྱེས་བུ་དམ་པ་ཉམས་ཀྱིས་ཡིད་ནི་རབ་ཏུ་དང་བ་དག།
དབུལ་བའི་རབ་རིབ་མི་བཟད་འཕྲོག་པའི་ཀྱུན་གྱི་ནོར་བུ་ཡིན། 1

མཚན་ཡོད་དུ་སྔོན་བྲམ་ཟེ་ནི། ནོར་མེད་བཀྲ་ཤིས་ཞེས་བྱ་བ།
འཚོ་བ་བྲལ་བས་འཚོ་བའི་ཐབས། འབྲས་བུ་ཆུང་བའི་ཞིང་ལས་བརྟེན། 2

ཞིང་ལས་ལ་ཆགས་གླང་བ་དང་། ལྷུང་དང་ཚ་བས་ཉེན་པ་དེས།
སྤོང་པ་དང་ནི་རྟོག་རྩིའི་ཁུར། ཁྱིར་ཞིང་འོང་དང་འགྲོ་བ་བྲས། 3

ནམ་ཞིག་ཆུང་མ་དང་བཅས་དེའི། ལམ་དུ་གྲོལ་བ་ཉན་ཐོས་དང་།
ལྷན་ཅིག་བྱོན་པ་མཐོང་གྱུར་ནས། འཕྲུལ་ལ་རབ་ཏུ་དང་བར་གྱུར།

སྦྱིན་བའི་བསོད་ནམས་ཡོངས་ཟད་ལས། དབུལ་བའི་སྡུག་བསྔལ་མི་བཟད་པ།
སེམས་ཤིང་དེ་ཡིས་ཆུང་མ་ནི། རབ་དང་བཞིན་ལྡན་ལ་སྨྲས་པ།

एकषष्टितमः पल्लवः ।

कर्षकावदानम् ।

मूढस्य हस्तपतितोऽपि निधिः प्रयाति
लक्ष्मीः स्वयं भवनमेति विशुद्धबुद्धेः ।
दारिद्र्यतीव्रतिमिरापहरः प्रकामं
पुंसां विभूषणमणिर्मनसः प्रसादः ॥ १ ॥

श्रावस्त्यां स्वस्तिको नाम ब्राह्मणो निर्धनः पुरा ।
अशिश्रियत् कृशफलामगत्या कृषिजीविकाम् ॥ २ ॥

स क्षेत्रकर्मनिरतः शीतवातातपक्षतः ।
चकार हलकुद्दालभारवाहो गतागतम् ॥ ३ ॥

स कदाचित् समायान्तं श्रावकैः सहितं पथि ।
जिनं जायासखो दृष्ट्वा प्रसादं सहसा ययौ ॥ ४ ॥

प्रसन्नवदनां पत्नीं स जगाद विचिन्तयन् ।
दारिद्र्यदुःखमसमं दानपुण्यपरिक्षयात् ॥ ५ ॥

བཅོམ་ལྡན་འདས་ནི་ཡུ་ཅག་གིས། །རྟོག་གཅིག་གིས་ཀྱང་མ་མཆོད་ལས།
བསོད་ནམས་རྫིང་གིས་ཐོབ་པའི་ནོར། །ཕྱུར་ཚོགས་ཡུ་ལ་ག་ལ་འོང་། 6

ཞི་བ་གསོར་ཉིད་འཇིག་རྟེན་ན། །གྲགས་པ་ཉམས་པ་ཞི་བ་ཉིད།
ནོར་མེད་སྐྱེ་བོ་མཛེས་པ་ནི། །གསོན་ལ་མ་ཡིན་གཤིན་ལ་མིན། 7

ནོར་རིགས་ནོར་ནི་རིག་པ་སྟེ། །ནོར་ཆོས་ནོར་ནི་གྲགས་པ་ཡིན།
ནོར་གྱིས་དམར་ཞིང་བསྐྲངས་པ་ཡིས། །འཚོ་བའི་ཡོན་ཏན་ནོམས་ཀྱིས་ཅི། 8

གཞན་གྱི་ཉེ་འཁོར་གྱུར་པ་ཡིས། །དབུལ་པོའི་ཡོན་ཏན་དར་པས་ཅི།
ཁྲུར་དུབ་པ་ལ་ནོར་བྱ་ཡིས། །གསེར་གྱིན་ངལ་དུབ་རོན་གྱིས་བཞིར། 9

དབུལ་པོ་སྦྱིན་པ་དག་དང་བྲལ་བས་སྐྲར་ཡང་དབུལ་པོར་རབ་ཏུ་འཇོད།
དབུལ་པོ་ནོར་ལ་ཆགས་པས་གཞན་དབང་ཐིག་པའི་བདག་ཉིད་དག་ཏུ་འགྱུར།
དབུལ་པོ་དབུགས་པ་དང་བཅས་ཀྱང་ཤི་ཞེས་འདི་ལ་ཁྲིད་བར་བློ་གྲོས་མེད།
དབུལ་པོ་ཕྱོགས་བཅུ་འདི་དག་ནང་གི་སྐྱེ་བོ་དག་གིས་དབྱན་པ་བཞིར། 10

དེ་སྐད་དམར་ལ་མཉེས་གཤིར་པའི། །བདེ་བར་གཤེགས་པ་མཆོད་པར་བྱ།
མངས་གྲུས་མཉེས་པར་མ་བྱས་པའི། །སྨོངས་ལ་དགེ་བ་ག་ལ་ཡོད། 11

པདྨའི་འདབ་མ་ལྟ་བུའི་སྤྱར། །ལོངས་བའི་གཉེར་འདིས་གང་གང་དུ།
སྤྱན་ནི་འཕངས་པ་དེ་དང་དེར། །དཔལ་ནི་གནས་པ་དག་གིས་ཤེས། 12

आवाभ्यामेष भगवान् पिण्डकेनापि नार्चितः।
कुतः पुण्यपणप्राप्या धनसम्पत्तिरावयोः ॥ ६ ॥

जीवत्यवमतो लोके नष्टकीर्त्तिर्विपद्यते।
न स जीवो न निर्जीवः शोभते निर्धनो जनः ॥ ७ ॥

धनं जातिर्धनं विद्या धनं धर्मो धनं यशः।
किं धनेन विहीनानां याच्ञानिर्जीवितैर्गुणैः ॥ ८ ॥

परोपकरणीभूतैः किं दरिद्रस्य सद्गुणैः।
क्लेशार्थैर्भारिकस्येव मणिकाञ्चनभूषणैः ॥ ९ ॥

दरिद्रो दारिद्र्यं प्रविशति पुनर्दानविरहा-
द्दरिद्रः पापात्मा भवति धनलिप्सापरवशः।
दरिद्रः सोच्छ्वासो मृत इति न चाचास्ति विमति-
र्दरिद्रस्यैवैता निजजनविहीना दश दिशः ॥ १० ॥

अभ्यर्चयावः सुगतं तस्मात् क्षपणवत्सलम्।
अनाराधितबुद्धानां मुग्धानां कुशलं कुतः ॥ ११ ॥

एष पद्मपलाशाक्षः क्षिपत्यापन्नबान्धवः।
यत्र यत्र दृशं जाने तत्र तत्राश्रयः श्रियः ॥ १२ ॥

དེ་སྐད་བདག་པོའི་ཚིག་ཐོས་ནས། ཁྲིམ་དུ་ཀུས་བྱས་བྲམ་ཟེ་མོས།
ཟས་ནི་གཙང་མར་སྦྱར་བ་དག། བཅོམ་ལྡན་འདས་ཀྱི་སྐད་དུ་བསྒྲུབས། 13

བཅོམ་ལྡན་ཐམས་ཅད་མཁྱེན་པས་ཀྱང་། དེ་དག་བསམ་པ་ཡོངས་མཁྱེན་ནས།
གུས་པས་གསོལ་བ་འདེབས་པ་དེའི། མཆོད་པ་དག་ནི་བླང་བར་མཛད། 14

དབུལ་བའི་སྡུག་བསྔལ་རབ་བསལ་བ། བདག་ལ་འཁོར་པ་འབྱུང་གྱུར་ཅིག།
ཅེས་པའི་སྨོན་ལམ་གཉིས་སྐྱེས་ཀྱིས། རྒྱལ་བ་མཆོད་པའི་མཇུག་དུ་བྱས། 15

དེ་ནས་བྲམ་ཟེ་རང་ཞིང་དུ། སོང་བས་འབྲུ་ནས་སྨྱུ་གུ་ནི།
ཐམས་ཅད་གསེར་དུ་མཐོང་གྱུར་ནས། འཕྲལ་ལ་ཉིད་དུ་དབུལ་བ་གཏང་། 16

ས་ཡི་བདག་པོ་གསལ་རྒྱལ་གྱིས། དེ་ཡི་བསོད་ནམས་ལས་འབྱུངས་པའི།
གསེར་དག་མཐོང་ནས་ཡ་མཚན་ཏེ། དགའ་བས་རྒྱལ་པོའི་ཆ་ཤས་བཏང་། 17

ཤིན་ཏུ་མང་པོའི་གསེར་དེ་ཡིས། དབང་ཕྱུག་གཏེར་ཐོབ་གཉིས་སྐྱེས་ཀྱིས།
རྫོགས་སངས་རྒྱས་སོགས་དགེ་འདུན་ནི། ལོངས་སྤྱོད་ཀུན་གྱིས་རབ་ཏུ་མཆོད། 18

སྟོན་པས་ཆོས་ནི་བསྟན་པ་ཡིས། རྒྱུན་དུ་ཞུགས་པའི་འབྲས་ཐོབ་ནས།
བདེན་མཐོང་དེ་ཡིས་དུས་ཀྱིས་ནི། རབ་ཏུ་བྱུང་བ་ཡང་དག་བླངས། 19

ཉོན་མོངས་ཐམས་ཅད་རབ་བཅོམ་སྟེ། དེ་ཡིས་དགྲ་བཅོམ་ཉིད་ཐོབ་ཚེ།
ལས་དེ་དགེ་སློང་རྣམས་ཀྱིས་དྲིས། བཅོམ་ལྡན་འདས་ཀྱིས་མངོན་པར་གསུངས། 20

इति पत्युर्वचः श्रुत्वा ब्राह्मणी सादरा गृहे।
शुचिप्रणीतं विदधे भोज्यं भगवतः कृते ॥ १३ ॥

भगवानपि सर्व्वज्ञस्तयोर्ज्ञात्वा समीहितम्।
प्रणयार्थनया चक्रे तस्य पूजाप्रतिग्रहम् ॥ १४ ॥

व्यक्तदारिद्र्यदुःखस्य भूयान्मे विभवोद्भवः।
चकार जिनपूजान्ते प्रणिधानमिति द्विजः ॥ १५ ॥

अथ गत्वा निजं क्षेत्रं विप्रः शस्ययवाङ्कुरान्।
सर्व्वानपश्यत् सौवर्णान् सहसा त्यक्तदुर्गतिः ॥ १६ ॥

तस्य पुण्यसमुद्भूतं दृष्ट्वा हेम महीपतिः।
तत्याज विस्मितः प्रीत्या राजभागं प्रसेनजित् ॥ १७ ॥

तेन हेम्ना सुमहता लब्धैश्वर्य्यनिधिर्द्विजः।
स बुद्धप्रमुखं सङ्घं सर्व्वभोगैरपूजयत् ॥ १८ ॥

धर्म्मदेशनया शास्तुः स्रोतःप्राप्तिफलोदयात्।
दृष्टसत्यः स कालेन प्रव्रज्यां समुपाददे ॥ १९ ॥

सर्व्वक्लेशप्रहाणेन तस्मिन्नर्हत्त्वमागते।
तत्कर्म्म भिक्षुभिः पृष्टो भगवानभ्यभाषत ॥ २० ॥

སྐྱེ་བ་གཞན་ལ་བྲམ་ཟེ་འདི་ཡིས། བདག་ཉིད་ཆེན་པོ་བཅོམ་ལྡན་འདས།
འོད་སྲུངས་ཀྱིས་ནི་བསྟན་པ་ལ། ཚངས་པར་སྤྱོད་པ་སྤྱོད་ཆེ་སྤྱད། 21

ཉི་དབང་དབང་བཅས་ལྷས་མཆོད་པ། ཤིན་ཏུ་ཆེ་བའི་གྲུབ་པ་འདི།
བདག་གི་སྤྱོད་དུ་སྐྱེ་བ་འདིར། འདི་ལ་དེ་ཡིས་ལང་དག་བསྟན། 22

དེ་སྐད་དེ་ཡི་ལེགས་བྱས་ཀྱིས་བས་གསུངས་པ་ཐོས་གྱུར་ནས།
དེ་ཡི་ཡོན་ཏན་རང་བཞིན་ནང་དུ་འཕོས་བཞིན་དགེ་སློང་ནི།
དེ་དག་ཐམས་ཅད་ལ་མཚན་བློ་ལྡན་དགའ་བས་འཁྲུགས་གྱུར་ཅིང་།
དགེ་ལ་གུས་པས་བཟང་པོའི་སྤྱོད་པ་རབ་ཏུ་བསྟགས་པ་མཛད། 23

ཅེས་པ་དགེ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པ་དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་ཞིང་པའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པའི་ཡལ་འདབ་སྟེ་དྲུག་ཅུ་ཙ་གཅིག་པའོ།།

अन्यजन्मनि विप्रोऽयं काश्यपस्य महात्मनः।
ब्रह्मचर्य्यं भगवतः शासनेन पुराचरत्॥ २१॥

समादिष्टास्य तेनैव जन्मन्यस्मिन्महीयसी।
मत्सकाशादियं सिद्धिः सेन्द्रोपेन्द्रसुरार्चिता॥ २२॥

श्रुत्वेति तस्य सुकृतं कथितं जिनेन
सर्व्वे सविस्मयधियः कुशलादरेण।
हर्षाकुलाः सुचरितं प्रशशंसुरन्तः-
संक्रान्ततद्गुणमया इव भिक्षवस्ते॥ २३॥

इति क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां कर्षकावदानं नाम एकषष्टितमः पल्लवः॥

Chapter LXII.

ཡལ་འདབ་དྲུག་ཅུ་རྩ་གཉིས་པ།

གླགས་བྱིར་གྱི་རྟོགས་བརྗོད་ནི།

ལྷག་གིས་གང་པར་གྱུར་པའི་སྐྱེ་བོའི་ཞགས་ཚལ་གནས་དག་ཏུ།
ཡང་ཆོས་ལོང་ཞིང་བདེ་བ་ལ་འོས་མཛེས་པའི་ཆས་ལྡན་ཆེ།
དབེན་པས་ཆགས་བྲལ་ཞི་ཞིང་དག་པ་གང་ལ་རབ་བྱིན་པ།
སྐྱེས་བུ་དེ་ཉིད་གཅིག་པུ་ཡ་མཚན་རང་བཞིན་རབ་ཏུ་སྐྱེས། 1

རྒྱལ་བ་སྔོན་ཚེ་ཉ་གྲོ་དྷའི། ཀུན་དགའ་ར་བ་མཛེས་པར་བཞུགས།
ཁ་ནྟཱ་ཀ་སེར་ཁྱིམ་བདག་ནི། ལེགས་པར་རབ་སད་ཅེས་པ་བྱུང་། 2

རྟོར་ནི་ཕྱུས་པ་གཏོང་བ་དང་། ལོངས་སྤྱོད་ཚོགས་ཀྱིས་ནོར་པར་བགྱིད།
གང་གི་དབང་ཕྱུག་ལུས་ངན་བུ། མཛོད་ན་གནས་པའང་རྫས་པར་བྱེད། 3

བདེ་བ་ཐམས་ཅད་ལྡན་ཚོགས་ཏེ། བུ་མེད་བུ་ཡི་བསམ་པ་ཡིས།
མཆོག་ཏུ་ཡང་དག་གདུང་བ་ཐོབ། ཕྱུག་ཚོགས་སུ་ཡི་ཟུག་རྔུ་མེད། 4

དེ་ཡི་བསམ་པ་འདོད་པ་ཡིས། ཕྱུར་རིང་ཡིད་འཁྲུགས་གཉེར་ནོམས་ཀྱིས།
གཉེར་ལ་གཉེར་ནི་ཐ་དད་ཀྱི། ནེ་ཡིས་རབ་གདུངས་དེ་ལ་སྨྲས། 5

द्विषष्टितमः पल्लवः ।

यशोदावदानम् ।

ऊर्णायुपूर्णजनकाननसन्निवेशे
जातश्चमत्कृतिमयः पुरुषः स एकः ।
यस्यार्थयौवनसुखोचितचारुवेशे
वैराग्यमादिशति शान्तिसितं विवेकः ॥ १ ॥

न्यग्रोधरुचिरारामविहारिणि जिने पुरा ।
वाराणस्यां गृहपतिः सुप्रबुद्धाभिधोऽभवत् ॥ २ ॥

त्यागोपभोगसम्भारविभूषितधनोदयः ।
ऐश्वर्य्यं यः कुवेरस्य कोशलीनं न्यवेदयत् ॥ ३ ॥

स सर्व्वसुखसम्पन्नो निष्पुत्रः पुत्रचिन्तया ।
परं सन्तापमापेदे निःशल्याः कस्य सम्पदः ॥ ४ ॥

तं शोकशिखिसन्तप्तं बान्धवा बन्धुवत्सलम् ।
ऊचिरे चिरसंक्रान्तचिन्ताक्रान्तमानसाः ॥ ५ ॥

ཁྲིབ་བདག་མ་ཞིང་ལ་ཉོས་པའི། བསམ་པ་བྲུ་བར་མི་རིགས་སོ།
བདུད་ལྡན་སྙིང་སྟོབས་ཆེ་ཉམས་ལ། འཇིག་རྟེན་ན་ནི་ཉིད་དགའ་མེད། 6

གང་འདི་ཕྱོགས་སུ་གྲགས་གྱུར་ཅིང་། ཡུལ་འཁོར་གྲོང་ཁྱེར་པས་མཆོད་པ།
ཀུ་གྲོ་དྷ་ཡི་ཞིང་དེ་ལ། མཆོད་པས་ཐམས་ཅད་ཐོབ་པར་འགྱུར། 7

དེ་ལ་ཞུས་པས་འགའ་ཞིག་ནི། བུ་མེད་བུ་དང་ལྡན་པ་དང་།
གཞན་ནི་ནོར་མེད་ནོར་ད་ལྡན། གཞན་ཡང་ནད་ཅན་ནད་མེད་མཐོང་། 8

ཀུ་གྲོ་དྷ་ཡི་ཀོང་འབྱུང་ནི། མཆོད་རྟེན་སྔོང་བ་བཞིན་ཞེས་པ།
ཉོས་པར་མཆོད་ན་ཁྱོད་ལ་ནི། བུ་ཞེས་བརྗོད་པའི་འབྲས་སྟེར་འགྱུར། 9

ཞེས་པ་དེ་དག་ཚིག་ཐོས་ནས། འཛུམ་བཅས་དེ་དགའ་སྤྲས་པ།
ཀྱི་མ་སྨོངས་པའི་མཛའ་བ་ལས། ཁྱོད་ཉམས་སྨོངས་པ་ཉིད་དུ་གྱུར། 10

རང་ལས་གཞན་དབང་འཇིག་རྟེན་འདི། ངེས་པར་གཡོ་བ་མེད་པ་ལ།
སུ་ཡིང་སུ་ཡི་བདུད་པ་དང་། ཀྱིས་དང་འཕྲོག་དང་འཇོམས་པར་བྱེད། 11

རང་ལས་ཉེ་བ་ཉིད་ཐོབ་ནས། བློ་གྲོས་བླུན་པོ་གཞན་ལ་ཆེས།
རང་གི་ཁ་ཆུའི་ཆ་སྲུང་ནས། ཁྱི་ནི་པགས་པ་སྐམ་ལ་བཞིན། 12

ཤིང་གི་བུ་ནོར་སྐྱེས་བུ་ལ། སྟེར་ཞེས་འདི་ནི་སྨོངས་པའི་གཏམ།
འདབ་མ་ཙམ་ཡང་དུས་མིན་དུ། དེ་ཉིད་རང་ལ་སྦྱིར་ནུས་མེད། 13

क्लीवोचितां स्पृहयते न चिन्तां कर्त्तुमर्हसि।
धीराणां पृथुसत्वानां नास्ति लोकेषु दुर्लभम्॥ ६॥

य एष विश्रुतो दिक्षु देशेऽस्मिन् पौरपूजितः।
न्यग्रोधपादपस्तस्य पूजया सर्व्वमाप्यते॥ ७॥

अपुत्राः पुत्रिणः केचित् निर्द्धना धनिनः परे।
रोगिणोऽप्यरुजश्चान्ये दृष्टास्तदुपयाचितैः॥ ८॥

सत्ययाचनचैत्याख्यः सोऽयं न्यग्रोधपादपः।
फलं पुत्राभिधं तुभ्यं दास्यत्युचितमर्थितः॥ ९॥

इति तेषां वचः श्रुत्वा तानुवाच स सस्मितः।
अहोनु मोहात् स्नेहाद्वा यूयं मूर्खत्वमागताः॥ १०॥

स्वकर्म्मपरतन्त्रेऽस्मिन् लोके नियतिनिश्चले।
स्थितिं करोति पुष्णाति हरते हन्ति कस्य कः॥ ११॥

स्वकर्म्मोपनतं प्राप्य तुष्यत्यन्यस्य मुग्धधीः।
स्वलालालवमास्वाद्य श्वेव शुष्कस्य चर्म्मणः॥ १२॥

वृक्षः पुत्रार्थदः पुंसामित्येतन्मूर्खभाषितम्।
दातुं शक्तः स नाकाले पत्रमात्रमपि स्वयम्॥ १३॥

གལ་ཏེ་དེ་ནི་སྦྱིན་བློན་རྣམས། མཆོད་པ་ལ་ཆགས་བྱེད་པ་ན།
བདག་ཉིད་རང་གིས་མཆོད་པ་ནི། ཡོ་བྱད་རྫོགས་པ་ཅིས་མི་སྦྱོ། 14

སྦྱིན་བྱའི་རྫས་ནི་ཡི་གེ་བཞིན། གང་ཡང་གྲོན་བྱ་གྲོན་པ་ན།
བྱ་རོག་དུ་ལ་ལྟར་བཟློད་པས། སྐྱེ་བོ་དེ་ཡིས་བྱིན་པར་སེམས། 15

གང་ཞིག་གྲོན་བྱ་དེ་ནི་ལས་ནོར་འབྲས་བུ་ཡོངས་སུ་རྒྱུར་ཆེ་གྲོན།
སྣ་ཚོགས་འབད་ཅིང་གུས་པས་བསྒྲུབས་ཀྱང་གྲོན་བྱ་མིན་པ་འགྲོན་མ་ཡིན།
གང་ཞིག་གང་གིས་རང་ཉིད་ཀྱིས་བསགས་ལོངས་སྤྱོད་སྐལ་ལྡན་དེ་ལ་ནི།
འདི་དག་འདི་ཡིས་བྱས་ཞེས་མྱོངས་པའི་བློ་ཅན་འབྲས་མེད་དེ་དག་སེམས། 16

ཞེས་པ་སྐྲ་དེ་མཛའ་གཏུགས་དང་། ལྡན་པའི་གཉེར་གྱིས་རབ་འབད་དེ།
བསྐུལ་ནས་གཅིག་པུ་གསང་བ་ཡིས། ཀོང་འཕུང་གི་ནི་དྲུང་དུ་སོང་། 17

སྐྲ་རེ་བཟུང་ནས་དེ་ཡིས་ནི། ཉུ་གྲོ་དྷ་ཡི་ཤིང་ལ་སྤྲས།
མཆོད་པར་བ་ཙ་བ་གཏོད་པ་ལ། ངས་ནི་ཆས་ནས་ཁྱོད་ཅན་འོངས། 18

ཐུ་དག་ཁྱིར་ར་ཁྱོད་ལ་བདག། གཞན་གྱིས་མ་ཐུས་མཆོད་པ་བྱེད།
ནོར་པ་གཞན་དུ་ཁྱོད་བདག་གིས། བཅད་བསྒྲིགས་བཏགས་ལ་ཧུ་བོར་འཕངས། 19

ཞེས་པ་དེ་ཡི་ཚིག་ཐོས་ནས། སྐྲ་ནི་ཤིང་ལ་བཀྲས་པ་དག།
འཕྲལ་ལ་འཛིགས་པས་འཁྲུགས་གྱུར་ཏེ། འདར་བར་བྱེད་ཅིང་རབ་བསམས་པ། 20

तदधिष्ठातृदेवश्चेत् पूजालुब्धः करोति तत् ।
पूर्णोपहारपूजां किं स्वयं सृजति नात्मनः ॥ १४ ॥

प्राप्तव्यं प्राप्य यदि वा घुणाक्षरपदोपमम् ।
काकतालीयसंवादात्तद्दत्तं मन्यते जनः ॥ १५ ॥

प्राप्तव्यं यत् फलपरिणतौ कर्मणां प्राप्यते तत्
नानायत्नप्रणयपतनैर्लभ्यते न त्वलभ्यम् ।
यद्येनैव स्वयमुपचितं भोगभागी स तस्मिन्
एतेनैतत् कृतमिति मुधा मन्यते मुग्धबुद्धिः ॥ १६ ॥

इति ब्रुवाणः सस्नेहैरनुबन्धेन बान्धवैः ।
प्रेरितः स ययौ मूढ एकाकी पादपान्तिकम् ॥ १७ ॥

स कुठारं समादाय न्यग्रोधतरुमभ्यधात् ।
पूजायां मूलघाते वा सज्जोऽहं त्वामुपागतः ॥ १८ ॥

पुत्रप्रदातुः पूजां ते करिष्याम्यकृतां परैः ।
नयां त्वामन्यथा छित्वा दग्ध्वा पिष्ट्वा क्षिपाम्यहम् ॥ १९ ॥

इति तद्वचनं श्रुत्वा देवता वृक्षवासिनी ।
सहसैव भयोद्विग्ना कम्पमाना व्यचिन्तयत् ॥ २० ॥

འདོད་པའི་བུ་འམ་ནོར་དག་ནི། བདག་གིས་སུ་ལའང་སྦྱིན་པ་མེད།
རང་གི་ལས་ཀྱིས་ཐོབ་པ་ལ། སྐྱེ་བོ་བདག་གིས་སྦྱིན་པར་སེམས། 21

གང་འདི་སྟོབས་ཀྱིས་བུ་སློང་ཞིང་། ལས་ཀྱི་སྟོར་བསམ་མ་ཐོབ་ན།
ལྷ་ཉིད་གཙོད་དུ་འོངས་གྱུར་པ། འདི་ནི་སྔོན་ཆད་མེད་པ་འོངས། 22

འབྲས་དོན་གཉེར་བས་མཆོད་བྱ་ནི། མཆོད་པ་གང་འདི་ལུགས་ཙམ་སྟེ།
ལས་ཀྱི་བཅིངས་པའི་འབྲས་ཐོབ་པ། སུ་ཡིས་བྱིན་ཅིང་གང་དུ་ལྟ། 23

སྐྱེས་བུ་རང་གི་ལས་ཀྱིས་ནར། བསོས་བ་བསྒྲུབ་པ་མིན་པ་ལ།
རྩིས་མཁན་འཛིན་པ་ཉིད་མ་ཡིན། སྨན་པ་མ་ཡིན་སྔགས་པའང་མིན། 24

བུ་མིན་བྱེད་པ་འདི་ལ་ནི། ཤིང་ནི་བཙད་པར་ནུས་བརྟགས་ཡོད།
ཚུལ་མིན་དག་ལ་མངོན་ཞེན་པའི། ཕག་མེད་ཉམས་པ་བུ་མིན་ཅི། 25

ཤིང་ནི་བཙད་ན་གཞན་དུ་བདག། གནས་པར་མི་ནུས་བདེ་བ་མེད།
འགྲོགས་པས་གོབས་ཙན་དགར་བ་ནི། ཐུབ་པ་ཉམས་ལའང་སྡུག་བསྔལ་སྐྱེད། 26

དེ་དག་བསམས་ནས་བགྱི་ཕྱིར་གྱི། ཁང་པར་མྱུར་བར་དེ་སོང་ནས།
དོན་ནི་དེ་ལ་བརྗོད་ནས་ནི། ཡོངས་སུ་སྨག་ནས་སྨྲར་སྨྲས་བ། 27

རྟག་ཏུ་བདག་ནི་རྫོང་པ་དེར། སྐྱེ་བོ་ཉམས་ཀྱི་མཆོད་གྱུར་ཀྱང་།
སྣ་ཚོགས་དོན་གཉེར་ཉེར་གནས་པས། བདག་ནི་ཤིན་ཏུ་གཟིར་བར་གྱུར། 28

न मया कस्यचित् स्नुर्वित्तं वा दत्तमिच्छया ।
जनः स्वकर्मसम्प्राप्तं मद्दत्तमिति मन्यते ॥ २१ ॥

इदन्त्वपूर्व्वमायातं पुत्रार्थी यदयं बलात् ।
कर्म्मयोगादसम्प्राप्तौ दैवतं छेत्तुमागतः ॥ २२ ॥

स्थितिमात्रमिदं पूज्यः पूज्यते यत् फलार्थिभिः ।
कर्म्मबद्धफलालाभे क्व देवः केन दापितः ॥ २३ ॥

चिकित्सायामसिद्धायां व्याधौ पुंसः स्वकर्म्मणा ।
श्लाघ्यन्ते नैव गणका न वैद्या न च मन्त्रिणः ॥ २४ ॥

वृक्षच्छेदविकल्पोऽस्ति नचास्याकार्य्यकारिणः ।
अन्यायाभिनिविष्टानां किमकार्य्यं प्रमादिनाम् ॥ २५ ॥

वृक्षच्छेदे न शक्नोमि स्थातुमन्यत्र निःसुखा ।
सङ्गादाभ्यासिकी प्रीतिर्मुनीनामपि दुस्त्यजा ॥ २६ ॥

इति सञ्चित्य तूर्णं सा गत्वा शक्रस्य मन्दिरम् ।
तमर्थं विनिवेद्यास्मै परित्रस्तावदत् पुरः ॥ २७ ॥

जनेन पूज्यमानापि वृक्षे तस्मिन्नहं सदा ।
नानार्थार्थिभिरत्यर्थं सोपवासैः कदर्थिता ॥ २८ ॥

འགའ་ཡིས་ལེགས་བྱས་བདག་ལ་ཐོབ། འགའ་ཞིག་ཁ་ནི་འོག་ཕྱོགས་གྱུར།
གསོ་སྦྱོངས་མི་བསྲུན་བརྟུལ་ཞུགས་ཀྱིས། གཞན་ནི་དེ་ཉིད་ན་རབ་ཆགས། 29

སོང་བའི་རྗེས་སུ་འགྲོ་ཉིད་ཀྱིས། སྐྱེ་བོ་གྲགས་པ་ལ་སྟོད་ཉམས།
གདུང་བ་ཐམས་ཅད་གཞོམ་པའི་སྐད། སྦྱངས་པ་བདག་ཅག་ཉིད་དུ་གྱུར། 30

སྐྱེ་བོ་བློ་གྲོས་མི་གཙོ་བས། མི་བཟད་གཅེས་པར་གྱུར་ཀྱང་བདག།
བསམ་པ་དེ་ཡི་ཡོན་ཏན་ལ། ཆགས་པས་ཤིང་ནི་གཏོང་ནི་ནུས། 31

ཏྲི་ལ་ཆགས་པའི་བྱུང་བ་འདམ་གྱིས་འཆིང་བའི་ཉོན་མོངས་ལྡན་པར་འཇུག།
པད་ཙིའི་རོ་བྱུང་ངང་པ་ཉིད་ནི་འདམ་གྱི་འཇིགས་པ་ཏེ་མི་བྱེད།
གྲང་བས་གཟིར་བའི་སྐྱེ་བོ་དུ་མས་འཁྲུགས་པའི་མེ་ནི་ཡོངས་མི་འདོད།
གང་ལ་གང་ཞིག་ཉེར་མཁོ་དེ་ལ་དེ་ཡི་སྐྱོན་ནི་ངེས་པར་བཟོད། 32

དེ་སྐད་ཤིང་བྲལ་གདུང་བ་ལས། ཁྱབ་བདག་བདག་ནི་བསྐྱབ་པར་འོས།
གང་ཕྱིར་ལུས་ཅན་རྣམས་ཀྱི་གནས། གཏོང་བ་ལུས་ནི་གཏོང་དང་མཚུངས། 33

ཞེས་པ་དེ་ཡི་འབད་པ་ཡིས། གསོལ་གདབ་མོ་ལོ་ཟླ་དགའ་བས།
ཁྱིམ་བདག་གིས་ནི་བུ་ཐོབ་བའི། ལས་ཀྱི་དབང་ནི་ཡང་དག་བསམ་པས། 34

སྐབས་དེར་ལྷ་མིན་དགྲ་བོ་ཡིས། སྐབས་གསུམ་པ་ཡི་ལྷ་ཡི་བུ།
བློ་བཟང་ཞེས་པ་བཏང་བ་ཡི། དུས་ལ་བབ་པ་མཐོང་གྱུར་ཏེ། 35

लभन्ते सुकृतात् केचित् केचित् गच्छन्त्यधोमुखाः ।
तत्रैवान्ये प्रलीयन्ते हठमूर्खाः खलव्रतैः ॥ २९ ॥

गतानुगतिकत्वेन प्रसिद्धिशरणो जनः ।
सर्व्वार्त्तिपरिहाराय मौर्ख्यान्मामेव धावति ॥ ३० ॥

उद्वेजिताप्यहं तीव्रं जनेनाकृतबुद्धिना ।
तदं त्यक्तुं न शक्नोमि तद्गुणावर्ज्जिताशया ॥ ३१ ॥

बन्धक्लेशं विशति[1] मधुपः पङ्कजं गन्धलुब्धः
पङ्कातङ्कं गणयति विशास्वादने नैव हंसः ।
शीतार्त्तश्च त्यजति न जनः पावकं धूमधूम्रं
तस्मिन् दोषं स किल सहते यस्य येनोपयोगः ॥ ३२ ॥

तस्मात्त्वद्वक्षवियोगार्त्तां त्रातुमर्हसि मां विभो ।
शरीरत्यागसदृशः स्थानत्यागो हि देहिनाम् ॥ ३३ ॥

अर्थितः प्रणयेनेति पौलोमीरमणस्तया ।
पुत्रलाभं गृहपतेः कर्म्मायत्तमचिन्तयत् ॥ ३४ ॥

अत्रान्तरे वृत्रशत्रुर्देवपुत्रं त्रिपिष्टपे ।
सुमतिं नाम सम्प्राप्तच्युतिकालं व्यलोकयत्[2] ॥ ३५ ॥

---

१ H व्रजति । २ H अचिन्तयत् ।

མི་བསྲུན་ལ་བདུད་གྲགས་པ་ཉམས་པ་བཞིན་དུ་འཕྲེང་བ་ཕྲེང་ཅན་གྱུར་ཅིང་།
དམན་གྱུར་སྐྱོང་བ་བཞིན་དུ་མཛེས་པ་མྱུན་པ་དག་དང་ཡོངས་འདྲིས་བྱུང་བར་གྱུར།
བསོད་ནམས་ཡོངས་སུ་ཟད་ལས་གཏོར་པས་བཞིན་དུ་དུལ་བྱིས་ཀྱང་ནི་གནས་དག་བྱས།
ཞི་སྣང་སྐྱོན་བཅས་བློ་བཞིན་དེ་ནི་ལྷུང་བ་གསལ་བྱེད་དཀར་བ་མེད་པར་གྱུར། 36

ལེགས་པ་རབ་སད་ཡོན་དན་ཅན། ས་ལ་དཔལ་ལྡན་གྲགས་པ་ཡིས།
བློ་བཟང་བུ་ཉིད་དུ་སོང་ཞེས། དེ་ལ་ལྷ་ཡི་བདག་པོས་སྨྲས། 37

དེས་སྨྲས་སྟོན་པ་ཤཱཀྱ་ཐུབ། ཟླ་མེད་ཀྱི་ཆེ་ཆོས་ཀྱི་ནི།
འཁོར་ལོ་རབ་ཏུ་བསྐོར་མཛད་པའི། མདུན་དུ་དུས་རིང་གལ་ཏེ་བདག། 38

རབ་ཏུ་བྱུང་བ་འདོད་པ་ལ། ཁྱོད་ཀྱིས་ཡང་དག་རྟོགས་བྱེད་ན།
ས་ལ་ལེགས་པར་རབ་སད་ཀྱི། བུ་ཉིད་དུ་ནི་བདག་གིས་འགྲོ། 39

ལྷ་ཡི་བུ་ཡིས་འདི་བརྗོད་པས། བརྒྱ་བྱིན་དེ་བཞིན་ཞེས་སྨྲས་ཏེ།
རྗེས་གནང་དེ་ནི་དེ་ནས་འགྲོས། དེ་ཡི་ཚང་མའི་དཀྱུ་ཙ་ཞུགས། 40

ལྷ་ནི་རང་གི་གནས་སོང་སྟེ། ལེགས་པར་རབ་སད་དེ་ལ་སྨྲས།
རབ་ཏུ་འབྱུང་ལ་མཆོག་དགའི་བུ། དགེ་བ་ཁྱོད་ལ་འབྱུང་བར་འགྱུར། 41

ཞེས་པ་ཐོས་ནས་ཁྱིམ་བདག་ནི། རབ་ཏུ་མགུ་ནས་ཁྱིམ་སོང་སྟེ།
བུ་ནི་རབ་ཏུ་འབྱུང་བ་དག། བདག་གིས་བཟློག་པར་བྱ་ཞེས་བསམས། 42

माला म्लानिमुपाययौ खलनतिक्लिष्टेव कीर्त्तिस्तदा
छाया प्रादुरभूत्तमःपरिचिता याच्ञेव दैन्योदये।
स्वेदः पुण्यपरिक्षये नव इवापायप्रकारास्पदं
तस्याभूदरतिर्निपातपिशुना सद्वेषदोषेव धीः ॥ ३६ ॥

गुणिनः सुप्रबुद्धस्य पृथिव्यां प्रथितश्रियः।
सुमते पुत्रतामेहि तमित्याह सुरेश्वरः ॥ ३७ ॥

सोऽब्रवीत्तत्र मां काले शास्तुः शाक्यमुनेः पुरः।
शक्तस्यानुत्तरोदार[1]धर्म्मचक्रप्रवर्त्तने ॥ ३८ ॥

प्रव्रज्यासादनाय त्वं यदि संबोधयिष्यसि।
तदहं सुप्रबुद्धस्य व्रजामि भुवि पुत्रताम् ॥ ३९ ॥

इत्युक्ते देवपुत्रेण शक्रेणोक्ते तथेति च।
च्युतः स तस्मादाव्रतस्तत्पत्न्याः कुक्षिमाविशत् ॥ ४० ॥

देवता स्वपदं गत्वा सुप्रबुद्धमभाषत।
प्रव्रज्याभिरतः साधो भविष्यति सुतस्तव ॥ ४१ ॥

इति श्रुत्वा गृहपतिः प्रहृष्टः प्रययौ गृहम्।
प्रव्रज्यां वारयिष्यामि पुत्रस्येति विचिन्तयन्[2] ॥ ४२ ॥

१ H and W/2 read ०दान०। २ All the MSS. read विचिन्तयत्।

དེ་ནས་དུས་ཀྱི་དེ་ཡིས་ནི། རྩང་མ་རོལ་བ་བ་ཞིམ་པ།
ཡན་ལག་ཐམས་ཅད་མཚན་ཉིད་ལྡན། ཁྱིམ་པ་གསེར་འོད་ཅན་དེ་བཙས། 43

དེ་སྐྱེས་ཉིད་ན་རིན་ཆེན་ནི། ཀུན་གྱི་རང་བཞིན་གདུགས་འཕྲུངས་ཏེ།
ཞིགས་བྱས་དཔལ་ནི་ཟླ་མེད་དང་། ངོ་མཚར་གཟུགས་དང་ལྡན་པ་བཞིན། 44

མཆོག་ཏུ་པ་ཡིས་གྲགས་འཕེལ་བས། རིག་པ་སྒྲ་ཚོལ་འབྱོར་པ་ནོར་བས།
ཚོགས་པའི་ཁང་པ་ལྟ་བུ་སྟེ། གྲགས་སྒྲིན་ཞེས་ནི་བྱ་བར་གྱུར། 45

ལྷ་ཡི་ཚིག་ནི་དྲན་གྱུར་ནས། དེ་ནི་རབ་ཏུ་བྱུང་རྟོགས་ཏེ།
གྲོང་དང་ཁང་པ་གྲོང་ཁྱེར་གྱི། སྔོ་ནོམས་པ་ཡིས་བསྲུང་པར་བྱས། 46

དེ་ནས་བརྒྱ་བྱིན་མངོན་ཕྱོགས་ཏེ། སྟོན་གྱི་བགྲོ་བ་བརྟེན་པར་བྱས།
ཞི་བས་དྲན་པ་རབ་བྱུང་ལ། མངོན་པར་ཕྱོགས་ཤིང་གུས་པར་གྱུར། 47

ནམ་ཞིག་རང་གི་སྐྱིད་ཚལ་དུ། དལ་གྱིས་ཤིང་ཏེ་ཞོར་འགྲོ་དེས།
བཙོམ་ཧྲན་གྱིས་པ་བ་ཇི་ཞིག་ལྟར། ཉོན་པ་དག་ནི་མཐོང་བར་གྱུར། 48

སྙིང་ལ་བདེ་བས་ཡང་དག་རིག། རབ་ཞི་བདུད་རྩིའི་ཆར་འབབས་པ།
དེ་མཐོང་ཉིད་ནི་ན་འཕྲུལ་ནི། ཤིང་ཏེ་དག་ལས་དེ་ཡིས་བ་བས། 49

དེ་ལ་བསྐོར་བ་གསུམ་བྱས་ཏེ། དེ་ཡིས་ཞབས་པད་རྡུལ་དག་ལ།
དང་བས་བརྟན་པ་དེ་ཡིས་ནི། སྤྱན་གྱིས་གཟིགས་པ་དེས་ཕྱག་བཙལ། 50

ततः कालेन तत्पत्नी ललिता नाम बालकम्।
सर्व्वाङ्गलक्षणोपेतमसूत कनकद्युतिम् ॥ ४३ ॥

सर्व्वं रत्नमयं तस्य जातस्येव व्यजायत।
छत्रं मूर्त्तमिवाश्चर्य्यमुत्तंसं सुकृतश्रियः ॥ ४४ ॥

स यशोदाभिधानोऽभूत् यशोवृद्ध्या पितुः परम्।
विद्याकलाविभूतीनां समागमगृहोपमः ॥ ४५ ॥

देवतावचनं स्मृत्वा प्रव्रज्याशङ्कितः पिता।
तस्य चक्रे गृहपुरद्वारगोपुररक्षणम् ॥ ४६ ॥

अथाभ्येत्य स शक्रेण स्मारितः पूर्व्वसंविदा।
बभूव शमसंसिक्तः प्रव्रज्याभिमुखादरः ॥ ४७ ॥

स कदाचिन्निजोद्याने रथारूढः शनैर्व्रजन्।
ददर्श जिनमायान्तं भगवन्तं यदृच्छया ॥ ४८ ॥

हृदये सुखसंस्पर्शं वर्षन्तं प्रशमामृतम्।
तं विलोक्यैव सहसा रथादवततार सः ॥ ४९ ॥

तं त्रिः प्रदक्षिणीकृत्य तत्पादनलिनद्वयम्।
स ववन्दे प्रसादार्द्रदृशा तेनावलोकितः ॥ ५० ॥

དེ་ནས་རབ་དང་བཅོམ་ལྡན་ལ། རབ་བཏུད་དེ་ཡི་རྗེས་གནང་གིས།
དེ་ཉིད་ཐོབ་པར་སེམས་ཤིང་དེ། རང་གི་སྐྱིད་མོས་ཚལ་དུ་སོང་། 51

དེ་ནས་བཅོམ་ལྡན་འཇོམ་ལྡན་པས། དགེ་སློང་དེ་ཁྲལ་ལ་གསུངས་པ།
བདག་གི་བྲང་དུ་གཉེར་ཉུ་འདི། མཚན་མོ་རབ་ཏུ་འབྱུང་བར་འགྱུར། 52

ཞེས་གསུངས་བདེ་གཤེགས་རང་གནས་སུ། དགེ་སློང་ནམས་དང་ལྷན་ཅིག་གཤེགས།
བརྒྱ་བྱིན་གྱིས་སྨན་བུད་མེད་ལུས། གཞོན་ནུ་ཡིས་ནི་མཐོང་གྱུར་ཏེ། 53

བརྟགས་ཤིང་རྟོལ་ལ་ནི་གཙང་བ། སྲིད་བུའི་ཚོགས་ཀྱིས་འཁྲུགས་ཤིང་གནས།
སྐྱིད་མོས་ཚལ་གྱི་རོ་མཐོང་ནས། ཆགས་བྲལ་ལྡན་པ་དེས་བསམས་པ། 54

དང་བབ་གཟུགས་ནི་མཛེས་པ་དང་། སྡུག་པ་ནོན་པར་འགྱུར་བ་ཉིད།
བགས་པ་ཤ་ཚོགས་མི་ནོན་ཀྱིས། རང་བཞིན་དེ་ནི་འདི་ཉིད་དོ། 55

མིག་དགག་གསོ་ཞིང་དུས་ཟུང་ནི་རབ་ཀྱིས་རི་བོང་ཅན་གྱི་འོད་ཀྱི་མཛོད།
ལུས་དཔང་ཚོགས་རང་པ་དང་བབ་མཛེས་སྡུག་འགྲོ་བར་བགྲང་བ་འདི་དག་ནི།
ཟླ་བའི་བརྟན་གྱིས་ངེས་བྲད་འཁྲུགས་ཤིང་དབང་པའི་སྲིད་བུ་ནོར་ས་ཀྱིས་དཀྲིགས།
དག་ཞིང་རབ་ཟང་ཟ་ཤར་ནས་བསྒོམ་ཤིང་མཐའ་དག་གྱི་མཆིད་འཁྲུལ་འཁོར་མེད་ཉིད་
ཡ་དགག་ཐབས་ཅན་འཁྲུགས་པར་སྒྲ་བའདི་ལ་ཆགས་ཤིང་སྤྱངས་པས་མིག་སྒྲོགས་
ཀུ་བའི་དཀྱིལ་འཁོར་པ་ཆགས་ཐ་ཐས་ཉམས་པས་མཆོག་ཏུ་བདེ་བ་ཐོབ་གྱུར་པ།
ཀ་ཀ་ནས་བྲ་ཕྱིས་འདི་ནི་ཆགས་ཟབ་ངང་བ་དག་ལས་བྱིང་རྟོགས་བཞིན་འཇིག་ཅིང་
རིག་ལ་རིང་དགག་གིས་ཡིད་རྒྱང་བྲ་སྒྲས་ཐེས་ཅིར་རིང་དུ་འགྲོ་བར་འགྱུར། 57

भगवन्तं प्रणम्याथ प्रसन्नं तदनुज्ञया।
जगाम निजमुद्यानं स तमेव विचिन्तयन्॥ ५१॥

भिक्षुमश्वजिनं प्राह भगवानथ सस्मितः।
एषोऽन्तिकेऽद्य मे रात्रौ कुमारः प्रव्रजिष्यति॥ ५२॥

इत्युक्त्वा स्वपदं याते सुगते सह भिक्षुभिः।
शक्रनिर्म्मितमद्राक्षीत् कुमारः स्त्रीकलेवरम्॥ ५३॥

पूयपर्य्युषितक्लेदसीदत्कृमिकुलाकुलम्।
स दृष्ट्वा शवमुद्याने सोद्वेगः समचिन्तयत्॥ ५४॥

विकारा एव तारुण्यरूपलावण्यकान्तयः।
चर्म्ममांससमूहानामियं सा प्रकृतिर्न्नृणाम्॥ ५५॥

लोलल्लोचनमुन्मिषत्कुचयुगं कोपं शशाङ्कत्विषा
मेतत्तन्नवयौवनोदयलसल्लावण्यगण्यं वपुः।
यातं पूतिवसावसेकविकलं ताम्यत्कृमिव्याकुलं
क्लिन्नक्लोमयकृत्विकीर्णसकलक्लीहान्त्रनिर्यन्त्रताम्॥ ५६॥

अस्मिन् रागविमोहहारितदृशः सर्व्वाङ्गसङ्गोत्सवे
संलीनाः स्तनमण्डले हृतधियः प्रापुः परां निर्वृतिम्।
यस्मादेष गतस्पृहः कवलने वैमुख्यवक्रानन:
क्लेदोत्सादविषादकूणितमतिर्दूरङ्गतो जम्बुकः॥ ५७॥

ཞེས་བསམས་ཆགས་བྲལ་བག་ཆགས་ནི། སྨས་པ་ཡང་དག་གྱིས་གྱུར་ཏེ།
དེ་ནི་སྲིད་ཙམ་ལས་ཕྱིར་ཕྱོགས། རང་གི་ཁང་པར་དལ་གྱིས་སོང་། 58

སྐབས་དེར་ཉིར་ཕྱེད་འཇིག་རྟེན་གྱི། སྤྱོད་ཚུལ་རོ་བྲལ་མཐོང་བས་བཞིན།
སྐྱོ་ཞིང་རབ་ཞིར་མངོན་ཕྱོགས་ཏེ། ཉིན་བར་དག་ནི་ཉམས་པར་གྱུར། 59

ངལ་དུབ་མ་ལུས་ཡོངས་གཏོང་བར། འོས་པ་རབ་ཞིར་འགྲོ་འདོད་ཅིང་།
གྲུབ་མཚམས་མཁའ་ཡི་གོས་དམར་བསྟེན། ཉིན་མོ་རབ་ཏུ་བྲུང་བཞིན་གྱུར། 60

ཉི་མ་སྲིད་པའི་མིག་དག་ནི། འཇིག་རྟེན་པ་རོལ་གནས་སོང་ཚེ།
འཇིག་རྟེན་ཡོངས་བདང་ཉིན་མོ་ཡང་། དེ་ཡི་རྗེས་འབྲང་ཉིད་དུ་གྱུར། 61

དེ་ནས་འགྲོ་བསྟེན་གསར་བ་ཡི། རབ་རིབ་ལྡ་ངན་སྦྱོར་བ་དག།
སྒྲོན་མའི་དཀྱིལ་འཁོར་སྣང་བ་ཡིས། བཅེ་བས་བཞིན་དུ་རབ་ཏུ་བཀྲོག། 62

སྐབས་དེར་སྟོན་པ་རང་ཉིད་ནི། གྲགས་སྦྱིན་དག་ལ་བཅེ་བ་ཡིས།
གྲོང་ཁྱེར་ཀླུང་འགྲམས་པ་རོལ་དུ། དེ་འཁོབ་སྐད་དུ་ཡང་དག་གཤེགས། 63

གྲགས་སྦྱིན་གྱིས་ཀྱང་ཉིད་པར་གྱིས། ཏོག་ནོངས་མཚུངས་པ་ཡང་ཡང་དུ།
འཁོར་བ་སྙིང་པོ་མེད་པ་ཉིད། སེམས་ཤིང་ཉམ་པའི་ཁང་པར་ཞུགས། 64

ཁྱིང་བུ་རྒྱུད་མང་ཛ་ཛ་སོགས། ཅེ་དགའ་ལ་ཞིང་གཅིད་ལོག་པ།
མིག་ཧུར་གྱིགས་པས་འཁྲུགས་པ་ཡི། བུ་མེད་ནོར་བས་དེར་དེ་ཡིས་མཐོང་། 65

इति सञ्चिन्त्य सञ्जातगाढवैराग्यवासनः।
जगामोद्यानविमुखः स शनैर्निजमन्दिरम्॥ ५८॥

अत्रान्तरे दिनग्लानिखिन्नोऽभूत् प्रशमोन्मुखः।
विरसं लोकवृत्तान्तं विलोक्येव दिवाकरः॥ ५९॥

अशेषाशापरित्यागयोग्यं प्रशममीयुषः।
सन्ध्यारक्ताम्बरजुषः प्रव्रज्येव रवेरभूत्॥ ६०॥

लोकोत्तरपदं याते भानैा भुवनचक्षुषि।
वासरोऽपि परित्यज्य लोकं तदनुगोऽभवत्॥ ६१॥

ततः प्रत्यग्रतिमिरोद्वेगयोगं जगज्जुषाम्।
प्रदीपमण्डलालोकः कृपयेव न्यवारयत्॥ ६२॥

अस्मिन्नवसरे शास्ता यशोदद्यया स्वयम्।
पुरनद्याः परं पारं तत्राग्रै समुपाययैा॥ ६३॥

यशोदोऽपि दिनापायतुलया कलयन्मुहुः।
संसारासारतामेव शय्याभवनमाविशत्॥ ६४॥

वेणुवीणामृदङ्गादिविनोदैर्मदनिर्भराः।
तत्रापश्यत स्खललनाः श्रमनिद्रानिमीलिताः॥ ६५॥

ཁ་ཅི་བྱུད་མང་ལ་བཀོད་ཅིང༌། ལག་པའི་འཁྲི་ཤིང་ཛ་ངེར་གཏང༌།
བདེ་བ་སྐད་ཅིག་པ་ཉིད་ཀྱིས། སྡུག་བསྔལ་བསམ་གཏན་པ་ཞུགས་བཞིན། 66

གློས་རབ་ཤི་བ་བཞིན་དུ་ནི། གསོ་མེད་དེ་དག་མཐོང་གྱུར་ནས།
ལྷག་པར་ཆགས་བྲལ་ཡང་དག་སྐྱེས། ཡུན་རིང་དེ་ཡིས་ཡང་དག་བསམས། 67

ཀྱེ་མ་ཡུལ་ནི་འདི་དག་ཉམས། མཐུག་ཏུ་མཆོག་ཏུ་རོ་དང་བྲལ།
བྲུད་མེད་ཅེས་པ་འདི་ལྟ་ལ། སྨོངས་པ་ཉམས་ནི་མཆོག་ཏུ་གསུམ། 68

མཆོག་མིན་བདེ་བའི་སྨྲིན་གྲུས་ལ། གློག་གི་ཅེ་དཀའ་འདི་དག་ཉོབས།
གཅིད་ལོག་ཤི་བ་དག་ལ་ཡང༌། ཉོན་འཕྲུལ་གང་ན་འཛུམ་གང་ན། 69

འགའ་ཞིག་འོག་ཏུ་ཁ་བསྣུས་ཉམ་ཞིང་དེ་ཡི་གྲིབ་ནི་གཞན་དུ་བཀྲོག་སྟེ་སྨྲུང༌།
གཞན་ཡང་གན་ཀྱུལ་ཡན་ལག་ཀུན་བཀྱངས་ཁ་ཡི་སྦུ་གུ་ཉོན་པར་བྱེ་བར་གྱུར།
གཞན་དག་སྣ་ནི་གློན་ཞིང་དྲ་བས་ཐག་པ་ལ་ཆགས་བྱ་རོག་བབས་པ་བཞིན།
བདག་གི་ཁྲིམ་ནི་མིག་རྩམ་བྲུད་མེད་ཚོགས་ཉམས་ཉམ་འདྲེན་དུར་ཁྲོད་ལྟ་བུར་སྨྲོད། 70

དེང་ཉིད་རབ་བྱུང་དོན་གཅེར་བདག། གྲོང་ཁྱེར་ནང་ལས་བྱེར་འགྲོན་དེ།
སྨོངས་པ་བཀྲོག་སྐད་བཅོམ་ལྡན་འདས། ངེས་པར་བལྟ་རུ་འགྲོ་བར་བྱ། 71

ཞེས་བསམས་རིན་ཐང་ཆེ་བ་ཡི། རིན་ཅན་མཆིལ་ལྷམ་རྫང་ནས་ནི།
གྲོང་སྒྲུང་ཉོབས་ཀྱིས་མ་ཤེས་པར། བགྱི་ཀྱིན་ཀྱི་ནི་ནྱུ་ཡིས་སོང༌། 72

वीणाविन्यस्तवदना मृदङ्गार्पितदोर्लताः।
क्षणिकत्वात् सुखस्येव दुःखध्यानमुपागताः॥ ६६॥

विलोक्य स्रस्तवसनास्ता मृता इव निश्चलाः।
सञ्जाताधिकवैराग्यः स चिरं समचिन्तयत्॥ ६७॥

अहो बतास्मिन् विषये पर्य्यन्तविरसे परम्।
एवम्विधे वधूनाम्नि मुग्धानां भृशमादरः॥ ६८॥

विद्युद्विलसितान्यासामसत्सुखघनोदये।
सुप्तानाञ्च मृतानाञ्च क्व स्मितं क्व च विभ्रमाः॥ ६९॥

शेते काचिदधोमुखी विवलिता पृष्ठे च्युतास्यापरा
यातान्यापि विकाशितास्यविवरा सर्व्वाङ्गमुत्तानताम्।
अंशासक्तविभक्तमुक्तकवरीकाकैर्हतेवापरा
चित्रं मे भवनं विलीननयनस्त्रैणं श्मशानायते॥ ७०॥

अहमद्यैव निष्क्रम्य प्रव्रज्यार्थी पुरान्तरात्।
भगवन्तं व्रजाम्येव द्रष्टुं मोहनिवृत्तये॥ ७१॥

विचिन्त्येति समादाय महार्हे रत्नपादुके।
शक्रप्रभावात् स ययावज्ञातः पुररक्षिभिः॥ ७२॥

གྲོང་ཁྱེར་སྐྱ་ལས་མངོན་པར་ནི། རྒྱུ་སྐར་ཙ་སྒྲུང་མཆོག་ཕོབ་ནས།
འཁོར་བའི་གྲུ་རྣོན་འཕོས་པ་ཡིས། གདུང་བ་གཅོད་པར་བཙོན་པ་བཞིན། 73

བཅོམ་ལྡན་འབྱུང་པོ་དགོངས་པ་ཡིས། ཉི་ཤི་འོང་བ་གཟིགས་གྱུར་ནས།
དགྱེས་པས་དེ་ནི་བསྐྲུན་བ་ལ། བཞིན་དང་ཕྲ་མ་བཞིན་དུ་གྱུར། 74

དེ་ཡིས་རྗེས་མཐུན་གསེར་གྱི་མདོག ། ཕྱག་ནི་གཡས་པ་བརྐྱངས་མཛད་ནས།
སྐུ་ཡི་གཟི་བརྗིད་སྣང་བ་ཡས། ཕྱོགས་ཀྱི་མུན་པ་ཡོངས་སྤྲོགས་ཤིང་། 75

ཚུར་ཤོག་ཚུར་ཤོག་གནོད་མེད་ལ། ཉར་མེད་གནས་ནི་ཁྱོད་ཀྱིས་ཐོབ།
ཅེས་པ་འབྲུག་དབྱངས་ལྷར་སྣུག་སྒྲས། རིང་པོ་ནས་ནི་དེ་ལ་གསུངས། 76

བཅོམ་ལྡན་འདས་ཀྱི་གསུང་ཐོས་ནས། བདུད་རྩི་ཡིས་ནི་གང་བ་བཞིན།
ཡོངས་གདུང་བཏང་ནས་གྲགས་སྒྲོ་ནི། འཕྲུལ་ལ་བསིལ་བ་ཉིད་དུ་གྱུར། 77

རིན་ཅེན་རིན་ཅེར་མཆིལ་ལྷམ་ནི། སྒྲང་གི་ངོགས་སུ་དེ་ཡིས་དོར།
བགོལ་ཕྱིན་དེ་ཡིས་པ་རོལ་ཀྱི། བགྲམ་དུ་ཐར་པ་ཉིད་ཐོབ་གྱུར། 78

བཅོམ་ལྡན་དྲུང་དུ་ངེས་ཕྱིན་ཏེ། གདུང་བ་ཅན་གྱི་ཙན་དན་ཤིང་།
དང་བས་བརྟན་ལ་རྩར་ཕྱུད་ནི། ཞབས་ལ་གཏུགས་པས་རབ་ཏུ་བཏུད། 79

དེ་ནས་དེ་ལ་སྟོན་པ་ཡིས། གང་གིས་འདི་ནི་ཆགས་བྲལ་ཉིད།
འཕྲོབ་བ་མཚུངས་མེད་མཆོག་གྱུར་པ། ཞིགས་པའི་ཆོས་ནི་བསྟན་པར་མཛད། 80

अभिनिष्क्रम्य नगरात् वारां प्राप्य सरिद्वराम्।
संसारमरुसंक्रान्तं तापं त्यक्तुमिवोद्यतः ॥ ७३ ॥

तमायान्तं विलोक्यैव भगवान् भूतभावनः।
प्रीत्या सन्तरणे तस्य ययौ सोत्कण्ठतामिव ॥ ७४ ॥

स हेमवर्णमुद्यम्य दक्षिणं दक्षिणं भुजम्।
देहप्रभाप्रकाशेन तमः परिहरन् दिशाम् ॥ ७५ ॥

एह्येहि प्राप्नुहि पदं निरपायमनामयम्।
अभ्यधादिति तं दूरान्मेघघोषघनस्वनः ॥ ७६ ॥

श्रुत्वा भगवतः शब्दममृतेनेव पूरितः।
यशोदस्त्यक्तसन्तापः सद्यः शीतलतां ययौ ॥ ७७ ॥

त्यक्त्वा स सरितस्तीरे महार्हे रत्नपादुके।
दत्त्वावगाह्यामुत्तीर्य्य तां परं पारमाप्तवान् ॥ ७८ ॥

भगवन्तं स सम्प्राप्य तापचन्दनपादपम्।
प्रणनाम प्रसादार्हं चरणालीनशेखरः ॥ ७९

ततस्तस्यासमोत्कर्षशालिनीं धर्म्मदेशनाम्।
चकार शास्ता लेभेऽसौ यया विगतरागताम् ॥ ८० ॥

བརྟུལ་ཞུགས་བཟང་དེ་བཅོམ་ལྡན་དྲུང་། ལེགས་པར་གསུངས་པའི་ཆོས་འདུལ་ལ།
ཚངས་པར་སྤྱད་སྤྲད་རབ་ཏུ་བཀོད། འདོད་པ་རྫོགས་པ་ཉིད་དུ་གྱུར། 81

དེ་ནས་བུ་ནི་སོང་བ་དག། ལེགས་པར་རབ་མད་མང་པས་བྲིས།
དེ་བྲལ་མེ་ཡིས་གདུངས་པ་ཡིས། དེ་ནི་འཚོལ་དུ་ཕྱི་རོལ་སོང་། 82

མཛའ་དང་སྨོངས་པ་ཆེན་པོ་ཡིས། གཟིར་ཅིང་མྱ་ངན་ལྡན་པ་དེས།
རྒྱ་བོའི་ངོགས་ཀྱི་འགྲམ་དུ་ཕྱིན། རིན་ཅན་མཆིལ་ལྷམ་དག་ཀྱང་མཐོང་། 83

དེ་ཡིས་རྒྱ་བོ་ཡང་དག་བགོལ། བཅོམ་ལྡན་འདས་ནི་མཐོང་གྱུར་ཏེ།
དེ་ཡི་མཐུ་ཡིས་རབ་བསྒྲིབས་པས། མདུན་ན་གནས་པའི་བུ་མ་མཐོང་། 84

དེ་ནས་སླར་ཡང་བཅོམ་ལྡན་གྱིས། རབ་ཏུ་བཏུད་བྱས་དེ་ཡིས་ཡང་།
སྨོངས་པ་ཆོས་གདམས་རིགས་པ་ཡིས། འོད་ཀྱི་ཕུན་པ་བཞིན་དུ་སྒྲོགས། 85

དེ་ནས་སྨོངས་བྲལ་དེ་ཡིས་བུ། དྲི་མེད་འོད་ལྡན་མཐོང་གྱུར་ནས།
རྗེས་སུ་འདོད་ཅིང་གུས་པ་ཡིས། སྟོན་པ་ལྷག་པར་གནས་པ་བྱས། 86

དེ་ཡི་ཁྱིམ་དུ་བཅོམ་ལྡན་གྱིས། མཆོད་པ་རབ་ཏུ་བླངས་མཛད་ནས།
དེ་ནི་ཆུང་མར་བཅས་པ་ལ། དགེ་བའི་བསླབ་གནས་རབ་འབར་མཛད། 87

དེ་ནས་གྲགས་སྦྱིན་གྲོགས་པོ་ནི། དཔལ་དང་ལྡན་པ་རྣམས་ཀྱི་མཆོག།
དྲི་མེད་གང་པོ་ལག་བཟང་དང་། བ་གླང་བདག་ཅེས་བྱ་བ་བཞིས། 88

स्वाख्याते धर्मविनये ब्रह्मचर्य्याय सुव्रतः ।
स नियुक्तो भगवता प्रययौ पूर्णकामताम् ॥ ८१ ॥

सुप्रबुद्धः प्रबुद्धोऽथ श्रुत्वा निष्क्रान्तमात्मजम् ।
तद्वियोगाग्निसन्तप्तस्तमन्वेष्टुं विनिर्ययौ ॥ ८२ ॥

स शोकसहितस्नेहमोहेन महतार्दितः ।
व्रजन् ददर्श वारायास्तटान्ते रत्नपादुके ॥ ८३ ॥

स समुत्तीर्य्य सरितं भगवन्तं व्यलोकयत् ।
तत्प्रभावप्रतिच्छन्नं न तु पुत्रं पुरःस्थितम् ॥ ८४ ॥

ततः कृतप्रणामस्य तस्यापि भगवान् पुरः ।
धर्म्यया कथया मोहं त्विषा तमइवाहरत् ॥ ८५ ॥

वीतमोहस्ततः पुत्रं स दृष्ट्वा विमलद्युतिम् ।
शास्तुश्चकारानुमतः प्रणयादधिवासनाम् ॥ ८६ ॥

भगवानथ तद्गेहे कृत्वा पूजाप्रतिग्रहम् ।
तं पत्नीसहितं चक्रे शुद्धशिक्षापदोज्ज्वलम् ॥ ८७ ॥

ततो यशोदसचिवाश्चत्वारः श्रीमतां वराः ।
विमलाख्यः सुबाहुश्च पूर्णकोऽथ गवां पतिः ॥ ८८ ॥

བཅོམ་ལྡན་མདུན་ན་གྲགས་སྦྱིན་ནི། ཚངས་སྤྱོད་བརྟུལ་ཞུགས་ལ་ཆགས་པའི།
གྲགས་པ་ཕྱོགས་སུ་རབ་གསལ་བ། ཐོས་ནས་གནས་དེར་འོངས་པར་གྱུར། 89

དགེ་བ་སྦྱིན་པས་ཐོབ་གྱུར་པ། དེ་དག་ནོམས་ལ་བཅོམ་ལྡན་འདས།
དག་པའི་བཀའ་ཡི་སྐད་ཡང་ནི། འདུལ་བའི་ཆོས་ལ་བརྟན་པ་བསྒྲུབས། 90

བཞི་པོ་དེ་དག་གྲགས་སྦྱིན་དང་། དགེ་སློང་གཞན་པ་ལྔ་དག་སྟེ།
བཅུ་ཡིས་བཅོམ་ལྡན་དྲུང་དུ་ནི། དགྲ་བཅོམ་གནས་དག་ཐོབ་པར་གྱུར། 91

གྲགས་སྦྱིན་སྤྱོད་ཚུལ་ཐོས་གྱུར་ནས། དེ་ཡི་གྲོགས་པོ་སྐལ་ལྡན་གཞན།
ལྔ་བཅུས་སྟོན་པའི་དྲུང་དུ་ནི། ཕྱིན་ནས་དེ་མཚུངས་ཉིད་དག་ཐོབ། 92

ཚུལ་དེས་གསུམ་པ་སྐྱེས་གྱུར་པ། གཞན་ནི་བརྒྱ་ཕྲག་ལྔ་ཡིས་ཀྱང་།
དེ་དང་མཚུངས་པར་འདུལ་བའི་ཆོས། བཅོམ་ལྡན་འདས་ཀྱི་དྲུང་དུ་ཐོབ། 93

དེ་ནས་ནམ་ཞིག་དགེ་མཚན་ལས། དགེ་སློང་ཀུན་གྱིས་བཅོམ་ལྡན་ལ།
གྲགས་སྦྱིན་གྱིས་ནི་བསོད་ནམས་དྲིས། དེ་ལ་ཐབས་ཅན་མཁྱེན་པས་གསུངས། 94

སྔོན་ཆེ་ཡང་དག་རྫོགས་པ་ཡི། སངས་རྒྱས་བཅོམ་ལྡན་གཙུག་ཏོར་ཅན།
གྲོང་ཁྱེར་ལས་ནི་བསོད་སྙོམས་ཐོབ། པ་རོལ་ངོགས་འགྲམ་སྐད་ཅིག་བཞུགས། 95

ས་ཡི་བདག་པོ་ཚངས་པས་བྱིན། ལག་དེ་ནས་ནི་འགྲོ་བ་ཡི།
རྗེས་འབྲང་འོད་བཟང་ཞེས་པ་ཡིས། དེ་ནི་བཞུགས་པ་མཐོང་བར་གྱུར། 96

यशःप्रकाशितदिशं यशोदं भगवत्पुरः ।
ब्रह्मचर्य्यव्रतासक्तं श्रुत्वा तं देशमाययुः ॥ ८९ ॥

तेषां कुशलपाकेन प्राप्तानां भगवान् पुनः ।
विदधे धर्म्मविनये शासनं शुद्धशासनः ॥ ९० ॥

यशोदस्ते च चत्वारो भिक्षवः पञ्च चापरे ।
अर्हत्पदन्दश प्रापुस्तदा भगवतोऽन्तिके ॥ ९१ ॥

श्रुत्वा यशोदवृत्तान्तं धन्यास्तत्सचिवाः परे ।
पञ्चाशदन्तिकं शास्तुर्गत्वा तत्तुल्यतां ययुः ॥ ९२ ॥

शतपञ्चकमन्यच्च तद्वृत्तान्तोदितादरम् ।
तत्तुल्यं धर्म्मविनयं लेभे भगवतोऽन्तिके ॥ ९३ ॥

ततः कदाचिद्भगवान् कौतुकात् सर्व्वभिक्षुभिः ।
पृष्टः पुण्यं यशोदस्य सर्व्ववृत्तान्तमभाषत ॥ ९४ ॥

पुरा प्रत्येकसम्बुद्धः पुरात् सम्प्राप्तपिण्डकः ।
वारातटान्ते भगवान् शिखी क्षणमुपाविशत् ॥ ९५ ॥

वर्त्मना व्रजतस्तेन ब्रह्मदत्तस्य भूपतेः ।
अनुगः सुप्रभो नाम विश्रान्तं तं व्यलोकयत् ॥ ९६ ॥

ཉི་མའི་འོད་ཟེར་དྲག་པོ་ཡི། གདུང་བས་རྩོལ་དང་བཅས་གྱུར་པ།
དེ་མཐོང་ནས་ནི་དེ་ལ་རེས། གདུགས་དག་བཟུང་ནས་གྲིབ་བསིལ་བྱས། 97

དེ་ཡི་དྲུང་དུ་ཚངས་སྤྱོད་པ། དེ་ཡིས་བསྟན་པ་བཟུང་ནས་ནི།
སེམས་ནི་དྲི་མ་མེད་ཉིད་ལས། དགྲ་པ་མཆོག་ལྡན་ཐོབ་པར་གྱུར། 98

དེ་ནས་རབ་དང་བློ་ལྡན་པ། རྫོགས་སངས་རྒྱས་ཀྱིས་དེ་ལ་གསུངས།
འབྱུང་འགྱུར་ཤཱ་ཀྱ་ཐུབ་པའི། དྲུང་དུ་ཁྱོད་ནི་བྱང་ཆུབ་འགྱུར། 99

དེ་ཡིས་ངེས་པར་དེ་བརྟུངས་ཏེ། དུས་ཀྱིས་ལུས་ནི་བཏང་བྱས་ནས།
བློ་བཟང་ཞེས་པ་ལྷ་ཡི་བུར། མཐོ་རིས་སུ་ནི་ཡུན་རིང་འགྱུར། 100

བསོད་ནམས་ལྡན་པ་དེ་ཉིད་དང་། གྲགས་སྒྲིན་དགེ་ལེགས་གཏེར་འདི་སྟེ།
གྲགས་པ་ཡིས་ནི་གྲོགས་ནམས་ཀྱང་། དགེ་བའི་ཟམ་སྟེགས་ཉིད་དག་ཐོབ། 101

ས་བདག་ཀྲི་ཀི་ཞེས་བྱ་བ། རྒྱ་ཆེན་བློ་ཡིས་སྟོན་པ་ནི།
འོད་སྲུངས་སྐུ་གདུང་འདས་ལ། རིན་ཆེན་མཆོད་རྟེན་སྤྲོད་ཆེ་བྱས། 102

ས་ཡི་བདག་པོ་དེ་ཡི་བུ། གསུམ་པ་གྲགས་ལྡན་དགའ་བ་ཡིས།
ནོར་བུའི་མཆོད་རྟེན་དེ་ལ་ནི། གུས་པས་རིན་ཆེན་གདུགས་དག་བཀོད། 103

དེ་དང་བསོད་ནམས་ཕུན་ཡིས། ཕྱི་བ་འདི་ལ་གྲགས་སྒྲིན་ནི།
གྲགས་ཆེར་རིན་ཆེན་འབར་བ་ཡིས། གདུགས་ཀྱིས་བརྒྱན་པ་དག་ཏུ་སྐྱེས། 104

सस्वेदं तीव्रतापेन प्रचण्डकिरणे रवौ ।
तं दृष्ट्वा च्छत्रमादाय च्छायां तस्य चकार सः ॥ ९७ ॥

तस्यान्तिके ब्रह्मचर्य्यं समादाय सशासनम् ।
बभूव चित्तवैमल्यात् कुशलप्रणिधानवान् ॥ ९८ ॥

ततः प्रत्येकसम्बुद्धस्तमुवाच प्रसन्नधीः ।
भविष्यतः शाक्यमुनेरन्तिके बोधिमाप्स्यसि ॥ ९९ ॥

इत्युक्तस्तेन नियतं कालेन त्यक्तविग्रहः ।
सोऽभवत् सुमतिर्नाम देवपुत्रश्चिरं दिवि ॥ १०० ॥

स एष पुण्यवानद्य यशोदः श्रेयसां निधिः ।
सुहृदामपि सम्प्राप्तः कीर्त्या कुशलसेतुताम् ॥ १०१ ॥

कृकिर्नाम क्षितिपतिः काश्यपस्याकरोत् पुरा ।
शास्तुः शरीरे निर्व्वाणे रत्नस्तूपमुदारधीः ॥ १०२ ॥

यशस्वी नाम तनयस्तृतीयस्तस्य भूपतेः ।
भक्त्या तस्मिन्मणिस्तूपे रत्नछत्रं न्यवेशयत् ॥ १०३ ॥

तेनापि पूर्व्वपुण्येन जन्मन्यस्मिन्महायशाः ।
जातो यशोदश्छत्रेण रत्नदीप्तेन भूषितः ॥ १०४ ॥

དེ་ལྟར་སྐྱེ་བ་གཞན་ལ་ལེགས་བྱས་གྱིས་པས་ཅི་བ་བཅིངས།
ལྷབ་ལྷུར་དཀར་གྲགས་བའི་འོད་ཟེར་གྱིས་པའི་མེ་ཏོག་ཅན།
དགེ་བ་དེ་ཡིས་ཆོས་ཀྱི་སྤྲོན་པ་རབ་གྱིས་འབྲས་སྨིན་འདི།
དེ་སྐད་ཐོས་ནས་དགེ་སློང་ཚོགས་དེས་ཡ་མཚན་ཐོབ་པར་གྱུར། 105

ཞེས་པ་དགེ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པ་དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་གྲགས་སྦྱིན་གྱི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པའི་ཡལ་འདབ་སྟེ་དྲུག་ཅུ་ཙ་གཉིས་པའོ།།

इत्यन्यजन्मसुकृतोदयबद्धमूलः
सोन्मेष एष शशिशुभ्रयशोऽंशुपुष्पः ।
धर्मद्रुमः पृथुतरः फलितोऽस्य साधोः
श्रुत्वेति विस्मयमवाप स भिक्षुसङ्घः ॥ १०५ ॥

इति क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां यशोदावदानं नाम द्विषष्टितमः पल्लवः ॥

Chapter LXIII

འོད་སྣང་ཆེན་པོའི་རྟོགས་བརྗོད་དོ།

བརྒྱ་བྱིན་ལྷུང་དང་ཚུ་སོགས་ལྷ་ཉམས་དང་།
ཐུབ་མཆོག་ཉམས་ཀྱང་གང་སྣད་ཉམས་འགྱུར་དུ།
འགྱུར་བའི་དུས་བདེ་ཅ་ལྷུར་གཅོད་པའི་གནས།
ཡ་མཚན་ཅན་དེ་གང་སྲུ་ཙང་བའི་མིན། 1

མ་ག་དྷ་གྲོང་ཐང་ཆེན་དུ། སཱ་ལ་ཆེན་པོའི་རིགས་མཁྲུངས་པ།
ཉྒྲོ་དྷ་ཡི་དོག་ཅེས་པ། གཉིས་སྐྱེས་གྲགས་པའི་དཔལ་ལྡན་བྱུང་། 2

དེ་ཡི་ཆུང་མ་གཟུགས་བཟང་མ། ཞེས་བ་ཁང་པའི་སྐྱིད་ཚལ་ན།
རོལ་པས་རྟེན་ཤིང་གི་ཕྲལ་རི། འོག་དུ་བུ་ནི་ཉི་འོད་བསྐྱར། 3

གསེར་གྱི་འོད་ཟེར་རབ་འབར་བའི། བུ་དེ་སྐྱེས་པ་ཙམ་ཉིད་ལ།
གྲགས་པ་ལྟར་དཀར་ལྷ་ཡི་གོས། ཤིང་དེ་ལས་ནི་རབ་དུ་བྱུང་། 4

པི་ཕྲམ་སྐྱེལ་ཞེས་བྱ་བ། བྲིས་པ་པདྨའི་མིག་ཅན་དེ།
ཉིག་དང་སྦྲུ་ཅལ་ཐྲོ་སྦྲངས་ཤིང་། དཔལ་དང་ལྡན་ཅིག་ཉམས་པར་རྒྱལ། 5

त्रिषष्टितमः पल्लवः ।

महाकाश्यपावदानम् ।

शक्रवायुवरुणादयः सुरा
विक्रियां मुनिवराश्च यत्कृते ।
यान्ति तत् स्मरसुखं तृणायते
यस्य कस्य न स विस्मयास्पदम् ॥ १ ॥

द्विजन्मा मागधग्रामे विश्रुतश्रीर्महास्थले ।
न्यग्रोधकल्पनामाभून्महाशालकुलोद्भवः ॥ २ ॥

तस्य भार्य्या सुरूपाख्या गृहोद्यानविहारिणी ।
असूत सुतमर्काभं पिप्पलस्य तरोरधः ॥ ३ ॥

जातमात्रे सुते तस्मिन् दीप्तजाम्बूनदद्युतौ ।
दिव्यांशुकं यशःशुभ्रं तस्मात् प्रादुरभूत्तरोः ॥ ४ ॥

स पिप्पलायनो नाम बालः कमललोचनः ।
विद्याकलाकलितधीर्व्यवर्द्धत सह श्रिया ॥ ५ ॥

དེ་ཉིད་པ་ཡིས་གསོལ་བཏབ་ཀྱང་། ཏོག་ཏུ་ཁྱིམ་ཐབ་ལས་ཕྱིར་ཕྱོགས།
ཕྱུལ་ལ་སྣང་ལྟར་དབེན་པ་ནི། ཉི་མེད་བསམ་པ་ལྷུན་བར་གྱུར། 6

པ་ནི་རིགས་བརྒྱུད་ཆད་པ་ཡིས། འཇིགས་ནས་ཡང་ཡང་གསོལ་བཏབ་སྟེ།
དེ་ལ་སྨྲས་པ་ཁྱིམ་ཐབ་ཀྱི། འཆིང་བ་ལ་ནི་བདག་མི་སྤྱོད། 7

ཡབ་གཅིག་འདོད་པ་བདག་མི་འདོད། བདག་གི་བློ་གྲོས་ཚངས་སྤྱོད་ལའོ།
རང་འདོད་ཞི་བ་དོར་ནས་ནི། སྲིད་པའི་འཆིང་བ་སུ་ཞིག་འདོད། 8

དང་པོར་སྤྱིར་པ་སྒྲིག་ཏུ་བས་མཆི་མ་ཏོག་ཏུ་འབབ་ལ་རབ་ཏུ་འཇུག།
མཐོངས་པར་ལག་པ་གདང་བས་གདུང་བའི་ལམ་ལ་བཞིན་པར་མདུད་པ་མཛད།
འཕྲེང་བའི་ཐག་པས་འཁོར་བའི་བཀའ་ཡི་དམ་ཚིག་དག་ལ་གསོ་བ་འཆིང་།
ཁྱིམ་ཐབ་ཡིད་ནི་སྨོངས་པ་གནས་པས་ཉེར་བཙོམ་ཉམས་ཀྱི་དགའ་བའི་རྒྱུ། 9

ན་ཚང་གཞོན་ནུའི་འཁྲི་ཤིང་གར་གྱི་རླུང་གིས་བསྒྱོད་པའི་ཧ་དགའི་རྗེས་འབྲང་བའི།
ཀྱོད་མང་སྦྲིང་བུའི་སྒྲ་ནི་ཁྱིམ་ཐབ་དུས་སུ་སྤྲོ་ལྡན་གང་གི་ན་མཉན་པ།
དེ་དག་ལ་བརྟེན་ཀྱི་ཀྱུར་བུ་ཞིས་ཆུང་ནས་ཆེ་དེ་སྨྲ་ཞིང་དམན་གྱུར་པ།
མཆི་མ་ཀླུ་བར་ཐིགས་ཐིགས་འབབ་པས་མདོན་པར་སྤྲར་བའི་སྒྲ་གྲགས་ཐོས་མི་འགྱུར 10

ཞེས་པ་འབད་པ་དྲག་པོ་ཡིས། པ་དང་མ་ལ་ངེས་སྨྲས་ནས།
བརྩོམ་པས་དྲན་པ་དགེ་མཚན་གྱིས། ཕྲུ་གུ་ཡང་དག་སྐྱེས་པ་བཞིན། 11

स पित्रा प्रार्थ्यमानोऽपि विवाहविमुखः सदा ।
बभूव विषयद्वेषी विवेकविशदाशयः ॥ ६ ॥

वंशच्छेदभयात् पित्रा स पुनःपुनरर्थितः ।
तमूचे रोचते मह्यं न पाणिग्रहबन्धनम् ॥ ७ ॥

न तात कामकामोऽहं ब्रह्मचर्ये मतिर्मम ।
शमस्वाच्छन्द्यमुत्सृज्य कस्येष्टं भवबन्धनम् ॥ ८ ॥

वाष्पस्याद्या सततपतने होमधूमैः प्रवृत्तिः
सत्यग्रन्थिर्व्यसनसरणौ तुल्यहस्तार्पणेन ।
संसाराज्ञासमयचलने बन्धनं माल्यदाम्ना
मोहारोहोपहतमनसां हर्षहेतुर्विवाहः ॥ ९ ॥

यैर्नृत्यानिललोलबाललनावल्लीविलासानुगा
वीणावंशरवा विवाहसमये मोत्साहितैर्न श्रुताः ।
हा पुत्रेति वधूप्रलापकलनक्लीवा न तेषां श्रिताः
श्रूयन्ते गुरुवाष्पगद्गदगलज्ञाढाभियोगा गिरः ॥ १० ॥

इत्युक्त्वा तीव्रनिर्बन्धं पितरं जननीञ्च सः ।
हेमकन्थां समादाय कुशलैः शिल्पिभिः कृताम् ॥ ११ ॥

དེ་ཉིད་པ་ཡིས་གསོལ་བཏབ་ཀྱང་། རྟག་ཏུ་ཁྲིམ་ཐབ་ལས་ཕྱིར་ཕྱོགས།
ཡུལ་ལ་སྣང་ལྡན་དབེན་པ་ནི། ཏྲི་མེད་བསམ་པ་ལྡན་བར་གྱུར། 6

པ་ནི་རིགས་བརྒྱུད་ཅན་པ་ཡིས། འཇིགས་ནས་ཡང་ཡང་གསོལ་བཏབ་སྟེ།
དེ་ལ་སྨྲས་པ་ཁྲིམ་ཐབ་གྱི། འཆིང་བ་ལ་ནི་བདག་མི་སྤྱོད། 7

ཡབ་གཅིག་འདོད་པ་བདག་མི་འདོད། བདག་གི་ཐྲ་ ཀྲིལ་ ཚ་ལ་སྤྲོ་
རང་འདོད་ཞེ་བ་དོར་ནས་ནི། སྲིད་པའི་འཆིང་བ་སུ་ཞིག་འདོད།

དང་པོར་སྤྱིན་པ་སྲིག་ཏུ་བས་མཆི་མ་རྟག་ཏུ་འབབ་ལ་རབ་ཏུ་འཇུག།
མཚོངས་པར་ཕག་པ་གཏང་བས་གདུང་བའི་ལས་ལ་བརྟེན་པར་མདུད་ མཛད།
འཕྲེང་བའི་ཐག་པས་འཁོར་བའི་བཀའ་ཡི་དམ་ཚིག་དག་ལ་གཡོ་བ་ ང་།
ཁྲིམ་ཐབ་ཡིད་ནི་སྐྲོངས་པ་གཏན་པས་ཉེར་བཅོམ་ཉམས་ཀྱི་དགའ་པའི 9

ན་ཚང་གཉེར་ཉུའི་འཕྲི་ཤིང་གར་གྱི་ལྡུང་གིས་བསྐྱོད་པའི་ཏེ་དགའི་རྗེས་འབྲ.
ཕྱུར་མང་སྤྲིང་བུའི་སྐྲ་ནི་ཁྲིམ་ཐབ་དུས་སུ་སྒྲོ་ལྡན་གང་གི་ན་མཉན་པ།
དེ་དག་ལ་བརྟེན་ཀྱི་རྒྱ་བུ་ཞིས་ཚང་མས་ཚིའི་སྐྲ
མཆི་མ་སྤྱི་བར་ཐིགས་ཐིགས་འབབ་པས་མཛོད་ཅ

ཞེས་པ་འབད་པ་བྲག་པོ་ཡིས། པ་དང་མ་ལ་རིས་སྤྲ
མཛོས་བས་བྲ་བ་དགེ་མཚན་གྱིས། གྲུ་གུ་ཡང་དག་སྐྱེས

स पित्रा प्रार्थ्यमानोऽपि विवाहविमुखः सदा ।
बभूव विषयद्वेषी विवेकविशदाशयः ॥ ६ ॥

वंशच्छेदभयात् पित्रा स पुनःपुनरर्थितः ।
तमूचे रोचते मह्यं न पाणिग्रहबन्धनम् ॥ ७ ॥

न तात कामकामोऽहं ब्रह्मचर्य्ये मतिर्मम ।
शमस्वाच्छन्द्यमुत्सृज्य येष्टं भवबन्धनम् ॥ ८ ॥

वाष्पस्वाद्या सततपर ामधूमैः प्रवृत्तिः
सत्यग्रन्थिर्व्यसनसर व्यहस्तार्पणेन ।
संसाराग्नासमय न्धिनं माल्यदाम्ना
मोहारोहे सा हर्षहेतुर्विवाहः ॥ ९ ॥

वाप्सुननानायकस्त्रीविलासानुगा
ये हसमये मोत्साहितैर्न श्रुताः ।
येर्नृत्या धूमलापकलनस्रीवा न तेषां श्रिताः
वीणा वाष्पगद्गदगलज्ञाढाभियोगा गिरः ॥ १० ॥
हा

ा तीव्रनिर्बन्धं पितरं जननीञ्च सः ।
कन्यां समादाय कुशलैः शिल्पिभिः कृताम् ॥ ११ ॥

དེ་ནས་བྲམ་ཟེ་སེར་སྐྱ་ཡིས། བུ་མོ་གསེར་གྱི་བུ་མོ་བས།
འོད་ལྷག་བཟང་མོ་ཞེས་པ་ཡི། ཡོངས་པ་ཅན་དུ་ནས་ཞིག་མཐོང་། 20

མཛེས་མ་ཁྲིམ་ཐབ་ལས་ཕྱིར་ཕྱོགས། ཆགས་བྲལ་དབེན་པ་དང་ལྡན་ཞིང་།
གསེར་རིན་མ་དང་སར་སྐྱལ། རྗེས་འགྲོ་བཤད་པ་དེ་ཡིས་བསྒྲངས། 21

བུ་མོའི་པ་ཡིས་དེར་སྤྲས་པ། འོད་སྲུངས་རིགས་སྐྱེས་འཛིག་རྟེན་ན།
ནྱ་གྲོ་དྷ་ཡི་རྟོག་པ་ཡིན། རིགས་མཆོག་རིགས་ནི་ནོམ་པར་གྲགས། 22

འོན་ཀྱང་མཛེས་མ་འབབ་བ་ཡིས། ནོར་ནི་བརྟགས་ནས་སྦྱིན་པར་བྱ།
དབུལ་བའི་ཤུགས་རིངས་ལྡན་མ་དེས། པ་ཡི་ཡིད་ནི་གདུང་བར་བྱེད། 23

ཆུང་མ་འཐབ་མོ་ལ་ཆགས་དང་། བུ་མོ་ནོར་མེད་ལ་སྦྱིན་དང་།
བུ་ནི་གདུང་བས་ཉེར་བཙོས་ནོར་བས། སེམས་ལ་ཁབ་བསྒྲིགས་ལྟ་བུ་ཡིན། 24

ཆུ་གཏེར་གྱི་ནི་སྐྱེས་བུ་མཆོག་ལ་དཔལ་མོ་བྱིན་བྱས་དེ།
ཅི་སྟེ་དེ་ནི་སྤོབས་ལྡན་ལ་སློང་མིའུ་ཐུང་ཞེས་ནས།
ད་ལྟའང་ལྷ་དང་ལ་ཆགས་རྟ་གདོང་མེ་ཡི་རང་བཞིན་གྱིས།
གདུང་བ་དྲག་པོ་ཤུགས་རིངས་དང་བཅས་ངེས་པར་གཏོང་མི་བྱེད། 25

དེ་སྐད་ནོར་ནི་བཙལ་བྱས་དེ། དེ་འབྱོར་མངོན་མཐོ་ཞེས་གྲུར་ནས།
དམ་པའི་རིགས་ལ་བུ་མོ་སྦྱིན། དམ་པའི་ཡོན་དྲ་ནོར་གྱི་དབང་། 26

ततः कदाचिद् वैशाल्यां कपिलस्याग्रजन्मनः ।
कन्यामपश्यद्भद्राख्यां हेमकन्याधिकप्रभाम् ॥ २० ॥

विवाहविमुखीं कान्तां तां वैराग्यविवेकिनीम् ।
स हेमशुल्कां कपिलं ययाचे कथितान्वयः ॥ २१ ॥

तं कन्याजनकः प्राह सत्कुलं कुलविश्रुतम् ।
लोके न्यग्रोधकल्पस्य गोत्रे जातस्य काश्यपे ॥ २२ ॥

किन्तु कन्या प्रयत्नेन धनमन्विष्य दीयते ।
दरिद्रोच्छ्वासिनी सा हि पितुर्दहति मानसम् ॥ २३ ॥

पत्नी कलहसंसक्ता कन्यका निर्धनार्पिता ।
व्यसनोपहतः सूनुस्तत्ताश्चेतसि सूचयः ॥ २४ ॥

दत्वा श्रियं जलनिधिः पुरुषोत्तमाय
ज्ञात्वाथ वामनतरं बलियाचनया तम् ।
अद्यापि सक्तवड़वानलरूपशोक-
सोच्छ्वास एव न विमुञ्चति तीव्रतापम् ॥ २५ ॥

तस्माद्वित्तं समन्विष्य ज्ञात्वा तद्विभवोन्नतिम् ।
दास्यामः सत्कुले कन्यां धनाधीना हि सद्‌गुणाः ॥ २६ ॥

ཞེས་པ་བུ་མོའི་པ་དང་དེའི། བུ་ནོར་མས་ཀྱིས་ཀྱང་བརྗོད་ཐོས་ནས།
དེ་པ་ཉིད་ཞེས་སྨྲས་གཉིས་ཆྲིས་ནི། གཞོན་ནུའི་པ་ཡི་གར་དུ་སོང་། 27

གསེར་གྱི་མཛེས་མ་ལས་ལྷག་པའི། བུ་མོ་ཐོབ་ཅེས་དེ་ཡི་ཚིག།
ཀྱཻ་གྲོ་ཏྲཱ་ཡི་རྟོག་པ་ཡིས། ཐོས་ནས་ཀུན་དགའ་རྒྱས་པར་གྱུར། 28

བུ་མོ་ཚངས་སྤྱོད་དོན་གཉེར་མ། ཐོས་ནས་ཕི་སྦལ་སྐྱེས་ནི།
སྐྱོང་མོ་བ་ཡི་ཆས་ཀྱིས་དེའི། ཁྱིམ་དུ་རང་ཉིད་དལ་གྱིས་སོང་། 29

མགྲོན་དང་བཀུར་སྟི་ཐོབ་གྱུར་པ། མཁས་པ་དེས་དེར་དེ་ལ་དྲིས།
ཚངས་སྤྱོད་དོན་དུ་གཉེར་ཤེས་ནས། རེ་བ་རྫོགས་པས་རབ་སྨྲས་པ། 30

དགེ་བ་ཚངས་སྤྱོད་དོན་གཉེར་བའི། ཕི་སྦལ་སྦྱིན་བྲམ་ཟེ་བདག།
གང་གི་ཆེད་དུ་བྲམ་ཟེ་དེས། ཁྱོད་ནི་འབད་པས་བསླངས་པའོ། 31

ཁྱིམ་ཐབ་ལས་ནི་ཕྱིར་ཕྱོགས་པ་བདག། པ་ཡིས་ཤིན་ཏུ་དོན་དུ་གཉེར།
བཟང་མོ་ཁྱོད་ཀྱང་འདི་ལྟ་བུར། མཚུངས་པར་དགའ་བས་ཡང་དག་འགྲོགས། 32

ཞེས་པ་དེ་ཡི་ཚིག་ཐོས་ནས། རབ་དགའ་དེ་ཡིས་དེ་ལ་སྨྲས།
ཉི་ཞིང་དུལ་བས་ཁྱིམ་ཐབས་འདི། ཡུ་ཅག་ལ་ནི་འགལ་བ་མེད། 33

དེ་ནས་ཡང་དག་འོས་པ་ཐོབ། རབ་དགའ་སྤྲོ་བ་རྒྱས་པ་དེ།
རང་གི་ཁྱིམ་དུ་སོང་ནས་ནི། པ་ཡི་ཚིག་དག་ལ་ཡིས་བླང་། 34

इति कन्यापितुः श्रुत्वा तत्पुत्रीणाञ्च भाषितम् ।
तथेत्युक्त्वा द्विजः प्रायात् कुमारजनकान्तिकम् ॥ २७ ॥

सुवर्णवर्णलावण्या प्राप्ता कन्येति तद्वचः ।
न्यग्रोधकल्पः श्रुत्वैव बभूवानन्दनिर्भरः ॥ २८ ॥

ब्रह्मचर्य्यैषिणीं श्रुत्वा कन्यकां पिप्पलायनः ।
स्वयमेवार्थिवेशेन प्रययौ तद्गृहं शनैः ॥ २९ ॥

सम्प्राप्तातिथिसत्कारः स दृष्ट्वा तत्र तां कृती ।
ब्रह्मचर्य्यार्थिनीं ज्ञात्वा प्राह पूर्णमनोरथः ॥ ३० ॥

कल्याणि ब्रह्मचर्य्यार्थी विप्रोऽहं पिप्पलायनः ।
यत्कृते तेन विप्रेण त्वं प्रयत्नेन याचिता ॥ ३१ ॥

अहं विवाहविमुखः पित्रा चात्यर्थमर्थितः ।
त्वमप्येवम्विधा भद्रे दिष्ट्या तुल्यः समागमः ॥ ३२ ॥

इति तस्य वचः श्रुत्वा प्रहृष्टा तमुवाच सा ।
आवयोरविरुद्धोऽयं विवाहः शमसंयमात् ॥ ३३ ॥

ततः समुचितावाप्तप्रहर्षोत्साहपूरितः ।
निजं गत्वा स भवनं पितुर्वाक्यममन्यत ॥ ३४ ॥

ཞེས་པ་བྲ་མོའི་པ་རང་དེའི། བྲ་ནོམས་ཀྱིས་ཀྱང་བརྗོད་ཐོས་ནས།
དེ་པཉྫིན་ཞེས་སྤྲས་གཉིས་སྐྱེས་ནི། གཞོན་ནུའི་པ་ཡི་གདང་དུ་སོང་། 27

གསེར་གྱི་མཛེས་མ་ལས་ལྷག་པའི། བྲ་མོ་ཐོབ་ཅེས་དེ་ཡི་ཚིག།
ཀྲུ་གྲོ་དྷ་ཡི་རྟོག་པ་ཡིས། ཐོས་ནས་ཀུན་དགའ་རྒྱས་པར་གྱུར། 28

བྲ་མོ་ཚངས་སྤྱོད་དོན་གཉེར་མ། ཐོས་ནས་པི་སྦྲ་ལ་སྐྱེས་ནི།
སྐྱོང་སོ་བ་ཡི་ཚས་ཀྱིས་དེའི། ཁྱིམ་དུ་རང་ཉིད་དལ་གྱིས་སོང་། 29

མགྲོན་དང་བཀུར་སྟི་ཐོབ་གྱུར་པ། མཁས་པ་དེས་དེར་དེ་ལ་དྲིས།
ཚངས་སྤྱོད་དོན་དུ་གཉེར་ཞེས་ནས། རེ་བ་རྫོགས་པས་རབ་སྨྲས་པ། 30

དགེ་བ་ཚངས་སྤྱོད་དོན་གཉེར་བའི། པི་སྤྲ་ལ་སྐྱེས་བྲམ་ཟེ་བདག།
གང་གི་ཆེད་དུ་བྲམ་ཟེ་རིས། ཁྱོད་ནི་འབད་པས་བསླངས་པའོ། 31

ཁྱིམ་ཐབ་ལས་ནི་ཕྱིར་ཕྱོགས་བདག། པ་ཡིས་ཤིན་ཏུ་དོན་དུ་གཉེར།
བཟང་མོ་ཁྱོད་ཀྱང་འདི་ལྟ་བུར། མཚུངས་པར་དགའ་བས་ཡང་དག་འགྲོ

ཞེས་པ་དེ་ཡི་ཚིག་ཐོས་ནས། རབ་དགའ་དེ་ཡིས་དེ་ལ་སྨྲས།
ཉི་ཤིང་དུལ་བས་ཁྱིམ་ཐབས་འདི། ཡུ་ཅག་ལ་ནི་འགལ་བ་མེད།

དེ་ནས་ཡང་དག་འོས་པ་ཐོབ། རབ་དགའ་སྤྲོ་བ་ཆ
རང་གི་ཁྱིམ་དུ་སོང་ནས་ནི། པ་ཡི་ཚིག་དང

इति कन्यापितुः श्रुत्वा तत्पुत्रीणाञ्च भाषितम्।
तथेत्युक्ता द्विजः प्रायात् कुमारजनकान्तिकम्॥ २७॥

सुवर्णवर्णलावण्या प्राप्ता कन्येति तद्वचः।
न्यग्रोधकल्पः श्रुत्वैव बभूवानन्दनिर्भरः॥ २८॥

ब्रह्मचर्य्यैषिणीं श्रुत्वा कन्यकां पिप्पलायनः।
स्वयमेवार्थिवेशेन प्रययौ तद्गृहं शनैः॥ २९॥

सम्प्राप्तातिथिसत्कारः स दृष्ट्वा तत्र तां कृती।
ब्रह्मचर्य्यार्थिनीं ज्ञात्वा प्राह पूर्णमनोरथः॥ ३०॥

कल्याणि ब्रह्मचर्य्यार्थी विप्रोऽहं पिप्पलायनः।
यत्कृते तेन विप्रेण त्वं प्रयत्नेन याचिता॥ ३१॥

अहं विवाहविमुखः पित्रा चात्यर्थमर्थितः।
त्वमप्येवम्विधा भद्रे दिष्ट्या तुल्यः समागमः॥ ३२॥

इति तस्य वचः श्रुत्वा प्रहृष्टा तमुवाच सा।
आवयोरविरुद्धोऽयं विवाहः शमसंयमात्॥ ३३॥

ततः समुचितावाप्तप्रहर्षोत्साहपूरितः।
निजं गत्वा स भवनं पितुर्वाक्यममन्यत॥ ३४॥

མཐའ་ཡས་འོད་ནི་གྲུས་པ་དེ། ནོབ་པར་བརྟགས་ནས་སེར་སྐྱས་ཀྱང་།
རིན་ཆེན་མཆོག་གིས་བཀྲེན་པ་ཡི། བྲ་མོ་དེ་ལ་རབ་ཏུ་ཕྱིན། 35

འཁོར་པ་རིན་ཐང་ཆེ་བ་ཡིས། དེ་དག་ཁྱིམ་ཐབ་སློབ་པར་ཞུགས།
ཚངས་པར་སྤྱོད་པ་མ་ཉམས་ཤིང་། ནམ་འགྱུར་མེད་པར་འགྲོགས་པར་གྱུར། 36

དུལ་བའི་ངང་ཚུལ་དེ་དག་གི། གཟུགས་དང་ཡང་ཆོ་གྲུས་པའི་ཚོ།
ཡིད་ལ་བྱུང་བའི་བཀའ་བཅག་པས། འཁོར་བ་དམན་པ་ཉིད་དུ་གྱུར། 37

དེ་གཉིས་རིག་པ་བསྒྱུང་བའི་སྐད། རེས་ཀྱི་གཅིག་ནི་གཉིད་ལོག་ཅིང་།
གཅིག་ནི་ཡངས་ནས་མེལ་ཚེ་བྱེད། ཅེས་པ་ཉལ་བའི་ནོབ་གཞག་བྱས། 38

དེ་ནས་ནབ་ཞིག་མལ་སྟན་མཐར། དེ་ཡི་མིག་ནི་གཉིད་ཀྱིས་གྲུས།
ཐྲེབས་ཆོ་ཕི་སྤྲ་ལ་སྐྱེས་ཀྱིས། སྨྲུལ་ནི་ནག་པོ་མཐོང་བར་གྱུར། 39

དེ་ནས་དེ་ལག་འཁྲི་ཤིང་ནི། ལོགས་སུ་འཕྱང་བ་བཙེ་ལྡར་རེས།
རྡོ་ཡབ་མཐའ་དང་གོས་དག་གིས། བསྐུས་ནས་འཛེགས་པ་དེ་ལས་བསྒྲུངས། 40

འཕྲུལ་ལ་ལག་པ་བསྐྱོད་པ་ཡིས། སྐྲག་པའི་རི་དགས་མིག་ཅན་མ།
ཉམ་འདར་ཞིང་དོ་ཤལ་ནི། གཡོ་ལྡར་ན་རེས་ཁྲོ་ལ་སླས། 41

རྗེ་ཡི་སྲས་མོ་ཛེ་ལྟར་ན། ངེས་པར་དམ་ཚིག་བརྗོད་གྱུར་ཅིང་།
བརྗེར་བར་མ་བ་ཁོང་ཀྱི་བཀས། གང་འདི་ཉམ་པར་བསྣད་པ་སྐྱེས། 42

कपिलोऽपि समन्विष्य तमनन्तधनोदयम्।
प्रददौ तनयां तस्मै वररत्नैरलङ्कृताम्॥ ३५॥

तयोर्महार्हविभवैर्वृत्ते परिणयोत्सवे।
अलुप्तब्रह्मचर्य्योरुर्निर्विकारः समागमः॥ ३६॥

रूपयौवनसम्भारे तयोः संयमशीलयोः।
बभूव विभवग्लानिराज्ञाभङ्गान्मनोभुवः॥ ३७॥

पर्य्यायेणैकनिद्रायां जागर्त्त्येकः समुत्थितः।
इति तौ स्पर्शरक्षायै चक्रतुः शयनस्थितिम्॥ ३८॥

कदाचिदथ शय्यान्ते कालव्यालं व्यलोकयत्।
निद्रामुद्रितनेत्रायां भद्रायां पिप्पलायनः॥ ३९॥

ततः स तद्भयात्तस्या दोर्लतां पार्श्वलम्बिनीम्।
सदयश्चामरान्तेन ररक्षोत्क्षिप्य वाससा॥ ४०॥

सहसा बाहुचलनचला हरिणलोचना।
सा सकम्पकुचालोलहारा पतिमभाषत॥ ४१॥

आर्य्यपुत्र कथं नाम समयः सत्यवादिनः।
विस्मृतस्तव संजातो यदयं चित्तविप्लवः॥ ४२॥

ཁྱོད་ཀྱི་ནོར་འགྱུར་ངོ་ཚའི་རྒྱུན། ཤིན་ཏུ་ཆེ་ལྡན་འདི་ནི་ཅི།
ས་འཛིན་དག་ཀྱང་བརྙན་པའི་ཞུགས། གདོང་གི་དྲ་བ་ཡོངས་མ་ཡིན། 43

ཞེས་པ་དེ་ཡི་ཚིག་ཐོས་ནས། འཛུམ་ལྡན་དེ་ཡིས་དེ་ལ་སྨྲས།
མི་ལམ་ན་ཡང་བདག་གི་ཡིད། བཟང་མོ་ངེས་པར་བསླད་པ་མེད། 44

འོན་ཀྱང་འདིར་ནི་སྤྲུལ་ནག་འདི། འཇིགས་སུ་རུངས་པ་ཡོངས་སུ་རྒྱུ།
ཁྱོད་ཀྱི་ལག་པ་མལ་སྟན་ལས། འཕྱུང་བ་འཇིགས་ནས་བདག་གིས་བསྲུངས། 45

ཁྱོ་ཡི་ཚིག་འདི་ཐོས་གྱུར་ནས། དོགས་བཅད་དགའ་བ་རིས་སྨྲས་པ།
བདེན་པའི་ངང་ཚུལ་ཁྱོད་ཀྱི་བློ། འདོད་པས་ཐྲི་མར་བྱས་པ་མེད། 46

གདུག་པའི་སྤྲུལ་ནི་ཀླིགས་སུ་པ་སྟེ། ཆགས་པའི་ལྷོ་འབྱེས་མཆོག་ཏུ་འཇིགས།
སྤྲུལ་གྱིས་ལུས་གཅིག་འཛོམས་པ་སྟེ། འདོད་པས་ལུས་ནི་བརྒྱ་མཐར་བྱེད། 47

དེ་སྐད་ནོར་འགྱུར་འདི་དག་བསྒྲུངས། ཞེས་སྨྲས་དེ་ནི་ཆགས་དང་བྲལ།
དེ་ཡི་ཤིན་ཏུ་དུལ་བ་ཡང་། པི་སྤྲ་ལ་སྐྱེས་དག་གིས་བསྔགས། 48

དུས་ཀྱི་ཀུ་གྲྭ་ཧྲ་ཡི་ཏོག། ཆུང་མར་བཅས་པ་མགྲོ་རིས་སོང་།
རབ་མང་ཁྲིབ་གྲི་ཚོགས་དག་གིས། བསམ་པའི་ཁུར་ནི་དེ་ཡིས་བླངས། 49

ནུབ་ཞིག་དཔལ་མར་བཅུང་བའི་སྐད། ཁྱུ་མཆོག་ནོར་མས་ཀྱི་དཔལ་འཆོར་ལ།
བཟང་མོས་ཡོངས་སུ་བསྟན་པ་ཡིས། འཁོར་ནོར་པས་དག་ནི་ཡོངས་སུ་བསྐོས། 50

लज्जावहा विकारस्य केयमापतिता तव ।
त्यजन्ति धृतिमर्य्यादां भूधरा न तु साधवः ॥ ४३ ॥

इति तस्या वचः श्रुत्वा तामुवाच स सस्मितः ।
भद्रे नास्त्येव मनसः स्वप्नेऽपि मम विप्लवः ॥ ४४ ॥

किन्त्वेष कृष्णसर्पोऽत्र भीषणः परिवर्त्तते ।
बाहुस्ते शयनालम्बी भीत्या संरक्षितो मया ॥ ४५ ॥

एतत् पत्युर्वचः श्रुत्वा त्यक्तशङ्का जगाद सा ।
दिष्ट्या ते सत्यशीलस्य न काममलिना मतिः ॥ ४६ ॥

सर्पः साधुवराकोऽयं भयं रागोरगात्परम् ।
एकां हन्ति तनुं सर्पः कामः कायशतान्तकृत् ॥ ४७ ॥

रक्ष्यस्तस्माद्विकारोऽयमित्युक्त्वा विरराम सा ।
तीव्रञ्च प्रशशंसास्याः संयमं पिप्पलायनः ॥ ४८ ॥

न्यग्रोधकल्पे कालेन सभार्य्ये चिद्दिवं गते ।
प्रभूतगृहसंभारचिन्ताभारमुवाह सः ॥ ४९ ॥

कदाचित्तैलपानाय कृपाणान्तिलपीड़ने ।
तेन भद्रा समादिष्टा न्ययुंक्त परिचारिकाः ॥ ५० ॥

དཔལ་ནི་འཆོར་བ་དེ་དག་གིས། དཔལ་མར་བྲུབ་པར་སྒྲོག་ཆགས་ཚོགས།
སྤྲང་ཞིང་ཉམས་པ་མཐོང་གྱུར་ནས། སྙིང་རྗེ་བཅས་པས་པན་ཚོན་སྨྲས། 51

སྒྲོག་ཆགས་མང་པོ་ཡོངས་བཀྲུག་པས། ཀྱི་མ་བདག་ཀྱང་སྡིག་པ་ཅན།
ཡང་ན་གང་གི་ཚིག་གིས་བྲུས། སྡིག་པ་འདི་ཀུན་བཟང་མོ་ལའོ། 52

བཟང་མོ་ཁྱིམ་ནང་འཁོད་པ་ཡིས། དེ་གྲོས་ཆགས་ཐབ་ཉིད་དུ་གྱུར།
དེ་དུས་ཉིད་ན་བདག་པོ་ནི། ནང་ཞུགས་དབེན་པར་དེ་ལ་སྨྲས། 53

ཞིང་ལས་ཉོན་མོངས་ཀྱིས་གཟིར་བར། ཁྱུ་མཆོག་སྒྲོག་ཆགས་འཚོ་བ་སྟོན།
བཟང་མོ་བདག་གི་ཁྱིམ་གྱི་ཁུར། དགའ་དུ་ངོལས་འཛིན་ཡོངས་མི་བཟོད། 54

བདེ་བའི་ཕུན་ཚོགས་འདི་དག་རྣམས། མཇུག་དུ་རོ་བྲལ་སྙིང་པོ་མེད།
སྐྱང་ན་འདམ་བུའི་འདབ་མ་བཞིན། གདུང་བ་དག་ནི་སྐྱེད་པར་བྱེད། 55

ཁྱིམ་པ་རྣམས་ནི་སྡིག་པའི་འདམ། ཉོན་མོངས་ཉ་ཚིབས་རྡུ་བ་ཅན།
ཁྱིམ་ཉིད་དུ་ནི་ཉམས་འགྱུར་ཏེ། ལྷུངས་སུ་བླང་ནི་གཏན་པོ་བཞིན། 56

དེ་ལྟར་ཁྱིམ་གྱི་རྟོལ་བ་འདི། ཕྱུ་ཅག་གིས་ནི་གཏང་བར་འོས།
ཞེས་སྨྲས་ཆུང་མས་ཁས་བླངས་པས། ཞི་བ་ལ་ནི་ངེས་པར་གྱུར། 57

ཁྱིམ་དང་ཡོ་བྱད་བཅས་པ་ཡི། ནོར་རྣམས་སློང་ལ་ངེས་བྱིན་ནས།
རེ་བའི་ཞགས་པས་འཆིང་བ་ཀུན། རྣམ་པར་གྲོལ་ཏེ་ངེས་པར་བྱུང༌། 58

ताः पीड़िततिलास्तैलकुम्भेषु कृमिसञ्चयम्।
च्युतं विलोक्य सीदन्तमूचुः सकरुणा मिथः ॥ ५१ ॥

अहो नु पापमस्माकं बहुप्राणिपरिक्षयात्।
भद्रायाः सर्व्वमेतद्वा पातकं यद्गिरा कृतम् ॥ ५२ ॥

तच्छ्रुत्वान्तर्गृहगता भद्रा वैराग्यमाययौ।
तस्मिन्नेव क्षणे भर्त्ता प्रविश्योवाच तां रहः ॥ ५३ ॥

भद्रे गृहमहाभारश्रान्तोऽहं न सहे सदा।
कृषिक्लेशार्दितक्षप्राणहिंसानुशासनम् ॥ ५४ ॥

इमाः पर्य्यन्तविरसा निःसाराः सुखसम्पदः।
आस्वाद्यमानाः कुर्व्वन्ति नड़शाखा इव व्यथाम् ॥ ५५ ॥

क्लेशशैवालजालेषु पापपङ्केषु वेश्मिनः।
अवसन्ना गृहेष्वेवं पङ्केष्विव जरद्गवाः ॥ ५६ ॥

तस्माद्गृहसमारम्भत्यागयोग्योऽयमावयोः।
इत्युक्तानुमतः पत्न्या शान्त्यै निश्चयमादधे ॥ ५७ ॥

स दत्त्वा धनमर्थिभ्यो गृहञ्च सपरिच्छदम्।
निश्चक्राम समुन्मुक्तसर्व्वाशापाशबन्धनः ॥ ५८ ॥

དེ་ནས་འོད་སྲུངས་རིགས་ཉིད་ཕྱིར། འོད་སྲུངས་ཆེན་པོ་ཉིད་གྱུར་ཏེ།
དེ་དུས་ཡང་དག་རྫོགས་སངས་རྒྱས། འོད་སྲུངས་ཟླ་དུ་དེ་སོང་གྱུར། 59

མཆོད་རྟེན་བྲུ་མང་ཞེས་པ་ཡི། ཅི་བར་གནས་པ་དེ་ཅན་ཕྱིན།
འདུལ་བའི་ཆོས་ནི་རིས་ཕྱིན་པས། དགའ་བའི་བྱང་ཆུབ་ཐོབ་པར་གྱུར། 60

བཟང་མོ་ཡིས་ཀྱང་ཆགས་བྲལ་གྱི། བསྟན་པའི་ལམ་གྱི་འདུལ་བ་ཐོབ།
སྔོན་གྱི་བསོད་ནམས་ཡོངས་སྨིན་པས། དགེ་བ་དྲི་མ་མེད་པ་བསྟེན། 61

འོད་སྲུངས་ཆེན་པོ་ལྷ་ནམས་ཀྱིས། ཕྱག་འཚལ་ཉིད་ཐོབ་མཐོང་ནས་དེའི།
བསོད་ནམས་དགེ་སློང་ནམས་ཀྱིས་དྲིས། དེ་བཞིན་གཤེགས་པས་དེར་བཀའ་སྩལ། 62

ཟས་དང་འབྲུ་ནམས་མ་ལུས་རབ་ཏུ་བའི་དུས།
བསོད་སྙོམས་ནབ་པར་ལོག་ཅིང་ཤིན་ཏུ་མི་བཟད་ཆེ།
ནོར་ཆུང་སྐྱེས་བུ་ཡིས་ནི་ཀཱ་ཤི་གྲོང་ཁྱེར་དུ།
དགར་ཤི་ཀཱི་རང་གི་ཟས་ཀྱིས་ལེགས་པར་མཆོད། 63

མི་ཡི་བདག་པོ་ཀྲི་ཀིས་བྱས་པའི་མཆོད་རྟེན་ནི།
རིན་ཅན་གྱིས་སྤྲས་མཆོག་ཏུ་མཛེས་ལ་དེ་ཡི་བྲུ།
བསོད་ནམས་དང་ཚུལ་གྱིས་ཀྱང་དགེ་བ་ཆེན་པོའི་སྣང་།
ནོར་བུ་གསེར་གྱི་ནམ་པར་བཀྲ་བའི་གདུགས་དག་བཀོད། 64

सोऽथ काश्यपगोत्रत्वान्महाकाश्यपताङ्गतः।
तत्कालसम्यक्संबुद्धं काश्यपं समुपाययौ ॥ ५९ ॥

बहुपुत्राख्यचैत्यस्य मूले स्थितमुपेत्य तम्।
तद्दत्तधर्मविनयः शुद्धां बोधिमवाप्तवान् ॥ ६० ॥

भद्रापि लब्धविनया वैराग्याविष्टवर्त्मना।
प्राक्पुण्यपरिणामेन लेभे कुशलमुज्ज्वलम् ॥ ६१ ॥

महाकाश्यपमालोक्य सम्प्राप्तं सुरवन्द्यताम्।
तत्पुण्यं भिक्षुभिः पृष्टस्तानुवाच तथागतः ॥ ६२ ॥

प्रविरतनिखिलान्नशस्यकाले
विषमतरे विनिवृत्तपिण्डपात्रे।
कृशधनपुरुषेण काशिपूर्यां
नगरशिखी महितः स्वभोजनेन ॥ ६३ ॥

कृकिनरपतिना कृतेऽपि चैत्ये
वररुचिरत्नचिते तदात्मजश्च।
मणिकनकविचित्रमातपत्रं
व्यधित महत्कुशलाय पुण्यशीलः ॥ ६४ ॥

སྒྲ་བ་གཉིས་སྤྱི་བར་བསགས་པའི་བསོད་ནམས་ཆེར་གྱིས་པས།
ཉི་བའི་གནས་ཀྱི་འོད་སྣངས་ཆེན་པོ་ཉིད་ནི་འདི་ཡིས་ཐོབ།
གསེར་གྱི་དཔལ་བཞིན་དུ་མགོ་བའི་མཐུ་ནི་ཐོབ་གྱུར་ནས།
དགེ་བའི་ཙ་བའི་འབྲས་བུ་དགྲ་བཅོམ་གནས་ནི་ཐོབ་པར་འདོད། 65

ཞེས་པ་དགེ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པ་དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་འོད་སྣངས་ཆེན་པོའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པའི་ཡལ་འདབ་སྟེ་དྲུག་ཅུ་ཙ་གསུམ་པའོ།

जन्मद्वयोपचितपुण्यमहोदयेन
सोऽयं महोपपदकाश्यपतामवाप ।
लब्धोन्नतिः कनकताल[1] इव प्रभाव
महत्पदं कुशलमूलफलं विभर्त्ति ॥ ६५ ॥

इति क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां महाकाश्यपावदानं नाम त्रिषष्टितमः पल्लवः ॥

---

१ All the MSS. नाग ।

CHAPTER LXIV.

ནོར་བཟང་གི་རྟོགས་བརྗོད་ནི།

ཡལ་འདབ་མངོན་པར་གསར་པ་ལྟ་བུར་མཉེན་གྱུར་ཀྱང་།
སྲ་ཞིང་བརྟན་པ་དག་ནི་རྡོ་རྗེ་ལྟར་གྱུར་པ།
ཆེན་པོ་རྣམས་ཀྱི་ཡིད་ཀྱི་ནོར་བུ་དྲི་མ་དག།
མེད་པ་ལ་ཡང་ཆག་པ་དག་ནི་འགོ་བ་མིན། 1

ཀུན་ལ་རྗེས་སུ་བརྩེ་ལྡན་ཡབ་ཀྱིས་ཤཱཀྱ་ཡི།
གནས་རྣམས་ལྟ་བ་ཉིད་ལ་མཆོག་ཏུ་གསོལ་བཏབ་པ།
ཀུན་དགའ་བདུད་རྩི་བཅུད་ཀྱི་ཟླ་བ་སྟོན་པ་ནི།
གང་དག་ཚོ་ན་རང་གི་གྲུལ་སར་ཞུགས་གྱུར་པ། 2

དེ་དེའི་ཚེ་ན་ཐབ་གམ་དུ་སོང་རི་དགས་ཞིག།
ནོ་བའི་གྲུན་གྱིས་མིག་ནི་རབ་ཏུ་མཛེས་བྱེད་པ།
གྲགས་འཛིན་མས་ནི་མཛེས་པ་དག་གི་ཕྱོགས་རྣམས་སུ།
ཡ་མཚན་རབ་ཏུ་འབྲི་བའི་བདག་པོ་དེ་མཐོང་ནས། 3

चतुःषष्ठितमः पल्लवः ।

सुधनकिन्नर्य्यवदानम् ।

अभिनवकिशलयकोमल-
मनसामपि कुलिशकठिनधैर्य्याणाम् ।
महतां मणिविमलाना-
मपि भवति न रागसङ्क्रान्तिः ॥ १ ॥

शाक्यालये दर्शनमेव पित्रा
सर्व्वानुकम्पी भृशमर्थ्यमानः ।
यदा यदानन्दसुधारसेन्दु-
र्विवेश शास्ता निजराजधानीम् ॥ २ ॥

तदा तदा हर्म्यगता मृगाक्षी
कर्णावतंसीकृतनेत्रकान्तिः ।
कान्त्या दिशां विस्मयमुल्लिखन्तं
यशोधरा तं दयितं विलोक्य ॥ ३ ॥

དེ་དང་འགྲོགས་དང་འཁྲུད་པ་དག་གི་དེ་བྲལ་བའི།
དུག་གི་བསྒྱུལ་བ་བཞིན་དུ་མ་ལུས་ཕྱོགས་འཁོར་ཞིང་།
གྲོགས་པོ་བཞིན་དུ་ཀློག་པར་བྱེད་བའི་བརྟེན་པ་ནི།
དོར་ནས་ཁང་བཟང་དག་ལས་ལུས་ནི་རབ་ཏུ་འཕངས།

དག་པ་ཡལ་འདབ་ལྕང་མཆེར་ལུས་དང་ལྡན་པ་དེས།
གང་གང་ཆེ་ན་ལུས་ནི་རབ་ཏུ་འཕངས་གྱུར་པ།
དེ་དེ་ཆོ་ན་ཡིད་སྐྱབས་ཀྱིས་ནི་སྨོངས་པ་དེ།
བཙེ་བས་བརྟན་པའི་སྤྱན་ལྡན་བཅོམ་ལྡན་འདས་ཀྱིས་བསྐྱངས། 5

དེ་ནས་ནམ་ཞིག་ནགས་ཀྱི་མཐར་ནི་བཅོམ་ལྡན་ལ།
དེ་ཡི་དགེ་མཚར་དག་ལས་དགེ་སློང་ཚོགས་ཀྱིས་བྲིས།
ཆོམས་ཀྱི་འོད་ཟེར་ཟླ་བའི་འོད་ནོམས་དག་གིས་ནི།
མཆུ་ཡི་དམར་པ་འགེབས་པར་མཛད་པ་བཞིན་དུ་གསུངས། 6

བདག་དང་བྲལ་བས་རྟག་ཏུ་གསེར་བར་གྱུར་པ་ཡི།
གྲགས་འཛིན་མ་ནི་གང་ཞིག་གཟུ་ལུམས་འདི་དག་བྱེད།
བརྟེན་པ་འཕྲོག་ཅིང་སྨོངས་པ་ཉམས་པར་སྦྱོར་བ་འདི།
ཆགས་པའི་ཉམ་འཕྲུལ་ལྡན་པ་ཉམས་ཀྱི་རང་བཞིན་ཉིད། 7

तत्सङ्गमालिङ्गनयोर्निराशा
भ्रान्ताखिलाशा विषमूर्च्छितेव।
धृतिं वयस्यामिव वारयन्तीं
निरस्य सौधात्तनुमुत्ससर्ज॥ ४॥

यदा यदा पल्लवपेशलाङ्गी-
र्देहं समुत्स्रष्टवती सती सा।
तदा तदा मन्मथमोहितां तां
दयार्द्रचक्षुर्भगवान् ररक्ष॥ ५॥

ततः कदाचिद्भगवान् वनान्ते
तत्कौतुकाद्भिक्षुगणेन पृष्टः।
जगाद दन्तद्युतिचन्द्रिकाभि-
र्निवारयन् रागमिवाधरस्य॥ ६॥

यशोधरा मद्विरहेण नित्यं
करोति यत् साहसमेतदार्त्ता।
हरन्ति धैर्यं वितरन्ति मोह-
मेष स्वभावः स्मरविभ्रमाणाम्॥ ७॥

སྔོན་གྱི་སྐྱེ་བ་གཞན་ལ་དེ་དང་བྲལ་བ་ཡིས།
འདོད་པས་ནོན་པར་མོངས་པར་གྱུར་ཏེ་བདག་གིས་ཀྱང་།
གྱེན་དུ་ཡོངས་སུ་གཏུང་བདག་གི་ཕྱིར་གྱུར་པ།
རབ་མང་གདུང་བའི་ཉོན་མོངས་དག་ནི་ཉམས་སུ་མྱོང་། 8

གྲོང་མཆོག་ཏ་ཀྵི་ན་ཡི་གྲོང་། འཆི་མེད་ཡོན་ཏན་ཕུལ་བར་སྟོན།
ཡོན་ཏན་ཕུན་སུམ་ཚོགས་པའི་གཏེར། རྒྱལ་པོ་ནོར་ཞེས་བྱ་བ་བྱུང་། 9

ལག་བ་ཡིས་ནི་ས་ལ་འཁྱུད། དབྱངས་ཅན་དག་ནི་མགྲིན་པར་གྱུར།
ངག་གི་དཔལ་ནི་རབ་ཏུ་བསྟར། གྲགས་པ་ཁོ་ན་རབ་ཏུ་བསྒྲད། 10

དེ་ཡི་བཙུན་མོ་མཛེས་མ་ལ། བུ་ནི་ནོར་བཟང་ཞེས་བྱ་བ།
གཏེར་བརྒྱ་དང་ནི་གྲགས་པ་དང་། ལྷན་ཅིག་སྐྱེས་པ་བྱུང་བར་གྱུར། 11

རིག་གནས་ཀུན་གྱི་ཀུ་ཤུར་ཅན། རྟག་ཏུ་ནོར་གྱིས་བྱེད་པ་ཆགས།
རྡི་མེད་ནཛོམ་པ་སྐྱུ་ཅོལ་ཅན། གང་བའི་ཟླ་བ་ལྟ་བུར་མཛེས། 12

ས་བདག་དེ་དང་ས་གཏི་ཀ། བར་མེད་ས་བདག་ཐུང་གྱུར་པ།
ཁྲིམས་རྡུ་དབང་ཆེན་སྡེ་ཤིང་པ། གྱི་ཆེ་ནོར་པར་གནོན་པར་གྲགས། 13

དུས་མེད་དུས་སུ་བརྟག་ཅ་ཞིང་། ཀུན་གྱི་བདོག་ཀུན་འཇོག་བྱེད་པ།
བརྗོད་དཀའི་རྒྱ་དང་རྡུ་བ་རིས། གཞིར་བའི་སྐྱེ་གུ་སྐྱ་དང་བྱས། 14

मयापि तस्या विरहेण पूर्व्वं
जन्मान्तरे मारविमोहितेन ।
संसक्तसन्तापनिमित्तभूतः
खेदः प्रभूतव्यसनोऽनुभूतः[१] ॥ ८ ॥

पुरा जितामरपुरे सत्पुरे हस्तिनापुरे ।
राजा धनाभिधानोऽभूत् निधानं गुणसम्पदाम् ॥ ९ ॥

भुजेनालिङ्गिता भूमिः कृता कण्ठे सरस्वती ।
लक्ष्मीः प्रसाधिता येन कीर्त्तिरेव प्रवासिता ॥ १० ॥

रामायां तस्य जायायां तनयः सुधनाभिधः ।
अभवत् सहसञ्जातनिधानशतविश्रुतः ॥ ११ ॥

सर्व्वविद्याकुमुदिनीविकाशरसिकः सदा ।
कलावान्निर्म्मलरुचिर्यः पूर्णेन्दुरिवाबभौ ॥ १२ ॥

बभूव तस्य भूभर्त्तुर्भूपतिर्भूम्यनन्तरः ।
मानी महेन्द्रसेनाख्यः प्रख्यातपृथुविक्रमः ॥ १३ ॥

तेन दुःसहदण्डेन सर्व्वसर्व्वस्वहारिणा ।
अकालकालकल्पेन पीड़िताः मुमुचुः प्रजाः ॥ १४ ॥

१ $^{W}_{1}$ has the following additional S'loka:—
स्वयम्भ्वर्चनमाहात्म्यमथ वक्ष्यामि हे जिनाः ।
यदर्चनात् सुधनोऽसौ स्त्रीरत्नादिकमाप्तवान् ॥

ཆོས་མིན་ལ་ནི་ཞུགས་པ་དེའི། །གྲོང་ནི་ལེགས་བྱས་སྤྲོ་བ་དག །
ལོག་ཅིང་གདུང་བ་དྲག་པོ་ཡིས། །གདུང་བར་སྨིན་གྱི་ཚར་མ་པབ། 15

ས་སྐྱོང་རྗེས་སུ་མི་མཐུན་པ། །དེར་ནི་ལྷ་གའི་ཉེར་འཚོ་བྱུང་།
སྡུག་བསྔལ་ཅན་རྣམས་ཁྲོ་ནལ། །སྡུག་བསྔལ་གྱིས་པར་གྱུར་པ་ཡིན། 16

དེ་ནས་ཉོན་མོངས་ཀྱིས་ཁྲིད་གཟིར། །བདག་ངན་གྱིས་གདུངས་ཡིད་བྱུང་ཞིང་།
གྲོང་ནང་གནས་པ་ཐམས་ཅད་ནི། །གཅིག་ཏུ་འཚོགས་ནས་ནོམ་པར་བསམས། 17

རྒྱལ་སྣུན་མཚན་མོར་བྱེད་པ་ནི། །གསར་པའི་དཔྱ་ཟེར་འབེབས་པ་ཡིས།
མཆོག་ཏུ་སྐྱོ་བའི་ཚོགས་པ་ནི། །པདྨ་ཅན་བཞིན་ཟུམ་པར་གྱུར། 18

དུག་ཏུ་ངན་པར་ཞེན་པ་འདྲིས། །བདེན་མེད་སྨྲ་བའི་གྲོས་དག་གིས།
བདག་ཅག་བཅོར་ནས་གསོ་ཅན་དང་། །སྨན་དང་ཀླུ་མཁན་རྣམས་དག་བསོས། 19

དེ་ལའང་ས་བདག་སྡིག་པ་ཡི། །དགོད་བས་ཚར་མེད་སྡུག་བསྔལ་བ།
སྐྱེ་བོ་ཡང་དག་བརླག་བའི་དབང་། །ཀླུ་གི་སྐྱེད་པར་བྱེད་པ་སྐྱེས། 20

ས་སྐྱོང་ཤིན་ཏུ་ནོ་ཞིང་འཁོར་གྱི་སྐྱེ་བོ་རྩུབ་ཅིང་སྲུ་ཅོར་སྨྲོངས།
བློན་པོ་རྣམས་ཀྱང་གདུག་ཅིང་དྲག་པ་གཡོ་ལྡན་གྱི་རྒྱུ་དག་ལ་མཁས།
ཞབས་འབྲིང་གནས་དང་ཡིག་མཁན་མི་བཟང་ཁ་སྐྱོན་རབ་ཏུ་ཁྲོས་གྱུར་པ།
དམན་པ་འཇོམས་བྱེད་མ་རུང་ཚོགས་པ་འདི་དག་རྣམས་ནི་ཇི་ལྟར་བཟོད། 21

तस्याधर्म्मप्रवृत्तस्य निवृत्तसुकृतोत्सवे।
तीव्रोपतापसन्तप्ते पुरे न ववृषुर्घनाः॥ १५॥

प्रतिकूले महीपाले तत्र दुर्भिक्षविप्लवः।
बभूव व्यसनेष्वेव भवन्ति व्यसनोदयाः॥ १६॥

ततः क्लेशविशेषार्त्ताः सर्व्वे पुरनिवासिनः।
कुपतिव्यसनोद्वेगादेकीभूता व्यचिन्तयन्॥ १७॥

राज्ञा दोषाकरेणेयं जडेन जनता परम्।
प्रत्यग्रकरपातेन नलिनीव निमीलिता॥ १८॥

एष दुर्व्यसनी नित्यमसत्यामात्यसम्मतः।
अस्मान्निपीड्य पुष्णाति विटचेटकगायनान्॥ १९॥

कष्टा तत्राप्यनावृष्टिः पापशापेन भूपतेः।
दुर्भिक्षजननी जाता जनसंक्षयसाक्षिणी॥ २०॥

सुतीक्ष्णः क्ष्मापालः खरमुखरमूर्खः परिजनः
कदर्थाश्चामात्याः कटुकपटकौटिल्यपटवः।
पदस्थाः कायस्थाः विषमसुखरोगाः प्रकुपिताः
कथं सोऽयं सह्यः कृपणदलनो दारुणगणः॥ २१॥

དཔལ་ལྡན་ས་ཡི་བདག་པོ་ནི། ནོར་གྱིས་ཡུལ་འཁོར་སྐྱོང་བ་ཐོས།
བདག་ཅག་དེ་གྲོང་སོང་བ་ན། མཉེས་གཤེན་དེ་ཡིས་སྐྱོང་བར་འགྱུར། 22

ས་བདག་གང་གི་ཡུལ་འཁོར་ལ། བྲུ་བཞིན་རྟག་ཏུ་ལྷ་བྱེད་པ།
དེ་ཡི་ཡུལ་དུ་པ་ཡིས་ནི། ཁྱིམ་དུ་བཞིན་དུ་འཚོ་བར་བྱ། 23

དེ་ལྟར་ངེས་བསྐུལ་བས་དེ་དག་རྣམས། ཧ་སྟི་ན་ཡི་གྲོང་ཁྱེར་སོང་།
ལུས་ཀྱང་གནོད་བཅས་གཏང་བྱ་ན། ཡུལ་དང་གནས་ནི་སྨོས་ཅི་དགོས། 24

མི་བདག་དབང་ཆེན་སྡེ་ཡིས་ཀྱང་། རང་གྲོང་སྐྱེ་བོ་མེད་ཤེས་ནས།
འཁྱོད་པ་དྲག་པོས་ཁྲི་ལྡན་པར། བློན་པོ་ཆེན་པོ་ལ་སྨྲས་པ། 25

རྒྱལ་པོ་ནོར་གྱི་གྲོང་ཁྱེར་དུ། བདག་གི་གྲོང་གནས་སྐྱེ་བོ་རྣམས།
རབ་ཏུ་སོང་ཞེས་ཉན་སྣ་ནི། གསང་ནས་རྒྱུ་བ་དག་གིས་སྨྲས། 26

གལ་ཏེ་བདག་གི་དགྲ་གྲོང་དུ། དེ་དག་ཐུ་གིས་ཉིན་འགྲོ་ན།
གནམ་གྱི་ཉེར་འཚོ་ཐམས་ཅད་དུ། རི་མོས་ཀྱིས་ནི་འབྱུང་བ་ཉིད། 27

ཡང་ན་རྒྱལ་པོའི་སྐྱོན་གྱིས་ནི། བདེ་བ་འདོད་པས་དེ་དག་སོང་།
རྒྱལ་པོ་སུ་ཡིས་གྲོང་ཁྱེར་གྱིས། སྐྱེ་བོ་ལས་དང་དཔྱ་ལས་གྲོལ། 28

པལ་ཆེར་ཡོངས་སུ་འདྲིས་ལ་སྡང་། རྟག་ཏུ་གསར་པ་གསར་པ་འཚོལ།
རིང་ནས་གནས་པ་ཐམས་ཅད་ནི། ཀུན་གྱི་ཡིད་དུ་འོང་བ་ཡིན། 29

धनः श्रीमान् क्षितिपतिः श्रूयते राष्ट्रवर्द्धनः ।
गच्छामस्तत्पुरं सोऽस्मान् वत्सलः पालयिष्यति ॥ २२ ॥

अपत्यमिव राष्ट्रं यः सदा पश्यति भूपतिः ।
विषये जीव्यते तस्य जनकस्येव वेश्मनि ॥ २३ ॥

इति निश्चयमाधाय ययुस्ते हस्तिनापुरम् ।
त्याज्यः कायोऽपि सापायः किं पुनर्देशसंश्रयः ॥ २४ ॥

ज्ञात्वा महेन्द्रसेनोऽपि स्वपुरं निर्जनं नृपः ।
तीव्रानुतापः सामर्षं महामात्यानभाषत ॥ २५ ॥

धनस्य धनिनो राज्ञः पुरं मत्पुरवासिनः ।
प्रयाता इति नश्चारैः कथितं गूढचारिभिः ॥ २६ ॥

दुर्भिक्षखिन्ना यदि ते याता मम रिपोः पुरम् ।
तत् सर्व्वत्र भवन्त्येव पर्य्यायैर्दैवविप्लवाः ॥ २७ ॥

अथवा राजदोषेण गतास्ते सुखवाञ्छया ।
विष्टिदण्डकरोन्मुक्तः कस्य राज्ञः पुरे जनः ॥ २८ ॥

प्रायः परिचितद्वेषात् सदा नवनवैषिणः ।
दूरस्थ एव सर्व्वस्य सर्व्वो भवति वल्लभः ॥ २९ ॥

१ विष्टि means labour without remuneration for the service of the king.

གང་གིས་གཞན་གྱི་སྐྱེ་གུ་ནི། སྐྱོངས་པ་ཚུང་མ་བཞིན་དུ་འགྲོག།
ས་བདག་དེ་ལ་ཡོན་ཏན་ནི། བདག་ལས་ལྷག་པ་ཅི་ཞིག་ཡོད། 30

རེ་ཞིག་དེ་ཡི་གྲགས་པ་ནི། རབ་གཞིལ་ཐབས་དག་བསམས་པར་མཛོད།
གང་ཡང་ཕུན་སུམ་ཚོགས་པའི་རྒྱུ། དེ་དག་གཞོམས་པ་བསྒྲུབ་པར་མཛོད། 31

ཞེས་པ་རྒྱལ་པོའི་ཚིག་ཐོས་ནས། བློན་པོ་ཆེན་པོས་རབ་སྨྲས་པ།
ཀླུ་གཅིག་གང་གི་རྒྱལ་པོ་ནི། ནོར་དང་སྐྱེ་བོ་དར་བ་ཉོན། 32

ས་བདག་དེ་ཡི་དར་བ་ནི། གཟུགས་ཅན་བསོད་ནམས་ཀྱིས་བཏགས་བཞིན།
ཡུལ་ན་ཀླུ་ཡི་རྒྱལ་པོ་ནི། ཚུ་ན་ཅི་ཏྲ་ཞེས་པ་ཡོད། 33

དེ་ཡི་མཐུ་ཡིས་དུས་མིན་དུ། འབྲུ་ནི་ཕུན་སུམ་ཚོགས་པར་འགྱུར།
ས་བདག་ཕུན་སུམ་ཚོགས་ཀུན་གྱིས། ཅི་བ་ཞིང་ནི་ཕུན་སུམ་ཚོགས། 34

དེ་སྐད་རིག་པའི་སྟོབས་དག་གིས། ཀླུ་དེ་གལ་ཏེ་འགྲོག་ནུས་ན།
དེ་ཚེ་དེ་ཡི་སྐྱེ་གུ་རྣམས། རང་ཉིད་ཁྱོད་ལ་བརྟེན་པར་འགྱུར། 35

དེ་སྐད་སྔགས་སྟོབས་འབར་བ་ཡིས། སྒྲུབ་པ་པོ་འགའ་བཙལ་ནས་ནི།
ཀླུ་ཡི་རྒྱལ་པོ་འགྲོག་པར། བརྩོན་པ་དག་ནི་མྱུར་དུ་མཛོད། 36

ཞེས་པ་བློན་པོའི་ཚིག་ཐོས་ནས། ས་བདག་གིས་ནི་བདེན་ཞེས་སྨྲས།
རང་ཉིད་ཡོད་དར་ནོར་ཉམས་པའི། མི་བསྲུན་པ་རོལ་སྒྲོན་ལ་སྦྱོར། 37

अस्मदभ्यधिकः कोऽसौ तस्य भूमिपतेर्गुणः।
परेषां हरते येन मुग्धा जाया इव प्रजाः॥ ३०॥

उपायश्चिन्त्यतां तावत् तस्य दर्पप्रशान्तये।
समृद्धिकारणं यच्च तद्विघातो विधीयताम्॥ ३१॥

इति राजवचः श्रुत्वा महामात्या बभाषिरे।
श्रूयतां देव येनासौ राजा धनजनोर्ज्जितः॥ ३२॥

विषये नागराजोऽस्ति चित्रो नाम बह्लदकः।
तस्य क्षितिपतेर्मूर्त्तः पुण्यबद्ध इवोदयः॥ ३३॥

अकाले शस्यनिष्पत्तिस्तत्प्रभावेण जायते।
कृषिसम्पत्तिमूलाश्च भूभुजां सर्व्वसम्पदः॥ ३४॥

तस्माद्विद्याबलान्नागः संहर्त्तुं यदि शक्यते।
तदा यान्ति स्वयं तस्य प्रजास्त्वामेव संश्रयम्॥ ३५॥

दीप्तमन्त्रबलं कञ्चित्तस्मादन्विष्य साधकम्।
नागराजस्य हरणे क्रियतां तूर्णमुद्यमः॥ ३६॥

इत्यमात्यवचः श्रुत्वा तथेत्याह महीपतिः।
स्वगुणाधानविकलाः परदोषोद्यताः खलाः॥ ३७॥

དེར་ནི་གསེར་ནི་མང་པོ་དག། ངན་པ་རབ་ཏུ་སྤྱོར་བའི་གླ།
བསྒྲགས་ནས་གྲོས་པ་ཉམས་ཀྱིས་ནི། གླུ་དག་འཆིང་བའི་ཐུགས་པ་ཐོབ། 36

གསེར་ཕྱིར་དཔའ་བཅས་དེ་དག་གྱིས། གསོལ་གདབ་རིག་འཛིན་ཞེས་བྱ་བ།
དེ་ནི་ཅོ་ཏ་ཟླ་བའི་སྐད། ཀྵི་ན་ཡི་གྲོང་ཁྱེར་སོང་། 39

དེར་ནི་ནགས་ཚལ་དག་གི་མཐའ། སྤུབ་ལྡང་ཀོང་འཕྲུང་ལྡན་པ་ན།
གདེངས་ཅན་བདག་པོའི་ཁང་པ་ནི། ནམ་མཁའི་འོད་ཅན་དེ་ཡིས་མཐོང་། 40

བ་ཀུ་ལ་ཡི་འཕྲེང་གསོ་ཞིང་། ཏི་ཀ་ལ་ཡི་དཔལ་གྱུར་པ།
ནགས་ཀྱི་དཔལ་མོའི་རྒྱུད་དག་གི། ནོར་བུའི་མེ་ལོང་ཉེ་བ་བཞིན། 41

དྲི་མེད་ཆུ་དེ་མཐོང་གྱུར་ནས། ཆགས་པས་ཉམས་པའི་ཡིད་ཅན་གྱིས།
ཐུགས་ཀྱི་བསམ་གཏད་ཆས་ཞུགས་ཏེ། བསྒྲུབ་སྐད་ཕྱོགས་ནི་བཅིང་བ་བྱས། 42

བརྟུལ་ཞུགས་རབ་དྲག་གཟི་ལྡན་དེས། ཕྱོགས་ནི་བཅིངས་པ་བསྒྲུབ་པ་ནི།
གླུ་བདག་གདེངས་ཀའི་ནོར་བུ་ནི། གདུང་ཞིང་མགོ་བོ་གཟིར་བར་གྱུར། 43

དེ་ནས་ན་མཐོང་ཡང་དག་ལངས། ཐུགས་ནི་བསྒྲུབ་པ་དེ་མཐོང་ནས།
འདར་ཞིང་གདེངས་ཅན་བདག་པོ་ནི། བཅིངས་པས་སྐྲག་པས་རབ་བསམས་པ། 44

ཁྲོ་བ་སྤྲར་སྤྱོད་པ་མེད། ལྷ་བྱིད་སེར་སྒྲ་སྒྲོག་ལྷ་བུ།
དུས་མིན་དུས་དང་མཚུངས་པ་ཡི། གདུག་པ་འདི་ནི་ག་ལས་འོངས། 45

ततः प्रभूतकनकप्रदानपणघोषणाम् ।
ज्ञात्वा ते मन्त्रिणः प्रापुर्नागबन्धनमन्त्रिणम् ॥ ३८ ॥

स तैर्विद्याधरो नाम सुवर्णार्पणसंविदा ।
प्रार्थितश्चित्रमानेतुं प्रययौ हस्तिनापुरम् ॥ ३९ ॥

तत्र काननपर्य्यन्ते स्निग्धश्यामलपादपे ।
भवनं भोगिनां भर्त्तुः स ददर्श नभःप्रभम् ॥ ४० ॥

वलदकुलमालाया विलसत्तिलकश्रियः ।
वनलक्ष्म्या इवासन्नमण्डनामणिदर्पणम् ॥ ४१ ॥

तद्विलोक्यामलजलं स्पृष्ट्वामलिनमानसः ।
मन्त्रानुध्यानसन्नद्धः सिद्धौ दिग्बन्धमादधे ॥ ४२ ॥

दिग्बन्धे विहिते तेन व्रतेनात्युग्रतेजसा ।
शिरोव्यथा नागपतेरभूत्तप्तफणामणेः ॥ ४३ ॥

अथादृश्यः समुत्थाय तं दृष्ट्वा मन्त्रसाधकम् ।
कम्पमानः फणिपतिर्बन्धत्रासादचिन्तयत् ॥ ४४ ॥

बभ्रुभूश्मश्रुग्रवलत्तड़ित्कपिललोचनः ।
अकालकालसङ्काशः कुलं हन्तुं समागतः ॥ ४५ ॥

ད་ནི་གདུག་པའི་བདག་ཉིད་འདྲིས། ཞགས་ཀྱི་སྒྲོགས་ནི་བཅིངས་པ་བྱས།
ཇི་སྲིད་འདྲིས་བདག་མ་བཅིངས་པ། དེ་སྲིད་རིགས་པའི་རིམ་པ་བརྗོད། 46

དྲང་སྲོང་ཆེན་པོ་ཤིན་ཤུན་ཅན། འཇུག་ངོགས་ཉེ་བའི་མཐར་འདིར་གནས།
བདག་ཡངས་བསྒྲུབ་པ་དམ་པ་ནི། དེས་ཀྱང་ནུས་པ་མིན་པར་ཤེས། 47

གང་འདི་དེ་ཡི་བསྟི་གནས་ན། རྟག་ཏུ་རིམ་གྲོ་ཡོངས་བསྒྲུབ་པ།
ངོན་པ་པདྨ་ཅན་ཞེས་པས། དེ་ཡིས་བདག་ནི་བསྲུང་བར་བཟོད། 48

ཆེས་པ་ཡིད་ཀྱིས་ངེས་བྱས་ནས། ངོན་པ་ག་ལ་བ་དེར་སོང་།
རང་གི་སྤྱོད་ཚུལ་བཤད་ནས་ནི། དེ་ལ་འཚེ་བ་བསྲུང་བར་ཞུས། 49

ཀླུ་ཡི་རྒྱལ་པོས་ཐུབ་པ་པོ། གསང་བའི་སྔར་དུ་གསོལ་བཏབ་སྟེ།
གཏུ་དང་ཐར་པས་གནས་དེར་བྱིན། སྔགས་པ་དཔའ་བོ་མཐོང་བར་གྱུར། 50

གནས་སྐབས་དེར་ནི་ཐུབ་པ་པོ། སྔགས་པ་ཡིས་ཀྱང་སྙིང་སྡིག་སེམས།
བཅིང་བར་འདོད་པས་ཀླུ་ཡི་ནི། རྒྱལ་པོ་རབ་ཏུ་དགུག་པར་བྱས། 51

གདེངས་ཅན་བདག་པོ་སྔགས་ཀྱིས་ནི། དྲངས་ཚེ་དེ་ཡི་གནས་ཀྱི་ཆུ།
ཆུ་ཡི་ཆུ་བུར་རབ་འཁྲིགས་པས། ཉ་ངན་ཉིད་པར་བཙོད་པ་བཞིན། 52

ངག་འགྲོའི་ཚང་ལ་ཀུ་རུ་སྔག་པས་འཁྲུགས་པའི་ཉ་ངན་གྱིས།
ཤུགས་རིངས་ཤུགས་ཀྱིས་རབ་བསྐྱུགས་རབ་འཕར་དྭ་བའི་སྙིང་བ་ཅན།
རབ་ཏུ་འདར་ཞིང་གསོ་བའི་ཙ་ནི་ཟོ་རྡུབ་ལག་པ་ཡིས།
ཐལ་ཏོ་རྟེར་རྩམ་བསྡུང་ན་ངོར་དུ་གཅེར་དང་ཉིད་པ་བཞིན། 53

वने सम्प्रति दिग्बन्धः कृतोऽनेन दुरात्मना ।
बध्नात्येष न यावन्मां तावद्युक्तिक्रमः क्षमः ॥ ४६ ॥

तीरोपान्ते वसत्यस्मिन् महर्षिर्वल्कलायनः ।
जाने सोऽपि न मे साधुः परित्राणे प्रगल्भते ॥ ४७ ॥

तस्याश्रमपदे योऽसौ परिचर्य्यापरः सदा ।
लुब्धकः पद्मको नाम स मे संरक्षणक्षमः ॥ ४८ ॥

इति निश्चित्य मनसा गत्वा स लुब्धकान्तिकम् ।
स्ववृत्तान्तं निवेद्यास्मै बन्धरक्षामयाचत ॥ ४९ ॥

साधकस्य वधायैव नागराजेन सोऽर्थितः ।
धन्वी तं देशमभ्येत्य मन्त्रधीरं व्यलोकयत् ॥ ५० ॥

अस्मिन्नवसरे मन्त्री स प्रकोपी हुतानलः ।
आकृष्टिं नागराजस्य विदधे बन्धनोत्सुकः ॥ ५१ ॥

मन्त्राकृष्टे फणिपतौ क्षणं तद्भवनोदकम् ।
सविषादं रुरोदेव प्रोद्यद्बुद्बुदशब्दितम् ॥ ५२ ॥

सन्त्रासविह्वलभुजङ्गवधूविषाद-
निश्वासवेगविहितोज्ज्वलफेनमालम् ।
रक्षार्थनामिव चकार तरङ्गहस्त-
सक्ताञ्जलिप्रबलकम्पविलोलमम्भः ॥ ५३ ॥

མཁའ་ལྡིང་གཟི་བྱིན་ལྡན་པ་དེས། རིག་པའི་སྟོབས་ཀྱིས་སྐྲ་བཟུང་སྟེ།
འཁྲུཔས་ཤིང་གྱ་གྱུ་ལྡན་པའི་ལུས། ཆུ་ཡི་སྟོད་དུ་བཙལ་བ་ན། 54

རྗོན་པ་ཡིས་ནི་གཞུ་བཀང་སྟེ། དུག་གིས་བྱུགས་པའི་མདའ་དག་གིས།
སྣག་པས་མིག་ནི་ཉམས་གྱུར་ཅིང་། གསེར་ལ་ཆགས་པ་དེ་ལ་བསྡུད། 55

འཇིགས་པས་ལག་འགྲོ་བདང་གྱུར་ཅིང་། མེད་འཇུག་དེ་ལ་མངོན་ཕྱོགས་ཏེ།
དེ་ཡི་འཇིགས་ཟུང་རལ་གྱི་ཡིས། མགོ་བོ་དག་དང་བྲས་བ། 56

སྔོངས་པ་དེ་ཡིར་གི་པ་ནི། གསེན་མ་ཆགས་ལས་གཉན་དག་དང་།
ཉེ་བར་སྤྱོད་པ་གྲུབ་མདོ་ཀྱང་། རང་ཉིད་བརླག་དོན་འབའ་ཞིག་གྱུར། 57

བླུན་པོའི་རིག་པ་འཁྱེར་བ་སྟོབས། པ་རོལ་ཉེ་བར་གཏུང་བའི་སྐད།
སྤྱོད་བ་ཉམས་ནི་འཕྲལ་ལ་ཉིད། སྒྲོག་དང་ལྡན་ཅིག་ཉམས་པར་གྱུར། 58

དེ་ནས་རབ་དགའ་ཡོངས་རྫོགས་པ། བུས་ཞེས་གདེངས་ཅན་འཛིན་པ་ཡིས།
རང་གི་ཁང་པར་རྗོན་པ་དེ། མཛེར་གཅུགས་ཀློ་དང་ལྡན་པས་བོས། 59

ནོར་བུའི་ཁང་པ་གཞལ་ཡས་ཁང་། རིན་ཆེན་འཁྲི་ཤིང་སྐྱེད་ཚལ་དེར།
ཅི་དྲ་ཡིས་ནི་མཆོད་བྱེད་ཅིང་། དེ་ཡི་དུས་ནི་འགའ་ཞིག་གནས། 60

དེ་ནས་ཡ་མཚན་རྟག་པ་དེས། ནབ་ཞིག་གློག་འཕྲེང་རྔ་བུ་ཡིས།
ཞགས་པ་དོན་ཡོད་ཅེས་བྱ་བ། སྐུ་ཡིས་མཆོད་པར་བྱེད་པ་བསྐྱོང་། 61

आत्ते विद्याबलात्तेन नागे गरुड़तेजसा ।
सङ्कोचितविलाभोगे क्षिप्ते च जलभाजने ॥ ५४ ॥

तं हेमलुब्धं बाणेन चाससन्दिग्धलोचनम् ।
विव्याध धनुराक्षप्य विषदिग्धेन लुब्धकः ॥ ५५ ॥

भग्नबाणं तमभ्येत्य भूयस्त्यक्तभुजङ्गमम् ।
करालकरवालेन त्विड्विलक्ष्यं चकार सः ॥ ५६ ॥

सा विद्या बन्धकी तस्य लोभादन्योपयोगिनी ।
अभूत् सिद्धापि मुग्धस्य स्वविनाशाय केवलम् ॥ ५७ ॥

मुक्ताः परोपतापाय विद्याविभवशक्तयः ।
सहसैव विमूढ़ानां विनश्यन्ति सहासुभिः ॥ ५८ ॥

ततः प्रहर्षसम्पूर्णः कृतज्ञः फणिनायकः ।
तं निनाय स्वभवनं लुब्धकं स्नेहलुब्धकः ॥ ५९ ॥

तत्र रत्नतलोद्यानविमानमणिवेश्मसु ।
अभ्यर्च्यमानश्चिरेण कञ्चित्कालमुवास सः ॥ ६० ॥

कदाचिदथ नागेन पूज्यमानः सविस्मयः ।
विद्युद्दामोपमं पाशममोघाख्यं ददर्श सः ॥ ६१ ॥

དེ་མཐོང་དེ་ཡི་ཉམས་མཐུ་དག། གླུ་ཡིས་བཤད་པ་འདོས་གྱུར་ནས།
རྔོན་པ་ཆགས་པའི་ཡིད་ལྡན་པས། དེ་ནི་འབད་ནས་རབ་ཏུ་བསྒྲངས། 62

གསུམ་གྱི་སྒྲོར་བ་མི་པས་ཞིང་། ལྷ་ནོམས་ཀྱང་ནི་འཆིང་བྱེད་པ།
སྒྲོག་ལས་ཐག་པ་དེ་དེ་ལ། གདེངས་ཅན་དབང་པོ་དཀར་བས་བྱིན། 63

དེ་ནས་ཞགས་པ་དེ་བླངས་ནས། ཅོ་དྲ་ལ་ཞེས་རྔོན་པ་ནི།
གླུ་ཡི་ཁང་པ་ལས་འཐོན་ཏེ། དོན་གྲུབ་རང་གི་གནས་སུ་སོང་། 64

གླུ་ཡི་མཐུ་ཡིས་ཐོབ་པ་ཡི། ཕུན་ཚོགས་ཡུན་རིང་དེ་སྦྱར་ནས།
ཨུཏྤལ་ཅན་ཞེས་བྱ་བ་ཡི། བུ་ལ་ཞགས་པ་བྱིན་ནས་འདས། 65

རྔོན་པ་གཞོན་ནུ་དེ་ཡིས་ཀྱང་། པ་ཡི་སྤྱོད་པ་སྐྱོང་བྱེད་ཅིང་།
རིགས་ཀྱི་ལུགས་ཀྱིས་ཐུབ་ལ་དེའི། རིམ་གྲོ་བྱེད་པ་ཉིད་དུ་གྱུར། 66

དེ་ནས་ནམ་ཞིག་ཐུབ་པ་ནི། བཞུགས་པའི་མདུན་ན་གནས་པ་དེས།
ཤིན་ཏུ་ཐ་ཞིང་སྙན་པའི་གླུ། ནི་བའི་བཙུད་ལེན་གྱིས་པ་ཐོས། 67

ཐུབ་པ་རི་མོ་བཀོད་པ་བཞིན། མཐོང་ནས་ཡ་མཚན་དེས་ཐྲིས་པ།
པདྨོ་ཁོངས་སུ་བྱུང་བ་ནི། ཡང་དག་བསྡམས་པའི་སྒྲ་མཚུངས་ཤིང་། 68

ཁུ་བྱུག་དབྱངས་ལྟར་སྙན་པ་ཡི། སྒྲ་འདི་དག་ནི་གང་ལས་ཐོས།
ཞེས་པ་རྔོན་པའི་བུ་ཡིས་དྲིས། དེ་ལ་ཐུབ་པས་རབ་སྨྲས་པ། 69

तं दृष्ट्वा तत्प्रभावञ्च श्रुत्वा नागनिवेदितम् ।
यत्नात्तदर्थनाञ्चक्रे लुब्धको लुब्धमानसः ॥ ६२ ॥

अजय्यं समरोद्योगे सुराणामपि बन्धनम् ।
तं जीविताधिकं तस्मै ददौ प्रीत्या फणीश्वरः ॥ ६३ ॥

ततस्तं पाशमादाय चित्रमामन्त्र्य लुब्धकः ।
उत्तीर्य्य नागभवनाल्लब्धार्थः स्वपदं[१] ययौ ॥ ६४ ॥

नागप्रभावसम्प्राप्तां चिरं भुक्त्वा स सम्पदम् ।
पुत्रायोत्पलकाख्याय पाशं दत्त्वा व्यपद्यत ॥ ६५ ॥

पालयन् पितुराचारं सोऽपि लुब्धकुमारकः ।
मुनेस्तस्य कुलस्थित्या परिचर्य्यापरोऽभवत् ॥ ६६ ॥

ततः कदाचित् स मुनेर्विश्रान्तस्य स्थितः पुरः ।
शुश्राव काकलीगीतं कीर्णं कर्णरसायनम् ॥ ६७ ॥

गीतश्रवणनिस्पन्दनिलीनहरिणं वनम् ।
चित्रन्यस्तमिवालोक्य सोऽपृच्छद्विस्मितो मुनिम् ॥ ६८ ॥

कमलाबन्धसंरुद्धमधुपध्वनिसोदरः ।
कुतोऽयं कोकिलालापललितः श्रूयते स्वनः ॥ ६९ ॥

१ ; स्वपुरं ।

མི་འམ་ཅི་ཡི་བུ་མོ་རྣམས། སྙན་པར་བརྗོད་པ་འདི་དག་ཞེར།
མི་འམ་ཅི་བདག་རྫོན་པ་ཡི། བུ་མོ་ཡིད་འཕྲོག་མ་འདི་ནི། 70

བུ་མོ་ལྷ་བརྒྱས་ཡོངས་བསྐོར་ནས། སྐུ་ཡི་ཁང་པ་དག་ན་ཅེ།
དེ་གྲོས་དགེ་མཚན་གྱིས་ནོན་ནས། དེ་ཡིས་སྐར་ཡང་ཐུབ་ལ་སྨྲས། 71

མི་འམ་ཅི་ཡི་བུ་མོ་དག། སྐྱེས་བུས་ཐོབ་པར་ནུས་སམ་ཅི།
ཐུབ་པས་དེར་སྨྲས་གང་གི་ནི། ལག་རྗེར་ནོན་ཡོད་ཅེས་བྱ་བའི། 72

ཞགས་པས་སོང་སྟེ་འདོད་ལྡན་མ། མི་འམ་ཅི་མོ་བླང་བར་ནུས།
དེ་ནས་དེ་གྲོས་སྐྱོ་ལྡན་པའི། ཇོན་པས་དེ་ལ་ཕྱག་བཙལ་ནས། 73

ཞགས་པ་བཟུང་སྟེ་གཉིངས་ཅན་གྱི། དབང་པོའི་ཁང་པ་དག་ཏུ་སོང་།
དེར་དེས་མི་འམ་ཅི་མོའི་ཚོགས། ཆེ་དགའ་རོལ་བས་མཚན་པ་ནི། 74

གསེར་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ནགས་ཀྱི་དཔལ་ལ། ལྷུང་གིས་བསྐྱོད་པ་འཛིན་པ་མཐོང་།
དེ་དག་དབུས་སུ་ཡིད་འཕྲོག་མས། ཁྲུས་བྱས་ལངས་པ་མཐོང་གྱུར་ཏེ། 75

དྲན་པའི་མིག་གསུམ་མ་དག་གི། ཞི་བྱེད་ཟླ་ཡི་ལྷ་མོ་བཞིན།
ལུས་མེད་རྣམ་འཕྲུལ་སྟོན་པ་ཡི། པོ་ཏླབས་ཚོགས་ལྡན་ལང་ཚོར་ནི། 76

གཉེན་ནུས་ཉིད་བྱིང་བ་ཡི། རྙེན་པ་དག་ནི་བྱེད་པ་བཞིན།
ཡིད་འོང་ལྷ་ཡི་གོས་བགོས་ཤིང་། སྐེ་རགས་དག་ནི་ལེགས་པར་བཅིངས། 77

इति लुब्धकपुत्रेण पृष्टस्तं मुनिरब्रवीत् ।
गायन्ति मधुरालापमेताः किन्नरकन्यकाः ॥ ७० ॥

द्रुमस्य किन्नरपतेः कन्या कन्याशतैर्वृता ।
पञ्चभिर्नागभवने क्रीड़त्येषा मनोहरा ॥ ७१ ॥

श्रुत्वैतत् कौतुकाक्रान्तः स पुनर्मुनिमभ्यधात् ।
अपि शक्नोति पुरुषः प्राप्तुं किन्नरकन्यकाम् ॥ ७२ ॥

तमुवाच मुनिर्यस्य भवेत् पाशः कराग्रगः ।
अमोघाख्यः स शक्नोति हर्त्तुं किन्नरकामिनीम् ॥ ७३ ॥

स तदाकर्ण्य[1] सोत्साहस्तं प्रणम्याथ लुब्धकः ।
प्रययौ पाशमादाय भोगीन्द्रभवनान्तिकम् ॥ ७४ ॥

तत्र केलिविलासाङ्कं सोऽपश्यत् किन्नरीगणम् ।
विभ्राणमनिलालोलहेमवल्लीवनश्रियम् ॥ ७५ ॥

मध्ये स्नानोत्थितां तासां स ददर्श मनोहराम् ।
स्मरस्येव त्रिनेत्राग्निनिर्व्वाणजलदेवताम् ॥ ७६ ॥

अनङ्गविभ्रमारम्भनिर्भरोर्मिणि यौवने ।
मज्जतः शैशवस्येव कुर्व्वाणामवलम्बनम् ॥ ७७ ॥

---

१ ,, एतदाकर्ण्य ।

ཆུ་སྦྱིད་རོལ་པས་དབྱུ་བ་ཡི། འཕྲེང་བ་རབ་གསལ་ཚགས་པ་བཞིན།
མཛེས་སྡུག་རབ་ཏུ་དཀྲིགས་གྱུར་པ། དོ་ཤལ་གསར་པའི་རྒྱན་དག་ནི། 78

ཤིན་ཏུ་ཆེ་བས་མཚན་མོའི་དཔལ། ཟླ་བ་དཀར་བ་སྤྲོགས་པ་བཞིན།
རྣ་རྒྱན་རིན་ཆེན་འོད་ཟེར་གྱིས། ཚོགས་ཀྱི་འགྲམ་པ་དག་ལ་ནི། 79

རོལ་བའི་པ་ཏ་འཁྲི་ཤིང་སྐྱར། ཆུ་ཡི་དག་པ་བྲི་བ་བཞིན།
དཔྲལ་བའི་རྒྱན་དུ་གྲོགས་མོ་ཡི། སྣ་རྩེའི་རི་མོ་འབྲི་བྱེད་པ། 80

བསིལ་ཟེར་ཟླ་མ་ལྡན་པ་ཡིས། སྐྱེངས་པ་ཞི་བར་བྱེད་པ་བཞིན།
དེ་མཐོང་ཡ་མཚན་འབེབས་བ་ཡི། ཞགས་པས་ཡིད་ནི་བྲངས་གྱུར་པ། 81

རྔོན་པས་འཕྲུལ་ལ་ཞགས་པ་ནི། དོན་ཡོད་ཅེས་པ་ལེགས་པར་བསྒྱུར།
དེ་ནས་ལག་ན་ཞགས་པ་དེས། མཐོང་ནས་འཕྲུལ་ལ་རབ་སྐྲག་ཅིང་། 82

གསོ་བ་རི་དྭགས་མིག་ཅན་མ། མི་འམ་ཅི་ནོམས་མགྲོ་རེས་སོང་།
དེ་ཡི་སྒྱུར་བར་ལག་པ་ཡིས། ཞགས་པ་འཕངས་པས་ཡིད་འཕྲོག་པ། 83

སྐྲག་པའི་མིག་དང་ལྟར་བ་བཟུང་། རི་དྭགས་མོ་ནི་རྔོན་པས་བཞིན།
དེ་ཡིས་དབང་མེད་ཞགས་པས་བྲངས། སྐད་ཅིག་བརྒྱལ་བས་མིག་ཟུམ་ཞིང་། 84

སྡུག་བསྔལ་གདུངས་སྐབས་བསྐྱེད་པ་དེར། འདི་ཅི་ཞེས་པ་ཤེས་མ་གྱུར།
ཁྲུ་ཉལ་ས་རི་དྭགས་མོ་བཞིན་དུ། རང་གི་སྐྱེ་བོ་ལྟ་བསམས་པས། 85

मेखलाबन्धसन्नद्धदिव्याम्बरमनोरमाम्।
जलकेलिकलासिक्तस्फुरत्फेनावलीमिव ॥ ७८ ॥

लावण्यप्रसृतेनेव प्रवाहेन महीयसा।
हरन्तीं तारहारेण शशिशुभ्रनिशाश्रियम् ॥ ७९ ॥

कलयन्तीं जवोल्लीढां लीलापचलतां पुनः।
कर्णाभरणरत्नांशुकर्णोत्पलकपोलयोः ॥ ८० ॥

कस्तूरीलेखया सख्या लिख्यमानललाटिकाम्।
कलङ्ककलनाक्लैव्यं शमयन्तीं हिमत्विषः ॥ ८१ ॥

तां दृष्ट्वा विस्मयावेशपाशेनाकृष्टमानसः।
चक्रे पाशममोघाख्यं सज्जं सपदि लुब्धकः ॥ ८२ ॥

ततः सन्त्रासतरलाः सहसा हरिणेक्षणाः।
किन्नर्यो दिवमुत्पेतुः पाशहस्तं विलोक्य तम् ॥ ८३ ॥

लघुहस्ततया क्षिप्ता पाशव्यकितलोचनाम्।
मनोहरां स जग्राह हरिणीमिव लुब्धकः ॥ ८४ ॥

सा पाशविवशा तेन कृष्टा कष्टदशां श्रिता।
किमेतदिति नाज्ञासीत् क्षणं मूर्च्छानिमीलिता ॥ ८५ ॥

ཆུ་སྲིད་རོལ་པས་དབྱུ་བ་ཡི། འཕྲེང་བ་རབ་གསལ་ཚགས་པ་བཞིན།
མཛེས་སྡུག་རབ་ཏུ་དཀྲིགས་གྱུར་པ། དོ་ཤལ་གསར་པའི་རྒྱན་དག་ནི། 78

ཤིན་ཏུ་ཆེ་བས་མཚན་མོའི་དཔལ། ཟླ་བ་དཀར་བ་སྒྲོགས་པ་བཞིན།
ནོ་རྒྱན་རིན་ཆེན་འོད་ཟེར་གྱིས། ཚོགས་ཀྱི་འགྲུས་པ་དག་ལ་ནི། 79

རོལ་བའི་པ་ཏྲ་འཁྲི་ཤིང་སྟར། ཆུ་ཡི་དག་པ་བྲི་བ་བཞིན།
དཔྲལ་བའི་རྒྱན་དུ་གྲོགས་མོ་ཡི། ཟླ་ཚེའི་རི་མོ་འབྲི་བྱེད་པ། 80

བསིལ་ཟེར་དྲི་མ་ལྡན་པ་ཡིས། སྤྲིངས་པ་ཉི་བར་བྱེད་པ་བཞིན།
དེ་མཐོང་ཡ་མཚན་འབེབས་བ་སི། ཞགས་པས་ཡིད་ནི་དྲངས་གྱུར་པ། 81

རྔོན་པས་འཕྲུལ་ལ་ཞགས་པ་ནི། དོན་ཡོད་ཅེས་པ་ལེགས་པར་བསྟུར།
དེ་ནས་ལག་ན་ཞགས་པ་དེས། མཐོང་ནས་འཕྲུལ་ལ་རབ་སྨྲ་ཅིང་། 82

གཡོ་བ་རི་དྭགས་མིག་ཅན་མ། མི་འམ་ཅི་ནོམས་མགྲོ་རིས་སོང་།
དེ་ཡི་སྤྱུར་བར་ལག་པ་ཡིས། ཞགས་པ་འཕངས་པས་ཡིད་འཕྲོག་མ། 83

སྡུག་པའི་མིག་དང་ཧྲ་པ་བཟུང་། རི་དྭགས་མོ་ནི་རྔོན་པས་བཞིན།
དེ་ཡིས་དབང་ཉིད་ཞགས་པས་དྲངས། སྐད་ཅིག་བཀྲུམ་བས་མིག་ཟུབ་ཞིང་། 84

སྡུག་བསྔལ་གདུང་བ་སྐབས་བསྟེན་པ་དེར། འདི་ཅི་ཉེས་པ་ཤེས་པ་གྱུར།
ཁྱུ་ཉམས་རི་དྭགས་མོ་བཞིན་དུ། རང་གི་སྐྱེ་བོ་ལྟ་བསམ་པས། 85

मेखलाबन्धसन्नद्धदिव्याम्बरमनोरमाम्।
जलकेलिकलासिक्तस्फुरत्फेनावलीमिव ॥ ७८ ॥

लावण्यप्रसृतेनेव प्रवाहेन महीयसा।
हरन्तीं तारहारेण शशिशुभ्रनिशाश्रियम् ॥ ७९ ॥

कलयन्तीं जलोत्क्षीढ़ां लीलापचलतां पुनः।
कर्णाभरणरत्नांशुकर्णोत्पलकपोलयोः ॥ ८० ॥

कस्तूरीलेखया सख्या लिख्यमानललाटिकाम्।
कलङ्ककलनाक्लैव्यं शमयन्तीं हिमत्विषः ॥ ८१ ॥

तां दृष्ट्वा विस्मयावेशपाशेनाकृष्टमानसः।
चक्रे पाशममोघाख्यं सज्जं सपदि लुब्धकः ॥ ८२ ॥

ततः सन्त्रासतरलाः सहसा हरिणेक्षणाः।
किन्नर्यो दिवमुत्पेतुः पाशहस्तं विलोक्य तम् ॥ ८३ ॥

लघुहस्ततया क्षिप्रा पाशश्चकितलोचनाम्।
मनोहरां स जग्राह हरिणीमिव लुब्धकः ॥ ८४ ॥

सा पाशविवशा तेन कृष्टा कष्टदशां श्रिता।
किमेतदिति नाज्ञासीत् क्षणं मूर्च्छानिमीलिता ॥ ८५ ॥

གྲོགས་སུ་ནམ་པར་ལྷ་བྱིན་ཅིང་། ཀུན་སྐྱོངས་མ་རིམས་དེ་ལ་སྨྲས།
གྲོང་ཞིག་གྲོང་ཞིག་བརྟན་པར་བཅིངས། བདག་ལ་མ་རིག་ཡོངས་སུ་སྐྱངས། 86

ངེས་པར་མྱ་ངན་གྱིས་གཟིར་ལ། གདུག་པ་ཉམས་ཀྱང་བཙེ་ལྡན་ཡིན།
ཆགས་ལས་ལྷ་ཡི་བུ་མོ་ནི། མཆོག་མིན་གནས་ལ་སྤྱར་བ་ན། 87

འཕྲུལ་ལ་སྒྲུབ་པ་པོ་ཉིད་སྤྲེག། རབ་ཏུ་འབར་བའི་རིག་པ་བཞིན།
བློ་ལྡན་བློ་ཡིས་ནམ་དཔྱད་ནས། འོས་པ་དག་ལ་བདག་སྤྱལ་ན། 88

འཁོར་ལ་ངེས་པར་ཆོས་དང་ནི། ནོར་གྱི་ཆགས་ཆེན་འབྱུང་བར་འགྱུར།
ཞགས་པས་བསྡམས་པར་གདུང་བ་ནི། བདག་གིས་མི་བཟོད་བཅིངས་པ་གྲོང་། 89

གང་དུ་འཁོར་འགྲོ་མངོན་འདོད་པ། དེར་ནི་བདག་རང་ཉིད་ཀྱིས་འགྲོ།
བཅིངས་བ་བཏང་བར་གྱུར་ཀྱང་བདག། མཁའ་ལ་འཕུར་ནས་ཡོངས་མི་འགྲོ། 90

གང་གི་དབང་གིས་མཁའ་ལ་བདག། འགྲོ་བའི་གཙུག་གི་རིན་ཆེན་བཟུང་།
ཞེས་རིམས་མཆི་མ་དང་བཅས་སྨྲས། སྙིང་རྗེས་བརླན་བ་ཉིད་གྱུར་དེས། 91

གཙུག་གི་ནོར་བུ་ཡང་དག་ལྡངས། ཞགས་པ་བཀྲོལ་ནས་དེ་ལ་སྨྲས།
དགེ་མ་དབུགས་ནི་དབྱུང་བར་མཛོད། མྱ་ངན་བྱ་བར་ཡོངས་མི་འོས། 92

ངེས་པར་འོས་པ་མིན་ལ་ཚོད། རང་གི་འདོད་པས་སྤྱོད་མི་བགྱིད།
གང་གི་གྲགས་པ་བདུད་རྩི་ཡི། ཟེ་རླབས་ཀྱིས་ནི་ཕྱོགས་ཀུན་ཁེངས། 93

यूथभ्रष्टेव करिणी स्वजनालोकनाशया।
निरीक्षमाणा ककुभः सा सम्भ्रान्ता तमभ्यधात् ॥ ८६ ॥

मुञ्च मुञ्च दृढाक्षिप्तां मा स्प्राक्षीः परिरक्ष माम्।
क्रूरा अपि भवन्त्येव शोकार्त्तेषु कृपालवः ॥ ८७ ॥

लोभादनुत्तमपदप्रयुक्ता दिव्यकन्यका।
सद्यः प्रदीप्ता विद्येव निर्दहत्येव साधकम् ॥ ८८ ॥

मां विचार्य्य धिया धीमन्नुचिताय प्रयच्छतः।
भविष्यति तवावश्यं महान् धर्म्मधनागमः ॥ ८९ ॥

पीडां पाशक्षतामेतां न सहे मुञ्च बन्धनम्।
स्वयं व्रजाम्यहं तत्र यत्र तेऽभिमता गतिः ॥ ९० ॥

दिवमुत्पत्य गच्छामि नत्वहं मुक्तबन्धना।
यद्वशान्मे गतिर्व्योम्नि चूडारत्नं गृहाण तत् ॥ ९१ ॥

इत्युक्तः स तया सार्द्धं प्रयातः करुणार्द्रताम्।
चूडामणिं समादाय पाशं मुक्त्वा जगाद ताम् ॥ ९२ ॥

समाश्वसिहि कल्याणि न शोकं कर्त्तुमर्हसि।
न नामानुचिताय त्वां प्रयच्छामि निजेच्छया ॥ ९३ ॥

ཡོན་ཏན་རིན་ཅན་རྒྱ་གཏེར་ཆེ། དཔལ་ལྡན་གྲུབ་པའི་སྲས་པོ་ཡོད།
དེ་ནི་རིག་པ་ཞལ་ལ་ཆགས། སྒྱུ་རྩལ་རྩེད་འཛོམས་རྣམ་པར་བགྲོན། 94

རང་གི་རིགས་ཀྱི་ཁྱད་པར་ཅན། ལེགས་སྦྱོར་ནོར་བཟང་ཞེས་པའོ།
བདེ་དགའ་དག་གི་དཔལ་བཞིན་དུ། གཞོན་དང་ལོངས་སྤྱོད་སྐལ་བ་བཟང་། 95

རྣམ་འཕྲུལ་ས་ཡི་རྒྱན་གྱུར་དེ། སྨིན་ལེགས་ཁྱོད་ལ་ཡང་དག་འོས།
གང་གིས་ཡི་མཚན་མོའི་བདག། ལྷ་དང་དྲི་ཟ་མི་འམ་ཅི། 96

རིག་འཛིན་རྣམ་པར་རྩེན་རྣམས་ཀྱི། ཁེངས་པ་དག་ནི་ཐུང་དུར་བྱེད།
ཅེས་པ་དེ་ལ་དབུགས་ཕྱུང་ཞིང་། གཅེར་ཚོགས་བྲལ་བའི་ཡིད་འཕྲོག་མ། 97

ཀུ་ར་རི་བཞིན་ཤིན་དུ་ནི། སྙིང་རྗེ་རྗེ་སྐད་ཅེ་ང་བཏོན།
སྐབས་དེར་འབིགས་བྱེད་ངོས་ལ་ནི། ངོན་གྱི་རྩེད་མོའི་དགེ་མཚན་ལ། 98

འཕོངས་མཁས་ནོར་བཟང་སོང་གྱུར་པ། རིམ་གྱིས་གནས་དེར་འོངས་པར་གྱུར།
དེ་ཡི་ཤིང་དའི་སུ་ཁྱུད་སྲས། མི་བུའི་ཚོགས་ཀྱིས་གར་བྱས་ནས། 99

དུ་ཀུ་ལ་ཉིད་གཡོ་ཞིང་སྒོ། ནགས་ཀྱི་དཔལ་མོས་སྐད་ཅིག་ཐོབ།
དེ་ནི་རྡུལ་གྱི་ཚ་ཐིགས་དག། འཁྲུམ་པར་ཆགས་པས་རབ་མཛེས་པས། 100

ཉི་རྒྱུན་མཐའ་ན་རབ་མཛེས་པས། སུ་རིག་འབྲས་བུ་འཕོས་པ་བཞིན།
མདུན་དུ་སོ་ཡི་འོད་ཟེར་གྱིས། ཤིང་དའི་དུ་མིག་གིས་བསླངས་པའི། 101

अस्ति राजसुतः श्रीमान् गुणरत्नमहोदधिः ।
पूरिताः ककुभः सर्व्वा येन कीर्त्त्यमृतोर्म्मिभिः ॥ ९४ ॥

स विद्याबन्धनादर्शः कलाकेलिविभूषणः ।
सुवृत्तः सुधनो नाम निजवंशविशेषकः ॥ ९५ ॥

स ते समुचितः सुभ्रु विभ्रमाभरणं भुवः ।
त्यागोपभोगसुभगः सुखोत्सव इव श्रियः ॥ ९६ ॥

सुरकिन्नरगन्धर्व्वविद्याधरविलासिनाम् ।
यः खर्व्वीकुरुते गर्व्वमुर्व्वराशर्व्वरीपतिः ॥ ९७ ॥

इति तेन कृताश्वासा बन्धुवर्गवियोगिनी ।
कुररीवातिकरुणं विललाप मनोहरा ॥ ९८ ॥

अत्रान्तरे विन्ध्यतटीं मृगयाकेलिकौतुकी ।
प्रस्थितः सुधनो धन्वी शनैस्तं देशमाययौ ॥ ९९ ॥

रथनेमिस्वनैस्तस्य प्रनृत्यच्छिखिमण्डली ।
वनलक्ष्म्याः क्षणं लेभे लोलनीलदुकूलताम् ॥ १०० ॥

स कपोलप्रणयिभिर्बभौ स्वेदोदबिन्दुभिः ।
सङ्क्रान्तैः कुण्डलप्रान्तकान्तमुक्ताफलैरिव ॥ १०१ ॥

རྡུལ་གྱི་ཚོགས་ནམས་འཁྲུག་པ་བཞིན། ཁ་ལོ་པ་ལ་དེས་སྨྲས་པ།
ཀྱི་མ་ཡིད་ཀྱི་ཤིང་རྟས་བཞིན། ཤིང་རྟ་རླུང་ལྟར་མགྱོགས་པ་ཡིས། 102

རང་སྡེ་རིང་དུ་བཏང་ནས་ནི། ཛ་སྐྱིད་ས་གཞི་འདས་པར་གྱུར།
བྱང་ཆུབ་ཤིང་གི་ཡལ་འདབ་ནི། རླུང་གཞོན་གྱིས་བསྐྱོད་གཡོ་ལྡན་པ། 103

མ་འདིས་ཕྱིན་ནི་ལྡང་གུ་ཡིས། ལྡང་བའི་མཛེས་པ་ཉིད་དགའ་འཕྲོག།
འཁྲི་ཤིང་གསར་པ་བྱི་ཙའི་མཚུ། མི་རྟོག་ཐུན་བུའི་ཀུན་གྱིས། 104

སྐྱི་མ་རླུང་གིས་དཀྲུགས་འདི་དག། ཤིང་ཐུན་བཞིན་དུ་སྨལ་བར་བྱེད།
མར་ཀ་ད་ལྟར་ལྡང་བའི། ཙ་སྤྲོ་ཚོགས་ཀྱི་སྤྲོད་ཀོར་ཅན། 105

མེ་ཏོག་རྡུལ་གྱིས་སྦྲུས་པ་ཡི། ནགས་འཕྲེང་འདི་དག་རབ་ཏུ་མཛེས། 106
ཕྲག་ནས་བྲོས་བའི་རི་དྭགས་མོ། འདི་དག་མཁྲིན་པ་འཁྱོག་པོ་ཡིས། 107
གཡོ་ཞིང་བལྟ་བས་ཡུ་བྲལ་ནི། སྤྱོད་པོའི་ནགས་ཚལ་སློབ་བཞིན།

སོ་ནི་མཚན་མོར་བྱེད་པའི་ཆ་ཡི་བྱ་ཀུ་ཏར་མཛེས་ཤིང་།
རྟ་པ་རི་ཁྲོས་བདག་མཛའ་བོའི་ཀུན་དག་དང་མཚུངས།
རྟིངས་ཀྱི་སྨྲས་བཅོལ་ནས་པར་གསོ་བའི་ནོ་བླགས་སོ་ཏུ་ཏེ།
རྟག་བུ་འདི་དག་ཀུན་ནས་བདག་གི་ཤིང་རྟ་དགའ་བཟླ། 108

स्यन्दनाश्वखुरोद्धूतं दन्तदीधितिभिः पुरः।
हरन्निव रजःपुञ्जं व्याजहार स सारथिम्॥ १०२॥

अहो मनोरथेनेव रथेनानिलरंहसा।
दूरोज्झिता स्वसैन्येन कियती लङ्घिता क्षितिः॥ १०३॥

एता वालानिलोल्लाससलोलपिप्पलपल्लवाः।
हरन्ति हरितच्छायां हरिणाभरणा भुवः॥ १०४॥

एता वालप्रवालोष्ठाः स्तवकस्तनबन्धुराः।
सोत्कण्ठा इव जृम्भन्ते मञ्जर्यः श्वसनाकुलाः॥ १०५॥

इमा मरकतश्यामशष्पसञ्चयकञ्चुकाः।
राजन्ते कौसुमरजोरञ्जिता वनराजयः॥ १०६॥

एता विवलितग्रीवा हरिण्यस्त्रासविद्रुताः।
नीलोत्पलवनानीव सृजन्ति तरलेक्षितैः॥ १०७॥

एते निशाकरकराङ्कुरकान्तदन्ताः
पल्लीपति[1]प्रणयिणीस्तनतुल्यकुम्भाः।
पश्यन्ति दन्तिशिशवः परितो रथं मे
नेमिस्वनापहृतचापललीनकर्णाः॥ १०८॥

१ $^{\text{ग}}_{\text{३}}$ पत्नीपति०।

གཉིངས་ཅན་གནས་ན་རྙེད་པར་དཀའ། མི་ཡི་ཡུལ་ན་གནས་ཉིད་ཅི།
མཛེས་སྡུག་གྱི་འདི་མཐོ་རིས་སྤུའང་། གསར་དུ་བཀྲོན་པར་འཁྲུངས་སམ་སྙམ། 116

གཞོན་ནུམ་ཉིད་དང་ལ་བབ་པས་འཕྱངས་པས་ལུས་མེད་དང་བཅས་སྐེག་ལྡན་ཞིང་།
ལུས་ཕྲ་མཉེན་ལྷུག་གསར་དུ་བསྟད་བྱས་ཡན་ལག་ཀུན་འགྲོགས་གྲོགས་ཅན་གང་གིས་
འབད་མེད་པ་རོལ་གཉེན་ལ་ཞེན་དུ་གྱི་ཆེར་རྩོམ་པའི་མངོན་སྦྱོར་དང་བྲལ་བར།
འགྲོ་བའི་རྒྱལ་སྲིད་ཆེ་ལ་རྟེ་དགའི་མཚོན་དང་ལྡན་པའི་ལྷ་ནི་ནོས་པར་གྱུར། 117

དེ་ལྟར་ཡ་མཚན་སྙིང་པོ་ཅན། མངོན་པར་འདོད་ལྡན་མིག་གི་ནི།
དེ་འཕྱངས་མཚུངས་ལ་མངོན་ཕྱོགས་ཏེ། ཕྱག་འཚལ་ཏོན་བས་རབ་སྨྲས་པ། 118

མི་འམ་ཅི་རྒྱལ་རིགས་ཀྱི་ན། དཔག་བསམ་ལྡོན་པ་ལྡོན་པ་ཡི།
བུ་མོ་ཡིད་དུ་འོང་མ་འདི། ལྷ་གཅིག་བདག་གི་ཞགས་པས་བྲངས། 119

ཁྱོད་སྐད་བླངས་པའི་གཞོན་ནུ་མ། མཆོག་འདི་རབ་ཏུ་གཟུང་བར་མཛོད།
ཡོན་ཏན་གྱི་ཆེ་ཁྱོད་ཉིད་ནི། ས་གཞི་འདི་ཡི་བདག་ཏུ་འོས། 120

འདི་ཡི་གཙུག་གི་ནོར་བུ་འདི། རང་འདོད་འགྲོ་སྟེར་བདག་གིས་ནི།
བཟུང་སྟེ་དེ་དང་བྲལ་བས་ནི། ནམ་མཁའ་དག་ལ་འགྲོ་བ་མེད། 121

ནོར་བུ་འདི་ནི་བསྲུང་བྱ་སྟེ། འདི་བྱིན་འདི་དང་སྦྲད་པ་མེད།
བུ་མོ་རིན་ཅན་རིན་ཅན་ཡང་། དེ་བརྗོད་དེ་ལ་ཇོན་པས་ཕྱིན། 122

दुर्लभा भोगिभवने मर्त्यलोके कथैव का ।
मन्ये लावण्यमुद्रेयं स्वर्गेऽप्यभिनवोदिता ॥ ११६ ॥

तारुण्येन निपीतशैशवतया सानङ्गशृङ्गारिणी
तन्वङ्ग्याः सकलाङ्गसङ्गमसखी भङ्गिर्नवाङ्गीकृता ।
निःसंरम्भपराक्रमः पृथुतरारम्भाभियोगं विना
साम्राज्ये जगतां यया विजयते देवो विलासायुधः ॥११७॥

इति विस्मयगर्भेण साभिलाषेण चक्षुषा ।
तां पिबन्तमिवाभ्येत्य प्रणम्य प्राह लुब्धकः ॥ ११८ ॥

कुलकल्पद्रुमस्येयं द्रुमस्य दयिता सुता ।
देव किन्नरराजस्य पाशेनापहृता मया ॥ ११९ ॥

आनीता त्वत्कृते दिव्यकन्यैषा प्रतिगृह्यताम् ।
त्वमेवास्या गुणोदार भर्त्ता भुव इवोचितः ॥ १२० ॥

अस्याश्चूडामणिरयं मया स्वेच्छागतिप्रदः ।
गृहीतस्तद्विरहिता नेयं याति विहायसा ॥ १२१ ॥

रक्ष्यो मणिरयं नास्ति दत्तेऽस्मिन् सङ्गमोऽनया ।
इत्युक्त्वास्मै ददौ कन्यारत्नं रत्नञ्च लुब्धकः ॥ १२२ ॥

ས་ཡི་རི་དྭགས་མཚོན་མ་དེ། རྒྱལ་པོའི་བུ་ཡིས་བླངས་པ་ན།
བདུད་རྩིས་བྲན་བཞིན་རང་ཡུལ་དང་། བྲལ་བའི་མེ་ནི་བཏང་བར་གྱུར། 123

འདོད་ལྡན་མིག་གིས་གསོ་བ་ཡི། རི་དྭགས་གཉེར་ཀུ་མ་འཛུ་དེ།
རྗོན་པས་བཏང་ནས་ཡིད་ཀྱིས་ནི། ཆགས་པའི་རྒྱུ་ཡིས་བཅིངས་པར་གྱུར། 124

མི་འམ་ཅི་མོ་ཤིང་རྟར་བཀོད། རྗོན་པ་རིན་ཅེན་ནོམས་ཀྱིས་བཀང་།
དགའ་བ་རྒྱས་པའི་ས་བདག་སྲས། རང་གི་གྲོང་ཁྱེར་དག་ཏུ་སོང་། 125

ཧ་སྟི་ན་ཡི་གྲོང་ཁྱེར་དེ། རང་གི་གདུང་བ་ནི་པ་ལ་བཤད།
དགའ་བས་ཡ་མཚན་གྱུར་པ་དེས། བག་མ་ཡི་ནི་དགའ་སྟོན་བསྐྱབས། 126

གཟུགས་ཅན་ནི་བོང་ཨ་ཀྱི་དཔལ། དགེ་བས་སྤྱད་ཅར་གྱུར་པ་བཞིན།
མི་འམ་ཅི་ཡི་བུ་མོ་ནི། པོ་བྲང་འཁོར་དུ་གནས་པར་གྱུར། 127

མཚོ་ཡི་སྦྲང་རྩིར་ཆགས་ཧ་རཱ་པ། སྦྲང་རྩི་འཐུངས་པས་བཀྲ་ཤ་ཏུ་དེས།
རིག་པས་བཞིན་གྱི་ཚ་སྐྱེས་ནི། ཟླུར་ཅིང་པདྨོ་ཅན་དེ་འདར། 128

སྤྲ་བ་བཅས་ཀྱང་སྲིད་པ་འཆང་། གསོ་བས་དཀྱང་ཡང་ཡང་འདར།
སྐྱེངས་བར་བྱུར་ཀྱང་དཔལ་མདངས་གསལ། དེ་ཡི་དགའ་བ་དེ་ཡིས་བསྐྱབས། 129

དཔ་བྱིས་མཚོ་ཡི་རོ་རྡུང་མཁྲིད། -སོ་ཡི་འཛིགས་པ་ཏྲི་ཏ་ནས་ནི།
ཚ་བྱེ་ཤ་རྗེས་པའི་རིག་ཅན་དེའི། སྤྲ་བ་བཅས་ཀྱིས་དེ་ཡིས་སྤྲས། 130

गृहीता राजपुत्रेण सा मही मृगलक्षणा ।
सुधासिक्तेव तत्याज स्वदेशविरहानलम् ॥ १२३ ॥

उत्कण्ठालोकनालोलां तां बालहरिणीमिव ।
बबन्ध लुब्धकत्यक्तां रागवागुरया स्मरः ॥ १२४ ॥

किन्नरीं रथमारोप्य रत्नैरापूर्य लुब्धकम् ।
हर्षपूर्णः स्वनगरं प्रतस्थे पार्थिवात्मजः ॥ १२५ ॥

स हस्तिनापुरं प्राप्य निवेद्य स्वकथां पितुः ।
हर्षाद्विस्मयिना तेन विवाहे विहितोत्सवः ॥ १२६ ॥

सुकृतैर्भोग्यतां यातां मूर्त्तामिव शशिश्रियम् ।
अन्तःपुरप्रणयिनीं चक्रे किन्नरकन्यकाम् ॥ १२७ ॥

दधता मधुपेनेव तेनाधरमधुस्पृहाम् ।
स्पृष्टा नतमुखाम्भोजा चकम्पे नलिनीव सा ॥ १२८ ॥

मौनेऽपि कथितोत्कण्ठा मुहुः कम्पेऽपि निश्चला ।
वैलक्ष्येऽपि स्फुटलक्ष्मीस्तस्य प्रीतिं ततान सा ॥ १२९ ॥

स शनैरधरास्वादे दत्वा दन्तविभीषिकाम् ।
निमीलितदृशस्तस्या मौनमुद्रामवारयत् ॥ १३० ॥

གོས་མདུད་འགྲོལ་དང་དགག་པ་ལ། ཁྲོ་ཤུག་ལག་བའི་པདྨ་དག།
རབ་ཏུ་འདར་ཞྭན་གདུབ་བུའི་སྒྲ། ཅོད་པ་བྱེད་པར་གྱུར་པ་བཞིན། 131

རྩེ་དགའ་འཇུམ་གྱི་མི་རྟོག་གྱིས། མཛེས་མའི་ཞུ་མའི་འབྲས་བུ་མཚན།
ཆགས་བཅས་ཡལ་འདབ་ལྡན་པ་དེའི། ལོངས་སྤྱོད་ཀྱང་འཕྲུང་སྤྱད་བྱར་གྱུར། 132

གནས་སྐབས་དེར་ནི་ལྷོ་ཕྱོགས་པ། བྲམ་ཟེ་སེར་སྐྱ་པུཥྐར་གཉིས།
རྒྱལ་པོ་ནོར་གྱི་མདུན་སར་ནི། འཚོ་བ་འདོད་པས་འོངས་པར་གྱུར། 133

རིག་པ་ཕྲུལ་བྱུང་བ་སྤྲུགས་འོས་པ། དེ་དག་མདུན་ན་འདོན་གཉིས་པོའི།
སེར་སྐྱ་དག་ནི་ས་སྐྱོང་གི། རྒྱལ་པོའི་བུ་ཡིས་གཞན་པའོ། 134

དེ་དག་རིག་པས་བཅིངས་པ་ཡིས། རྟག་ཏུ་ཉམ་པར་རྩོད་བྱེད་ཅིང་།
རྫས་གཅིག་མངོན་པར་འདོད་པ་ཡིས། ཉམ་པར་སྣང་བ་ཡང་དག་སྐྱེས། 135

གླང་པོ་ལ་འོས་སྣུན་བྱེད་པ། དེ་དག་གདོང་གི་རིག་པ་ནི།
ཚང་གི་རི་མོ་ལྟ་བུ་དག། ཞི་སྣང་སྐྱོར་གྱིས་ཉམས་པར་བསྐྱབས། 136

གང་གིས་རིག་པ་མར་མེའི་རྩེ་མོ་དངོས་པོ་ཉམ་འབྱེད་ཡོན་ཏན་དག་གི་གྲོགས།
འཇིག་རྟེན་རབ་ཏུ་གསལ་ལ་མངོན་ཕྱོགས་མདུན་དུ་ཞི་སྣང་མྱུན་པ་མི་བཟད་བྱེད།
སྨོངས་པས་ཉེར་བཅོམ་རྟོག་སྤྱོད་དང་བྲལ་གཞུང་བཟང་རྩུང་མའི་དགྲ་པོ་ཏཏ།
ཅོད་དོན་ཟླ་བ་ཙ་ཤེལ་བརྒྱ་ཁ་བ་ལས་འཁྲུངས་མི་ཡིས་སྒྲིག་པར་བྱེད། 137

नीवीमोक्षे निषेधे च दम्पत्योः पाणिपद्मयोः ।
विवाद इव सोत्कम्पं कङ्कणस्वनयोरभूत् ॥ १३१ ॥

स रागपल्लवस्तस्य विलासस्मितपुष्पितः ।
कान्ताकुचफलाङ्कोऽभूत् भोग्यः सम्भोगपादपः ॥ १३२ ॥

अत्रान्तरे दाक्षिणात्यौ विप्रौ कपिलपुष्करौ ।
आजग्मतुर्वृत्तिकामौ धनस्य नृपतेः सभाम् ॥ १३३ ॥

तौ विद्यातिशयश्लाघ्यौ पौरोहित्यमवापतुः ।
कपिलः क्षितिपालस्य राजपुत्रस्य चापरः ॥ १३४ ॥

तयोः स्पर्द्धानुबन्धेन सदा विवदमानयोः ।
एकद्रव्याभिलाषेण विद्वेषः समजायत ॥ १३५ ॥

द्वेषदोषेण मातङ्गयोग्यनिर्घातयोस्तयोः ।
विदधे मदलेखेव विद्या मलिनतां मुखे ॥ १३६ ॥

येषां वस्तुविवेकिनां गुणसखी लोकप्रकाशोन्मुखी
विद्यादीपशिखा करोति विषमं द्वेषान्धकारं पुरः ।
ते मोहोपहता विचाररहिताः सौजन्यजन्याहिताः
दग्धाश्चन्दनचन्द्रकान्तकमलस्यन्दोद्गतेनाग्निना ॥ १३७ ॥

ཐོས་དང་དྲན་དང་རྩོད་ནོམས་ལ། གནས་དང་གནས་སུ་ཕུཥྐ་ར་གྱིས།
ངེས་པར་ཚར་བཅད་སེར་སྐྱ་ཡིས། ཁྲོ་བའི་གདུང་བས་ཡོངས་སུ་བསམས། 138

རྣོ་ཞིང་བརྟན་པར་གོམས་གྱུར་པ། མི་བཟད་གྲུགས་ཤིང་འཆར་བ་འདྲིས།
དྲག་ཏུ་གོམས་བས་ཞན་པ་བདག། མདུནས་དག་ཏུ་སྒྲེངས་པར་བྱེད། 139

ཤེས་རབ་སྒྱུ་བྱེད་ཚུལ་དང་ནི། ཐོས་པ་དྲེགས་པའི་རིམ་དག་དང་།
ནོར་ནི་ཆོས་དག་འགོག་པའི་སྐད། མ་རབས་སེམས་ལྡན་ཉམས་ལ་འགྱུར། 140

དྲེགས་ལྡན་འདི་ཡི་རྒྱལ་སྲས་ལ། བརྟེན་ནས་བདག་ནི་ཡོངས་སུ་འཇོམས།
དེ་སྐད་འདི་ཡིས་རྟེན་ཉིད་ལ། དཔལ་གྱི་ཙ་བ་བདག་གིས་གཞོམ། 141

རིགས་པའི་ཐབས་ནི་འབའ་ཞིག་གིས། རྒྱལ་པོའི་སྲས་ནི་དགུམ་པ་ལ།
བདག་ནི་འབད་པ་བྱ་བར་འོས། ཁྱེངས་པ་ཉམས་པ་ཇི་ལྟར་བཟོད། 142

དེ་ལྟར་དྲག་པོའི་སྡིག་བརྟགས་པ། དེ་ལ་སྣང་བས་ཡང་དག་སྨྲར།
ཕྲག་དོག་གིས་གང་མི་བྱེད་པའི། སྡིག་དེ་འཇིག་རྟེན་ན་ཡོད་མིན། 143

གང་གིས་མི་བཟད་ཁྲོ་བ་ཡི། དགུ་གི་མིག་སྨན་མིག་ཏུ་བཅུག
དྲག་ཏུ་བསམ་པ་འཁྲུགས་པ་དེས། ལེགས་པའི་ལམ་ནི་ཇི་ལྟར་མཐོང་། 144

འདོད་ཆགས་མཆོག་ཏུ་སྡིག་ཅིང་དེ་ལས་ཀྱང་ནི་ལྷག་པར་དྲེགས་པ་སྡིག།
ཁྲོ་ལས་སྡིག་གཞན་འགྲོ་བ་ན་མེད་བཟོད་དཀའི་སྡིག་པ་ཆགས་པའོ།
གདུང་བ་དང་ལྡན་འགྲོ་ན་སྡིག་བའི་ཚོགས་ནི་ཇི་སྙེད་བསྒྲངས་གྱུར་བ།
དེས་ཀྱང་ཉེས་པར་སྣང་བས་བསྟན་པའི་སྡིག་པའི་ཆ་ལ་མཚུངས་རིག་མིན། 145

श्रुतिस्मृतिविवादेषु पुष्करेण पदे पदे ।
निगृह्यमाणः कपिलः कोपतापादचिन्तयत् ॥ १३८ ॥

मन्दाभ्यासं दृढाभ्यासस्तीक्ष्णस्तीव्रमदोद्धतः ।
सदा संसदि मामेव नयत्येष विलक्षताम् ॥ १३९ ॥

प्रज्ञा वञ्चकवृत्ताय श्रुतं दर्पज्वराय च ।
धनं धर्म्मनिषेधाय भवत्यधमचेतसाम् ॥ १४० ॥

दृप्तः परिभवत्येष राजपुत्राश्रयेण माम् ।
तस्मादाश्रयमेवास्य श्रीमूलं प्रहराम्यहम् ॥ १४१ ॥

निधने राजपुत्रस्य युक्त्युपायेन केनचित् ।
युक्तः कर्त्तुं प्रयत्नो मे मानग्लानिं कथं सहे ॥ १४२ ॥

इत्युग्रपापसङ्कल्पस्तस्य द्वेषात् समुद्ययौ ।
नास्ति तत्पातकं लोके यन्न कुर्व्वन्ति मत्सराः ॥ १४३ ॥

कथं पश्यति सद्धर्म्मं समदो व्यथिताश्रयः ।
दत्तं नयनयोर्येन तीव्रामर्पविपाञ्जनम् ॥ १४४ ॥

रागः पापं परममधिकं दर्पपापं ततोऽपि
क्रोधात् पापं जगति न परं दुःसहं लोभपापम् ।
यावानेष व्यसनिनि जने गण्यते पापवर्गः
पापांशस्य स्पृशति न तुलां सोऽपि विद्वेषवृत्तेः ॥ १४५ ॥

དེ་ནས་ནམ་ཞིག་ཕྱིར་ཞིམ་པའི། གདུག་ཅིང་ཀར་པ་ཊར་གནས་པ།
གནོད་པ་བྱེད་པའི་རྒྱལ་ཕྲན་གྱིས། དཔུང་ནམས་སྤྲིངས་པས་གསོད་པ་དག། 146

གྲོས་ནས་མི་བདག་ཁྲོས་པ་ཡིས། ཐབས་ནི་བཞི་པར་ངེས་བྱས་ཏེ།
བློན་པོ་རྣམས་ཀྱི་འདོད་པ་ཡིས། གཞོན་ནུ་ལ་ནི་འདི་དག་སྨྲས། 147

གཞོན་ནུ་སྟོབས་ཀྱིས་དགྲ་དག་ནི། མྱུར་དུ་གཅོད་དུ་འགྲོ་བར་གྱིས།
ཁྱོད་ཀྱིས་རིམ་འོངས་རྒྱལ་སྲིད་ཆེའི། འདི་ནི་རྟག་ཏུ་མེད་པར་འགྱུར། 148

གསུམ་གྱི་རྩོམ་པར་ཁྱོད་ཀྱི་ནི། དཔུང་བ་མཐུ་ཡིས་བསྐྱོན་བ་འདི།
འགྲོ་བར་རྒྱལ་བའི་གླང་པོ་དག། འདོགས་པའི་ཀ་བ་ཉིད་དུ་འགྱུར། 149

ས་འཛིན་རིགས་ནི་ནོར་པའི་ཕྱིར། སྡུག་ཅིང་ལྷག་པར་གྲུས་པ་དག།
བཅོམ་ན་ཁྱོད་ཀྱི་གཟི་བྱིན་གྱི། སྨུགས་སུ་སྒྲིབ་པའི་བགེགས་མེད་འགྱུར། 150

སྟོབས་མེད་མཐའ་ན་གནས་པ་ཡི། རྒྱལ་ཕྲན་གཞན་ནི་བསད་པས་ཅི།
རིགས་ལྡན་དེ་ཉིད་གཞོམ་པར་བྱ། དེ་བསད་ན་ནི་ཐམས་ཅད་འགྲུབ། 151

གང་ཞིག་ཆ་ཡི་རང་ཟས་ཉིད་དུ་ནོམ་པར་བསྐྱབས་པ་ཡི།
གླང་ཆེན་ཚོགས་ནི་འཕྲོག་བྱེད་ཀྱིས་བཅོམ་དགེ་མཚན་ཅི་ཞིག་ཡོད།
གལ་ཏེ་སྡེར་མོའི་གདུ་གྲུངས་ལྡན་པའི་གདོང་ལྔ་མཆོད་བཅོལ་ན།
དེ་ནི་དེ་ཡི་སྐྱེས་བུ་རྩལ་པོད་གདུལ་གྱི་ལས་སུ་འགྱུར། 152

ततः कदाचिन्मेघाख्यं क्रूरं कर्व्वटवासिनम्।
विसृष्टसैन्यहन्तारं सामन्तमपकारिणम्॥ १४६॥

श्रुत्वा नरपतिः कोपाच्चतुर्थोपायनिश्चये।
अमात्यानामनुमते कुमारमिदमब्रवीत्॥ १४७॥

कुमार गम्यतां तूर्णमुच्छेत्तुं तरसा रिपुम्।
क्रमोपपन्नं साम्राज्यं निःशल्यमिदमस्तु ते॥ १४८॥

अयं ते समरारम्भे प्रभावाभरणो भुजः।
आलानस्तम्भतां यातु जगद्विजयदन्तिनः॥ १४९॥

मेघे भूभृत्कुलाक्रान्तसंरम्भाभ्यधिकोदये।
हते तव प्रतापस्य निर्व्विघ्नावरणा दिशः॥ १५०॥

दुर्व्वलैः किं हतैरन्यैः सामन्तैरन्तवासिभिः।
दृप्तः स एव हन्तव्यस्तद्वधे सर्व्वसिद्धयः॥ १५१॥

किं कौतुकं यदि हरिः करिचक्रवाल
माहन्ति दैवविहितं निजमेव भोज्यम्।
पञ्चाननं यदि भिनत्ति नखाट्टहासं
तत्तस्य पौरुषकथापथमेति धैर्य्यम्॥ १५२॥

ཞེས་པ་པ་ཡིས་བསྟན་པ་ན། གསུམ་གྱི་དགའ་སྟོན་འདོད་པ་དང་།
མི་འདམ་ཅི་འབར་གཡོ་བས་དེ། སྐད་ཅིག་ཁྲོགས་ལ་འཕྱུང་བཞིན་གྱུར། 153

ཡུན་རིང་འགྲོ་བ་མིན་བརྗོད་པས། འབད་པས་ཆུང་མ་དྲུགས་ཕྱུང་ནས།
དེ་ཡི་མལ་ལ་མངོན་ཕྱོགས་དེ། ཕྲག་ཐུས་དཔལ་གྱིས་རབ་སླུས་པ། 154

མི་འདམ་ཅི་དབང་བརྒྱ་བྱིན་དུ། བདག་བུའི་བུ་མོ་ཁྲིམས་ལྡན་ན།
ཁྱོད་ཀྱི་བདག་ལ་བྱམས་པའི་བློས། འབྲལ་བའི་ཤུ་ངན་གྱིས་གཟིར་སྐྱོངས། 155

འདི་ཡི་གཙུག་གི་ནོར་བུ་ནི། རང་འདོད་འགྲོ་བ་སྟེར་འདི་དག།
སྒྲོག་ལ་ཐེ་ཚོམ་མ་གཏོགས་པ། མ་མ་ཀུན་དུ་སྦྱིན་མི་བྱ། 156

ཁྲོ་བར་གྱུར་[illegible] མཛེས་མ་མཛེས་པའི་གཙུག་གི་ནོར།
ཞེས་བརྗོད་མ་ཡི་ལག་ཏུ་[illegible] སྡུ་བྲ་སོད། 157
གདང་ནས་དབྱུང་གི་ཕྱོགས་ཀྱི་སྒོ། སྦྱིན་ཅིང་དེ་ནི་གྱུ[illegible]

རེ་ཡི་དུ་ཚོགས་ཀྱིས་བསྲུང་བ། རྡུལ་ཚུབ་སྦྲིན་ལྟར་རྒྱས་པ་ཡིས།
དང་བའི་རྒྱལ་པོ་སྐག་པ་དང་། ཉོན་མོངས་ཀྱི་ཉིད་དགའ་དུ་གྱུར། 158

ཁྲོ་ནི་རིང་དུ་སོང་བ་ན། འཕྲལ་བ་ཡིས་ནི་ཡིད་འཕྲོག་མ།
པདྨ་གཞོན་ནུའི་འདབ་མ་ཡིས། མལ་སྟན་ལ་ནི་བརྡེན་པར་གྱུར། 159

སྤྲིན་ལྡན་ཉིན་བར་བཀྲང་བའི་རྩོམ་པ་དག་ལ་རིག་ཏུ་མངོན་སྤྱོར་ཞིང་།
གྲངས་ཀྱི་རི་མོའི་ལམ་ནི་ས་ལ་འདར་ཞིང་གཡོ་བས་འཛི་བྱེད་པ།
དེ་ཡི་ལག་པ་སྤྲ་བ་ཉིད་ཀྱིས་སྒྲ་ལྡན་གདུབ་བུ་ལྷུང་བ་ལ།
མའི་མའི་ཕྱུན་གྱི་སུ་རིག་གདུབ་གོང་དག་ནི་ཤུར་དུ་གནས་པར་བྱས། 160

ततः कदाचिन्मेघाख्यं क्रूरं कर्व्वटवासिनम् ।
विसृष्टसैन्यहन्तारं सामन्तमपकारिणम् ॥ १४६ ॥

श्रुत्वा नरपतिः कोपाच्चतुर्थोपायनिश्चये ।
अमात्यानामनुमते कुमारमिदमब्रवीत् ॥ १४७ ॥

कुमार गम्यतां तूर्णमुच्छेत्तुं तरसा रिपुम् ।
क्रमोपपन्नं साम्राज्यं निःशल्यमिदमस्तु ते ॥ १४८ ॥

अयं ते समरारम्भे प्रभावाभरणो भुजः ।
आलानस्तम्भतां यातु जगद्विजयदन्तिनः ॥ [illegible]
निक्षिप्य [illegible] सैन्याच्छादितदिङ्मुखः ॥ १५७ ॥

तस्य वाजिव्रजोद्भूतरजःपुञ्जघनोदयः ।
प्रययौ राजहंसानां सन्त्रासायासहेतुताम् ॥ १५८ ॥

दूरं प्रयाते दयिते विरहेण मनोहरा ।
बभूव बालनलिनीपलाशशयनाश्रया ॥ १५९ ॥

सोत्कण्ठाया दिवसगणनारम्भनित्याभियोगे
संख्यालेखासरणिमवनौ कम्पलोलं लिखन्त्याः ।
तस्याः पाणौ निपतितरणत्कङ्कणे तानवेन
क्षिप्रं मुक्तावलयकलनामश्रुधारा चकार ॥ १६० ॥

མི་རྟོག་མདའ་ཅན་ལ་སྣང་བདེ་ལ་ཕྱིར་ཕྱོགས་ཡུམ་ལའང་ཆགས་པ་ཉིད་མ་ཡིད།
བདག་པོའི་བསམ་གཏད་སྐྱོང་ཞིང་ཉིད་མཚན་དུ་ནི་དེ་ཡི་མིང་གི་གསང་སྔགས་བཟླས།
མ་ལ་ལྡན་ས་གཞིར་ཐུམ་དེ་དེ་ལྷ་ནའང་གཟུགས་བཟང་གདུང་བ་ཉམས་མ་གྱུར།
འདོད་ཆགས་གཡོ་མེད་ཆགས་པའི་ཡིད་ནི་བས་བརྟུལ་ཞུགས་དྲག་པོས་གྲོལ་བ་མེད་ནས 161

ཤེལ་གྱི་ཁྲི་སྟེང་ལ་འདུག་ཅིང་། ཏ་རི་ཅན་དག་གིས་སྐྱ་བ།
གཟུགས་ཅན་མ་དེ་ཟླ་འོད་ཀྱི། དཔུས་སོང་ཟླ་རིས་བཞིན་དུ་མཛེས། 162

དེ་ནས་ནམ་ཞིག་ས་སྐྱོང་ནི། མི་ལམ་མཐོང་ནས་དོགས་གྱུར་པས།
མདུན་ན་འདོན་ནི་སེར་སྐྱ་དག། ཡང་དག་བོས་ནས་དབེན་པར་དྲིས། 163

གྲོང་ཁྱེར་དགྲ་ནོམས་ཀྱིས་བཀག་ཅིང་། བདག་གི་ལྟོ་བརྡོལ་ཀྱི་མ་ནི།
རྣངས་ན་ཡོངས་སུ་དཀྲིས་པ་ཡིས། མི་ལམ་དེ་རིང་བདག་གིས་མཐོང་། 264

བློ་གྲོས་ཆེན་པོ་མི་ལམ་འདིའི། ཆོས་སྨིན་འབྲས་བུར་འོས་པ་གསུང་།
དགེ་བར་ཡོངས་སྒྱུར་འོས་པ་ཡིས། ཕྱིར་བཅོས་དག་ཀུང་བསམས་པར་མཛོད། 165

ཅེས་བ་ས་ཡི་དབང་ཕྱུགས་ཞུས། མདུན་ན་འདོན་གྱིས་སྐད་ཅིག་ནི།
ཀུས་བའི་ཚུལ་ཆོས་བསམ་གཏན་བཟུང་། ཉང་དུ་མདོད་པར་འདོད་པ་བསམས། 166

པུཥྐར་ཡི་ཧེན་གཅན་ལྡན། རྒྱལ་པོའི་བུ་ནི་ཉམས་པ་ལ།
ཤིན་ཏུ་ཡུན་རིང་བསམས་པའི་ཐབས། འདི་ནི་བདག་གིས་དཀའ་བས་ཐོབ། 167

द्वेषः पुष्पशरे सुखे विमुखता देहेऽपि निःस्नेहता
पत्यौ ध्यानपरायणत्वमनिशं तन्नाममन्त्रे जपः।
शय्या भूमितले तथापि सुतनोस्तापक्षतिर्नाभवत्
नूनं निश्चललीनरागमनसां मुक्तिर्न तीव्रव्रतैः॥ १६१॥

लीना स्फटिकपर्य्यङ्के हरिचन्दनपाण्डुरा।
चन्द्रलेखेव सा तन्वी ज्योत्स्नामध्यगता बभौ॥ १६२॥

कदाचिदथ भूपालः स्वप्नदर्शनशङ्कितः।
पुरोहितं समाहूय पप्रच्छ कपिलं रहः॥ १६३॥

दृष्टमद्य मया स्वप्ने निरुद्धं शत्रुभिः पुरम्।
पाटितोदरलुण्ठैश्च ममान्त्रैः परिवेष्टितम्॥ १६४॥

स्वप्नस्यास्य विपाकार्हं फलं ब्रूहि महामते।
विचिन्तय शुभोदर्कामुचिताञ्च प्रतिक्रियाम्॥ १६५॥

इति पृष्टः क्षितीशेन क्षणमन्तः पुरोहितः।
भक्तिदम्भधृतध्यानः समीहितमचिन्तयत्॥ १६६॥

उपायोऽयं मया दिष्ट्या प्राप्तः सुचिरचिन्तितः।
पुष्करस्याश्रयोच्छित्त्यै राजपुत्रविनाशने॥ १६७॥

དེ་ཡི་ཚུང་མ་མི་འམ་ཅི། ཡིད་འཕྲོག་མ་མཆོག་འཚོ་བ་ཉིད།
དེ་དངོས་མེད་ན་ངེས་པར་ནི། སྡུག་ཅིང་བསྡུལ་བས་དེ་མི་འཚོ། 168

ཞེས་པ་བསམས་ནས་དཔལ་བུ་ཡིས། བརྩོན་གྱིས་སྐྱོར་དང་ཆགས་བྲལ་ཅན།
མདུན་ན་འདོན་ནི་མི་ཕན་པ། འཚོལ་བས་ནོར་འཛིན་དབང་ལ་སྨྲས། 169

ལྷ་གཅིག་ཁྱོད་ཀྱི་མི་ལམ་ན། མཆོག་ཏུ་སྙིང་ནི་འདར་བྱེད་འདི།
མཐོང་སྟེ་དེ་ཡི་འབྲས་བུ་ནི། བཟོད་དཀའ་གསལ་བར་ཇི་ལྟར་བརྗོད། 170

རྗེ་ལ་གུས་པའི་བརྟུལ་ཞུགས་ཀྱིས། གནས་ཤིང་སྐྱོན་སྤྲུབ་བདག་ཉིད་མིན།
ཕན་པ་འཚོལ་ཉམས་ཉ་བར་ནི། མི་སྙན་བརྗོད་པ་དགག་པ་མེད། 171

རྨི་ལམ་འདི་འབྲས་གསལ་བར་ནི། རྒྱལ་སྲིད་དག་ནི་ལུས་ལས་ཉམས།
འདི་ལ་དོགས་དང་བྲལ་བ་ཡིས། འཁོར་བའི་སྐད་དུ་ཕྱིར་བཅོས་བྱ། 172

མཆོད་སྦྱིན་ཞིང་དུ་ཛིང་བུ་ནི། ཕྱུགས་ཀྱི་ཁྲག་གིས་ཡོངས་གང་བར།
ཁྱོད་བཀྲུས་བྲམ་ཟེས་དག་བྱས་ཤིང་། གསེར་དང་རིན་ཆེན་རབ་མང་བྱིན། 173

མི་འམ་ཅི་མོའི་ཚོལ་གྱིས་མེར། སྦྱིན་སྡིག་བྱས་པས་ཁྱོད་དགེ་འཕེལ།
ཁྱོད་ཀྱི་མཐའ་ན་ཕོ་བྲང་ན། ཡོད་པས་མི་འམ་ཅི་མི་དཀོན། 174

ཞེས་པ་དེ་ཚིག་ལ་རྟུངས་པ། ཐོས་ནས་ཐིག་པས་སྨྲས་བྱིན་ཅིང་།
གཏུམ་པོའི་སྤྱོད་པ་སྣག་གྱུར་པ། ས་ཡི་བདག་པོས་དེ་ལ་སྨྲས། 175

प्रिया मनोहरा ज्येष्ठं जीवितं तस्य किन्नरी।
अभावे नियतं तस्या न स जीवति दुःखितः॥ १६८॥

इति सञ्चिन्त्य शनकैर्मिथ्याखेदविषादवान्।
अभ्यधाद्वसुधाधीशमहितैषी पुरोहितः॥ १६९॥

दुःस्वप्नोऽयं त्वया देव हृदयाकम्पनः परम्।
दृष्टः स्पष्टफलं तस्य दुःसहं कथमुच्यते॥ १७०॥

प्रभुभक्तिव्रतस्थानां दोषेष्वविहितात्मनाम्।
न कर्णकटुकं वक्तुं निषेधोऽस्ति हितैषिणाम्॥ १७१॥

राज्यात् भ्रंशः शरीराद्वा स्वप्नस्यास्य फलं स्फुटम्।
शङ्काविरहितैः कार्य्यः प्रतीकारोऽत्र भूतये॥ १७२॥

पुष्करिण्यां क्रतुक्षेत्रे पूर्णायां पशुशोणितैः।
स्नातस्त्वं मार्ज्जितो विप्रैर्भूरिरत्नसुवर्णदः॥ १७३॥

किन्नरीमेदसा वह्निं हुत्वा कुशलमाप्स्यसि।
अन्तःपुरे नृपा तेऽस्ति किन्नरी न तु दुर्लभा॥ १७४॥

इति तस्य वचः श्रुत्वा क्रूरपातककूणितः।
नृशंसवृत्तसन्त्रस्त स्तमभाषत भूपतिः॥ १७५॥

རང་གི་སྲོག་ནི་བསྲུང་སླད་དུ། བུད་མེད་གསོད་པར་ཇི་ལྟར་སྤྲོ།
མི་འམ་ཅི་མོ་དང་བྲལ་ན། ངེས་པར་བདག་གི་བུ་མི་འཚོ། 176

ཞེས་དེ་ས་ལ་སྨྲོད་པས་དེའི། འདོད་པ་ཕྱིར་ལ་བཟློག་པ་ན།
མདུན་ན་འདོན་ནི་སྡིག་པ་ལ། མངོན་པར་ཞེན་པས་ཡང་དེར་སྨྲས། 177

ཀྱེ་མ་རྒྱལ་པོ་བློ་གྲོས་དང་། ལྡན་ཡང་སྐྱེ་བའི་ལུགས་ནི་ཤེས།
སྡེ་གསུམ་སྒྲུབ་བྱེད་རྒྱལ་སྲིད་དང་། སྲོག་ཀྱང་གཏང་བར་བྱ་བ་མིན། 178

ནོར་བཞིན་ནང་མི་གྲོགས་པ་ཆུང་མ་བུ་དག་ནི།
ཉམས་པ་སླེས་བུ་གནས་ན་སླར་ཡང་འབྱུང་བར་འགྱུར།
དབུགས་ཙམ་བྲལ་ཞིང་སྲོག་ནི་སོང་བར་གྱུར་པ་ལས།
དེ་དུས་ཉེ་བར་གནས་ཀྱང་ཐམས་ཅད་མེད་པ་ཉིད། 179

འཚོ་བའི་དོན་དུ་རང་ལུས་དང་། གཅེས་པའི་བུ་ཡང་གཏོང་བར་བྱེད།
རྒྱལ་པོ་འཚོ་བའི་འཇིག་རྟེན་ན། སྲོག་ལས་གཞན་ནི་གཅེས་པ་མེད། 180

དེ་ལྟར་དེ་ཡིས་སྣ་ཚོགས་ཀྱི། དཔེ་ཡིས་དཔལ་ཀྱིས་བྲིད་པ་ན།
རྒྱལ་པོ་སྲོག་ལ་ཆགས་པ་ཡི། སྡིག་ལ་རིགས་པར་ཁ་ཡིས་བླངས། 181

དེ་ནས་ཕུན་ཚོགས་དུས་པ་ཡིས། མཆོད་སྦྱིན་ལས་ལ་འཇུག་བྱེད་ཅིང་།
ཕྱུགས་ཀྱི་ཁྲག་གིས་གང་བ་ཡི། རྫིང་བུ་ཡང་ནི་བྱས་པའི་ཚེ། 182

निजजीवितरक्षायै कथं स्त्रीबधमुत्सहे।
किन्नरीविरहेऽवश्यं न च जीवति मे सुतः॥ १७६॥

इति भूमिभुजा तस्य प्रत्याख्याते समीहिते।
तं पापाभिनिवेशेन पुनः प्राह पुरोहितः॥ १७७॥

अहो राजन्न जानीषे धीमानपि जनस्थितिम्।
त्रिवर्गसाधनं त्याज्यं न राज्यं न च जीवितम्॥ १७८॥

अर्था इव स्वजनमित्रकलत्रपुत्रा
नष्टाः स्थितस्य पुरुषस्य पुनर्भवन्ति।
उच्छ्वासमात्रविरहे गतजीवितस्य
तत्कालसन्निहितमप्यसदेव सर्व्वम्॥ १७९॥

त्यज्यन्ते जीवितस्यार्थे निजदेशप्रियात्मजाः।
जीविताद्परं राजन् जीवलोकेऽस्ति न प्रियम्॥ १८०॥

इति जीवितलोभाय तेन नानानिदर्शनैः।
शनैः प्रतारितः पापे राजा युक्तममन्यत॥ १८१॥

ततः सुसम्भृतारम्भे प्रवृत्ते यज्ञकर्म्मणि।
हतायां पुष्करिण्याञ्च पूर्णायां पशुशोणितैः॥ १८२॥

དབེན་པར་རང་གི་བཙུན་མོ་ལ། རྒྱལ་པོས་རང་གི་སྤྱོད་ཚུལ་བཤད།
བུ་ནི་བྲིས་བསྒྲོད་ཐུ་ངན་གྱིས། གཟིར་ཅིང་སྡིག་པས་སྣག་པས་བསམས། 183

ཀྱེ་མ་མནའ་མ་གསོད་པ་ཡི། སྒྲུབ་བྱེད་སྡིག་པ་རྒྱ་ཆེ་འདིར།
མདུན་ན་འདོན་ནི་གཉིད་ཐུག་གིས། ལོང་བས་རྒྱལ་པོ་རབ་རྨོངས་བསླུས། 184

འཆི་བའི་མཚམས་ནི་ངེས་བཅད་བ། འབད་པས་ཡོངས་འཕྲོག་མི་ནུས་ཀྱང་།
གཞན་གྱི་སྲོག་ནི་སྲོགས་པ་ཡིས། བློན་པོ་རྣམས་ནི་འཚོ་བར་འདོད། 185

གལ་ཏེ་སྲོག་ལ་ཆགས་པ་ཡིས། བུ་མོ་བཞིན་བཟང་བདུད་རྩི་འདྲ།
མནའ་མ་ཡིན་ཡང་རྒྱལ་པོ་ཡིས། གསད་ན་བདག་གིས་ཅི་ཞིག་སྨྲ། 186

མ་གཅིག་ཁྱོད་ཀྱིས་མཉེས་གཤིན་ལས། བདག་གི་ཡིད་འཕྲོག་མ་འདི་སྐྱོངས།
ཞེས་བརྗོད་བུ་ནི་ནོར་བཟང་དག། བདག་ལ་རྩང་མ་གཏད་ནས་སོང་། 187

དེ་སྐད་བདག་ལས་གཙུག་གི་ནོར། གྲོབ་ནས་དེ་ནི་མཁའ་ལ་འགྲོ།
དེ་ནི་འཚོ་ན་བདག་པོ་དང་། སླར་ཡང་ཕྲད་པ་ཉིད་དུ་འགྱུར། 188

ཞེས་བསམས་མནའ་མ་ག་ལ་བར། མིག་ཆུར་བཅས་པ་དེ་སོང་ནས།
རྒྱལ་པོའི་ཚུལ་ནི་དེ་ལ་བཤད། རབ་འདར་ལྡན་བས་སྐྲར་སྐྲས་པ། 189

མཉེས་གཤིན་གཙུག་གི་ནོར་བུ་ཆིངས། ནམ་མཁའ་དག་ལ་མགྱོགས་པར་སོང་།
མི་བདག་འདི་ནི་སྡིག་དང་ལྡན། དམ་པའི་སྤྱོད་ལ་མི་ལྡོན། 190

राज्ञा कथितवृत्तान्ता निजपत्नी स्वयं रहः।
पुत्रप्रवासशोकार्त्ता पापत्रस्ता व्यचिन्तयत्॥ १८३॥

अहो मूर्खतरो राजा मोहान्धेन पुरोधसा।
स्नुषावधविधानेऽस्मिन् प्रेरितः पृथुपातके॥ १८४॥

यत्नैरपरिहार्य्येऽपि निबद्धे निधनावधौ।
परप्राणापहारेण मूढा वाञ्छन्ति जीवितम्॥ १८५॥

यदि जीवितलुब्धेन मुग्धा मृगवधूरिव।
स्नुषापि हन्यते राज्ञा तत् किं वक्ष्याम्यहं सुतम्॥ १८६॥

मातस्त्वयेयं वात्सल्यात् पाल्या मम मनोहरा।
इत्युक्त्वा सुधनः सूनुर्गतो निक्षिप्य मे वधूम्॥ १८७॥

तस्माच्चूड़ामणिं मत्तः प्राप्य व्योम्ना प्रयातु सा।
भविष्यति तया पत्युर्जीवन्त्या सङ्गमः पुनः॥ १८८॥

इति सञ्चिन्त्य सा गत्वा साश्रुनेत्रा स्नुषान्तिकम्।
राजवृत्तं निवेद्यास्यै सोत्कम्पा पुनरब्रवीत्॥ १८९॥

वत्से चूड़ामणिं बद्धा गच्छ तूर्णं विहायसा।
नृपः पापप्रवृत्तोऽयं न सदाचारमीक्षते॥ १९०॥

ཁྱོད་ནི་མཆོད་སྦྱིན་སར་སོང་ནས། ནམ་མཁའི་ལམ་ནས་འགྲོ་བར་བྱ།
གཞན་ནི་ཁྱོད་ནི་འགར་ཞིག་ཏུ། བདག་གིས་སྔས་བཀོད་འདི་ཡིས་རིག། 191

ཅེས་པའི་ཚིག་གྲོས་ཡིད་འཕྲོག་མ། ཁྱོ་དང་བྲལ་བས་གདུངས་གྱུར་པས།
འབད་པས་དེ་དང་སྤྲད་པའི་སྐད། རབ་ཏུ་གཅེས་པས་ལུས་བསྐྱུངས་ཤིང་། 192

གཙུག་གི་ནོར་བུ་ཕྲག་མོ་ཡིས། སྤྲད་པ་བླངས་ནས་སྤྱི་བོར་བཅིངས།
མདའ་མ་བོས་པ་མཆོད་སྦྱིན་གྱི། ཞིང་དུ་སོང་ནས་མཁའ་ལ་འགྲོ། 193

རྒྱལ་པོ་བུ་ནི་གཅིས་ཀྱང་མནའ་མ་གསད་པར་བྱ་བ་གང་འདི་ནི།
ཁྱོད་ཀྱིས་འོས་པ་མ་ཡིན་ཁྱོད་ནི་ཤིས་གྱུར་བདག་ནི་རང་གནས་སོང་།
བདག་བྲལ་བརྗིད་པ་རབ་ཏུ་ཉམས་པའི་གཞོན་ནུ་འདི་ཡང་བསྲུང་བར་གྱིས།
དེར་དེ་བརྗོད་ནས་རབ་སྤ་གླིག་གི་ནམ་འཕྲུལ་དག་གིས་དེ་སོང་གྱུར། 194

དེ་སོང་ཚེ་ན་མི་བདག་གི། མཆོད་སྦྱིན་བགེགས་ཀྱིས་དོགས་བར་གྱུར།
མདུན་ན་འདོན་གྱིས་དེ་ལ་སྨྲས། ས་བདག་ཐེ་ཚོམ་ཡོངས་མ་བྱེད། 195

གདུག་པ་ཞེས་བྱ་ཚངས་པ་ཡི། སྲིན་པོ་བདག་གིས་ཐུགས་ཀྱིས་བླངས།
མི་འཇམ་ཅི་མོ་དེ་རིས་གསད། ཁྱོད་ཀྱི་མཆོད་སྦྱིན་བགེགས་མེད་གྱུར། 196

ཅེས་པ་དེ་ཡི་བརྗོད་ཀྱི་ཚིག། རྒྱལ་པོ་ཡིས་ནི་བདེན་པར་བསམས།
འཁྲུལ་འཁོར་གཟུགས་བརྙན་ཅི་དགར་སེམས། མོངས་ཉམས་ཀྱ་ཀྱུས་གར་བྱེད་དོ། 1

यज्ञभूमिं त्वया गत्वा गन्तव्यं व्योमवर्त्मना।
अन्यथा त्वामसौ वेत्ति गूढन्यस्तां मया क्वचित् ॥ १९१ ॥

इति भर्तृप्रवासार्त्ता वचः श्रुत्वा मनोहरा।
तत्सङ्गमाय रक्षन्ती यत्नात् प्रियतरं वपुः ॥ १९२ ॥

श्वश्र्वा दत्तं समादाय बद्धा मूर्ध्नि शिखामणिम्।
नृपाहूता क्रतुक्षेत्रं गत्वा व्योम व्यगाहत ॥ १९३ ॥

राजन्नेतत् तव समुचितं यत् प्रियस्यापि सूनो-
र्वध्या पत्नी निजपदमियं स्वस्ति तुभ्यं गताहम्।
रक्ष्यश्चासौ प्रतिहतधृतिर्मद्वियोगे कुमारः
तन्वेत्युक्त्वा तनुतरतडिद्विभ्रमैः सा जगाम ॥ १९४ ॥

तस्यां गतायां नृपतिर्यज्ञविघ्नेन शङ्कितः।
पुरोहितस्तमवदद्देव मा संशयं कृथाः ॥ १९५ ॥

मन्त्रैर्मया समाकृष्टः क्रूराख्यो ब्रह्मराक्षसः।
निर्विघ्नस्ते क्रतुः सिद्धः सा हता तेन किन्नरी ॥ १९६ ॥

इति मिथ्यावचस्तस्य राजा सत्यममन्यत।
नर्त्यन्ते कुटिलैर्मुग्धा यन्त्रपुत्रकलीलया ॥ १९७ ॥

པ་ཡི་ཁང་པར་མངོན་ཕྱོགས་ཏེ། དགའ་བ་སྟེར་བྱེད་ཡིད་འཕྲོག་མས།
སྙིང་ལ་ཁྲོ་ནི་བཟུང་བྱས་ཏེ། རང་གི་སྤྱོད་པའི་མཐའ་ནོམས་བཤད། 198

ཡབ་ཀྱི་བཀའ་ཡིས་མི་དང་ནི། འགྲོགས་པའི་དྲི་མ་ཞི་བའི་སྐད།
གསེར་གྱི་ཐུམ་པ་ལྔ་བརྒྱ་ཡིས། ཇི་མ་སོ་སོར་ཁྲུས་དག་བྱས། 199

བཀྲུས་པས་མི་ཡི་དྲི་མ་ནི། རབ་ཏུ་ཆུང་བ་ཉིད་དུ་གྱུར།
ནོར་བཟང་ལ་ནི་མཛེས་གཟུགས་ལྡན། རི་དགས་མིག་གི་ཆགས་པ་མེད། 200

ལྷ་ཡི་སྐྱིད་ཚལ་ལོངས་སྤྱོད་ལ། དེ་ནི་དགའ་བར་ཡོངས་མ་གྱུར།
གཞན་ལ་ཆགས་པར་གྱུར་པ་ཡི། ལུས་ཅན་གཞན་ན་དགའ་བ་མེད། 201

ནམ་ཞིག་མཁའ་ལ་འགྲོ་ན་ནི། སྡུག་པ་དང་བྲལ་ཉོན་མོངས་ཤིང་།
ཀླུ་ཡི་ཁང་པའི་ཉེ་འཁོར་ནི། ནགས་མཐའི་ནོར་འཛིན་དག་ཏུ་སོང་། 202

དྲང་སྲོང་ཆེན་པོ་བསྟི་གནས་དེར། གནས་པ་ཤིང་ཤུན་ཅན་དེ་ལ།
རབ་ཏུ་བཏུད་ཅིང་ཞབས་ལ་ཏེ། དྲུང་ཅིང་མངོན་དུ་ཕྱོགས་པས་སྨྲས། 203

བདག་ནི་འཆིང་བ་ཉོན་པ་ལ། ཇི་བར་བསྟན་པ་ཁྱོད་ཀྱིས་ནི།
གལ་ཏེ་རིགས་པས་འདི་བྱས་ན། བཙོམ་ལྡན་ཁྱོད་ཉིད་དག་གིས་གསུངས། 204

ཞེས་པ་དེ་ཡི་ཚིག་ཐོས་ནས། ཅུང་ཟད་ངོ་ཚས་བཞིན་བཏུད་ནི།
ཐབ་པས་དེར་སྨྲས་བཞིན་བཟང་མ། འདི་ནི་ཁྱོད་ཀྱིས་སྤྱོང་བྱ་ཉིད། 205

पितुर्भवनमभ्येत्य कीर्णहर्या मनोहरा ।
न्यवेदयत् स्ववृत्तान्तं वहन्ती वल्लभं हृदि ॥ १९८ ॥

सा पितुः शासनान्मर्त्यसङ्गसौरभशान्तये ।
हेमकुम्भशतैः स्नानं पञ्चभिः प्रत्यहं व्यधात् ॥ १९९ ॥

मर्त्यामोदः प्रतनुतां क्षालितायाः शनैर्ययौ ।
सुधनस्नेहसंयोगी न तु रागो मृगीदृशः ॥ २०० ॥

दिव्योद्यानोपभोगेषु न सा निर्वृतिमाययौ ।
अन्यत्र बद्धरागाणां रतिर्नान्यत्र देहिनाम् ॥ २०१ ॥

सा कान्तविरहक्लान्ता कदाचिद्व्योमगामिनी ।
तां नागभवनोपान्तवनान्तवसुधां ययौ ॥ २०२ ॥

तत्राश्रमस्थलीसक्तं महर्षिं वल्कलायनम् ।
अवदत् सा समभ्येत्य प्रणामविनमन्मुखी ॥ २०३ ॥

लुब्धकस्योपदिशता भवता मम बन्धनम् ।
त्वमेव ब्रूहि भगवन् यदि युक्तमिदं कृतम् ॥ २०४ ॥

इति तस्या वचः श्रुत्वा किञ्चिल्लज्जानताननः ।
तामुवाच मुनिर्मुग्धे तवैषा भवितव्यता ॥ २०५ ॥

དེ་ལ་ཞགས་པ་དོན་ཡོད་ནི། ཡོད་ཅེས་བདག་གིས་མ་ཤེས་བཤད།
གསོན་ཅན་རྔོན་པས་དེ་ཡི་གནས། ཤེས་ནས་ཁྱོད་ནི་བཅིངས་པར་གྱུར། 206

བདེན་པར་སྨྲ་བའི་སྨུ་ཚོར་ཅན། རང་བཞིན་དྲང་བ་བདག་ཅག་གིས།
མ་རུངས་བདག་ཉིད་གདུག་པ་ཡི། སེམས་ཀྱི་གྲ་གྲུ་ཡོངས་མི་ཤེས། 207

ཞེས་པ་ཐུབ་པས་བརྗོད་དེ་ལ། གཟུགས་ཅན་མ་ཡིས་གུས་པས་སྨྲས།
བུ་མོའི་ཚིག་ནི་གསོ་བ་འདི། བཅོམ་ལྡན་གྱིས་ནི་བཟོད་པར་མཛོད། 208

ཁྱེད་ཀྱི་མདུན་དུ་བདག་གིས་ནི། གང་འདི་ཚུང་ཟང་བརྗོད་གྱུར་པ།
དམ་པའི་སྤྱོད་ལས་བགལ་བ་འདི། བུད་མེད་རྣམས་ཀྱི་སྐལ་པ་བཟང་། 209

སྡུག་བསྔལ་འདོན་ལ་ཆས་གྱུར་ཅིང་། ཡོངས་སུ་གདུང་ལ་བརྩེ་ལྡན་རྣམས།
འོས་པ་མིན་པ་རྣམས་ཀྱི་ཡང་། ཕལ་ཆེར་བྱ་བ་སྒྲུབ་མཛད་ཡིན། 210

ཚེ་རིང་དང་ནི་ལྡན་པ་བདག ། རྔོན་པའི་ཞགས་པས་བཅིངས་ལས་གྲོལ།
འཕྲོག་བྱེད་མཛའ་བའི་ཞགས་པ་ཡིས། རྒྱལ་བོའི་བུ་ཡིས་ངེས་པར་བཅིངས། 211

ནོར་བཟང་ཞེས་པ་སྐལ་པ་བཟང་། བདག་བྲལ་མེ་ཡི་གདུང་བ་འདི།
གལ་ཏེ་ལས་ནི་འདི་ཉིད་ནས། ཁྱོད་ཅན་ཉེ་བར་འོངས་གྱུར་ན། 212

སྙིང་རྗེ་ལས་ནི་ཁྱོད་ཉིད་ཀྱིས། བདག་གི་འཕྲིན་འདི་སྨྲ་བར་བྱོས།
ཁྱོད་བྲལ་གདུང་བས་བདེ་མེད་ཅིང་། བདག་ནི་ཡབ་ཀྱི་ཁྱིམ་ན་འཁོད། 213

अमोघपाशस्तस्यास्तीत्यज्ञात्वा कथितं मया।
उपलभ्य कथां धूर्तस्त्वां बबन्ध स लुब्धकः॥ २०६ ॥

दुष्टात्मनां न जानीमः कौटिल्यं क्रूरचेतसाम्।
सत्यप्रवादमुखराः सद्भावसरला वयम्॥ २०७ ॥

इत्युक्ता मुनिना तन्वी प्रणयात्तमभाषत।
भगवन् क्षम्यतामेतद्बालावचनचापलम्॥ २०८ ॥

इदन्तु भवतामग्रे यन्मया किञ्चिदुच्यते।
ललनासुभगः सोऽयं सदाचारव्यतिक्रमः॥ २०९ ॥

कथातिथित्वमायान्ति चापल्ये गुरवोऽपि यत्।
सा वियोगाग्नितापस्य ज्वालायोगासहिष्णुता॥ २१० ॥

दुःखोद्धरणसन्नद्धाः सन्तप्तानां दयालवः।
कार्य्यान्तरज्ञाः प्रायेण भवन्त्यनुचितेष्वपि॥ २११ ॥

पाशबन्धादियुक्ताहं लुब्धकेन प्रलापिनी।
निबद्धा राजपुत्रेण स्नेहपाशेन हारिणा॥ २१२ ॥

सुभगः सुधनाख्योऽसौ मद्वियोगानलाकुलः।
अमुना यदि मार्गेण समेष्यति तवान्तिकम्॥ २१३ ॥

འདུད་དང་རྗེས་སུ་བརྩེ་བ་ལས། གྲུས་ཤེས་ལྡན་ཅིག་སྐྱེས་པ་ཡི།
རྗེས་མདུན་མདུན་དུ་བདར་བྱས་ཏེ། འདི་ནས་མྱུར་དུ་འགྲོ་བར་བརྗོད། 214

མི་འདམ་ཅི་ཡི་གྲོང་ཁྱེར་ལས། བགྲོད་དཀའ་ཉོན་མོངས་བརྒྱ་ཡི་རྫིག།
བརྩོན་འགྲུས་སྟོབས་གཟི་ཆུང་བ་ཡི། མི་ནོམས་ཀྱིས་ནི་ས་མིན་ཉིད། 215

དཀའ་ཐུབ་ནགས་མཐའ་འདིར་འབབ་བ། བདུད་རྩི་ཞེས་པའི་སྨན་ཆེན་ནི།
མཐོང་སྟེ་ཞུན་མར་ལ་བཙོས་པ། ཁྱོད་རང་ཉིད་ཀྱིས་བཏུང་བར་བྱ། 216

དེ་མཐུས་སྙིང་སྟོབས་གྲོགས་ལྡར་ཁྱོད། ཉོན་མོངས་རབ་དུ་སྤྲོལ་འགྱུར་དེ།
ལམ་ནི་ཀི་ལ་ས་ཏོད་ལྟར། དཀར་བས་བདག་གྲོང་ཕྱིན་པར་གྱུར། 217

བདག་གི་རིགས་མཚན་སོར་གདུབ་ནི། འདི་ཡང་དེ་ལ་སྦྱིན་པར་བྱ།
ཞེས་བརྗོད་དེ་ཡིས་མི་བཟད་པའི། ལམ་ནི་རིམ་པས་བཤད་བྱས་ཏེ། 218

ངོ་མཚར་རིགས་པ་བདག་གིས་ནི། བགེགས་ནམས་ཕྱིར་བཅོས་ཐབས་བསྟན་ནས།
རེ་བའི་འཆིང་བས་སྒྲོག་གཟུང་བ། སོར་གདུབ་ཕྱིན་ནས་སོང་བར་གྱུར། 219

ལམ་རིང་སྒྲོལ་བྱེད་མེད་བྱུང་དག། དེ་ཡིས་བཤད་པ་ཐོས་གྱུར་ཏེ།
སོར་གདུབ་དག་ནི་བླངས་བྱས་ནས། ཐུབ་པ་དེ་དག་ཉིད་ལ་སེམས། 220

སྐབས་དེར་ས་ཡི་བདག་པོ་སྤྲིན། ཡབ་བར་བྱས་ཤིང་བརྗོད་བླངས་ནས།
ཆུང་མ་བསྡུ་བར་འདོད་པ་ཡི། རྒྱལ་པོའི་བུ་ནི་འདོམས་པར་གྱུར། 221

तदिदं भवता वाच्यं कारुण्याद्वचसा मम ।
स्थिता त्वद्विरहायासनिःसुखाहं गृहे पितुः ॥ २१४ ॥

उत्कण्ठामनुकम्पां वा सहजां वा कृतज्ञताम् ।
दाक्षिण्यं वा पुरस्कृत्य तूर्णमागम्यतामिति ॥ २१५ ॥

दुर्गमः किन्नरपुरे मार्गः क्लेशशताश्रयः ।
अभूमिरेव मर्त्यानामल्पवीर्यबलौजसाम् ॥ २१६ ॥

दीप्ता तपोवनान्तेऽस्मिन् सुधा नाम महौषधिः ।
दृश्यते हविषा पक्वा पातव्या सा स्वयं त्वया ॥ २१७ ॥

तत्प्रभावात् समुत्तीर्य क्लेशं सत्त्वसहायवान् ।
कैलासहासशुभ्रेण पथा मत्पुरमेष्यसि ॥ २१८ ॥

इदञ्च तस्मै दातव्यं मदभिज्ञाङ्गुलीयकम् ।
इत्युक्त्वा विषमं मार्गं[१] कथयित्वा क्रमेण सा ॥ २१९ ॥

विघ्नप्रतिक्रियोपायान् सन्दिश्याश्चर्ययुक्तिभिः ।
आशाबन्धधृतप्राणा ययौ दत्त्वाङ्गुलीयकम् ॥ २२० ॥

तया कथितमाकर्ण्य दूराध्वतरणाद्भुतम् ।
अङ्गुलीयकमादाय तदेवाचिन्तयन्मुनिः ॥ २२१ ॥

१ W_1 and W_2 वर्त्मं ।

རྒྱལ་སྲིད་གདུགས་ཀྱི་དཀྱིལ་འཁོར་གྱིས། མཁའ་ནི་ཆ་གཉེར་སྤྲུ་བའི་འཇུབ།
ཕྱུས་པ་དག་དང་མཚུངས་བྱེད་ཅིང༌། དེ་ནི་རང་གི་གྲོང་ཁྱེར་ཞུགས། 222

དེ་ནས་མཐའ་མའི་ཉེས་གྲོད་ཀྱི། མོ་རྒྱུས་འཆད་ལ་ཉོན་མོངས་ཤིང༌།
འདར་བའི་པོ་བྲང་འཁོར་སོང་སྟེ། དེ་ཡི་ཡབ་ལ་རབ་ཏུ་བཏུད། 223

འོག་ཏུ་བཞིན་ཕྱོགས་སྐྱེ་བོ་ཀུན། སྲ་ངན་ཟུག་རྔུས་དགའ་སྟོན་བཅོམ།
ཡབ་ཀྱི་པོ་བྲང་འཁོར་མཐོང་ནས། དེ་ནི་དགའ་དང་བྲལ་བར་དོགས། 224

འབྲལ་བས་གཟིར་བའི་ཡིད་འཕྲོག་མ། གཟུགས་བཟང་མ་དེ་འཚོའམ་ཅི།
ཞེས་སྨྲ་དེ་ལ་སུ་ཡིས་ཀྱང༌། གང་ཚེ་མི་སྙན་མ་བརྗོད་པ། 225

དེ་ཚེ་མ་ཡིས་རབ་སྨྲས་པ། བུ་གཅིག་ཁྱོད་ཀྱི་དགའ་མ་འཇོ།
འོན་ཀྱང་སྲོག་ལ་ཐེ་ཚོམ་ཆེ། གཅུག་གི་ནོར་བུ་ཐོབ་ནས་སོང༌། 226

ཞེས་བ་ཐོས་པ་ཉིད་ན་དེ། འཕྲུལ་ལ་ས་ཡི་གཞི་ལ་འགྱེལ།
དོ་ཤལ་འཁྲི་ཤིང་བཀྲམ་པ་ཡིས། མཆི་མའི་རྒྱུན་ལྡན་བྱེད་པ་བཞིན། 227

ཁ་བའི་ཐིགས་པ་ལྷར་དཀར་བའི། ཏ་རི་ཅན་དཀ་ཆུ་དག་གིས།
ད་ལ་བྲིས་འདྲ་ཞེས་རྟེན་པ་དེས། མཆི་མས་འགར་འགར་ཉམ་པར་སྨྲས། 228

མཁའ་མེད་རི་བོང་ཅན་གྱི་དཔལ། བསྐུབས་མེད་བདུད་རྩིའི་རྒྱུན་དང་ལྡན།
འབད་མེད་མེ་ཏོག་གཞུ་ཅན་གྱིས། རིན་ཅེན་གདུགས་དེ་གང་ན་ཡོད། 229

अत्रान्तरे राजसूनुर्जित्वा मेघं महीपतिम्।
आययौ कोशमादाय दयितादर्शनोत्सुकः ॥ २२२ ॥

स विवेश स्वनगरीं सामन्तच्छत्रमण्डलैः।
फुल्लफेनस्मितस्याब्धेः कुर्व्वाणः सन्निभं नभः ॥ २२३ ॥

स्नुषा-वैशसवृत्तान्त-कथनक्लेशकम्पितम्।
अथान्तःपुरमभ्येत्य जनकं प्रणनाम सः ॥ २२४ ॥

अधोमुखाखिलजनं शोकशल्यहतोत्सवम्।
पितुरन्तःपुरं दृष्ट्वा स विप्रियमशङ्कत ॥ २२५ ॥

अपि जीवति सा तन्वी विरहार्त्ता मनोहरा।
इति ब्रुवाणं न यदा तमूचे कश्चिदप्रियम् ॥ २२६ ॥

तदा जगाद जननी पुत्र जीवति ते प्रिया।
गता चूड़ामणिं प्राप्य किन्तु जीवितसंशये ॥ २२७ ॥

इति श्रुत्वैव सहसा स पपात महीतले।
कीर्णहारलतां कुर्व्वन् साश्रुधारामिव क्षितिम् ॥ २२८ ॥

तुषारशीकरस्मेरहरिचन्दनवारिभिः।
स लब्धसंज्ञः शनकैर्विललापाश्रुगद्गदः ॥ २२९ ॥

ཀླུ་མའི་བཀས་བཙིངས་རིང་དུ་འགྲོ་བྱེད་པ། བདག་གི་རི་དྭགས་མིག་ཅན་མཆི་མ་ཡིས
མིག་ནི་འགགས་པའི་དགའ་བ་ཡང་བསྒྲུབས་པ། དེས་ན་བདུན་པའི་དགོད་འདི་བདག་ལ་ལྷུ་ 23

ཡིད་འཕྲོག་མ་ནི་གང་དུ་སོང་།
སྨིན་ལེགས་ཆོག་གི་ལར་དག་སྨིན།
བག་མེད་ལྷུན་པོ་བདག་གིས་ནི།
རི་དྭགས་མིག་ཅན་ཁྱོད་མ་བསྲུངས། 231

ཁྱོད་དང་འགྲོགས་པའི་སྐལ་བཟང་ལྡན། ལྷ་ཡི་མདུན་ས་བསྟགས་པར་འོས།
ཁྱོད་དང་བྲལ་བས་མི་ཡིས་ནི། འཇིག་རྟེན་བདག་བཞིན་ཅི་ཞིག་མཛེས། 232

ཞེས་པ་སྨྲ་ཞིང་དལ་བུ་ཡིས། མཛེས་མའི་ཡོངས་སྤྱོད་དབང་གྱུར་པ།
སྐྱེད་མོས་ཚལ་དུ་དགའ་མ་མཆོག། འཚོལ་དུ་རང་ཉིད་སོང་བར་གྱུར། 233

འཁོར་གྱི་སྐྱེ་བོ་ཁྲིད་བྱས་ཏེ། མཚན་མོ་དག་ཉིམ་ཚོར་བར།
ནགས་མཐར་སོང་ནས་མཉམ་པ་དང་། མི་མཉམ་ཉམས་སུ་ཉམ་པར་འགྱུར། 234

འདོད་ཆགས་དྲག་པོའི་ཤ་ཟ་ནི། ཆེན་པོས་ཉམ་པར་སྨྱོངས་པ་དེས།
སྨྱོན་པ་བཞིན་དུ་སེམས་ལྡན་དང་། སེམས་མེད་ལ་ཡང་ཉམ་པར་དྲིས། 235

གྲོགས་པོ་ནི་ཙོའི་ཕྲུག་གུ་གྲོགས་ཀྱི་གྲོགས་མོ་ནི།
སྒྲོག་མཚུངས་ཀླུ་རྫོགས་བཞིན་ལྡན་དེ་ནི་སླ་བར་བྱོས།
དེ་ཡི་སོ་ཡི་སྤྲིབ་བྱེད་དམར་བ་དག་གི་ཚར།
བིམ་པའི་འབྲས་བུ་རྟོག་དུ་ཁྱོད་ཀྱི་ལོངས་སྤྱོད་ཡིན། 236

अनाकाशशशाङ्कश्रीरमन्यामृतवाहिनी।
अयत्नरत्नवड़भी क्व सा कुसुमधन्वनः ॥ २३० ॥

गुरुशासनयन्त्रितेन दूरं
व्रजता वाष्पनिरुद्धलोचनायाः।
विहिता न धृतिर्मया मृगाक्ष्या-
स्तदयं मे पतितः स्मराभिशापः ॥ २३१ ॥

देहि प्रतिवचः सुभ्रु क्व गतासि मनोहरे।
मया प्रमादमूढ़ेन हरिणाक्षी न रक्षिता ॥ २३२ ॥

तत्समागमसौभाग्यश्लाघ्यस्य सुरसंसदि।
ममैव मर्त्यलोकस्य त्वद्वियुक्तस्य का द्युतिः[1] ॥ २३३ ॥

इति ब्रुवाणः शनकैः कान्तासम्भोगसाक्षिषु।
उद्यानेषु प्रियतमां विचेतुं[2] स्वयमाययौ ॥ २३४ ॥

वञ्चयित्वा परिजनं स रजन्यामलक्षितः।
गत्वा वनान्तं बभ्राम समेषु विषमेषु च ॥ २३५ ॥

तीव्ररागपिशाचेन महता स विमोहितः।
उन्मत्त इव पप्रच्छ चेतनाचेतनानपि ॥ २३६ ॥

---

१ W/1 गति·। २ W/1 पन्वेष्टुं।

ཀྱེ་ལགས་ངང་པ་ལུས་དཀར་དང་འགྲོགས་བརྣོ་ཅན་རོལ་ནོ་གྱིན་ལྟར་མཛེས་པ།
ཤུ་དིག་ཚོགས་ནི་ནོམ་པར་གཡོ་བ་གང་གི་འོ་མ་འཛིན་པ་ཀུས་པའི་ཕྱིར།
པ་སྒྲུའི་འཁྲི་ཤིང་དང་པ་ལ་ནི་ཙ་ལྦིབས་འཁྲི་ཤིང་ལྗུང་བཞིན་ནོམ་མཛེས་པ།
ཀྲི་བཟང་ཁང་པ་པདྨའི་བཞིན་ལྡན་མཛེས་པའི་པོ་ཀླབས་ཅན་དེ་མཐོང་ངམ་ཅི། 237

དེ་ལྟར་སྡུག་བསྔལ་དྲག་པོས་བཅིངས་པ་ལས།
རབ་སྐྱི་མཉམ་པ་ལ་ཡང་འགྲེད་དེ་ལ།
བརྩེ་བས་ལམ་ནི་རབ་གསལ་སྟེར་བ་བཞིན།
དལ་གྱིས་བསིལ་ཟེར་ཅན་ནི་ནམ་མཁར་འཛེགས། 238

མཚན་མོའི་བདག་པོ་ཡིད་སྐྱབས་གཉེན་གྱི་ནི།
གཟུགས་མཛེས་མཁའ་ལ་སྤྲུར་བ་དེ་མཐོང་ནས།
འཛུམ་ལྡན་ཟླ་ཞལ་མ་ཡིས་ནམ་མཁའ་ཡི།
གཞལ་ཡས་ཁང་པའི་སྟེང་ནས་བཞིན་བསྟན་བསམས། 239

ཨི་སྨྲི་ཏི་ཡས་མཚན་ལྡིང་སྐྱོན་དཀར་ཡོལ།
ནོམ་འཕྲུལ་མེད་ཅིང་དགོད་དང་ཆེད་འཛོམས་དམན།
ཟླ་བ་བཞིན་དུ་རིང་ཞིག་ལོན་ནས་ངས།
མི་ཡི་མགོན་པོའི་བུས་ནི་འགྲོ་ཞིང་བྲིས། 240

ब्रूहि सखे शुकशावक सख्युः
प्राणसखीं निखिलेन्दुमुखीं ताम्।
तद्दशनच्छदरागविभागे
बिम्बफलेऽस्तु सदा तव भोगः ॥ २३७ ॥

हंहो हंस सितांस शंस नलिनी-लीलावतंसद्युते
दृष्टा सौरभसद्मपद्मवदना किं कान्तिकल्लोलिनी।
यस्याः पीनपयोधराग्रविलुठन्मुक्ताकलापस्य सा
हंसस्येव विभाति रोमलतिका शैवालवल्ली च्युता ॥ २३८॥

तस्येति तीव्रव्यसनानुबन्धात्
प्रलापिनः प्रस्खलतः समेऽपि।
दिशन् प्रकाशं दययैव मार्गे
शनैर्जगाहे गगनं सितांशुः ॥ २३९ ॥

श्यामापतेर्मन्मथबान्धवस्य
कान्तं स दृष्ट्वाम्बरचुम्बि बिम्बम्।
सन्दर्शितं सस्मितमिन्दुमुख्या
मेने मुखं व्योमविमानशृङ्गात् ॥ २४० ॥

གྲོགས་པོ་ཁྱོད་ཀྱིས་མཁའ་ལ་མཛེས་སྤུག་གྲོགས།
གང་གི་བཞིན་གྱི་ཉེར་འཛུལ་འབྲིལ་ཐོབ་པའི།
འགྲོ་ལ་ཁྱོད་ཀྱི་གྲགས་པ་རབ་རྒྱས་པ།
མཚན་མ་རི་དྭགས་མིག་མཚུངས་མཐོང་ངམ་ཅི། 241

མཛེས་མའི་གཏམ་ནི་དོན་གཅེར་དངོས་གྱུར་པ།
བདག་ལ་ཅུང་ཟད་ཇི་ལྟར་འདི་མི་སྨྲ།
གཞན་དོན་བསྒྲུབ་པ་ལ་ནི་བསིལ་གྱུར་པ།
སྒྲུ་ཅོལ་ཆ་ལྡན་སུ་ཡི་དོ་དག་བྱེད།

གང་གི་སྣ་སོགས་འཕྲེང་བས་ཉམ་བཀྲ་སྟེ། 242
ཁྱོད་ཀྱི་མཛུག་མའི་ཚོགས་ཀྱི་གྲགས་གྱུར་པ།
ཡིད་འོང་གློག་གི་རབ་གསལ་སྤྲིན་ལྡན་གཞི།
འགར་ཡང་མ་བྱ་ཁྱོད་ཀྱིས་མཐོང་ངམ་ཅི། 243

གཙུག་ན་རིན་ཅེན་མཆོག་ལྡན་ཡག་འགྲོ་མ།
གལ་ཏེ་ལག་འགྲོ་ཁྱོད་ཀྱིས་འགར་མཐོང་ངམ།
ལྟོས་ཤིག་གང་གི་དུག་གིས་ཟེར་སྦྱོས་པས།
བརྗོད་དཀའི་འབྲལ་བས་འདིར་ནི་བདག་སྡིག་གོ། 244

अपि त्वया कान्तिसखी सखे खे
तुल्येक्षणा लक्ष्मम्टगस्य दृष्टा ।
तवोदिता यद्वदनोपमान-
सम्बन्धलब्धा जगति प्रसिद्धिः ॥ २४१ ॥

कथं न किञ्चित् कथयत्ययं मे
गतस्य कान्ताकथनार्थिभावम् ।
परार्थसम्पादनशीतलेन
कलावता कस्य कृतोऽनुरोधः ॥ २४२ ॥

अपि त्वया स्निग्धतडित्प्रकाशा
घनस्तनी कापि मयूर दृष्टा ।
त्वदर्हभारस्य सुहृत् स यस्या
विचित्रमाल्यः कवरीकलापः ॥ २४३ ॥

भुजङ्ग काचिद्भवता भुजङ्गी
दृष्टा क्वचित् सा वररत्नचूड़ा ।
विपच्छटाः पश्य यया विसृष्टा
मां दुःसहेऽस्मिन् विरहे दहन्ति ॥ २४४ ॥

49 A "मूकं कलङ्काङ्कमवामदोषमविभ्रमं हासविलासहीनम् ।
चिरेण निश्चित्य शशाङ्कमेव पप्रच्छ गच्छन्नरनाथसूनुः ॥"

This Sanskrit Sloka should have been placed in Juxta-pc with Tibetan Verse No. 240, Sanskrit Sloka No. 210 has no corres ing Tibetan Verse But owing to an oversight it was not placed footnote on that page

རི་དྭགས་ཁྱོད་ཀྱི་ཡིད་སྤྲུབས་ས་རོག་གི།
ཏོ་རའི་ཅེད་འཛོམ་དེ་མཐོང་ངམ་ཅི།
གང་གིས་ཟུར་མིག་ལུ་དྲལ་ཆ་དག་གིས།
རི་དྭགས་ཉིམས་ནི་ནགས་ན་མཛེས་སམ་སྐྱབ། 245

ཉིམ་འཕྲུལ་སྒྲི་ས་ཡལ་འདབ་མཛེས་པའི་མཆུ།
རོལ་པས་ཉམས་པར་གཡོ་བའི་བུད་མེད་དག།
ཕུད་བུ་ཅན་དེ་འཁྲི་ཤིང་བཞིན་དུ་ནི།
ནགས་མཐར་ནགས་བདག་ཁྱོད་ཀྱིས་མཐོང་ངམ་ཅི། 246

དེ་ནི་སྤྲིན་དང་མཚུངས་པ་ནགས་ཚལ་གྱི།
གླང་པོ་འདི་ཡིས་ཟླ་བའི་ཆ་བཞིན་དུ།
གསེར་གྱི་རྩ་ཤིང་ཡོངས་འཁྱུད་ལ་ཆགས་ནས།
ཟླངས་ནས་ཁྱེར་རམ་བསྒྲིབས་པ་མ་ཡིན་ནམ། 247

དེ་སྐད་ནགས་ཚལ་སྤྲིན་མས་ཉམས་སུ། ཟླ་བཅོམ་རབ་བརྗོད་དེ་ཡིས་ནི།
སྒྲ་ངར་གྱིས་བཞིན་མཚན་མོ་ནི། ཟླ་བའི་བཞིན་རས་མདོག་བྲལ་སོང་། 248

དེ་ཡིས་ཀླུ་ཡི་གནས་དང་ནི། ངོགས་འགྲམ་དཀར་ཐུབ་ནགས་ཚལ་དུ།
དལ་གྱིས་ཞུགས་ཏེ་ཟུང་སྦྲོང་ཆེ། ཤིང་ཤུན་ཅན་ལ་རབ་དུ་དྲིས། 249

सारङ्ग सारङ्गविलासिनी किं
दृष्टा त्वया मन्मथपार्थिवस्य।
यस्याः कटाक्षोत्पलसंविभागै-
र्विभान्ति मन्ये गहने हरिण्यः॥ २४५॥

अपि त्वया विभ्रमजन्मभूमि-
र्वनस्पते पल्लवपेशलोष्ठी।
लीलाविलोला ललना वनान्ते
लतेव दृष्टा स्तवकावनम्रा॥ २४६॥

अनेन नूनं वनकुञ्जरेण
सा राजरम्भा परिरम्भलौल्यात्।
आक्षिप्य नीता घनसन्निभेन
संच्छादिता वा शशिनः कलेव॥ २४७॥

इति काननकुञ्जेषु तस्योन्मादप्रलापिनः।
शोकादिव विवर्णेन्दुवदना रजनी ययौ॥ २४८॥

स नागभवनासन्नतीरोपान्तं तपोवनम्।
शनैः प्रविश्य पप्रच्छ महर्षिं वल्कलायनम्॥ २४९॥

འདིར་ནི་འབྲལ་བས་སེམས་དམན་སྣ་ངན་ཤུགས་དངས་ཀྱིས་སྦྲར་བའི།
འདོད་པའི་མེ་ཡི་དུ་བས་སྤྲོ་ཚགས་ལྷས་ན་གཅིག་པ་ཅན།
རི་བོང་ཅན་གྱི་མཛེས་སྡུག་དྲེགས་ཀྱིས་ཞི་བྱེད་རི་དྭགས་མིག།
མི་འནམ་ཅི་མོ་སྲུ་ཞིག་ཐུབ་པ་མཆོག་གིས་གཟིགས་སམ་ཅི། 250

ཞེས་བ་མཛེས་མ་དང་བྲམ་ཞིང་། སྨྲོན་པའི་སྐབས་ནི་ཐོབ་གྱུར་པ།
དེ་ཡི་ཚིག་ཐོས་ཐུབ་པ་ཡིས། ཡོངས་སུ་ཤེས་ནས་དེ་ལ་སྨྲས། 251

ཁྱོད་ནི་ངལ་གསོ་དབུགས་ཕྱུང་ལ། ཡོངས་སུ་གདུང་བ་འདི་གཏང་མཛོད།
ཁྱོད་ཀྱི་དགེ་མ་ཡིད་ཀྱི་ནི། ཟླ་བའི་འོད་དེ་བདག་གིས་མཐོང་། 252

ཁྱུ་ཉམས་རི་དྭགས་མོ་བཞིན་དུ། འཚོ་བ་ལ་ཡང་ལྟོས་པ་མེད།
གླང་མོ་ཞགས་པས་དྲངས་པ་བཞིན། དེ་ནི་ཁྱོད་ཀྱི་བསམ་པས་འཚོ། 233

ལག་པ་དག་ལ་བཞིན་གྱི་པདྨ་ཉལ་ཞིང་ཡལ་འདབ་མས་སྟན་ལ།
གདུང་བས་ཉེན་ཅིང་གསོ་བའི་ཚིག་ལྡན་རི་མོ་ཀུན་དུ་ཉམས་པའི་ལུས།
རི་བ་བཅས་ལ་བདར་པ་བཞིན་དུ་ཟློ་གྲོས་ཁྱོད་བྲལ་འཁྲུགས་གྱུར་པ།
དེ་ཡི་ཡིད་ནི་འགར་ཡང་ཅི་ཡང་ངལ་གསོས་ཉིད་དུ་འགྱུར་མ་ཡིན། 254

བློན་པ་མི་འནམ་ཅི་ཡི་བདག། ཡབ་ཀྱི་ཁྲིམས་ན་བདག་གནས་སོ།
ཁྱོད་ནི་མྱུར་དུ་ཤོག་ཅིག་ཅེས། དེ་ཡིས་ཁྱོད་ལ་ཡང་དག་བསྟན། 255

इह विरहविचिन्ताशोकनिश्वासमूर्च्छ-
न्मदनदहनधूमश्यामसत्कैकवेणी।
अपि शमितशशाङ्कोद्दामसौन्दर्य्यदर्पा
मुनिवर हरिणाक्षी किन्नरी कापि दृष्टा ॥ २५० ॥

इति कान्तावियुक्तस्य प्राप्तस्योन्मादिनीं दशाम्।
मुनिः श्रुत्वा वचस्तस्य परिज्ञाय तमब्रवीत् ॥ २५१ ॥

समाश्वसिहि विश्राम्य सन्तापस्त्यज्यतामयम्।
दृष्टा सा तव कल्याणी मया मानसचन्द्रिका ॥ २५२ ॥

यूथभ्रष्टेव करिणी निरपेक्षापि जीविते।
पाशाकृष्टेव हरिणी धार्य्यते सा त्वदाशया ॥ २५३ ॥

पाणौ शेते वदनकमलं प्रस्तरे पल्लवानां
तापक्लान्ता तरलवचनस्पर्शिनीगात्रलेखा।
आशाबन्धे धृतिरिव मतिस्त्वद्वियोगाकुलाया
स्तस्या नैव क्वचिदपि मनः किन्तु विश्रान्तिमेति ॥ २५४ ॥

द्रुमस्य किन्नरपतेः स्थिताहं भवने पितुः।
आगन्तव्यं त्वया तूर्णमिति त्वां सन्दिदेश सा ॥ २५५ ॥

བརྩོན་འགྲུས་སྙིང་སྟོབས་སྟོབས་དང་ཐབས། བརྟན་དང་སྨྲོ་ལྡན་རྣམས་ཀྱིས་ཀྱང་།
བསྒྲོད་མིན་མི་འབ་ཅི་ཡི་ནི། སྒྲོང་ཁྱེར་ལམ་ཡང་རིམ་པས་བཤད། 256

གང་གི་འོད་འཛུམ་རིག་པ་ཡིས། ཕྱོགས་རྣམས་སེར་པོ་ཉིད་འགྱུར་བ།
རིན་ཆེན་སོར་གདུབ་འདི་ཡང་ནི། དེ་ཡིས་ཁྱོད་ཀྱི་ཆེད་དུ་བྱིན། 257

ཞེས་བརྗོད་ཀུན་དགའི་བདུད་རྩི་ཡིས། དྲན་བཞིན་བརྟན་པ་དག་གི་ངོར།
སོར་གདུབ་དག་ནི་དེ་ལ་བྱིན། ལམ་ཡང་ཐུབ་པས་རབ་ཏུ་བཤད། 258

དེ་ཡིས་བསྟན་པའི་ལམ་དག་ནི། ཐབས་དང་བཅས་པས་མི་བདག་སྲུ།
བཏུད་པས་ནོར་འཛིན་གནས་པ་ཡི། ཕྱོགས་སུ་འགྲོ་བར་རབ་ཏུ་བརྩམས། 269

སྐྱར་ཆེན་བདུད་རྩི་ལེགས་གྲུབ་པ། མར་གྱིས་སྐྱིན་པ་འཐུངས་ནས་ནི།
རྫུ་འཕྲུལ་སྟོབས་ཀྱི་བདག་ཉིད་ཐོབ། མཚོན་ཆ་དང་བཅས་དཔལ་གྱིས་སོང་། 260

རྫུ་འཕྲུལ་གྱིས་ནི་ལམ་དུ་དེའི། ཉེར་མཁོ་ཐམས་ཅད་ཉེར་གནས་གྱུར།
སྙིང་སྟོབས་གྲོགས་དང་ལྡན་རྣམས་ཀྱི། གྲུབ་པ་ཕུན་ཚོགས་རང་དབང་ཉིད། 261

དེ་ནས་རིག་འཛིན་བུ་མོ་ནི། ཙི་དཀར་གོད་པ་ལྟར་མཛེས་པ།
གངས་ཅན་བསྐོལ་ནས་དེ་ཡིས་ནི། ཀུ་ཀྲུ་ལྷ་ཡི་རི་ལ་སླེབ། 262

འབྲས་བུའི་རྐྱེན་གྱིས་ཁས་བླངས་བྱས། དེར་ནི་སྤྲེ་ཝུའི་ཁྲུ་ཡི་བདག
ལྷུང་ཤུགས་ཞེས་པ་ལ་ཞུ་ནས། རི་བོ་དེ་ནི་དེ་ཡིས་འགོངས། 263

वीर्य्यसत्वबलोपायधैर्य्योत्साहवतामपि ।
अगम्ये किन्नरपुरे क्रमादत्मं शशंस च ॥ २५६ ॥

इदञ्च त्वत्कृते दत्तं तया रत्नाङ्गुलीयकम् ।
यस्य स्निग्धप्रभाभ्यङ्गैर्दिशो यान्ति पिशङ्गताम् ॥ २५७ ॥

इत्यानन्दसुधासिक्तमुक्त्वा धैर्य्यावलम्बनम् ।
अङ्गुलीयं ददौ तस्मै मार्गञ्चाकथयन्मुनिः ॥ २५८ ॥

पथा तदुपदिष्टेन सोपायेन नृपात्मजः ।
धीरः प्रचक्रमे गन्तुं धनदाध्युषितां दिशम् ॥ २५९ ॥

स सिद्धां घृतपाकेन सुधां पीत्वा महौषधिम् ।
लब्धर्द्धिबलमाहात्म्यः सायुधः प्रययौ शनैः ॥ २६० ॥

श्रद्धा सन्निहितं तस्य सर्व्वोपकरणं पथि ।
अभूत् सत्वसहायानां स्वाधीनाः सर्व्वसम्पदः ॥ २६१ ॥

अथ विद्याधरबधूविलासहसितद्युतिम् ।
हिमवन्तमतिक्रम्य कुक्कुलाद्रिमवाप सः ॥ २६२ ॥

फलोपहारैः स्वीकृत्य तत्र वानरयूथपम् ।
वायुवेगाख्यमारुह्य स तं शैलमलङ्घयत् ॥ २६३ ॥

དེ་ནས་ལྷུག་གི་ལམ་ཞེས་པའི། ས་འཛིན་དག་ནི་རབ་ཏུ་གཡོ།
འཇིགས་སུ་རུང་བའི་སྤྲུལ་ཆེན་ནི། བགེགས་ཀྱི་ཚོགས་བཞིན་མདའ་ཡིས་བསྣུན། 264

འདོད་པའི་གཟུགས་ཅན་སྲིན་མོ་ནི། སྤྱོད་མང་བླ་ཡིས་དབང་བྱས་ནས།
འདོད་པའི་གཟུགས་ཀྱི་རི་བོ་འདྲས། མི་འདྲ་ཅི་མོའི་བདག་པོ་སོང་། 265

དེ་ནས་རྒྱུན་གཅིག་རི་བོ་ལ། ཡང་ཡང་མཆོད་ཀྱི་རྩེ་མོ་ཡིས།
བསྣུན་ཅིང་བཀོས་པ་དག་གིས་ནི། སྤོབས་ལྡན་ཤིན་ཏུ་རྟུལ་བས་འཇོམས། 266

དེ་ནས་རྡོ་རྗེ་ཅན་ཞེས་པའི་ རི་བོ་རབ་དྲག་དེ་ཡིས་འཇོམས།
སྲིན་མོ་ཤ་ནི་འཚོལ་བྱེད་པ། བྱ་རྒོད་གཟུགས་ཅན་ཡང་དག་མཐོང་། 267

ཤ་ལྡན་རི་དྭགས་ཕྲགས་པ་ནི། ཡོངས་སུ་བསྐྱུར་བས་ཀུན་ཏུ་གསོགས།
རི་བོ་དེ་ཡི་གནས་ཀྱི་རྩེར། དེ་ཡི་ལུས་ནི་གསོ་མེད་འཁོར། 268

མཚན་གྱི་བྱ་རྒོད་གཟུགས་ཅན་ནི། ཤ་ལ་ཆགས་ནས་དེ་བླངས་ནས།
འཇིགས་རུང་གཟུགས་ཀྱིས་བཟའ་བའི་ཕྱིར། རི་རྩེའི་སྟེང་དུ་ཉིས་པར་བཀོད། 269

བརྩོན་འགྲུས་ཅན་གྱིས་རི་དྭགས་ཀྱི། པགས་པ་བཏང་ནས་དེ་བསད་དེ།
སེང་ལྡེང་སྟུག་པོས་ཁེངས་པ་ཡི། སེང་ལྡེངས་འཛིན་དག་ཏུ་ཕྱིན། 270

དེ་ཡི་ཕྱག་ཞགས་རྗེ་བསམ་བས། གྲང་དང་ཚ་དང་ལྡན་པ་སྤྲུལ།
སྲིན་པོ་ལ་སོགས་འཇིགས་པ་དག། འཕྲོག་པའི་སྐད་ནི་ཆེན་པོ་ཐོབ། 271

अथाजपथनामानमतिचक्राम भूधरम् ।
निहत्याजगरं घोरं विघ्नसंघमिवेपुणा ॥ २६४ ॥

वीणास्वनैर्वशीकृत्य राक्षसीं कामरूपिणीम् ।
कामरूपाद्रिमुल्लङ्घ्य प्रययौ किन्नरीप्रियः ॥ २६५ ॥

बलवान्मुद्गराघातनिखातैः शस्त्रशङ्कुभिः ।
एकधारं ततः शैलमारुरोहातिसाहसः ॥ २६६ ॥

अथोग्रतरमारुह्य वज्रकाख्यं स पर्व्वतम् ।
गृध्ररूपां समालोक्य राक्षसीं पिशितैपिणीम् ॥ २६७ ॥

परिवृत्तेन संच्छन्नः समांसमृगचर्म्मणा ।
स पादमूले तस्याद्रेस्तस्थौ निश्चलविग्रहः ॥ २६८ ॥

मांसलुब्धा तमुत्क्षिप्य गृध्ररूपा निशाचरी ।
निदधे शिखरस्याग्रे भोक्तुं भीषणविग्रहा ॥ २६९ ॥

मृगचर्म्म समुत्सृज्य तां निहत्य स वीर्य्यवान् ।
नीरन्ध्रखदिराकीर्णं प्राप खादिरभूधरम् ॥ २७० ॥

प्रविश्य तद्गुहां लेभे शिलां व्यस्य महौषधिम् ।
शीता तपतमःसर्पराक्षसादिभयापहाम् ॥ २७१ ॥

འཁྲུལ་འཁོར་རི་གཉིས་རབ་བསྡེབས་པས། སྒྲོག་ནི་འགྲོག་པར་རི་ཡིས་སླེབ།
འཁྲུལ་འཁོར་ཕུར་བ་མདའ་ཆེ་ཡིས། བཙན་ནས་གསོ་བ་མེད་པར་བྱས། 272

འཁྲུལ་འཁོར་ཕུར་པ་བཅད་༡···ཀིས། འཁྲུལ་འཁོར་སྒོ་ནི་རིམ་བཅོམ་ཞིང་།
འཁྲུལ་འཁོར་འཁོར་ལོ་བཅད་དེ་བཞིན། ཐུགས་ཀྱི་འཁྲུལ་འཁོར་སྦྱར་བའོ། 273

དམག་ཏུ་སྟུག་བྱེད་སྐྱེས་བུ་གཉིས། བཟོད་དཀར་ཞུག་གི་འཁྲུལ་འཁོར་གཉིས།
དེ་བཞིན་ཚ་སྲིན་སྲིན་པོའི་སོའི། འཁྲུལ་འཁོར་དྲག་པོས་འཇོམས་པ་གཉིས། 274

འཇིགས་རུང་ཐུན་པ་ཟབ་པའི་ཕྱུག། ཁྲོད་པ་གཉིས་ཀྱང་རྣམ་པར་འགོངས།
ཚ་བོ་ཆེན་པོ་ཡང་དག་བགེགས། དེ་ངོགས་སྲིན་པོ་ཉམས་བསད་ནས། 275

མཆེ་བའི་དུག་ལྡན་གནས་པའི་ཚོ། བ་ཏྲི་ག་ཞིལ་ཕྱུར་འགྲོད་དང་།
གང་འགྲུས་མི་འམ་ཅི་དག་གི། འབངས་ཉམས་ཅུ་བའི་སྒྲ་དག་གི། 276

དེ་འགྲོའི་སེམས་ལ་བགེགས་བྱེད་པ། གླང་ནི་དུ་བ་ཅན་རིག་དང་།
དེ་བཞིན་གོད་བ་ཅན་ཞེས་པ། གོད་པས་སེམས་ལ་གནོད་བྱེད་དང་། 277

མི་འམ་ཅི་མོ་ཉམས་དག་གིས། གང་གི་འགྲམ་དུ་གདུང་སྟེར་བ།
ཕྱུར་བགྲོད་གཉན་ཡང་བཟླས་བྱས་ཏེ། དེ་འོག་སྨ་ཕྲན་གླིང་ཅན་ཕྱིན། 278

དེ་ནས་དེ་ལ་ཐར་འདོད་བས། འགྲམ་གྱི་སྨ་ཡི་འཁྲི་ཤིང་བཟུང་།
ཀླུང་གིས་བསྐྱལ་བས་པ་རོལ་ཕྱིན། སྨ་ཡི་འཁྲི་ཤིང་དེ་ཡིས་ཐོབ། 279

स यन्त्रपर्व्वतौ प्राप्य संघट्टैः प्राणहारिणम्।
यन्त्रकीलं शराग्रेण छित्वा चक्रे विनिश्चलौ ॥ २७२ ॥

यन्त्रकीलसमुच्छेदैर्यन्त्रद्वारं विदार्य्य सः।
छेदनं यन्त्रचक्रस्य यन्त्रयुक्तौ तथायसौ ॥ २७३ ॥

तीव्रप्रहारौ पुरुषौ यन्त्रमेषो च दुःसहौ।
यन्त्रोग्रदन्तनिष्पेषौ तथा मकरराक्षसौ ॥ २७४ ॥

घोरान्धकारगम्भीरं गुहाकूपं विलङ्घ्य च।
तुङ्गां सरितमुत्तीर्य्य हत्वा तत्कूलराक्षसान् ॥ २७५ ॥

आशीविषाहृतजलां पतङ्गाख्याञ्च निम्नगाम्।
रोदिनीञ्च नदीं तीरे यस्याः किन्नरचेटिकाः ॥ २७६ ॥

कुर्व्वन्ति रोदनरवैर्विघ्नं तद्गतचेतसाम्।
तद्विधां हासिनीं नाम हासापहृतचेतसाम् ॥ २७७ ॥

दिर्शन्ति पुलिने यस्या व्यसनं किन्नराङ्गनाः[१]।
लङ्घयित्वापगाश्चान्या वेत्रां प्राप्य नदीं ततः ॥ २७८ ॥

कूलवेत्रलतालम्बी तस्यामथ तितीर्षया।
पवनप्रेरितां पारवेत्रवल्लीमवाप सः ॥ २७९ ॥

१ H reads किन्नरीगणा।

འཁྲུལ་འཁོར་ཟི་གཉིས་རབ་བརྩིབས་པས། སྒྲོག་ནི་འགྲོག་པར་དེ་ཡིས་སྤྲིན།
འཁྲུལ་འཁོར་པུར་པ་མདའ་རྩེ་ཡིས། བཅད་ནས་གསོ་བ་མེད་པར་བྱས། 272

འཁྲུལ་འཁོར་བྱུར་པ་བཅད་ཉེ་་་ཀིས། འཁྲུལ་འཁོར་སྒྲ་ནི་ངེས་བཅོམ་ཞིང་།
འཁྲུལ་འཁོར་འཁོར་ལོ་བཅད་དེ་བཞིན། ལྕགས་ཀྱི་འཁྲུལ་འཁོར་སྒྲུར་བའོ། 273

དྲག་ཏུ་སྐྱུར་བྱེད་སྐྱེས་བུ་གཉིས། བཟོད་དཀའ་ཞུག་གི་འཁྲུལ་འཁོར་གཉིས།
དེ་བཞིན་ཚ་སྲིན་སྲིན་པོའི་སོའི། འཁྲུལ་འཁོར་དྲག་པོས་འཇོམས་པ་གཉིས། 274

འཇིགས་རུང་སྒྱུར་པ་ཟབ་བའི་ཤུག། ཁྲོ་བ་གཉིས་ཀྱང་ནམ་པར་འགོངས།
རྒྱ་བོ་ཆེན་པོ་ཡང་དག་བཀོལ། དེ་ངོགས་སྲིད་པོ་ཉམས་བསད་ནས། 275

མཆེ་བའི་དུག་ལྡན་གདུགས་པའི་ཚོ། བ་རྡོ་གཞི་ཕུར་འཁྲོད་དང་།
གང་འཕྲུལ་མི་ནམ་ཅི་དག་གི། འབངས་ནོཔས་དྲུ་བའི་སྒྲ་དག་གི། 276

དེ་འགྲོའི་སེམས་ལ་བགེགས་བྱེད་པ། སྐུང་ནི་དུ་བ་ཅན་ནག་དང་།
དེ་བཞིན་གྲོད་བ་ཅན་ཞིམ་པ། གྲོད་པས་སེམས་ལ་གནོད་བྱེད་དང་། 277

མི་ནམ་ཅི་མོ་ནོཔས་དག་གིས། གང་གི་འཕྲུལ་དུ་གདུང་སྟེར་བ།
ཕྱུར་བསྒྲོད་གཞན་ཡང་བརླས་བྱས་ཏེ། དེ་འོག་སྨ་ལྡན་སྐྱུང་ཅན་ཕྱིར། 278

དེ་ནས་དེ་ལ་ཐར་འདོད་ནས། འཕྲུལ་གྱི་སྨ་ཡི་འཕྲི་ཤིང་བཟུང་།
རླུང་གིས་བསྐྱལ་བས་པ་རྡོལ་ཕྱིར། སྨ་ཡི་འཕྲི་ཤིང་དེ་ཡིས་ཐོབ། 279

स यन्त्रपर्व्वतौ प्राप्य संघट्टैः प्राणहारिणम् ।
यन्त्रकीलं शराग्रेण छित्वा चक्रे विनिश्चलौ ॥ २७२ ॥

यन्त्रकीलसमुच्छेदैर्यन्त्रद्वारं विदार्य्य सः ।
छेदनं यन्त्रचक्रस्य यन्त्रयुक्तौ तथायसौ ॥ २७३ ॥

तीव्रप्रहारौ पुरुषौ यन्त्रमेषौ च दुःसहौ ।
यन्त्रोग्रदन्तनिष्पेषौ तथा मकरराक्षसौ ॥ २७४ ॥

घोरान्धकारगम्भीरं गुहाकूपं विलङ्घ्य च ।
तुङ्गां सरितमुत्तीर्य्य हत्वा तत्कूलराक्षसान् ॥ २७५ ॥

आशीविषावृतजलां पतङ्गाख्याञ्च निम्नगाम् ।
रोदिनीञ्च नदीं तीरे यस्याः किन्नरचेटिकाः ॥ २७६ ॥

कुर्व्वन्ति रोदनरवैर्विघ्नं तद्गतचेतसाम् ।
तद्विधां हासिनीं नाम हासापहृतचेतसाम् ॥ २७७ ॥

दिशन्ति पुलिने यस्या व्यसनं किन्नराङ्गनाः[१] ।
लङ्घयित्वापगाश्चान्या वेत्रां प्राप्य नदीं ततः ॥ २७८ ॥

कूलवेत्रलतालम्बौ तस्यामव तितीर्षया ।
पवनप्रेरितां पारवेत्रवल्लीमवाप सः ॥ २७९ ॥

१ H reads किन्नरीगणा ।

རི་བ་བཞིན་དུ་རབ་རིང་བ། དེ་ཡི་ཕ་རོལ་འགྲམ་དུ་ཕྱིན།
མི་འདམ་ཅི་ཡི་གྲོང་ཁྱེར་ནི། རབ་གསལ་ཞིང་གི་ཁང་པ་མཐོང་། 280

དེ་ཡི་དཔལ་བུས་ནང་དུ་ཞུགས། གསེར་གྱི་བད་ལྷར་མཛེས་པར་ཕྱིན།
དེ་ཡི་ངོགས་ཀྱི་ཤིང་ལ་འཛེགས། རིན་ཆེན་འཁྲི་ཤིང་གིས་འཁྲིབས་ནས། 281

དེར་དེས་ཆུ་སྐྱེས་དུལ་ཚོགས་ཀྱི། དྲི་བཟང་སེར་པོར་གྱུར་བའི་ཆུ།
མི་འདམ་ཅི་མོ་ནམ་དག་གིས། གསེར་གྱི་བུམ་པར་ལེན་པ་མཐོང་། 282

དེར་ནི་བུམ་འདེགས་ངལ་བ་ཡིས། གཟིང་བ་ཅིག་ཅར་དེས་མདོན་ཕྱོགས།
ལག་པས་རྟེན་ནས་གློགས་བུས་དེ། དཔལ་བུ་ཡིས་ནི་དེ་ལ་དྲིས། 283

མ་མ་སུ་ཡི་ཆེད་དུ་ནི། ཆུ་འདི་འཐད་ནས་ལེན་པར་བྱེད།
གང་ལ་གུས་པས་ཕྱིན་ནམས་ནི། ཡོངས་སུ་ངལ་འདི་ཅི་མི་བྱེད། 284

དེ་ལྟར་ཚིག་སྙན་གྱིས་དེས་དྲིས། མཛེས་ལྡུག་སྙན་སྒྲ་ལྡན་པ་ཡིས།
ཕྱོགས་སུ་སྐད་ཅིག་གིས་ལྟུང་མ། དེ་ཡིས་དེ་ལ་རབ་སྨྲས་པ། 285

མི་ཡི་དྲི་སྲུང་དགག་བུའི་སྲུར། ཀྱོ་དུ་དྲི་བཟང་ཆུ་ནམས་ཀྱིས།
མི་འདམ་ཅི་གྱིལ་ཡབ་ཀྱི་ཞབས། ཡིད་འཕྲོག་མ་ནི་ཁྲུས་བྱེད་དོ། 286

ཞེས་པ་དེ་ཡིས་བརྗོད་པོས་ནས། སྐད་ཅིག་བདུད་རྩིས་བྲན་པ་བཞིན།
དེ་ཡི་རྡོགས་མཚན་མོར་གདུབ་ནི། གསེར་གྱི་བུམ་པར་དེ་ཡིས་འཕངས། 287

तया प्राप परं पारमाश्रयेवातिदीर्घया।
ददर्श किन्नरपुरं स्फारस्फटिकमन्दिरम्॥ २८०॥

प्रविश्य स शनैः प्राप्य कान्तां कनकपद्मिनीम्।
तत्तीरतरुमारुह्य तस्थौ रत्नलतावृतः॥ २८१॥

स ददर्शाम्बुजरजःपुञ्जैः सुरभिपिञ्जरम्।
हेमकुम्भैर्जलं तत्र नयन्तीः किन्नराङ्गनाः॥ २८२॥

कुम्भोत्क्षेपे श्रमार्त्तायास्तत्रैकस्याः समेत्य सः।
हस्तालम्बेन साहाय्यं कृत्वा पप्रच्छ तां शनैः॥ २८३॥

मातः कस्य कृते तोयमिदं यत्नेन नीयते।
यद्भक्त्या गण्यते नायं भवतीभिः परिश्रमः॥ २८४॥

इति तेन प्रियगिरा सा पृष्टा तमभाषत।
माधुर्यधुर्यसौन्दर्ये पक्षपातवती क्षणात्॥ २८५॥

मर्त्यामोदापनोदाय सदा सुरभिवारिभिः।
पितुः किन्नरराजस्य गिरा स्नाति मनोहरा॥ २८६॥

तयेति कथितं श्रुत्वा सुधासिक्त इव क्षणात्।
स हेमकुम्भे चिक्षेप तदभिज्ञाङ्गुलीयकम्॥ २८७॥

१ "स्फुरत्स्फटिकमन्दिरम्।

དེ་ནས་སོར་གདུབ་མངོན་པར་འཕྲོག་བྱེད་དེ་ནི་ཐུབ་པ་ལས།
ཁྲུས་བྱེད་ཡིད་འཕྲོག་མ་ཡི་ནུ་བའི་ཐུབ་པ་རྐང་ལ་ལྷུང་།
གང་གི་གཟུགས་བརྙན་མེར་ལྡན་རིན་ཅེན་འོད་མེར་རི་མོ་ཡིས།
གྱུར་དུ་སིད་མོ་འདེབས་པའི་ཚེ་དགའ་དག་དང་མཚུངས་པ་ཐོབ། 288

ད་རྗེས་རིན་ཅེན་སོར་གདུ་བ་ལུས་ལེད་གནས་དག་ནང་སོང་བ།
རང་གི་རྗེས་སུ་ཆགས་པ་གཟུགས་ཅན་བཞིན་དུ་བཏགས་བྱས་ནས།
བདག་པོ་འོངས་པར་ཤེས་དེ་འདི་ནི་ཁྱོད་ཀྱིས་གང་ལས་ཐོབ།
ཅེས་བ་དེ་ཡིས་འབངས་མོ་ལ་ནི་ངངས་པ་བཞིན་དུ་སྨྲས། 289

དེ་ནས་འབངས་མོས་དེ་ལ་སྨྲས། ལྷ་མོ་རྗེ་དང་བྱའི་ངོགས་དག་ན།
ཡིད་སྨྲུབས་མངོན་དུ་གྱུར་པ་བཞིན། དང་བབ་མཛེས་བ་དཀའ་ཞིག་མཆིས། 290

གང་མཐུ་སྟིང་པོ་ཕར་ཀྱི་ཏུ། ཀུར་ཀུབ་མཛེས་པ་ཉིད་བསྟེན་པ།
སོར་གདུབ་འདི་ནི་དེ་ཉིར་ཀྱིས། གསེར་གྱི་ཐུབ་པ་འདི་ཙ་འཕངས། 291

ཞེས་པ་དེ་ཡི་ཚིག་སྟར་ཐོས། གཟུགས་བཟང་ཧྲུ་པ་ཡིད་འཛིག་མས།
ཁྱོ་དེ་འོངས་པར་ངེས་བྱས་ནས། དེ་ཉིད་དེ་ནི་འགྱུགས་སུ་བཏང་། 292

དེ་ཡིས་རབ་ཏུ་མ་སྦྱིན་ཚོས་ཀྱི། ཁང་བར་བཀོད་པའི་མཛེས་པ་དེ།
ཀུན་ཏུ་ཅན་གྱི་རྒྱབ་ལྡེར། ཡིད་འཛིག་མ་ནི་ངོ་ནས་མཐོང་། 293

सान्त्यास्ततस्तदभिहारि मनोहरायाः
कुम्भात्पपात कुचकुम्भयुगेऽङ्गुलीयम् ।
यस्यांशुमत्प्रतिमरत्नमयूखलेखाः
क्षिप्रं नखक्षतविलासतुलामवापुः ॥ २८८ ॥

मूर्त्तं ततः स्वमनुरागमिवाकलय्य-
रत्नाङ्गुलीयकमनङ्गकथान्तरङ्गम् ।
सा कान्तमागतमवेत्य कुतस्त्वयेदं
सम्प्राप्तमित्यवदुच्छ्वसितेव दासीम् ॥ २८९ ॥.

ततस्तामवदद्दासी देवि पुष्करिणीतटे ।
स्थितः कोऽपि युवा कान्तः प्रत्यक्ष इव मन्मथः ॥ २९० ॥

निक्षिप्तं हेमकुम्भेऽस्मिन्निदं तेनाङ्गुलीयकम् ।
भजते यत्प्रभागर्भं पयः कुङ्कुमकान्तताम् ॥ २९१ ॥

इति तद्वचनं तन्वी प्रियं श्रुत्वा मनोहरा ।
निश्चित्य दयितं प्राप्तमानिनाय तयैव तम् ॥ २९२ ॥

तया गुप्ततरे न्यस्तं कान्तमुद्यानमन्दिरे ।
कुमुद्वतीव शशिनं गत्वापश्यन्मनोहरा ॥ २९३ ॥

པན་ཚུན་ལྟ་བར་བྱེད་པའི་ཉོམ་འཕྲུལ་དང་།
འབྲལ་བའི་ལོངས་གདུང་ཉོམ་པར་ཆད་བ་དང་།
དེ་དག་རབ་དགའ་ཞབས་སུ་སྙོང་གྱུར་པ།
ལུས་ཞིད་ཡན་ལག་ཀུན་རྫན་མཛེས་པ་གྲོབ། 294

གྲལ་བའི་དུས་སུ་གང་གང་ཕྱུང་ཟད་བསམས་པས་ཉང་དུ་གོམས་བྱས་དང་།
གང་གང་རབ་དགའ་རབ་གྱིས་ཡིད་སྨྲང་འགྲོགས་ཀྱི་འདེབ་དང་སྟོན་བ་དང་།
གང་གང་མཛད་བར་མཚོངས་དགའ་བར་སྲིད་ལྡན་བུང་པོར་འོས་གྱུར་བ།
དེ་དེ་ཐམས་ཅད་མཛེར་གཅུགས་སྐལ་བཟང་ཁྲོ་ཤུག་དེ་གཉིས་དག་གིས་བྱས། 295

དེ་རྗེས་སྨྲོད་ཚུལ་བསྒྲིབས་པ་ནི། ངོ་ཚ་རྣང་བའི་ཡིད་འཛོག་མས།
བཤད་ནས་པ་བ་དགའ་བ་ནི། བདག་ཅོམ་ཡི་ཡིད་འབྱུང་བསྐྱུར། 296

དེ་ནས་པི་འབ་ཅི་ཡི་རྒྱལ། དེ་ལ་ཁྲོས་པས་མཚུ་བསྒྲོད་ཅིང་།
བུ་མོའི་བདག་ནི་པགོང་བའི་ལས། ཡོངས་སུ་བཏང་ནས་རབ་སྨས་པ། 297

ཀྱེ་མ་པི་འོས་སྤྱི་བོ་ལ། ཆ་ཡིས་བག་མེད་རྒྱུང་གྱུར་པ།
སྒྲོ་ཚུལ་བར་དུ་པ་བསྒྲུས་ཀུང་ནི། ཆགས་པ་ཉིད་ནི་ཁྱོད་མི་གཏོང་། 298

ཁྱོད་ཀྱི་རྗེས་སུ་ཇུག་རང་ཚོལ། ཐ་རོལ་ཀྱིས་ནི་རིག་ཛ་འདི།
ཀྱེ་ར་མི་དང་རྗེ་བ་ཡིས། ཁྲང་རྒྱ་ཉོས་ཉིད་དུ་གྱུར། 299

परस्परालोकनविभ्रमेण
वियोगसन्तापनिवेदनेन।
तयोः प्रहर्षानुभवेन लेभे
शोभामशेषाङ्गवतीमनङ्गः ॥ २९४ ॥

यद्यत् किञ्चिद्विरहसमये चिन्तयाभ्यस्तमन्त-
र्यद्यत् प्रौढ़प्रमदसुहृदा मन्मथेनोपदिष्टम्।
यद्यत् प्रेम्णः सदृशमुचितं यद्यदौत्सुक्यराशे
स्तत्तत्सर्वं प्रणयसुभगं दम्पती चक्रतुस्तौ ॥ २९५ ॥

ततः प्रच्छन्नवृत्तान्तं लज्जमाना मनोहरा।
निवेद्यादर्शयत् पित्रोः पतिं भूमिमनोभवम् ॥ २९६ ॥

ततः किन्नरराजस्तां कोपप्रस्फुरिताधरः।
उवाच दर्शनपथं परिहृत्यात्मजापतेः ॥ २९७ ॥

अहो प्रसादपतिता दैवादनुचिते जने।
न विमुञ्चसि दुर्वृत्ते क्षाल्यमानापि रक्तताम् ॥ २९८ ॥

यौवनोत्पत्तिलावण्यं स्पृहणीयं दिवौकसाम्।
वत प्रयातमेतत्ते मर्त्यस्नेहेन शोच्यताम् ॥ २९९ ॥

མགོན་པོའི་རིགས་ལས་སྐྱེས་གྱུར་ཅིང་། ཕྱུག་པོའི་ལང་ཚོ་རབ་གྱིས་པ།
ཁྱུང་འགྲོ་འཁྲུགས་པས་ནོན་ཉམས་པ། ཁྱོད་ནི་ཤིན་ཏུ་འོག་ཏུ་འགྲོ། 300

མཁས་པ་ཆགས་བྲལ་སྐྱོར་བྱེད་ཅིང་། རིགས་ནི་སྐྱོངས་པར་བྱེད་པ་མོ།
མི་བསྐྱུན་རིགས་བཞིན་དྲི་མ་ཅན། ཁྱོད་ནི་སུ་ཡང་མི་འདོད་དོ། 301

གཟུགས་ཙམ་གྱིས་ནི་ཁྱོད་ཆོས་ནས། གལ་ཏེ་མི་ཡི་དབང་གྱུར་ན།
གསེར་ལས་སྤྲུལ་པ་སྐྱེས་བུ་ཡི། གཟུགས་དང་ཙེ་དགའ་ཅིས་མི་བྱེད། 302

མཐུ་དང་ཡོན་ཏན་གྱིས་དམན་པ། སྐྱེས་བུ་རབ་མཛེས་དབྱིབས་ཅན་གྱི།
མཛེས་ཕྱུག་རི་མོར་བྲིས་པ་ཡི། སྐྱེས་བུ་ཡི་བཞིན་ཅིག་པ་མཛེས། 303

འབྲེལ་དམན་ངོ་ཚོས་སྡིག་ཅན་མ། ཁྱོད་ཁྲོ་བདག་གིས་གསད་པར་བྱ།
ཁྱོད་སློང་ལ་འདོདས་ལྟ་ནོམས་ཀྱི། བཞིན་ནི་བདག་གིས་ལྟ་མི་བཟོད། 304

བདེན་བར་སྤྱོ་བ་དང་རྫུན་ཞིང་། མགོན་པོར་གྱུར་པའི་རིགས་དག་ནི།
བུ་མོས་འཁྲུམས་པར་བྱེད་པ་སྟེ། དུས་ནི་དེ་བར་དགའ་བས་བཞིན། 305

དེ་སྐད་པ་ཡིས་སྨད་གྱུར་རིས། མཆི་མའི་ཐིགས་པ་ཉུ་མ་ལ།
དོ་ཤས་སྐྱུར་མེད་སྒྲིག་བྱེད་ཅིང་། བཞིན་བདུད་དེ་ལ་རབ་སྤྲས་པ། 306

ཡབ་ལགས་ཁྲོ་བར་མི་འོས་པ། དེ་དག་བདག་ལ་གསུང་འོས་མིན།
མཐུ་ཡིས་མི་འཕ་ཅི་དགའ་ལས། རྟག་པའི་ནི་མ་ཐོས་སམ་ཅི། 307

उदग्रगोत्रप्रभवा घनयौवननिर्भरा।
निम्नगे शोभविभ्रष्टा यातासि सुतरामधः ॥ ३०० ॥

विद्वदुद्वेगजननी कुलवैलक्ष्यकारिणी।
मलिना खलविद्येव सम्मतासि न कस्यचित् ॥ ३०१ ॥

रूपमात्रेण दृष्टा त्वं यदि मर्त्यवशं गता।
तत् किं न रमसे हेमनिर्म्माणपुरुषत्विषा ॥ ३०२ ॥

प्रभावगुणहीनस्य पुंसश्चारुतराकृतेः।
आलेख्यपुरुषस्येव सौन्दर्य्यं भित्तिरञ्जनम् ॥ ३०३ ॥

बध्यो मे त्वत्पतिः पापे हीनसम्बन्धलज्जया।
मुखं द्रष्टुं न शक्नोमि त्वयाद्यासदिवौकसाम् ॥ ३०४ ।

सत्यमुत्साहयुक्तस्य कुलस्योन्नतिशालिनः।
जरेव किल कायस्य कन्या सङ्कोचकारिणी ॥ ३०५ ॥

इति सा भर्त्सिता पित्रा तमुवाच नतानना।
अश्रुचहारं कुर्व्वाणा कुचयोर्वाष्पविन्दुभिः ॥ ३०६ ॥

कोपादनुचितं तात नैतन्मां वक्तुमर्हसि।
न श्रूयन्ते प्रभावेण किं नराः किन्नराधिकाः ॥ ३०७ ॥

མཁའ་ལྡིང་གིས་ཀྱང་བསྒྲོད་དཀའ་བ། ས་འདི་གང་གིས་བསྒྲོད་གྱུར་ནས།
འོངས་པ་མཐུ་ཡི་ས་གཞི་དེ། མི་ཉིད་ཡིན་པར་ཅི་ལྟར་འགྱུར། 308

ལུས་ཅན་རྣམས་ཀྱི་ལུས་དག་ནི། ཡོན་ཏན་ཡང་དག་རྫོང་བྱེད་ཉིད།
བསིལ་ཟེར་ཅན་གྱི་འོད་ཟེར་ནི། ཀུན་དགའ་སྐྱེད་པར་བྱེད་པ་ཡིན། 309

ཡན་གཅིག་རིགས་ཀྱིས་ཅི་ཞིག་བྱ། ཡོན་ཏན་རང་བཞིན་རྗེས་སུ་འབྲང་།
ཟླ་གྱིས་བདུད་རྩི་ཟག་པ་ནི། ནག་པོ་བརྩེགས་པའི་སྤྲིན་ཟླ་ཉིད། 310

ཁ་ཅིག་ནང་ན་ཡོན་ཏན་ལྡན། དེ་བཞིན་གཞན་ནི་སྐྱོན་བསྒྲིབ་པ་པས།
ནོར་བུ་རྣམས་ཀྱི་རིན་དག་ནི། མ་བརྟགས་འགོངས་པར་ཡོངས་མི་བྱ། 311

དེ་ཕྱོས་མི་འབམ་ཅི་ཡི་བདག། དེ་དེ་བཞིན་ཞེས་སེམས་བྱེད་ཅིང་།
མག་པ་ཤང་དག་བོས་ནས་ནི། ཡོན་ཏན་ཤེས་པར་འདོད་པས་སྨྲས། 312

མི་འབམ་ཅི་ཡི་བུ་འདི་དག། རེ་ཞིག་ཁྱོད་ཀྱི་མཛེས་པས་བཏུལ།
མཐུ་ནི་ཤང་དག་བསྟན་པ་ནི། མཚོན་གྱི་འཁྲིལ་བ་དག་ཏུ་འོས། 313

ཤེར་དུ་ཤངས་པ་ཤེ་དིའི་ནགས། ཤར་ཕྱུང་བྲུས་སྐད་ཅིག་གིས།
དེ་ལ་བྲེ་གང་བདབ་མི་ཙུད་བར། རབ་ཏུ་བསྐྱུས་ལ་སྤར་ཤང་བྱེད། 314

ཕྲེང་དང་འབེན་ལ་སོགས་པ་ཡི། གཞུ་ཡི་རིག་བྱེད་མཁས་པ་སྟོན།
དེ་ནས་གྲགས་པའི་བ་དན་ནི། ཡིད་འཕྲོག་འདི་ཁྱོད་དབང་གྱུར། 315

गरुड़स्यापि दुर्लङ्घ्यामिमामुल्लङ्घ्य यः क्षितिम् ।
प्रभावभूमिरायाति मनुष्यः स कथं भवेत् ॥ ३०८ ।

गुणसंवादिनी मूर्त्तिर्भवत्येव शरीरिणाम् ।
करोत्यानन्दसंवादं द्युतिरेव हिमत्विषः ॥ ३०९ ॥

जात्या किं क्रियते तात स्वभावानुगुणा गुणाः ।
पूर्णेन्दुरमृतस्यन्दी कालकूटस्य सोदरः ॥ ३१० ॥

भवत्यन्तर्गुणाः केचिच्छन्नदोषास्तथा परे ।
अपरीक्ष्य न कर्त्तव्या मणीनां मूल्यलङ्घना ॥ ३११ ॥

श्रुत्वैतत् किन्नरपतिस्तत्तथेति विचिन्त्य च ।
जामातरं समाहूय गुणजिज्ञासयाब्रवीत् ॥ ३१२ ॥

त्वया कान्त्या जितास्तावदेते किन्नरदारकाः ।
सन्दर्शितप्रभावस्तु दिव्यसम्बन्धमर्हसि ॥ ३१३ ॥

अत्यायतं शरवणं शल्योद्धृतशरं क्षणात् ।
व्युप्तमन्यूनमुच्चित्य पुनर्देहि तिलाढ़कम् ॥ ३१४ ॥

सन्दर्शय धनुर्वेदे दृढ़लक्ष्यादिकौशलम् ।
ततः कीर्त्तिपताकेयं तवायत्ता मनोहरा ॥ ३१५ ॥

ཞེས་དེ་དེ་ཡིས་གྲུ་གྲུ་ལས། འོས་པ་མིན་པའི་ལས་ལ་བསྐུལ།
གནོད་ཏུ་མཛེས་མ་ལ་ཆགས་པས། ཐབས་ཅན་བྲ་བར་རབ་ཏུ་བཅིངས། 316

དོན་མེད་ངལ་ཞིང་ཚོར་མོངས་འགྲུས། ཤ་ར་འབྱིན་ལ་རབ་ཞུགས་པ།
དེ་ཤེས་མིག་སྟོང་ལྡན་པ་ནི། སྒྲོགས་སུ་ལྷུང་བས་ཡང་དག་བསམས། 317

ཅི་སྐད་བསྐལ་པ་བཟང་པོ་པའི། བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའ་གྲུབ་སྲས་འདི།
འགྲུས་མེད་ཉོན་མོངས་ལས་ལ་ནི། མི་འཁམ་ཅི་ཡི་དབང་གིས་བསྐོས། 318

འདི་ཡི་ངལ་དུབ་དུས་འདི་ལ། བདག་གིས་སྟོང་གྲོགས་རབ་ཏུ་བྱ།
དེ་ལྟར་བསམས་ནས་བརྒྱ་བྱིན་གྱིས། དེ་ཡི་ལས་ནི་རྫོགས་བྱས་ཏེ། 319

མཆོད་སྦྱིན་བརྒྱ་པས་བསྟན་པ་ཡི། གནོད་སྦྱིན་ལག་གི་གཟུགས་ཅན་གྱིས།
ཤ་རའི་ནགས་ནི་རབ་ཕྱུང་བ། མཉམ་པར་རིལ་ནི་གྲི་གང་བཏབ། 320

བརྒྱ་བྱིན་གྱིས་སྤྲོས་གྲོག་སྦྲུར་གྱིས། ཡང་དག་བསྡུས་ནས་གཅིག་ཏུ་བྱས།
མི་འཁམ་ཅི་ཡི་དབང་པོ་ལ། ཡ་མཚན་སྐད་དུ་གནོད་ནས་སྨྲས། 321

སྟོབས་ཀྱིས་དེ་ཡི་གསེར་གྱི་ནི། ར་བ་བདུན་དང་ཏ་ལ་བདུན།
པག་གི་འཁོར་ལོ་ཡང་དག་ལྡན། སྒྲོ་ལྡན་ཤིང་ཏུ་ཐོ་བས་སྦྱུག 322

གང་གིས་དེ་ཡི་ཅོད་པན་ལ། ཀླ་ཡི་མི་རྟོག་ཆར་འབེབ་པ།
བསྟན་བཅོས་མཆོད་དང་ཅོལ་དང་ནི། སྒྲ་ཅོལ་བཟོ་དང་སྟོབས་ཉམས་བསྟན། 323

इत्यशक्तोऽपि कौटिल्यात् प्रेरितस्तेन कर्म्मणि ।
सर्व्वं कान्तानुरागेण कुमारः कर्त्तुमुद्ययौ ॥ ३१६ ॥

मिथ्याश्रमक्लेशफले प्रवृत्तं शरपाटने ।
तं विज्ञाय सहस्राक्षः पक्षपातादचिन्तयत् ॥ ३१७ ॥

किं भाद्रकल्पिको बोधिसत्त्वोऽयं पार्थिवात्मजः ।
नियुक्तः किन्नरेन्द्रेण निष्फले क्लेशकर्म्मणि ॥ ३१८ ॥

अस्यास्मिन् समयायासे कार्य्यं साहायकं मया ।
इति सञ्चिन्त्य शक्रोऽस्य कर्म्मनिष्पत्तिमादधे ॥ ३१९ ॥

शतक्रतुसमादिष्टैर्यक्षैः शूकररूपिभिः ।
उत्पाटिते शरवने समे व्युप्तन्तिलाढकम् ॥ ३२० ॥

एकीकृतं समुच्चित्य शक्रसृष्टैः पिपीलकैः ।
कुमारः किन्नरेन्द्राय विस्मिताय न्यवेदयत् ॥ ३२१ ॥

स सप्तकानकस्तम्भान् सप्ततालान् बलोर्ज्जितः ।
शूकरीचक्रसंयुक्तान् विद्ध्वा निशितपत्रिणा ॥ ३२२ ॥

शास्त्रास्त्रविक्रमकलाशिल्पशक्तिमदर्शयत् ।
यथास्य पेतुर्मुकुटे दिव्याः कुसुमवृष्टयः ॥ ३२३ ॥

མི་འམ་ཅི་ཡི་རྒྱལ་པོ་ནི། །དེ་མཐུས་ཡ་མཚན་གྱུར་མོད་ཀྱང་།
དེ་ཉིད་བསླུ་བའི་སླད་དུ་སྨྲར། །རིགས་པ་དེ་ནི་སེམས་པར་བྱེད། 324

མཐོང་བར་ཞེན་པ་ཤིན་ཏུ་བརྟན་ལྡན་གཞན་གྱི་གནོད་པས་ཆུ་བཞིན་འཁྱུག །
ཡོན་ཏན་བརྒྱ་ཕྲག་གིས་ཀྱང་མི་མགུ་ཤིན་ཏུ་འགལ་བའི་བློ་ཅན་རྣམས། །
ཀྱི་ཆེ་མཚར་ལ་སྨྲ་བཅད་འཛིན་ཅིང་དམ་པ་བསྟོད་ལ་དགོད་པར་བྱེད། །
གྲགས་པ་མཆོག་ལ་བཞིན་ངག་ལོག་ཅིང་འགལ་བ་བརྗོད་པ་ཉིད་དུ་གྱུར། 325

དེ་ལ་རིས་སླུས་ཁྲོད་གྲིས་ནི། །ལྷ་ཡི་མཐུ་འདི་གསལ་བར་བྱས། །
དེ་ནི་ཤེས་རབ་ཁྱད་འཕགས་དག །ཁྲོད་ཀྱི་ཡང་དག་བསྟན་པར་འོས། 326

གཟུགས་དང་ཁ་དོག་དབྱིབས་མེད་ཅིང་། །སྒྲོན་དང་ན་ཚོད་མཚུངས་གྱུར་པ། །
མི་འམ་ཅི་མོ་འཁོར་པ་ཡི། །དབུས་ནས་རང་གི་དགའ་མ་བཟུངས། 327

ཞེས་པ་བརྗོད་ནས་དེ་ཡིས་སྨྲར། །མི་འམ་ཅི་མོ་ལྔ་བརྒྱ་དག །
རྫོགས་པ་ཁ་དོག་ཡང་ཆོ་དང་། །ཆས་མཚུངས་མདུན་དུ་དེ་ཡིས་མཐོང་། 328

དེ་དག་དབུས་ནས་ཡིད་འཕྲོག་མ། །དེ་ཡིས་ཡོངས་སུ་ཤེས་ནས་བཟུང་། །
འཁྲི་ཤིང་ནགས་ཀྱིས་བསྒྲིབས་པ་ཡི། །ཟླ་བའི་འཁྲི་ཤིང་གང་ནས་བཞིན། 329

དེ་ནས་མི་འམ་ཅི་དབང་གིས། །འདི་ནི་ལྷ་ཞེས་ངེས་བྱས་ནས། །
ཆོས་པས་དེ་ལ་ཡིད་འཕྲོག་མ། །ལྷ་ཡི་རིན་ཆེན་དང་བཅས་བྱིན། 330

विस्मितोऽपि प्रभावेण तस्य किन्नरभूपतिः।
पुनस्तद्वञ्चनायैव तां तां युक्तिमचिन्तयत्॥ ३२४॥

दधति विपुलाश्चर्य्ये मौनं हसन्ति सतां स्तुतौ
मलिनवदनाः कौत्त्युत्कर्षे व्रजन्ति विवादिताम्।
अपि गुणशतैर्नाराध्यन्ते विरुद्धधियः परं
परपरिभवक्षोभारम्भस्थिराभिनिवेशिनः॥ ३२५॥

स तमूचे प्रभावोऽयं दिव्यः प्रकटितस्त्वया।
प्रज्ञाप्रकर्षमधुना सन्दर्शयितुमर्हसि॥ ३२६॥

अभिन्नवर्णरूपाणां तुल्याभरणवाससाम्।
किन्नरीणां स्थितां मध्ये गृहाण निजवल्लभाम्॥ ३२७॥

इत्युक्तः स पुनस्तेन किन्नरीशतपञ्चकम्।
तुल्यवर्णवयोवेशं ददर्श व्यग्रमग्रतः॥ ३२८॥

तासां मध्ये परिज्ञाय स जग्राह मनोहराम्।
वल्लरीवनसंच्छन्नां भृङ्गचूतलतामिव॥ ३२९॥

देवोऽयमिति निश्चित्य ततस्तं किन्नरेश्वरः।
तुष्टस्तस्मै ददौ दिव्यरत्नैः सह मनोहराम्॥ ३३०॥

མཆོག་གི་ལོངས་སྤྱོད་འབྱོར་པ་ཡིས། གུས་དང་བཅས་པས་དེ་ཡིས་མཆོད།
དེ་ལ་ཞུས་ནས་ཐུང་ཟར་བཅས། གཞོན་ནུ་རང་གི་གྲོང་ཁྱེར་སོང་། 331

ཡིད་འཕྲོག་མ་སྟོན་འགྲོ་བའི་བླ། འོང་བ་མཐོང་ནས་མ་ཡི་བདག།
བདུད་རྩིའི་ཀྱི་མཆོས་ཕྲང་པོའི་དབང་། མཐོང་ནས་འཕྲུར་བཞིན་ནོམ་པར་མཛེས།
332

དེ་ནས་ཀྱིལ་བྱིན་སྤྱོད་ཚུལ་ཟླ་བའི་གདུགས་དཀར་ལྡན་པ་ལ།
སྐྱེ་བོའི་གདུང་བ་འཕྲོག་པའི་དེ་ཉི་མངོན་པར་དབང་བསྐུར་ནས།
ཆོག་ཤེས་བསིལ་ལྡན་དབེན་པའི་བདུད་རྩིས་མངོན་པར་དགའ་བ་ཡིས།
རབ་ཏུ་ཞི་བ་ལྡན་པའི་གྲིབ་བསིལ་མི་ཡི་བདག་པོས་བསྟད། 333

ནོར་བཟང་དབང་བསྐུར་ཐོབ་པའི་སྤྱི་བོ་ཉིད།
གཟི་བྱིན་ཀྱི་ཆེ་དེ་ལ་རིན་ཆེན་བདུན།
གཙོ་བོ་ཉིད་གྱུར་གསར་པའི་མཐུས་འཇིགས་ནས།
གཡོག་ལ་གནས་པའི་དོན་བཞིན་ཉེ་བར་འོངས། 334

ནོར་བཟང་བྱང་ཆུབ་སེམས་དང་དེ་ཉིད་ནི།
ཡིད་འཕྲོག་མར་གྱུར་དེ་ཡང་གྲགས་འཛིན་མ།
དེ་དང་བྲལ་བའི་སྡུག་བསྔལ་སེམས་གདུངས་པ།
འདི་སྐྱིང་འདོད་པས་བཅིངས་ལས་བདག་གིས་གྲོལ། 335

श्लाघ्योपभोगविभवैः पूजितस्तेन सादरम्।
जायासखस्तमामन्त्र्य कुमारः स्वपुरं ययौ ॥ ३३१ ॥

मनोहराग्रगं पुत्रं प्राप्तमालोक्य भूपतिः।
राकेन्दुदर्शनोद्भूतः सुधाम्बुधिरिवाबभौ ॥ ३३२ ॥

पुत्रं ततश्चरितचन्द्रसितातपत्रे
राज्येऽभिषिच्य परितापहरं प्रजानाम्।
सन्तोषशीतलविवेकसुखाभिरामां
छायामसेवत नृपः प्रशमद्रुमस्य ॥ ३३३ ॥

प्राप्ताभिषेकं सुधनं प्रभाते
तं सप्तरत्नानि पृथुप्रतापम्।
नवप्रभावप्रभुभावभीत्या
सेवानिवासार्थमिवोपजग्मुः ॥ ३३४ ॥

स बोधिसत्त्वः सुधनोऽहमेव
यशोधरा सापि मनोहराभूत्।
तद्विप्रयोगव्यसनानलार्त्तिः
कामानुबन्धाद्दियती मयाप्ता ॥ ३३५ ॥

དེ་སྐད་འདོད་པ་པདྨོའི་བཞིན་གྱི་མིག་གི་མཐའ་ལ་གནས་གྱུར་ཅིང་།
རབ་གྱུས་མི་དོག་ལས་སྐྱེས་དུལ་ཚོགས་ཏུ་ལ་ཏུ་ལའི་རྩེ་མོ་ཅན།
སྨོངས་བྱེད་ལྗ་ངན་གདུང་བའི་མདའ་ཡིས་གང་གི་འཇིག་རྟེན་འབིགས་བྱེད་པ།
རྟོན་པའི་རྩེ་དགས་ཞི་བའི་རི་དྭགས་འཆིང་བྱེད་དམ་པ་རྣམས་ཀྱིས་སྤངས། 336

དེ་ནས་གྱུལ་བ་རང་གིས་རང་གི་གདམས།
བཤད་པ་དེ་ནི་དགེ་སློང་ཚོགས་ཀྱིས་ཐོས།
འདོད་པ་རོ་ལྷན་ཁོ་ན་སྨིད་པ་ནི།
འདབ་བཀྱིའི་ཚ་བ་སྡོམ་པོ་ཉིད་དུ་ངེས། 337

ཞེས་པ་དགེ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པ་དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་ནོར་བཟང་གི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པའི་ཡལ་འདབ་སྟེ་དྲུག་ཅུ་ཙ་བཞི་པའོ།།

तस्मात् कामः कमलवदनानेत्रपर्य्यन्तवासी
वर्ज्यः सद्भिः शमसृगवधूबन्धकेलीकिरातः।
स्फुर्जत्पुष्पप्रसरजरजःपुञ्जहालाहलोग्रै-
र्लोकः शोकव्यसनविशिखैर्मोहनैर्येन विद्धः॥ ३३६॥

इति भिक्षुगणः स्वयं जिनेन
स्वकथान्तां विनिवेदितां निशम्य।
सरसं पृथुमूलमेव मेने
शतशाखस्य मनोभवं भवस्य॥ ३३७॥

इति क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां सुधनकिन्नर्य्यवदानं नाम चतुःषष्टितमः पल्लवः॥

Chapter LXV.

ཉ་གཅིག་པའི་རྟོགས་བརྗོད།

ཡོངས་སྤྱོད་རྗེ་དགའ་དག་གི་ཏྲི་ཡི་ཚོགས་ཀྱིས་དབང་པོ་ཐབས་ཅན་ཡོངས་སུ་བྲངས་གྱུར་པ། ཆགས་ལྡན་སྣང་རྗེ་འཕྲངས་ནམས་ཤིན་ཏུ་དམ་པར་འདི་ཉིད་དུ་ནི་གང་གང་འཆིང་བྱེད་པ། སྐྱེ་བ་སྔར་གོམས་ཉེར་ཅིང་ཤིན་ཏུ་ཆགས་བཅས་ལས་བྱུང་བག་ཆགས་ཅེ་བའི་ལྷག་མ་ལས། དོགས་པ་མེད་ཀྱང་སྐྱེ་བོའི་ཡིད་འདིར་པདྨའི་རྗེས་སུ་མཐུན་པའི་འདོད་ཆགས་འབྱུང་བར་འགྱུར།

ཤཱཀྱའི་གྲོང་ཁྱེར་དག་ཏུ་སྔོན། ནྱ་གྲོ་དྷ་ཡི་ཀུན་རར་གནས།
རྒྱལ་བ་བཅོམ་ལྡན་འདས་ལ་སྨྲར། དགེ་སློང་ཡང་དག་ཚོགས་པས་ཞུས། 2

ཞི་བར་ཞུགས་ཤིང་ཆས་ནི་ཡོངས་སུ་བསྒྱུར།
འཁོར་བའི་ཉམ་འགྱུར་སྤྱོད་ལས་ཀློག་པ་ཁྱོད།
མི་ཡི་བདག་པོའི་པོ་བྲང་འཁོར་འདུག་པ།
གྲགས་འཛིན་མས་མཐོང་ཉམ་པར་སྨོངས་པ་བཞིན།

ཁྱོད་མཐོང་ཉིད་ན་ཀུན་དུ་བགྲིན་བྱས་ཤིང་།
འདར་ཞིང་གཡོ་བའི་ལུས་ལྡན་ཉམ་པར་གནས།
ལག་ནལ་དུའི་སྟོད་བཟུང་ཁྱོད་ཀྱིས་ནི།
ཟས་ཀྱི་ལྷག་གནས་དག་ལ་ཆགས་པར་བྱེད།

पञ्चषष्टितमः पल्लवः ।

एकशृङ्गावदानम् ।

प्राग्जन्माभ्यासलीनादतिसरसलसद्वासनामूलशेषात्
निःशङ्कस्यापि जन्तोः कमलकलनया जायते मानसेऽस्मिन् ।
रागः सम्भोगलीलापरिमलपटलाक्कष्टसर्व्वेन्द्रियाणा-
मेकचैवातिमात्रं सरसमधुलिहां बन्धनं यः करोति ॥ १ ॥

न्यग्रोधारामनिरतं पुरा शाक्यपुरे जिनम् ।
भगवन्तं समापन्नाः पप्रच्छुर्भिक्षवः पुनः ॥ २ ॥

प्रवृत्तशान्तिं परिवृत्तवेशं
निवृत्तसंसारविकारवृत्तम् ।
अन्तःपुरं त्वां नृपतेर्विशन्तं
यशोधरा वीक्ष्य विमुह्यतीव ॥ ३ ॥

त्वद्दर्शने तिष्ठति सर्व्वथैव
विभूषिता कम्पतरङ्गिताङ्गी ।
भोज्याधिवासे भवतः करोति
विलोभनं मोदकपात्रहस्ता ॥ ४ ॥

དེ་ཡི་ཡིད་ཀྱི་ནོར་འགྱུར་ནོར་པར་ལྡན།
ད་ལྟ་ཡང་ནི་ཏེ་བར་ཞི་བི་འགྱུར།
ཁྱོད་ཞལ་ཟླ་འོད་བྲལ་ན་ཤིན་ཏུ་ནི།
ཉམས་ནི་ཉིན་བར་ཀུ་མུད་ལྟན་པ་བཞིན། 5

དེ་སྐད་མཚར་ལས་དགེ་སློང་ཚོགས་ཀྱིས་དྲིས།
ཅུང་ཟད་འཛུམ་པ་མཆུ་ཡི་ཡལ་འདབ་ལ།
སུ་དྲིག་འབྲས་བུ་རབ་སྐྲས་བུ་རུའི་འོད།
མཛེས་མ་འགོད་ཅིང་བཅོམ་ལྡན་གྱིས་གསུངས་པ། 6

མངོན་འདོད་ཅེ་དཀར་ནོར་འགྱུར་ལྡན་པ་འདི།
གྲགས་འཛིན་མ་ནི་དེང་ཉིད་འཛིན་པ་མིན།
སྐྱེ་གཞན་ལ་ཡང་འདོད་པའི་ནོར་འཕྲུལ་གྱིས།
དེ་ཡི་ལ་དུས་བདག་ལ་ཆགས་པར་བྱས། 7

ཀ་ཤིའི་གྲོང་དུ་མི་དབང་ཀ་ཤུ་སྟོན།
ཟླ་བའི་འོད་ལྟར་དཀར་བའི་གྲགས་པ་ཅན།
དགྲ་རྒྱོས་གཉིས་འཕུང་ལུགས་ཀྱི་ཡིན་མོད་ཀྱང་།
སྤྱོད་ཚུལ་མི་རྟ་རང་བཞིན་དྲང་བོར་གྱུར། 8

नाद्यापि शान्तिं समुपैति तस्याः
मनोविकारः स बहुप्रकारः ।
त्वदाननेन्दुद्युतिविप्रयुक्ता
सीदत्यलं सा हि कुमुद्वतीव ॥ ५ ॥

इति स्मयाद्भिक्षुगणेन पृष्टः
किञ्चित् स्मितेनाधरपल्लवस्य ।
प्रत्युप्तमुक्ताफलविद्रुमाभां
निवेश्य शोभां भगवान् बभाषे ॥ ६ ॥

यशोधरा्यैव विकारयुक्तां
बिभर्त्ति नैतामभिलापलीलाम् ।
जन्मान्तरेऽपि स्मरविभ्रमैर्मे
सा मोदकैर्लोभनमेव चक्रे ॥ ७ ॥

काश्यः पुरा काशिपुरे नरेन्द्र-
श्चन्द्रावदातद्युतिकीर्त्तिरासीत् ।
अप्यङ्कुशः शत्रुमदद्विपाना-
मतीक्ष्णदण्डः सरलस्वभावः ॥ ८ ॥

དཀའ་ཐུབ་འབད་པས་བུ་དོན་གཉེར་དེ་ལ།
བུ་མོ་པདྨ་ལྡན་ཉིད་གཅིག་སྐྱ་བྱུང་།
སྐྱེ་གུ་སྐྱོང་ལ་གཡེལ་བ་དང་བཅས་པའི།
མ་བདག་པལ་ཆེར་རིགས་བརྒྱུད་ཉུང་བར་འགྱུར། 9

པོ་བྲང་འཁོར་དུ་དེ་ནི་ཡོངས་བསྐྱེད་ཅིང་།
སེམས་ལྡང་བསམས་པའི་མི་བདག་གིས་སྤྲད་ནས།
མཁས་པ་ལ་སོགས་བློན་པོ་བོས་ནས་ནི།
གཉིད་བྲལ་དགའ་བ་ཉམས་པས་རབ་སྨྲས་པ། 10

ལོ་འདབ་གྱིས་ཤིང་ཙ་བ་བརྟན་པར་ཟུག།
སྐྱེ་བོ་ཀུན་གྱི་ཉེར་འཚོ་ཤིང་དུ་མགོ།
མཚུངས་པར་སྐྱེ་བས་དམན་པའི་རྒྱལ་སྲིད་ནི།
སྲིན་བུས་ཟོས་པའི་ཤིང་བཞིན་བདག་གིས་རིག། 11

ལང་ཚོ་རབ་ཏུ་སྨིན་འོས་བསྡེར་པ་ཡིས།
བུ་མོ་པད་ལྡན་གཅིག་བུ་བདག་ལ་ཡོད།
དེ་ནི་འབད་པས་མག་པ་ལ་བྱིན་ཆོ།
བུ་ཆ་ཉིད་དང་དེ་ལ་བྱམས་པའང་རིང་། 12

पुत्रार्थिनस्तस्य तपःप्रयत्नै-
रेकैव कन्या नलिनी बभूव।
प्रायः प्रजापालनसावलेपाः
स्वल्पान्वया एव भवन्ति भूपाः॥ ९ ॥

अन्तःपुरे तां परिवर्द्धमानां
चित्ते च चिन्तां नृपतिर्विचिन्त्य।
आहूय विद्वत्प्रमुखानमात्यान्
प्रजागरग्रस्तरतिर्जगाद॥ १० ॥

विस्तीर्णशाखं स्थिरबद्धमूल-
मभ्युन्नतं सर्व्वजनोपजीव्यम्।
अवैमि तुल्यप्रसवावहीनं
घुणक्षतं वृक्षमिवाधिपत्यम्॥ ११ ॥

एकैव कन्या नलिनी ममास्ति
वयः प्रदानोचितमाश्रयन्ती।
तस्यां प्रयत्नेन वरार्पितायां
मपत्यता तत्प्रणयोऽपि दूरे॥ १२ ॥

ལག་པར་སྒྲོན་མེའི་སྡོང་བུ་རབ་འབར་བཞིན།
སྐྱེ་བོས་རང་གི་བུ་མོ་བཟུང་མི་ནུས།
གདུངས་པའི་ནོར་བཞིན་གཞན་ལ་གཏང་བྱ་བ།
རིགས་ཀྱི་བུ་མོ་བསམ་བའི་འབྲས་བུ་ཉིད། 13

གཡོག་ལ་སྦྱིན་མིན་གྲོང་པ་ལ་འོས་མིན།
མི་དབང་བུ་མོ་རིང་པོ་ཉིད་ལ་འོས།
དེ་ལྟར་ཀུན་སྨྲ་རིང་པོ་མི་ཤེས་པས།
ཤི་དང་སོང་བ་དག་ལ་བྱེ་བྲག་ཅི། 14

དེ་སྐད་གང་ཞིག་བུ་དངོས་བདག་ཉིད་ཅན།
རང་ཡུལ་རབ་སྤངས་བདག་གི་ཡུལ་འཇོན་པ།
བདག་གི་མག་པའི་དངོས་གྱུར་འགའ་ཞིག་དེ།
ཡོན་ཏན་ལྡན་པ་འབད་པས་བཙལ་བར་བྱ། 15

བདག་གིས་ཐོས་པ་གཏྲ་དག་གི་རྒྱུན།
བསོད་ནམས་དག་པའི་ངོགས་དང་ཉེ་བ་ན།
སྐྱིབ་པར་བཅས་ན་དཀའ་ཐུབ་ནགས་མཐར་ནི།
ཁྲུལ་པོའི་ཐང་སྡོང་ཀླུ་ཤུ་པ་གནས་ལོ། 16

पाणौ प्रदीप्तामिव दीपवर्त्तिं
धर्त्तुं न शक्नोति जनः स्वकन्याम् ।
न्यासार्थतुल्या हि परार्पणीया-
श्चिन्ताफला एव कुलस्य कन्याः ॥ १३ ॥

न भृत्यदेया न च पौरयोग्या
दूरोचिता एव नरेन्द्रकन्याः ।
अज्ञातनित्याचरितस्य दूरं
मृतस्य जातस्य च को विशेषः ॥ १४ ॥

तस्मात् प्रयत्नेन मया स कश्चि-
ज्जामातृभावे गुणवान् नियोज्यः ।
स्वदेशमुत्सृज्य ममैव देशे
बिभर्त्ति यः पुत्त्र इवाधिपत्यम् ॥ १५ ॥

श्रुतं मया जह्नुसुताप्रवाह-
पुण्यावदाते पुलिनोपकण्ठे ।
साहञ्जनीनाम्नि तपोवनान्ते
राजर्षिरास्ते किल काश्यपाख्यः ॥ १६ ॥

དེ་ཡི་ས་བོན་ཕྱི་ནས་ལྷུང་གྱུར་པ།
ལྷ་ཡི་བསྐྱེད་ལས་རྗོ་སྡིང་དམར་བར་ཆགས།
ཆུ་འདོད་ཀྱིས་གཟིར་རི་དྭགས་མོ་ཡིས་འཐུངས།
གསེར་གྱི་མདོག་ཅན་གཞོན་ནུ་བཙས་པར་གྱུར། 17

དེ་ཡི་ཕས་བཟུང་ནགས་སུ་རི་དྭགས་དེ།
ཉམ་པར་བསྐྱེད་ཅིང་བརྟུལ་ཞུགས་དག་ཀྱང་བསྒྲུབས།
སོར་ཚོད་ཟླ་ཡི་ཡང་དག་མཚན་གྱུར་པས།
ཁྲིམས་པ་ཟླ་གཅིག་པ་ཞེས་མིང་དུ་གྲགས། 18

དར་བབ་བསམ་གཏན་བཞི་པོ་སྒྲོང་བྱེད་ཅིང་།
ཚངས་སྤྱོད་དང་བཅས་ཁྲི་མེད་རང་བཞིན་ཅན།
ཡུལ་ནི་མངོན་པར་མི་ཤེས་གྲོགས་མེད་གནས།
དེར་ནི་ཐྲག་པོའི་ཉི་འོད་ལྟ་བུར་མཛེས། 19

དེ་ཉི་གལ་ཏེ་པར་ལྷན་ཕྱོགས་ཉིད་དུ།
གྱུར་ནས་ཀྱང་ནི་རབ་ཏུ་ཞི་མིང་གྱུར།
གཞི་བརྗིད་གཏེར་དེ་རབ་ཏུ་འཁྱུགས་པ་ཡིས།
གནོད་མེད་རིགས་པ་ཅི་ཡང་བསམ་པར་མཛོད། 20

तस्य स्रुतं प्रस्रवणेन वीर्य्यं
दैवोदयादश्मनि सन्नताग्रे ।
तोयस्पृहार्त्ता हरिणी निपीय
सुवर्णवर्णं सुषुवे कुमारम् ॥ १७ ॥

वने मृगीस्तन्यविवर्द्धितोऽसौ
पित्रा गृहीतो विहितव्रतश्च ।
नाम्ना प्रसिद्धः शिशुरेकशृङ्गः
स लक्ष्यमाणाङ्कुलमात्रशृङ्गः ॥ १८ ॥

युवा चतुर्ध्यानपरायणश्च
स ब्रह्मचारी विमलस्वभावः ।
निःसङ्गवासाद्विषयानभिज्ञ-
स्तथाकठोरार्करुचिश्चकास्ति ॥ १९ ॥

स चेन्नलिन्याः पतितामुपैति
तदेष वंशः प्रशमं न याति ।
तेजोनिधेरानयने तु तस्य
विचिन्त्यतां काप्यनपाययुक्तिः ॥ २० ॥

ཅེས་པ་མི་བདག་ཚིག་གོས་ཡུན་རིང་དུ།
དཔྱད་ནས་བློན་པོ་ཀུན་གྱིས་དེ་ལ་སྨྲས།
དེ་ནི་དེ་ཡི་བསྒྲིག་ནས་ཉེ་བའི་སར།
ནགས་སུ་གྲུམ་པོའི་བུ་མོ་རྩེ་རུ་ཕྲོང་། 21

དེ་ཚིག་རྗེས་སུ་འདོད་བྱས་རྒྱལ་པོ་ཡིས།
འདོད་པའི་དོན་ཀུན་ཉམ་པར་བཤད་ནས་ནི།
པདྨ་ཅན་བསམངས་རབ་ཏུ་སྤོབས་པ་བཞིན།
ཐུབ་པའི་གཉེན་དུ་དབྲོག་ཕྱིར་རྩེ་རུ་སོང་། 22

མཛེས་མས་ནགས་ཀྱི་མཐར་ནི་དལ་གྱིས་ཕྱིན།
གཙུགས་བཟང་རྩེད་འཛེམས་མངོན་པར་དགའ་བས་རོལ།
མཛེས་པའི་མིག་ཅན་དེ་ནི་ལྷུང་གཞོན་གྱིས།
བསྐྱོད་པའི་འཁྲི་ཤིང་བཞིན་དུ་ཡང་དག་གྱུ། 23

དེ་ནི་རོལ་ཅིང་མེ་ཏོག་འཐུ་བ་ཡིས།
རི་དྭགས་རྭ་རབ་གསོ་ཞིང་ཉེ་བ་བསྐྱོད་པའི།
ནགས་མཐོང་རང་གི་དཀའ་ཐུབ་ནགས་ཚལ་ནས།
དགེ་ཚང་ཐར་པའི་གཏོང་ཁྱུས་ཡང་དག་འོངས། 24

श्रुत्वेति वाक्यं नृपतेरमात्या
विचार्य्य सर्व्वे सुचिरात्तमूचुः ।
तदाश्रमोपान्तवने विहर्त्तुं
विसृज्यतां सम्प्रति राजपुत्री ॥ २१ ॥

तद्वाक्यलुब्धानुमतेन राज्ञा
समीहितार्थं विनिवेद्य सर्व्वम् ।
ययौ विसृष्टा नलिनी विहर्त्तुं
हर्त्तुं प्रगल्भेव मुनेः कुमारम् ॥ २२ ॥

कान्ता वनान्तं शनकैरवाप्य
लीलाभिरामा विजहार तन्वी ।
बालानिलेनाकलिता लतेव
सञ्चारिणी चारुविलोचना सा ॥ २३ ॥

विलासपुष्पावचयेन तस्य
भृङ्गोत्तरङ्गं विचलत्कुरङ्गम् ।
वनं विलोक्य स्वतपोवनान्तात्
समाययौ कौतुकवान् कुमारः ॥ २४ ॥

མི་ཡི་གྲོགས་མེད་པདྨ་ལྟར་ཡང་མིག།
ཡ་མཚན་མིག་ནི་འཛུམ་དང་བྲལ་བ་དེས།
ཡང་ཆོའི་ཉམ་འཕྲུལ་གྱིས་གཡོ་ལུས་བརྟུད་ཅིང་།
ཕྱུ་དྲལ་རྒྱས་པའི་མིག་ཅན་དེ་མཐོང་གྱུར། 25

མཛེས་མ་རི་དྭགས་མིག་ཅན་དེ་མཐོང་ནས།
དགའ་མ་མངོན་ཞེས་མེད་ཀྱི་ཐུབ་པ་དགའ།
བག་ཆགས་གོམས་པས་ནང་དུ་ཞིར་པ་ཡི།
ཡུལ་ལ་མངོན་འདོད་སྐྱེ་བོས་གཏོང་མ་ཡིན། 26

རི་དྭགས་བུ་ཡི་རབ་མཛེས་ཡིད་འོངས་མིག།
དེ་ཡི་བཞིན་གྱི་པདྨར་ནོམ་བཀོད་ནས།
རིག་འཛིན་ནམས་ནི་ཐུབ་པའི་བུ་དག་ཏུ།
ཞེས་ནས་མཛའ་བའི་དབང་གིས་དེར་ཕྱག་འཚལ། 27

སྨོམ་བརྩོན་གྱིས་བདུད་བཞིན་རས་དུད་སྒྱུར་པ།
དེ་མི་མཆུ་ནི་བྲུ་ཙའི་འོད་ལྡན་གྱིས།
འོད་ཟེར་ཚོགས་ཀྱིས་ཀུན་བསྒྲིབས་རྡོ་ཞལ་དག།
ཟླ་མེད་རང་བཞིན་གྱིས་ཀྱང་ཆགས་པ་བཟུང་། 28

स सन्नताङ्गीममनुष्यसङ्ग-
स्तरङ्गितां यौवनविभ्रमेण ।
ददर्श तां विस्मयनिर्निमेषः
फुल्लोत्पलाक्षीं कमलायताक्षः ॥ २५ ॥

विलोक्य कान्तां मृगलोचनान्तां
रामानभिज्ञोऽपि मुनिर्जहर्ष ।
न वासनाभ्यासविलीनमन्त-
र्जहाति जन्तुर्विषयाभिलाषम् ॥ २६ ॥

सुस्निग्धमुग्धां विनिवेश्य दृष्टिं
मृगीसुतस्तद्वदनारविन्दे ।
विद्याधरं वा मुनिपुत्रकं वा
विज्ञाय तां प्रीतिरसादवन्दे ॥ २७ ॥

प्रतिप्रणामावनताननाया-
स्तस्याः प्रवालद्युतिनाधरेण ।
आच्छाद्यमानोऽंशुवनेन रागं
जग्राह हारोऽप्यमलस्वभावः ॥ २८ ॥

ཟླ་ཚང་སྨྲ་སྐྱར་དག་གིས་ཕྲོགས་ཀྱི་བཞིན།
འདོད་པའི་ཉེ་བར་སྤྱོད་པ་གདམས་ས་བྱས་པ།
རྡུལ་ཟགས་ཐིག་ལེ་དག་གི་མཐར་མཛེས་ཤིང་།
རབ་འདར་ལུས་ཅན་དེ་ལ་གཞོན་ནུས་སྨྲས། 29

ཀྱེ་ཡི་ཐུབ་པའི་སྲས་ཁྱོད་ལེགས་འོངས་སམ།
དཀའ་ཐུབ་ཉམས་མཐར་རི་དྭགས་དགེ་འམ་ཅི།
རྟག་ཏུ་ཁྱོད་ལ་ལྟ་ཞིང་གཡོ་མེད་པ།
གང་དག་ཚོམས་ནི་ཐང་ལ་དབབ་པར་གྱུ། 30

བརྟུལ་ཞུགས་མཆོག་ལྡན་ཁྱོད་གཟུགས་བདུད་རྩིའི་ཚར།
ཁ་ནམ་ཐོ་མེད་པ་འདི་མཐོང་བའི།
རལ་པ་ཤིང་ཤུན་ལྡན་པ་ཐུབ་ཚོམས་ཀྱི།
ལུས་ནི་ཤིང་སྐམ་བཞིན་དུ་བདག་རྟོག་གོ། 31

འབྲི་ཤིང་མི་རྟོག་ཚོམས་ཀྱིས་སྨྲས་བྱས་པ།
ཁྱོད་ཀྱི་རལ་པའི་ཚོགས་ནི་མཛེས་པ་འདི།
སྤྲིན་གསེར་ཚོགས་ལ་ཉམ་པར་གཏིངས་པ་ཡི།
མེ་བྱའི་འཇུག་མའི་མཛེས་སྡུག་ཉམ་པར་འདོད། 32

तां स्वेदसीदत्तिलकालकान्ता-
मुत्कम्पिताङ्गीमवदत् कुमारः।
सखेव काञ्च्या मधुरस्वरेण
स्मरोपचारेषु कृतोपदेशाम्॥ २९॥

भोः स्वागतं ते मुनिपुत्र कच्चित्
तपोवनान्ते कुशलं मृगाणाम्।
सदा तदालोकननिश्चलानां
स्थलीषु येषां विरलः प्रचारः॥ ३०॥

इदं विलोक्याद्य तवानवद्यं
दिव्यव्रतस्यामृतवर्षि रूपम्।
वपुर्जटावल्कलिनां मुनीनां
शुष्कद्रुमाणामिव तर्कयामि॥ ३१॥

अयं तव स्निग्धजटाकलापः
कृतोपचारः कुसुमैर्लताभिः।
नवाभ्रसम्भारविजृम्भमाण-
मयूरबर्हप्रतिमां बिभर्ति॥ ३२॥

ཁྱོད་ཀྱི་བྲང་འདི་དཔལ་འབྲས་ཛང་གིས་སྤྲས།
བསྒྲང་འཕྲེང་དཀར་པོ་དག་གིས་ཉམ་པར་བཅིངས།
རི་དྭགས་གཉེར་ཉུའི་མིག་ལྟར་བཀྲ་བ་ཡིས།
ཡིད་ལ་དགའ་བ་སྐྱེད་བྱེད་ཉེ་བ་པར་མཛེས། 33

སྤྱིར་སྤྲིག་ཎེ་ཡི་མེ་སྟག་གསལ་ཆགས་པའི།
སླེ་རགས་འཛིན་ཅིང་ལུས་ཕྲ་འཁྲི་ཤིང་གཞོན།
ཨལ་འདབ་གསར་པས་མཚོན་འདྲ་ཁྱོད་ཀྱི་ལུས།
འདི་ནི་སུ་ཡི་དགེ་མཚན་གྱིས་མི་བྱེད། 34

ཐང་ག་གང་དུ་གཡོ་ལྡན་འདབ་སྐྱེས་ནི།
ཁྱོད་ཞབས་བཀོད་པས་ཉམ་པར་གསལ་བྱས་པ།
འོད་ཀྱི་རྟག་ཏུ་ཉམ་པར་མཛེས་པ་ཡིས།
དཀའ་ཐུབ་ནགས་མཐའ་གང་ཡིན་དང་བས་སྨྲོས། 35

རི་དྭགས་རང་བཞིན་ཐུབ་པའི་གཉེར་ཉུ་ནི།
བྱུད་མེད་མི་ཤེས་དེ་རིག་སུ་མོ་དེས།
ངོ་ཚར་བ་བཏང་ཉེ་བ་པར་རྟོགས་མེད་པ།
མ་བསྡུ་མས་རྩེ་དགའ་དག་ནི་གྲོན་བཞིན་གྱུར། 36

इदं तव श्रीफलयुग्मशोभि-
वक्षोविनिक्षिप्तसिताक्षसूत्रम् ।
आसूत्रयद्वालकुरङ्गनेत्र-
वैचित्र्यमैत्रीं मनसश्चकास्ति ॥ ३३ ॥

होमाग्निलग्नस्फुटविस्फुलिङ्गां
मौञ्जीं दधाना नवपल्लवाङ्काम् ।
कुतूहलं वाललतेव तन्वी
तनुस्तवेयं न तनोति कस्य ॥ ३४ ॥

ब्रूहि प्रसन्नं क्व तपोवनं ते
त्वत्पादविन्यासविकाशिनीभिः ।
यत्र प्रभाभिः सततं विभाति
सञ्चारिणी पङ्कजिनी स्थलेषु ॥ ३५ ॥

इति ब्रुवाणं ललनानभिज्ञं
मृगस्वभावं तमवेत्य वाला ।
उत्सृज्य लज्जामविशङ्कमाना
निर्यन्त्रलीलाभरणा बभूव ॥ ३६ ॥

དེ་ནས་ཀུན་དགའི་རོས་བསྙན་སེམས་ལྡན་དེར།
འཇམ་པར་སྨྲ་བྱེད་དེ་ཡིས་དཔལ་གྱི་སྨྲས།
བདག་གི་བསྟི་གནས་འབྲས་ཞིམ་མི་རྟོག་ཅན།
དཀའ་ཐུབ་ནགས་ཚལ་འདི་དང་ཉེ་བར་གནས། 37

ཞེས་བརྗོད་ཀ་རའི་འཇོམ་དང་གཟུར་གྱིས།
ཉང་ཚངས་ལྡན་ཞིང་ཡིད་འོང་ལ་མཚན་འོས།
ལ་དུ་མཁས་པའི་ལེགས་བཤད་མཚུངས་པ་ཡི།
དེ་ཡིས་དེ་ནི་ཉམས་པར་ཆགས་པར་བྱས། 38

དེ་ཡི་སྒྲོས་བྱེད་རོ་འཛིན་རྗེས་མཐུན་པ།
སེམས་དགའ་མཛའ་བའི་རང་བཞིན་རྩེ་དགའ་དང༌།
བསྔགས་པ་བདུད་རྩི་གསུམ་མཆོད་འཆིང་བ་ཡིས།
འཕགས་པའི་རི་དྭགས་དེ་ནི་སྒྲུས་བཞིན་བཅིངས། 39

ཆེར་འོས་དཀའ་ཐུབ་ནགས་ཚལ་བདག་ལ་སྟོན།
ཞེས་བརྗོད་མིག་རྩམ་དེ་ལ་གྲོལ་པོ་ཡི།
བྱ་རོས་ལག་པའི་འཁྲི་ཤིང་དག་གིས་ནི།
དབ་དུ་ཡོངས་འཁྱུད་ཚུར་ཤོག་ཅེས་པ་སྨྲས། 40

ततस्तमानन्दरसार्द्रचित्तं
शनैर्बभाषे मृदुभाषिणी सा ।
तपोवनस्यास्य समीपवर्त्ती
ममाश्रमः स्वादुफलप्रसूनः ॥ ३७ ॥

उक्त्वेति खण्डस्मितमोदकैः सा
तस्याथ कर्पूरपरागगर्भैः ।
चकार माधुर्य्यचमत्क्रियार्द्रै-
र्विलोभनं सत्कविसूक्तितुल्यैः ॥ ३८ ॥

तैर्मोदकैः सा रसनानुकूलै-
श्चित्तोत्सवैः प्रेममयैर्विलासैः ।
कर्णामृतैश्च प्रणयोक्तिबन्धै-
स्तं वागुरेवार्य्यमृगं जहार ॥ ३९ ॥

तपोवनं दर्शय मे महार्ह-
मित्युल्लपन्तं भुजवल्लरीभ्याम् ।
गाढं परिष्वज्य निमीलिताक्ष-
मेहीति तं राजसुता जगाद ॥ ४० ॥

དེ་ནས་ཀུན་དགའི་རོས་བརྙན་སེམས་ལྡན་དེར།
འཛམ་པར་སྨྲ་བྱེད་དེ་ཡིས་དལ་གྱིས་སྨྲས།
བདག་གི་བསྟི་གནས་འབྲས་ཞིམ་མི་རྟོག་ཅན།
དཀའ་ཐུབ་ནགས་ཚལ་འདི་དང་ཉེ་བར་གནས། 37

ཞེས་བརྗོད་ཀ་རའི་འཇོམ་དང་ག་བུར་གྱིས།
ཉང་ཚངས་ལྡན་ཞིང་ཡིད་འོང་ལ་མཚན་འོས།
ལ་དུ་མཁས་པའི་ལེགས་བཤད་མཚུངས་པ་ཡི།
དེ་ཡིས་དེ་ནི་ཉོམ་པར་ཆགས་པར་བྱས། 38

དེ་ཡི་སྒྲུས་བྱེད་རོ་འཛིན་རྗེས་མཐུན་པ།
སེམས་དགའ་མཛའ་བའི་རང་བཞིན་རྩེ་དགའ་དང་།
བསྡགས་པ་བདུད་རྩི་གུས་མཆོད་འཆིང་བ་ཡིས།
འཕགས་པའི་རི་དྭགས་དེ་ནི་གྲུས་བཞིན་བཅིངས། 39

ཆེར་འོས་དཀའ་ཐུབ་ནགས་ཚལ་བདག་ལ་སྟོན།
ཞེས་བརྗོད་མིག་རྫུམ་དེ་ལ་རྒྱལ་པོ་ཡི།
བུ་མོས་ལག་པའི་འཁྲི་ཤིང་དག་གིས་ནི།
དས་དུ་ཡོངས་འཁྱུད་རྩེར་ཤོག་ཅེས་པ་སྨྲས། 40

ततस्तमानन्दरसार्द्रचित्तं
शनैर्बभाषे मृदुभाषिणी सा ।
तपोवनस्यास्य समीपवर्त्ती
ममाश्रमः स्वादुफलप्रसूनः ॥ ३७ ॥

उक्तेति खण्डस्मितमोदकैः सा
तस्याथ कर्पूरपरागगर्भैः ।
चकार माधुर्य्यचमत्क्रियार्है-
र्विलोभनं सत्कविसूक्तितुल्यैः ॥ ३८ ॥

तैर्मोदकैः सा रसनानुकूलै-
श्चित्तोत्सवैः प्रेममयैर्विलासैः ।
कर्णामृतैश्च प्रणयोक्तिबन्धै-
स्तं वागुरेवार्य्यमृगं जहार ॥ ३९ ॥

तपोवनं दर्शय मे महार्ह-
मित्युल्लपन्तं भुजवल्लरीभ्याम् ।
गाढं परिष्वज्य निमीलिताक्ष-
मेहीति तं राजसुता जगाद ॥ ४० ॥

ཆས་ཤིང་ཅུང་ཟད་ཀྱང་གིས་སོང་དེ་ལ།
སྐར་ཡང་རེར་བགྲོད་སྐད་དུ་བསྟར་བྱས་པའི།
ཤིང་རྟ་ལ་ཞོན་ཡག་པ་བཀྲུངས་ནས་དེས།
བཞོན་པ་ཉིད་ནི་ཚིག་གིས་རབ་ཏུ་བསྐོས། 41

ཤིང་རྟ་འདྲེན་པའི་རྟ་དག་དེས་མཐོང་ནས།
བྱེ་བྲག་མ་རྟོགས་རི་དྭགས་ཡིན་པར་ཤེས།
རི་དྭགས་བྲུ་བདག་རི་དྭགས་སྐྱིང་དུ་ནི།
ཀྱང་པས་མི་རིག་ཅེས་པ་དེ་ལ་སླས། 42

དེ་ནས་ཡིད་ཀྱིས་ཐུབ་དབང་བྲུ་འཛིན་ཅིང་།
ཤིང་རྟ་ཡིད་ལྟར་མགྱོགས་པས་སོང་ནས་ནི།
མི་བདག་བྲ་མོ་རང་གི་གྲོང་ཁྱེར་ཕྱིར།
དེ་ཡི་སྤྲོད་པ་ནི་ཡིས་བདག་ལ་བཤད། 43

སྟོབས་ཀྱིས་རབ་སྐུར་དཀྲུག་པའི་མངོན་སྦྱོར་ལྡ།
ལེ་མཚུངས་བྲང་སྤོང་ཆེད་པོས་འཛིགས་བྱུར་པ།
རྒྱལ་པོ་བློན་དང་བཅས་པས་དེ་འོང་ལ།
རབ་ཏུ་འབབ་པས་ཐབས་ནི་མཆོད་པར་བསམས། 44

तं प्रस्थितं सा कतिचित् पदानि
गत्वा पुरस्तद्गमनाय सज्जम्।
रथं समारुह्य विसार्य्य पाणि-
मारोहणायैव गिरा न्ययुंक्त ॥ ४१ ॥

रथे तुरङ्गान् स विलोक्य युक्तान्
मत्वा कुरङ्गान् विगलद्विशेषः।
मृगीसुतोऽहं न मृगाग्रमेतं
स्पृशामि पद्भ्यामिति तामुवाच ॥ ४२ ॥

रथेन गत्वाथ मनोजवेन
मुनीन्द्रसूनुं मनसा वहन्ती।
नरेन्द्रकन्या स्वपुरीमवाप्य
न्यवेदयत्तच्चरितं नृपाय ॥ ४३ ॥

राजापि तस्यागमने प्रयत्ना-
दचिन्तयन्मन्त्रिभिरभ्युपायम्।
हठप्रयुक्त्या हरणाभियोगे
भीतः कृशानुप्रतिमान्महर्षेः ॥ ४४ ॥

དེ་ནས་སྐྱར་ཡང་གཞོན་ནུ་འགུགས་པ་ལ།
གྲུ་ཡི་ཚོགས་བསྟམས་བཅིངས་ཤིང་ངལ་བྲུས་པས།
གང་གཱའི་ངོགས་ཀྱི་དཀའ་ཐུབ་ནགས་ཀྱི་མཐར།
རྫི་དགའི་འཁྲི་ཤིང་དེ་ནི་གྲུལ་པོས་གཏང་། 45

སྐབས་དེར་བྲུ་ནི་བྲུ་བ་མཐའ་དག་བཏང་།
མི་བདག་བྲུ་མོའི་བསམས་གཏན་སྒྲ་བཅད་བཅིངས།
མངོན་འདོད་གསར་པའི་བརྟུལ་ཞུགས་ལྡན་རྟོགས་ནས།
ཐུབ་པ་དག་ནི་ཡ་མཚན་གསོ་མེད་གྱུར། 46

དེ་ནས་པས་ཕྲིས་དེ་ལ་ཐུབ་སྲས་ཀྱིས།
ཤུགས་རིངས་གྱུར་པ་དག་གི་བསྒོ་གནས་དང་།
ཉེར་གནས་སྐྱེ་བའི་ཡལ་འདབ་ཡང་ཡང་དུ།
སྨིག་ཅིང་རོལ་པ་བསྐྱེད་ཅིང་རབ་སྤྲས་པ། 47

ཡབ་གཅིག་དཀར་ཐུབ་ནགས་སུ་རིང་བདག་གིས།
ཟླའི་གཟུགས་བརྟན་རབ་ཏུ་ཕྱིས་པའི་ཞལ།
ཐང་སོང་ཆེ་སྲས་འཁྲིར་བྱེད་འདོད་དག་གིས།
རི་དྭགས་བུ་མོའི་མིགས་པ་འཛིན་པ་བཟོང་། 48

ततः कुमाराहरणे पुनस्तां
विलासवल्लीं विससर्ज राजा।
नौभिर्घटावन्ध्यलताश्रमाभि-
र्मन्दाकिनीकूलतपोवनान्तम् ॥ ४५ ॥

अत्रान्तरे त्यक्तसमस्तकृत्यं
नृपात्मजाध्याननिबद्धमौनम्।
नवाभिलापव्रतमाकलय्य-
पुत्रं मुनिर्विस्मयनिश्चलोऽभूत् ॥ ४६ ॥

पृष्टोऽथ पित्रा मुनिपुत्रकस्तं
प्रोवाच निश्वासपरम्पराभिः।
समीपसक्ताश्रममञ्जरीणां
दिशन्मुहुः पल्लवलास्यलीलाम् ॥ ४७ ॥

तपोवने तात मयाद्य दृष्टः
प्रनष्टचन्द्रप्रतिबिम्बवक्त्रः।
महर्षिसूनुर्नयनप्रभाभि-
र्दर्पापहारी हरिणाङ्गनानाम् ॥ ४८ ॥

དེ་ཡི་སྙིང་ག་ཀང་ལག་མགྲིན་པ་ལ།
བདགས་པའི་སྐྲུད་པ་ཉོམ་པར་བགྲ་གྲུར་པ,
དབང་པོའི་མཆོད་ཡངས་དག་དང་མཚུངས་པ་ཡོད།
ཡབ་གཅིག་བདག་ཀྱང་ཅི་སྐད་དེ་ལྟ་མིན། 49

གང་གི་ཚོག་གི་གྲི་ཆེ་མཚུངས་པ་ཡང་།
ཅི་ཡང་ཡོད་མིན་ཕྱུལ་དུ་བྱུང་བའི་སྒྲ།
ནམ་ཡང་ཙྭ་དའི་གནས་སུ་བདག་གིས་ནི།
གྲོས་པ་ཁུ་བྱུག་གི་མིར་བྱུང་བའི་མིན། 50

དེ་ཉི་ད་ལྟའང་བདག་ཉང་སྒྲོགས་པ་བཞིན།
དལ་བབ་ལག་བཀྲུས་དབྱུ་བ་ཆགས་པ་ཡི།
འོད་དང་མཚུངས་པ་ཤིང་ཤུན་གསར་པ་ཡིས།
ཤིན་ཏུ་སྲ་བ་དེ་ཡི་ལུས་དག་མཛེས། 51

བདག་གི་ལུས་ནི་ལག་པས་ཕྱུན་རིང་བསྐུམས།
གདོང་གི་པདྨ་བཉི་རས་ཉལ་པར་བཀོད།
བསྙབས་པས་མཆུ་བསྐྱོད་འདི་ཡི་དགའ་བ་ཡིས།
བདུད་རྩི་རིག་པའི་ཁྲུད་པར་བསྙབ་པར་བྱས། 52

वक्षःकटीपाणिगलावसक्त-
विचित्रसूत्राणि विभान्ति तस्य ।
इन्द्रायुधापत्यनिभानि सन्ति
ममापि किन्तात न तद्विधानि ॥ ४९ ॥

अद्यापि मेऽन्तर्दधतीव तस्य
वाणी शतांशप्रतिमापि यस्याः ।
श्रुता मया चूतवने कदाचित्
न कोकिलानां न च षट्पदानाम् ॥ ५० ॥

मन्दाकिनीमज्जनलीनफेण-
समानभासा नववल्कलेन ।
तनीयसी तस्य तनुर्विभाति
नेदं प्रियं वल्कलकं ममाद्य ॥ ५१ ॥

निवेश्य वक्त्रं वदनारविन्दे
निपीड्य दोर्भ्यां सुचिरं वपुर्मे ।
चक्रे जपप्रस्फुरिताधरोऽसौ
हर्षाम्रितस्पर्शविशेषदीक्षाम् ॥ ५२ ॥

མཛེས་པས་ཉམ་པར་མཚན་པ་དེ་མེད་ན།
བདག་གི་བཟོད་པ་ནགས་འདིར་སྐད་ཅིག་མིན།
གང་གིས་བརྟུལ་ཞུགས་བསྟན་པས་བདག་ཉིད་ལ།
རྨོངས་པའི་གྲོགས་པོ་གཉིད་ནི་གནས་མི་བྱེད། 53

བདག་གི་མིག་ནི་དེ་ལ་ལྟ་བར་འདོད།
དེ་ཚིག་མེད་ན་ཐོས་པ་ཡོངས་མི་གནས།
ལུས་ལ་གནོད་བྱེད་བློ་ནི་ནང་དགུ།
མི་གསལ་དེ་ཡི་བསམ་པས་མཆོག་ཏུ་གཟིར། 54

ཞེས་པ་མཛེས་མས་ཡིད་ཕྲོགས་བུ་ཡིས་ནི།
གདུང་བའི་བསམ་པ་གོ་བྱེད་ཚིག་ཐོས་ནས།
དཀའ་ཐུབ་བར་ཆད་གྱུར་པས་འཇིགས་པ་ཡིས།
སྔང་སྐྲོང་ཆེན་པོ་ཤིན་ཏུ་ཡུན་རིང་བསམས། 55

ཀྱེ་མ་བྲང་པའི་རྗོད་པ་མི་བཟད་པས།
དཀའ་ཐུབ་ཅན་སྨོངས་རི་དྭགས་བུ་འདི་ནི།
བུད་མེད་མཆོག་ཏུ་གྱུར་པའི་རྒྱུ་དག་གིས།
ཟུར་མིག་གཡན་དུ་སྐུང་ནས་འཕྲམ་ལ་བཅིངས། 56

न मे क्षमा कान्तविलक्षणेन
नैव क्षणं तेन विना वनेऽस्मिन् ।
करोति मे यद्व्रतशासनेन
दृशोः पदं मोहसखी न निद्रा ॥ ५३ ॥

दृष्टिस्तदालोकनमीहते मे
श्रुतिर्विना तद्वचनं न चास्ते ।
तच्चिन्तया ताम्यति धीर्नितान्तं
मन्त्रं न जानाति तनुव्यथायाः ॥ ५४ ॥

श्रुत्वेति कान्ताहृतमानसस्य
सन्तापचिन्तापिशुनं महर्षिः ।
पुत्रस्य वाक्यं तपसोऽन्तरायं
निपातभीतः सुचिरं प्रदध्यौ ॥ ५५ ॥

कष्टं तपस्वी मृगशावकोऽयं
तीव्रेण मुग्धः स्मरलुब्धकेन ।
वराङ्गनावागुरया कटाक्ष-
कूटावपाती सहसा निबद्धः ॥ ५६ ॥

སྐད་ཅིག་དེ་བསམས་ཐུབ་པ་མཁས་པ་ཡིས།
བུ་ཡི་ཡིད་ཀྱི་ཉམས་འགྱུར་དགྲོག་པའི་སྐད།
འདོད་པའི་ལག་འགྲོས་དུག་བདང་ཡུལ་ལ་ནི།
མངོན་འདོད་འཛིན་པ་དེ་ལ་པས་སླུས་པ། 57

བུ་དེ་དྲང་སྲོང་ཆེ་སྲས་ཞིགས་པ་མེད།
དེ་ནི་བུད་མེད་ཡིད་སྨྲེས་ལག་འགྲོའི་ས།
དར་ལྷུང་ཉོངས་པ་ཤིན་ཏུ་མི་བཟད་པའི།
རྗེས་ཆགས་དུག་གི་གདུང་བ་ཉམས་པར་འཛིན། 58

མིག་སྨན་ནག་པོ་བརྩེགས་ཆགས་ན་ཆུང་གི།
ཟུར་མིག་རྣོན་པོས་ཕུག་པའི་སྐྱེ་བོ་དག།
སྐྱོན་བཅས་བུད་མེད་ལག་པའི་ཞགས་པས་བསྡམས།
འཁོར་བའི་བཙོན་ར་དག་ཏུ་མྱ་ངན་བྱེད། 59

ཀུན་ཉོངས་དྲི་མར་ལྡན་པའི་སྲིད་པ་དག།
སྤྲིན་གྱི་དབུས་སུ་ཟླ་གྱུར་གསལ་བྱེད་པ།
སྐད་ཅིག་མཐའ་ཅན་མཛེས་མའི་གློག་དག་གིས།
གྲལ་ཆེ་སྐྱེས་བུ་མཆོག་ཏུ་སྨད་པར་བྱེད།

क्षणं विचिन्त्येति मुनिर्मनीषी
मनोविकारं तनयस्य हर्तुम् ।
तमब्रवीत् कामभुजङ्गमुक्तं
विषं वहन्तं विषयाभिलाषम् ॥ ५७ ॥

न पुत्र साधुः स महर्षिसूनुः
सा स्त्री मनोजन्मभुजङ्गभूमिः ।
तत्र क्षतस्तीव्रतरानुराग-
विषव्यथामेव बिभर्त्ति मूढः ॥ ५८ ॥

जनाः प्रसक्ताञ्जनकालकूटै-
र्विद्धाः सुतीक्ष्णैस्तरुणीकटाक्षैः ।
शोचन्ति योषिद्भुजपाशबद्धाः
संसारकारासदने सदोषाः ॥ ५९ ॥

घनस्य संमोहमलीमसस्य
भवस्य मध्ये कुटिलाः स्फुरन्त्यः ।
कुर्व्वन्ति कान्तातडितः क्षणान्ताः
पुंसां वियोगे भृशमन्धकारम् ॥ ६० ॥

བྱད་མེད་ཉམས་ནི་མྱ་ངན་གྲོལ་པའི་གཉེན།
སྨྱོ་ཞིང་བསྒྱུལ་བྱེད་དུག་གི་འཁྲི་ཤིང་སྡེ།
རྨོངས་པའི་ཤ་ཟ་ཆེན་མོ་འདི་དག་གིས།
ཀུན་དུ་རེག་པའི་འཇིག་རྟེན་དགེ་ལྡན་མིན། 61

བྱད་མེད་མིག་རྫར་གཏུང་བྱེད་རྫག་ཅུ་ནི།
ཉོན་པོ་གང་གིས་སེམས་ལ་ན་རྫག་པ།
ཆོག་ཤེས་ཀྱིས་མཛེས་དཀའ་ཐུབ་ནགས་ཚལ་དུ།
གནས་པའི་དམ་པ་འདི་དེ་ཉོལ་དུ་གནས། 62

ཞེས་པ་དབེན་པའི་ཚིག་ནི་དེ་དང་དེས།
པ་ཡི་འབབ་པས་རབ་དུ་རྟོགས་པར་བྱས།
འདོད་པ་དང་ལྡན་མཛེས་སྡུག་བཀུང་བ་ཡིས།
ཉམ་པར་འཁྲུལ་པ་དེ་ནི་རྟོགས་ན་གྱུར། 63

དེ་ནས་ཉིར་གཞན་སྣ་ཚོགས་བྱ་བ་བྱས།
ཐུབ་པ་འབྲས་བུ་ཡབ་ཤིང་ལེན་དུ་སོང་།
མི་དབང་བུ་མོ་འཛོ་སྒྲིག་ལྡན་པ་ནི།
གཞོན་ནུ་ཆགས་པ་བྱེད་དུ་སླར་ཡང་འོངས། 64

एताभिरुत्सेककुटुम्बिनीभि-
रुन्मादमूर्च्छाविषवल्लरीभिः।
स्त्रीभिर्महामोहपिशाचिकाभिः
संस्पृश्यमानः कुशली न लोकः॥ ६१ ॥

स्वस्थास्त एते निवसन्ति सन्तः
सन्तोषकान्तेषु तपोवनेषु।
सन्तापनं स्त्रीनयनान्तशल्यं
येषां शितं चेतसि नावसन्नम्॥ ६२ ॥

इति प्रयत्नाज्जनकेन तैस्तै-
र्विवेकवाक्यैः प्रतिबोध्यमानः।
नाबुध्यतासौ मदनान्वितेन
लावण्यपानेन विघूर्णमानः॥ ६३ ॥

अथापरेद्युर्विहितस्वकृत्ये
मुनौ फलेध्माहरणे प्रयाते।
लीलावती लोभयितुं कुमारं
नरेन्द्रकन्या पुनराजगाम॥ ६४ ॥

འབངས་མོའི་ཚོགས་རྣམས་རྗེས་འབྲང་འཁྲི་ཤིང་ནི།
མི་རྟོག་འཇུམ་ལྡན་དག་གིས་དཔལ་བསྟེན་ཅིང་།
ལུས་ཅན་ལུས་མེད་གསེར་མཚུངས་ཟླ་གཅིག་ཅན།
འཁྲོར་པས་མགྲོ་བའི་ལུས་ལྡན་བདེན་པས་བྱིན།. 65

བདག་གི་བསྟི་གནས་དཔག་བསམ་ཤིང་རྩེ་ལས། ,
འཕྱུང་བའི་འཁྲི་ཤིང་གིས་དགའ་ལྷ་ལ་འདོས།
ལྷ་བར་ཁྱོད་ཀྱིས་སླས་ཞེས་བརྗོད་ནས་དེས།
དེ་ནི་གང་གྲུ་དག་གི་དོགས་སུ་ཁྲིད། 66

དེས་དེར་རིན་ཆེན་རབ་འབར་འདབ་མ་བཀྲ།
གསེར་གྱི་འཁྲི་ཤིང་མི་རྟོག་འབྲས་བུ་དགའ།
ཀླུ་ཡི་བཟུང་བའི་བཙོས་མ་ཉ་སུས་བརྟགས་ནས།
དགའ་བ་ལ་བཞིན་བདེ་བའི་གནས་ལ་འཛོགས། 67

འཁོར་ཟ་དང་མཚུངས་ཟོལ་གྱི་བསྟི་གནས་དེར།
ཙ་བོའི་སྒྲུན་ལ་དེ་ནི་རབ་ཏུ་ཁྲིད།
དེ་ཉིད་ཤེས་པ་མེད་ཡང་ཆགས་ཚུལ་གྱིས།
འཛིན་བོ་ཅན་བཞིན་བར་ཀྲུ་སེར་བྱིན། 68

दासीगणेनानुगता लतानां
पुष्पस्मितानां श्रियमाश्रयन्ती ।
साङ्गं नवानङ्गमिवैकशृङ्ग-
मासाद्य हृष्टा विबभौ नताङ्गी ॥ ६५ ॥

दिव्योचितं कल्पलताग्रलम्बि-
फलाभिरामं रुचिराश्रमं मे ।
द्रष्टुं त्वमेहीत्यभिधाय सा तं
निनाय तीरं त्रिदशापगायाः ॥ ६६ ॥

स तत्र रत्नोज्ज्वलचित्रपत्र-
सुवर्णवल्लीफलपुष्परम्यम् ।
नौभिर्धृतं दृष्टिममाकलय्य
सुखाश्रमं हर्षमिवारुरोह ॥ ६७ ॥

संसारतुल्येन हृतः स तेन
सरित्प्रवाहे कपटाश्रमेण ।
अज्ञाततत्त्वोऽप्यनुरक्तदृष्टि-
र्वाराणसीं प्रीतिमिवाससाद ॥ ६८ ॥

དེ་ཡི་ས་གཞི་དབང་ཆེན་ཀཱ་ཤུ་ཡིས།
རིན་ཆེན་རིན་ཐང་ཆེ་ལྡན་གྱིལ་སར་བྱིན།
ཐུབ་དབང་ཚོམས་ཀྱི་གདམ་ལ་ན་ཤད་པ་ཡིས།
མགོ་རིས་གནས་ནི་མིག་ལམ་གྱུར་པར་སེམས། 69

དེ་ནས་རབ་དགའ་གྱིས་པ་ས་ཡི་དབང་།
སྤྲུབ་ཤེས་ཚོགས་དེ་ལ་རི་དྭགས་མིག།
གཡས་སྐོར་བསྐོར་བ་དོ་ཤམ་གཡོ་ལྡན་མ།
བུ་མོ་རི་བ་རྫོགས་པའི་དཔལ་གྱིས་བྱིན། 70

མི་དབང་སྲུ་མོ་ལག་པར་ལག་བཀོད་ཅིང་།
བག་མའི་བསྒྲེག་རྫས་མེ་ལ་ནོམ་པར་བཀོད།
དེར་ནི་གཞོན་ནུ་བློ་གྲོས་གཞན་པ་མེད།
སྤྲིན་སྤྲེག་ནོམ་པ་གཞན་དག་ཡིན་པར་སེམས། 71

དཀར་སྟོན་ཆེ་དང་སྒྲོ་བའི་ཀྲམས་གྲུས་པ།
རྒྱལ་པོས་གུས་པས་རབ་ཏུ་མཆོད་པ་དེས།
བརྟུལ་ཞུགས་དུལ་ལྡན་ཉིད་དུ་དེར་འདུག་ནས།
རྩང་མ་དང་འགྲོགས་རང་གི་ཉགས་མཐར་སོང་། 72

अवाप्य काश्यस्य स राजधानीं
महीमहेन्द्रस्य महार्हरत्नाम्।
मेने मुनीन्द्रैः कथितं कथासु
स्वर्गाङ्गणं दृष्टिपथं प्रयातम्॥ ६९॥

ततः प्रमोदाकुलितः क्षितीश-
स्तस्मै मृगाक्षीं विधिना विधिज्ञः।
प्रदक्षिणावर्त्तविलोलहारां
ददौ सुतां पूर्णमनोरथश्रीः॥ ७०॥

नरेन्द्रकन्याकरसक्तपाणि-
र्व्विवाहहव्यावहितं हुताशम्।
अमन्यतानन्यमतिः कुमार-
स्तत्राग्निहोत्रस्य परं प्रकारम्॥ ७१॥

महोत्सवोत्साहरसाकुलेन
सम्पूज्यमानः प्रणयेन राज्ञा।
स्थित्वा तपःसंयत एव तत्र
जायासखः स्वं प्रययौ वनान्तम्॥ ७२॥

དེ་ཡི་ས་གཞི་དབང་ཆེན་ཀཱ་ཤུ་ཡིས།
རིན་ཆེན་རིན་ཐང་ཆེ་ལྡན་གྱིལ་སར་ཕྱིན།
ཐུབ་དབང་ནོམས་ཀྱི་གཏམ་ལ་ཞ་ཤད་པ་ཡིས།
མཐོ་རིས་གནས་ནི་མིག་ལམ་བྱུང་བར་སེམས། 69

དེ་ནས་རབ་དགའ་ཀྱིས་པ་ས་ཡི་དབང་།
སྐྱུབ་ཤེས་ཚོགས་དེ་ལ་རི་དྭགས་མིག།
གཡས་སྐོར་བསྐོར་བ་དོ་ཤལ་གཡོ་ལྡན་མ།
བུ་མོ་རེ་བ་རྫོགས་པའི་དཔལ་གྱིས་བྱིན། 70

མི་དབང་སྲུ་མོ་ལག་པར་ལག་བཀོད་ཅིང་།
བག་མའི་བསྒྲིག་རྫས་མི་ལ་ནོམ་པར་བཀོད།
དེར་ནི་གཞོན་ནུ་བློ་གྲོས་གཞན་པ་མེད།
སྒྲིན་སྒྲིག་ནོམ་པ་གཞན་དག་ཡིན་པར་སེམས། 71

དགའ་སྟོན་ཆེ་དང་སྤྲོ་བའི་ཉམས་ཀྱིས་པ།
རྒྱལ་པོས་གུས་པས་རབ་ཏུ་མཆོད་པ་དེས།
བརྟུལ་ཞུགས་དུལ་ལྡན་ཉིད་དུ་དེར་འདུག་ནས།
ཚུང་མ་དང་འགྲོགས་རང་གི་ནགས་མཐར་སོང་། 72

अवाप्य काश्यस्य स राजधानीं
महीमहेन्द्रस्य महार्हरत्नाम् ।
मेने मुनीन्द्रैः कथितं कथासु
स्वर्गाङ्गणं दृष्टिपथं प्रयातम् ॥ ६९ ॥

ततः प्रमोदाकुलितः क्षितीश-
स्तस्मै मृगाक्षीं विधिना विधिज्ञः ।
प्रदक्षिणावर्त्तविलोलहारां
ददौ सुतां पूर्णमनोरथश्रीः ॥ ७० ॥

नरेन्द्रकन्याकरसक्तपाणि-
र्विवाहहव्यावहितं हुताशम् ।
अमन्यतानन्यमतिः कुमार-
स्तत्राग्निहोत्रस्य परं प्रकारम् ॥ ७१ ॥

महोत्सवोत्साहरसाकुलेन
सम्पूज्यमानः प्रणयेन राज्ञा ।
स्थित्वा तपःसंयत एव तत्र
जायासखः स्वं प्रययौ वनान्तम् ॥ ७२ ॥

ཆུང་མའི་གྲོགས་བཅས་དབེན་པར་བགྲོད་པ་དེ།
མ་མ་རི་དྭགས་མོས་མགྲོང་རབ་དཀར་སྐྱེ།
ཐུབ་པའི་དྲིན་ལས་མི་ཡི་ཚིག་ཐོས་པས།
གང་ནས་ཁྱོད་ཀྱི་བུད་མེད་འདི་ཞེས་སྨྲས། 73

དེ་ལ་རབ་བཏུད་དེ་ཡིས་གུས་སྨྲས་པ།
མ་མ་བདག་གི་མཛེས་ལྡན་གྲོགས་མོ་འདི།
རབ་འབར་མེ་ཡི་དཔང་ཅན་གྲོགས་མེད་ཀྱིས།
འདོད་པར་བྱ་བའི་གཟུགས་ཅན་འབད་པས་ཐོག། 74

ཅེས་སྨྲས་བག་མ་ལ་སོགས་གཏམ་མི་ཤེས།
རྨོངས་པ་དེ་རིག་རི་དྭགས་མོ་དེ་ཡིས།
ཁྲོ་ཡི་བརྡུལ་ཤུགས་དཀའ་ཐུབ་ཅན་རྣམས་ཀྱིས།
དཀའ་ཐུབ་ནགས་ཚལ་དག་ཏུ་དལ་གྱིས་ཁྲིད། 75

ཆོས་རྗེས་འགྲོ་འདི་ཁྱོད་ཀྱི་ལྷན་ཅིག་སྤྱོད།
འདི་ཡི་བདག་པོ་ཁྱོད་ཅེས་མཐུས་པ།
བག་མའི་སྤྱོད་ཚུལ་དག་གི་བཤད་པ་དེ།
ཐོས་ནས་ཆུང་མ་དགའ་མ་ཉིད་དུ་རིག། 76

जायाद्वितीयं विजने भ्रमन्तं
दृष्ट्वा मृगी तं जननी प्रहृष्टा ।
मुनिप्रसादात्तमनुष्यवाचा
कुतस्तवेयं ललनेत्युवाच ॥ ७३ ॥

स तां प्रणम्य प्रणयाद्बभाषे
मातर्ममायं द्युतिमान् वयस्यः ।
प्राप्तः प्रयत्नात् स्पृहणीयरूपः
सख्येन दीप्तानलसाक्षिकेण ॥ ७४ ॥

इति ब्रुवाणं तमवेत्य मुग्धं
मृगी विवाहादिकथानभिज्ञम् ।
पतिव्रतानामथ तापसीनां
तपोवनं सा शनकैर्निनाय ॥ ७५ ॥

धर्म्मानुगा ते सहचारिणीयं
पत्नी त्वमस्याः पतिरित्यशेषम् ।
विवाहवृत्तं कथितं स ताभिः
श्रुत्वा प्रियामेव विवेद जायाम् ॥ ७६ ॥

ཡབ་ནི་འོད་སྲུངས་ཀྱིས་ཀྱང་དགའ་བ་ཡིས།
ཐག་མའི་ཆོས་ནི་ཉི་བར་བསྟན་པ་བསྒྲུབས།
ཇེར་བརྟུད་དེ་ཡི་ཚིག་གིས་ཧྲུང་མར་བཅས།
གྲོས་པོ་རྒྱལ་པོའི་གྲོང་ཁྱེར་དག་ཏུ་སོང་། 77

སྙིང་སྟོབས་རབ་འབར་ཞི་བའི་ལམ་བསྟེན་པ།
གཞན་པོ་དེ་ཡི་རང་གྲགས་ལ་དབང་བསྒྲུར།
རྒྱལ་སྲན་ཅན་པཏྣ་ལ་གསོའི་གནས་དེ་ཡིས།
མ་ལུས་སྲུ་གཞི་དག་ནི་རབ་ཏུ་བསྲུངས། 78

དབང་ཕྱུག་སྒོངས་པས་གླི་གྲོས་ཐྲིལ་མ་མཐུན།
དགེན་པའི་ཆོས་ཀྱི་རང་བཞིན་ལས་འབྱུངས་ཤིང་།
གཞན་པོ་བྲ་དང་ཚ་བོ་མང་ལྟན་དེ།
རབ་ཏུ་བྱུང་བས་བཞི་བ་འདོད་པར་གྱུར། 79

ཐུབ་གཞོན་ཉ་གཅིག་ལྟར་བར་གང་གྱུར་དེ།
ང་ཉིད་པར་ལྟར་དེ་ཡང་གྲགས་འཛིན་མ།
དེར་ཡང་སྐྱེ་བ་གཞན་གྱི་བག་ཆགས་ལས།
བདག་ལ་ཆགས་པའི་སྐད་དུ་མངོན་པར་སྨྲོར། 80

पित्रा महर्षादपि काश्यपेन
विवाहधर्म्मे विहितोपदेशः।
प्रणम्य तं तद्वचसा जगाम
पुरीं सभार्य्यः श्वशुरस्य राज्ञः ॥ ७७ ॥

वृद्धेन तेन स्वपदेऽभिषिक्तः
सम्योज्ज्वलं शान्तिपदं श्रितेन।
शशास सामन्तकिरीटकोटि-
विश्रान्तपादः स महीमशेषाम् ॥ ७८ ॥

ऐश्वर्य्यमोहानाभिभूतबुद्धि-
र्धर्म्मस्वभावात् स लसद्विवेकः।
जरान्वितोऽभूद्वहुपुत्रपौत्रः
प्रव्रज्यया शान्तिपथाभिकामः ॥ ७९ ॥

योऽभूत् कुमारो मुनिरेकशृङ्गः
सोऽहं नलिन्येव यशोधरा सा।
अद्यापि जन्मान्तरवासनास्या
विलोलनायैव ममाभियुक्ता ॥ ८० ॥

རང་གི་སྐྱེ་བ་གཞན་གྱི་གཏམ། ཕྱིལ་བས་ཉེ་བར་བསྟོགས་པ་འདི།
ཐོས་ནས་དགེ་སློང་དེ་དག་ཉམས། ཐམས་ཅད་ལ་མཚན་ལྡན་པར་གྱུར། 81

ཞེས་པ་དག་པའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པ་དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་རྣ་གཅིག་པའི་རྟོགས་བརྗོད་པའི་ཡལ་འདབ་སྟེ་དྲུག་ཅུ་ཙ་ལྔ་པའོ།།

निजजन्मान्तरकथां जिनेनेत्युपवर्णिताम् ।
आकर्ण्य भिक्षवः सर्व्वे बभूवुस्ते सविस्मयाः ॥ ८१ ॥

इति क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां एकशृङ्गावदानं नाम पञ्चषष्टितमः पल्लवः ॥

CHAPTER LXV

གཞོན་ནུ་སྟོན་དང་གསས་མཁན་གྱི་རྟོགས་བརྗོད

འཇིག་རྟེན་དུ་ནི་སྐྱེས་བུའི་ལས་ལམ་གྲིབ་མ་བཞིན།
ལུས་ལ་ལྷན་ཅིག་སྤྱོད་འདི་ངེས་པར་མི་མཚན་ཏེ།
ལུས་འདི་ཡོངས་བསྒྱུར་བརྒྱ་ཡི་མཐའ་མར་མི་ཕྱིན་ཅིང་།
མགྲོགས་པར་གྲོས་པ་དག་ལ་རྣམ་པར་འཆད་མི་འགྱུར། 1

ལྷས་བྱིན་གྱིས་ནི་རྡོ་འཕངས་ཏེ། ཞབས་མཐིལ་སྣོད་ནས་ཁྲག་བྱུང་བའི།
རྒྱུ་མཚན་དགེ་སློང་རྣམས་ཀྱིས་དྲིས། བཅོམ་ལྡན་འདས་ཀྱིས་དེར་བཀའ་སྩལ། 2

མི་བློག་ཁྲོན་ནི་དྲན་པ་ལས། སྐྱེས་པའི་ལས་ཀྱི་རྣམ་སྨིན་དག།
གང་གི་བདག་གི་ཀྱང་པ་ཡི། མཐེ་བོ་ཡོངས་སྣད་པ་ཉིད། 3

ལྷ་ཡིན་དག་དུ་གྲོང་ཁྱེར་ནི། ཀ་པི་ལུར་སྔོན་ས་གཞི་སྐྱོང་།
བདེན་དང་ཆོས་ལ་ཡང་དག་བརྟེན། བདེན་པར་དགའ་ཞེས་བྱ་བ་བྱུང་། 4

སྐྱེ་རྒུ་ཡང་དག་བསྐྱངས་འོས་པ། དེ་ཡི་བཙུན་མོ་མཚན་ཉིད་བཟང་།
མཚན་ཉིད་ཅན་ཞེས་བྱ་བ་ནི། མཆོད་སྦྱིན་དག་གི་ཡོན་བཞིན་གྱུར། 5

षट्षष्टितमः पल्लवः ।

कविकुमारावदानम् ।

नायाति कायपरिवृत्तिशतैर्विरामं
विच्छेदमेति न जवेन पलायितस्य ।
लग्ना न नाम वपुषः सहचारिणीयं
छायेव कर्मसरणिः पुरुषस्य लोके ॥ १ ॥

देवदत्तशिलापातपादाङ्गुष्ठक्षतासृजः ।
कारणं भगवान् पृष्टो भिक्षुभिस्तानभाषत ॥ २ ॥

श्रूयतां येन दुर्वारवैरस्मरणजन्मना ।
मम कर्मविपाकेन पादाङ्गुष्ठः परिक्षतः ॥ ३ ॥

पञ्चालेषु महीपालः काम्पिल्ये नगरे पुरा ।
अभूत् सत्यरतो नाम संश्रयो धर्मकर्मणोः ॥ ४ ॥

बभूव लक्षणा नाम पत्नी तस्य सुलक्षणा ।
प्रजासंरक्षणार्हस्य यजनस्येव दक्षिणा ॥ ५ ॥

ཕྱི་ལས་དེ་ལ་བུ་མེད་ཚེ། དེ་ཡིས་གསོལ་བཏབ་ས་ཡི་བདག།
བུ་དོན་གཉེར་བས་ཞུས་འཕགས་མ། ཆོས་བཟང་ཞེས་པ་ཁབ་ཏུ་བླངས། 6

ཁྲི་ཡིས་བཀག་མ་བླངས་པའི་ཚེ། མཚན་ཉིད་ཅན་ལ་བུ་བཙས་དེ།
དོན་མེད་ཙུན་མ་ཐོབ་པ་ཡིས། རྫས་སུ་འགྱོད་པ་དག་ཀྱང་བཟུང་། 7

དེ་རིམ་དྲུང་པ་ཞེས་བྱ། གཞོན་ནུ་པ་ནི་རབ་ཏུ་དགྱེས།
རིག་གནས་དུལ་བ་ཕུན་ཚོགས་ཤིང་། སྒྲ་ཚོལ་བསྟན་བཅོས་མཆོད་མཐར་ཕྱིན། 8

དེ་ནས་ཆོས་བཟང་མངལ་དག་དང་། ལྡན་པའི་ཚེ་ན་རྒྱལ་པོ་འདས།
རྩོམ་པ་ཀུན་ལ་ཞུས་ཅན་གྱིས། བསམ་པ་བདེན་གྱི་ཞུས་མི་བཏང་། 9

དེ་ནས་དེ་མཐར་བློན་ཉམས་ཀྱིས། རྒྱལ་སྲིད་སླང་པོའི་ལྟགས་ཀྱུ་ནི།
གསར་པ་བཞིན་དུ་གང་གྱུར་པ། མཚན་ཉིད་ཅན་གྱི་བུ་དབང་བསྐུར། 10

གང་ཞུགས་བཞང་ནྭ་ཙོ་ལྟར། གྱུ་གྱུ་གཞན་གྱི་མི་ཤེས་པ།
བློ་པོ་ཆེན་པོ་བ་སླང་ནྭ། ཞེས་པ་དེ་ཡི་མཛད་བོར་གྱུར། 11

དུས་ཀྱི་ཆོས་བཟང་བཙའ་བ་ཡི། མཚམས་དང་ཉེ་བར་གྱུར་པ་ན།
མཚན་མཁན་མདུན་ན་འདོན་དགག་གིས། མངལ་གྱི་མི་བདག་མཐར་བྱེད་སླས། 12

དེ་ནས་བློན་པོའི་ཚིག་གིས་ནི། བྲིས་པ་སྐྱེས་ཚེ་གསོད་པ་ལ།
དེ་ཡི་པོ་བྲང་སྲུང་འོས་པ། མཆོད་ཀྱི་སྤྲོད་ལྡན་རྒྱལ་པོས་བསྐོས། 13

दैवात्तस्यामपुत्रायां पुत्रार्थी पृथिवीपतिः ।
सुधर्म्मां नाम वैदेहीमुपयेमे तयार्थितः ॥ ६ ॥

पत्यौ कृतविवाहेऽथ लक्ष्मणासूत दारकम् ।
मिथ्या सपत्नीलाभेन पश्चात्तापमुवाह च ॥ ७ ॥

सोऽभूद्गोलमन्त्राख्यः कुमारः पितुरीप्सितः ।
विद्याविनयसम्पन्नः कलाशास्त्रार्थपारगः ॥ ८ ॥

सुधर्म्मायां सगर्भायामथ राजा व्यपद्यत ।
सर्व्वारम्भस्थिराशानां देहिनां नो स्थिरा तनुः ॥ ९ ॥

अमात्यैरभिषिक्तोऽथ तस्यान्ते लक्ष्मणासुतः ।
नवाङ्कुश इवाभूद्यस्तीक्ष्णः सामन्तदन्तिनाम् ॥ १० ॥

गोविषाणाभिधस्तस्य महामात्यः प्रियोऽभवत् ।
गोशृङ्गकुटिला यस्य नीतिर्न ज्ञायते परैः ॥ ११ ॥

प्रत्यासन्ने सुधर्म्मायाः कालेन प्रसवावधौ ।
गर्भं नृपान्तकं प्राह निमित्तज्ञः पुरोहितः ॥ १२ ॥

अथ मन्त्रिगिरा राजा जन्मक्षणबधे शिशोः ।
तदन्तःपुररक्षार्हानादिदेशोद्यतायुधान् ॥ १३ ॥

དེ་དག་ཤེས་ནས་ཆོས་བཟང་ཡང་། བློ་བོ་ཆེན་པོ་བ་གླང་དུ།
རང་འདོད་བཞིན་དུ་བྱེད་པ་ལས། ཤིན་ཏུ་སྡུག་ནས་སྐྱབས་སུ་སོང་། 14

དེ་ཡི་རྗེ་བོའི་རྩང་མ་ཞིས། བསྟན་དེས་བུ་ཡི་འཛིགས་པ་ལ།
བུ་ནི་ཡང་དག་སྐྱེས་པ་དག། ཉ་པ་ནོམས་ཀྱི་ཁང་པར་བཞག། 15

དེ་ཉིད་ནས་ནི་བུ་མོ་དག། དེ་ཡིས་བླངས་ནས་རབ་བསྟར་པ།
ཤེས་ནས་ས་ཡི་བདག་པོ་ཡིས། མཚན་མཁན་ཚིག་ནི་བདེན་མིན་བརྫང་། 16

ཉ་པའི་ཁྱིམ་དུ་བྱིས་པ་དེས། རིག་པ་བཟོ་གནས་སྒྱུ་ཙལ་དག།
དེ་དེ་ཐོས་པ་གང་ངེས་ན། བློ་ལྡན་གཞོན་ནུ་ཟླ་ན་དངགས་མཁན། 17

བྱིས་པ་ནོམས་དང་ལྡན་ཅིག་དེར། ལམ་དུ་རྩེད་མོའི་གྲོང་ཁྱེར་བྱུས།
རྒྱལ་བོའི་རྩེད་འཛེ་ཡོངས་འཁྲིས་ལ། དཔུང་ཆེན་དེ་ནི་ནོམ་པར་རྩེ། 18

དེར་ནི་མཚན་མཁར་མདུན་ན་འདོན། འདོད་དགའ་དག་དུ་འོངས་པ་ཡིས།
དེ་མཐོང་མི་བདག་ལ་ཡོགས་དེ། གུས་པར་མངོན་པར་འདོད་པས་སྨྲས། 19

ལྷ་གཅིག་ཉ་པའི་ཁང་པར་ནི། གང་གིས་ཁྱོད་ཀྱི་རྒྱལ་སྲིད་དང་།
སྲོག་དག་འཕྲོག་པར་སྟོར་བརྗོད་པའི། གཞོན་ནུ་བདག་གིས་མཐོང་བར་གྱུར། 20

འདི་ཐོས་མི་བདག་ཁྲོས་པ་ཡིས། གཤན་པའི་མ་ལ་རབ་སྨྲད་དེ།
བློ་བོ་ཆེན་པོ་བ་གླང་དུ། ཡང་དག་བོས་ནས་རབ་སྨྲས་པ། 21

तद्विज्ञाय सुधर्म्मापि सन्त्रस्ता शरणं ययौ।
महामात्यं विधातारमिव स्वच्छन्दकारिणम्॥ १४॥

प्रभुभार्य्येति सा तेन निर्द्दिष्टतनयाभिधा।
सञ्जातं सुतमत्याक्षीत् कैवर्त्तानां निकेतने॥ १५॥

तत एव समानीतां तया कन्यां प्रदर्शिताम्।
ज्ञात्वा निमित्तिकवचः सत्यं मेने न भूपतिः॥ १६॥

धीमान् कविकुमाराख्यः स कैवर्त्तगृहे शिशुः।
लेभे यतस्ततस्तास्ता[1] विद्याशिल्पान्विताः कलाः॥ १७॥

स तत्र बालकैः सार्द्धं क्रीड़ानगरकृत्यथि।
राजकेलीपरिचयैर्विजहार महाभुजः॥ १८॥

यदृच्छयागतस्तत्र नैमित्तिकपुरोहितः।
तं दृष्ट्वा नृपमभ्येत्य बभाषे भक्तिसम्मतः॥ १९॥

देव कैवर्त्तसदने मयादृष्टः कुमारकः।
य एव कथितः पूर्व्वं राज्यप्राणापहस्तव॥ २०॥

श्रुत्वेति नृपतिः कोपात् निर्भर्त्स्यापरमातरम्।
गोविषाणं समाहूय महामात्यमभाषत॥ २१॥

---

१ W कान्ता।

ཀྱེ་མ་བདག་གི་ཁྲི་ཆོམ་ལ། ནོ་བ་འཛིན་པ་རབ་གཡེལ་བ།
ཁྱོད་ཀྱི་གྲུམ་སྐྱིད་ཚུ་གཏིང་ལ། ཀླུ་བཞིན་དཔལ་བཟང་སྐོམས་བྱས། 22

ཁྱོད་ཀྱི་བློ་ལ་སེམས་བཀོད་པ། བདག་ནི་བདེ་བར་གཉིད་གྱུར་ཏེ།
དེ་རིང་སློག་ལ་ཁྲི་ཆོམ་གྱི། རིམ་གྱི་གདང་གི་གནས་དག་བསྟེན། 23

བདག་གི་མཐར་བྱེད་སྲས་པའི་མངལ། ཉ་པ་དག་ལ་ཡོངས་གཏད་ནས།
རབ་ཏུ་དགའ་བས་གཞན་པའི་མ། ངེས་པར་ཉེ་ལ་བསྐྱང་བར་བྱེད། 24

ད་དུང་དེ་ནི་གསད་པའི་ཐབས། རིགས་པ་ཁྱོད་ཀྱིས་སྒྲུབ་པར་མཛོད།
སེན་མོས་ཚོད་པའི་དུས་ཀྱི་ནི། སྭ་རེ་ཡིས་ཀྱང་ནུས་མི་འགྱུར། 25

རྗེ་བོ་ཡུལ་འཁོར་ནོར་དང་རྫོང་། གྲོགས་དང་དཔུང་གྱིས་སྐྱོང་བྱེད་པ།
དེ་ཡི་སྐད་དུ་རང་བཞིན་ལས། བློན་པོའི་རང་བཞིན་ཤིན་ཏུ་བསྙིང་། 26

བློན་པོ་གདུང་བ་ཞི་བྱེད་བསམ་གཏན་ལ་ཆགས་རྟག་ཏུ་ཕན་པ་བློས།
ཉན་ནོ་དུལ་བའི་ཚུལ་ལྡན་གུས་པའི་བརྟུལ་ཞུགས་དག་ནི་ངེས་པར་འཛིན།
མངོན་འདོད་འབྲས་བུ་ཐོབ་པས་གྲུབ་པ་དག་ནི་འཕྲལ་ལ་རབ་ཏུ་སྟོན།
ཡོངས་འཛིན་དག་ཅིང་གྲུ་ཆེ་ས་བདག་ཉམས་ཀྱི་བསོད་ནམས་དག་གིས་ཐོབ། 27

གྱུར་ཏུ་རབ་ལྷ་རྩོམ་པ་ཡིས། བྱིས་པ་འདི་ནི་ནོན་པར་ཆོམ།
དུས་དང་བྲལ་བའི་འབད་པ་ནི། རྗེས་སུ་གཏུང་བྱེད་འབབ་ཞིག་ཡིན། 28

अहोवतावलेपेन भवता मम संशये।
राज्याब्धिकर्णधारेण नौरिव श्रीरुपेक्षिता ॥ २२ ॥

त्वन्मतिन्यस्तचित्तस्य सुखं निद्राभवन्मम।
सैवाद्य प्राणसन्देहज्वरतन्द्रीपदं श्रिता ॥ २३ ॥

गूढगर्भं परित्यज्य कैवर्तेषु मदन्तकम्।
प्रहृष्टापरमाता मे गणयत्येव वासरान् ॥ २४ ॥

अद्यापि तद्वधोपाये त्वया यत्नो विधीयताम्।
नखच्छेद्ये कुठारोऽपि कालेनायाति कुण्ठताम् ॥ २५ ॥

रक्षति स्वामिराष्ट्रार्थं दुर्गमिचवलोद्यम्।
अमात्यप्रकृतिस्तस्मात् प्रकृतिभ्यो गरीयसी ॥ २६ ॥

व्यसनशमनध्यानासक्ताः सदा हितजापिनः
प्रणिधिनियतव्यक्ता भक्तिव्रताः किल मन्त्रिणः।
अभिमतफलप्राप्त्या सद्यः प्रदर्शितसिद्धयः
शुचिपरिचयोदाराः पुण्यैर्भवन्ति महीभुजाम् ॥ २७ ॥

तूर्णं गुरुतरारम्भैर्दारकोऽसौ विदार्यताम्।
कालहीनप्रयत्नो हि पश्चात्तापाय केवलम् ॥ २८ ॥

ཞེས་པ་རྒྱལ་པོས་ཡང་དག་བསྟེན། སྔོན་གྱི་བདང་སྒོམས་སྦྱངས་པའི་བློས།
བློན་པོ་གླང་པོ་རྟ་དང་ནི། ཤིང་རྟའི་ཚོགས་དང་ལྡན་ཅིག་སོང་། 29

ཆོས་བཟང་གིས་ཀྱང་གདམས་སྐབས་དེར། བུ་ནི་གསང་ནས་བོས་བྱས་ཏེ།
གྲོས་དེ་དེ་ལ་རྣམ་པར་བཤད། འགྲོ་བར་མཛོད་ཅེས་དེ་ལ་སྨྲས། 30

མ་ཡིས་གཙུག་གི་ནོར་བྱིན་ནས། བཙོང་པ་དེ་ནི་རིངས་པས་འཁྲུགས།
རིན་ཆེན་གྱིས་བརྒྱན་འགྲོ་བ་དག། བློན་པོ་ཡིས་ནི་རིང་ནས་མཐོང་། 31

རྒྱལ་པོའི་བུ་དེ་གསང་ནས་ནི། བྲོས་པ་འདི་ཉིད་མ་ཡིན་ནམ།
ཞེས་བརྗོད་དེ་ཡིས་དེ་གསད་སྐད། དཔུང་གི་སྡོར་འགྲོ་དྲག་པོ་བསྐུལ། 32

མགྱོགས་པས་དེ་དག་ལ་འབྲོས་ཤིང་། རི་དྭགས་ལྟར་མགྱོགས་རིང་བགྲོད་དེ།
ཙམ་པ་ཀ་ཞེས་བྱ་བ་ཡི། ཀླུ་ཡི་གནས་ཀྱི་ཆུ་ལ་བྱིང་། 33

དེ་ནས་མཐོང་ཉམས་དེ་ཡི་ཚེ། བློན་པོ་ཆེན་པོ་འབད་ལྡན་པར།
རྗེས་སུ་དེ་ནི་བཙལ་བའི་སྐད། པདྨ་ཀ་ཞེས་ཉན་ནོ་བཏང་། 34

དེ་ནས་གཙུག་གི་ནོར་བུ་ཡི། མཐུ་ཡིས་ཆུ་ནི་རིངས་བྱས་ཤིང་།
ཀླུ་ཡིས་གཞོན་ནུ་དབུགས་ཕྱུང་ནས། འདུག་ཅིག་ཅེས་པ་རབ་ཏུ་སྨྲས། 35

གྱིལ་སྨྲས་ལ་འདོས་ཀོང་པ་ཡིས། ཀྱི་ཧུད་ས་གཞི་མཐོང་ཕྱུར་ནས།
ཀླུ་ཡི་གནས་ན་གནས་པ་དག། པདྨ་ཀ་ཡིས་དེ་ལ་བརྗོད། 36

इति राज्ञा समादिष्टः पूर्व्वापेक्षाविलक्षधीः ।
गजवाजिरथानीकैरमात्यः सहितो ययौ ॥ २९ ॥

अत्रान्तरे सुधर्म्मोऽपि गूढ़माहूय पुत्रकम् ।
तन्मन्त्रितं निवेद्यास्मै गम्यतामित्युवाच तम् ॥ ३० ॥

दत्त्वा चूड़ामणिं मात्रा स विसृष्टस्त्वराकुलः ।
व्रजन् दूरादमात्येन दृष्टो रत्नविभूषितः ॥ ३१ ॥

राजपुत्रः स एवायं नूनं गूढ़ं पलायते ।
इत्युक्त्वास्य वधायोद्यान् स सेनाग्र्यानचोदयत् ॥ ३२ ॥

जवेन धावतां तेषां मृगवेगः स दूरगः ।
चम्पकाख्यस्य नागस्य ममज्ज भवनाम्भसि ॥ ३३ ॥

दृष्टनष्टे ततस्तस्मिंस्तमन्वेष्टुं प्रयत्नवान् ।
पद्मकाख्यं महामात्यः पश्चाचारं विसृष्टवान् ॥ ३४ ॥

चूड़ामणिप्रभावेण संस्तम्भितजलं ततः ।
नागः कुमारमाश्वास्य स्थीयतामित्यभाषत ॥ ३५ ॥

विलोक्य राजपुत्रार्हपादमुद्रावतीं भुवम् ।
स्थितं नागस्य भवने पद्मकस्तमलक्षयत् ॥ ३६ ॥

དེ་ནས་སྐུ་ཡི་དབང་པོའི་གནས། ཀུན་ནས་ཡོངས་སུ་བསྐོར་ནས་ནི།
བློན་པོ་ཆེན་པོས་ས་བདག་བཀའ། གཉིད་ངས་ཅན་དབང་ལ་རབ་ཏུ་བསྒྲགས། 37

ལག་འགྲོ་ཁྲོད་ཀྱི་ཁང་པ་ནི། བདག་གིས་དངུལ་གྱིས་ཁྱེངས་པར་བྱ།
ཙ་ནི་ཛ་བ་ཁྲིམ་བ་ཡིས། ཐང་དང་གཅིང་རིང་དག་ཏུ་བྱེད། 38

རང་ཉིད་ལག་འགྲོའི་ལོངས་སྤྱོད་དབང་། གལ་ཏེ་འཆད་པར་མི་འདོད་ན།
རྒྱལ་པོའི་རྒྱལ་པོ་མི་མཐུན་པ། རྒྱལ་པོའི་བུ་ནི་ཡོངས་སུ་ཐོང་། 39

དེ་སྐད་དེ་ཡི་སྒྲ་སྒྲོགས་པ་ན། མཚན་མོའི་དུས་སུ་སྐུ་ཡིས་ནི།
བྱུར་བར་རྒྱལ་པོའི་བུ་བདང་སྟེ། སྲོག་ཆགས་ཉམས་ནི་འཇིགས་དབང་བསྒྱུར། 40

དེ་ནས་རྒྱལ་སྲས་རབ་བསྐྲིབས་ཏེ། འཁྲུད་མཁར་དག་གི་ཁང་པར་གནས།
ཀེང་པ་བཀོད་པའི་ཕྱི་དག་གིས། པ་ཏ་ཀ་ཡིས་ཉེ་བར་མཆོད། 41

དེ་ནས་བློན་ཆེན་འོངས་པའི་ཚེ། དེས་འཇིགས་འཁྲུད་མཁན་དག་གིས་ཀྱང་།
གོས་ཀྱི་ཁྲར་གྱི་ནང་བཅུག་ནས། འཇུག་རྟོགས་མཐའ་ནུ་ཡོངས་སུ་བཏང་། 42

དེ་ནས་ཀྱང་ནི་གསང་སྟེ་སོང་། དེ་ནི་ཛ་མཁན་ཁང་པ་ན།
གསུམ་སྐད་ཉུས་ཀྱང་མི་བདག་ཐ། དུས་ལ་སྟོད་ཅིང་རབ་ཏུ་གནས། 43

དེར་ཡང་བ་གླང་ར་དག་ནི། ཀེང་པའི་རྒྱ་ཡིས་རྗེས་འབྲང་བ།
དཔུང་གི་འཁོར་ལོ་ཆེན་པོ་ཡིས། ལམ་ནི་ཡང་དག་བཀག་པའི་ཚེ། 44

अथ नागेन्द्रभवनं परिवार्य्य समन्ततः ।
अश्रावयन्महामात्यः पार्थिवाज्ञां फणीश्वरम् ॥ ३७ ॥

पांशुभिः पूरयाम्येष भवनं ते भुजङ्गम ।
जलं स्थलं स्थलं श्वभ्रं करोति कुपितः प्रभुः ॥ ३८ ॥

भुजङ्गीभोगविच्छेदं न चेदिच्छसि तत् स्वयम् ।
अहितं राजराजस्य राजपुत्रं परित्यज ॥ ३९ ॥

इति सन्तर्जितस्तेन नागस्तूर्णं क्षपाक्षणे ।
तत्याज राजतनयं भयभोग्या हि जन्तवः ॥ ४० ॥

प्रच्छन्नं राजपुत्रोऽथ रजकावसथे स्थितः ।
चरणन्यासमुद्राभिः पदकेनोपलक्षितः ॥ ४१ ॥

ततः प्राप्ते महामात्ये रजकेनापि तद्भयात् ।
वस्त्रभारान्तरगतः परित्यक्तस्तटान्तरे ॥ ४२ ॥

गूढं ततोऽपि गत्वासौ कुम्भकारनिवेशने ।
तस्थौ योद्धुं समर्थोऽपि कालाकाङ्क्षी नृपात्मजः ॥ ४३ ॥

तत्रापि गोविषाणेन पादमुद्रानुसारिणा ।
महता बलचक्रेण सन्निरुद्धेषु वर्त्मसु ॥ ४४ ॥

དེ་ནས་ཀླུ་ཡི་དབང་པོའི་གནས། ཀུན་ནས་ཡོངས་སུ་བསྐོར་ནས་ནི།
ཀློན་པོ་ཆེན་པོས་མ་བདག་བཀར། གཉིངས་ཅན་དབང་ལ་རབ་ཏུ་བསྒྲགས། 37

ལག་འགྲོ་ཁྱོད་ཀྱི་ཁང་པ་ནི། བདག་གིས་རྡུལ་གྱིས་ཁེངས་པར་བྱ།
ཆུ་ནི་ཛེ་བོ་ཁྲིམས་པ་ཡིས། ཐང་དང་གཙང་རྫིང་དག་ཏུ་བྱེད། 38

རང་ཉིད་ལག་འགྲོའི་ལོངས་སྤྱོད་དབང་། གལ་ཏེ་འཆད་པར་མི་འདོད་ན།
རྒྱལ་པོའི་རྒྱལ་པོ་མི་མདའ་པ། རྒྱལ་པོའི་བུ་ནི་ཡོངས་སུ་གྲོང་། 39

དེ་སྐད་དེ་ཡི་སྣ་སྤྱིགས་པ་ན། མཚན་མོའི་དུས་སུ་ཀླུ་ཡིས་ནི།
སྲུང་བར་རྒྱལ་པོའི་བུ་བཏང་སྟེ། སྲོག་ཆགས་ཉམས་ནི་འཇིགས་དབང་གྱུར། 40

དེ་ནས་རྒྱལ་སྲས་རབ་བསྐྲིབས་ཏེ། འཁྲུད་མཁན་དག་གི་ཁང་པར་གནས།
ཀོང་པ་བཀོད་བའི་ཀྱི་དག་གིས། པ་ཏ་ཀ་ཡིས་ཏེ་བར་མཆོད། 41

དེ་ནས་ཀློར་ཆེན་འོངས་པའི་ཚེ། དེས་འཇིགས་འཁྲུད་མཁན་དག་གིས་ཀྱང་།
གོས་ཀྱི་ཁུར་གྱི་ནང་བཅུག་ནས། འཇུག་རྟོགས་མཐར་ནུ་ཡོངས་སུ་བཏང་། 42

དེ་ནས་ཀྱང་ནི་གསང་སྟེ་སོང་། དེ་ནི་ཛ་མཁན་ཁང་པ་ན།
གསུམ་སྐད་ནུས་ཀྱང་མི་བདག་ཟ། དུས་ལ་སྤྱོད་ཅིང་རབ་ཏུ་གནས། 43

དེར་ཡང་བ་གླང་རྫ་དག་ནི། ཀོང་པའི་ཀྱི་ཡིས་རྗེས་འབྲང་བ།
དཔུང་གི་འཁོར་ལོ་ཆེན་པོ་ཡིས། ལམ་ནི་ཡང་དག་བཀག་པའི་ཚེ། 44

अथ नागेन्द्रभवनं परिवार्य्य समन्ततः ।
अश्रावयन्महामात्यः पार्थिवाज्ञां फणीश्वरम् ॥ ३७ ॥

पांशुभिः पूरयाम्येष भवनं ते भुजङ्गम ।
जलं स्थलं स्थलं श्वभ्रं करोति कुपितः प्रभुः ॥ ३८ ॥

भुजङ्गीभोगविच्छेदं न चेदिच्छसि तत् स्वयम् ।
अहितं राजराजस्य राजपुत्रं परित्यज ॥ ३९ ॥

इति सन्तर्जितस्तेन नागस्तूर्णं क्षपाक्षये ।
तत्याज राजतनयं भयभोग्या हि जन्तवः ॥ ४० ॥

प्रच्छन्नं राजपुत्रोऽथ रजकावसथे स्थितः ।
चरणन्यासमुद्राभिः पदकेनोपलक्षितः ॥ ४१ ॥

ततः प्राप्ते महामात्ये रजकेनापि तद्भयात् ।
वस्त्रभारान्तरगतः परित्यक्तस्तटान्तरे ॥ ४२ ॥

गूढं ततोऽपि गत्वासौ कुम्भकारनिवेशने ।
तस्थौ योद्धुं समर्थोऽपि कालाकाङ्क्षी नृपात्मजः ॥ ४३ ॥

तत्रापि गोविषाणेन पादमुद्रानुसारिणा ।
महता बलचक्रेण सन्निरुद्धेषु वर्त्मसु ॥ ४४ ॥

ས་བདག་བུ་ནི་བོས་དག་གིས། གཡོགས་ཤིང་མེ་ཏོག་འཕྲེང་བས་མཚོད།
ཚིང་དང་བཅས་ཇོ་མཁར་གྱིས། རོ་ཡི་རྩོལ་གྱིས་དབེན་པར་དོར། 45

དབེན་པར་མགྲོགས་པས་འགྲོ་བྱེད་པ། དེ་ཡི་རྗེས་ཀྱི་འཁྲིང་བ་དག།
སོང་བའི་རྗེས་སུ་སོང་གྱུར་པས། བློན་པོ་ཆེན་པོ་མགྲོགས་པར་འོངས། 46

ཀུན་དུ་ཡོངས་སུ་མི་གཏོང་ཞིང་། ལམ་བཞིན་དུ་ནི་རྗེས་འབྲང་བ།
འཚོལ་བའི་ངལ་དུབ་ཀྱིས་གཟིར་བ། བློན་པོ་གདུག་པས་དེ་མཐོང་གྱུར། 47

མགྲོགས་ལམ་གསང་ས་མ་བརྩིས་ཏེ། གསང་ས་ཆེན་པོར་ལྷུང་གྱུར་ནས།
འཁྲི་ཤིང་ཤིང་སྐམ་ཚོགས་དག་ལ། གཙུག་གི་ནོར་བུ་ཆགས་པར་གྱུར། 48

མི་བཟད་གསང་ས་གཅོད་དག་ཏུ། ལྷུང་བ་དེ་མཐོང་བློན་པོ་ཡིས།
གཙུག་གི་ནོར་བུ་ཡང་དག་བླངས། སོང་ནས་རྒྱལ་པོ་དག་ལ་བཤད། 49

གཏོང་ཕྱིན་ཨ་ཛ་ལ་ཞེས་བྱ། ཡང་སར་གནས་བས་གཞོན་ནུ་ཡང་།
བསྐྱངས་ཏེ་འདབ་ཆགས་བཞིན་དུ་ནི། ས་ལ་ཕྱིར་ཅིང་ཤི་མ་གྱུར། 50

བུ་ནི་ལྷུང་ཕོས་ཚོས་བཟང་དག། རང་ཉིད་འཚེ་བ་འཚོལ་བ་ནི།
ལྷ་མོ་ནོབས་ཀྱི་ཁྱོད་ཀྱི་བུ། འཚོ་ཞེས་བརྗོད་ནས་རབ་ཏུ་བསྐྱངས། 51

གཞོན་ནུ་ཡང་སྡུག་མིག་ནོན་པོ་ཡིས། ཇོ་བའི་གཞི་ནི་ཉམས་བྱས་ཤིང་།
གླང་པོའི་ཁྲག་གིས་སྦྱོས་པ་ཡིས། མི་བཟད་སྡུག་ཟན་ནགས་སུ་ཞུགས། 52

वस्त्रैराच्छादितः पुष्पमालाङ्कः क्षितिपात्मजः ।
त्यक्तः कुलालैः साक्रन्दैः शवव्याजेन निर्जने ॥ ४५ ॥

जवेन व्रजतस्तस्य विजने पदपङ्क्तिभिः ।
गतिं मत्वा महामात्यस्तूर्णं पश्चात् समाययौ ॥ ४६ ॥

असंत्यक्तः स सर्व्वत्र कर्म्मणेवानुसारिणा ।
अन्वेषणश्रमार्त्तेन दृष्टः क्रुद्धेन मन्त्रिणा ॥ ४७ ॥

वेगादगणितश्वभ्रः स पपात महावटे ।
लग्नचूडामणिः शुष्कलताविटपसङ्कटे ॥ ४८ ॥

तं दृष्ट्वा पतितं मन्त्री विषमे श्वभ्रकोटरे ।
चूडामणिं समादाय गत्वा राज्ञे न्यवेदयत् ॥ ४९ ॥

कुमारोऽप्यञ्जनाख्येन यक्षेण श्वभ्रवासिना ।
रक्षितः क्षितिमासाद्य पक्षिवन्न व्यपद्यत ॥ ५० ॥

सुधर्म्मा पतितं श्रुत्वा सुतं स्वं निधनैषिणौ ।
सुतस्ते जीवतीत्युक्ता रक्षिता दिव्ययोषिता ॥ ५१ ॥

कुमारोऽपि खरव्याघ्रखुरक्षुण्णशिलातलम् ।
गजासृङ्मत्तशार्दूलदारुणं वनमाविशत् ॥ ५२ ॥

དེ་ནི་ཧྲོན་པ་མིག་སེར་ཅན། ཞེས་པ་ཡིས་ནི་རབ་བཤད་དེ།
ལས་ནི་ཐོབ་པའི་སྐྱེས་བུ་དག། ལུས་ཀུན་བཅད་པ་མཐོང་བར་གྱུར། 53

དེ་མཐོང་སྙིང་རྗེ་སྐྱེས་པ་ཡི། མི་བདག་བུ་ཡིས་རབ་ཏུ་དྲིས།
ཁྱོད་ཀྱི་སྡུག་བསྔལ་གནས་སྐབས་འདི། མི་མེད་ནགས་སུ་ཅི་ཡིས་ཐོབ། 54

དེས་སྨྲས་རིང་པོ་མིན་འདི་ན། གཏུམ་པོ་གདུག་པོའི་སྤྱོད་ཚུལ་ཅན།
བཟོད་དཀའ་སྲུ་དྲ་ས་ཞེས་པ། སྐྱེས་བུ་ནོངས་ཀྱི་མཐར་བྱེད་གནས། 55

དེ་ལ་དུང་གི་ཁ་ཞེས་བ། ཁྲི་ནི་འཇིགས་སུ་རུང་བ་ཡོད།
ལས་གནས་མཐའ་དག་གང་མཐོང་བ། གདོད་མི་ཟ་བར་ནོན་འཇོམས་པ། 56

དེ་ཡི་སྤྱོད་ཚུལ་ལྷུང་གྱུར་པ། ལུད་ཙམ་འཚོ་བའི་ལྷག་མ་ཅན།
བདག་གི་གདང་བསྐུར་ཟུག་རྔུ་འདི། ཡར་ལག་བཅད་ལས་ཡང་དག་སྐྱེས། 57

གཏུམ་པོ་ཉིད་ཀྱང་གདུང་བའི་ཚེ། གདུག་པ་དུང་གི་ཁ་དག་གིས།
མགྲིན་པ་རབ་བཅད་དོན་མཐུན་གྱི། ཁྲག་ནི་རྙིག་ཏུ་འབྱུང་བར་བྱེད། 58

དེ་ནས་དེ་ཡིས་ཚིག་ཐོས་ནས། བརྩེ་བས་ཡིད་ནི་སྡུག་གྱུར་ཅིང་།
མཚོན་དང་བྲལ་བ་རྒྱལ་པོའི་བུ། ཅི་ཞིག་བྱ་ཞེས་རབ་ཏུ་བསམས། 59

དྲག་པོ་གཏུ་ཡི་དཀྱིལ་འཁོར་ཅན། དེ་ནས་གཏུབ་པོ་འོངས་གྱུར་ཏེ།
ཕྱོགས་སུ་མིག་གིས་པག་གྲི་ནི། ཁྲག་གི་ཟེར་མ་འཕེན་པ་བཞིན། 60

तत्र पिङ्गलकाख्येन लुब्धकेन निवेदितम् ।
मार्गमासाद्य पुरुषं कृत्तगात्रं व्यलोकयत् ॥ ५३ ॥

विलोक्य जातकरुणस्तं पप्रच्छ नृपात्मजः ।
केनेमां वैशसावस्थां नीतोऽसि विजने वने ॥ ५४ ॥

सोऽब्रवीन्नातिदूरेऽत्र चण्डालश्चण्डचेष्टितः ।
निवसत्यन्तकः पुंसां सुदामो नाम दुःसहः ॥ ५५ ॥

तस्य शङ्खमुखो नाम सारमेयोऽस्ति भीषणः ।
पान्थास्थिशकलाकीर्णा येनैता विहिता दिशः ॥ ५६ ॥

तद्गोचरच्युतस्येयमङ्गच्छेदसमुद्भवा ।
मुहूर्त्तशेषजीवस्य व्यथा मे मर्मघातिनी ॥ ५७ ॥

क्रुद्धशङ्खमुखात्कृत्तकण्ठानां सार्थगामिनाम् ।
मध्याह्नतपश्चण्डालः सदा पिबति शोणितम् ॥ ५८ ॥

इति तस्य वचः श्रुत्वा राजपुत्रो निरायुधः ।
किं करोमीति कृपया प्रदध्यौ विह्वमानसः ॥ ५९ ॥

अथाजगाम चण्डालश्चण्डकोदण्डमण्डलः ।
दिक्षु क्षिपन्निव दृशा वाराहरुधिरच्छटाः ॥ ६० ॥

དེ་ཕེ་ངོས་སྲུ་ཁྲི་ཡང་མགོང། སོག་ལེ་དྲར་ཕྱུབ་སོ་དང་ཐར།
གསར་བའི་བག་ཤིས་བསྐོས་པ་ཡི། སྤེར་མོའི་ཏྲེ་སོས་ས་ལ་འབྲད། 61

རི་དྭགས་ནོམས་ཀྱི་ཡན་ལག་འཇོམས། གཡག་ནོམས་དག་ནི་བྲིས་པའི་གདོན།
ཨུ་སྤྲང་ནོམས་ཀྱི་རིགས་ཀྱི་ནད། པག་ནོམས་ཉམས་པར་བྱེད་པའི་རིམས། 62

གདུམ་པོའི་ཕྱོགས་སུ་ལྡང་བ་ཡིས། བྱེད་པོས་ནགས་ཀྱི་ལམ་དུ་ནི།
འཚོ་བ་དག་གི་ངལ་དུབ་བཞིར། ཁྲིགས་ལྡན་གདུག་པ་ཅན་དེ་སྦྲུལ། 63

འགྲོན་པོའི་ཚང་ན་གཡར་དུ་ནི། ཕྱུག་སའི་གདུང་བསྒྲུབ་བྱེད་དེའི།
དྲུ་ཞེས་གྲྭར་གྲྭར་སྐྲ་དག་གིས། བསེ་ཅ་དུས་ན་ཉམས་པར་འབྲོས། 64

ཤེར་དུ་གདུམ་པོ་བྲོད་པ་ཡིས། བདེ་ཕྱི་མདོན་དུ་འོང་བ་དེ།
མགྲོང་ནས་ས་སྐྱོང་བུ་ཡིས་ནི། སྲུ་ཅ་ར་ཡི་ཤིང་ལ་འཛེགས། 65

ཤིང་ལ་འཛེགས་པ་དེ་མགྲོང་ནས། ནི་བའི་བར་དུ་མདའ་བྲངས་ཤིང་།
གདུམ་པོས་གདུག་པ་དུང་གི་ཁ། དེ་ནི་གསོད་ལ་མངོན་ཕྱོགས་བྱས། 66

འཕུར་སྐྲ་གདུག་པའི་མིག་དེ་ཡིས། མདའ་དང་ཁྲི་ཡི་མཆེ་བལྟར།
ཉ་བའི་ཚིག་གིས་ཕྲག་པ་ཡི། རྒྱལ་པོའི་བུ་ཡིས་རབ་བསམས་པ། 67

ཀྱི་མ་རྒྱལ་པོའི་རྒྱལ་པོ་ཡིས། གསུལ་དུ་སློབ་དང་ལྡན་པ།
མཚོད་མེད་བདག་ལུས་འཇིག་པ་འདི། བྱེད་པོ་དག་གི་ནུས་པར་སྦྲུལ། 68

तत्पार्श्वे क्रकचक्रूरदशनः श्वाप्यदृश्यत।
प्रत्यग्रशोणितासक्तनखकोटिक्षतावनिः॥ ६१॥

अङ्गभङ्गः कुरङ्गाणां चमराणां गलग्रहः।
शृगालानां कुलव्याधिः शूकराणां क्षयज्वरः॥ ६२॥

मातङ्गपक्षपातेन विधिना वनवर्त्मनि।
क्रौर्य्यदर्पः स सिंहानामायास इव निर्म्मितः॥ ६३॥

तस्याध्वन्यवधूनव्यवैधव्यविधिवेधसः।
झङ्कारघर्घरारावैर्दुद्रुवुः खङ्गिधेनवः॥ ६४॥

तमभिद्रुतमत्युग्रचण्डालक्षोभसंभ्रया।
दृष्ट्वा रुरोह भूपालहनुरामलकद्रुमम्॥ ६५॥

तं वीक्ष्य पादपारूढमाकर्णाकृष्टसायकः।
क्रुद्धः शङ्कुमुखं चक्रे चण्डालस्तदधोन्मुखम्॥ ६६॥

शरश्वदंष्ट्रातीक्ष्णाभिर्वाग्भिरुद्धतवादिना।
विद्धः क्रूरदृशा तेन राजहनुरचिन्तयत्॥ ६७॥

अहो निरायुधस्यायं वेधसा मम निर्म्मितः।
राजराजरणोत्साहयोग्यस्य वपुषः क्षयः॥ ६८॥

སྐྱེ་བ་ངན་པ་བརྒྱ་མེད་ཀྱིས། དགྲ་འདི་ཐུབ་པར་གྱུར་པ་ནི།
མཛའ་བས་མ་ཡིན་སྦྱིན་པས་མིན། མཆོད་མིན་ཡོད་དར་གྱིས་ཀྱང་མིན། 69

ངེས་པར་འཁྲུལ་བའི་གནས་དག་ནི། འདི་ཡི་མདུད་ན་བསྟར་བྱས་པ།
མིའི་ཀེང་རུས་འཕྲེང་བ་ཅན། ནགས་ཀྱི་ས་གཞི་རབ་ཏུ་སྤྲ། 70

གང་དུ་རྒྱལ་རིགས་གཙུག་གི་ནོར། རྒྱལ་པོ་ཟླ་བའི་རིགས་སུ་སྐྱེས།
ཁྲི་འཕས་གནམ་པོའི་བུ་དག་གིས། མཚོན་མེད་བདག་ནི་གསོད་པར་བྱེད། 71

ནོས་ཀུན་ངེས་པར་མི་གསོ་ཞིང་། སྐྱེ་བའི་མཐར་ཐུག་གནས་གྱུར་པ།
སྐྱེས་བུའི་དོན་དང་འགལ་འགྱུར་བ། སྡོན་གྱི་ལས་ལ་ཕྱག་འཚལ་ལོ། 72

དཔའ་བའི་ཟླ་བ་དག་ལ་སྐྱོན་ཐུག་ཅི་མིན་ཡོན་དར་སྐྱུར་གྱིས་མིན།
འཇིག་རྟེན་རབ་མང་སྐྱོན་གྱིས་གང་སྐྱོད་ཤིར་དུ་རུང་བ་དག
རིང་ནས་ཤིན་དུ་གསལ་བར་མཐོང་ནས་བརྟེན་མོ་དག་གིས་སྤོང་བྱེད་བ།
ཀུན་ལས་མཐོ་བས་རང་རིགས་ཟླ་བ་དེ་ཡི་སྐྱེ་བར་མ་གྱུར་ཅིག 73

དེ་ལྟར་སེམས་དཔའ་དེ་ཡིས་ནི། མི་བཟད་སྡིག་གི་ཐེ་ཚོམ་ལ།
བདག་ཉིད་ཉམས་པས་ལུས་དག་ནི། འཇིགས་པས་འཇིགས་པ་ཡོངས་མ་གྱུར། 74

སྐབས་དེར་ཐུབ་པ་རིག་པ་འཛིན། མཐར་ཡིས་ལྷ་མིག་གིས།
དེ་ཡི་གནས་སྐབས་མི་བཟད་པའི། ཧོར་སོངས་ཅན་ཞེས་བཅེ་བ་ཡིས། 75

न स्नेहेन न दानेन न मानेन गुणेन वा।
अयं निष्कारणरिपुर्निजतामेति दुर्जनः॥ ६९॥

नरकं नियतावासमस्य सञ्जीकृतं पुरः।
नरकङ्कालमालिन्यो वदन्ति वनभूमयः॥ ७०॥

क्व जन्म रामचन्द्रस्य वंशे क्षत्रशिरोमणेः।
शुनश्चण्डालपुत्राद्वा निःशस्त्रस्य वधः क्व मे॥ ७१॥

सर्व्वथा निश्चलायैव जन्मपर्य्यन्तशालिने।
पुरुषार्थविरुद्धाय नमः प्राक्तनकर्म्मणे॥ ७२॥

न च्छिद्राली न च गुणततिर्गण्यते जाल्मजाले
सर्व्वोन्नत्या स्वकुलशशिनस्तस्य जन्मैव माभूत्।
दोषं दोषप्रचयवसतिर्दर्शयत्येव दूरात्
यस्याङ्गुल्या तनुतरमतिव्यक्तमालोक्य लोकः॥ ७३॥

इति चिन्तयतस्तस्य विषमे प्राणसंशये।
अभून्मानक्षयादेव न शरीरक्षयाद्भयम्॥ ७४॥

अत्रान्तरे दिव्यदृशा ज्ञात्वा विद्याधरो मुनिः।
माठरः कृपया तस्य तीव्रक्लेशवतीं दशाम्॥ ७५॥

མཁར་དང་རལ་གྲི་འགྲོགས་པ་ཡི། ཡོན་ཏན་གཅིག་ཉིད་སྟོར་བྱེད་ཅིང་།
ལག་ན་ཤུབས་མེད་རལ་གྲི་ཅན། མཁར་ཡི་ལམ་ནས་ཡང་དག་འོངས། 76

ཁྲིམས་ཤིང་ཤིང་དུ་སྡུག་པའི་མིག། འཇིགས་རུངས་ལུས་ཅན་དེ་འོངས་ཏེ།
གཉན་པོའི་ཟླ་དང་དུང་གི་ནི། ཁ་ཡི་མགོ་དག་རབ་ཏུ་བཅད། 77

དེ་ནས་རང་གི་གནས་སུ་ཁྲིད། མི་བདག་སྲས་དེ་དབུགས་ཕྱུང་ནས།
རྗོ་འཕྲུལ་ཆེ་དང་ལྡན་ཅིག་དེས། སྒྲུབ་པའི་རིག་པ་དེ་ལ་བྱིན། 78

དེ་ནས་ཐུབ་པ་དེ་ལ་ཞུས། ཁེངས་ལྡར་རྒྱལ་སྲས་རྒྱལ་པ་སྲིད་ནི།
བཞིན་ཅིང་དཔྲ་ལས་རྒྱལ་འདོད་པས། ཀཾ་པི་ལར་ནི་དཔལ་གྱིས་སོང་། 79

དེ་ཡིས་དེར་ནི་གང་མཁན་མ། ཡིད་འཕྲོག་དགའ་མའི་གཟུགས་བྱས་ནས།
ཡིད་འོང་གང་སྤྲས་དེ་དང་དེས། གྲོང་པའི་འཇིག་རྟེན་ཆོམ་པར་བྱས། 80

དེ་ཡི་གང་དང་ཁྲོས་གང་དག། མཁས་པ་མི་བདག་གིས་ཐོས་ནས།
བློན་པོ་དང་བཅས་རང་ཉིད་ནི། ཁྲོས་གར་ཁང་པར་ལྷ་རུ་སོང་། 81

དེ་ཡི་དེ་ནི་སྒྲ་ཅན་གྱིས། ཇི་དགའ་ཡིད་འོང་དེ་དག་མཐོང་།
མཛེས་མའི་གཟུགས་སུ་གསོ་མེད་ནི། བདུད་རྩི་ལེར་དུ་འོང་བ་བཞིན། 82

དེ་ཡི་གང་སྤྲས་མཛེས་སྡུག་ལ། ཉམ་པར་དབྱུད་ནས་འཇོན་མ་འཇོན།
འཇོ་སླེག་སྦྱང་ཞིང་སྨོས་གྱུར་པས། བློར་པོའི་གཙོ་ལ་རབ་སྨྲས་པ། 83

व्योममार्गेण निष्कोषखड्गपाणिः समाययौ ।
नभोनिस्त्रिंशयोमैंत्रीमेकरूपां प्रदर्शयन् ॥ ७६ ॥

सोऽभ्येत्य भीषणतनुः क्रोधक्रूरतरेक्षणः ।
चण्डालहन्तोश्चिच्छेद शिरः शङ्खमुखस्य च ॥ ७७ ॥

अथ स्वमाश्रमं नीत्वा तमाश्वास्य नृपात्मजम् ।
स तस्मै प्रददौ मायाविद्याः सह महर्द्धिभिः ॥ ७८ ॥

ततस्तं मुनिमामन्त्र्य मानी शत्रुजिगीषया ।
राज्यकामः शनैः प्रायात् काम्पिल्यं पार्थिवात्मजः ॥ ७९ ॥

स तत्र नर्त्तकीरूपं कृत्वा रतिमनोरमम् ।
ललिताभिनयैस्तैस्तैः पैरलोकमतोषयत् ॥ ८० ॥

श्रुत्वा नरपतिस्तस्य कौशलं नृत्यवाद्ययोः ।
स्वयं द्रष्टुं सहामात्यैः प्रययौ नाट्यमण्डपम् ॥ ८१ ॥

स तत्र कैशिकी-लीला-ललितं तं व्यलोकयत् ।
अमृताहरणायातं कान्तारूपमिवाच्युतम् ॥ ८२ ॥

तस्याभिनवसौन्दर्य्यं विचार्य्य धरणीधरः ।
शृङ्गारास्वादनक्षीवः प्रधानामात्यमब्रवीत् ॥ ८३ ॥

ཀྱི་མ་མཛེས་སྡུག་ཀུན་རྫོགས་ཤིང་། བསྐུགས་འོས་ལུས་མཆོག་ཧར་པའི་ལུས།
ངོ་མཚར་གར་སྟབས་ཧྲན་པ་ནི། བདག་ཅག་ནོམས་ཀྱི་ཡིད་འཕྲོག་བྱེད། 84

མགོ་རིས་དོ་རའི་ཅེད་འཇོ་མཁར། མེ་ཏ་ཀ་དེ་འདི་ནི་དགབ།
གཉར་དུ་གསར་པའི་ཚོད་རིས་དང་། དབྱིབས་མཛེས་འདི་ནི་ག་ལ་འོང་། 85

འགྱུར་བག་ཤིར་དུ་ལེགས་པའི་རང་བཞིན་གྱིས སྒྲས་ནོམ་བཀྲ་མཛེས་པའི་རིམ་པ་ཡི།
ཚོགས་ནོམས་ཉིད་ཀྱིས་ཉམས་སུ་སྤྱོད་བྱ་ཉམས་ནོམས་ངེས་པར་རྟོགས [illegible]
རྟོགས་པའི་དབུས་སུ་གླུ་ཡི་འགྱུར་གྱིས་ཡང་ཡང་རབ་ཏུ་དང་བ་སྐྲུན་བྱེད་པ།
ཛ་ང་ཡང་དག་བསྒྲགས་པས་ཉེ་བར་སྒྲས་པའི་གླིས་གར་ཀྱི་མ་ཡིད་དག་འགུགས། 86

སྐད་ནི་བརྗོད་པ་ཡོངས་སུ་འཛིན་ཆེ་ཡིད་འོང་རྒྱུད་མང་སྒྲ་ཡིས་དགའ་ལྡན་པ།
སྙིང་སྟོབས་གསལ་བར་འབྱེད་པས་འདར་ཞིང་གཡོ་ལྡན་འཁྱོག་བག་མཛེས་སྡུག
རི་མོའི་གྲགས།

གསང་པོར་བརྗོད་ལ་མངོན་ཕྱོགས་མི་འགྲོགས་ཡིད་འོང་སྟབས་དང་ལྡན་པར་སྒེག་
པར་སྒྲས།

གཟུགས་བཟང་སྨིན་མ་ཟུང་ནི་སྒེག་ཅིང་རོལ་པའི་བསླབ་པས་སྒྲས་པ་ཀུན་དུ་བསྟེན།

ཞེས་དེ་དེ་གདོང་རྩ་སྐྲེས་ལ། མིག་བཀོད་ས་ཡི་བདག་པོ་ཡི།
བཞིན་གྱི་ངོལ་གྱིས་བྲན་པ་ཡི། འདོད་པའི་ཀང་འབྲུང་ཡང་དག་སྐྲེས། 88

དེ་ལ་ཆེ་ན་མེད་ཉིད་མོའི་མཐར། རིན་ཅེན་ཡོངས་རྫོགས་བྱིན་ནས་ནི།
མོ་བྲང་འཁོར་གྱི་ནང་སོང་སྟེ། མི་ཡི་བདག་པོས་བདག་ཉིད་བསམས། 89

अहो सम्पूर्णलावण्या धन्या वरतनोस्तनुः
इयं हरति नश्चेतश्चित्राभिनयशालिनी ॥ ८४ ॥

इयं सा मेनका नूनं स्वर्गरङ्ग-विलासिनी।
अन्यथा नवनेपथ्या कुतः कान्तियमाकृतिः ॥ ८५ ॥

भावा भव्यतरस्वभावरचना वैचित्र्यचारुक्रमैः
आस्वाद्यस्य रसस्य सङ्गततया निष्पादनायोद्यताः।
निष्पन्नस्य मुहुः प्रसाधनविधिर्मध्ये ध्रुवो[1] गीतिभिः
संमूर्छन्मुरजोपरञ्जितमहो नार्य्यं मनः कर्षति ॥ ८६ ॥

वाणी पाद्यपरिग्रहे [2]परिलसद्वीणास्वनामोदिनी
सत्त्वव्यक्तिविभक्तिकम्पतरला तालोन्मुखी मेखला।
आहार्य्यं रचयत्यहार्य्यरुचिरं सौन्दर्य्यरेखासखी
तन्व्या लास्यविलासशिष्यकलनां भ्रूयुग्ममासेवते ॥ ८७ ॥

इति तद्वदनाम्भोजन्यस्तनेत्रस्य भूपतेः।
उद्ययौ वदनस्वेदसिक्तो मदनपादपः ॥ ८८ ॥

दिनान्ते रत्नसम्पूर्णं दत्त्वास्यै पारितोषिकम्।
अन्तःपुरोदरं गत्वा तामेवाचिन्तयन्नृपः ॥ ८९ ॥

१ ध्रुवा in all MSS. २ " परिग्रमत्।

འཁོར་བའི་རྒྱུས་བཞིར་བདེན་མེད་གཟུགས། བཅོས་མའི་འདོད་ཕྱན་ལ་ཡིས་ནི།
མ་བདག་དེ་ཡི་ནང་དག་ཏུ། ནོམ་པར་གནས་ཞིང་མྱོངས་པར་བྱས། 90

འདོད་པས་གཟིར་བ་དེ་ཡིས་ནི། དཔལ་བུ་ཡིས་ནི་ཁྲིམ་དུ་བོས།
ཡོངས་སུ་སྒྱུར་པའི་འགལ་བ་ལ། འཆི་བར་འདོད་ཉམས་ཆགས་པར་བྱེད། 91

གྲགས་པ་མེ་ཏོག་ནོམ་བཀྲ་ཞིང་། སྐྱེ་ཚད་གསུམ་གྱི་འབྲས་ཐུ་ཅན།
མི་བདག་ཕྱོན་པ་ཉམས་དག་གིས། དབང་པོ་མ་བསྡོམས་སྟ་རེ་ཡིན། 92

གླང་པོ་རྗེས་སུ་ཆགས་པ་དྲག་པོའི་དབང་དུ་གྱུར་པ་ལ།
གལ་ཏེ་གླང་མོ་དེ་ཡིས་མྱོངས་པའི་བསྐལ་པ་མ་བྱིན་ན།
ཡོངས་རྫོགས་སྨིན་པས་བྱུང་བའི་དོན་མཐུན་ཡོངས་སུ་དགྲོལ་བྱས་པ།
ཁྲུ་ཡི་མགོན་པོ་ལྷུང་བའི་གཡང་ལ་ངེས་པར་ལྷུང་བ་མིན། 93

དེ་ནས་དཔལ་གྱིས་རྒྱལ་ཁབ་ཏུ། བྲན་ཁོལ་སྣྲུད་པོ་འདུད་པ་ཡི།
རྗེས་སུ་འཇུག་པས་བརྟག་པའི་སྐད། བཅོས་མའི་བུད་མེད་རབ་ཏུ་བཙུག། 94

དབེན་པར་བརྟེན་པ་བདང་བྱས་ཤིང་། གསང་བ་མངོན་པར་འདོད་དེ་ལ།
དུས་ཉི་མཛེས་མའི་གཟུགས་པ་དག་གིས། མགུལ་ནས་འཛིན་ལ་མངོན་ཕྱོགས་གྱུར། 95

དེ་ནས་གཅིད་ནི་རིང་པོའི་སྐད། གུས་པས་མལ་སྟར་འཛོམས་དེ་ལ།
གཞོན་ནུས་གར་མཁན་མ་ཡི་གཟུགས། སྤངས་ནས་འཕྲལ་ལ་རབ་སྤྲས་པ། 96

असत्यरूपा तस्यान्तर्विश्रान्ता कूटकामिनी ।
चक्रे संसारमायेव वामा मोहं महीपतेः ॥ ९० ॥

आनिनाय स तां स्वैरं सदनं मदनातुरः ।
परिणामविरोधीनि स्पृहयन्ति मुमूर्षवः ॥ ९१ ॥

यशःपुष्पप्रकाराणां त्रिवर्गफलशालिनाम् ।
परशुर्न्दपवृक्षाणामिन्द्रियाणामनिग्रहः ॥ ९२ ॥

नैवावटे पतति पातिनि यूथनाथः
सम्पूर्णदानपरिपूरितभृङ्गसार्थः ।
सा वन्धकी यदि करोति न कुञ्जरस्य
गाढ़ानुरागविवशस्य विमोहदीक्षाम् ॥ ९३ ॥

ततः स्वैरं गृहं राज्ञश्चेटकैः कूटकामिनी ।
छन्दानुवृत्तिभिर्मूढैर्विनाशाय प्रवेशिता ॥ ९४ ॥

विविक्ते त्यक्तधैर्यस्य तस्य गाढ़ाभिलाषिणः ।
बभूव कान्तारूपेण कालः कण्ठग्रहोन्मुखः ॥ ९५ ॥

ततस्तं दीर्घनिद्रायै शय्यामारूढ़मादरात् ।
विहाय नर्त्तकीरूपं कुमारः सहसाब्रवीत् ॥ ९६ ॥

ཁྱོད་ཀྱི་མོངས་སྤྱོད་ལ་ཆགས་ཤིང་། སྨན་བླའི་མཛད་ལ་ལྟོས་མེད་པས།
ལྟར་ཅིག་སྤྱོད་བྱ་རྒྱལ་སྲིད་ནི། གཅིག་པུ་ཡིས་ནི་ཇི་ལྟར་སྤྱོད།། 97.

མི་བཟད་ཉོན་མོངས་ཚ་གཏེར་དུ། སྐྱོན་མེད་ང་ནི་ཁྱོད་ཀྱིས་འཕངས།
དེ་ཡི་ལོ་ལན་སེམས་བྱེད་བདག། རང་གི་ལས་ནི་སྤྱོད་པས་ཐར།། 98

ཞེས་བརྗོད་དེ་ཡིས་མི་བདག་བཅིངས། རྒྱལ་སྲིད་རབ་ཏུ་རྒྱས་པ་ཐོབ།
སྐྱེ་བོ་འི་ཚོགས་ནི་དབུགས་ཕྱུང་སྟེ། སྲིད་ལྡན་རབ་ཏུ་ཞི་བར་བྱས།། 99

གནས་ཐོབ་དེ་ཡི་རང་ཉིད་ཀྱིས། གནོད་པ་དྲག་པོ་སེམས་བྱེད་ཅིང་།
སྤྲ་དྲི་བརྩེ་མེད་ཁྲོ་བ་ཡིས། མི་ཡི་བདག་ལ་རྡོ་བ་འཕངས།། 100

སྨན་བླ་བསད་པས་ཆགས་པ་ཡི། ཁྲག་དང་སྤགས་བཞིན་དཔལ་འབྱོར་དེ།
སྤྱད་ནས་གཞོན་ནུ་སྐན་དངགས་མཁན། ལུས་ཀྱི་མཐུག་ཏུ་དཀྱིལ་བར་སོང་།།
101

དེ་ཉིད་ང་ཡིན་སྟོང་ཕྲག་ལོར། ལས་ཀྱི་སྡིག་པ་དེ་སྤྱད་ནས།
སྡིག་པ་ཟད་ནོད་ད་ལྟ་ཡང་། ཁང་པའི་མཐོ་བོ་ལོངས་སུ་སྤྱད།། 102

སྐྱེ་བའི་འཁོར་མོར་རིམ་གྱིས་ཡོངས་འཛིན་རྒྱུད་དག་གིས་ནི་སྨིན་བྱས་ཤིང་།
ཕྱིན་ས་སྐབས་དང་ཚེ་དང་ཞིང་དང་རྡོ་ཡི་སྙིང་པོ་འི་དབུས་སྐྱེས་ཀྱང་།།
སྣ་ཚོགས་རི་ཡི་ཡོ་བྱེད་ལུས་ཀྱི་སྟོད་ནི་དེ་དང་དེ་སྤྱད་དེ།
སྐྱེས་བུའི་ལས་ཀྱི་ལྷག་མ་སྐལ་བ་གནོད་པ་ཡིས་ཀྱང་གཏོང་མི་འགྱུར།། 103

भोगलुब्धेन भवता भ्रातृस्नेहानपेक्षिणा ।
सहभोग्यमिदं राज्यं कथमेकेन भुज्यते ॥ ९७ ॥

निर्दोषः क्लेशजलधौ क्षिप्तोऽहं विषमे त्वया ।
स्वकर्मयोगादुत्तीर्णस्तत्प्रतीकारचिन्तकः ॥ ९८ ॥

उक्त्वेति बद्धा नृपतिं प्राप्तं राज्यमवाप्य सः ।
लुब्धप्रशमनं चक्रे जनताश्वासनेन सः ॥ ९९ ॥

स संप्राप्तपदस्तीव्रं चिन्तयन् स्वपराभवम् ।
शिलां प्रभाते चिक्षेप नृपतेर्मन्युनिष्कृपः ॥ १०० ॥

तां भ्रातृबधसंसक्तरक्तसिक्तामिव श्रियम् ।
भुक्त्वा कविकुमारोऽपि देहान्ते नरकं ययौ ॥ १०१ ॥

सोऽहं वर्षसहस्राणि भुक्त्वा तत्कर्मपातकम् ।
प्रक्षीणकिल्बिषोऽप्यद्य पादाङ्गुष्ठे परिक्षतः ॥ १०२ ॥

जन्मावर्त्तक्रमपरिचयैः सन्ततैः पच्यमानम् ।
पश्चाद्यातं स्थलजलतरुग्रावगर्भान्तरेऽपि ।
तैस्तैर्नानारसपरिकरैः कायपाचे स्वभुक्तम् ।
कल्पापायैरपि न पुरुषः कर्मशेषं जहाति ॥ १०३ ॥

དེ་སྐད་སྐྱེ་བ་གཞན་གྱི་སྤྱོད། བཅོམ་ལྡན་འདས་ཀྱིས་གསུངས་ཐོས་ནས།
དགེ་སློང་ཀུན་གྱིས་ལས་ཀྱི་རྒྱུད། བསྒོམ་པར་བྱ་བ་མིན་པར་ངེས།། 104

ཞེས་པ་དགེ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པ་
དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་གཞོན་ནུ་སྐྱན་དངགས་མཁན་གྱི་
རྟོགས་པ་བརྗོད་པའི་ཡལ་འདབ་སྟེ་དྲུག་ཅུ་ཙ་དྲུག་པའོ།།

इत्यन्यजन्मचरितं श्रुत्वा भगवतोदितम् ।
अलङ्घ्यां मेनिरे सर्व्वे भिक्षवः कर्म्मसन्ततिम् ॥ १०४ ॥

इति क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्वावदानकल्पलतायां
कविकुमारावदानं षट्षष्टितमः पल्लवः ॥

ཨཝ་འདན་དྲུག་ཅུ་ཙ་བདུན་པ།

དགེ་འདུན་སྐྱུངས་ཀྱི་རྟོགས་བརྗོད་ནི།

འཁོར་བ་ཡངས་པའི་མྱ་ངམ་ལམ་ཆེན་རབ་མང་ཉོན་མོངས་དྲག་པོས་གདུང་བྱེད་པ།
ཡོངས་སུ་རྫོགས་པའི་བསོད་ནམས་གཏེར་གྱུར་དམ་ཆོས་རྟོགས་ཤིང་ཡེ་ཤེས་མཆོག་དང་ལྡན།
ཟླ་མས་ཉེར་བསྟན་རབ་ཏུ་རྒྱས་པའི་མཐུ་ཐོབ་བདག་ཉིད་ཆེན་པོ་གང་དག་གིས།
ཁྲིམས་ཀྱི་ཁྲིམས་སུ་རྩེ་བ་ལྟ་བུས་ཡང་དག་རྣལ་འབྱོར་དེ་དག་བསྔགས་པར་འོས།། 1

མཉམ་ཡོད་དག་ཏུ་སྤྱོན་བྱུང་བ། ཁྲིམས་ཀྱི་བདག་པོ་སངས་རྒྱས་སྐྱུང་།
གང་གི་ཁྲིམས་ཀྱི་དཔལ་སྐྱུག་ནི། སྐྱོང་བའི་ཚོགས་ཀྱིས་ཉེར་མཁོར་གྱུར།། 2

གང་ཞིག་ཡིད་སྤྱོད་རབ་དང་བ། དགེ་བའི་སླད་དུ་བསླབ་པའི་གནས།
རབ་ཏུ་དང་བའི་དགེ་སློང་མ། ཤཱ་རིའི་བུ་ཡིས་དམ་པར་བྱས།། 3

དེ་སྨྲས་དམ་པའི་ཀུན་སྤྱོད་ཅན། རིག་གནས་ཀུན་ལ་རྣམ་པར་མཁས།
ཡོན་ཏན་མཚན་ཉིད་ཡང་དག་རྫོགས། དགེ་འདུན་སྐྱུང་ཞེས་བྱ་བར་གྱུར།། 4

ནམ་ཞིག་ཁྱིམ་དུ་ཤཱ་རིའི་བུ། འོངས་ཚེ་མ་ཡིས་དེ་ལ་སྨྲས།
བུ་ཁྱོད་མངལ་ན་གནས་པ་ན། འདི་ཡི་ཉེ་གནས་སུ་དབ་བཅས།། 5

सप्तषष्टितमः पल्लवः ।

सङ्घरक्षितावदानम् ।

धन्यास्ते परिपूर्णपुण्यनिधयः सद्धर्मसंबोधिनः
ज्ञानोदग्रगुरूपदेशमहिमप्राप्तप्रभावोदयाः ।
गेहप्राङ्गणलीलया बहुतरक्लेशोग्रसन्तापकृत्
यैः संसारविसारि-मारव-महामार्गः समुल्लंघ्यते ॥ १ ॥

पुराभवद्गृहपतिः श्रावस्त्यां बुद्धरक्षितः ।
अर्थिसार्थोपकरणगुर्व्वो यस्य गृहश्रियः ॥ २ ॥

यः प्रसन्नमनोवृत्तिः कुशलाय प्रसादिना ।
कृतः शिक्षापदोत्सृष्टः शारिपुत्रेण भिक्षुणा ॥ ३ ॥

संघरक्षितनामाभूत् संपूर्णगुणलक्षणः ।
पुत्रस्तस्य सदाचारः सर्व्वविद्याविचक्षणः ॥ ४ ॥

तं कदाचिद्गृहायाते शारिपुत्रे पिताब्रवीत् ।
त्वमुपस्थायकः पुत्रो गर्भस्थोऽस्य प्रतिश्रुतः ॥ ५ ॥

དེ་སྐད་ད་ནི་བདག་གི་ཚིག། དེ་ནི་བདེན་པར་བྱ་བར་འོས།
པ་ལ་བུ་ལོན་མེད་བྱེད་པའི། བུ་བཟང་བསོད་ནམས་དབང་གིས་འགྱུར།། 6

དེ་སྐད་པ་ཡིས་ཡང་དག་བསྟན། དགེ་འདུན་སྡུང་འདི་རབ་དགའ་སྟེ།
ཤཱ་རིའི་བུ་ཡི་རྗེས་འབྲང་ཞིང་། རིམ་གྲོ་ཡོངས་སུ་སྐྱོང་བར་གྱུར།། 7

དེ་ནས་དེ་ཡིས་རབ་བྱུང་སྟེ། ཀུན་སྤྱོད་དང་ནི་བསླབ་པ་ལ།
ཆོས་ཀྱི་ཕུང་ནི་བཞི་པོ་དག། མ་ལུས་དེ་ཡི་ཁ་འདོན་སྦྱངས།། 8

དེ་ནས་ནམ་ཞིག་ཚོང་པ་ནི། མཚུངས་པར་སྐྱེས་པའི་གྲོགས་པོ་དག།
བརྒྱ་ཕྲག་ལྔ་ཡིས་ཆུ་གཏེར་ལ། ལྷན་ཅིག་འགྲོ་བར་གསོལ་བཏབ་སྟེ།། 9

དེ་དག་དགེ་བ་སེམས་བྱེད་པས། འཇིགས་པ་དག་ལ་བརྟན་བསྐྱེད་པ།
ཁྲ་མའི་བཀའ་ནི་བཟུང་བྱས་ཏེ། གཟིངས་ལ་རབ་ཏུ་ཞོན་པར་གྱུར།། 10

དེ་ནས་གཟིངས་དེ་ཆུ་གཏེར་གྱི། དབུས་སུ་ཡང་དག་འགགས་གྱུར་ཅིང་།
ཚོང་པའི་དོན་མཐུན་ཚོ་ངེ་དག། སྐྲགས་ཆེ་ཆུ་ལས་ཚིག་དྲག་པ།། 11

གལ་ཏེ་གཟིངས་འདི་ཁྲིད་ཅག་རྣམས། གྲོལ་བར་འདོད་པ་དེ་ལྟ་ན།
དགེ་འདུན་སྡུང་འདི་ཆུ་ལ་ནི། ཕྱུར་པ་ཉིད་དུ་འཕང་བར་མཛོད།། 12

དེ་ཐོས་སྲོག་ལ་ཞེ་ཆོས་ཆེ། དེ་དག་རྣམས་ལ་བློ་འདི་བྱུང་།
ཤི་བར་གྱུར་པ་མཆོག་ཡིན་གྱི། དགའ་བའི་གྲོགས་པོ་གསོད་པ་མིན།། 13

तस्मात्तदधुना सत्यं कर्तुमर्हसि मे वचः ।
पुण्यैर्भवन्ति सत्पुत्राः पितुरानृण्यकारिणः ॥ ६ ॥

इति पित्रा समादिष्टः प्रहृष्टः संघरक्षितः ।
अनुगः शारिपुत्रस्य परिचर्य्यापरोऽभवत् ॥ ७ ॥

ततः प्रव्राजितस्तेन समुदाचारशिक्षया ।
अध्यापितः स निखिलं धर्मागमचतुष्टयम् ॥ ८ ॥

ततः कदाचिद्वणिजां मित्राणान्तुल्यजन्मनाम् ।
शतैः पञ्चभिरम्भोधिगमनेन सहार्थितः ॥ ९ ॥

आरुरोह प्रवहणं तेषां कुशलचिन्तकः ।
भयेषु धैर्य्यजननं गृहीत्वा शासनं गुरोः ॥ १० ॥

अथाब्धिमध्ये संरुद्धे तस्मिन् प्रवहणे क्षणम् ।
साक्रन्दे वणिजां सार्थे प्रोच्चचार वचोऽम्भसः ॥ ११ ॥

यदि प्रवहणस्यास्य मुक्तिर्युष्माकमीप्सिता ।
तदेष क्षिप्यतां क्षिप्रं सलिले संघरक्षितः ॥ १२ ॥

श्रुत्वैतत् प्राणसन्देहे तेषामेकाभवन्मतिः ।
वरन्निधनमेवास्तु न तु साधुसुहृद्वधः ॥ १३ ॥

དེ་དག་མི་བཟད་ཐེ་ཚོམ་ལ། བརྗེ་བ་ཡིས་ནི་བསྲུང་བརྩོན་པས།
ཆུ་གཏེར་འཁྲུགས་པར་དགེ་འདུན་སྐྱུང་། རང་གི་བདག་ཉིད་རབ་ཏུ་འཕངས།། 14

དེ་ནས་ཀླུ་ཡི་གནས་སུ་ཕྱིན། དེ་ནི་ཀླུ་ཡིས་གསོལ་བཏབ་དེ།
རྫོགས་སངས་རྒྱས་ཀྱི་མཆོད་རྟེན་ལ། མཆོད་པར་ཕྱག་འཚལ་མཆོད་བསྐྱབས་
ནས།། 15

བསམ་པས་ཕྲ་རིས་མཐོང་དབྱུགས་དང་། སོ་རིག་དུག་ལྡར་དེ་དག་ལ།
ཞིགས་པའི་སྤྱོད་ཚུལ་མཐོང་འདོད་པའི། ཆོས་ནི་རབ་ཏུ་བསྟན་པ་མཛད།། 16

ཆགས་བྲལ་དྲག་པོའི་ཡིད་འབྱུང་གིས། རང་ཡུལ་འགྲོ་བར་འདོད་པ་དེ།
ཀླུ་རྣམས་ཀྱིས་ནི་ཚོང་པ་ཡི། གཟིངས་ལ་སྐད་ཅིག་ཉིད་ཀྱིས་བཀོད།། 17

འཇིག་རྟེན་གཞན་ལས་འོངས་པ་བཞིན། དེ་དག་དགའ་བ་ཡང་དག་ཐོབ།
གཟིངས་ནི་ཕྱིར་ལ་ལོག་གྱུར་ནས། རྒྱ་མཚོ་ཆེན་པོའི་ངོགས་སུ་ཕྱིན།། 18

རང་གི་འདོད་པས་དེ་དག་རྣམས། ཤིན་ཏུ་རིངས་པར་བགྲོད་པ་ཡིས།
དགེ་འདུན་སྐྱུང་ནི་བྱེ་མ་ཡི། ངོགས་སུ་གཅིག་ཏུ་སོང་བ་བརྗེད།། 19

དེ་ནས་དོན་མཐུན་སོང་ཆེ་སད། སྤུ་རྡོ་མི་མེད་ཕྱོགས་རྣམས་སུ།
ལྷ་ཞིང་གྲོགས་དང་བྲལ་བ་ཡིས། ཆགས་བྲལ་བློ་ཅན་རིས་བསམས་པ།། 20

ཀྱི་མ་མགྲོན་དང་ཉམས་པ་ཅན། དྲི་ཟའི་གྲོང་ཁྱེར་ལྟ་བུ་ཡི།
སྙིང་སྡུག་གཅེས་དང་འགྲོགས་པ་བདག། བྲལ་ན་ཉམས་པར་རྨོངས་པར་བྱེད།། 21

विषमे संशये तेषां कृपया रक्षणोद्यतः ।
चिक्षेप स्वयमात्मानं क्षुब्धाब्धौ संघरक्षितः ॥ १४ ॥

स नागनिलयं प्राप्तस्तत्र नागैरथान्वितः ।
विधाय पूर्व्वसंबुद्ध-वृद्धचैत्याभिवन्दनम् ॥ १५ ॥

दृष्टिश्वासरदस्पर्शविषाणां चिन्तया कृशः ।
सुचिराभिमतान्तेषां विदधे धर्म्मदेशनाम् ॥ १६ ॥

तीव्रारतिसमुद्विग्नः स्वदेशगमनोत्सुकः ।
स नागैर्वणिजामेव न्यस्तः प्रवहणे क्षणात् ॥ १७ ॥

ते प्रहृष्टाः समासाद्य परलोकादिवागतम् ।
प्रत्यावृत्तप्रवहणास्तीरं प्रापुर्महोदधेः ॥ १८ ॥

स्वगृहोत्कण्ठया तेषां व्रजतामतिसत्वरम् ।
निद्रालुर्वालुकाकूले विस्मृतः संघरक्षितः ॥ १९ ॥

गते सार्थे प्रबुद्धोऽथ प्रभाते विजना दिशः ।
पश्यन् सुहृद्विरहितः प्रदध्यौ स विषण्णधीः ॥ २० ॥

अहो दृष्टाश्च नष्टाश्च गन्धर्वनगरोपमाः ।
विमोहयन्ति विरहे सुहृद्बन्धुसमागमाः ॥ २१ ॥

ས་ཁར་ཉ་གཉེར་འཕར་བ་ལྷ་བྲུར་རབ་ཏུ་གཡོ་བའི་མཛེས་སྡུག་གྲོགས།
མི་རྣམས་དག་ལ་བརྫུན་གྱི་ཡིད་བརྟན་བརྟན་པར་གནས་པའི་འཆིང་བ་སྒྲུབ།།
རང་གི་སྐྱེ་བོ་དང་བྲལ་མལ་དུ་ཉལ་ཞིང་དེ་བཞིན་ངེས་པར་མཆིས།
ཀུན་ཏུ་ཆགས་པ་དགེ་དང་མི་དགེའི་ལས་དང་ལྡན་ཅིག་སྤྲོག་ཆགས་རྒྱུ།། 22

བརྟན་པའི་བློ་ཡིས་འདི་བསམས་ཏེ། ཡུལ་གྱི་ལམ་ནས་འགྲོ་བ་དེས།
དཔལ་གྱིས་སྐྱེ་བོ་འི་བསམ་པ་བཞིན། མཐའ་མེད་སྣ་ལའི་ནགས་ཚལ་སླེབ།། 23

དེ་ནས་དེར་ནི་ཁང་བཟང་དང་། ཁང་པ་རིན་ཆེན་ལས་འབྲུངས་པ།
གཙུག་ལག་ཁང་ཆེན་མངོན་གྱུར་ཏེ། དགེ་མཚན་གཟུགས་དང་ལྡན་པ་བཞིན།། 24

ཁྲི་དང་མལ་སྟན་ལེགས་བཤམས་པ། དེར་ནི་དགེ་སློང་དགེ་འདུན་ནི།
ཆོས་གོས་མཛེས་པ་ཞི་བ་ཡི། མཚན་ཉིད་ཉམས་པ་མེད་པ་མཐོང་།། 25

དེ་ནས་དེ་དག་གིས་མགྲོན་བསྒྲུབས། དེར་ནི་དེ་ཡིས་སྟན་དག་བརྒྱན།
ཟས་དང་བཀུར་སྟི་ཉིད་གྱུར་ནས། སྐད་ཅིག་ངལ་བསོས་ཐོབ་པར་གྱུར།། 26

དེ་ནས་དགེ་སློང་རྣམས་དག་གིས། ཟས་ཀྱི་དུས་ལ་བབ་པའི་ཚེ།
མདུན་དུ་ལྷུང་བཟེད་བསྟན་བྱས་པ། ཐོབ་ཆེན་པོ་ཉིད་དུ་གྱུར།། 27

གཙུག་ལག་ཁང་དེ་མི་སྣང་བར། དེ་དག་ཐོ་ཆེན་མཚོན་ཆ་ཡིས།
པན་ཚུ་མགོ་བོ་རྣམས་བཅོམ་ནས། ས་གཞི་ཁྲག་གིས་བྲན་པར་བྱས།། 28

तरुणशफरोत्फालालोलाः परप्रियसङ्गमा
विदधति नृणामास्थामिथ्यास्थिरस्थितिबन्धनीम् ।
स्वजनरहितः शेते गर्भे तथैव विपद्यते
विचरति सहासक्तैर्जन्तुः शुभाशुभकर्मभिः ॥ २२ ॥

इति ध्यात्वा धिया धीरः स व्रजन् विषमाध्वना ।
जनचिन्तामिवानन्तां प्राप शालाटवीं शनैः ॥ २३ ॥

ततस्तत्र समुद्भूतरत्नप्रासादमन्दिरम् ।
महाविहारमद्राक्षीत् स मूर्त्तमिव कौतुकम् ॥ २४ ॥

स्वास्तीर्णासनपर्य्यङ्के तस्मिन् रुचिरचीवरम् ।
ददर्श संघं भिक्षूणामक्षुण्णशमलक्षणम् ॥ २५ ॥

ततस्तैर्विहितातिथ्यः स तत्रालंकृतासनः ।
लब्धभोजनसत्कारः क्षणं विश्रान्तिमाप्तवान् ॥ २६ ॥

भिक्षूणामथ संप्राप्ते भोजनावसरे पुरः ।
सज्जीकृतानि पात्राणि स्थूलमुद्गरतां ययुः ॥ २७ ॥

विहारेऽन्तर्हिते तस्मिंस्ते महामुद्गरायुधाः ।
मिथः शिरांसि निर्भिद्य चक्रुः क्ष्मां शोणितोक्षिताम् ॥ २८ ॥

ཟས་ཀྱི་དུས་ནི་འདས་པ་ན། །གཙུག་ལག་ཁང་ཡང་མཐོང་གྱུར་ཞིང་།
དེ་བཞིན་དགེ་སློང་དེ་དག་རྣམས། །རབ་ཞི་ལྡན་པར་ཉལ་དུ་གནས།། 29

ངོ་མཚར་དེ་མཐོང་ཡ་མཚན་ཅན། །དེ་ཡིས་དེ་དག་རྣམས་ལ་དྲིས།
ཟས་ཀྱི་དུས་སུ་རྩོད་པ་འདི། །ཁྱེད་ཅག་རྣམས་ལ་ཅི་སྐད་བྱུང་།། 30

དེ་ལ་དེས་སྨྲས་བདག་ཅག་གིས། །སྐྱེ་བ་སྔ་མར་ཟས་དུས་སུ།
གཙུག་ལག་ཁང་དུ་རྩོད་པ་བྱས། །ལས་དེའི་འབྲས་བུ་འདི་དག་གོ།། 31

དེ་དག་ཐོས་ནས་དེ་ནས་དེ། །སོང་བས་གཞན་དུ་དེ་ལྟ་ཡི།
གཙུག་ལག་ཁང་གཞན་དཀར་བ་ནི། །རབ་ཏུ་འཁྲུངས་པར་གྱུར་པ་མཐོང་།། 32

དེ་ནས་དེར་ཡང་ཟས་ཀྱི་ཚེ། །དགེ་སློང་རྣམས་ཀྱི་མདུན་དུ་ཟས།
ལྕགས་ཀྱི་ཁ་བ་ཉིད་གྱུར་པ། །མཐོང་གས་དེ་དག་ལ་དེ་དྲིས།། 33

དེ་ལ་དེས་སྨྲས་སྔོངས་པ་ལས། །དགེ་སློང་འོངས་པའི་ཟས་ཀྱི་གེགས།
དགེ་སློང་ངན་པའི་བདག་ཉིད་ཅན། །བདག་ཅག་རྣམས་ཀྱིས་ཕྱིན་ཆེ་བྱས།། 34

དེ་ཐོབ་དེ་ནས་སོང་གྱུར་པ། །དེ་ཡིས་གཞེར་ཞིང་མཛེས་པའི་གནས།
གཙུག་ལག་ཁང་ནི་གསུམ་པ་དག །དགེ་སློང་གིས་གང་མདུན་དུ་སོང་།། 35

དགེ་སློང་རྣམས་ཀྱི་ཟས་ཀྱི་ཚེ། །དེ་ཡང་ཚིག་ཅིང་སྐྲར་ཡང་བྱུང་།
དེ་མཐོང་ཡ་མཚན་གྱུར་པ་ཡིས། །འཆིག་པའི་རྒྱུ་ནི་ཚོགས་ལ་དྲིས།། 36

आहारकालेऽतिक्रान्ते विहारेऽभ्युदिते पुनः ।
स्वस्थास्ते भिक्षवस्तस्युस्तथैव प्रशमान्विताः ॥ २९ ॥

स तदाश्चर्य्यमालोक्य तान् प्रपच्छ सविस्मयः ।
भक्तकाले कलिः कस्माद् युष्माकमयमुद्गतः ॥ ३० ॥

तमवोचत ते ऽस्माभि र्विहारे पूर्व्वजन्मनि ।
भक्तकाले कृतं युद्धं तस्यैतत् कर्म्मणः फलम् ॥ ३१ ॥

ते तान् बभाषिरे मोहादागन्तूनां दुरात्मभिः ।
भक्तविघ्नः कृतोऽस्माभिः भिक्षूणां भिक्षुभिः पुरा ॥ ३२ ॥

एतदाकर्ण्य स ततो ज्ञात्वा पश्यन्नवं पुनः ।
तृतीयं रुचिरावासं विहारं भिक्षुभिर्व्वृतम् ॥ ३३ ॥

भिक्षुभक्तक्षणे तच्च निर्दग्धं पुनरुत्थितम् ।
दृष्ट्वा तं विस्मितः सङ्घमपृच्छद्दाहकारणम् ॥ ३४ ॥

ते तमूचुः पुरास्माभिः भिक्षुभिर्भिक्षुमत्सरात् ।
आदीपितः क्रौर्य्यरतैः विहारः पूर्व्वजन्मनि ॥ ३५ ॥

श्रुत्वैतत्स ततो गत्वा ददर्शान्यच निश्चलान् ।
स्तम्भकुशहलाकारान् मार्जनीरज्जुसन्निभान् ॥ ३६ ॥

དེ་ལ་དེས་སྨྲས་དགེ་སློང་ལ། །ཕྲག་དོག་ལས་སྤྱོད་གཙུག་ལག་ཁང་། །
སྤྱོད་ཀྱི་སྒྲིབ་བར་གདུག་པ་ལ། །དགའ་བ་བདག་ཅག་རྣམས་ཀྱིས་བསྒྲིགས།། 37

དེ་གྲོབ་དེ་ནས་སོང་བ་དེས། །གཞན་དུ་གསོ་མེད་ཀ་བ་དང་། །
རྩེག་པ་འཕྲས་བུའི་རྣམ་པ་ཅན། །ཕྱུགས་ན་ཕྲག་པར་མཚོངས་པ་དང་།། 38

ཁྲི་སོགས་གདུན་ནི་བྲག་པ་དང་། །རྣལ་མའི་ཕྱག་དང་རྣམ་གཉིས་བྱུར། །
ཉལ་ཞིང་སེམས་ལྡན་བདེ་མེད་པའི། སེམས་ཅན་སྡིང་སྟོབས་མཆོག་གིས་མཐོང་།།
39

དེ་མཐོང་འགྲོ་བ་དེ་ཉིད་ཀྱིས། །དཀའ་ཐུབ་དྲག་ལྡན་ཐུབ་པ་ནི། །
བརྒྱ་བྱིན་ལྷ་ཡིས་བསྟན་པ་ཡིས། བསོད་ནམས་དཀའ་ཐུབ་ནགས་ཚལ་ཐོབ།། 40

དེ་དག་གིས་དེ་རིང་པོ་ནས། །མཐོང་ནས་པན་ཚུན་ངེས་པར་བྱས། །
བདག་ཅག་རྣམས་ཀྱི་འདི་ལ་གནས། །འདི་སྤྱིན་སྟན་པར་སྨྲ་མི་བྱ།། 41

ཤཱཀྱའི་སློབ་མ་རང་བཞིན་གྱིས། །མང་བརྗོད་ཕེབས་པར་སྨྲ་བྲ་མིན། །
ཞེས་པའི་གྲོས་ནི་རབ་བསྒྲུབས་ཏེ། །ཐུབ་པ་དེ་དག་རབ་ཏུ་གནས།། 42

དེ་དག་གིས་དེར་གནས་མ་བྱིན། །དེ་ཡིས་ཉིན་མོ་ཟད་ཚེ་འཁྲུམ། །
འདས་སྐྱེས་མཛོད་ནི་འཕྲམས་པ་ཡིས། །ཀང་དྲུག་རི་བ་ཉམས་པ་བཞིན།། 43

ཐུབ་པ་གཅིག་གིས་དེ་ལ་ནི། །མཚན་མོ་ཁྱོད་ནི་མི་སྨྲ་བར། །
གནས་པར་བྱ་ཞེས་རབ་བརྗོད་ནས། །ཞག་སར་བཞི་གནས་སྤོང་པ་བྱིན།། 44

खट्वाद्युलूखलस्थूलांस्तन्तुभेयान् द्विधागतान् ।
सत्त्वान् सत्त्ववतामग्र्यः सुप्तचैतन्यनिःसुखान् ॥ ३७ ॥

स तान् दृष्ट्वा व्रजन्नेव पुण्यं प्राप तपोवनम् ।
सेवितं तीव्रतपसां मुनीनां पञ्चभिः शतैः ॥ ३८ ॥

ते तं दूरात् समालोक्य चक्रिरे निश्चयं मिथः ।
अस्य दातव्यमस्माभिर्न स्थानं न प्रियं वचः ॥ ३९ ॥

शाक्यशिष्यो न संभाष्यो बहुजल्पः स्वभावतः ।
इति संविदमाधाय ते तस्थुर्मौनिनः परम् ॥ ४० ॥

तैरदत्ताश्रयस्तत्र स बभ्राम दिनक्षये ।
बद्धकोशैर्विनष्टाशः पङ्कजैरिव षट्पदः ॥ ४१ ॥

मुनिरेकस्तु वासाय तस्य शून्यां कुटीं ददौ ।
त्वया मौनवता रात्रौ स्थातव्यमिति संविदा ॥ ४२ ॥

तत्र तैरकृतातिथ्यं तं क्षपाक्षयकारिणम् ।
ऊचे शयानमभ्येत्य शनैराश्रमदेवता ॥ ४३ ॥

उत्तिष्ठ साधो सौजन्यात् कुरु मे धर्मदेशनाम् ।
सद्धर्मवादिनां लोके प्रथमोऽसि मे मतः ॥ ४४ ॥

ཞེས་དེས་གསོལ་བཏབ་ཐུབ་པ་དེས། གཙོ་བསྒྲུངས་དེ་ལ་རབ་སྨྲས་པ།
མ་མ་ཁྲོད་དང་ཀོ་བོ་ཡིས། ངེས་པར་འཕྲིན་པ་ཅི་སྐད་སྤྲུལ།། 45

གནས་དེར་བདག་ལ་ཐུབ་པ་ཡིས། མི་སྨྲ་བ་ཡི་དམ་ཚིག་བྱས།
དེ་ལས་འདས་པར་གྱུར་ནས་བདག། ངེས་པར་འདི་ཡིས་འཕྲིན་པར་འགྱུར།། 46

ཞེས་སྨྲ་དེ་ལ་གསུམ་པ་ཡིས། དེ་ཡིས་མང་དུ་གསོལ་བཏབ་སྟེ།
བྲམ་ཟེས་རྗེས་སུ་གནང་བ་ཡིས། ཆོས་ནི་སྨྲ་བར་ཡང་དག་བརྩམས།། 47

རྒྱུན་དུ་ལུས་ནི་གདུང་བར་བྱེད་པ་ངེས་པ་བརྟུལ་ཞུགས་མིན།
སྐྱེ་བོ་མེད་པའི་དཀའ་ཐུབ་ནགས་ཚལ་དག་པར་བྱེད་པ་མིན།
བརྒྱུང་དཀའི་རལ་པ་བཞུས་པ་ཡོངས་འཛིན་སྐྱེས་བུ་རྣམས་དག་གིས།
ཆགས་པས་ཡོངས་འདྲིས་སེམས་ནི་ཡོངས་སུ་གདུང་བར་བྱེད་པ་ཡིན།། 48

ནགས་སུ་འབྲས་བུ་ཟ་བའི་སྤྲེའུ་འདི་དག་རྣམས་དང་ནི།
ལྡོན་པ་འདབ་མ་ཤིང་ཤུན་དང་བཅས་རལ་ཚོགས་ལྡན་པ་དང་།
འཇིག་རྟོགས་ཆུ་ནང་དུ་ཆགས་ཅི་མེད་རྣམས་ཀྱང་འགྲོ་བ་མིན།
རབ་ཞི་སྐྱོངས་པ་རྣམས་ཀྱིས་དཀའ་ཐུབ་ཡོ་བྱད་བརྟེན་པ་ཉིད།། 49

ཐལ་བས་དཀར་བའི་གླང་པོ་དང་ནི་ལྡིང་དག་འཕུང་བའི་སྤྲུལ་རྣམས་དང་།
ནགས་ན་ཞེན་པའི་རི་དྭགས་རྣམས་དང་ཐང་ལ་ཉལ་བའི་གཟུངས་མོ་དང་།
འབྲས་བུ་ཟ་བའི་ནེ་ཙོ་དང་ནི་གོས་མེད་རྗོན་པ་རྣམས་ཀྱིས་ཀྱང་།
ཡུལ་ལ་ཆགས་པ་མ་བཏང་རབ་ཏུ་ཞི་བ་འགའ་ཡང་རྟོགས་མི་འགྱུར།། 50

इत्यर्थितस्तया मौनी स तां प्राह लघुस्वनः ।
मातर्निष्कासनायैव त्वं मे केनापि निर्म्मिता ॥ ४५ ॥

अस्मिन् मे मुनिना मौनसमयः संश्रयः कृतः ।
निष्कासयति मामेष तद्व्यतिक्रमकारिणम् ॥ ४६ ॥

इति ब्रुवाणः प्रणयाद्वहुशः स तयार्थितः ।
ब्राह्मणानुमतं धर्म्मं वक्तुं समुपचक्रमे ॥ ४७ ॥

नैव व्रतानि तनुशोधनसाधनानि
नो पावनानि विजनानि तपोवनानि ।
पुंसां जटाजिनपरिग्रहदुर्ग्रहाणाम्
चेतः स्पृहापरिचितं परिशोधयन्ति ॥ ४८ ॥

एते वने फलभुजः कपयो न मुक्ताः
वृक्षाः सवल्कलपलाशजटासटाश्च ।
अन्तर्जलप्रणयिनस्तिमयश्च तीर्थे
मिथ्यातपःपरिकरः प्रशमोज्झितानाम् ॥ ४९ ॥

न भूतिधवलैरिभैः पवनपायिभिः पन्नगैः
वनव्यसनिभिर्म्मृगैः सललकैः स्थलीशायिभिः ।
फलप्रणयिभिः शुकैरपि निरम्बरैर्लुब्धकैः
अमुक्तविषयस्पृहैरधिगता प्रशान्तिः क्वचित् ॥ ५० ॥

ཞེས་པ་དེ་ཡི་ཚིག་ཐོས་དེ། ཡ་མཚན་བཅས་པའི་ཐུབ་རྣམས་ཀྱང་།
དེ་ལ་གུས་པ་མངོན་ཕྱོགས་དེ། ཀུན་གྱིས་ཡོངས་སུ་བསྐོར་ནས་གནས།། 51

དེ་ཡི་བསམ་པ་འཁོར་བར་ནི། ཡོངས་སུ་བསྐོར་བའི་ཆགས་པ་འདི།
ངེས་པར་བརྟན་གྱི་བརྡུལ་ཞུགས་ཀྱིས། རྒྱུན་དུ་ཉོན་མོངས་གདུང་བ་སྤྱོད། 52

མི་རྣམས་མ་རིག་འདུ་བྱེད་དང་། རྣམ་ཤེས་མིང་དང་གཟུགས་དང་ནི།
སྐྱེ་མཆེད་དྲུག་དང་རེག་པ་དང་། ཚོར་བ་སྲེད་པ་དང་བཅས་དང་།། 53

ལེན་པ་སྲིད་པ་སྐྱེ་བ་དང་། རྒ་ཤི་ཡིས་ནི་ངེས་པར་འགྲོ།
སྡུག་བསྔལ་རང་བཞིན་ཕུང་པོ་འདི། ཤིན་ཏུ་ཆེ་བར་ཡོངས་སུ་འཕེལ།། 54

རབ་ཞི་མཁས་པ་རྣམས་ཀྱིས་ནི། མ་རིག་ལ་སོགས་རིམ་པ་ཡིས།
རེ་རེ་འགགས་པར་གྱུར་པ་ན། གཞན་དང་གཞན་ནི་འགག་པར་འགྱུར།། 55

དེ་ལྟར་ཡིད་ཀྱིས་ངེས་བྱ་དེས། དེ་དག་མདུན་དུ་དེ་ལྟ་ཡི།
དམ་པའི་ཆོས་ནི་བསྟན་བྱས་ནས། སླར་ཡང་དེ་དག་ལ་འདི་སྐད།། 56

གང་དག་ཡིད་ནི་བྱམས་པས་གཙང་གྱུར་ཅིང་།
འཚོ་བ་དཀའ་ཀྱང་དམ་པའི་ཆོས་ཀྱིས་དག།
རབ་ཞི་འོས་པས་མཐོ་བ་དེ་དག་གིས།
སྐྱེ་བ་མྱ་ངན་མི་བྱ་དགའ་བར་བྱ།། 57

इति तद्वचनं श्रुत्वा मुनयोऽपि सविस्मयाः ।
तमादरोन्मुखाः सर्व्वे परिवार्य्यावतस्थिरे ॥ ५१ ॥

सोऽचिन्तयदियं पर्षत् संसारपरिवर्त्तिनी ।
मिथ्यैव व्रतसन्तापसन्ततक्लेशमश्नुते ॥ ५२ ॥

नृणामविद्यासंस्कारा विज्ञानं नामरूपता ।
षड़ायतनसंस्पर्शौ वेदना सह तृष्णया ॥ ५३ ॥

उपादानं भवो जातिर्जरामरणदुर्गतिः ।
एष दुःखमयः स्कन्धः सुमहान् परिवर्द्धते ॥ ५४ ॥

अविद्यादिक्रमेणैव प्रशान्तानां मनीषिणाम् ।
एकैकस्य निरोधेन क्षयं याति परः परः ॥ ५५ ॥

इति निश्चित्य मनसा स तेषां तद्विधां पुरः ।
सद्धर्म्मदेशनां कृत्वा पुनस्तानिदमब्रवीत् ॥ ५६ ॥

तेषामशोच्यं स्पृहणीयमेव
जन्मप्रशमोचितमुन्नतानाम् ।
मैत्रीपवित्राणि मनांसि येषाम्
सद्धर्म्मशुद्धानि च जीवितानि ॥ ५७ ॥

ས་གཞི་འདི་དང་ནམ་མཁའ་དང་ནི་གཏིངས་ཅན་དག་གི་གནས་ན་ཡང་།
སེམས་ཅན་གང་འཁོར་དེ་ལ་གུས་པའི་ཚིག་གིས་ལེགས་བྱས་བདག་དོན་གཉེར།
སྙིང་ནི་བྱམས་པའི་སྟོད་དུ་མཛོད་ཅིག་བློ་གྲོས་དག་གིས་ཆོས་དག་ཉོན།
ལུས་ཅན་རྣམས་ལ་མི་བཟད་ཐུབ་པར་ཆོས་ལས་གཞན་པའི་སྨན་ན་མེད།། 58

ཅེས་བརྗོད་བློན་པའི་འོག་ཏུ་ནི། དེ་ཡིས་སྐྱིལ་ཀྲུང་བཅིངས་པ་བྱས།
སྣང་བོ་རབ་ཏུ་གསལ་བ་ཡིས། དགྲ་བཅོམ་ཉིད་དེར་མངོན་དུ་བྱས།། 59

དེ་ལ་ངེས་སྐྱེས་བདག་ཅག་རྣམས། ཤཱ་ཀྱ་ཐུབ་པའི་གནས་སུ་ཁྲིད།
ལེགས་གསུངས་ཆོས་ནི་འདུལ་བ་ལས། རབ་བྱུང་བདག་ཅག་དོན་གཉེར་རོ།། 60

དེ་ནས་དེ་སྐད་དེ་དག་གིས། གསོལ་བཏབ་ཆོས་གོས་སྐྲ་ལ་འཕྱངས།
དེ་དག་ཁྱེར་ནས་དགེ་འདུན་སྤྱུངས། རྫུ་འཕྲུལ་ཆེ་དེ་མཁའ་ལ་སོང་།། 61

དེ་ཡིས་སྟོན་པའི་གནས་སུ་ཁྲིད། དེ་ཡི་ཞབས་པད་གཉིས་ལ་ནི།
ཀུན་དགའ་ལྡན་པའི་བློ་བོ་ཡིས། མངོན་བརྗོད་དེ་ལ་ཐམས་ཅད་བཤད།། 62

དེ་ཡི་ཚིག་གིས་ཐུབ་རྣམས་ལ། བཅོམ་ལྡན་བཅོ་ལྡན་དགྱེས་པ་ཡིས།
ཡིད་ནི་རབ་དང་སྐྱེད་པ་ཡིས། དམ་པའི་ཆོས་ནི་བསྟན་པར་མཛད།། 63

དྲི་མེད་རབ་ཞི་རྒྱས་པ་ནི། དེ་ཡི་དྲིན་ལས་སྐྱེས་དེ་དག།
ཉོན་མོངས་ཐམས་ཅད་གཏོང་འོས་པའི། མཆོད་འོས་དགྲ་བཅོམ་ཉིད་དུ་གྱུར།། 64

यावन्तोऽस्यां भुवि नभसि वा भोगिनामालये वा
सत्त्वाः सन्ति प्रणयवचसा तान् सुहृत् प्रार्थयेऽहम् ।
मैत्रीपात्रं कुरुत हृदयं धर्म्मबुद्धिं भजध्वम्
धर्म्मादन्यस्तमसि विषमे देहिनां नास्ति दीपः ॥ ५८ ॥

इत्युक्त्वा पादपतले कृतपर्य्यङ्कबन्धनः ।
ऋजुप्रकाशमर्हत्त्वं तत्र साक्षाच्चकार सः ॥ ५९ ॥

ते तमूचुर्भदन्तास्मान् नय शाक्यमुनेः पदम् ।
स्वाख्याते धर्म्मविनये प्रव्रज्यामर्थयामहे ॥ ६० ॥

इति तैरर्थितः सोऽथ चीवरप्रान्तलम्बिनः ।
तानादाय ययौ व्योम्ना महर्द्धिः सङ्घरक्षितः ॥ ६१ ॥

स शास्तुः पदमासाद्य तत्पादनलिनद्वयम् ।
मूर्द्ध्नाभिवन्द्य सानन्दस्तस्मै सर्व्वं न्यवेदयत् ॥ ६२ ॥

भगवान् प्रणयिप्रीत्या मुनीनामथ तद्गिरा ।
मनःप्रसादजननीं चक्रे सद्धर्म्मदेशनाम् ॥ ६३ ॥

ते तत्प्रसादसंजातविमलप्रशमोदयाः ।
सर्व्वक्लेशप्रहाणार्हं पूज्यमर्हत्त्वमाययुः ॥ ६४ ॥

དེ་དག་སོང་ཚེ་སྟོན་པ་ལ། དགེ་འདུན་སྤུངས་ཀྱིས་རབ་དྲིས་པ།
བཅོམ་ལྡན་ཀ་བ་ཏྲིག་སོགས་གཟུགས། མི་རྟོག་འབྲས་བུ་མཚུངས་པ་དང་།། 65

ཐག་མཚུངས་སྐལ་མའི་ལྷག་མ་ཡང་། སེམས་ཅན་བདག་གིས་ལམ་དུ་མཐོང་།
རྨོངས་པས་བཅིངས་པ་དེ་དག་ནི། དེ་དག་ལས་ནི་ཅི་ཡི་འབྲས།། 66

ཞེས་པ་དེ་ཡིས་གསུམ་པས་དྲིས། དེ་ལ་ཀུན་མཁྱེན་གྱིས་གསུངས་པ།
དེ་དག་སྔོན་ཚེ་སྟོན་པ་ནི། འོད་སྲུང་ཞེས་པའི་ཉན་ཐོས་གྱུར།། 67

དགེ་འདུན་ཁང་པའི་ཀ་བ་དང་། ཏྲིག་པ་ལ་རིས་དང་སྣབས་འཐངས།
གཞན་གྱིས་དགེ་འདུན་བསྡོན་པ་ལས། མི་རྟོག་དང་ནི་འབྲས་བུ་བླངས།། 68

དགེ་འདུན་ཟས་དང་བཏུང་བ་ལ། གཞན་གྱི་སྡང་བས་གེགས་དག་བྱས།
གཞན་གྱིས་དགེ་འདུན་རྙེད་པ་ནི། དགེ་སློང་དག་ལ་ཡོངས་བསྒྱུར་བྱས། 69

དེ་དག་ལས་ཀྱི་རྣམ་སྨིན་གྱིས། རྣམ་པ་དེ་དེ་ཉིད་དུ་གྱུར།
བཅོམ་ལྡན་གྱིས་བཤད་དེ་ཐོས་ནས། དེ་ནི་ཡ་མཚན་ལྡན་པར་གྱུར།། 70

དགྲ་བཅོམ་གནས་བརྟན་དགེ་འདུན་སྤུངས། དགེ་སློང་རྣམས་ཀྱིས་མཐོང་ནས་ནི།
ལས་དེ་རྒྱལ་བ་དག་ལ་དྲིས། དྲིས་པ་དེས་ཀྱང་དེ་ལ་གསུངས།། 71

སྟོན་པ་འོད་སྲུང་ཞེས་པ་ཡི། བསྟན་པ་བ་ནི་རབ་བྱུང་འདི།
དགེ་འདུན་གཙུག་ལག་ཁང་དུ་སྡོད། ཞལ་ཏ་བྱེད་པ་ཉིད་དུ་གྱུར།། 72

तेषु यातेषु शास्तारमपृच्छत्सङ्घरक्षितः।
भगवंस्तम्भकुड्यादिरूपाः पुष्पफलोपमाः ॥ ६५ ॥

रज्ज्वाभास्तन्तुशेषाश्च दृष्टाः सत्त्वा मया पथि।
तत्तेषां कर्म्मणः कस्य फलं मोहानुवर्त्तिनाम् ॥ ६६ ॥

इति तेनादरात् पृष्टः सर्व्वज्ञस्तमभाषत।
बभूवुः काश्यपाख्यस्य ते शास्तुः श्रावकाः पुरा ॥ ६७ ॥

स्तम्भकुड्येषु तैः श्लेष्म प्रक्षिप्तं सङ्घमन्दिरे।
भुक्तानि सङ्घवृक्षेभ्यः फलपुष्पाणि चापरैः ॥ ६८ ॥

भिक्षुभोजनपानेषु द्वेषाद्विघ्नः कृतोऽपरैः।
सङ्घलाभपरावृत्तिर्भिक्षूणामपरैः कृता ॥ ६९ ॥

ते तत्कर्म्मविपाकेन तत्तदाकारतां गताः।
इत्याख्यातं भगवता श्रुत्वा सोऽभूत् सविस्मयः ॥ ७० ॥

प्राप्तमर्हत्पदं दृष्ट्वा भिक्षवः सङ्घरक्षितम्।
जिनं तत्कर्म्म पप्रच्छुः पृष्टः स च जगाद तान् ॥ ७१ ॥

एष प्रव्रजितः शास्तुः काश्यपाख्यस्य शासने।
पुरा विहारे सङ्घस्य वैयापृत्यकरोऽभवत् ॥ ७२ ॥

གཙུག་ལག་ཁང་ན་གནས་པ་ནི། ལྔ་བརྒྱ་དེ་ཡིས་གྲོགས་པོར་གྱུར།
ལུས་ཀྱི་མཇུག་ཏུ་སྨོན་ལམ་ནི། དགེ་བའི་སྐད་དུ་དེ་ཡིས་བྱས།། 73

སྐྱེ་བ་འདི་ལ་དགེ་འདུན་སྤྱུངས། དེ་ཡིས་དགྲ་བཅོམ་ཉིད་ཐོབ་ཅིང་།
དེ་དག་ཐུབ་པ་ལྔ་བརྒྱ་པོ། འདི་དག་དེ་དང་ཡང་དག་འགྲོགས།། 74

ལུས་ཅན་རྣམས་ནི་དམར་དང་དཀར་དང་གནག་དང་ཁྲ་བའི་ལས་སྐྱུད་ཀྱི།
རྣམ་པར་བཀྲ་བ་སྐྱེ་བའི་གོས་ཀྱིས་ལན་མང་དག་ཏུ་གཡོགས་པར་གྱུར།
ལག་འགྲོ་ཆེན་པོ་ཀློགས་དམན་འདོར་བའི་རིགས་པ་དག་གིས་དེ་བཏང་ནས།
གྲངས་མེད་ཚ་བ་མེད་པའི་འབབ་ཞིག་གང་དེར་དགེ་བ་ལྡན་པ་འཇུག།། 75

ཅེས་བ་དེ་བཞིན་གཤེགས་པ་དེས་གསུངས་པ།
ཐོས་ནས་དགེ་སློང་དེ་དག་ཀུན་བཅས་པས།
དམ་པའི་སེམས་ལྡན་དེ་ཡིས་སྤྱོད་པ་དག།
ཡིད་ནི་གཞན་དང་བྲལ་བས་རབ་ཏུ་བསྔགས།། 76

ཞེས་པ་དགེ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པ་
དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་དགེ་འདུན་སྤྱངས་ཀྱི་རྟོགས་པ་
བརྗོད་པའི་ཡལ་འདབ་སྟེ་དྲུག་ཅུ་ཙ་བདུན་པའོ།

पञ्च चास्य शतान्यासन् सङ्गतानि विहारिणाम् ।
प्रणिधानं शरीरान्ते कुशलाय चकार सः ॥ ७३ ॥

तेनास्मिन् जन्मनि प्रापदर्हत्त्वं सङ्घरक्षितः ।
तदेतत् सङ्गतञ्चास्य मुनीनां शतपञ्चकम् ॥ ७४ ॥

रक्तैः शुक्लैरसितशबलैर्देहिनां कर्मसूत्रैः
चित्राकारं भवति बहुशः प्रावृतं जन्मवस्त्रम् ।
त्यक्ते तस्मिन् जरठभुजगम्लाननिर्मोकयुक्त्या
तत् कैवल्यं विशति कुशली यत्र शीतं न चोष्णम् ॥ ७५ ॥

इति तस्य निशम्य सादराः
कथितं तेन तथागतेन ते ।
प्रशशंसुरनन्यमानसाः
चरितं सच्चरितस्य भिक्षवः ॥ ७६ ॥

इति क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
सङ्घरक्षितावदानं सप्तषष्टितमः पल्लवः ।

ཡལ་འདབ་དྲུ་བཅུ་རྩ་བརྒྱད་པ།

པདྨ་ལྡན་གྱི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པ་ནི། །

ཕན་དང་མི་ཕན་ལས་རྣམས་དག་ནི་སྔོན་དུ་བསྒྲུབས་གྱུར་པ།
ཡོངས་སྨིན་དུས་ཀྱིས་ཤིན་ཏུ་འདས་ཤིང་ཉམས་པར་གྱུར་པ་དག།
རབ་རྒྱས་མི་རྟག་མཚུངས་པས་དཔལ་རྣམས་དག་ལ་བསྙོ་བ་བཞིན།
སྤྲིན་ཆགས་རྣམས་ལ་རང་གི་བག་ཆགས་བཞག་ནས་འགྲོ་བར་འགྱུར། ། 1

རྡོ་རྗེ་འི་གདན་ལ་སངས་རྒྱས་བདུད་རྩིའི་ཟེར།
རྡོ་རྗེ་དྲིང་འཛིན་བཅིངས་ལས་བཞེངས་པའི་ཚེ།
རབ་འབར་ཡེ་ཤེས་རྒྱས་པ་ལོ་དྲུག་གིས།
ཐོབ་པ་དེ་ལ་དེག་སློང་ཚོགས་ཀྱིས་ཞུས། ། 2

ཕྲོད་བྲལ་མི་ཡིས་གདུངས་གྱུར་པ། གྲགས་འཛིན་མ་ཡི་དཀུ་ནང་དུ།
མངལ་ནི་ཆགས་པར་གྱུར་བ་དག། བཅོམ་ལྡན་ལོ་དྲུག་དག་ནས་བཙས། ། 3

ཕྱིར་མཚུངས་བྲིས་པ་སྒྲ་གཅན་འཛིན། ཞེས་པ་དེ་ནི་སྐྱེས་པ་ན།
རྒྱལ་པོ་ཟས་གཙང་ཁྲོས་པ་ཡིས། འདི་ནི་ག་ལས་སྐྱེས་ཞེས་སྨྲས། ། 4

ས་བདག་བཀའ་ཡིས་དེ་ཉིད་ནི། གསོད་པའི་སར་ནི་ཁྲིད་གྱུར་པ།
སྙིང་ཡིག་གིས་རཉིར་ཕྱོད་ཀྱི་མཐུས། དག་པ་དེ་ནི་རབ་ཏུ་བསྲུངས། ། 5

अथ अष्टषष्टितमपल्लवः ।

पद्मावत्यवदानम् ।

ꣳर्म्माणि पूर्व्वविहितानि हिताहितानि
ꣳष्टानि भोगसमयैरतिवाहितानि ।
ꣳच्छन्ति जन्तुषु लसत्कुसुमोपमानि
लीनन्तिलेष्विव निधाय निजाधिवासम् ॥ १ ॥

वज्रासने वज्रसमाधिबन्धा-
दथोत्थिते बुद्धसुधामयूखे ।
संवत्सरैः षड्भिरवाप्तदीप्त-
ज्ञानोदये भिक्षुगणस्तमूचे ॥ २ ॥

त्वद्वियोगाग्निसन्तप्ता भगवन् कुक्षिकोटरे ।
निलीनं सुषुवे गर्भं षड्भिर्वर्षैर्यशोधरा ॥ ३ ॥

तस्मिन् राहुलकाभिख्ये जाते त्वत्सदृशे शिशौ ।
जातः कुतोऽयमित्याह राजा शुद्धोदनः क्रुधा ॥ ४ ॥

सा वध्यवसुधां नीता शासनेन महीपतेः ।
सती तवैव खेदेन प्रभावेणैव रक्षिता ॥ ५ ॥

དེ་ནས་ཁྱོད་བྲིན་རྫོ་ནང་དུ། དེ་ཡིས་བྲིས་པ་ངེས་པར་བཀོད།
དེ་ཡིས་བདེན་པ་བརྗོད་པ་ཡིས། རྫོ་བ་དེ་ནི་ཆུ་ལ་ལྡིངས།། 6

མི་གཡེམ་དགའ་བའི་བརྟུལ་ཞུགས་ཅན། དེ་ལ་གྲོས་པོ་ཁྲོ་བ་སྐྱེས།
སྡུག་བསྔལ་སྐད་ཅིང་གདུང་བ་དེ། ལས་ནི་ཅི་ཡི་རྣམ་སྨིན་ལགས།། 7

ཞེས་པ་དགེ་སློང་ཚིག་ཐོས་ནས། བཅོམ་ལྡན་འདས་ཀྱི་ལན་གསུངས་པ།
ལས་ནི་གང་གིས་གྲགས་འཛིན་མ། སྡུག་བསྔལ་ཐོབ་པ་རབ་ཏུ་ཉོན།། 8

གྲོང་ཁྱེར་ཀམ་པི་ལ་དག་ཏུ། ས་ཡི་བརྒྱ་བྱིན་དཔལ་དང་ལྡན།
འདོད་ལྡན་མ་ཡི་མེ་ཏོག་མཆོག རྒྱལ་པོ་ཚངས་བྱིན་སྤྱོད་བྱུང་གྱུར།། 9

གཡུལ་དུ་རལ་གྲིའི་རྒྱན་འཛིན་པའི། དཔུང་པ་མིས་ནི་རབ་བསྐྱེས་པས།
གང་གི་གཟི་བྱིན་མི་དགའ་ནི། དགྲ་ལ་ཆུན་པ་རབ་སྟེར་འབར།། 10

ནམ་ཞིག་ནགས་སུ་གཞུ་འཛིན་རེས། སྔོན་གྱི་རྩེ་དགའི་དགེ་མཚན་ལ།
ཡིད་དུ་མགྱོགས་འགྲོ་རྟ་ཡིས་ནི། གཅིག་བུར་བྱས་ཏེ་རིང་དུ་ཞུགས། 11

དེ་ཡི་འགྲམ་ངལ་དུབ་ཀྱི་ཐིགས། ཉི་མའི་ཟེར་གྱིས་རབ་བསྐྱེད་པས།
ནོ་རྒྱན་མུ་ཏིག་རྣམས་ཀྱིས་ནི། གཟུགས་བརྟན་དག་དང་མཚུངས་པར་བྱས།། 12

ལམ་ནས་འོང་བའི་རི་དྭགས་སྒྲུག་རྒྱུ་དགེ་མཚན་གཡོ་མེད་ཀྱིས།
ཡང་དང་ཡང་དུ་དེ་ལ་དགར་བར་ཀུན་ཏུ་ལྟ་བྱེད་ཅིང་།

त्वच्छायामशिलोत्सङ्गे निक्षिप्तेऽथ तया शिशौ ।
तत्सत्ययाचनेनासौ सलिले प्लुप्लुवे शिला ॥ ६ ॥

साध्वीव्रतपविचायास्तस्याः श्वशुरकोपजः ।
दुःखावमानसन्तापः स पाकात् कस्य कर्म्मणः ॥ ७ ॥

इति भिक्षुवचः श्रुत्वा भगवान् प्रत्यभाषत ।
श्रूयतां कर्म्मणा येन दुःखं लेभे यशोधरा ॥ ८ ॥

काम्पिल्ये नगरे राजा ब्रह्मदत्तः पुराभवत् ।
भूतलाखण्डलः श्रीमान् कामिनीकुसुमायुधः ॥ ९ ॥

खङ्गधाराधरेणाजौ भुजेन जनितः परः ।
प्रजज्वाल प्रतापाग्नि र्यस्यारातितमःप्रदः ॥ १० ॥

स कदाचिद्वनं धन्वी मृगयाकेलिकौतुकी ।
विवेश दूरमेकाकी हृतोऽश्वेनातिरंहसा ॥ ११ ॥

तस्यार्ककिरणोद्भिन्नाः कपोले स्वेदबिन्दवः ।
चक्रुः कुण्डलमुक्तानां प्रतिबिम्बविडम्बनम् ॥ १२ ॥

मार्गागतेन स मुहुर्मृगशावकेन
रम्यावलोकनकुतूहलनिश्चलेन ।

དོ་ཤལ་རྡོ་ཡི་རིན་ཅེན་དུམ་བུར་གཟུག་བརྒྱན་སྣང་བྱེད་པས།
སྐད་ཅིག་བདུད་རྩིའི་ཟེར་གྱི་གཟུགས་ཀྱི་གནས་དང་མཚུངས་པར་གྱུར།། 13

རྗེས་སུ་ཆགས་ལྡན་རི་དྭགས་མོ་དང་གླང་མོ་ལ་ཆགས་པའི།
མིག་ཟུམ་རི་དྭགས་གཉིས་འཕུང་རྣམས་ཀྱིས་རབ་དུ་བསྟན་བྱ་བ།
རི་བྲོད་མ་ཡི་སྐྲ་ཚོགས་མེ་ཏོག་ལ་རེག་དྲི་བཟང་ཅན།
སྨྲེས་པའི་ནགས་མཐའི་ལྷུང་གིས་དེ་ཡི་ངལ་བའི་རྩ་དག་སྤྲོགས།། 14

སྐབས་དེར་ཐུབ་པ་ཆེན་པོ་ནི། ཤཱཀ་ཊི་ལུ་ཡི་གཉེན་ཉམ།
གཅིག་བ་འཕུངས་པས་མངལ་གྱི་སྒོ། ཐོབ་པ་རི་དྭགས་བུ་མོ་ནི། 15

མཛེས་སྡུག་བདུད་རྩིའི་རྒྱུན་ཞིང་། ཚུ་ནི་ལེན་དུ་འོང་པ་དག།
མིག་རབ་གཡོ་ལྡན་བསྟི་གནས་ཀྱི། ཚུ་སླུང་ངོགས་སུ་དེ་ཡིས་མཐོང་།། 16

དཔལ་མོ་པདྨའི་དཀར་ཚལ་ལ། དཀར་བས་བཞིན་དུ་པདྨོའི་ཚལ།
ཁང་བཀོད་ལས་སྐྱེས་པདྨོ་ཡི། དཀྱིལ་འཁོར་དག་གིས་སྤྲོ་བྱེད་ཅིང་།། 17

སྡོན་མེད་དགེ་མཚན་ལྡན་པ་དེ། མཐོང་ནས་མི་ཡི་དབང་པོ་ནི།
སྐད་ཅིག་མིག་ནི་འཛུམ་བྲལ་པས། ལྷ་ཉིད་ཐོབ་པ་བཞིན་དུ་གྱུར།། 18

ངེས་བསམས་ཀྱི་མ་མཛེས་མ་འདི། ཐུབ་པའི་བུ་སྲུ་ཞིག་ཡིན།
རི་དྭགས་མོ་བཞིན་རབ་མཛེས་ཤིང་། ཡིད་འོང་ལྷ་བས་ཡིད་འཕྲོག་བྱེད།། 19

हाराग्ररत्नशकलप्रतिबिम्बितेन
प्राप क्षणं सदृशरूपपदं सुधांशोः ॥ १३ ॥

तस्यानुरक्तहरिणी-करिणी-प्रसक्त-
व्यामीलितेक्षणमृगद्विपसेव्यमानाः ।
जह्रुः श्रमाम्बु शबरीकबरीकलाप-
पुष्पस्पृशः सुरभिमत्तवनान्तवाताः ॥ १४ ॥

अस्मिन्नवसरे कन्यां शाण्डिल्यस्य महामुनेः ।
प्रस्तावपानसंप्राप्तगर्भ-मुग्धमृगीसुताम् ॥ १५ ॥

सलिलाहरणायातां लावण्यामृतवाहिनीम् ।
स ददर्शाश्रमसरित्तीरे तरललोचनाम् ॥ १६ ॥

कमलां कमलावासप्रीत्येव कमलाकरम् ।
सृजन्तीं चरणन्यासजातैः कमलमण्डलैः ॥ १७ ॥

अपूर्व्वकौतुकवतीं तां दृष्ट्वा मनुजेश्वरः ।
अमरत्वमिव प्राप निर्निमेषेक्षणः क्षणम् ॥ १८ ॥

सोऽचिन्तयदहो कापि कान्तेयं मुनिकन्यका ।
हरिणीव हरत्येव स्निग्धमुग्धैर्विलोकितैः ॥ १९ ॥

པད་མ་ཅན་ནི་ཀྲུང་པ་ཉིད་པའི་གསོག་གི་མཚམས་ལ་ངེས་པར་བསྐོས་གྱུར་ཅིང་།
ཟླ་བ་ཉ་བ་བཞིན་གྱི་མཚན་མ་བྲིས་པའི་འབར་ཉིད་རབ་ཏུ་ཐོབ་པར་བྱས།།
སྤྲིན་ལེགས་སྨིན་མའི་རྣམ་འཕྲུལ་རང་ཉིད་ཀུན་ལས་རྒྱལ་བར་རབ་ཏུ་རྩོམ་པ་ན།
ངེས་པར་འདོད་པའི་གཞུ་ཡི་འཕྲེ་ཤིང་ཟླ་མེད་ཡོན་ཏན་མེད་པ་ཉིད་ལ་བརྟེན།། 20

འདི་ཡི་བཞིན་གྱི་དཀྱིལ་འཁོར་ཡིད་འོང་བསིལ་ཟེར་ཅན་དག་གིས།
བཀོད་པའི་རི་མོ་འདི་རིམ་པས་དབའ་བའི་བདུད་རྩི་རྒྱས་བར་བྱེད།།
མིག་དག་རྣ་བའི་རྩ་བར་ཤིན་ཏུ་ཐམས་པར་གྱུར་པ་འདི།
ཨུད་པལ་གསར་པ་རོལ་པའི་རྒྱན་གྱིས་མཛེས་པ་རབ་ཏུ་འཛིན།། 21

ཞེས་བསམས་པ་དེ་ཡིས་དཔལ་གྱིས་ནི། རྟ་ལམ་ཡང་དག་བབས་བྱས་ཏེ།
དགེ་མཚན་བཏྲ་ལ་མངོན་ཕྱོགས་མ། དེ་ལ་བདུད་དེ་རབ་སྨྲས་པ།། 22

ཞིག་པ་ཟུག་རྒྱ་ཆེ་མི་དཔའ་པའི། སྣ་ཡི་མགྲིན་པར་གཟུང་འོས་མ།
རྣམ་རྒྱལ་ནོར་བུའི་འཕྲེང་བ་བཞིན། ཨུད་པལ་མིག་ཅན་ཁྱོད་ནི་སུ།། 23

ཁྱོད་ཀྱི་མཛེས་སྡུག་དགའ་བ་ཡི། ཚོགས་ནི་རྒྱས་པར་བྱེད་པ་འདིས།
སུ་ཡི་ཡིད་ནི་དགེ་མཚན་ལ། འགྲུགས་པ་ཉིད་དུ་བྱེད་མ་ཡིན།། 24

སུ་ཡི་རིགས་བརྒྱུད་ཐ་རིག་གི། འཕྲི་ཤིང་རབ་ཏུ་འཐོབ་པ་དག།
དེ་ནི་ཟླ་ཟེར་དཀར་ཁྱོད་བརྒྱངས་པས། རྣམ་པར་བསྒྲགས་པ་རབ་ཏུ་སྤྲོ།། 25

དེ་སྐད་དེ་ཡིས་གསུམ་བཏབ་ངེས། དེ་ནི་ཐུབ་པའི་བུར་ཤེས་ནས།
འདོད་པའི་ཕྱོགས་ཚལ་མི་ཤེས་ཀྱང་། མངོན་པར་འདོད་ཟ་ར་དེ་ཡིས་སྨྲས།། 26

सेवासीम्नि निवेशिता कमलिनी संवाहने पादयोः
पूर्णेन्दुर्व्वदनस्य लक्ष्मलिखितं दासत्वमापादितः ।
प्रारब्धे स्वयमेव विश्वविजये भ्रूविभ्रमैः सुभ्रुवः
कामं निर्म्ममकामकार्म्मुकलता नैर्गुण्यमालम्बते ॥ २० ॥

किरति वदनविम्बं हर्षपीयूषमस्या
ललितसितमयूखोल्लेखलेखाक्रमेण ।
इयमतिशयमैत्री नेत्रयोः श्रोत्रमूले
नवकुवलयलीलोत्तुङ्गकान्तिं तनोति ॥ २१ ॥

इति संचिन्त्य स शनैरवरुह्य तुरङ्गमात् ।
तामुवाच समभ्येत्य कौतुकालोकनोन्मुखीम् ॥ २२ ॥

अम्लानसुकृतोदारसुरकण्ठग्रहोचिता ।
विजने मणिमालेव का त्वं कुवलयेक्षणे ॥ २३ ॥

इयमानन्दसन्दोहस्यन्दिनी ललिता तव ।
न कस्य कुरुते कान्तिः कौतुकाकुञ्चितं मनः ॥ २४ ॥

ब्रूहि कस्य त्वया प्रांशुः शरच्चन्द्रावदातया ।
काममुक्तालते वंशः सम्भवेन विभूषितः ॥ २५ ॥

इति तेनादरात् पृष्टा ज्ञात्वा तं मुनिपुत्रकं ।
अज्ञातकामवृत्तापि साभिलाषा जगाद सा ॥ २६ ॥

ཀུང་པས་པད་འཁྲིང་རབ་བསྐྱེད་པས། བདག་ནི་པདྨ་ཅན་ཞེས་བྱ།
རི་དྭགས་མཐའ་སྐྱེས་ཕྲུབ་པ་ནི། ཤྲཱི་ཏི་ལུ་ཡི་བུ་མོ་ཡིན།། 27

ཕྲུབ་པའི་སྲས་ཁྱོད་ལེགས་པར་འོངས། བདག་ནི་ཁྱོད་མཐོང་རབ་ཏུ་དགའ།
ཤིན་ཏུ་ཡིད་འཕྲོག་བཀྲ་བ་ཡི། ཤིང་ཤུན་བརྟུལ་ཞུགས་འདི་ནི་ཅི།། 28

མ་ཏྲའི་གཙུག་ཕུད་ལྷ་དག་གིས། བརྒྱན་པ་བཞིན་དུ་ཁྱོད་ཀྱི་ནི།
རལ་ཚོགས་འདི་དག་སྐྲ་ལས་ཀྱང་། མི་རྟོག་དག་གིས་རྒྱས་པར་མཛེས།། 29

སྐྲ་ཅུ་ར་ནི་རབས་པ་ཡི། འབྲས་བུ་ཁ་ན་རབ་འབར་འདུ།
བགྲང་འཕྲེང་འཕྲེང་བ་རིང་པོ་ཡིས། ཁྱོད་ཀྱི་མགྲིན་ལ་ཡོན་ཏན་མང་།། 30

འོད་མའི་དཀྲུག་པ་འཁྲིག་པོ་འདིར། ཡལ་འདབ་གསར་པའི་འཕྲེང་བ་ལ།
ཁྱོད་ཀྱི་ལག་པ་ཀུ་ཤ་ཡིས། དག་བྱེད་བཀྲ་བས་ཀུན་དུ་སྤྲས།། 31

ཞིག་པ་པ་བདག་ཡོད་རི་དྭགས་ནི། གང་དུ་ངལ་ནི་བསོས་གྱུར་པ།
དཀའ་བར་མ་ཏྲའི་བརྟུལ་ཞུགས་ཅན། ཁྱོད་གནས་གང་ན་ཡོད་པ་སྨྲོས།། 32

ཞེས་པ་བཞིན་རབ་བཟང་མ་ཡི་ཚིག། ཀླུ་ཤིང་བདུད་རྩིས་བརླན་པ་དག།
ས་བདག་གིས་ཏྲང་ལས་བརྒྱགས་ཀྱི། ལ་དུ་ཐིར་ནས་དེ་ལ་སྨྲས།། 33

རྣ་རིག་ཁྱོད་ནམ་ཤིན་ཏུ་གཏོ། ཤིང་དང་ཚ་ནི་བཏྲ་བས་གྱུར་ཅིང་།
ཀུ་ཤ་རི་ཊར་ཏྲི་ཚོགས་གཏུབས་པའི། དགས་ཚར་འདིར་ནི་ངེས་པ་མིན།། 34

अहं पद्मावती नाम पादोद्यत्पद्ममालिका ।
मृगीगर्भसमुद्भूता शाण्डिल्यस्य सुता मुनेः ॥ २७ ॥

स्वागतन्ते मुनिसुत प्रियं मे तव दर्शनम् ।
मनोहरतरं चित्रं वल्कलं किमिदं व्रतम् ॥ २८ ॥

विभूषितोऽयं मायूरैः शिखण्डैरिव पञ्चभिः ।
सुरार्चाकीर्णकुसुमः शोभते ते जटाभरः ॥ २९ ॥

अयमामलकस्थूल-प्रालेयफलकोज्ज्वलः ।
दीर्घाक्षसूत्रमालाभिः कण्ठे बहुगुणस्तव ॥ ३० ॥

आसूचयति ते पाणिश्चित्रैः कुशपवित्रकैः ।
कुटिले वेणुदण्डेऽस्मिन् बालपल्लवमालिकाम् ॥ ३१ ॥

रमणीयव्रतवतः कथ्यतां क्व तवाश्रमः ।
मनो मृगाजिनं श्रान्तं तव विश्रान्तिमेति मे ॥ ३२ ॥

इति मुग्धावचः स्वादु सुधार्द्रं वसुधाधिपः ।
आस्वाद्य दत्त्वा पाथेयमोदकं तामभाषत ॥ ३३ ॥

नैवास्मिन्नुचितं सुभ्रु दर्भसूचीचयाचिते ।
सुकुमारन्तव वपुः शुष्यत्तरुतृणे वने ॥ ३४ ॥

འདི་ནས་ཏ་ཙང་མི་རིང་ན། བདག་གནས་ལོངས་སྤྱོད་འོས་པའི་དཔལ།
གང་ན་རྣམ་པ་འདི་ལྟ་ཡིས། འབྲས་བུ་བརྒྱད་པ་རྒྱས་པ་ཡོད།། 35

དེར་ནི་རྣམ་པར་གནས་པར་མཛོད། ཡིད་སྲུབས་དག་གི་དཀའ་ཐུབ་མཛོད།
སྐྱེ་བོ་མཆོག་ནི་ལོངས་སྤྱོད་ཀྱིས། རིམ་གྲོ་དག་ལ་རྣམ་པར་སྤྱོད།། 36

མིག་གསུམ་རབ་ཏུ་ཁྲོས་ཚེ་མེ་ཡི་ལམ་དུ་བྱེ་མ་ལབ་ཉིད་གྱུར་ལྡན་པ།
སྦྲོག་ནི་རབ་ཏུ་རྫོགས་པ་བྱེད་པོས་གསར་དུ་སྤྲུལ་པ་འདི་ཉིད་ཡིན་བསམས་སྟེ།
ཁྱོད་ཀྱི་ལུས་མཛེས་ནོར་འཛིན་བདུད་རྩིའི་ཟེར་གྱི་ཆ་ཡི་མཛོད་ཀྱི་རྗེས་མཐུན་པ།
ཡིད་ལས་སྐྱེས་པའི་མཛེས་སྡུག་མཚུངས་མེད་དང་པོ་དེ་ནི་འདི་ཉིད་གཞན་མ་
ཡིན།། 37

ཞེས་པ་ས་བདག་མཛངས་པའི་ཚིག། བཞིན་བཟང་མ་ཡིས་ཐོས་ནས་ནི།
ལ་དུ་རླབ་ལྟར་དཀར་བ། སྐྱངས་ནས་དེ་ལ་རབ་སྨྲས་པ།། 38

ཁྱོད་ཀྱི་བརྟུལ་ཞུགས་རྗེས་སྤྱོད་པ། ཁྱོད་ཀྱི་གནས་སུ་བདག་གནས་བགྱི།
ཇི་སྲིད་སོང་ནས་བླ་མའི་བཀའ། དོན་དུ་གཅེར་ལ་སྨད་ཅིག་སྟོད།། 39

ཅེས་པའི་གྲོས་ནི་བསྒྲུབས་ནས་དེ། རང་གི་བསྟི་གནས་དག་ཏུ་སོང་།
མངོན་འདོད་གསར་པས་དབང་བྲལ་བས། ཤུགས་ནི་འབྱིན་ཅིང་ཐུབ་ལ་སྨྲས།། 40

ཡབ་ལགས་བདག་གིས་ཐུབ་པ་ཡི། གཞོན་ནུ་སུ་ཞིག་ནགས་སུ་མཐོང་།
ཤིང་ཤུན་མཐའ་ནི་བཀྲ་བ་དག། རབ་ཏུ་དང་བའི་རྩ་ལྟར་མཛེས།། 41

इतः संभोगयोग्यश्रीर्नातिदूरे ममाश्रमः ।
एवंविधा विशीर्यन्ते यस्मिन् फलपरम्पराः ॥ ३५ ॥

निवासः क्रियतां तत्र चर्यतां मान्मथं तपः ।
संभोगपरिचर्यासु जनोऽयं विनियुज्यताम् ॥ ३६ ॥

अग्न्युत्सङ्गपतङ्गतां गतवतस्त्र्यक्षप्रकोपक्षणे
जीवोत्पादनमेतदेव विधिना मन्ये नवं निर्मितम् ।
कान्तं ते वसुधासुधाकरकलाकोशानुकारं वपुः
लावण्यावनिपुण्यपण्यमसमं नान्यन्मनोजन्मनः ॥ ३७ ॥

इति श्रुत्वा विदग्धस्य मुग्धा भूमिपतेर्वचः ।
चन्द्रावदातमास्वाद्य मोदकं तमभाषत ॥ ३८ ॥

त्वद्व्रतानुव्रतैवाहं निवसामि तवाश्रमे ।
प्रतीक्षस्व क्षणं यावद्गत्वाज्ञामर्थये गुरोः ॥ ३९ ॥

इति संविदमाधाय सा गत्वा निजमाश्रमम् ।
नवाभिलापविवशा श्वसन्ती मुनिमभ्यधात् ॥ ४० ॥

दृष्टस्तात वने कोऽपि मया मुनिकुमारकः ।
प्रसन्नसलिलच्छायचित्रपर्यन्तवल्कलः ॥ ४१ ॥

གང་གི་འབྲས་བུ་གཞན་གྱི་ཚོགས། བསྔོས་པར་ཡོངས་སུ་རྟོག་བྱེད་པ།
དེ་ཡི་གནས་སུ་རབ་འབྱུངས་པའི། འབྲས་བུ་མཆོག་ནི་བདག་གིས་སྤྱོད། ༎ 42

དེ་ཡི་དཀའ་ཐུབ་ནགས་ཚལ་དུ། ཁྱོད་ཀྱི་རྗེས་གནང་བདག་མཆིའོ།
དེ་ཡི་གཞུང་བཟང་ལ་ཆགས་པའི། བདག་བློ་གཞན་ན་དགའ་བ་མེད། ༎ 43

ཅེས་པ་དེ་ཚིག་འདོད་པ་ནི། གསལ་བྱེད་ཐོས་ནས་ཨ་མཚན་ཞིང་།
ལང་ཚོ་སྨིན་པར་དོགས་པ་ཡི། ཐུབ་པས་མཛེས་མ་དེ་ལ་སྨྲས། ༎ 44

ཁྱོད་ཀྱིས་མཐོང་དེ་ལག་འགྲོ་ནི། རིན་ཆེན་གྱིས་བརྒྱན་ཡིན་ནས་སྙམ།
བུ་མོ་ཐུབ་པ་རྣམ་དག་ནི། ལོངས་སྤྱོད་ཅན་མིན་ལྷ་གཉིས་མིན། ༎ 45

ཕྱུག་བཞིན་ཡོངས་སུ་གྱུར་ཚེ་སྡུག་བསྔལ་རབ་སྟེར་སྐྱུམ་བཅས་ལྷི་བའི་ལྷ་དུ་ནི།
ཤིན་ཏུ་དངར་བ་དག་གིས་འཛིངས་པ་ལ་ནི་དོན་མེད་དགའ་བར་ཡོངས་མ་བྱེད། ༎
མཛེས་མ་འདོད་པའི་འབྲས་བུར་རོ་ལྡན་ཉིད་མོངས་དག་གིས་བླན་པ་གང་དེ་རྣམས།
ཤིན་ཏུ་ངེས་པར་དུག་དང་མཚུངས་པའི་ཉམས་སུ་མྱོང་བ་བསྐྱེད་པས་རྒྱལ་བར་བྱེད། ༎ 46

ཚུར་ཤོག་རེ་ཞིག་ཐུབ་པའི་སྨྲས། དེ་སྐྱུ་རིང་ནས་བདག་ལ་སྟོན།
ཅེས་བརྗོད་གླུང་གི་ངོགས་སུ་ནི། དེ་དང་ལྷན་ཅིག་ཐུབ་པ་སོང་། ༎ 47

དེ་ཡི་ཆུ་ཀླུང་ངོགས་སུ་ནི། ས་ཡི་བདག་པོ་ཚངས་བྱིན་མཐོང་།
ཡོད་ད་ཚོགས་ནི་རྒྱ་ཆེ་སྟེ། མགའ་པ་དག་ཏུ་འོས་པར་བསམས། ༎ 48

दिव्यं तदाश्रमोद्भूतं फलमास्वादितं मया ।
येनान्यफलसम्भारे नियमः परिकल्पितः ॥ ४२ ॥

गच्छामि त्वदनुज्ञाता कान्तं तस्य तपोवनम् ।
तत्सौजन्यप्रसक्ता मे नान्यत्र रमते मतिः ॥ ४३ ॥

इति तद्वचनं श्रुत्वा विस्मितः स्मरसूचकम् ।
तामुवाच मुनिर्मुग्धां यौवनोन्मादशङ्कितः ॥ ४४ ॥

दृष्टस्त्वया भुजङ्गोऽसौ मन्ये रत्नविभूषितः ।
भवन्ति मुनयः पुत्रि न द्विजिह्वा न भोगिनः ॥ ४५ ॥

सस्नेहैर्गुरुभिः परं परिणतौ दुःखप्रदैर्मोदकै
रापाते विषयै रिवातिमधुरैः प्रीतिं वृथा मा कृथाः ।
मुग्धे कामकलानिभानि सरसान्यायाससिक्तान्यलं
येषामेव विषोपमेन जनता स्वादेन संमूर्च्छति ॥ ४६ ॥

एहि दर्शय मे दूरात् कस्तावत्स मुनेः सुतः ।
इत्युक्त्वा तटिनीतीरं तया सह ययौ मुनिः ॥ ४७ ॥

स विलोक्य सरित्तीरे ब्रह्मदत्तं महीपतिम् ।
योग्यं गुणगणोदारं जामातरममन्यत ॥ ४८ ॥

མི་བདག་གྲིས་ཀྱང་ཐུབ་པ་ནི། མཐོང་ནས་སྤྱིངས་པས་བཞིན་དུད་ཅིང་།
གཉིས་འགྱུར་རབ་ཏུ་བཏུད་པ་ཡིས། ངེས་པར་རབ་ཏུ་དང་བ་ཐོབ།། 49

ཐུབ་པས་རང་ལ་འོས་པ་ཡི། ཆོ་ག་ཡིས་ནི་རབ་ཏུ་ཕྱིན།
དེ་ནས་རབ་དགའ་བདུད་རྩི་ཡི། རླབས་དེ་མི་ཡི་བདག་པོས་བླངས།། 50

ནམ་ཡང་ཁྲོད་ཀྱི་ཚིག་གཞན་གྱིས། འདི་ལ་ཁྲོ་བར་མི་བྱ་ཞིང་།
མཛེས་མ་འདི་ནི་བསྐྱང་བྱ་ཞེས། བརྗོད་ནས་ཐུབ་པ་རང་གནས་སོང་།། 51

དེ་ནས་དགའ་བཞིན་རྟ་ལ་ཞོན། ཆུང་མ་དང་འགྲོགས་སྐད་ཅིག་གིས།
རྒྱལ་སར་ཡང་དག་ཕྱིན་ནས་ནི། རྒྱལ་པོས་དགའ་སྟོན་ཆེན་པོ་བྱས།། 52

པོ་བྲང་འཁོར་གྱི་སྐྱེ་ཀུན་གྱི། གཙུག་ཏུ་ས་བདག་གིས་བཀོད་དེ།
སྐྲུ་ཅལ་ཁྲམས་པའི་ཚེད་འཛེ་ལ། བདག་པོའི་སློབ་མ་ཉིད་དུ་གྱུར།། 53

དེ་ཡི་རྐང་པ་བཀོད་པས་ས་གཞི་པདྨས་བརྒྱན་པ་མཐོང་གྱུར་ནས།
དེར་ནི་རྒྱལ་པོའི་འཁོར་གྱི་ལྷ་མོའི་སྒྲ་དག་ཇི་བཞིན་དོན་ཅན་བཟུང་།
བསོད་ནམས་ལྡན་པའི་མཆོག་ཏུ་ཁྱད་འཕགས་ལེགས་བྱས་གྲོགས་ནི་རྟོགས་
གྱུར་པ།
ངོ་མཚར་རྒྱས་པ་སྤྲུལ་བྱུང་རང་བཞིན་མཚན་ཉིད་རྣམས་ཀྱིས་གསལ་བར་བྱེད།།54

པོ་བྲང་འཁོར་གྱི་བྱད་མེད་ལས། ཕྱི་རོལ་ཕྱོགས་པའི་ས་བདག་དང་།
ཙེ་ཞིང་ཀུན་རྒྱས་ལྡན་པ་དེས། སྐལ་པ་བཟང་ཞིང་མཛེས་པ་ཐོབ།། 55

नृपोऽपि मुनिमालोक्य वैलक्ष्यविनताननः ।
द्विगुणेन प्रणामेन निनायैव प्रसन्नताम् ॥ ४९ ॥

निजोचितेन विधिना मुनिना प्रतिपादिताम् ।
ततस्तां हर्षपीयूषलहरीमग्रहीन्नृपः ॥ ५० ॥

नास्याः कदाचित्कर्त्तव्यो मन्युः परगिरा त्वया ।
मुग्धा पाल्येयमित्युक्त्वा मुनिः प्रायात् स्वमाश्रमम् ॥ ५१ ॥

अथ हर्षमिवारुह्य हयं जायासखः क्षणात् ।
राजधानीं समासाद्य नृपश्चक्रे महोत्सवम् ॥ ५२ ॥

सर्व्वान्तःपुरवर्गस्य मूर्द्ध्नि न्यस्ता महीभुजा ।
सा ययौ शिष्यतां पत्युः कलाकौशलकेलिषु ॥ ५३ ॥

पादन्यासैः कमलकलिकां भूमिमालोक्य तस्या
देवीशब्दं नृपपरिजन स्तत्र मेने यथार्हम् ।
दिव्योत्कर्षः सुकृतसचिवः सूच्यते केतुभूतः
स्फीताश्चर्य्यै रतिशयमयैर्लक्षणैः पुण्यभाजाम् ॥ ५४ ॥

अन्तःपुरपुरन्ध्रीषु विमुखेन महीभुजा ।
लेभे सौभाग्यशोभां सा रममाणा घनस्तनी ॥ ५५ ॥

དེ་ནས་དུས་ཀྱི་ནོར་འཛིན་གྱི། །བདག་ལས་དེ་ཡིས་མངལ་བཟུང་ཞིང་། །
ཕོ་བྲང་བཙུན་མོ་འི་སྐྱེ་བོ་ཡིས། །བསམ་པས་ཆགས་པའི་རྟག་ཏུ་ཡང་། ། 56

དེ་ནས་ཁྲིམ་དུ་མཛེས་མ་ནི། །བཙར་ཏེ་དེ་ལ་མངོན་ཕྱོགས་ཏེ། །
གྱ་གྱུ་གདུག་པའི་ཐབ་རོག་ལས། །རྒྱལ་པོ་འི་བཙུན་མ་རྣམས་ཀྱིས་སྨྲས། ། 57

མི་བདག་ལ་འོས་བཙའ་བ་ཡིས། །ཆོག་སྨོངས་མ་ཁྱོད་མི་ཞེས། །
མ་ཡི་མིག་ནི་གོས་དག་གིས། །བསྒྲིབས་ལ་བུ་ནི་བཙའ་བར་བྱ། ། 58

ཞེས་པ་བཙུན་མོ་གཞན་གྱིས་སྨྲས། །མངལ་རྒྱས་ཁུར་གྱིས་གཟིར་བ་དེས། །
ཁྱོད་ཀྱིས་བདག་ལ་འོས་པ་ནི། །མཛོད་ཅེས་དེ་དག་ན་མ་ལ་སྨྲས། ། 59

དེ་ནས་དེ་དག་རྣམས་ཀྱིས་མིག །རས་ཀྱི་དམ་དུ་བཅིངས་པས་བཀག །
བཙོ་མ་གསེར་གྱི་འོད་ལྡན་པའི། །བྱིས་པ་བྱུང་ནི་དེ་ལ་བཙས། 60

གཞོན་ནུ་དེ་དག་སྦྲོན་བུར་བཙུག །གོས་ཀྱིས་དཀྲིས་ཤིང་རྒྱ་བདབ་ནས། །
བུད་མེད་སྙིང་རྗེ་མེད་རྣམས་ཀྱིས། །གང་གཱ་འི་ཆུ་ལ་གསང་སྦེ་འཕངས། ། 61

པདྨ་ཅན་གདོང་ཁྲག་གིས་ནི། །བསྒོས་ཏེ་དེ་དག་གིས་སྨྲས་པ། །
ཁྱོད་ལ་དུམ་བུ་གཡོ་མེད་གཉིས། །བཙས་པ་དག་ནི་ཆུ་ལ་འཕངས། ། 62

དཀར་སྟོར་རྒྱ་ཆེ་ཚལ་བཙུག་ཅིང་། །ཤ་ནི་བརྡ་བར་འདོད་པ་ཡིས། །
ས་ཡི་བདག་པོས་ཅི་སྐྱེས་ཞེས། །ཕོ་བྲང་འཁོར་པ་རྣམས་ལ་དྲིས། ། 63

अथ कालेन सा गर्भ माधत्त वसुधापतेः ।
चिन्ताशल्यञ्च संसक्तमन्तःपुरवधूजनः ॥ ५६ ॥

आसन्नप्रसवां मुग्धां ततस्तामेत्य मन्दिरे ।
कौटिल्यक्रूरमात्सर्य्याद्दूचे राजाङ्गनाजनः ॥ ५७ ॥

प्रसवस्य विधिं मुग्धे न जानीये न्टपोचितम् ।
जननी हि सुतं सूते पट्टेन पिहितेक्षणा ॥ ५८ ॥

इत्युक्ता सा सपत्नीभिः प्रौढ़गर्भभरार्दिता ।
उचितं भवतीभिर्मे क्रियतामित्युवाच ताः ॥ ५९ ॥

ततस्ताभिर्निरुद्धाक्षी दृढ़बन्धेन वाससा ।
सासूत बालयुगलं प्रतप्तकनकप्रभम् ॥ ६० ॥

धृत्वा तौ वस्त्रपिहिते मञ्जूषे गूढ़मुद्रिते ।
गङ्गाजले निष्करुणाः कुमारौ चिक्षिपुः स्त्रियः ॥ ६१ ॥

ज्ञात्वा रक्ताक्तवदनामूचुः पद्मावतीञ्च ताः ।
शकलद्वयमस्पन्दं जातन्ते क्षिप्तमम्भसि ॥ ६२ ॥

विपुलोत्सवसन्नद्धः किं जातमिति भूपतिः ।
अपृच्छदान्तःपुरिकान् पुत्रसन्दर्शनोत्सुकः ॥ ६३ ॥

དེ་ལ་དེ་དག་གིས་སྨྲ་པ་ལྷ། སྨྲས་ནི་ཁྱོད་དང་མཚུངས་པ་གཉིས།
ཡང་དག་འབྲུངས་པ་ལྷ་མོས་སྨྲས། ཤཱ་ཟ་མོ་ཉིད་ཅི་ཞིག་བརྗོད།། 64

འདི་གྲོས་མི་བདག་སྨྲག་པ་ཡིས། པོ་བྲང་འཁོར་གྱི་ཁང་པར་སོང་།
ལྷ་མོ་བཞིན་རས་ཁྲག་གིས་ནི། སྤྱགས་པ་མཐོང་ནས་བདེན་པར་བསམས།། 65

ས་བདག་རབ་ཏུ་ཁྲོས་པ་ཡིས། དེ་ནི་གསད་སྲིད་ཕྱི་རོལ་བཏང་།
རྒྱུ་མའི་སྐྱོར་དུ་དོགས་པ་ཡིས། བློན་པོ་མཆོག་གིས་སྨྲས་དེ་བཟུང་།། 66

དེ་ནས་མཁའ་ལ་ཤར་ཊ་བུའི། བསྐྱི་གནས་ལྷ་མོ་མངོན་སྤྲོགས་དེ།
མི་སྣང་བར་ནི་སྒྲ་བོ་ཡི། མདུར་དུ་འགྲོ་བའི་བདག་ལ་སྨྲས།། 67

ཁྱོད་དབང་ཟུར་མེད་སྐྱོར་མེད་ནི། གསད་སྲད་གཏོང་བ་ཁྱོད་ཉིད་ཀྱིས།
ཉེས་པར་མ་དཔྱད་བག་མེད་ཀྱིས། གྲགས་པ་ཅན་ནས་བྱུང་ངམ་སྙམ།། 68

ཉགས་ཀྱི་རི་དྭགས་བུ་མོ་རྫོངས། པདྨ་ཅན་ནི་ཚུར་ལ་ཡིས།
རང་ཉིད་བདེ་སྲད་བསྣུམ་པ་འདི། ས་བདག་ཁྱོད་ཀྱིས་ཡོངས་མ་ཤེས།། 69

འཁོར་བའི་ཤཱ་ཟ་དག་པོ་ཡིས། དྲག་ཏུ་ཁྲིད་བརླབས་སེམས་ཅན་ལ།
ངམ་ཆེར་ཉམ་ངའི་ཕྱ་ཡི། བློ་གྲོས་སྐྱོང་བ་འབྱུང་བར་འགྱུར།། 70

ཇི་བོ་ངོས་སྐྱོད་ཀྱིས་ངོང་རང་བ་ཏྲིཀྲ་ཀྱིས་སྐྱིད་དཔལ་གྱི་ཉས་འཕྲུལ་ཧཱ་ཅང་འཕྱུར།
ཀོ་ཅང་དེ་རྟ་ཀ་པ་ཀླས་བའི་ས་གཉི་བསོད་ནམས་འཛིན་ངར་འཇོམས་ངའི་ཁྲ་བ་ཅན།

ते तं बभाषिरे देव सदृशन्ते सुतद्वयम् ।
सञ्जातं भक्षितं देव्या पिशाच्येव किमुच्यते ॥ ६४ ॥

ततः श्रुत्वेति नृपतिर्गत्वान्तःपुरमन्दिरम् ।
रक्ताक्तवदनां देवीं दृष्ट्वा सत्यममन्यत ॥ ६५ ॥

वधाय वह्निरुत्सृष्टा सा क्रुद्धेन महीभुजा ।
गुप्तं धृता मन्त्रिवरैः सपत्नीदोषशङ्किभिः ॥ ६६ ॥

अथ व्योम्ना समभ्येत्य शाण्डिल्याश्रमदेवता ।
अन्तर्हिता जनस्याग्रे जगाद जगतीपतिम् ॥ ६७ ॥

निर्दोषां दुर्दशां यातां वधायोत्सृजतस्तव ।
निर्विचारप्रवादेन मन्ये निर्मूलितं यशः ॥ ६८ ॥

पद्मावती सपत्नीभिर्मुग्धा वनमृगीसुता ।
वञ्चिता स्वसुखायेति न जानीषे विशांपते ॥ ६९ ॥

विभवोग्रपिशाचेन नित्याधिष्ठितचेतसाम् ।
एवंविधैव प्रायेण भवत्युन्मादिनी मतिः ॥ ७० ॥

भोगान्धाः प्रभवः स्वभावचपलाः श्रीविभ्रमोच्छृङ्खलाः
सत्यव्यत्ययभूमयो युवतयः पुण्याभिचारक्रियाः ।

སྨྲ་ས་ལྡན་པ་རང་འདུག་ཨར་བྱུང་སྨྲ་བྱེད་མཁའ་ལ་རི་མའི་ལས་སྦྱོར་རྣམས།
གང་དུ་ངེས་པར་རྣམ་པར་གནས་པ་དེར་ནི་དམ་པ་བཟང་པོ་ཧེ་ཕུར་འཚོ།། 71

ལྷ་མོ་ཕྱུས་ནི་མི་སྣང་བའི། ཚིག་དེ་ཐོས་ནས་ས་བདག་ནི།
ཁྲོས་པས་དེ་ཡི་བྱང་ཆུབ་དག། བཙུན་མོ་འི་ཚོགས་ལ་རབ་ཏུ་བྲིས།། 72

ཁྲོ་བས་ཉོན་པ་མི་བདག་གི། བཀའ་ནི་དྲག་པོས་དོགས་གྱུར་པ།
དེ་དག་གིས་ནི་བྱང་ཆུབ་བཞིན། བཤད་ནས་འཇིགས་པས་འཁྲུགས་པར་གྱུར།། 73

ཚུན་མས་བསྐུས་པའི་བཙུན་མོ་ནི། གསོད་སར་རབ་ཏུ་བཏང་བ་དག།
སྐྱོན་མེད་ཤེས་ནས་མི་ཡི་བདག། འགྱོད་པས་གཟིར་བས་མྱ་ངན་བྱས།། 74

མཚོངས་པར་སྤོབས་རྒྱས་ཆགས་དང་ཁྲོ། བརྩེ་བས་ངོ་ཚ་མྱ་ངན་དང་།
སྨོངས་པའི་གྲོགས་ཀྱིས་ཡང་ཡང་དུ། དེ་ནི་བསྐལ་པར་བྱས་བཞིན་གྱུར།། 75

ཀྱི་ཧུད་དགའ་མ་ཁྱོད་དང་ནི། ཕྱི་ནས་བསོད་ཉམས་དམན་པ་དག།
གང་དུ་འགྲོགས་པ་ཞིབ་བརྗོད་ནས། མི་བདག་ས་ལ་འཁྱིལ་བར་གྱུར།། 76

དེ་ནས་གང་གཱའི་རྒྱུན་ཐོབ་པ། སྐྱེས་བུ་རྒྱལ་པོའི་རྟགས་མཚན་ཅན།
ཉི་བ་རྒྱ་ཡིས་འཚོ་རྣམས་ཀྱིས། བཟུང་ནས་མདུན་སར་ཡང་དག་འོངས།། 77

དེ་དག་གིས་དེ་མདུན་བཀོད་ཅིང་། འཕྲུལ་ལ་མི་བདག་གིས་སྨྲེ་ཆོ།
པདྨོ་གསར་ངའི་འོད་རྟ་པའི། བྱིས་པ་བཟུང་ཞིག་སྐྱོང་བར་གྱུར།། 78

स्वच्छन्दाद्भुतवादिनश्च पिशुनाः खे चित्रकर्म्मोद्यता
यत्रैकत्र वसन्ति तत्र सरलः साधुः कथं जीवति ॥ ७१ ॥

अन्तर्हिततनोर्देव्याः श्रुत्वेति वचनं नृपः।
कुपितस्तत्र वृत्तान्तं पप्रच्छान्तःपुरांगनाः ॥ ७२ ॥

क्रोधाक्रान्तस्य नृपतेस्तीव्रशासनशङ्किताः।
ता निवेद्य यथावृत्तं बभूवुर्भयविह्वलाः ॥ ७३ ॥

निर्द्दोषां दयितां ज्ञात्वा सपत्नीवञ्चितां नृपः।
वध्यभूमिसमुत्सृष्टां शुशोचानुशयाकुलः ॥ ७४ ॥

राग-क्रोध-क्षपा-लज्जा-शोकैस्तुल्यबलोदयैः।
मुमोह मोहसचिवैर्भागीकृत इवाभवत् ॥ ७५ ॥

हा प्रिये हीनपुण्यस्य क्व पुनः सङ्गमस्त्वया।
ममेत्युक्त्वा नरपति र्निपपात महीतले ॥ ७६ ॥

अथ गङ्गाप्रवाहाप्तं मञ्जूषं जालजीविनः।
आदाय राजमुद्राङ्क माययुर्धीवराः सभां ॥ ७७ ॥

तैर्न्यस्ते पुरतस्तस्मिन् सहसोद्घाटिते नृपः।
ददर्श बालयुगलं प्रत्यग्रकनकोज्ज्वलम् ॥ ७८ ॥

འོད་སྟོང་པ་ཡི་ཐ་སྐར་བཞིན། གཞོན་ནུ་འདི་དག་མི་བདག་གི།
གཟུགས་མཚུངས་མཚན་ཉིད་གྲུ་ཆེ་བར། སྐྱེས་ཞེས་སྐྱེ་བོས་རབ་ཏུ་བསྒྲགས།། 79

དེ་ནས་ས་བདག་མཆི་མ་དང་། བཅས་པས་ཕྲས་དག་པང་དུ་བླངས།
དགའ་མ་དང་བྲལ་བྱ་ངན་གྱིས། གཟིར་བའི་བདུང་པ་ལྷག་པར་གྱུར།། 80

དེ་ནས་བློ་གྲོས་རིང་ཞེས་པའི། བློན་པོ་ཆེན་པོས་དེ་ལ་སྨྲས།
ལྷ་གཅིག་ཁྲོད་ཀྱི་བཙུན་མོ་ནི། ཆུན་མའི་ཚོགས་ཀྱིས་བསླུས་པའི་འཚོ།། 81

དེ་ཐོས་འཕྲུལ་ལ་རྒྱལ་པོ་ནི། འཚོ་བ་ཐོབ་པ་བཞིན་དུ་ལངས།
དགའ་བས་སྟོན་ཞེས་བརྗོད་ནས་ནི། བློན་པོ་འི་ཁང་པར་རབ་ཏུ་སོང་།། 82

དེར་ནི་སྡུག་བསྔལ་ལྡན་པ་དེ། ཁྲོ་བས་གུས་པ་བརྗོད་གྱུར་ཅིང་།
སྨད་པས་ཀུན་ཏུ་ཡིད་བྱུང་མ། མཐོང་ནས་འགྲོ་བའི་བདག་གིས་སྨྲས།། 83

གང་གི་མི་བཟད་ལྷག་མ་ནི། དགའ་མ་ཁྲོད་ལ་རྣམ་སྤྲུལ་བ།
ཚར་ཤོག་ར་ནི་དེ་དག་རྣམས། གསོད་པའི་སྡུག་བསྔལ་དཀའ་ལ་ལྟོས།། 84

གདུང་བ་སྲོང་ལ་དང་བར་མཛོད། མི་སྡུ་མངོན་དུ་ཕྱོགས་མ་བྱེད།
ཅེས་བརྗོད་དེ་ཡི་ཀང་པ་ལ། ས་ཡི་བདག་པོ་རྣམ་པར་འཁྱིལ།། 85

ཉུ་མ་རྒྱས་པ་མཆི་མ་ཡི། རྒྱུན་གྱི་ཐྲན་བྱེད་དེས་སྨྲས་པ།
སྐྱེ་བོ་མི་བཟད་གནོད་བྱེད་ལ། མི་དབང་ཁྲོ་བ་ཡོངས་མ་མཛད།། 86

तुल्यरूपौ नृपस्येमौ सहस्रांशोरिवाश्विनौ ।
कुमारौ लक्ष्मणोदारौ जाताविति जनस्वनः ॥ ७९ ॥

ततः सवाष्पस्तनयौ गृहीत्वाङ्के महीपतिः ।
प्रियाविरहशोकार्त्तः सन्तापमधिकं ययौ ॥ ८० ॥

अथ दीर्घमति र्नाम महामात्यस्तमब्रवीत् ।
देव जीवति ते पत्नी सपत्नीजनवञ्चिता ॥ ८१ ॥

श्रुत्वैतत्सहसा राजा लब्धजीव इवोत्थितः ।
हृष्टः सन्दर्शयेत्युक्ता प्रययौ मन्त्रिमन्दिरम् ॥ ८२ ॥

तत्र तां दुःस्थितां दृष्ट्वा मन्युविस्मृतसम्भ्रमाम् ।
अवमानसमुद्विग्नां जगाद जगतीपतिः ॥ ८३ ॥

यैरेष विषमः क्लेशः प्रिये तव विनिर्म्मितः ।
एहि पश्याधुना तेषां विचित्रवधवैशसम् ॥ ८४ ॥

प्रसीद त्यज सन्तापं मा मौनाभिमुखीभव ।
इत्युक्ता निपपातास्याः पादयोः पृथिवीपतिः ॥ ८५ ॥

सावदद्वाष्पधाराभिः सिच्यमानोन्नतस्तनी ।
नरेन्द्र मात्कथाः कोपं जने तीव्रापकारिणि ॥ ८६ ॥

མི་གདུག་བཞིན་པར་དགའ་དང་བྲལ་བར་བྱེད་པ་རྣམས་ལ་བདག་ནི་ཁྲོ་ཡོད་མིན།
ངེས་པར་བཟོད་པས་དགྲ་ནི་ཉེ་བར་ཞི་འགྱུར་ཁོད་ཀྱི་དེ་ཉིད་འཕེལ་བར་འགྱུར།
གནོད་པ་བསྒྲུབ་ལ་དགྲ་ནི་ཁྱབ་བདག་མ་ཡིན་ངེས་པར་གྲོགས་ནི་ཕན་ལ་མིན།
ལུས་ཅན་རྣམས་ཀྱི་བདེ་དང་སྡུག་བསྔལ་འདི་དག་ཐམས་ཅད་སྔོན་གྱི་ལས་ཀྱིས་སྐྱལ།། 87

གནོད་པ་བྱེད་པ་ལ་ཡང་གནོད་པའི་སྦྱོར་བ་དག།
མ་དབྱུད་པར་ནི་བློ་གྲོས་ལྡན་པས་མི་བྱ་སྟེ།
ཁྲོ་བས་མཆོག་ཏུ་ཁྲོ་བའི་དུག་ནི་འཕེལ་བར་འགྱུར།
མེ་ཉིད་མནན་པས་མེ་ནི་ཞི་བར་མི་འགྱུར་རོ།། 88

རེ་ཞིག་སྡུག་བསྔལ་གྱིས་གདུངས་བདག། ཡབ་ཀྱི་དཀའ་ཐུབ་ཚལ་ཉིད་དུ།
འགྲོ་དེ་རེ་ཞིག་འདོད་ཧྲན་མ། བདག་གི་སྔོན་ཆེ་ཡོངས་མ་ཐུས།། 89

བདག་ནི་འདོད་འབྲས་ལ་ཆགས་པ། དེ་ཡིས་རབ་ཏུ་ཟློག་གྱུར་ཀྱང་།
ཡང་ཆོས་སྲུས་པའི་སྐྱོན་གྱིས་ནི། ཟློག་པར་མ་གྱུར་ཅི་ཞིག་བྱ།། 90

ཞེས་བརྗོད་དེ་ནི་ཤུགས་འབྱིན་ཅིང་། ཀང་པ་ཡིས་ནི་ས་ལ་འབྲི།
སྐད་ཅིག་བཞིན་དང་དུད་པ་ཡིས། མི་སླུབ་ལ་བརྟེན་པར་གྱུར།། 91

མི་བདག་གིས་ནི་ཕྱག་ཐུས་ཀྱང་། དེ་ནི་རབ་དང་ཉིད་མ་གྱུར།
རྟེན་གྱི་སྒྲོ་ནི་ཡོངས་བཟུང་བ། མཛེར་བའི་ཟུག་རྔུ་བཙུངས་པར་འདོད།། 92

सत्यं विप्रियकारिणीषु नृपते मन्युर्न मे विद्यते
वैरं हि क्षमयैव यात्युपशमं वैरेण तद्वर्द्धते ।
शत्रुर्नैव विभुः पराभवविधौ नैवोपकारे सुहृत्
सर्वं प्राक्तनकर्म्मनिर्म्मितमिदं दुःखादिकं देहिनाम् ॥ ८७ ॥

कृतापकारेऽपि पराभवोद्यमं
न नाम कुर्य्याद्दविचार्य्य बुद्धिमान् ।
क्रुधा परक्रोधविषं विवर्द्धते
न शान्तिमेति ज्वलितोऽग्निरग्निना ॥ ८८ ॥

दुःखसन्तापिता तावत्तातस्यैव तपोवनम् ।
गच्छामि तद्वचः पूर्व्वं कामिन्या न कृतं मया ॥ ८९ ॥

वारितापि परत्नेन मम कामफलस्पृहा ।
यौवनोन्माददोषेण न निर्वृत्ता करोमि किम् ॥ ९० ॥

इत्युक्त्वा निःश्वसन्ती सा विलिखन्ती पदा भुवम् ।
बभूवानम्रवदना क्षणं मौनावलम्बिनी ॥ ९१ ॥

प्रणामेनापि नृपतेर्न सा प्राप प्रसन्नताम् ।
प्रेम्णि शल्यतुलां धत्ते मिथ्यादोषपरिग्रहः ॥ ९२ ॥

དེ་ནི་དམར་བའི་བཞིན་བཟུང་ནས། ཡབ་ཀྱི་བསྟི་གནས་དག་ཏུ་སོང་།
ཁེངས་ལྡན་རྣམས་ཀྱི་ཁྲོ་བ་ནི། ལག་འགྲོ་གྱ་གྱུ་དེ་བཟོད་དཀའ།། 93

གྲུང་བའི་བློ་ཡིས་དགེ་ལེགས་བརྗོད་པ་ཡི།
ཤིང་གྲོགས་མོ་རྣམས་ཀྱིས་འཁྲུད་པ་བཞིན།།
རི་དྭགས་རྣམས་ཀྱི་མཛའ་བས་ཡོངས་བསྐོར་
ཞིང་པ་ཡི་དཀའ་ཐུབ་ནགས་སུ་དེ་ཕྱིན་གྱུར།། 94

དཀའ་ཐུབ་ཁྱད་པར་གྱིས་བསྐྱབས་འཇིག་རྟེན་ནི།
དང་པར་ཐུབ་པ་བསོད་ནམས་གཏེར་སོང་ཆེ།
བསྟི་གནས་སྟོང་མཐོང་འཚོ་བ་མི་བརྟན་པའི།
པདྨ་ལྡན་ནི་རྨོངས་པས་བཅོམ་པར་གྱུར།། 95

རང་བཞིན་རྣལ་གནས་པ་ཡི་མཆིས་གཤིན་དང་།
སྐྱེ་བའི་བར་ནི་ནང་གཙགས་པ་དྲན།
འཇིག་རྟེན་གསུམ་བཞིན་སྟོངས་པར་སེམས་ཤིང་དེ།
དུག་གིས་གཟིར་བཞིན་སྦྲུལ་གྱིས་བཅོམ་བཞིན་གྱུར།། 96

ཐུབ་པས་དམན་པས་ནགས་ཚལ་དེ་ཉིད་ནི།
དེ་ལ་དགའ་བ་དགའ་མིན་ཉིད་དུ་གྱུར།

सा धातुरक्तवसना जगाम पितुराश्रमम्।
भुजङ्गकुटिलोमन्यु र्मानिनीनां हि दुःसहः॥ ६३॥

आलिङ्ग्यमानेव लतासखीभि-
र्भृङ्गस्वनैः स्वागतवादिनीभिः।
प्रेम्णा मृगीभिः परिवार्य्यमाणा
तपोवनं सा पितुराससाद॥ ६४॥

याते मुनौ पुण्यनिधौ प्रसन्नं
तपोविशेषार्जितमेव लोकम्।
दृष्ट्वाश्रमं शून्यमधीरवृत्तिः
पद्मावती मोहहृता बभूव॥ ६५॥

वात्सल्य माजन्मनिलीनमन्तः
स्वच्छप्रभावस्य पितुः स्मरन्ती।
शून्यां त्रिलोकीमिव मन्यमाना
विषार्दितेवाग्निहतेव साभूत्॥ ६६॥

तदेव तस्या मुनिना विहीनम्
वनं जगाम प्रियमप्रियत्वम्।

དུས་ཀྱི་སྙིང་པོ་མ་ལུས་འཕུངས་གྱུར་པའི།
དངོས་པོ་རྣམས་ནི་འབྲལ་བའི་རང་བཞིན་ཡིན།། 97

ཡིད་འཕྲོག་ཡུལ་ནི་དེ་དག་ཁོ་ན་དང་།
མི་རྟག་འབྱུང་གནས་ཉིད་པར་དེ་དག་ཉིད།
སྐུ་ཞིག་གཅིག་དང་བྲལ་བའི་སྐྱེ་བོ་ལ།
ཐམས་ཅད་ཆགས་བྲལ་གནས་ཉིད་དག་ཏུ་འགྱུར།། 98

དེ་ནས་ས་གཞི་དག་གི་ཟླ་རིས་དེ།
རང་བྱུང་རྗེས་སུ་མཐུན་པའི་ཚས་བཟུང་ནས།
བདེ་བས་བདང་སྤེ་ཕྱོགས་སུ་ཡོངས་འཁྱམ་ཞིང་།
ཞི་བར་བཞིན་དུ་པ་ར་ཀཱུ་སིར་ཕྱིན།། 99

དེ་ནས་རྒྱལ་པོ་ཀྲི་ཀི་འདོད་ལྡན་པས།
དེར་ནི་རི་དྭགས་མིག་དེ་དོན་གཉེར་ཡང་།
དཀར་ཐུབ་མེ་ལྟེ་འབར་བཞིན་དེ་ཡིས་ནི།
ཇི་ཞིག་ལྷུར་ཡང་རིག་འདོས་ཉིད་མ་གྱུར།། 100

རྒྱལ་པོའི་བཙུན་མོ་རྣམས་ཀྱིས་རབ་འབད་ནས།
མངོན་པར་མཆོད་ཅིང་ལྷ་མོ་བཞིན་དུ་དེ།

कालेन निःशेषनिपीतसारा
भवन्ति भावा विरसस्वभावाः ॥ ९७ ॥

तेष्वेव देशेषु मनोहरेषु
तेष्वेव पुष्पाकरवासरेषु ।
एकेन केनापि विना जनस्य
सर्व्वं विषादास्पदतामुपैति ॥ ९८ ॥

वेषं ततः प्रव्रजितानुरूपं
विधाय सा भूतलचन्द्ररेखा ।
सुखोज्झिता दिक्षु परिभ्रमन्ती
वाराणसीं शान्तिमिवाससाद ॥ ९९ ॥

तत्राथ राज्ञा रुक्मिणा मृगाक्षी
सा प्रार्थ्यमानाप्यभिलाषभाजा ।
तपःप्रदीप्ताग्निशिखेव तस्य
संस्पर्शयोग्या न कथंचिदासीत् ॥ १०० ॥

सा राजपत्नीभिरतिप्रयत्ना-
दभ्यर्च्यमाना चिदशाङ्गनेव ।

ལེགས་སྤྱོད་སེམས་ཤིང་བདག་པོའི་བརྟུལ་ཞུགས་ཀྱིས།
དེར་ནི་ཅུང་ཟད་དུས་ཤིག་ཏེ་བར་གནས།། 101

འབྲལ་བའི་སྡུག་བསྔལ་མོ་ཡིས་སྨིག་ཁྲིད་ཅིང་།
དེ་ནི་དེ་ན་གནས་པ་ས་ཡི་བདག།
ཚངས་བྱིན་གྱིས་ཀྱང་ཉར་ཟ་བསྲུངས་ལས་གྲོས།
བྲམ་ཟེའི་ཆས་སུ་བཅོས་ནས་ཡང་དག་འོངས།། 102

དེ་ནས་བརྟུལ་ཞུགས་མཛེས་པའི་ཆས་ཀྱི་བསྒྲིབས།
ཚུལ་ཁྲིམས་གྲགས་པའི་བ་དན་དེ་མཐོང་ནས།
དང་བའི་སྐད་དུ་མི་བདག་གུས་པར་ནི།
མངོན་དུ་ཕྱོགས་པས་རང་གཟུགས་གསལ་བར་བྱས།། 103

ས་བདག་བདག་གི་གཏོད་པ་མི་བཟད་པ།
ཞེས་སྨྲ་ཆེ་ན་དེ་ནི་ཡུན་རིང་དུས།
ཁེངས་རྟན་རྣམས་ཀྱིས་སྐྱེད་པའི་ཁྲོ་བ་ནི།
བརྗོད་པ་ན་ཡང་གསར་པ་ཉིད་དུ་འགྱུར།། 104

སྡུག་པོ་མཆི་མའི་རྒྱུན་ནི་ཡོངས་སེལ་ཞིང་།
འདོད་པའི་ཟླ་རིས་ཕྱོགས་སུ་འབྲས་ཧྲན་བྱེད།

तत्र स्ववृत्तानि विचिन्तयन्ती
पतिव्रता कालमुवास कश्चित् ॥ १०१ ॥

तां ब्रह्मदत्तोऽपि विशिष्टचार-
स्तत्र स्थितां भूमिपतिर्निशम्य ।
वियोगदुःखानलदह्यमानः
समाययौ ब्राह्मणकूटवेषः ॥ १०२ ॥

अथ व्रताच्छादितचारुवेषाम्
विलोक्य तां शीलयशःपताकाम् ।
प्रसादनाय प्रणयाभिसारी
नृपः स्वरूपं प्रकटीचकार ॥ १०३ ॥

तीव्रापराधोऽहमिति ब्रुवाणे
महीपतौ सा सुचिरं रुरोद ।
मनस्विनीनामवमानमन्यु-
रुदीरणेनापि नवत्वमेति ॥ १०४ ॥

घनाश्रुधारापरिहारकारी
स्मरेन्दुरेखासफलीकृताशः ।

རྒྱལ་པོ་སྟོན་དུས་ལྟ་བུས་མཛེས་མ་ནི།
དང་བར་བྱས་ནས་རང་གི་རྒྱལ་སར་ཁྲིད།། 105

ཀྲང་པའི་བརྣོ་བཀོད་པའི་མཚོ་སྐྱེས་འཕྲེང་།
བྲལ་བའི་དུས་སུ་རབ་ཏུ་ཞི་གྱུར་པ།
དགའ་དང་འགྲོགས་ཚེ་དེ་ལ་རབ་འབྱུངས་དེ།
ཆགས་པ་དྲག་པོ་འི་ལོངས་སྤྱོད་དཔལ་འབྱོར་ར་ཉེར།། 106

སྐྱེ་བ་གཞན་ལས་ངེས་པར་བྲུ་མོ་དེས།
རང་སངས་རྒྱས་ལ་རྩེ་དགའི་པདྨ་དག།
ཕྱུལ་ནས་ཆགས་ཁྲངས་དེ་དེ་ཡིས་ནི།
མཛེས་པ་སྤྱད་ནས་སླར་ཡང་དེ་ཡིས་ནི།། 107

རབ་ཏུ་ཕྱུར་བས་འདི་ཡི་ཀྲང་པ་ནི།
བཀོད་པ་རྣམས་ལ་མཚོ་སྐྱེས་འབྱུངས་པར་གྱུར།
ཁྲངས་པའི་སྐྱོན་ལས་དུས་སུ་བྲལ་གྱུར་ཅིང་།
སླར་ཡང་ཕྱུར་བས་སླར་ཡང་བྱུང་བར་གྱུར།། 108

ཕྱིན་དང་ལེན་པ་དེ་དག་ལས་འབྱུངས་པ།
རང་ལས་སྨིན་པ་ཡིས་དེ་སྐྱོད་རྣམས་ལ།

कान्तां शरत्काल इव प्रसाद्य
निनाय राजा निजराजधानीम् ॥ १०५ ॥

पादाम्बुजन्याससरोजपाली
वियोगकाले प्रशमं प्रयाता ।
प्रादुर्बभूव प्रियसंगमेऽस्याः
सम्भोगलक्ष्मीरिव गाढरागा ॥ १०६ ॥

जन्मान्तरे सा किल कन्यकैव
प्रत्येकबुद्धाय विलासपद्मम् ।
दत्त्वापि लोभात्पुनराददे
तद्विचार्य्य शोभां प्रददौ पुनश्च ॥ १०७ ॥

पद्मप्रदानेन बभूवुरस्याः
पादावतारेषु सरोरुहाणि ।
आदानदोषाद्विरतानि काले
पुनः प्रदानात्पुनरुद्गतानि ॥ १०८ ॥

तेनैव दत्ता हरणोद्भवेन
स्वकर्म्मपाकेन मलीमसेन ।

ཡལ་འདབ་དྲུག་ཅུ་ཙ་དགུ་པ།

གང་གི་སྤྱོད་པའི་ཁྱད་པར་མཐོ་བའི་མཚན་ཉིད་ལྡན་རྣམས་ཀྱིས།
ལེགས་བྱས་དག་ནི་མཆོད་རྟེན་ལྡན་པའི་ནོར་འཛིན་མས་སྐྲ་ཞིང་།
མ་ལུས་དགེ་བའི་སྨོན་ལམ་གནས་སུ་གྱུར་པ་དེ་དག་ནི།
འཇིག་རྟེན་འདི་དང་གཞན་ཡང་དག་ཅིང་བདེ་བ་བསྟན་པར་གྱུར།། 1

གྲོང་ཁྱེར་པཱ་ཊ་ལི་པུ་ཏྲར། གང་གིས་ཡང་དག་བསྐྱངས་བསྲུངས་པས།
འཇིག་རྟེན་མྱ་ངན་མེད་པ། ས་བདག་མྱ་ངན་མེད་པ་བྱུང་།། 2

བྱང་ཆུབ་སྙིང་དུ་ཁྲུས་བསྒྲུབས་ནས། གང་གི་གསེར་གྱི་ཆར་འབེབས་ཤིང་།
ཆོས་གོས་གསུམ་ནི་འགེབས་པ་ཡིས། དགེ་སློང་དགེ་འདུན་རྣམ་པར་མཆོད།། 3

འདས་པའི་སངས་རྒྱས་སྐུ་ཡི་ནི། རིང་བསྲེལ་གཟི་བརྗིད་འབར་རྣམས་དང་།
ཟླ་མེད་དཔལ་ལྡན་གནས་བརྟན་ནི། གྲགས་པ་དེ་ཡིས་མཆོད་བྱར་གྱུར།། 4

རིན་ཐང་མེད་པའི་རིན་ཅན་རྣམས། གྲུས་པས་བསྐུ་བ་བྱས་ནས་ནི།
ས་གཞི་ཤུ་རིག་གདུག་པ་མཛེས་ཀྱི། མཆོད་རྟེན་དག་གིས་མཚན་པ་བསྒྲུབས།། 5

अथोनसप्ततितमः पल्लवः ।

तेषामशेषकुशलप्रणिधानधाम्नां
भुङ्क्तः सुखस्थितिरयं च परश्च लोकः ।
येषां विशेषरचितोन्नतलक्षणानां
चैत्याङ्किता वसुमती सुकृतं ब्रवीति ॥ १ ॥

पुरे पाटलिपुत्रेऽभूदशोकः पृथिवीपतिः ।
येनाशोकः कृतो लोकः सम्यक्पालनलालितः ॥ २ ॥

विधाय बोधिस्नपनं येन काञ्चनवर्षिणा ।
त्रिचीवराच्छादनेन भिक्षुसंघोऽभिपूजितः ॥ ३ ॥

मान्यस्यानुमते श्रीमान् यशसः स्थविरस्य यः ।
अतीतबुद्धशारीरधातूनां दीप्ततेजसाम् ॥ ४ ॥

अनर्घ्याणां च रत्नानां कृत्वा सङ्ग्रहमादरात् ।
विदधे मौक्तिकच्छन्दचारुचैत्याङ्कितां महीम् ॥ ५ ॥

རང་ཉིད་ལྷ་ཡི་འཇིགས་རྟེན་དུ། ཕྱིན་ནས་བདེ་ག་ཤེགས་རིང་བསྲིལ་ཚོགས།
ལྷ་ཡིས་བྱིན་པ་བླང་ནས་དེ། རིན་ཅེན་མཆོད་རྟེན་འཕྲེང་བ་བྱས།། 6

དེ་ཡི་མཆོད་རྟེན་ཆོས་རྒྱལ་གྱིས། ལུགས་དང་ལྡན་པ་སྟོང་ཕྲག་ནི།
བརྒྱད་ཅུ་ཙ་བཞི་དུས་གཅིག་ལ། སྤྲུལ་པ་ཡིས་ནི་རྣམ་པར་མཛེས།། 7

དུས་གཅིག་རབ་ཏུ་གནས་པ་ལ། དེ་ཚེ་གནས་བརྟན་མཁར་སོང་ནས།
ཉི་མ་བསྒྲིབས་ཏེ་ས་གཞི་ནི། སྒྲིབ་མའི་འདུ་ཤེས་དག་ཏུ་བརྟགས།། 8

དེ་ནས་དེ་ཡི་དགེ་འདུན་གྱི། མཆོད་རྟེན་རྒྱ་ཆེ་རྟག་འཛུགས་ལ།
རབ་བྱུང་ཤ་བས་འཁོགས་གྱུར་པ། འགའ་ཞིག་དཔལ་གྱིས་འོངས་པར་གྱུར།། 9

དེར་ནི་རྒྱལ་པོ་ལ་འོས་ཟས། ས་ཡི་བདག་པོས་རབ་སྦྱིངས་པ།
ཟ་ཞིང་མཆོག་ཏུ་དགར་བ་ནི། བདུད་རྩི་བཞིན་དུ་དེ་ཡིས་ཐོབ།། 10

དགེ་སློང་གཞན་གྱིས་དེ་ལ་སྨྲས། རང་ལ་འོས་པའི་བཟའ་བ་འདི།
ཁྱོད་ལ་ས་བདག་གིས་བྱིན་པ། ཅི་ཡི་དོན་སླད་ཁྱོད་ཤེས་སམ།། 11

ཤིན་ཏུ་ཇན་པ་ཁྱོད་ཉིད་ལས། དམ་ཆོས་ཉམ་དང་འདོད་པ་ཡི།
ས་སྐྱོང་གིས་ནི་བཀུར་སྟི་དག ཤིན་ཏུ་ཆེ་བས་ཁྱོད་ལ་མཆོད།། 12

ཅེས་པ་བཞིན་འཇུབ་དགེ་སློང་གིས། བཟོད་ཚེ་སྨོངས་པས་ངོ་ཚ་ཞིང་།
སྔར་དུ་ཇག་ཏུས་སྦུག་པ་བཞིན། དགེ་སློང་ཇན་པོས་རབ་བསམས་པ།། 13

नागालोकं स्वयं गत्वा सौगतं धातुसञ्चयम् ।
स नागाहृतमादाय रत्नस्तूपावलीन् व्यधात् ॥ ६ ॥

तस्याशीतिसहस्राणि चत्वारि च महीतले ।
धर्मराजिकयुक्तानां स्तूपानां निर्मिति बभौ ॥ ७ ॥

एकक्षणप्रतिष्ठासु पृथिव्यां स्थविरस्तदा ।
खमुत्पत्यार्कमाच्छाद्य छायासंग्राममकल्पयत् ॥ ८ ॥

नित्यप्रवृत्ते तस्याथ वितते सङ्घभोजने ।
शनैः प्रव्रजितः कश्चिज्जराजीर्णः समाययौ ॥ ९ ॥

राजार्हमशनं तत्र प्रेषितं स महीभुजा ।
भुञ्जानः परमां प्रीति मास साद सुधामिव ॥ १० ॥

तं प्राहान्यतमो भिक्षुरपि जानासि भूभुजा ।
किमर्थं स्वोचितं तुभ्यमिदं भोज्यमुपाहृतम् ॥ ११ ॥

अतिवृद्धतरास्त्वत्तः सद्धर्मं श्रोतुमुत्सुकः ।
त्वामर्चयति भूपालः सत्कारेण महीयसा ॥ १२ ॥

इति स्मितमुखेनोक्तो भिक्षुणा मौर्ख्यलज्जितः ।
शल्यविद्ध इव क्षिप्रं वृद्धभिक्षुरचिन्तयत् ॥ १३ ॥

ངོ་ཚའི་སྐྱོད་དུ་སྡུག་བསྔལ་མཐའ། ཟས་འདི་བདག་གིས་ཅི་སྐད་ཟོས།
ཚོགས་སུ་བཅད་པ་བཞི་ཆ་ཡང་། བདག་གིས་མི་ཤེས་ཡི་གེ་མེད།། 14

དམ་པའི་དབུས་སུ་ས་བདག་གིས། གལ་དེ་དྲིས་ན་བདག་ཅི་བྱེད།
སྐྱེ་བོ་འགའ་ཞིག་དགོད་འདི་དག། ལྐུགས་པ་བདག་ལ་ཅི་བརྗོད་འགྱུར།། 15

སྲིན་བུ་ཁོག་སྟོང་བྱེད་པ་རྣམས་ཀྱིས་དལ་གྱིས་སྡོང་པོ་འི་རྒྱུན་ནི་གཞིགས་གྱུར་ཅིང་།
ནང་དུ་མེ་དག་ཅལ་ཞིང་དུ་བས་དྲི་མར་གྱུར་པ་གཡང་པའི་ཤིང་ཡང་སླ།
མཁས་པ་བཞིན་རས་མཛེས་པས་བཅོམ་པའི་མྱོངས་པ་སྐྱེངས་ཤིང་ཞུམ་པས་གནས་གྱུར་པ།
ལྐུག་ཅིང་ལོང་བའི་གཟུགས་ཅན་བག་མེད་དུ་གནས་སྐྱེ་བོ་བདག་འདྲར་མ་གྱུར་ཅིག།། 16

དེ་ལྟར་བསམསམ་པ་ཡོངས་འདྲིས་ཤིང་། ཚ་བའི་དབུགས་འབྱིན་བདེ་མེད་པ།
དེ་ལ་ལྷ་མིས་སངས་རྒྱས་ལ། རབ་དང་མངོན་དུ་ཕྱོགས་དེ་གནས།། 17

གང་ཚེ་ཁྱོད་ལ་རྒྱལ་པོ་འདྲི། དེ་ཚེ་ཁྱོད་ཀྱིས་འདི་བརྗོད་བྱ།
ཤཱཀྲུ་ཐྲུ་ནེ་ཧཱན་པའི་ཆོས། མདོར་བསྡུས་པ་དག་ཅན་པར་མཛོད།། 18

གོར་ནི་ཚང་ཟར་ཅན་ཞིག་པན་པ་བྱེད་ཅིང་བྲ་བ་ཤིན་ཏུ་ཅུང་བ་ཉིད།
སྲོག་གི་རྩངས་ན་ཤིན་ཏུ་ཚུང་ཞིང་རོ་དང་བྲལ་བའི་ཟས་ཀྱིས་ཀྱང་།
རིག་དགག་ཉིད་ཀྱི་རྒྱ་ནི་སྐད་ཅིག་གིས་ཀྱང་འདི་ཉིད་རྒྱུན་དུ་ནི།
ཉེར་བཞེ་རྟག་ཏུ་བཟང་ནས་ཞུས་ཅན་ལོངས་སྤྱོད་ཅེས་པ་རྒྱ་ཆེར་འགྱུར།། 19

लज्जायै किमिदं भुक्तं दुःखान्तमशनं मया ।
अपि गाथाचतुर्भागं न जानामि निरक्षरः ॥ १४ ॥

किं करोमि सतां मध्ये यदि पृच्छेन्महीपतिः ।
तत्किं वक्ष्यति मामेष मूकं हास्यरतिर्जनः ॥ १५ ॥

कीटैः कोटरकारिभिर्विघटितस्कन्धप्रबन्धः शनै
रन्तःसुप्तकृशानुधूममलिनः श्वभ्रेऽपि धन्यस्तरुः ।
मूर्खः पण्डितखण्डिताननरुचि वैलक्ष्यलीनस्थितिः
मूकान्धप्रतिमः प्रमादवसति र्मामास्तु माहग्जनः ॥ १६ ॥

इति चिन्तापरिचितं तप्तनिःश्वासनिःसुखम् ।
बुद्धप्रसादिनी देवी समभ्येत्य जगाद तम् ॥ १७ ॥

प्रक्ष्यति त्वां यदा राजा वक्तव्यं भवता तदा ।
विस्तीर्णतरधर्मस्य संक्षेपः श्रूयतामिति ॥ १८ ॥

किञ्चिन्मात्रं धनमुपहृतौ कृत्यमभ्यर्थ्यमेव
प्राणाधारं तनुतरमपि स्वादनिर्मुक्तमन्नम् ।
निद्रामुद्रा क्षणमपि दृशोरित्यशक्तोपयुक्तं
श्रेयं त्यक्त्वा व्रजति विपुलारम्भभोगं शरीरी ॥ १९ ॥

ཞེས་པ་ལྷ་མོས་ཡང་དག་བསྟན། རབ་གསལ་དབྱངས་ཅན་གནོན་པོ་ཡིས།
སྐ་བདག་ཅན་དུ་འོངས་པ་ལ། ཆོས་ནི་རབ་ཏུ་བསྟན་པ་མཛད།། 20

སྐྱིང་ལ་བབ་པ་དེ་ཡི་ནི། ལེགས་བཤད་རྒྱལ་པས་ཐོས་གྱུར་ནས།
ཀྱེ་མ་མཁས་པ་བརྗོད་གྱུར་བ། འདི་ནི་བདེན་ཞེས་རབ་ཏུ་བསམས།། 21

བློ་གྲོས་ཆེན་པོས་བདག་ཉིད་གྱིས། ཆེད་དུ་ཕམ་པ་འདི་དག་གསུངས།
དེ་ཉིད་བརྗོད་པ་དམ་པའི་ཚིག། ཉམས་སྤྱོང་བསོད་ནམས་དག་གིས་ཐོབ།། 22

གང་གི་མཛོད་རྣམས་སུ་ནི་མེ་ཡི་བུད་ཤིང་དུ་མཐོང་ནོར་གྱི་ནགས་དག་བསླུབས།
གང་ཡང་བྱ་བས་རྒྱ་མཚོ་བཞི་ཡི་གོས་ཅན་སྣ་ཚོགས་འཛིན་པ་ཁྱབ་པར་བྱས།
ཟས་ཀྱང་རྣམ་པར་བཀྲལ་ཡོངས་སུ་འདྲིས་ཤིང་བདག་གི་གཉེད་ཀྱང་ཤིན་དུ་ཆེ།
ཐམས་ཅད་སྤོངས་པའི་བདེ་སྐྱིད་མཇུག་གི་དུས་སུ་གང་དུ་ཅི་ཡང་མཐོང་མ་ཡིན།།
23

ཞེས་བསམས་མི་ཡི་བདག་པོ་ཡིས། དེ་ལ་རབ་དུ་ཕྱག་འཚལ་ཏེ།
འོད་ལྡན་མཛེས་པའི་ཆོས་གོས་ནི། གསེར་གྱི་རབ་ཏུ་སྤྲས་པ་ཕུལ།། 24

དེ་ནས་ལམ་དུ་འགྲོ་བྱེད་ཅིང་། རྒྱལ་པོའི་མཆོད་པས་མཛེས་པ་དེ།
བསམ་བརྒྱ་དཀར་པོ་སྦྱོར་བའི་སྐད། ལྷ་མོ་ཡིས་ནི་ཡང་དག་བསྟུལ།། 25

དེ་ནས་དེ་ཡི་མདུན་ལག་གིས། དེ་ཡི་བསམ་བརྟན་བསྒྲུབས་པ་ན།
ཉོན་མོངས་མ་ལུས་ཟད་པ་ལས། དགྲ་བཅོམ་ཉིད་ནི་མངོན་དུ་བསྒྲུབས།། 26

इति देव्या समादिष्टो वृद्धः स्पष्टतरस्वरः ।
श्रोतुं प्राप्तस्य भूभर्तुर्विदधे धर्मदेशनाम् ॥ २० ॥

राजा हृदयसंवादि श्रुत्वा तस्य सुभाषितम् ।
अचिन्तयदहो सत्यमिदमुक्तं मनीषिणा ॥ २१ ॥

मामेवैतत्समुद्दिश्य हितमाह महामतिः ।
तत्त्वसंवादसास्वादाः पुण्यप्राप्याः सतां गिरः ॥ २२ ॥

यत्कोशेषु निधीयते धनवनं तृष्णानलस्येन्धनं
कृत्यं यच्च चतुःसमुद्ररसनां व्याप्नोति विश्वम्भराम् ।
आहारोऽपि विचित्रतापरिचयी निद्रापि मे भूयसी
सर्वं मोहसुखाय नान्तसमये किञ्चित् क्वचिद् दृश्यते ॥ २३ ॥

इति संचिंत्य नृपतिस्तस्मै काञ्चनचर्चितम् ।
प्रणम्य प्रददौ चारुरुचि सचीवरांशुकम् ॥ २४ ॥

व्रजन्तमथ तं मार्गे राजपूजाविराजितम् ।
ध्यानाध्ययनयोगाय देवता समचोदयत् ॥ २५ ॥

ततस्तदुपदेशेन निखिलक्लेशसंक्षयात् ।
साक्षाद्विहितमर्हत्त्वं तेन ध्यानावधानिना ॥ २६

ཞེས་པ་ལྷ་མོས་ཡང་དག་བསྟན། རབ་གསལ་དབྱངས་ཅན་གཞོན་པོ་ཡིས།
ས་བདག་ཀུན་དུ་འོངས་པ་ལ། ཆོས་ནི་རབ་ཏུ་བསྟན་པ་མཛད།། 20

སྙིང་ལ་བབ་པ་དེ་ཡི་ནི། ལེགས་བཤད་རྒྱལ་བས་ཐོས་གྱུར་ནས།
ཀྱི་མ་མཁས་པ་བརྗོད་གྱུར་པ། འདི་ནི་བདེན་ཞེས་རབ་ཏུ་བསམས།། 21

བློ་གྲོས་ཆེན་པོས་བདག་ཉིད་ཀྱིས། ཆེད་དུ་ཕམ་པ་འདི་དག་གསུངས།
དེ་ཉིད་བརྗོད་པ་དམ་པའི་ཚིག། ཉམས་སྐྱོང་བསོད་ནམས་དག་གིས་ཐོབ།། 22

གང་གི་མཛོད་ནམས་སུ་ནི་མེ་ཡི་བུད་ཤིང་དུ་མཐོང་ནོར་གྱི་ནགས་དག་བསྲུབས།
གང་ཡང་བུ་བས་རྒྱ་མཚོ་བཞི་ཡི་གོས་ཅན་སྣ་ཚོགས་འཛིན་པ་ཁྱབ་པར་བྱས།
ཟས་ཀྱང་རྣམ་པར་བཀྲ་ལ་ཡོངས་སུ་འདྲིས་ཤིང་བདག་གི་གཅིག་ཀྱང་ཤིན་ཏུ་ཆེ།
ཐམས་ཅད་སྐྱོངས་པའི་བདེ་སྐྱིད་མཐུག་གི་དུས་སུ་གང་དུ་ཅི་ཡང་མཐོང་མ་ཡིན།། 23

ཞེས་བསམས་མི་ཡི་བདག་པོ་ཡིས། དེ་ལ་རབ་ཏུ་ཕྱག་འཚལ་ཏེ།
འོད་ལྡན་མཛེས་པའི་ཆོས་གོས་ནི། གསེར་གྱི་རབ་ཏུ་སྤྲས་པ་ཕུལ།། 24

དེ་ནས་ལམ་དུ་འགྲོ་བྱེད་ཅིང་། རྒྱལ་པོའི་མཆོད་པས་མཛེས་པ་དེ།
བསམ་བརྟན་ཁ་དོན་སྒྲོན་པའི་སྐད། ལྷ་མོ་ཡིས་ནི་ཡང་དག་བསྐུལ།། 25

དེ་ནས་དེ་ཡི་མར་ངག་གིས། དེ་ཡི་བསམ་བརྟན་བསྒྲུབས་པ་ན།
ཉོན་མོངས་མ་ལུས་ཟད་པ་ལས། དགྲ་བཅོམ་ཉིད་ནི་མངོན་དུ་བསྒྲུབས།། 26

इति देव्या समादिष्टो वृद्धः स्पष्टतरस्वरः ।
श्रोतुं प्राप्तस्य भूभर्तुर्विदधे धर्मदेशनाम् ॥ २० ॥

राजा हृदयसंवादि श्रुत्वा तस्य सुभाषितम् ।
अचिन्तयदहो सत्यमिदमुक्तं मनीषिणा ॥ २१ ॥

मामेवैतत्समुद्दिश्य हितमाह महामतिः ।
तत्त्वसंवादसास्वादाः पुण्यप्राप्याः सतां गिरः ॥ २२ ॥

यत्कोशेषु निधीयते धनवनं तृष्णानलस्येन्धनं
कृत्यं यच्च चतुःसमुद्ररसनां व्याप्नोति विश्वम्भराम् ।
आहारोऽपि विचित्रतापरिचयी निद्रापि मे भूयसी
सर्वं मोहसुखाय नान्तसमये किञ्चित् क्वचिद्दृश्यते ॥ २३ ॥

इति संचिंत्य नृपतिस्तस्मै काञ्चनचर्चितम् ।
प्रणम्य प्रददौ चारुरुचि सचीवरांशुकम् ॥ २४ ॥

व्रजन्तमथ तं मार्गे राजपूजाविराजितम् ।
ध्यानाध्ययनयोगाय देवता समचोदयत् ॥ २५ ॥

ततस्तदुपदेशेन निखिलक्लेशसंक्षयात् ।
साक्षाद्विहितमर्हत्त्वं तेन ध्यानावधानिना ॥ २६

དེ་ནས་ནམ་ཞིག་ས་བདག་གིས། དགེ་འདུན་མཆོད་སྟོན་ཡུངས་པ་ལ།
དགེ་སློང་ཚོས་གོས་ལྷ་ཡི་ནི། ཀྲི་བཟང་ལྡན་པ་གསར་དུ་འོངས།། 27

སྟོན་མེད་ཁྲི་ལ་ཆགས་པ་ཡི། སྲུང་བའི་འཕྲེང་བས་བསྐོར་དེ་ལ།
མི་བདག་གིས་ཁྲིས་ཁྱོད་ཀྱི་ཁྲི། རྒྱུས་འདི་རེ་ཞིག་གང་ལས་བྱུང་།། 28

དེས་སྨྲས་ལྷ་ཡི་འཇིག་རྟེན་གྱི། ཡོངས་འདུ་ལྗོན་པའི་འོག་ཏུ་བདག།
དབྱར་གྱི་དུས་སུ་གནས་གྱུར་པ། དེ་ཡི་མེ་ཏོག་དག་གིས་བསྒོས།། 29

དེ་ཐོས་མི་བདག་དེ་ཡི་ནི། མཐུ་འདི་ལྷག་པར་གུས་གྱུར་ཅིང་།
དཀོན་མཆོག་གསུམ་མཆོད་ལ་ཆགས་པ། བསོད་ནམས་ཀུན་རང་དགའ་བར་གྱུར།། 30

གལ་ཏེ་གུས་པར་ཆོས་ལ་གནས་ན་དེ་ཉིད་འཚོ་བ་ཡིན།
གལ་ཏེ་སྐལ་བཟང་བརྟེན་པར་སྤྱོད་ན་དེ་ཉིད་སྨྲ་བ་ཡིན།
གལ་ཏེ་མཐར་ཐུག་སེམས་པར་བྱེད་ན་དེ་ཉིད་བློ་གྲོས་ཡིན།
གལ་ཏེ་སྦྱིན་པའི་བྱ་བ་བྱེད་ན་དེ་ཉིད་དཔལ་འབྱོར་ཡིན།། 31

कदाचिदथ भूभर्तुं विपुले सद्मभोजने ।
नवः समाययौ भिक्षु दिव्यसौरभचीवरः ॥ २७ ॥

अपूर्वगन्धलुब्धालिमालावलयितं नृपः ।
तमपृच्छत् कुतस्तावदयं ते सौरभोद्भवः ॥ २८ ॥

सोऽवदद् देवलोकेऽहं पारिजाततरोस्तले ।
उषितो वार्षिकं कालं तत्पुष्पैरधिवासितः ॥ २९ ॥

एतदाकर्ण्य नृपतिस्तत्प्रभावाधिकादरः ।
रत्नत्रयार्चनासक्तः पुण्यारामरतोऽभवत् ॥ ३० ॥

धर्मस्थितिप्रणयिनी यदि सैव वृत्तिः
सत्योपभोगसुभगा यदि सैव वाणी ।
पर्यन्तचिन्तनरता यदि सैव बुद्धि-
र्दानक्रियोपकरणं यदि सैव लक्ष्मीः ॥ ३१ ॥

इति क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्प-
लतायां धर्मराजिकाप्रतिष्ठावदानं
ऊनसप्ततितमः पल्लवः ॥

ཡལ་འདབ་བདུན་ཅུ་པ།

གང་གི་གྲགས་པའི་མཚན་ཉིད་ཁྱད་པར་རྣམ་པར་བཀོད་པ་ཡིས།
ས་གཞི་བསོད་ནམས་མཆོག་གི་བསོད་ནམས་ལྡན་པར་ཉེར་བསྟན་ཅིང་།
རྒྱལ་བ་ལ་ནི་གུས་པ་རབ་བསྐྱབས་བག་ཆགས་བསྐྱེད་བྱས་ལ།
དེ་དག་རྣམས་ཀྱི་མངོན་འདོད་ལེགས་བྱས་སྤྱོར་བ་རྒྱལ་གྱུར་ཅིག།། 1

དགེ་སློང་ཉི་གུང་ཞེས་བྱ་བ། སྣམ་དཀའ་བོ་འི་ཚོག་གིས་ན།
ཁ་ཆེའི་དཀྱིལ་འཁོར་དག་དུ་ན། སངས་རྒྱས་བསྟན་པ་འཛིན་དུ་སོང་།། 2

སྐུ་ཡིས་བྱིན་བརླབས་དེ་ཞེས་ནས། ས་གཞི་འདར་བྱེད་དེ་ཡིས་ནི།
སྙིང་སྟོབས་བརྟན་ལྡན་ཏིང་འཛིན་གྱིས། སྐུ་རྣམས་ཀུན་དུ་བསྒྲོད་པ་བསྒྲུབས།། 3

རྣམ་འགྱུར་ཁྲོ་ལྡན་དེ་དག་གིས། མཚོ་དང་མེ་ཡི་ཆར་སྤྲོས་པ།
མཐུ་ཡིས་དེ་ཡི་སྤྱི་བོར་ནི། པདྨ་ཨུད་པལ་འཕྲེང་བར་གྱུར།། 4

དེ་ནས་དེ་ཡི་བརྩོན་འགྲུས་ཀྱིས། རབ་དུ་ཡ་མཚན་ཀླུས་དེ་ལ།
སྤྲུས་པའི་སྲིད་སྐྱིལ་ཀྱང་བཅས། དེ་སྲིད་ཡུལ་འདིར་ཁྲོད་ཀྱི་གནས།། 5

ཞེས་པ་བརྗོད་ནས་དེ་ལ་ནི། སྐྱིལ་ཀྱང་ཡངས་པར་བཅིངས་པ་ཡི།
ཚད་དང་མཚུངས་པ་སྟོང་པ་ཡི། དཀྱིལ་འཁོར་དག་ནི་རབ་དུ་བྱིན།། 6

अथ सप्ततितमः पल्लवः ।

भक्तिप्रवर्त्तितजिनोदितवासनानां
तेषां जयत्यभिमतः सुगताभियोगः ।
यत्कीर्त्तिलक्षणविशेषनिवेशनेन
पुण्यापि पुण्यतरतामुपयाति पृथ्वी ॥ १ ॥

माध्यन्तिकाभिधो भिक्षुरानन्दस्य गुरोर्गिरा ।
बुद्धशासनमाधातुं ययौ काश्मीरमण्डलम् ॥ २ ॥

तन्नागाधिष्ठितं ज्ञात्वा धीरसत्वः समाधिना ।
ससङ्क्षोभं प्रणिदधे नागानां कम्पितावनिः ॥ ३ ॥

शस्त्राग्निदृष्टिरुत्सृष्टा तैरमर्षविकारिभिः ।
प्रभावेणाभवत्तस्य मूर्द्धि पद्मोत्पलावली ॥ ४ ॥

ततस्तं जगदुर्नागा त्वद्वीर्योत्कर्षविस्मिताः ।
यावान् पर्य्यङ्कबन्धोऽच देशस्तावान् वशे तव ॥ ५ ॥

उक्तेति तस्मै पर्य्यङ्कबन्धतुल्यं प्रमाणतः ।
नवद्रोणमुखायामं प्रददुः शून्यमण्डलम् ॥ ६ ॥

अथ सप्ततितमः पल्लवः ।

भक्तिप्रवर्त्तितजिनोदितवासनानां
तेषां जयत्यभिमतः सुकृताभियोगः ।
यत्कीर्त्तिलक्षणविशेषनिवेशनेन
पुण्यापि पुण्यतरतामुपयाति पृथ्वी ॥ १ ॥

माध्यन्तिकाभिधे भिक्षुरानन्दस्य [illegible] नाम
सप्ततितमः पल्लवः ॥

ཡལ་འདབ་བདུན་ཅུ་རྩ་གཅིག་པ།

ཞི་བ་ལ་རེག་དྲི་མེད་ཚུལ་ཁྲིམས་རས་དཀར་རྩེ་དགའ་ཡིས།
མཛེས་པས་བསྟེན་ཅིང་ཡུལ་དང་ཆས་ལས་ཕྱིལ་ཕྱོགས་རྣམས་ལ།
དར་གོས་དག་དང་ཤཱ་ནའི་གོས་རྒྱལ་དྲི་མ་ཅན་གྱི་ཀྱང་།
མངོན་པར་ཁྲིངས་པ་སྐྱོར་མིན་དམན་པ་ཉིད་དུ་བསྒྲུབ་པ་མིན། 1

ཤཱ་ནའི་གོས་ཅན་དགེ་སློང་སྤྱོད། ཡོན་ཏན་ལྡན་པའི་བླ་མའི་བཀས།
རྒྱལ་བའི་བསྟན་པ་གཟུང་བའི་སླད། གྲོང་ཁྱེར་བཅོམ་བརླག་དག་དུ་ཞུགས།། 2

དེ་ནི་ལམ་དུ་འགྲོ་བ་ན། འཕགས་པའི་རང་བཞིན་གྲུད་གཉིས་དང་།
པན་ཚུན་རབ་ཏུ་བརྗོད་པ་ཡི། ཤར་བྱུང་འཕགས་པ་འདི་དག་གོས།། 3

དྲི་མེད་ཚུལ་ཁྲིམས་གནས་དང་ཐོས་པ་ཡི། མིས་དང་ལྡན་པར་གྲགས་ཤིང་བཟོད་པ་ཅན།
དགེ་སློང་དེ་དག་ཉིད་ནི་སམ་གཉི་ལ། དགེ་སློང་ཤཱ་ནའི་གོས་ཅན་དག་ཏུ་བརྗོད།། 4

དེ་བརྗོད་དེ་ནས་དེ་ཡིས་ཀྱང་། དེ་ཉིད་བརྗོད་ཐོས་དེ་དག་གིས།
དེར་སྨྲས་ཤཱ་ནའི་གོས་ཅན་དེ། ཁྱོད་ཉིད་ཡིན་པར་ཐེ་ཚོམ་མེད།། 5

ཅི་སྐད་ཤཱ་ནའི་གོས་ཅན་ཞེས། རྣ་བ་ཟུང་ཁྱོད་ཀྱི་ཅོགས་སུ་གྲགས།
ཐུབ་པ་དཔལ་ཆོས་སྨྲ་ཉིད་ངས། ཁྱོད་ཀྱི་ཚིགས་སུ་བཅད་པ་བསྒྲིགས།། 6

अथ एकसप्ततितमः पल्लवः ।

शान्तिस्पृशां विमलशीलदुकूललीला-
शोभाजुषां विषयवेषपराङ्मुखानाम् ।
चीनांशुकैर्मलिनशीर्णपटच्चरैर्वा
नैवाभिमानकलना न च दैन्यवृत्तिः ॥ १ ॥

शाणवासी पुरा भिक्षु र्गुणवान् गुरुशासनात् ।
जिनशासनमाधातुं मथुरां प्रस्थितः पुरीम् ॥ २ ॥

स व्रजन् पथि शुश्राव मल्लयोर्वदतोर्मिथः ।
प्रसङ्गोपगतामेतामार्य्यामार्य्यस्वभावयोः ॥ ३ ॥

ये विमलशीलनिलयाः श्रुतविश्रुतचक्षुषः क्षमावन्तः ।
तानेव शाणवासी कथयति भिक्षुर्भुवि श्रमणान् ॥ ४ ॥

एतदुक्त्वाथ तेनापि तदेवोक्तं निशम्य तौ ।
तमूचतुस्त्वमेवासौ शाणवासी न संशयः ॥ ५ ॥

कस्मात्त्वं शाणवासीति सुमते दिक्षु विश्रुतः ।
गाथा गायन्ति मुनयस्तव सद्धर्मवादिनः ॥ ६ ॥

དེས་སྨྲས་སྐྱེ་བ་གཞན་ལ་བདག། སྨན་པ་གསོ་བར་བྱེད་པ་ཡིས།
རང་སངས་རྒྱས་ནི་སྙིང་ནད་ཀྱིས། གཟིར་བར་རབ་ཏུ་བསོས་པར་བྱས།། 7

དེ་ཡི་ཤཱ་ནའི་གོས་དག་ནི། ཚུང་ཞིང་རབ་ཏུ་རྙིངས་པ་མཐོང་།
རྒྱལ་པོ་ལ་འོས་མཛེས་པའི་གོས། བདག་གིས་རབ་ཏུ་གུས་པས་ཕུལ།། 8

དེ་ཡིས་སྔ་ས་པ་གྲོགས་པོ་དག། མཛེས་པའི་གོས་ལ་བདག་མི་སྲེད།
ཤཱ་ནའི་གོས་ཀྱི་རབ་ཞི་བ། བསྔགས་པར་འོས་ཤིང་མཛེས་པ་ཐོབ།། 9

ཅེས་པ་དེ་ཡི་ཚིག་ཐོས་ནས ཤཱ་ནའི་གོས་སྙིང་འདི་ནོར་པ་བྲན་ཤྲ།
དམ་པའི་གྲོགས་ཀྱིས་ཆགས་བྲལ་ཐོབ། དམ་པའི་གོས་ལས་ཕྱིར་ཕྱོགས་གྱུར།། 10

དུས་ཀྱི་དེ་ཡི་ལུས་ཀྱི་མཐར། མཛེས་པའི་མཆོད་པ་བསྒྲུབས་བྱས་ཏེ།
དེ་མཚུངས་ཉིད་ནི་ཐོབ་པའི་སྐད། བདག་གིས་སྨོན་ལམ་གླུ་གྲུས་བྱས།། 11

སྨོན་ལམ་དེ་དང་དེ་ལ་ནི། ཡང་དག་མཆོད་པ་ཡིས་ཀྱང་བདག།
ཤཱ་ནའི་གོས་དང་ལྡན་པར་སྐྱེས། ཤཱ་ནའི་གོས་ཅན་ཞེས་སུ་གྲགས།། 12

ཞེས་བརྗོད་བཅོམ་བརླག་གྲོང་ཁྱེར་དུ། ཕྱིན་ཅིང་དུལ་གྱིས་འགྲོ་བ་དེས།
མགོ་ཅན་ཞེས་པའི་རི་བོ་ལ། རྩོམ་པ་ཆེན་པོ་དག་གིས་འཛེགས།། 13

དེར་ནི་ས་གཞི་འདར་བྱེད་པའི། སྐྱིལ་ཀྲུང་བཅས་དེ་ཉེ་བར་འཁོད།
ཆར་ཆེན་འབེབས་པའི་ཀླུ་དག་ནི། བགེགས་ལ་ཆས་པ་རྣམ་པར་བདུལ།། 14

स जगाद मयान्यस्मिन् जन्मन्यामयपीड़ितः ।
प्रत्येकसुगतः स्वास्थ्यं नीतो वैद्यचिकित्सया ॥ ७ ॥

शाणं शीर्णतरं वासस्तस्य दृष्ट्वा मयाल्पकम् ।
उपनीतं प्रणयिना राजार्हं रुचिराम्बरम् ॥ ८ ॥

सोऽब्रवीन्न सखे मह्यं रोचते रुचिरांशुकम् ।
लभ्यते प्रशमश्लाघ्या शोभा शाणेन वाससा ॥ ९ ॥

इत्यहं तद्वचः श्रुत्वा शीर्णशाणांशुकोत्सुकः ।
सत्सङ्गमात्तवैराग्यः सदस्त्रविमुखोऽभवम् ॥ १० ॥

कालेन तस्य देहान्ते रुचिरार्चाविधायिना ।
मया तत्तुल्यभावाप्त्यै प्रणिधानमतिः कृता ॥ ११ ॥

तेनाहं प्रणिधानेन तत्समभ्यर्चनेन च ।
सशाणवस्त्रः सञ्जातः शाणवासीति विश्रुतः ॥ १२ ॥

इत्युक्त्वा स शनैर्गच्छन्नवाप्य मथुरापुरीम् ।
उरुमुण्डाभिधं शैल मारुरोह महोद्यमः ॥ १३ ॥

तत्रोपविश्य पर्यङ्कबन्धेनाकम्पितक्षितिः ।
विलीय विपुलनद्यौ नागौ तुमुलवर्षिणौ ॥ १४ ॥

བཅོམ་བརླག་ལ་གནས་ཚོང་དཔོན་བུ། ནོར་བཟང་ཞེས་བྱ་བ།
གྲོགས་ཀྱི་སྐད་དུ་བཟུང་ནས་ནི། དེ་ཡི་གཙུག་ལག་ཁང་པར་སྤྲུལ།། 15

རིན་ཆེན་རབ་འབར་ཤེལ་དང་གསེར་གྱི་བ་གམ་དག་དང་ལྡན།
ཁྲི་དང་ཁྲིའུ་མལ་སྟན་དག་གིས་སྤྲས་ཤིང་མདོན་པར་དགའ།
མགོ་རིས་ལྟ་བུ་སྐལ་བཟང་ལོངས་སྤྱོད་གཏེར་གྱི་གཙུག་ལག་ཁང་།
བསོད་ནམས་གནས་ད [illegible] ཞེས་པར་གྱུར།། 16

ཞེས་པ་དགེ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པ་
དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་ཤ་ནའི་གོས་ཅན་གྱི་རྟོགས་པ་
བརྗོད་པའི་ཡལ་འདབ་སྟེ་བདུན་ཅུ་ཙ་གཅིག་པའོ།།

मथुरावासिनौ श्रेष्ठिसुतौ नटभटाभिधौ ।
आदाय सहदत्याय स विहारं विनिर्ममे ॥ १५ ॥

रत्नोज्ज्वलः स्फटिककाञ्चनरम्यहर्म्यः
पर्यङ्कपीठरचनाशयनाभिरामः ।
स्वर्गोपमः सुभगभोगनिधिर्विहारः
पुण्यस्थितिर्नटभटाभिध एव सोऽभूत् ॥ १६ ॥

इति क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
शाणवास्यदानमेकसप्ततितमः पल्लवः ॥

ཡལ་འདབ་བདུན་ཅུ་རྩ་གཉིས་པ།

སྐྱེ་བོ་འདོད་པའི་རྡུལ་གྱིས་མིག་ནི་ལོངས་སུ་ཉམས་པ་ཀུན།
ཡུལ་ནི་གང་དག་ཉིད་ཀྱིས་མངོན་པར་འདོད་པའི་སར་གྱུར་པ།
དེ་ཉིད་ཀྱིས་ནི་བསོད་ནམས་ལོངས་གཙང་དག་པ་བསྟེན་རྣམས་ཀྱི།
ཡིད་ནི་རབ་ཏུ་ཞི་ཞིང་ཆགས་བྲལ་ལྡན་པ་དག་ཏུ་གྱུར།། 1

བཅོམ་བརླག་དགའ་ན་གནས་པ་སྟོར། སྨས་པ་ཞེས་བྱ་སློས་འཚོང་གི།
བུ་ནི་དཔལ་དང་ལྡན་པ་དག། ཉེར་སྨས་ཞེས་པར་གྲགས་པ་བྱུང་།། 2

ཤ་ནའི་གོས་ཅན་དགེ་སློང་གི། རྗེས་འབྲང་ངོ་ཞེས་པ་ཡི་ནི།
ཚིག་གིས་མ་སྐྱེས་པ་ནས་བདགས། དེ་ནི་དེ་ལ་གུས་ལྡན་གྱུར།། 3

ལང་ཚོ་གསར་པ་དང་ལྡན་དེ། ཆགས་བྲལ་ཡ་ནི་མངོན་ཕྱོགས་ཚེ།
བགེགས་ཚོགས་རྩོམ་པ་ཉམས་པ་ཡིས། ཡིད་འབྱུང་གི་ནི་བསམ་པ་ཐོབ།། 4

པ་ཡི་ཚིག་གིས་དུས་འགའ་ཞིག། ཤ་རི་ཙནྡ་ནཱ་ཙི་དང་།
ཨ་ཀ་རུ་དང་གཤུར་འཚོང་། ཐ་སྙད་རྣམས་ནི་དེ་ཡི་བྱས།། 5

དེ་ནས་ནོར་ལྡས་བྱིན་ཞེས་པས། སློས་ནི་ཉེ་རྩ་གཏང་བ་ཡིས།
རང་གི་འབངས་མོས་དེ་ཡི་གཏམས། ཡོན་ཏན་གྲགས་པ་བཤད་ཐོས་ནས།། 6

अथ द्विसप्ततितमः पल्लवः ।

येरेव याति विषयैरभिलाषभूमिं
सर्वो जनः स्मररजःपरिभूतदृष्टिः ।
तैरेव पुण्यपरिमार्जनशुद्धिभाजां
वैराग्ययोगमुपयाति मनःप्रशान्तिम् ॥ १ ॥

अभूद्गुप्ताभिधानस्य गान्धिकस्य सुतः पुरा ।
मथुरावासिनः श्रीमानुपगुप्त इति श्रुतः ॥ २ ॥

अजातः कल्पितः पित्रा स भिक्षोः शाणवासिनः ।
अनुयायीति वचनात्तद्भक्तिनिरतोऽभवत् ॥ ३ ॥

वैराग्याभिमुखे तस्मिन् नवयौवनशालिनि ।
भग्नविघ्नगणारम्भस्थितां लेभे मनोभवः ॥ ४ ॥

हरिचन्दनकस्तूरीकर्पूरागुरुविक्रयी ।
स कश्चित्कालमकरोद्व्यवहारं पितुर्गिरा ॥ ५ ॥

अथ वासवदत्ताख्या गन्धक्रयविसृष्टया ।
स्वदास्या कथितं श्रुत्वा तं रूपगुणविश्रुतम् ॥ ६ ॥

ཆགས་པའི་ཚོགས་ནི་རབ་རྒྱས་ཤིང་། འགྲོགས་པ་དོན་གཉེར་སྨད་འཚོང་མས།
མངོན་པར་འདོད་པའི་པོ་ཉ་མོ། བཏང་ནས་དེ་ལ་བསམ་པ་བཤད།། 7

དལ་གྱི་པོ་ཉ་མོས་དོན་གཉེར། འཛུམ་ལྡན་དེ་ཡིས་དེར་སྨྲས་པ།
དེ་དང་ཕྲད་པའི་དུས་འདི་ན། བདག་ལ་མངོན་པར་འདོད་པ་མེད།། 8

དེ་ནས་པོ་ཉ་མོ་འོངས་ཚེ། སྨད་འཚོང་ཆགས་བྲལ་ལྡན་པར་གྱུར།
རྗེས་སུ་ཆགས་པས་ཆགས་བྲལ་བ། སྨད་འཚོང་མ་ལ་ངེས་པ་མེད།། 9

ཚོང་དཔོན་བུ་ནི་ལང་ཚོ་ལྡན། ནམ་ཞིག་དེ་ཡི་ཁྱིམ་གནས་ཚེ།
དཔལ་དང་ལྡན་པའི་དོན་མཐུན་བདག། ཀྲུང་གི་ལམ་ནས་གསར་དུ་འོངས།། 10

དེ་ཡི་མཚན་མོ་ལོངས་སྤྱོད་སྐད། གོས་དང་བཅས་པའི་གསེར་དག་སྦྱིངས།
བཀེས་ཆགས་ལྡན་པའི་སྨད་འཚོང་མ། མ་དང་བཅས་པས་རབ་བསམས་པ།། 11

ནོར་ཟད་བྱས་པ་ཚོང་པའི་བུ། འདི་ནི་རེ་ཞིག་ཁྱིམ་ན་གནས།
གཞན་ཡང་དོན་གཉེར་ནོར་ཆེན་ལྡན། བདག་གི་ཅི་བྱ་དེ་མ་རིག།། 12

འདོད་ལྡན་ནོར་ནི་སྐྱུགས་པ་དག། ཕྱི་ནས་ལྷག་པར་སྡེར་མི་འགྱུར།
འབྲས་བུ་མེད་པར་ཡོངས་རྙིང་པར། གྱུར་པ་དེ་ཡིས་ཅི་ཞིག་བྱ།། 13

གསར་པ་མངོན་འདོད་གསར་པ་ལས། མ་བསླངས་པར་ཡང་ཐབས་ཅན་སྡེར།
ངང་ཟོར་གས་པས་མི་མཛའ་ཡང་། མཛའ་བ་རྣམས་སུ་སྦྱོང་བར་བྱེད།། 14

सञ्जातरागसंवेगा गणिका संगमार्थिनी ।
विसृज्याभिमतां दूतीं भावं तस्मै न्यवेदयत् ॥ ७ ॥

स स्वैरमर्थितो दूत्या सस्मितस्तामभाषत ।
अयं नाभिमतः कालस्तस्याः सन्दर्शने मम ॥ ८ ॥

अथ दूत्यां प्रयातायां सोद्वेगा गणिकाभवत् ।
नानुरागे विरागे वा नियतिर्वेश्मयोषिताम् ॥ ९ ॥

कदाचिन् मन्दिरे तस्याः स्थिते यूनि वणिक्सुते ।
नवः सार्थपतिः श्रीमानाजगामोत्तरापथात् ॥ १० ॥

विसृष्टे रात्रिभोगाय तेन हेम्नि सहांशुकैः ।
जनन्या सहिता लुब्धा गणिका समचिन्तयत् ॥ ११ ॥

एष तावत् स्थितो गेहे वणिक्सूनुः कृतव्ययः ।
अर्थी महाधनश्चान्यः किं करोमि न वेद्मि तत् ॥ १२ ॥

वान्तवित्तः पुनः कामी न भवत्यधिकप्रदः ।
तेन पर्युषितेनैव क्रियते निष्फलेन किम् ॥ १३ ॥

नवस्त्वभिनवौत्सुक्यात्सर्वं मुञ्चत्ययाचितः ।
अप्रियेऽपि प्रियास्वादं करोति प्रथमादरः ॥ १४ ॥

དེ་སྐད་ནང་དུ་རྟག་ཏུ་བཞིན།, ཞུགས་པ་འདི་ལ་ཅི་ཞིག་བྱ།
ལས་ཀྱི་འཆིང་བཞིན་རྗེས་འབྲང་འདི། མ་བཅད་པར་ནི་འགྲོ་མ་ཡིན།། 15

གལ་ཏེ་ནོར་ལྡན་འདི་བཏང་ན། བདག་ཅག་ལ་ནི་ཚོང་ཁེ་མེད།
ཆོས་ཕྱིར་མ་ཡིན་འདོད་ཕྱིར་མིན། བདག་ཅག་ནོར་གྱི་ཕྱིར་དུ་སྤྲུལ།། 16

ཞེས་བསམས་ནོར་ནི་དོན་གཉེར་མ། དེ་ཡིས་མ་ཡི་གྲོས་ཀྱིས་ནི།
ཆང་མཆོག་དུག་ལྡན་བླུད་པ་ཡིས། ཚོང་པའི་བུ་ནི་རབ་ཏུ་བསད།། 17

དེ་ནས་སྲོག་དང་བྲལ་བ་དེ། ཕྱག་དར་ཁྲོད་ཀྱི་སྤུང་པོར་སྦས།
དེད་དཔོན་ནང་དུ་རབ་བཅུག་ནས། དེ་ཡིས་ནོར་ནི་རྒྱ་ཆེན་ཐོབ།། 18

སྨད་འཚོང་མ་ཡི་ཁང་པར་ནི། འཇུག་པ་མཐོང་སྟེ་ཕྱིར་འགྲོན་མིན།
ཞེས་དེ་གཅེར་རྣམས་ཀྱིས་བཙལ་བས། ཚོང་པའི་བུ་ནི་སྲོག་བྲལ་བྱེད།། 19

དེ་ནས་དེ་བསད་གདུང་བ་ཅན། དེ་དག་གིས་གསོལ་ས་བདག་གིས།
ཐིག་ནག་ལ་འོས་ཆད་པ་ནི། མི་བཟད་སྨད་འཚོང་མ་ལ་བསྟན།། 20

སྣ་གྲོལ་གོས་དང་བྲལ་བ་དེ། གསོད་ས་མི་ནི་སར་ཁྲིད་དེ།
ལག་པ་རྐང་པ་རབ་བཅད་ཅིང་། རྣ་བ་དང་ནི་སྣ་ཡང་བཅད།། 21

རང་གི་ཁྲག་གི་འདབ་པ་ནི། གདུང་བས་ཉེས་ཅིང་འདྲེ་རྙོག་བྱེད།
ཤ་ཟ་ནོག་ཅིང་འཚོར་ལ་ནི། དབང་མ་པོར་བཙས་པ་སྤྱང་ཀར་བྱེད།། 22

तस्मात् किमस्य क्रियतामन्तःसक्तस्य शल्यवत् ।
अभोगेन न यात्येष कर्मबन्ध इवानुगः ॥ १५ ॥

नास्माकमेतद्वाणिज्यं त्यज्यते यदि वित्तवान् ।
न धर्माय न कामाय वयमर्थाय निर्मिताः ॥ १६ ॥

इति संचिंत्य सा मातुः संमते द्रविणार्थिनी ।
वरासवेन न्यवधीत् सविषेण वणिक्सुतम् ॥ १७ ॥

निक्षिप्यावस्करचये ततस्तं गतजीवितम् ।
अवाप्य विपुलं वित्तं सार्थवाहं प्रवेश्य सा ॥ १८ ॥

दृष्टः प्रविष्टो गणिकागृहं न तु विनिर्गतः ।
इति बन्धुभिरन्विष्य व्यसुः प्राप्तो वणिक्सुतः ॥ १९ ॥

ततस्तद्वधसन्तप्तैः आवितस्तैर्महीपतिः ।
वेश्यायास्तीव्रपापार्हमादिदेशोग्रनिग्रहम् ॥ २० ॥

सा वध्यवसुधां नीता मुक्तकेशी निरम्बरा ।
निकृत्तपाणिचरणा च्छिन्नश्रवणनासिका ॥ २१ ॥

वेष्टयन्ती व्यथाक्रान्ता निजशोणितकर्दमे ।
निवार्यमाणक्रव्यादा दास्या चुक्रोश बन्धकी ॥ २२ ॥

དེ་ནས་དེ་ཡི་སྡུག་བསྔལ་ནི། མི་བཟད་ཅེར་སྣས་ཀྱིས་བྲོས་ནས།
དེ་ནི་བསྐལ་བའི་དུས་འདི་ཞེས། བརྗོད་ནས་ས་གཞི་དེ་རུ་སོང་།། 23

ཐྲི་འོད་ཅན་དེ་འོངས་པ་ནི། འབངས་མོས་བཤད་པ་མགོན་གྱུར་ནས།
སྔོན་གྱི་མཛོད་འདོད་ལྷག་མ་ཡིས། ངོ་ཚ་ལྡན་ཞིང་བུ་གྱུར་གྱུར།། 24

བག་ཆགས་གོམས་པ་དག་གིས་ལས། འགའ་ལས་ནང་དུ་རབ་ཞུགས་པ།
ལུས་ཅན་རྣམས་ཀྱི་ཆགས་པ་ནི། གནས་སྐབས་འགར་ཡང་གཏོང་མི་འགྱུར།། 25

འབངས་མོ་འདི་གོས་ཀྱི་འདབ་མ་ཡིས། མདོམས་ནི་རབ་དུ་བཀླུས་བྱས་ཤིང་།
ཀུ་མར་ལག་བཀོད་བཞིན་རས་ནི། རབ་དུད་དེ་ཡིས་དེ་ལ་སྨྲས།། 26

བདག་གིས་འབད་པ་ཆེན་པོ་ཡིས། དོན་དུ་གཅེར་ཡང་ཁྱོད་མ་འོངས།
ད་ལྟ་སྐལ་བ་ཞན་པ་བདག། མཐོང་བ་ཡིས་ནི་ཁྱོད་ལ་ཅི།། 27

གང་ཚེ་བདག་ནི་ལོངས་སྤྱོད་ཀྱིས། སྐལ་བཟང་རྣམ་འཕྲུལ་ཅི་ཡང་ལྡན།
དེ་ཡི་ཚེ་ན་ཁྱོད་ཀྱིས་ནི། བརྒྱ་བའི་དུས་འདི་མིན་ཞེས་སྨྲས།། 28

ཡན་ལག་བཅས་ཅིང་ཁྲག་གིས་བསྒོས། ཅོད་ལོངས་རྒྱ་མཚོར་ལྷུང་བ་བདག།
ལྟ་བ་ཡི་ནི་དུས་འདི་དག། བསྣུའི་ཞིག་ཅན་ཁྱོད་ཀྱི་ཅི།། 29

ཞེས་པ་ལྷ་ཞིང་པཙི་མ་ཡི། ཚུལ་ཡིས་གོས་ཀྱི་མཐར་དག་བསྡད།
རྗེས་སྡུག་བྱུང་བ་ཙན་དེ་ལ། དབྱེར་བྱིན་ཅེར་སྣང་ཀྱིས་སྨྲས་པ།། 30

तस्मात् किमस्य क्रियतामन्तःसत्तास्य शल्यवत् ।
अभोगेन न यात्येष कर्मबन्ध इवानुगः ॥ १५ ॥

नास्माकमेतद्वाणिज्यं त्यज्यते यदि वित्तवान् ।
न धर्माय न कामाय वयमर्थाय निर्मिताः ॥ १६ ॥

इति संचिंत्य सा मातुः संमते द्रविणार्थिनी ।
वरासवेन न्यवधीत् सविषेण वणिक्सुतम् ॥ १७ ॥

निक्षिप्यालक्ष्य हत्वा दास्या वसनपल्लवम् ।
सा स्तनन्यस्तहस्ता तं बभाषे विनतानना ॥ २६ ॥

प्रयत्नेनापि महता नायातस्त्वं मयार्थितः ।
अधुना मन्दभाग्यायास्तव सन्दर्शनेन किम् ॥ २७ ॥

यदा ममाभवत्कोऽपि भाग्यसौभाग्यविभ्रमः ।
न दर्शनस्य कालोऽयमित्युक्तं भवता तदा ॥ २८ ॥

क्षताङ्गी रुधिरादिग्धा च्युताहं क्लेशसागरे ।
कालः कमलपत्राक्ष किमयं दर्शनस्य मे ॥ २९ ॥

इति ब्रुवाणां बाष्पाम्बुप्लाव्यमानांशुकांचलाम् ।
शनकैरुपगुप्तस्तां सानुतापमभाषत ॥ ३० ॥

མཛེས་སྡུག་ལྡན་བའི་གྲོགས་དང་ལུས་ནི་གསེར་གྱི་ཆུ་ཤིང་མཛེས་པའི་ཀུན་པོ་དང་།
བཞིན་རས་པདྨ་ཟུམ་བྱེད་མིག་ནི་ཨུཏྤལ་དག་ལ་དམན་པ་སྟེར་བྱེད་པ།
ཤིན་ཏུ་ཡིད་འཕྲོག་དེ་དག་རྣམས་ལ་བདག་ནི་མི་དགའ་འོན་ཀྱང་འབད་པས་བདག།
རྣམ་པར་སྤྲུད་ན་རོ་དང་བྲལ་བ་འདོད་པ་རྣམས་ཀྱི་རང་བཞིན་ལྟ་བུ་འོངས།། 31

རྒྱན་དང་གོས་ཀྱིས་རབ་བསྒྲིབས་ཤིང་། དྲི་བཟང་མཆོག་གིས་རབ་བསྒོས་པ།
ལུས་ནི་མཛེས་པ་དག། སླར་ཡང་རང་བཞིན་དེ་འདྲར་གྱུར།། 32

སྣ་དང་རུས་པས་གང་བའི་དབྱིབས་ཅན་རྟག་ཏུ་མི་ཡིས་ནི།
ཡན་ལག་མ་ལུས་རབ་འཆོད་ནག་ཁྲག་དང་རྣག་སྣད་པའི་གནས།
ལུས་ཀྱི་རིང་ཅན་དུར་ཁྲོད་སྡུག་བསྔལ་ཚོགས་ཀྱི་གཏེར་དག་ལ།
གང་གི་དགའ་བ་དེ་དག་ཀྱི་རྒྱུད་ཀྱི་རྒྱུད་བརླག་པར་འགྱུར།། 33

ཀྱེ་མ་སྨོངས་ལས་མི་རྣམས་ནི། རྣམ་པར་ཟག་ཅིང་དྲི་ང་ཅན།
རྡུལ་རྒྱུར་བྱུགས་པས་གང་གྱུར་པའི། ལུས་པོ་ལ་ཡང་དགའ་བ་བསྒོམ།། 34

བདེ་གཤེགས་ཉེ་བར་བསྟེན་པ་ལས། ལུས་ཀྱི་རྣམ་གྲངས་གཏོད་པ་ཅན།
མི་བཟད་རྒྱལ་དག་གི་གནས། སྡུག་བསྔལ་ཕུང་པོ་འདི་ཟད་འགྱུར།། 35

སྨོངས་པའི་ཐུབ་པ་དག་གི་ཉེས་བྱེད་ཉོན་མོངས་གནས་སྐབས་མཐའ་དག་གཅོད་བྱེད་པ།
སྟོན་པའི་བསྟན་པའི་གནས་ལ་གང་དག་གིས་ནི་དགེ་བའི་གྲོགས་ཀྱི་སྐྱོད་ལས་བདབ།

उपगुप्तस्ततस्तस्याः श्रुत्वा विषमवैशसम् ।
तद्विलोकनकालोऽयमित्युक्त्वा तां भुवं ययौ ॥ २३ ॥

दास्या निवेदितं दृष्ट्वा तमायान्तं शशिद्युतिम् ।
पूर्वाभिलापशेषेण सा लज्जाकुटिलाभवत् ॥ २४ ॥

अन्तःप्रविष्टः केनापि वासन्…सवर्त्मना ।
न कस्यांचिदवस्थ…यं स्वभावः पुनरीदृशः ॥ ३२ ॥

वत वत निहतास्ते कीर्णकेशास्थिसंस्थे
सततमनलतापोत्पच्यमानाखिलाङ्गे ।
कुणपवति रमन्ते ये जुगुप्सानिधाने
व्यसनगणनिधाने कायनाम्नि श्मशाने ॥ ३३ ॥

विस्यन्दिनि दुरामोदे विक्षतच्छिद्रसङ्कुले ।
अहो मोहान्मनुष्याणां कायेऽपि प्रियभावना ॥ ३४ ॥

सापायः कायपर्यायमायाविषयसंश्रयः ।
दुःखस्कन्धः क्षयं याति सुगतोपासनादयम् ॥ ३५ ॥

मोहध्वान्तदिवाकरस्य सकलक्लेशावकाशच्छिदः
शास्तुः शासनसंश्रये प्रणिहितं कल्याणमित्रस्य यैः ।

དེ་དག་ལུས་ཞེས་བརྗོད་པའི་དཔྱལ་བ་དམན་པའི་ཀེང་རུས་དྲ་བས་གང་གྱུར་ཅིང་།
ཕྲུ་མའི་འཕྲེང་བ་རྒྱུས་པས་དཀྲིགས་པའི་རྣམ་འགྱུར་སྡོད་དུ་སྣར་ཡང་ལྡང་མི་
འགྱུར།། 36

དེ་དག་ཐོས་ནས་སྐད་འཚོང་མ། སྡུག་བསྔལ་གྱིས་ཉེན་ཆགས་བྲལ་ཅན།
ཞི་སྐད་བསོད་ནམས་དཀོན་ཅོག་གསུམ། སྐྱབས་འདིས་དག་ལ་སྐྱབས་སུ་སོང་།།
37

དེ་ནས་དེ་སེམས་ཉེར་སྤྲས་ཀྱི། གདམས་གྱིས་རྒྱུན་ཞུགས་འབྲས་བུ་ཐོབ།
ཆོས་ཀྱི་ལམ་ལ་གུས་པ་ཡིས། བདེན་པ་མཐོང་ནས་ཤི་བར་གྱུར།། 38

དེ་ནས་དེ་ནི་ལྷ་ཡི་ཚོགས། འདོད་དང་ལྡན་པར་སྐྱེས་པ་དག།
བཅོམ་བརླག་དཀའ་འཁྱོད་རྣམས་ཀྱིས། ཐོས་ནས་དེ་ལུས་སྤང་པ་བྱས།། 39

སྐབས་དེར་ཤཎ་ནའི་གོས་ཅན་ནི། རབ་དང་བློ་ཡི་མཚོན་ཕྱོགས་དེ།
ཉེར་སྤྲས་རབ་ཏུ་འབྱུང་བ་ཡིས། དུས་ལ་བབ་པར་ཡང་དག་བསམས།། 40

དེ་ནས་དེ་སེམས་རབ་བྱུང་དེས། བླ་མེད་དགྲ་བཅོམ་གནས་ཐོབ་ནས།
གྲོང་ཁྱེར་དཀའ་གནས་རྣམས་ལ། དམ་ཆོས་སྟོན་པའི་ཚོམ་པ་མཛད།། 41

འཁོར་དེར་ཆོས་ནི་བདུད་རྩི་དང་། བཅས་པ་རབ་ཏུ་སྟོན་དེ་ལ།
བགེགས་ཚོགས་རྣམ་འགྱུར་རབ་མང་བ། དེ་དང་དེ་ཉི་བདུད་ཀྱིས་བྱས།། 42

ཉན་པ་སེམས་པ་ནི་གཡེང་བ་རྣམས། གང་གིས་རྣམ་པར་འཕྲུལ་གྱུར་པ།
མཛེས་པ་གཡེར་དང་བཅས་པ་ཡི། དེར་ནི་ཤུ་དྲིག་ཆར་པ་རབ།། 43

नैव क्लिन्नकलङ्कपङ्ककलिते कीर्णान्त्रमालाकुले
ते मज्जन्ति विकारभाजि नरके कायाभिधाने पुनः ॥ ३६ ॥

एतदाकर्ण्य गणिका दुःखोद्वेगविरागिणी ।
पुण्यं रत्नत्रयं शान्त्यै शरण्यं शरणं ययौ ॥ ३७ ॥

उपगुप्तकथावाप्तस्रोतःप्राप्तफलाथ सा ।
धर्ममार्गप्रणयिनी दृष्टसत्या व्यपद्यत ॥ ३८ ॥

तस्यां देवनिकायेऽथ संभूतायां प्रभामये ।
मथुरावासिनः श्रुत्वा चक्रुस्तद्देहसत्क्रियाम् ॥ ३९ ॥

अत्रान्तरे शाणवासी समभ्येत्य प्रसन्नधीः ।
प्रव्रज्यामुपगुप्तस्य प्राप्तकालाममन्यत ॥ ४० ॥

सोऽथ प्रव्रजितस्तेन प्राप्यार्हत्पदमुत्तमम् ।
सद्धर्मदेशनारम्भं विदधे पुरवासिनाम् ॥ ४१ ॥

धर्मं प्रदिशतस्तस्य तस्यां पर्षदि साम्प्रतम् ।
चकार मारः प्रचुरां तां तां विघ्नौघविक्रियाम् ॥ ४२ ॥

ववर्ष मौक्तिकं तत्र रुचिरं च सकाञ्चनम् ।
येन व्याक्षिप्तचित्तानां श्रोतॄणामभवद्भ्रमः ॥ ४३ ॥

དེ་ཡི་མི་འཁྲོག་གར་མཁན་མ། མཛེས་སྡུག་འཛེ་སྒྲིག་གཟུགས་བྱས་ནས།
ཧྲི་ཛ་ལྷ་མོ་འི་ཚོགས་རྣམས་དང་། ཀླན་ཅིག་དེར་ནི་གར་དག་བྱས།། 44

མཛེས་པའི་གར་དང་རོལ་རྩེད་ཀྱིས། བདེ་སྐྲག་དུ་ནི་སེམས་སྒྲོགས་པ།
གདུལ་བྱ་རྣམས་ཀྱི་ཡིད་ནི་དེར། ངེས་པར་འདོད་པའི་རང་བཞིན་གྱུར།། 45

དེ་ནས་རྣམ་པར་མ་དུལ་བའི། བདུད་ནི་འདུལ་བ་ལ་བརྩོན་པ།
ཉེར་སྦྲས་ཀྱིས་ནི་རྣམ་འགྱུར་ལ། འོས་པའི་ཕྱིར་བཅོས་རབ་དུ་བསམས།། 46

བདུད་ལ་སྤྲོགས་དེ་ངེས་སྨྲས་པ། ཁྱོད་ནི་མཁས་པས་བདག་ཚིམ་སྟེ།
ཀྱི་མ་གར་དང་ཀྱི་མ་གླུ། མཆོག་ཉིད་ཁོ་ན་ཅི་ཞིག་བརྗོད།། 47

ཅེས་བརྗོད་འཕྲིང་བའི་ཟློས་གྱིས་ནི། རོ་ནི་གསུམ་དག་དེ་ལ་བཏགས།
མགོ་ལ་སྦྲུལ་གྱི་རོ་དང་ནི། མགྲིན་པར་མི་དང་ཁྱི་ཡིའོ།། 48

བདུད་རིས་རོ་ནི་གསུམ་པོ་དེ། རང་གིས་དགྲོལ་བར་མ་ནུས་ནས།
དབང་པོ་ཉེ་དབང་གདོང་བཞི་དང་། བཅས་པའི་ལྷ་ལ་སྐྱབས་སུ་སོང་། 49

དེས་གྲོལ་བར་མ་ནུས་ཚེ། པདྨ་སྐྱེས་ཀྱིས་རབ་བསྐུལ་ཏེ།
དེ་ནས་དྲེགས་པ་ཉམས་པའི་བདུད། དེ་ཉིད་ལ་ནི་སྐྱབས་སུ་སོང་།། 50

ཤིན་ཏུ་དུལ་བས་ཉེར་སྦྲས་ཀྱིས། ཀྱང་པ་དགའ་དེས་གཏུགས་དེ།
རྒྱུགས་པ་བཏང་ནས་རབ་དང་བས། ཐལ་སྦྱར་དེ་ལ་རབ་སྨྲས་པ།། 51

स कृत्वा ह्यार्यसौन्दर्य्यं ललितं नर्त्तकीवपुः।
ननर्त्त सहितस्तत्र गन्धर्वाप्सरसाङ्गणैः ॥ ४४ ॥

कान्तानृत्यविलासेन हेलाप्रहृतचेतसाम्।
अभूत्तत्र विनेयानां कामं काममयं मनः ॥ ४५ ॥

अविनीततरस्याथ मारस्य विनयोद्यतः।
अचिन्तयद्विकारार्हा मुपगुप्तः प्रतिक्रियाम् ॥ ४६ ॥

सोऽभ्येत्य मारमवदत्तुष्टोऽहं तव कौशलात् ॥
अहो नृत्यमहो गीतं दिव्यमेव किमुच्यते ॥ ४७ ॥

उक्तेति मालाव्याजेन बबन्धास्य शवत्रयम्।
मस्तके सर्पकुणपं कर्णे च श्वमनुष्ययोः ॥ ४८ ॥

स्वयं मोक्तुमशक्तोऽसौ मारस्तत्कुणपत्रयम्।
प्रययौ शरणं देवान् सेन्द्रोपेन्द्रचतुर्मुखान् ॥ ४९ ॥

तेषु मोक्तुमशक्तेषु प्रेरितः पद्मजन्मना।
भग्नदर्पोऽथ कन्दर्प स्तमेव शरणं ययौ ॥ ५० ॥

स निपत्यातिविनयादुपगुप्तस्य पादयोः।
प्रसाद्य मदमुत्सृज्य तमुवाच कृताञ्जलिः ॥ ५१ ॥

གནོད་པ་བྱས་པ་བདག་ལ་ནི། ཡང་དག་འོས་པ་ཁྱོད་ཀྱིས་བྱས།
ད་ནི་ཁྱོད་ལ་བདག་བརྟེན་པས། ཁྲོ་བ་ཐོང་ལ་བཀའ་དྲིན་མཛོད།། 52

བདག་གིས་གནོད་པ་བྱས་མོད་ཀྱང་། བདེ་གཤེགས་བདག་ཉིད་ཆེན་པོ་ཡིས།
བུ་ནི་རྣམ་པར་མ་དུལ་བ། ཕ་ཡིས་བཞིན་དུ་རབ་ཏུ་བསྐྱངས།། 53

བྱང་ཆུབ་སྙིང་པོར་རྡོ་རྗེའི་གདན། བསྟེན་པ་དེ་ལས་བདག་གིས་སྤོར།
གནོད་པ་ཡིས་ནི་ཚོགས་དག་བྱས། དེ་ཡིས་བདག་ལ་བཟོད་པ་ཉིད།། 54

བྱང་ཆུབ་དིང་འཛིན་གྲུབ་པའི་གནས་དེར་སྐྱིལ་ཀྲུང་དག་ནི་བཅས་ནས་གནས་པའི་ཚེ།
རྣམ་འགྱུར་རྣམ་པ་སྣ་ཚོགས་བྱེད་པ་བདག་ལ་ར་བ་ཉིད་ནི་འཛིན་བྱེད་ཅིང་།
ཁྲོ་བ་བཟོད་པས་བཀུམ་པའི་སངས་རྒྱས་བཅོམ་ལྡན་དག་པ་ཉིད་ཀྱི་བདག་ཉིད་ཅན།
བསམ་གཏན་མཆོག་ཏུ་སྒྲོང་བར་བྱེད་པ་དེ་ཡི་སྤྱན་ཡང་ཚུང་ཟད་ཕྱེ་མ་ཡིན།། 55

ཁྱོད་ཀྱིས་སྙིང་རྗེ་བཏང་ནས་དེང་། བདག་ནི་རབ་ཏུ་སྨད་པར་བྱས།
གནོད་བྱེད་ལ་ཡང་ཆེན་པོ་ཡིས། ཡིད་ནི་ཁྲོ་བའི་དྲི་ལྡན་མིན།། 56

བདག་ལ་རོ་དག་བཏགས་པ་ཐོང་། ཁྱོད་ཀྱི་བཀའ་ལ་བདག་གནས་སོ།
དུལ་བས་དེ་སྐད་སྨྲ་བྱེད་པ། དེ་ལ་ཉེར་སྨྲས་ཀྱིས་སྨྲས་པ།། 57

གལ་ཏེ་སྔར་ཡང་ཉེར་འཚེ་ཁྱོད། དགེ་སློང་རྣམས་ལ་མི་བྱེད་ན།
ཁྱོད་ལ་བརྟན་པར་བཅིངས་པ་ཡི། རོ་འདི་དག་ནི་བདག་གིས་དགྲོལ། 58

क्षतं क्षतापकारस्य त्वया यदुचितं मम ।
प्रसीद त्यज्यतां मन्युरधुनाहं त्वदाश्रयः ॥ ५२ ॥

अहं क्षतापराधोऽपि सुगतेन महात्मना ।
अविनीततरः सूनुर्जनकेनेव रक्षितः ॥ ५३ ॥

बोधिमूले मया तस्य वज्रासनयुपः पुरा ।
कृता निकारनिकराः क्षान्तमेव च तेन मे ॥ ५४ ॥

नानाकारनिकारकारिणि मयि प्राकारतां बिभ्रता
तस्मिन् बोधिसमाधिसिद्धिभवने पर्यङ्कबन्धस्थितौ ।
क्षान्तिक्षालितमन्युना भगवता बुद्धेन शुद्धात्मना
तेन ध्यानपरायणेन न मनागुन्मीलितं लोचनम् ॥ ५५ ॥

भवता त्वद्य करुणामुत्सृज्याहं खलीकृतः ।
सापराधेऽपि महतां न मन्युमलिनं मनः ॥ ५६ ॥

मुञ्च मे कुणपाबन्धं स्थितोऽहं तव शासने ।
इति ब्रुवाणं प्रणयादुपगुप्तस्तमभ्यधात् ॥ ५७ ॥

न करिष्यसि चेदेवं भिक्षूणां विप्लवं पुनः ।
तदेतत्तव मुञ्चामि दृढं कुणपबन्धनम् ॥ ५८ ॥

གུས་ལྡན་བདག་ལ་དགའ་བ་ནི། འདི་ཡང་ཁྱོད་ཀྱིས་རབ་ཏུ་བྱ།
འདས་པའི་བདེ་གཤེགས་རྣམ་པ་ནི། ཁྱོད་ཀྱིས་ཡང་དག་བསྟེན་པར་འོས།། ༥༩

ཀུན་གྱི་རྗེས་མཐུན་ཁྱོད་ཀྱིས་ནི། བློས་གར་ནུས་པ་བདག་གིས་མཐོང་།
བཅོམ་ལྡན་འདས་ནི་མཐོང་བ་དག། བདག་ནི་མཆོག་ཏུ་འདོད་པར་གྱུར།། 60

བདེ་གཤེགས་ཀྱི་ནི་ཆོས་ཀྱི་སྐུ། ཐོས་པའི་བདག་ཉིད་བདག་གིས་མཐོང་།
ངེས་པར་མིག་གི་བདུད་རྩིའི་རྒྱུན། གཟུགས་ཀྱི་སྐུ་ནི་མ་ཡིན་ནོ།། 61

ཞེས་བརྗོད་དེ་ཡི་རོ་དག་ནི། བཀྲོལ་བ་མི་རྟོག་མཚོན་ཅན་གྱིས།
དེ་ལ་སྨྲས་པ་བདེ་གཤེགས་ཀྱི། གཟུགས་དང་མཚུངས་པར་བྱེད་མི་ནུས།། 62

དེ་ལྟ་ན་ཡང་ཁྱོད་ཀྱི་བཀའ། འདུལ་བ་ལ་གནས་བདག་གིས་བསྟན།
ཁྱོད་ཀྱིས་བདག་ནི་བདེ་གཤེགས་དབྱིབས། ཕྱག་འོས་ལ་ཡང་ཕྱག་མི་བྱ།། 63

ཞེས་བརྗོད་བདེ་གཤེགས་རྣམ་པ་ནི། རྣམ་པ་ཀུན་དུ་བདེ་སྟེར་ཞིང་།
གསེར་གྱི་སྣང་བ་རབ་ཏུ་སྤྲོ། མཛེས་པ་དག་ནི་དེ་ཡིས་བསྟན།། 64

སྤྱིར་ནི་རྫང་དག་རིང་ཞིང་བསམ་བརྟན་ལ་ཆགས་སྐྱིན་མའི་ཁྲི་ཤིང་རྣམ་འགྱུར་བྲལ། ཤངས་ཀྱི་རྒྱུད་ནི་མཛེས་པར་ཆགས་ཤིང་གསེར་གྱི་གདུགས་དང་མཚུངས་པའི་མཆན་མ་ཅན། ཕྱིན་མེད་སྙན་གྱི་ཞགས་པ་རིང་ཞིང་མཛེས་ལ་ཕྱག་གི་རྡོར་པ་ཀུན་དུ་འཕྱང་། སངས་རྒྱས་ཀྱི་ནི་གཟུགས་དགེ་མཐོང་ན་བསམ་པ་མེད་པ་རྣམས་ཀྱང་དགའ་བར་གྱུར།། 65

इदं च भवता कार्यं प्रियं प्रणयिनो मम ।
अतीतसुगताकारं सन्दर्शयितुमर्हसि ॥ ५९ ॥

दृष्टा तव मया शक्तिर्नाथे सर्वानुकारिणः ।
सन्दर्शने भगवतः परमुत्कण्ठितो ह्यहम् ॥ ६० ॥

धर्मकायो मया दृष्टः सुगतस्य श्रुतात्मना ।
रूपकायस्तु नैवासौ नयनामृतनिर्भरः ॥ ६१ ॥

इति निर्मुक्तकुणपस्तेनोक्तः कुसुमायुधः ।
तमूचे सौगतं रूपं तुल्यं कर्त्तुं न शक्यते ॥ ६२ ॥

तथापि दर्शयाम्येष त्वदाज्ञाविनये स्थितः ।
प्रणम्येन प्रणम्योऽहं न त्वया सुगताकृतिः ॥ ६३ ॥

इत्युक्त्वा सुगताकारमविकारसुखप्रदम् ।
स समुत्सृष्टकनकालोककान्तमदर्शयत् ॥ ६४ ॥

दीर्घध्याननिमीललोचनयुगं निःसम्भ्रमभ्रूलतम्
नासावंशनिपन्नकान्तकनकच्छेदोपमानालिकम् ।
निर्भूयायतकर्णपाशललितं व्यालम्बिबाहुद्रुमम्
बौद्धं रूपमवेक्ष्य निर्वृतिरभून्निश्चेतनानामपि ॥ ६५ ॥

བཅོམ་ལྡན་སྐུ་ནི་མཛེས་པ་དེ། མཐོང་ནས་ཉེར་སྦས་མཆིམ་དང་།
བཅས་ཤིང་སྤྱི་བོང་གྲུས་པ་ཡིས། དེ་ཡི་ཞབས་ལ་ཕྱག་དག་བྱས།། 66

ངེས་པར་བདག་གི་ཕྱག་འོས་མེད། ཞེས་པ་ཡིད་སྨྲས་སྨྲ་བྱེད་ཆེ།
དེ་ལ་ཉེར་སྦས་ཀྱིས་སྨྲས་པ། རྒྱལ་བའི་ནམ་པ་ཁྱོད་ཕྱག་འོས།། 67

བཅོམ་ལྡན་སྐུ་ནི་བཅོས་མ་ཡི། གཟུགས་རྣམས་ལ་ཡང་ཕྱག་བྱར་འོས།
མཁས་པ་རྣམས་ནི་ས་ཤིང་དང་། ཁམས་ལ་ཕྱག་ནི་བྱེད་པ་མེད།། 68

ཉེར་སྦས་ཀྱིས་ནི་འདི་བརྗོད་པ། རབ་དང་བློ་ལྡན་བདུད་ཀྱིས་ཐོས།
བདེ་གཤེགས་གཟུགས་ནི་ཡོངས་བཏང་སྟེ། རང་གི་གཟུགས་སུ་རབ་ཏུ་བསྟན།།
69
དེ་ནས་དུལ་ཞིང་པན་པ་འཚོལ། དེ་ཡིས་ཡང་དག་བོས་པ་ཡི།
གྲོང་ཁྱེར་པ་རྣམས་དམ་པའི་ཆོས། ཉན་དུ་ཉེར་སྦས་དྲུང་དུ་འོངས།། 70

དེ་ཡི་མནའ་ངག་གདམ་གྱིས་ནི། བདེན་པ་མཐོང་ཞིང་དགའ་བ་ཡིས།
གྲོང་ཁྱེར་ན་གནས་འབུམ་ཕྲག་ནི། བཅོ་བརྒྱད་དགྲ་བཅོམ་ཐོབ་པར་འགྱུར།། 71

དེ་ལྟར་འཇིག་རྟེན་མཐའ་དག་དགེ་བ་དག་གིས་སྣང་བྱེད་ཅིང་།
རབ་རིབ་འཁྲོག་པར་བྱེད་པས་ཆོས་ཀྱི་ལམ་གྱི་མན་ངག་བསྟྲུབས།
རྒྱ་ཆེ་དགེ་བའི་ཚ་བས་བསོད་ནམས་གྲུས་པ་ཐོབ་རྣམས་ཀྱིས།
ཛྷ་འཕྲུལ་ཆེན་པོ་གང་དེ་གཞན་ལ་ཕན་པའི་དོན་དུ་གྱུར།། 72

ཞེས་པ་དགེ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པ་
དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་ཉེར་སྦས་ཀྱི་རྟོགས་པ་བརྗོད་
པའི་ཨ་ཝ་ད་ན་སྟེ་བདུན་ཅུ་རྩ་གཉིས་པའོ།།

उपगुप्तस्तदालोक्य कान्तं भगवतो वपुः ।
सबाष्पपुलकाकीर्णश्चक्रे तत्पादवन्दनम् ॥ ६६ ॥

नच नाम प्रणम्योऽहमिति वादिनि मन्मथे ।
उपगुप्तस्तमवदत् प्रणम्यस्त्वं जिनाकृतिः ॥ ६७ ॥

रुचिमेष्वपि विम्बेषु वन्द्या भगवतस्तनुः ।
न स मृत्काष्ठधातूनां प्रणामः क्रियते बुधैः ॥ ६८ ॥

इत्युक्तमुपगुप्तेन श्रुत्वा मारः प्रसन्नधीः ।
विहाय सौगतं रूपं स्वं वपुः प्रत्यपद्यत ॥ ६९ ॥

तेनैवाथ समाहूता विनीतेन हितैषिणा ।
उपगुप्तान्तिकं पौराः सद्धर्मं श्रोतुमाययुः ॥ ७० ॥

तस्योपदेशकथया सत्यदर्शननिर्वृताः ।
लक्षाण्यष्टादश प्रापुरर्हत्त्वं पुरवासिनाम् ॥ ७१ ॥

इति सकललोकालोक कल्याणकारी
व्यथिततिमिरहारी धर्ममार्गोपदेशः ।
विपुलकुशलमूलप्राप्तपुण्योदयानां
भवति किल महर्द्धिर्या परेषां हिताय ॥ ७२ ॥

इति क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलताया
मुपगुप्तावदानं नाम द्वासप्ततितमः पल्लवः ॥

ཡལ་འདབ་བདུན་ཅུ་ཙ་གསུམ་པ།

ཉམས་པ་མེད་པའི་བཀའ་དང་ཡངས་པའི་དཔལ།
གྲགས་པ་འཕེལ་ཟེར་བྱེད་པ་བརྒྱ་ལྷར་དཀར།
ངོ་མཚར་སྤྱོད་པས་མཛེས་པའི་མཐུ་དག་ནི།
བདེ་གཤེགས་མཆོད་པའི་འབྲས་བུ་ཆ་ཤས་ཡིན།། 1

གྲོང་ཁྱེར་པ་ཊ་ལི་པུ་ཏྲར། རྒྱལ་པོ་དཔལ་ལྡན་མྱ་ངན་མེད།
བྱུང་སྟེ་གང་གིས་སྦྱིན་པ་དོན། གྲངས་ཀྱི་སྟ་ཡི་དབུལ་བར་བྱུར། 2

ནམ་ཞིག་མདུན་སར་འཁོད་དེ་ལ། ཚོང་པ་གླིང་དུ་འགྲོ་བ་པོ།
བདོག་ཀུན་ཉམས་པའི་མུ་ངན་གྱིས། གཟིར་ཅིང་ཤུགས་རིང་ལྡན་པས་ཞུས།། 3

དཔུང་པའི་གྲིབ་མ་རིང་པོ་ལ། སྲིད་པ་ངལ་གསོ་ལྷ་ཁྱོད་ཀྱིས།
རྒྱལ་སྲིད་དཀའ་འགའ་ཞིག་ཀྱང་། རི་བ་བསམས་པས་གཟིར་བ་མཐོང་།། 4

སྐལ་བ་ཉམ་ཆུང་འབའ་ཞིག་ལས། རྒྱ་མཚོར་གནས་པའི་ཀླུ་རྣམས་ཀྱིས།
བདག་ཅག་རྣམས་ཀྱི་གཟིངས་བཅག་ནས། ནོར་ཅན་ནོར་རྣམས་འཕྲོགས་པར་གྱུར།། 5

བདག་ཅག་རྣམས་ནི་གཞན་དུ་འཚོ། ཁྱབ་བདག་དེ་ལ་བཏང་སྙོམས་ན།
རྒྱ་མཚོར་འགྲོ་བ་ཆད་པ་ལས། ཁྱོད་ཀྱི་མཛོད་ཉིད་སྐམ་པར་སྐྱུབ།། 6

अथ त्रिसप्ततितमः पल्लवः ।

अखण्डितं शासन मायता श्रीः
यशस्तुषारांशुशतावदातम् ।
आश्चर्यचर्यारुचिरः प्रभावः
फलांशलेशः सुगतार्चनस्य ॥ १ ॥

राजा श्रीमानशोकोऽभूत्पुरे पाटलिपुत्रके ।
दानार्थिनामभूद् यस्य संख्याशब्ददरिद्रता ॥ २ ॥

तं कदाचित् सभासीनं वणिजो द्वीपगामिनः ।
सर्वस्वनाशशोकार्ताः सनिश्वासा व्यजिज्ञपुः ॥ ३ ॥

देव दीर्घभुजच्छायाविश्रान्तभुवनस्य ते ।
राज्ये न दृश्यते कश्चिच्चिन्तासन्तापिताशयः ॥ ४ ॥

अस्माकं तु प्रवहणं भंक्त्वा रत्नधनं हृतम् ।
केवलं भाग्यदौर्बल्यान्नागैः सागरवासिभिः ॥ ५ ॥

वयमन्यत्र जीवामस्तदुपेक्षा तु ते विभो ।
समुद्रयात्राविच्छेदात् कोशक्षेपविधायिनी ॥ ६ ॥

71

ཅེས་པ་དེ་དག་ཚིག་ཐོས་ནས། དེ་དག་གདུང་བ་འཕོས་པ་ཡིས།
རྒྱལ་པོས་རྒྱ་མཚོར་སོང་བའི་སྐུ། རྣམ་པར་བསམས་ནས་གསོ་མེད་གྱུར།། 7

ཡིད་ནི་ཁྲི་བས་འཁྲུགས་གྱུར་ཅིང་། བཅོམ་ཐབས་མེད་པ་དེ་མཐོང་ནས།
དྲུང་གནས་མཛེན་ཞེས་དྲུག་པ་ཡི། དགེ་སློང་དབང་པོ་ཞེས་པས་སྨྲས།། 8

རིན་ཆེན་ཀུན་པོ་སྐུ་རྣམས་ལ། ཁྲོད་མཐུ་མི་ནི་གོ་བྱེད་པ།
བཟངས་ཀྱི་གླིགས་བུ་ལ་བཀོད་པའི། སྙིང་ཡིགས་བདག་སྙིང་བར་མཛོད།། 9

ཅམ་པ་དགེ་སློང་ཚིག་ཐོས་ནས། རྒྱལ་པོ་ཡིས་ནི་སྙིང་ཡིག་སྦྱིངས།
ཆུ་གཏེར་དག་ཏུ་འཕངས་པ་དེ། སྐུ་རྣམས་ཀྱིས་ནི་ངོགས་སུ་འཕངས།། 10

མ་བཀུར་པ་རེས་མི་བདག་ནི། བཞིན་གྱི་ཆུ་སྐྱེས་མཛེས་བྲལ་ཞིང་།
པམས་པས་སློ་ཉལ་དགུགས་འཁྱིན་ཅིང་། སྟ་ལ་སོར་མོ་བཀོད་དེ་གནས།། 11

མ་ཉིང་ལ་ནི་ཐུད་མེད་བཞིན། དེ་ལ་གཉིད་ནི་ཕྱིར་ཐོགས་གྱུར།
བཀྲས་ཆགས་ཅན་གྱི་སྲིད་པ་ལ། རིང་བཞིན་མཚན་མོ་ཟད་མ་གྱུར།། 12

གཏེར་ཏོག་སྦྱོར་ཕྱན་དེ་ལ་ནི། ཉམ་མཁའི་ཀྲ་སོས་མདོང་ཕྱོགས་སྨྲས།
སྐྱོང་ཐབས་ནི་ཡོད་པ་ལ། བསམ་པ་བྱ་བར་མི་འོས་སོ།། 13

གང་ཞིག་ཕྱག་འཚལ་ཡོངས་སུ་བཟླ་བས་ཆེར་འོས་བསོད་ནམས་ཅན།
ཇི་ཙ་ཐ་ཤ་སོ་སྦྱར་བས་མཚར་བ་ཤ་རྒྱལ་ན་མངོན་བྱེད་པ།

इति तेषां वचः श्रुत्वा राजा संक्रान्ततद्भयः ।
समुद्रान्तर्गतान् नागान् विचिन्त्य स्तिमितोऽभवत् ॥ ७ ॥

तं दृष्ट्वा निष्प्रतीकारकोपव्याकुलमानसम् ।
इन्द्रो नामाब्रवीद् भिक्षुः षडभिज्ञः स्थितोऽन्तिके ॥ ८ ॥

नागानां रत्नचौराणां त्वत्प्रतापाग्निसूचकः ।
ताम्रपट्टार्पितो लेखः प्रेष्यतां पृथिवीपते ॥ ९ ॥

इति भिक्षुवचः श्रुत्वा लेखं राजा विसृष्टवान् ।
क्षिप्तमेव तमम्भोधौ नागास्तीरे प्रचिक्षिपुः ॥ १० ॥

नृपस्तेनावमानेन विच्छायवदनाम्बुजः ।
चिन्तासुप्तमतिस्तस्थौ श्वसन्नासार्पिताङ्गुलिः ॥ ११ ॥

निद्रा पराङ्मुखी तस्य क्लीवस्येवाङ्गनाभवत् ।
दीर्घा तृष्णेव लुब्धस्य न च रात्रिः क्षयं ययौ ॥ १२ ॥

तं व्योमदेवताभ्येत्य परार्धोचितमभ्यधात् ।
उपाये सति भूपाल न चिन्तां कर्तुमर्हसि ॥ १३ ॥

ये पूजयन्ति जिनमञ्जलिरञ्जितेन
मूर्ध्ना प्रणामपरिणाममहार्हपुण्याः ।

རྣམ་པར་རྒྱལ་ལྡན་དེ་དག་བཀའ་ཡི་འཕྲེང་བ་རྣམ་བཀྲ་ཞིང་།
དངོས་པོ་མཆོག་གི་མཛེས་པ་ལྷ་རྣམས་ཀྱིས་ཀྱང་སྤྱི་བོར་འཛིན།། 14

དེ་ཐོས་ནང་པར་མི་བདག་ནི། ཁྲུས་བྱ་བདུལ་ཞུགས་གཙང་ལྡན་པས།
དག་པའི་ཡིད་ཀྱིས་སངས་རྒྱས་ནི། བསམས་ནས་གུབ་སྐད་རབ་སྤྲས་པ།། 15

སྙིང་སྟོབས་ཀྱིས་འཛུམ་རི་ལྡན་སྙིང་རྗེ་ཟླ་བའི་འོད་ཀྱི་རི་བ་སྐྱོང་།
མཛེས་པའི་མཐའ་དག་སྲུན་པ་ཞི་སྐད་དཀར་པོ་འི་ཕྱོགས་ལ་རྣམ་པར་གནས།
རྟག་ཏུ་ཀུན་དགའ་ནམ་འགྱུར་མེད་ཅིང་མཆོག་གི་བདུད་རྩི་རྣམ་པར་སྤྲོ།
གདུང་བ་རབ་ཞིའི་གྲོགས་པོ་སངས་རྒྱས་ཟླ་ཉའི་གཟུགས་ལ་ཕྱག་འཚལ་ལོ།། 16

གང་ཞིག་རྟག་ཏུ་ཡུལ་གྱི་སྐྱོན་ལས་སྤྱི་རོལ་ཕྱོགས་གྱུར་ཅིང་།
རབ་མང་ཕ་རོལ་ཕྱིན་པ་བརྟེན་པའི་སེམས་ནི་དབང་གྱུར་པ།
གཞན་ཕན་དག་ལ་མཆོག་ཏུ་མངོན་ལྡན་རྗེའི་ཅིང་ཀུན་རྟོག་གི།
དཔག་བསམ་ལྗོན་པ་དག་བདག་ལ་དགེ་བར་སྟེར་གྱུར་ཅིག།། 17

ཅེས་པ་ས་ཡི་བདག་པོ་ཡི། སྨོན་ལམ་གསུས་པ་སྒྲུབ་བྱེད་ཀྱིས།
དཀྲ་བཅོམ་སྟོང་ཕྲག་བྲུག་ཅུ་ནི། ཕྱོགས་རྣམས་དག་ལ་སྤྲུར་བར་བྱིན།། 18

དེ་ནས་དགེ་སློང་དབང་པོ་ཡིས། གཅིག་ནི་མི་བདག་མཚུངས་པ་དང་།
གཞན་པ་བཀྲ་ཡི་རྒྱལ་པོ་ཡི། རྣམ་པ་གསེར་གྱི་རང་བཞིན་བྱས།། 19

तेषां सुरा अपि सुवर्णविचित्रशोभा
माल्यास्रजं विजयिनां शिरसा वहन्ति ॥ १४ ॥

एतदाकर्ण्य नृपतिः प्रातः स्नातः शुचिव्रतः ।
सिद्धौ शुद्धेन मनसा ध्यात्वा बुद्धं समभ्यधात् ॥ १५ ॥

सत्त्वस्मेरं सरसकरुणाकौमुदीपूरिताशम्
शान्त्यै कान्तं सकलतमसां शुक्लपक्षे निविष्टम् ।
नित्यानन्दं परमममृतं निर्विकारं सृजन्तम्
वन्दे तापप्रशमसुहृदं बुद्धपूर्णेन्दुबिम्बम् ॥ १६ ॥

चित्तं सदा विषयदोषपराङ्मुखानाम्
येषां वशे परमपारमिताश्रयाणाम् ।
ते मे परं परहिताभिनिवेशभाजः
सङ्कल्पकल्पतरवः कुशलं दिशन्तु ॥ १७ ॥

इति भक्तिविधानेन प्रणिधानेन भूपतेः ।
सहस्राण्यर्हतां पष्टिस्तूर्णं दिग्भ्यः समाययुः ॥ १८ ॥

अथेन्द्रो भिक्षुराकारं हैमं रम्यमकारयत् ।
सदृशं नृपतेरेकं नागराजस्य चापरम् ॥ १९ ॥

དེ་ནས་དཔལ་བྲུ་དཔལ་བྲུ་ཡིས། ས་བདག་གཟུགས་ཉི་དམའ་པ་དང་།
ཀླུ་ཡི་དབང་པོའི་གཟུགས་དག་ནི། ཡ་མཚན་བྱེད་པ་མགོ་བར་གྱུར། 20

ཇི་ལྟ་ཇི་ལྟར་མི་བདག་གིས། རྟག་ཏུ་དཀོན་ཅོག་གསུམ་མཆོད་བྱས།
དེ་ལྟ་དེ་ལྟར་ཀླུ་ཡི་གཟུགས། དམའ་ཞིང་གཞན་པ་མགོ་བར་གྱུར།། 21

དེ་ནས་རྒྱལ་པོས་སྦྱིང་ཡིག་སྤྲར། སྦྱིངས་ཆོ་ཀླུ་ཡི་གང་ཟག་རྣམས།
མ་ལུས་ཚོང་པའི་རིན་ཆེན་ཁུར། ཕྲག་ལ་བཀོད་ནས་འོངས་པར་གྱུར།། 22

མ་ལུས་ནོར་དེ་མི་བདག་གིས། ཚོང་དཔོན་རྣམས་ལ་རབ་ཏུ་བྱིན།
ཀླུ་རྣམས་བཏང་ནས་རྒྱལ་བ་ཡི། བསྟན་ལ་གུས་དང་བཅས་པར་གྱུར།། 23

མི་བདག་ལ་འོས་ཉེར་སྤྱད་ཀྱིས། དགྲ་བཅོམ་རྣམས་ལ་མཆོད་པ་བསྒྲུབས།
ཀུན་ཏུ་རྟོག་པ་མི་ཆུང་བས། སངས་རྒྱས་བལྟ་བར་འདོད་པར་གྱུར།། 24

ཡོངས་སུ་མྱ་ངན་འདས་གྱུར་པས། རྒྱལ་བ་མཐོང་བ་ཉིད་དཀའི་ཚེ།
ཡོན་ཏན་གྱིས་ནི་ཉེར་སྤྲས་དང་། བདེ་གཤེགས་མཚུངས་པར་དེ་ཡིས་ཐོས།། 25

གུས་དང་ལྡན་པའི་དབང་གྱུར་ཅིང་། མཇལ་ལ་མཉེས་གཞིན་འགྲོ་ཚེ་ན།
གནས་པ་དེ་ནི་མི་བདག་གིས། གུས་པས་པོ་ཉ་དག་གིས་ཐོས།། 26

དམ་ཆོས་དགེ་བ་རྒྱས་པ་ནི། ཡོངས་རྫོགས་དེ་ཡི་མཆོད་པས་ཐོབ།
རྟག་ཏུ་དཀོན་ཅོག་གསུམ་པོ་ནི། རྒྱལ་པོའི་དཔུང་གཉེན་དག་ཏུ་གྱུར།། 27

ततः क्षितिपते मूर्त्तिर्विननाम शनैः शनैः ।
उन्ननाम च नागेन्द्रमूर्ति र्विस्मयकारिणी ॥ २० ॥

यथा यथा नृपश्चक्रे सदा रत्नचयार्चनम् ।
तथा तथा नागमूर्तिर्विननामोच्चयौ पुरा ॥ २१ ॥

अथ राज्ञा पुनर्लेखे प्रहिते नागपुङ्गवाः ।
स्कन्धार्पिताखिलवणिग्रत्नभाराः समाययुः ॥ २२ ॥

तदशेषं नरपतिर्वितीर्य्य वणिजां धनम् ।
विसृज्य नागानभवज्जिनशासनसादरः ॥ २३ ॥

स विधायार्हतां पूजामुपचारै र्नृपोचितैः ।
बभूवानल्पसङ्कल्पै र्बुद्धसंदर्शनोत्सुकः ॥ २४ ॥

दुर्लभे परिनिर्वाणनिलीनजिनदर्शने ।
उपगुप्तं स शुश्राव सुगतप्रतिमं गुणैः ॥ २५ ॥

विधेयं भक्तियुक्तानां नृपः प्रणयिवत्सलः ।
उरुमुण्डस्थितं दूतै रानिनाय तमादरात् ॥ २६ ॥

तत्सपर्य्यासपर्य्यन्तसद्धर्मकुशलोदयः ।
बभूव सततं राजा रत्नत्रयपरायणः ॥ २७ ॥

དེ་ལྟར་རྒྱལ་བ་དྲན་པས་ས་ཡི་བདག་པོ་དག།
རབ་རྒྱས་བསོད་ནམས་ཆེ་བར་དར་བ་ལྡན་ཚོགས་ཀྱིས།
བཀའ་ནི་མི་རྟོག་འཁྲིང་བར་གྱུར་པའི་ཚེ་དཀར་དག།
དུག་འཛིན་རྣམས་ཀྱི་མགོ་བོ་ལ་ཡང་ཐོབ་པར་གྱུར།། 28

ཅེས་པ་དགེ་བའི་དབང་པོས་བྲིས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་
པ་དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་ཀླུ་ཡ་སྐྱོངས་པའི་རྟོགས་པ
བརྗོད་པའི་ཡལ་འདབ་སྟེ་བདུན་ཅུ་ཙ་གསུམ་པའོ།

इति जिनस्मरणेन महीपतिः
प्रसभपुण्यमहोदयसम्पदा ।
विपक्षतामपि मौलिषु शासनम्
कुसुमदामविलासमवाप्तवान् ॥ २८ ॥

इति क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्प-
लतायां नागदूतप्रेषणावदानं नाम
त्रिसप्ततितमः पल्लवः ॥

ཡལ་འདབ་བདུན་ཅུ་ཙ་བཞི་པ།

གང་ཞིག་སྦྱིན་ལ་བརྩོན་པས་འཕྲལ་ལ་དཀའ་བ་བླང་ཆེན་བཞིན།
ཡན་ལག་རྫོགས་ཤིང་མཛེས་སྡུག་རྒྱས་ལ་རྒྱ་ཆེ་དབུས་ཀྱི་ཕྱོགས།
ས་ཉི་རང་གི་མཉེས་གཤིན་དང་བཅས་རབ་ཏུ་སྟེར་བྱེད་པ།
དེ་དག་བསོད་ནམས་རབ་སྨིན་པས་ཏུ་ཇི་ལྟར་འགྲོ་བ་ཡིན། 1

དེ་ནས་ས་བདག་མྱ་ངན་མེད། སྦྱིན་ལ་ཤིན་ཏུ་ཆེར་གོམས་པས།
སློང་བ་ཕྱོགས་ནས་འོངས་རྣམས་ཀྱི། དཔག་བསམ་ཤིང་ཉིད་དག་ཏུ་གྱུར། 2

རྟག་ཏུ་རྒྱལ་པོ་ལ་འོས་པའི། ཟས་དང་གོས་དང་རྒྱན་རྣམས་ཀྱིས།
ཁྱིམ་དུ་དགེ་སློང་འབུམ་ཕྲག་གསུམ། གུས་ཤིང་གཙང་བ་དག་གིས་མཆོད། 3

གསེར་ནི་བྱེ་བ་བརྒྱ་སྟེར་བ། གང་གི་ཞུགས་ལ་ངེས་པར་གྱུར།
དགེ་བ་ལྡན་པའི་སྙིང་སྟོབས་ཉིད། ཤིན་ཏུ་ཟད་པ་མེད་པའི་མཛོད། 4

རྒྱལ་སྲིད་ཆེ་ལ་འཁོར་ལ་ངེས། སྙིང་སྟོབས་བློ་ཡིས་དགེ་འདུན་ལ།
ལོ་ནི་སུམ་ཅུ་དྲུག་གི་གསེར། བྱེ་བ་དགུ་བཅུ་ཙ་དྲུག་ཕུལ། 5

དེ་ནས་དུས་ཀྱི་ཉི་བདག་ནི། ནད་ཀྱིས་ཐེབས་པ་ཉིད་དུ་གྱུར།
ལུས་ཅན་རྣམས་ཀྱི་ལེགས་བྱས་ཉིད། བརྟན་པ་ཡིན་གྱི་ལུས་ནི་མིན། 6

ལུས་ནི་མཐའ་ལ་ཉེ་བ་ཉིད། ངས་ནས་ས་ཡི་དག་པོ་ཡིས།
ཟླ་གག་ཀུན་རང་དགེ་སློང་ལ། ནོར་ནི་འབུལ་བར་རྩོམ་པར་གྱུར། 7

इतु सप्ततितमः पल्लवः ।

पुण्यं प्रणामपथमेति कथं न तेषाम्
दानोद्यताः सपदि गामिव लीलयैव ।
पूर्णाङ्गपुण्यरुचिरां पृथुमध्यदेशां
ये गां स्ववत्ससहितां प्रतिपादयन्ति ॥ १ ॥

अथाशोकः क्षितिपतिः दानाभ्यासेन भूयसा ।
अभ्यागतप्रणयिनां प्रययौ कल्पवृक्षताम् ॥ २ ॥

राजोचितैः स सततं भोजनाभरणाम्बरैः ।
भिक्षुलक्षचयं गेहे भक्तिपूर्वैरपूजयत् ॥ ३ ॥

हेमकोटिशतं दातुं स्थिरोऽभूद्यस्य निश्चयः ।
सत्त्वमेव स्थिरतरः कोशः कुशलशालिनाम् ॥ ४ ॥

साम्राज्ये भूरिविभवः षड्विंशद्भिः स वत्सरैः ।
हेम्नः षण्णवतिं कोटिं ददौ सङ्घाय सत्त्वधीः ॥ ५ ॥

ततः कालेन न्यपतत् व्याधिना ग्लानिमाययौ ।
स्थिराणि सुकृतान्येव न शरीराणि देहिनाम् ॥ ६ ॥

तनुमासन्नपर्यन्तां निश्चित्य पृथिवीपतिः ।
भिक्षुभ्यः कुक्कुटारामे द्रविणं दातुमुद्ययौ ॥ ७ ॥

དེ་ཡི་ཚ་བོ་ཕྱུག་ཚོགས་ཅན། ཞེས་པས་ཆགས་སྡུད་མཛོད་སྤྱང་བ།
བསྐོས་པས་སྦྱིན་པའི་བསོད་ནམས་ལ། ཞུགས་པ་དེ་ཡི་བཀའ་དག་བཟློག། 8

ཚ་བོས་སྦྱིན་པ་བཀག་པའི་ཚེ། དགེ་བདུན་པ་ཉི་ས་བདག་གིས།
རང་སྐལ་ཉིད་དུ་གྱུར་པའི་སྣོད། སྤྲུ་ཅ་ར་ཡི་ཕྱི་དག་ཕུལ། 9

དེ་ནས་བློན་པོ་བློ་ལྡན་ནི། མགུ་བྱེད་ཐུས་པའི་གྲོས་དག་གིས།
དགེ་འདུན་ལ་ཉི་ས་གཞི་དག། མ་ལུས་ས་ཡི་བདག་པོས་ཕུལ།། 10

གང་གཞི་ཚ་ཡི་དོ་ཤལ་མཛེས་ལྡན་རྒྱ་མཚོ་བཞི་ཡི་ནི།
ཆུ་རླབས་སྐྱེ་རིགས་ཡངས་ཤིང་མ་ལ་ཡ་ཡི་ནོར་རྒྱན་ཅན།
ནོར་འཛིན་མ་ཉིད་མ་ལུས་བྱིན་ནས་ཕན་པའི་སྐད་དུ་ནི།
བསོད་ནམས་ཚད་ཀྱིས་དཔག་དང་བྲལ་བ་དེ་ཡིས་ཡང་དག་ཐོབ།། 11

དེ་ནས་གསེར་ནི་བྱེ་བ་དགུ་བཅུ་དྲུག་བྱིན་རབ་གྲགས་པ།
མི་ཡི་བདག་པོ་མགོ་རིས་སོང་ཚེ་དེ་ཡི་ཚ་བོ་ཡིས།
ས་དེ་གསེར་གྱི་རྒྱགས་མ་བྱེ་བ་ཕྲག་ནི་བཞི་ནམ་གྱིས།
བློན་པོའི་ཚིག་གིས་གསལ་བར་རབ་ཏུ་ཉོས་ཏེ་བླངས་པར་གྱུར།། 12

ཅེས་པ་དགེ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་
པ་དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་ས་གཞི་ཕུལ་བའི་རྟོགས་པ
བརྗོད་པའི་ཡལ་འདབ་སྟེ་བདུན་ཅུ་ཙ་བཞི་པའོ།།

तत्पौत्रः सम्पदी नाम लोभान्धस्तस्य शासनम् ।
दानपुण्यप्रवृत्तस्य कोशाध्यक्षैरवारयत् ॥ ८ ॥

दाने निषिद्धे पौत्रेण सङ्घाय पृथिवीपतिः ।
भैषज्यामलकस्यार्द्धं ददौ सर्व्वस्वतां गतम् ॥ ९ ॥

धीमतः संमतेनाथ राधगुप्तस्य मन्त्रिणः ।
ददौ सङ्घाय निखिलां पृथिवीं पृथिवीपतिः ॥ १० ॥

गङ्गाम्बुभाररुचिरां चतुरम्बुराशि-
वेलाविलासवसनां मलयावतंसाम् ।
दत्त्वाखिलां वसुमतीं स समाससाद
पुण्यं प्रमाणकलनारहितं हिताय ॥ ११ ॥

प्रख्यातपण्णवतिकोटिसुवर्णदाने
याते दिवं नरपतावथ तस्य पौत्रः ।
शेषेण मन्त्रिवचसा क्षितिमाजहार
स्वर्णं क्रयी कनककोटिचतुष्टयेन ॥ १२ ॥

इति क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
पृथिवीप्रदानं चतुःसप्ततितमः पल्लवः ॥

ཡལ་འདབ་སྟེ་བདུན་ཅུ་ཙ་ལྔ་པའོ།

མ་རིག་པ་ཡི་ཚ་བ་ཅན། འཁོར་བའི་ལྡོན་པ་རྣམ་བཀྲ་ཀུན།
ཞེས་དང་བརྗོད་དང་གཉིས་པར་ནི། ཀུན་མཁྱེན་མ་གཏོགས་སུ་ཡིས་ནུས།། 1

མཉན་ཡོད་རྒྱལ་བུ་ཚལ་ན་སྟོན། བཞུགས་པའི་རྒྱལ་བ་དགེ་ལེགས་ཅན།
མ་ལུས་གཟིགས་པ་བཅོམ་ལྡན་གྱིས། དགེ་སློང་ཚོགས་ལ་བཀའ་སྩལ་པ།། 2

ཡི་ཞེས་སྣང་བ་དྲི་མེད་ཀྱི། ཡིད་ཅན་དགེ་ལེགས་སྣང་དུ་ཅེར།
རྟེན་ཅིང་འབྲེལ་འབྱུང་བདག་གིས་ནི། ཁྱེད་ལ་རིམ་བཞིན་བཤད་པར་བྱ།། 3

མ་རིག་པ་ཡི་བག་ཆགས་འདི། འཁོར་བ་དུག་གི་ལྡོན་པ་ནི།
སྡུག་བསྔལ་ཕུང་པོ་ཆེན་པོ་ཡིས། ཚ་བ་འཆིང་བ་སྐྲུན་པར་བྱེད།། 4

དེ་ཡི་རྐྱེན་གྱི་འདུ་བྱེད་དེ། ལུས་ངག་ཡིད་ཀྱི་བདག་ཉིད་ཅན།
འདུ་བྱེད་ཀྱིས་བསྐྱེད་རྣམ་ཤེས་ཡིད། དབང་པོ་དྲུག་པོའི་བདག་ཉིད་ཅན།། 5

དེ་ཡི་རྐྱེན་གྱིས་མིང་དང་གཟུགས། མིང་དང་མཐོང་བ་ཞེས་བརྗོད་པའོ།
འདི་ལས་དྲུག་པ་ཡིད་དག་ཀྱང་། དབང་པོ་ལ་གནས་སྐྱེ་མཆེད་དྲུག། 6

སྐྱེ་མཆེད་དྲུག་གིས་ཡང་དག་སྦྱོར། རེག་བ་ཞེས་ནི་མངོན་པར་བརྗོད།
རེག་པ་དྲུག་གི་ཉམས་མྱོང་གང་། དེ་ནི་ཚོར་བ་དག་ཏུ་གྲགས།། 7

पञ्चसप्ततितमः पल्लवः ।

सर्व्वमविद्यामूलं संसारतरुप्रकारवैचित्र्यम् ।
ज्ञातुं वक्तुं हन्तुं कः शक्नोत्यन्यच सर्व्वज्ञात् ॥ १ ॥

श्रावस्त्यां स्वस्तिमान् पूर्व्वं जिनो जेतवने स्थितः ।
अशेषदर्शी भगवान् भिक्षुसङ्घमभाषत ॥ २ ॥

शृणुत श्रेयसे प्रज्ञालोकनिर्मलमानसाः ।
प्रतीत्य समुत्पादं वः कथयामि यथाक्रमम् ॥ ३ ॥

अविद्या वासनैवेयं दुःखस्कन्धस्य भूयसः ।
संसारविपवृक्षस्य मूलबन्ध विधायिनी ॥ ४ ॥

तत्प्रत्ययास्तु संस्काराः कायवाङ्मानसात्मकाः ।
संस्कारोत्थन्तु विज्ञानं मनः षष्ठेन्द्रियात्मकम् ॥ ५ ॥

तत्प्रत्ययं नामरूपं संज्ञासन्दर्शनाभिधम् ।
मनः षष्ठेन्द्रियस्थानं षड़ायतनमप्यतः ॥ ६ ॥

षड़ायतनसंश्लेषः स्पर्शइत्यभिधीयते ।
षट् स्पर्शानुभवो यश्च वेदना सा प्रकीर्त्तिता ॥ ७ ॥

ཡུལ་གྱི་ཀུན་ནས་ཉོན་མོངས་ལས། དེ་ཡིས་ཆགས་སྲིད་རབ་ཏུ་སྐྱེད།
དེ་ལས་བྱུང་བའི་ལེན་པ་ནི། འདོད་པ་སོགས་ལ་འཇུག་པར་འགྱུར།། ༨

ལེན་པ་ལས་བྱུང་སྲིད་པ་འདོད། གཟུགས་དང་གཟུགས་མེད་རང་བཞིན་ནོ།
སྲིད་པ་ལས་བྱུང་སྣ་ཚོགས་ཀྱིས། སྐྱེ་གནས་སུ་འཇུག་སྐྱེ་བའོ།། 9

རྒ་ཤི་མྱ་ངན་ལ་སོགས་བརྒྱད། སྐྱེ་བ་ལ་ནི་བརྟེན་པ་ཡིན།
མ་རིག་ལ་སོགས་འགོག་པ་ཡིས། དེ་དག་རིམ་བཞིན་ཞི་བར་འགྱུར།། 10

མ་རིག་པས་བྲངས་ལུས་མང་རྟེན་ཅིང་འབྲེལ་པར་འབྱུང་བའི་གནས་འདི་ན།
དབེན་པའི་ནགས་སུ་གནས་ཤིང་ཞི་བ་ཁྲིད་རྣམས་དག་གིས་བསམ་པར་བྱ།
ཡང་དག་ཡོངས་སུ་ཤེས་ན་དུས་ཀྱི་ངེས་པར་ཐུ་བ་ཉིད་དུ་འགྱུར།
ཐུ་བ་ཉིད་ནི་ཡང་དག་ཐོབ་ནས་བདེ་བླག་ཉིད་དུ་གྲོལ་པར་འགྱུར།། 11

ཞེས་པ་དགེ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་
པ་དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་རྟེན་ཅིང་འབྲེལ་པར་འབྱུང་བའི་
རྟོགས་བརྗོད་པའི་ཡལ་འདབ་སྟེ་བདུན་ཅུ་ཙ་ལྔ་པའོ།།

तथा विषयसंश्लेषरागात् तृष्णा प्रजायते ।
कामादिषु तदुद्भूत मुपादानं प्रवर्त्तते ॥ ८ ॥

उपादानोद्भवः कामरूपारूप्यमयो भवः ।
नानायोनिपरावृत्त्या जातिर्भवसमुद्भवा ॥ ९ ॥

जरामरणशोकादिसन्ततिर्जातिसंश्रया ।
अविद्यादिनिरोधेन तेषां व्युपरमक्रमः ॥ १० ॥

प्रतीत्योत्पादोऽयं बहुगतिरविद्याक्षतपदः
स चिन्त्यो युष्माभि र्विजनवनविश्रामश्रमिभिः ।
परिज्ञातः सम्यग्व्रजति किल कालेन तनुतां
तनुत्वं सम्प्राप्तः सुखतरनिवार्यश्च भवति ॥ ११ ॥

इति क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
प्रतीत्यसमुत्पादावदानं पञ्चसप्ततितमः पल्लवः ॥

ཡལ་འདབ་བདུན་ཅུ་ཙ་དྲུག་པའོ།

འདོད་ལྡན་རབ་གདུངས་ཡིད་ཅན་རྣམས་ལ་ཕྲག་དོག་དབང་
གི་ཁྲི་བ་ཉེ་བར་གནས།

ཁྲི་བས་འོང་བཞིན་བློ་གྲོས་ཉམས་རྣམས་མི་བཟད་རབ་རིབ་
གཡང་སར་རྣམ་པར་ལྷུང་།

དེར་ནི་རབ་དག་རྣལ་མང་སྐྱུལ་བའི་ཉོན་མོངས་ཚ་བས་
རྨོངས་པ་སྟེན་བྱེད་ཅིང་།

བསྐལ་པའི་བར་དུ་སྤུ་གྲི་མལ་སྟན་དུ་བཏགས་ཡུལ་གྱིས
གཉིས་བཅོམ་རྣམས་བརླག། 1

བཅོམ་ལྡན་རྒྱལ་བས་མཚན་ཡོད་ཀྱི། ཚ་སྒྲུང་ཁྲམས་ལྷར་ཞེས་པར་ནི།
བྱོན་པས་སེམས་ཅན་རྣམ་འགྱུར་ཅན། སྐྱེ་བོས་ཀུན་དུ་བསྐོར་བ་གཟིགས།། 2

རྨ་ལས་འབྱུང་བ་སྲིན་བུ་ཡི། ཚོགས་ཀྱིས་ལུས་ཆེན་ཟ་བྱེད་ཅིང་།
གདུང་བའི་ཚོངས་དཔུལ་བ་ན། གནས་པའི་སྡུག་བསྔལ་གནས་བྱེད་པ།། 3

དེ་མཐོང་ཐུགས་རྗེ་སྐྱེས་པ་ཡི། ཀུན་མཁྱེན་ཚ་སྒྲུང་ངོགས་སུ་ནི།
གྲོང་ཁྱེར་བ་ཡི་སྐྱེ་བོ་ཡིས། ཡོངས་སུ་བཤམས་པའི་གདན་ལ་བཞུགས།། 4

དེ་ཡི་རང་བཞིན་དྲིང་འཛིན་གྱིས། འཕྲུལ་ལ་སྐྱེ་བ་དྲན་མཛད་ནས།
དཔུས་ལོང་རྣམ་འགྱུར་རྣམ་པ་ཅན། མ་ཏེ་མཚུངས་ལ་དེས་གསུངས་པ།། 5

अथ षट्सप्ततितमः पल्लवः ।

क्रोधः सन्निहितः प्रतप्तमनसा मोघ्र्यावशात् कामिनाम्
क्रोधान्धा निपतन्ति तीव्रतिमिरश्वभ्रे मतिध्वंसिनः ।
तत्र क्रूरतरप्रकारनरकक्लेशात् प्रमूर्च्छाजुषा-
माकल्पक्षुरतल्पकल्पविषमक्षोणीक्षतानां क्षयः ॥ १ ॥

नद्यो मञ्जिरवत्याख्यां श्रावस्त्यां भगवान् जिनः ।
सम्प्राप्तः सत्त्वमद्राक्षीदावृतं विक्षतं जनैः ॥ २ ॥

महाकायं कृमिकुलैर्भक्ष्यमाणं व्रणोद्भवैः ।
सूचयन्तं व्यथारावैर्नरकस्थितिवैशसम् ॥ ३ ॥

तं दृष्ट्वा जातकरुणः सर्वज्ञस्तटिनीतटे ।
उपाविशत् पौरजनैरासने परिकल्पिते ॥ ४ ॥

सोऽवदद्विक्षताकारं जात्यन्धं महिषोपमम् ।
ज्ञात्वा जातिस्मरं सद्यस्तद्रूपेण समाधिना ॥ ५ ॥

ཐ་དུ་ར་ཁྱོད་མི་བཟད་པའི། ལས་ཀྱི་འབྲས་བུ་ལོངས་སྤྱོད་དཔ།
རྩོལ་ངན་སྐྱེད་པར་བྱེད་པ་ཡི། བློ་དེ་ཁྱོད་ཀྱིས་དྲན་ནམ་ཅི། ‖ 6

བདེ་གཤེགས་ཀྱིས་གསུངས་དེ་ཐོས་ནས། མི་ཡི་ཚིག་གི་དོན་སྨྲས་པ།
བཅོམ་ལྡན་མི་བཟད་སྡིག་པ་ཡི། འབྲས་བུ་རྒྱ་ཆེ་ལོངས་སྤྱོད་དོ། ‖ 7

ཞེས་པ་སྨྲ་བ་དེ་ཡིས་ནི། མཆོག་དུ་སྐྱེ་བ་དྲན་པ་ལས།
སྐྱེ་བོ་མང་པོས་འདི་ཅི་ཞེས། དགེ་སློང་དགེ་འདུན་དག་ལ་དྲིས། ‖ 8

དེ་ནས་དགེ་སློང་ཀུན་དགའ་བོས། དེ་ཡི་ལས་ཀྱི་དགེ་མཚན་ལས།
ངོ་མཚར་སྔོན་བྱུང་དྲིས་དེ་ལ། བཅོམ་ལྡན་ཀུན་མཁྱེན་གྱིས་གསུངས་པ། ‖ 9

ས་བདག་ཐི་དུ་ར་ཞེས་པ་མྱ་ངན་མེད་བཞིན་མིག་གཡོ་མས།
ཁང་པས་བསྟུན་པའི་དགེ་མཚན་ཅན། འཕགས་རྒྱལ་དག་དུ་སྤྱོར་བྱུང་གྱུར། ‖ 10

ནམ་ཞིག་སྤྲང་རྩི་འཕྲུངས་པའི་གཉེར། དཔྱིད་དུས་ལྷུང་གི་གསོ་བ་ཡིས།
འབྲི་ཤིང་ཡིད་འོང་ནགས་ཚལ་དུ། དེ་ནི་བུད་མེད་ཚོགས་དང་རྩེ། ‖ 11

ས་སྐྱོང་བུད་མེད་དེ་དག་དེར། མེ་ཏོག་འཐུ་བས་བྲེལ་གྱུར་པ།
ཁང་གདུབ་སྒྲ་ཡི་འདབ་ཆགས་ནི། རྣམ་པར་བསྐྱོད་ཅིང་རབ་དུ་འཁྱམ། ‖ 12

དེར་ནི་ཞི་བ་ལ་བརྟེན་བཞིན། དབེན་པར་རྣམ་པར་གནས་པ་ཡི།
རང་སངས་རྒྱས་ནི་དགྲ་བཅོམ་གྱིས། ལོངས་བསྐོར་མཛེས་མ་རྣམས་ཀྱིས་
མཐོང་། ‖ 13

अपि को विदुर क्रूरकर्म्मणो भुज्यते फलम् ।
अपि दौर्जन्यजननी सा मतिः स्मर्य्यते त्वया ॥ ६ ॥

श्रुत्वैतत् सुगतेनोक्तं स मनुष्यगिराब्रवीत् ।
तीव्रपापस्य भगवन् भुज्यते विपुलं फलम् ॥ ७ ॥

इति तस्य ब्रुवाणस्य जातिसंस्मरणात् परम् ।
किमेतदिति पप्रच्छ भिक्षुसङ्घं महाजनः ॥ ८ ॥

आश्चर्य्यवृत्तं भगवानानन्देनाथ भिक्षुणा ।
तत्कर्म्म कौतुकात् पृष्टः सर्व्वज्ञस्तमभाषत ॥ ९ ॥

उज्जयिन्यामभूत् पूर्व्वं विदुरो नाम भूपतिः ।
अशोक इव लीलाधौचरणाहतिकौतुकी ॥ १० ॥

स कदाचिद्वधूवृन्दैर्मधौ मधुपबान्धवे ।
विललासानिलालोललताललितकानने ॥ ११ ॥

ता भूमिपाललनास्तत्र पुष्पोच्चयाकुलाः ।
विचेरु र्नूपुरारावतरङ्गितविहङ्गमाः ॥ १२ ॥

एकान्ते तत्र विश्रान्तं कान्ताः शान्तेरिवाश्रयम् ।
प्रत्येकबुद्धमर्द्धाङ्गिर्ददृशुः परिवारितम् ॥ १३ ॥

ཁྲི་དུ་ར་ཁྱོད་མི་བཟད་པའི། ལས་ཀྱི་འབྲས་བུ་ལོངས་སྤྱོད་དཔས།
ཚུལ་ངན་སྤྱོད་པར་བྱེད་པ་ཡི། བློ་དེ་ཁྱོད་ཀྱིས་དྲན་ནས་ཅི།། 6

བདེ་གཤེགས་ཀྱིས་གསུངས་དེ་ཐོས་ནས། མི་ཡི་ཚིག་གི་དེས་སྨྲས་པ།
བཅོམ་ལྡན་མི་བཟད་སྡིག་པ་ཡི། འབྲས་བུ་རྒྱ་ཆེ་ལོངས་སྤྱོད་དོ།། 7

ཞེས་པ་སྨྲ་བ་དེ་ཡིས་ནི། མཆོག་ཏུ་སྐྱེ་བ་དྲན་པ་ལས།
སྐྱེ་བོ་མང་པོས་འདི་ཅི་ཞེས། དགེ་སློང་དགེ་འདུན་དག་ལ་དྲིས།། 8

དེ་ནས་དགེ་སློང་ཀུན་དགའ་བོས། དེ་ཡི་ལས་ཀྱི་དགེ་མཚན་ལཔ།
ངོ་མཚར་སྐྱོན་བྱུང་དྲིས་དེ་ལ། བཅོམ་ལྡན་ཀུན་མཁྱེན་གྱིས་གསུངས་པ།། 9

ས་བདག་ཁྲི་དུ་ར་ཞེས་པ་ཚུ་ངན་མེད་བཞིན་མིག་གསོ་མས།
ཁང་པས་བསྟུན་པའི་དགེ་མཚན་ཅན། འཕགས་རྒྱལ་དག་ཏུ་ཕྱོར་བྱུང་གྱུར།།10

ཉམ་ཞིག་སྨྲང་ཅི་འཕྲུངས་པའི་གཙར། དཔྱིད་དུས་ལྷུང་གི་གསོ་བ་ཤིས།
འབྲི་ཤིང་ཡིད་འོང་ནགས་ཚལ་དུ། དེ་ནི་བུད་མེད་ཚོགས་དང་ཙེ།། 11

ས་སྐྱོང་བུད་མེད་དེ་དག་དེར། མེ་ཏོག་འཐུ་བས་བྲེལ་གྱུར་པ།
ཁང་གདུབ་སྨྲ་ཡི་འདབ་ཆགས་ནི། རྣམ་པར་བསྒྱོད་ཅིང་རབ་ཏུ་འཁྲུམ།། 12

དེར་ནི་ཞི་བ་ལ་བརྟེན་བཞིན། དབེན་པར་རྣམ་པར་གནས་པ་ཡི།
རང་སངས་རྒྱས་ནི་དགྲ་བཅོམ་གྱིས། ཡོངས་བསྐོར་མཛེས་མ་རྣམས་ཀྱིས་
མཐོང་།། 13

अपि को विदुर क्रूरकर्मणो भुज्यते फलम् ।
अपि दौर्जन्यजननी सा मतिः स्मर्य्यते त्वया ॥ ६ ॥

श्रुत्वैतत् सुगतेनोक्तं स मनुष्यगिराब्रवीत् ।
तीव्रपापस्य भगवन् भुज्यते विपुलं फलम् ॥ ७ ॥

इति तस्य ब्रुवाणस्य जातिसंस्मरणात् परम् ।
किमेतदिति पप्रच्छ भिक्षुसङ्घं महाजनः ॥ ८ ॥

आश्चर्य्यवृत्तं भगवानानन्देनाथ भिक्षुणा ।
तत्कर्म्म कौतुकात् पृष्टः सर्व्वज्ञस्तमभाषत ॥ ९ ॥

उज्जयिन्यामभूत् पूर्व्वं विदुरो नाम भूपतिः ।
अशोक इव लोलाक्षीचरणाहतिकौतुकी ॥ १० ॥

स कदाचिद्वधूवृन्दैर्मधौ मधुपबान्धवे ।
विललासानिलालोललताललितकानने ॥ ११ ॥

ता भूमिपाललललनास्तत्र पुष्पोच्चयाकुलाः ।
विचेरु र्नूपुरारावतरङ्गितविहङ्गमाः ॥ १२ ॥

एकान्ते तत्र विश्रान्तं कान्ताः शान्तेरिवाश्रयम् ।
प्रत्येकबुद्धमद्राक्षुर्दृहशुः परिवारितम् ॥ १३ ॥

སྐྱིལ་ཀྲུང་བཅས་ནས་གནས་གྱུར་ཅིང་། ཐམས་མཁྱེན་སྤྲུལ་ནི་གཡོ་མེད་པ།
དེ་མཐོང་འཕྲུལ་ལ་དེ་དག་རྣམས། ཡིད་ནི་རབ་དུ་དང་བར་གྱུར།། 14

ཐམས་མཁྱེན་མཐར་ནི་དགའ་བའི་ཆོས། བདུད་རྩི་བཞིན་དུ་སྟོན་དེ་ལ།
ཁང་པར་ཕྲུག་བཅས་དེ་དག་གིས། ཡོངས་སུ་བསྐོར་ནས་ཉེ་བར་གནས།། 15

མི་བདག་ཡུལ་དེར་སོང་བ་ཡི། བུད་མེད་རྣམས་དེར་མཆོད་ཕྱོགས་མཐོང་།
ཚུལ་ཁྲིམས་དག་ལྡན་དེ་དག་གི། ལུས་ནི་བཅད་ལ་རབ་དུ་བསྐོས།། 16

སྡིག་པ་དེ་ཡིས་ཡངས་པ་ཡི། དུས་སུ་དཀྱུལ་བ་ཉམ་ང་བར།
རྣམ་འགྱུར་སེམས་ཅན་གྱིས་ཟ་ཞིང་། ངན་པའི་དབྱིབས་ཅན་འདི་དག་སྐྱིན།། 17

མགོ་ནས་ཁང་པར་དུ་མ་ཡི། རྣམ་འགྱུར་རྨ་ལས་བྱུང་གྱུར་པའི།
སྲིན་བུའི་རིགས་ཀྱིས་ཁེངས་གྱུར་པ། འདི་ཡི་ལུས་ནི་སྨད་པ་ལྟོས།། 18

བསྐལ་པའི་མཐར་ནི་དཀྱུལ་བ་དག། སྤྱོད་ནས་གདུག་པ་པོ་ཉིད་གྱུར་དེ།
ཇོན་པའི་ངང་ཚུལ་ལྡན་པ་འདིས། རང་སངས་རྒྱས་ནི་གསད་པར་འགྱུར།། 19

སྔར་ཡང་དཀྱུལ་བའི་སྡུག་བསྔལ་གྱིས། ལུས་ཅན་རྣམ་པར་ཉམས་བྱེད་ཅིང་།
གྲངས་ལས་འདས་པའི་དུས་ཀྱིས་ནི། མི་ཉིད་རབ་ཏུ་ཐོབ་པར་འགྱུར།། 20

དེ་ནས་སྡིག་པ་ཟད་གྱུར་ཏེ། ཉོན་མོངས་མེ་ཆེན་དག་གི་ནི།
ཡིད་བྱུང་སྟོན་པ་ཡུད་དར། ཞེས་པའི་བསྟན་པ་རབ་འབྱུང་འགྱུར།། 21

स्थितं पर्यङ्कबन्धेन ध्यानस्तिमितलोचनम् ।
तं दृष्ट्वा सहसैवासां प्रसन्न मभवन्मनः ॥ १४ ॥

ध्यानान्ते ता दिशन्तं तं धर्मं शुद्धमिवामृतम् ।
परिवार्योपविविशुः कृतपादाभिवन्दनाः ॥ १५ ॥

नृपस्तं देशमभ्येत्य स्त्रैणं दृष्ट्वा तदुन्मुखम् ।
शारीरं शुद्धशीलानां तासां निग्रहमादिशत् ॥ १६ ॥

तेन पापेन विपुलं कालं नरकसङ्करे ।
यक्षोऽयं विकृतैः सत्त्वै र्भक्ष्यमाणो दुराकृतिः ॥ १७ ॥

आपादमस्तकानेकविकारिव्रणसम्भवैः ।
कीर्णं कृमिकुलैः कायं पश्यतास्य जुगुप्सितम् ॥ १८ ॥

कल्पान्ते नरकं भुक्त्वा चण्डालत्वमुपागतः ।
प्रत्येकबुद्धं मृगयाशीलोऽयं निहनिष्यति ॥ १९ ॥

पुनर्नरकसंक्लेशशीर्यमाणायताकृतिः ।
संख्यातीतेन कालेन प्रयास्यति मनुष्यताम् ॥ २० ॥

शास्तुरुत्तरसंज्ञस्य ततः क्षपितकिल्बिषः ।
दीर्घक्लेशानलोद्विग्नः शासने प्रव्रजिष्यति ॥ २१ ॥

དེ་ནས་ཀ་ཤིའི་རྒྱལ་པོ་ཡི། སྙིད་མོས་ཚལ་དུ་མཛེས་མས་མཆོད།
སྨག་རོག་ཁྲིབས་ལུས་དགའ་ནི། ཚད་པ་དྲག་པོས་གཅོད་པར་འགྱུར།། 22

དེ་རྗེས་འདི་ཡི་སྡུག་བསྔལ་མི། མི་བཟད་རབ་ཏུ་ཉམས་པར་འགྱུར།
ཞེས་པ་སྟོན་པའི་གསུང་ཐོས་ནས། ཐམས་ཅད་ཆགས་བྲལ་ལྡན་པར་གྱུར།། 23

དེ་ནས་དེར་ནི་སྟོན་པའི་གསུང་གི་རང་བཞིན་བདུད་རྩིའི་རྒྱན་རྫོགས་པས།
ཆགས་བྲལ་སྲིད་པའི་འཇིགས་པའི་ཉོན་མོངས་བསམ་པས་གཟིར་བ་དེ་དག་
རྣམས།
དགའ་བ་དང་ལྡན་དགེ་བའི་རྒྱུ་ཡིས་བསམ་པ་རབ་ཏུ་རྫོགས་གྱུར་ཅིང་།
རབ་ཞི་མི་རྟོག་དགའ་ཚལ་ལྡན་པ་རྣམས་ཀྱི་གདུང་བ་ག་ཞེད་སོང་།། 24

ཞེས་པ་དགེ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པ་
དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་བི་ཏུ་རའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པའི་
ཡལ་འདབ་སྟེ་བདུན་ཅུ་ཙ་དྲུག་པའོ།།

उद्याने काशिराजस्य कान्ताभिः पूजितस्ततः ।
ईर्ष्याकोपेन शारीर मवाप्स्यत्युग्रनिग्रहम् ॥ २२ ॥

ततोऽस्य तीव्रदुःखाग्रे रवसानं भविष्यति ।
इति शास्तुर्वचः श्रुत्वा सर्व्वे वैराग्यमाययुः ॥ २३ ॥

उद्विग्नानामथ भवभयक्लेशचिन्तातुराणाम्
शास्तुः पूर्णैरमृतविसरैर्वाङ्मयैस्तत्र तेषाम् ।
सन्ताल्हादैः कुशलसलिलैः ल्लाव्यमानाशयानाम्
तापः क्वापि प्रशमकुसुमारामभाजां जगाम ॥ २४ ॥

इति क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
विदुरावदानं षट्सप्ततितमः पल्लवः ॥

ཡལ་འདབ་བདུན་ཅུ་རྩ་བདུན་པ།

མི་བསྲུན་རབ་ཏུ་རྒྱས་པ་ཡིས། ཀུན་གྱི་ཡོན་ཏན་ཉམས་པར་བྱེད།
བདག་ཉིད་ཆེན་པོ་དེ་མཐུ་ཡིས་ནི། མངོན་པར་དང་བ་ཉིད་དུ་འགྱུར།། 1

ཨ་ཏྲ་ཡའི་ནགས་ཀྱི་མཐར། འབྱུང་པོའི་ཁང་པའི་ཕུག་ནང་ན།
བཅོམ་ལྡན་བདེ་བར་གཤེགས་པ་སྔོན། བསམ་གཏན་རབ་ཏུ་སྒོམ་ཞིང་གནས།། 2

དེར་ནི་མི་བཟང་ལྷ་འབབ་པ། ཀླག་པོས་ཁྲུ་མཆོག་ཞིང་པ་བཅོམ།
དེ་ནི་བསམ་གཏན་ལ་ཆགས་པས། སྔོན་གྱི་སྨྲ་ཡང་གསན་མ་གྱུར།། 3

དེ་ནས་དཔལ་འབབ་ངོགས་སུ་ནི། བསམ་གཏན་མཐའ་རུ་སྟོན་པའི་གསུང་།
ཉན་དུ་རྒྱལ་པོ་ཆེན་པོ་ནི། བཞི་ཞིས་བརྗོད་པ་སྔོན་དུ་འོངས།། 4

ཡུལ་འཁོར་སྐྱོང་དང་འཕགས་སྐྱེས་པོ། མིག་མི་བཟང་དང་ནོར་བདག་གོ།
དེ་ཡི་ཞབས་ལ་དེ་དག་གིས། ཕྱག་འཚལ་རིན་ཆེན་མེ་ཏོག་གཏོར།། 5

དེ་དག་ལས་ནི་འཕགས་པའི་རིགས། ཡུལ་འཁོར་སྐྱོང་དང་འཕགས་སྐྱེས་པོ།
གཞན་གཉིས་གདུག་པའི་རིགས་ཅན་དེ། དེ་དག་ལ་ནི་དམ་ཆོས་དག།། 6

བཅོམ་ལྡན་འབྱུང་པོ་དགོངས་པ་ཡིས། རང་ལ་འོས་པའི་སྐད་ཀྱིས་བསྟན།
གང་གིས་དེ་དག་བསྟན་པ་ཡི། ཆོས་ལ་རབ་ཏུ་མཁས་པར་གྱུར།། 7

དཀོན་མཆོག་གསུམ་ལ་རབ་བརྟེན་ཅིང་། བསླབ་པའི་གནས་བཟུང་དེ་དག་རྣམས།
བཅོམ་ལྡན་ཞབས་ལ་བཏུད་ནས་ནི། གཞལ་མེད་ཁང་ནས་མགྱོགས་རིས་སོང་།། 8

खलोत्कर्षेण सर्वस्य गुणग्लानिः प्रजायते ।
भवत्यभ्युदयायैव प्रभावस्तु महात्मनाम् ॥ १ ॥

आह मायावनोपान्ते भगवान् सुगतः पुरा ।
कूटागारगुहागर्भे तस्थौ ध्यानपरायणः ॥ २ ॥

तत्र तीव्राशनिस्फोटनिष्पिष्टदृपकर्पकः ।
तेन ध्यानविलीनेन घनशब्दोऽपि न श्रुतः ॥ ३ ॥

ध्यानान्तेऽथ प्रवचनं शास्तु र्मन्दाकिनीतटे ।
चत्वारः श्रोतुमाजग्मु र्महाराजाभिधाः सुराः ॥ ४ ॥

धृतराष्ट्र-विरूढाख्य-विरूपाक्ष-धनाधिपाः ।
ते कीर्णरत्नकुसुमा स्तस्य पादौ ववन्दिरे ॥ ५ ॥

तेषां त्वाचार्यजातीयौ धृतराष्ट्रविरूढकौ ।
द्वावन्यौ क्रूरजातीयौ तेषां स्वोचितभाषया ॥ ६ ॥

सद्धर्मदेशनां चक्रे भगवान् भूतभावनः ।
येन शासनधर्मेषु बभूवुस्ते विशारदाः ॥ ७ ॥

शिक्षापदप्रणयिनस्ते रत्नत्रयमाश्रिताः ।
नत्वा भगवतः पादौ विमानैस्त्रिदिवं ययुः ॥ ८ ॥

དེ་དག་སོང་ཚེ་བཅོམ་ལྡན་ལ། རིག་སྔོན་ཡ་མཚན་སྐྱེ་རྣམས་ཀྱིས།
དེ་དག་སྔོན་ཚེ་བསོད་ནམས་ཚོགས། ཇིས་པ་ཐམས་ཅད་རིག་པས་གསུངས།། 9

ཀླུ་ནི་དབུགས་ཆུང་དབུགས་ཆེན་དག། སྔོན་བྱུང་དེ་དག་དགྲ་བོ་ནི།
འདབ་བཟང་གཙུག་ལྡན་དེ་བཞིན་དུ། མི་ཧྲིའི་དབྱངས་ཞེས་བྱ་བའོ།། 10

ཀླུ་ཡིས་སྟོན་པ་འོད་སྲུངས་ཀྱི། བཀའ་ནི་ཡང་དག་ཐོབ་གྱུར་ནས།
སྟོབས་ལྡན་འདབ་བཟང་དག་གིས་ནི། བརྗེ་བར་ནུས་པ་མིན་པར་གྱུར།། 11

ཞི་སྡང་འགྱུར་ཞིང་མཛེན་ཁེངས་པ། འདབ་བཟང་གིས་ཀྱང་འོད་སྲུངས་ལ།
བསྟད་པ་རིན་ཆེན་བཟུང་ནས་ནི། དཀོན་མཆོག་གསུམ་ལ་སྐྱབས་སུ་སོང་། 12

ཀླུ་དེ་དག་ནི་འཕགས་པའི་རིགས། ཡུལ་འཁོར་སྐྱོང་དང་འཕགས་སྐྱེས་པོ།
གདུག་པའི་འདབ་བཟང་དེ་དག་ནི། མིག་མི་བཟང་ནོར་བདག་འདི།། 13

ཞེས་པ་གསུང་བ་རྒྱལ་བ་ཡི། བསོད་ནམས་གསུང་རབ་བདུད་རྩི་ནི།
ནགས་ཚལ་དེ་ན་གནས་པ་ཡི། ཐུབ་པ་ཀེ་ནི་ཡ་ཀས་ཐོས།། 14

དེ་ཡི་ནབ་ཀྱུ་མི་ཡ་མཚན་དེ། དེ་ཉིད་ལ་ནི་སྐྱབས་སུ་སོང་།
ཕྱིར་མི་འོང་ནི་ཐོབ་གྱུར་ནས། བདེན་པ་མཐོང་ཞིང་དགའ་བར་གྱུར།། 15

དེ་ཡི་ཚ་བོ་ཤི་བ་ཡང་། དེ་བཞིན་འདུལ་བ་ལ་བརྟེན་ནས།
བདེན་པ་མཐོང་ཞིང་རྒྱ་ཆེ་བ། ཕྱིར་མི་འོང་གིས་འབྲས་ཐོབ་གྱུར།། 16

तेषु यातेषु भगवान् भिक्षुभिर्जातविस्मयैः ।
प्राक् पुण्यसञ्चयं तेषां पृष्टः प्रोवाच सर्ववित् ॥ ९ ॥

अल्पाश्वासमहाश्वासौ पुरा नागौ बभूवतुः ।
तद्द्वेषिणौ सुपर्णौ च चूडिर्मिटिस्वरस्तथा ॥ १० ॥

नागौ काश्यपसंज्ञस्य शास्तुः संप्राप्य शासनम् ।
सुपर्णयोरप्रधृष्टावभूतां बलशालिनौ ॥ ११ ॥

द्वेषस्पर्द्धाभिमानेन सुपर्णावपि काश्यपात् ।
गृहीत्वा शासनं रत्नत्रयं शरण मापतुः ॥ १२ ॥

तौ नागाचार्य्यजातीयौ धृतराष्ट्रविरूढकौ ।
क्रूरौ सुपर्णौ तावेतौ विरूपाक्षधनाधिपौ ॥ १३ ॥

जिनस्येति ब्रुवाणस्य पुण्यं सुवचनामृतम् ।
तद्वनोपान्तनिलयः श्रुत्वा कैनेयको मुनिः ॥ १४ ॥

विस्मितस्तत्प्रभावेण तमेव शरणं गतः ।
अनागामिफलाख्याभूत् सत्यदर्शननिर्वृतः ॥ १५ ॥

तद्भागिनेयः शैलोऽपि तथैव विनयाश्रितः ।
अनागामिफलोदारं सत्यदर्शन मात्तवान् ॥ १६ ॥

དེ་དག་འཁོར་བཅས་བཅོམ་ལྡན་གྱི། བསྟན་པའི་ཆོས་ལ་རབ་དགའི་ཞིང་།
རབ་ཏུ་བྱུང་བ་བླངས་ནས་ནི། བསྒྲུབས་པར་འོས་པའི་དགྲ་བཅོམ་ཐོབ།། 17

དེ་ནས་དེ་ཡིས་ལྷག་རྣམས་ལ། བདེ་གཤེགས་བཀའ་ཡིས་ཀ་ཡི་ན།
ཤཱ་རིའི་བུ་དང་མཽ་གལ་གྱི། བུ་ཡིས་ཀྱང་ནི་བསྟན་པ་མཛད།། 18

ཀི་ནེ་ཤ་ཀ་ཞི་ལ་ནི། ཡིད་རབ་དང་མཐོང་དེ་དག་གིས།
སྔོན་གྱི་བསོད་ནམས་དགེ་སློང་གིས། དྲིས་ཤིང་བཅོམ་ལྡན་འདས་ཀྱིས་གསུངས།། 19

སྔོན་གྱི་སྐྱེ་བ་འདི་དག་ནི། བ་ར་ཎ་སིར་ཁྱིམ་བདག་གཉིས།
ཨང་ག་ཨ་གནྣ་ཞེས་པ། གྲོགས་པོ་ཆོས་ལ་དགའ་བར་གྱུར།། 20

བྲམ་འོད་སྲུངས་དྲུང་དུ་ནི། ཚངས་པར་སྤྱོད་པ་སྤྱད་དེ་དག།
མཐར་ཐུག་སྨོན་ལམ་དག་གིས་ནི། ད་ལྟ་རབ་ཏུ་ཞི་ཉིད་ཐོབ།། 21

དེ་ལྟར་ཐུབ་མཆོག་བསོད་ནམས་སྔོན་ལས་ལས་སྐྱེས་པ།
དེ་ལ་དེ་བཞིན་གཤེགས་པས་བཤད་པ་དག་ནི་ཐོས་གྱུར་ནས།
རབ་ཏུ་ཞི་བའི་རིགས་པས་སྲིད་པའི་ལག་འགྲོ་ནི།
ཟིལ་གྱིས་མནན་སྣང་དགེ་སློང་དགེ་འདུན་ཚེ་གཅིག་གྱུར།། 22

ཅེས་པ་དགེ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་
པ་དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་ཀི་ན་ཤ་ཀའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་
པའི་ཡལ་འདབ་སྟེ་བདུན་ཅུ་རྩ་བདུན་པའོ།།

तौ सानुगौ भगवतः प्रसन्नौ धर्म्मशासने ।
प्रव्रज्यां समुपादाय श्लाघ्य महत्त्व मापतुः ॥ १७ ॥

ततस्तदवशिष्टानां चक्रुः सुगतशासनात् ।
कफिणः शारिपुत्रश्च मौद्गल्यश्चापि देशनाम् ॥ १८ ॥

मनःप्रसादमालोक्य परं कैनेयशैलयोः ।
तत्पूर्वपुण्यं भगवान् पृष्टो भिक्षुभिरभ्यधात् ॥ १९ ॥

एतौ गृहपती पूर्वजन्मन्यङ्गाङ्गनाभिधौ ।
सुहृदौ धर्म्मनिरतौ वाराणस्यां बभूवतुः ॥ २० ॥

चरितब्रह्मचर्य्यौ तौ काश्यपस्यान्तिके गुरोः ।
पर्य्यन्तप्रणिधानेन प्रापावद्य प्रशान्तताम् ॥ २१ ॥

कथितमिति तथागतेन पुण्यं
मुनिवरयोः प्रणिधानजं निशम्य ।
अभवदवहितः प्रशान्तियुक्त्या
भवभुजगाभिभवाय भिक्षुसङ्घः ॥ २२ ॥

इति क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
कैनेयकावदानं सप्तसप्ततितमः पल्लवः ॥

ཡལ་འདབ་བདུན་ཅུ་ཙ་བརྒྱད་པ།

གང་གི་སྐབས་གསུམ་དབང་ཕྱུག་ལ་ཡང་བརྗེ་བ་དང་ལྡན་པའི།
མིག་ནི་ཞི་བ་མིན་པ་ཞི་བྱེད་ལ་དཔའ་ལྷུང་བྱེད་པ།
ཆེན་པོ་དེ་དག་རྣམས་ཀྱི་མཐུ་ནི་ཆེར་འོས་ཆེན་པོ་ཉིད།
དགེ་མཚན་གྱིས་ནི་ཙེ་མོ་ཤིན་ཏུ་མཐོ་བ་དག་ཏུ་འཛེགས།། 1

བརྒྱ་བྱིན་མདུན་སར་འཁོད་པ་པོར། མཐོ་རི་ནས་ལྷུང་མཚན་ཉིད་ཀྱིས།
རིག་ཅིང་སེང་གེའི་གདན་སྟེང་དུ། དགའ་བ་རབ་ཏུ་ཐོབ་མ་གྱུར།། 2

དེ་ཡི་མགོ་ལ་མན་དཱ་རའི། འཕྲེང་བ་གསེར་ཟུན་མཛེས་པ་ནི།
བསོད་ནམས་མ་ཡིན་བསྐྲིབས་པ་ཡིས། ལང་ཚོའི་དཔལ་བཞིན་ཉམས་པར་གྱུར།། 3

དེ་ཡི་ཐིག་ལེ་གྲགས་པ་ལྟར། དཀར་ལ་ཉམས་པར་བྱ་བའི་སྐད།
རྡུལ་གྱི་ཚུ་ཐིགས་གསང་བ་ཡིས། ངན་སྨྲས་བཞིན་དུ་གནས་དག་བྲས།། 4

དེ་ནི་སེམས་ནི་བསམས་པ་ལ། ཆགས་ཤིང་རྫུང་ལ་ཉེ་གྱུར་པ།
དེ་ཡི་བསྟན་པ་བརྟག་དོག་གིས། ཁྲོས་བཞིན་རབ་ཏུ་རིང་པོར་སོང་།། 5

ཕྱུ་དར་ཡོང་པ་འདྲིས་དེ་མཐོང་ནས། འཛིགས་པའི་སྐྱེ་སོགས་ཀྱིས་སྨྲས་པ།།
རྫུར་ན་དཀའ་ལ་ཉེ་བ་འདིར། ཉེན་ནི་རབ་ཏུ་ཐམས་པར་མཛོད།། 6

འཇིག་རྟེན་རྣམས་ལ་རྒྱུད་པ་ཡིས། བསྒྲོས་བྱ་མིན་པ་ཅེས་དེ་ངེས།
གང་ཞིག་གཅིག་སོང་ཐིགས་པ་འདི། འགྲོ་བའི་བདག་པོ་ཁྱེད་ལ་ཡང་།། 7

उत्तुङ्गशृङ्गमधिरोहति कौतुकस्य
तेषां प्रभावमहिमा महतां महार्हः।
ये पातयन्त्यशिरसं शमनप्रगल्भां
दृष्टिं दयाप्रणयिनीं त्रिदशेश्वरेऽपि ॥ १ ॥

सभासीनः पुरा शक्रः त्रिदिवच्युतिलक्षणैः।
स्पृष्टः सिंहासनोत्सङ्गे न रतिं प्रत्यपद्यत ॥ २ ॥

सुवर्णरुचिरा तस्य मौलौ मन्दारमालिका।
अपुण्योत्सन्नतारुण्या श्रीरिव म्लानतां ययौ ॥ ३ ॥

यशःशुभ्रे विलोपाय तिलके तस्य चक्रिरे।
अपवादा इव नवाः पदं स्वेदोदबिन्दवः ॥ ४ ॥

आसन्नपतनस्याथ चिन्तासंसक्तचेतसः।
ईर्ष्यारुष्टेव प्रययौ तस्य दूरतरं धृतिः ॥ ५ ॥

शुचः परिक्षितं दृष्ट्वा तमूचे चकिता शची।
आसन्नेऽस्मिन्निपतने चिन्त्यतामवलम्बनम् ॥ ६ ॥

अलङ्घ्यं नास्ति लोकेषु विपदामिति निश्चयः।
तवापि जगतां पत्यु र्यदिमाः क्लेशविप्रुषः ॥ ७ ॥

ངེས་པར་རྣམ་ཀུན་ཕྱིར་ཕྱོགས་པས། འབད་པ་མིས་ནི་བཙལ་བཙལ་ནས།
ལྷུང་བ་ཡོན་ཏན་ལ་སྦྱིད་ཅིང་། ཆེན་པོ་རྣམས་དང་འགྲོགས་པར་འདོད།། 8

ཁྱབ་བདག་རང་ཉིད་འཛམ་གླིང་དུ། རེ་ཞིག་བོངས་ལ་ཁྲིད་ཀྱིས་ནི།
བཀྲུད་པ་བསྐྱུང་བར་བཟོད་པ་ཡི། དགེ་སློང་འགའ་ཞིག་བསྐུལ་བར་མཛོད།། 9

གང་དག་དགེ་བས་བསྒྲོད་བྱེད་ཅིང་། དགེ་བ་ཉིད་ཀྱིས་སྦྱོར་བྱེད་པ།
དགེ་སློང་མཐུ་ནི་རྒྱ་ཆེ་ཞིང་། ཁྱད་པར་འཕགས་པ་གྲགས་པ་ཐོས།། 10

ཞེས་པ་དགའ་མའི་ཚིག་ཐོས་ནས། དེ་བཞིན་ཞེས་སྨྲ་ལྷ་ཡི་བདག།
ས་ལ་མངོན་ཕྱོགས་ཉོན་མོངས་ནི། འཇིལ་བ་དགེ་སློང་རྣམས་ལ་དྲིས།། 11

བརྒྱ་བྱིན་གྱིས་ནི་དྲིས་ཙམ་གྱིས། མཐུ་ཡིས་མངོན་ཁེངས་དེ་དག་གིས།
ཐལ་མོ་སྦྱོར་བྱས་དེ་ཉིད་ལ། ཕྱག་འཚལ་བཞིན་རས་བཏུད་པར་གྱུར།། 12

གང་ཞིག་བདག་ཉིད་ལ་འདུད་པ། དེ་ཡི་ཇི་ལྟར་སྣང་བྱེད་འགྱུར།
ཞེས་བསམས་ལྷ་ཡི་བདག་པོ་ནི། རེ་བ་ཉམས་པས་རང་གནས་སོང་།། 13

དེ་ནས་དེ་ཡི་བདེ་གཤེགས་ནི། མཆོག་གི་བདུད་རྩི་ཐོབ་ཤེས་ནས།
ལྷུང་པ་རབ་ཏུ་ཉེ་བ་ནི། ཡོངས་སུ་སྐྱོབས་པ་དགའ་དུ་བསམས།། 14

* དེ་ནས་དེ་ནི་རྗེས་འབྲང་བཅས། དབང་པོའི་འཛིང་བའི་ཕུག་ནང་ན།
དེ་བཞིན་གཤེགས་པ་བཞུགས་པ་ལ། སྐོམས་ཞུགས་གནས་པ་ལྟ་རུ་སོང་།། 15

सर्व्वथा खलवैमुख्यादन्विष्यान्विष्य यत्नतः ।
महद्भिः सङ्गमिच्छन्ति गुणलुब्धा इवापदः ॥ ८ ॥

अवतीर्य्य स्वयं तावज्जम्बुद्वीपं त्वया विभो ।
मृग्यतां श्रमणः कश्चिद् व्यसने रक्षणक्षमः ॥ ९ ॥

प्रभावविपुलोत्कर्षाः श्रूयन्ते श्रमणाः किल ।
युज्यन्ते कुशलैरेव येषां कुशलगामिनः ॥ १० ॥

इति प्रियावचः श्रुत्वा तथेत्युक्त्वा मरुत्पतिः ।
क्षितिमभ्येत्य पप्रच्छ श्रमणान् क्लेशसंक्षयम् ॥ ११ ॥

शक्रप्रणयमात्रेण ते प्रभावाभिमानिनः ।
बभूवुरञ्जलिव्यग्रास्तत्प्रणामनताननाः ॥ १२ ॥

ते कुर्व्वन्ति कथं रक्षां मामेव प्रणमन्ति ये ।
पतिर्ध्यात्वेति मरुतां भग्नाशः स्वपदं ययौ ॥ १३ ॥

ततः स सुगतं ज्ञात्वा संप्राप्तपरमामृतम् ।
प्रत्यासन्ने निपतिते परित्राणममन्यत ॥ १४ ॥

इन्द्रशालगुहागर्भस्थितं सोऽथ तथागतम् ।
तेजोधातुसमापन्नं ययौ द्रष्टुं सहानुगैः ॥ १५ ॥

དེ་ནས་བདེ་སོགས་བདག་པོ་དེས། འཕྲུལ་ལ་ཕྱག་དང་ཉེ་བར་ཕྱིན།
ཟུར་ཕུ་ལྔ་པ་ཞེས་པ་ཡི། དྲི་ཟའི་བུ་ལ་གསུས་པས་སྨྲ།། 16

དེ་བཞིན་གཤེགས་པ་བཅོམ་ལྡན་འདས། མེ་ཡི་ཁམས་ལ་སྙོམས་ཞུགས་པ།
ཁྱོད་ནི་རང་གི་སྒྲུ་ཐལ་ལ། མཁས་པས་རྟོགས་པ་བྱ་བར་འོས།། 17

གང་ཞིག་དུས་མིན་ཉེར་བསྒྲོད་དང་། མ་བརྗོད་པར་ནི་ནང་འཇུག་དང་།
ཟམས་པ་ཤེས་པ་མིན་པ་དེ། དམ་པ་རྣམས་ཀྱིས་སྨད་པའི་གནས།། 18

ཞེས་བརྗོད་ལྷ་ཡི་རྒྱལ་པོ་ཡིས། བློ་གྲོས་ལྡན་པ་དྲི་ཟའི་བུ།
ཏི་ཏུ་རུ་ཡི་དབྱུག་པ་ཅན། རྒྱུད་མང་སྒྲ་སྙན་ལྡན་དུ་བཅུག།། 19

རང་བཞིན་གྱིས་སྙན་ཡིད་དུ་འོང་། བསྟོད་དབྱངས་དགའ་བ་དང་བཅས་པས།
དེ་ཡིས་རྒྱལ་བ་སད་བྱས་ཏེ། འཕྲོག་བྱེད་ལྟ་བའི་གོ་སྐབས་ཕྱེ།། 20

དེ་ནས་ལྷ་དང་བཅས་པ་ཡི། མཆོད་སྦྱིན་བརྒྱ་པ་རབ་ཞུགས་ཏེ།
རབ་ཞིའི་བདུད་རྩིའི་ཆར་འབེབས་པ། དགའ་བ་སྐྱེད་བྱེད་བདེ་གཤེགས་བལྟས།། 21

ཕྱག་འཚལ་རབ་ཏུ་བཏུད་པ་དེས། མགོ་ཡི་མན་ད་ར་བའི་ཏོག།
སྟོན་པའི་ཞབས་ཀྱི་སེན་མོ་ཡི། མེ་ལོང་དག་ནི་རབ་ཏུ་ཕྱིས།། 22

དེ་ནས་རབ་ཞུགས་དེ་ལ་ནི། གང་གིས་བདེན་པ་མཐོང་བ་ལ།
ཆོས་ཀྱི་མིག་ནི་འབྱུང་འགྱུར་པའི། བཀའ་དྲིན་རྒྱལ་བ་དེ་ཡིས་མཛད།། 23

गुहान्तिकमथासाद्य ससहायः शचीपतिः ।
ऊचे पञ्चशिखं नाम गन्धर्व्वसुतमादरात् ॥ १६ ॥

तेजोधातुसमापन्नं भगवन्तं तथागतम् ।
स्वकलाकौशलेन त्वं प्रबोधयितुमर्हसि ॥ १७ ॥

उपसर्पत्यकाले यः प्रविशत्यनिवेदितः ।
अनाश्रयन्नः स सतामवमानस्य भाजनम् ॥ १८ ॥

इत्युक्तः सुरराजेन धीमान् गन्धर्व्वदारकः ।
वैदूर्य्यदण्डामकरोद्वीणां सुस्वरसारणाम् ॥ १९ ॥

स्वभावमधुरोदाररम्याभिः स्तुतिगीतिभिः ।
स विबोध्य जिनं चक्रे दर्शनावसरं हरेः ॥ २० ॥

ततः प्रविश्य सुगतं देवैः सह शतक्रतुः ।
ददर्श हर्षजननं वर्षन्तं प्रशमामृतम् ॥ २१ ॥

स प्रणामानतः शास्तुर्नखदर्पणमार्जनम् ।
चकार मौलिमन्दारमकरन्देन पादयोः ॥ २२ ॥

ततस्तस्य प्रविष्टस्य प्रसादं विदधे जिनः ।
सत्यसन्दर्शनाद्येन धर्म्मचक्षुर्बभूव सः ॥ २३ ॥

ཡོངས་ལྷུང་དེ་ཡི་འཕྲུལ་ལ་ནི། རང་གི་སྨན་ཉིད་ཐོབ་པར་གྱུར།
བསོད་ནམས་མཐུ་ནི་དེ་དག་གིས། ཉུང་བའི་མཚན་ཉིད་རབ་ཏུ་ཞི།། 24

ཛ་སྤྲིད་འཚོ་བར་བདེ་བར་གཤེགས། སྐྱབས་འོས་དེ་ལ་སྐྱབས་སུ་སོང་།
བདག་ནི་རབ་ཐར་ཅེས་བརྗོད་ནས། དེ་ལ་ཞུས་ནས་མཐོ་རིས་སོང་།། 25

དུས་བྱུར་ཡི་བུ་མོ་མཛེས། ཟུར་ཕུད་ལྔ་པ་ལ་ངེས་བྱིན།
དམ་པ་རྣམས་ནི་ཕན་པའི་ཆ། བུ་ལོན་བཞིན་དུ་སེམས་པར་བྱེད།། 26

དགེ་བ་ཐོབ་པས་བརྒྱ་བྱིན་ནི། གཡར་དུ་འཁྲུངས་པས་ཡ་མཚན་པ།
དགེ་སློང་གིས་ཉིས་བཅོམ་ལྡན་འདས། ཐམས་ཅད་མཁྱེན་པས་དེར་གསུངས་པ།། 27

གྲོང་ཁྱེར་མཛེས་ལྡན་དག་ཏུ་སྟོར། ས་ཡི་བདག་པོ་སྐལ་བཟང་གིས།
དྲིན་པ་ལོག་པར་དང་སེལ་གྱི། སྐུ་ཡི་མཆོད་རྟེན་རབ་ཏུ་བྱས།། 28

དེ་ཡི་བསོད་ནམས་སྨོན་ལམ་རྫོགས་ལྡན་པས།
རྒྱལ་པོ་དེས་ནི་ལྷ་ཡི་དབང་ཉིད་ཐོབ།
འཁོར་བས་ཆོས་ཀྱི་བཅིངས་ཞེས་གསུངས་ནས་ནི།
བཅོམ་ལྡན་གསུང་ནི་རབ་ཏུ་ཞི་བར་གྱུར།། 29

ཞེས་པ་དགེ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་བརྗོད་པ
དཔག་བསམ་གྱི་ཁྲི་ཤིང་ལས་བརྒྱ་བྱིན་ལྷུང་བའི་རྟོགས་པ་བརྗོད
པའི་ཡལ་འདབ་སྟེ་བདུན་ཅུ་ཙ་བརྒྱད་པའོ།།

परिच्युतः स सहसा स्वमेवासन मास्तवाम् ।
तेन पुण्यप्रभावेण प्रशान्तश्च्युतिलक्षणः ॥ २४ ॥

यावज्जीवं स सुगतं शरण्यं शरणं गतः ।
अतिक्रान्तोऽहमित्युक्त्वा तमामन्त्र्य ययौ दिवम् ॥ २५ ॥

ललितां तुम्बुरुसुतां ददौ पञ्चशिखाय सः ।
ऋणवत् कुरुते चिन्तामुपकारकणः सताम् ॥ २६ ॥

शक्रस्य कुशलावाप्त्या प्रत्ययोद्भूतविस्मयैः ।
भिक्षुभिर्भगवान् पृष्टः सर्वज्ञस्तानभाषत ॥ २७ ॥

शोभावत्यां पुरि पुरा शोभाख्यः पृथिवीपतिः ।
ककुत्सन्दस्य शारीरं स्तूपं शास्तुरकारयत् ॥ २८ ॥

तत्पूर्णपुण्यप्रणिधानयोगात्
प्राप्तः स राजा त्रिदशेश्वरत्वम् ।
धर्मानुबद्धां भगवान् विभूति
मुक्त्वेति वाणीमनयत् प्रशान्तिम् ॥ २९ ॥

इति क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
शक्रच्यवनावदानमष्टसप्ततितमः पल्लवः ॥

ཡལ་འདབ་བདུན་ཅུ་རྩ་དགུ་པ།

བུད་མེད་བློ་ཡི་སྤྲིན་མོ་རྣམས་ཀྱིས་བློ་གྲོས་སྨོངས་བྱས་ཤིང་།
བདེ་བ་འདོད་པ་ཉིད་ཀྱིས་ཡིད་ནི་ནོར་ལ་ཞུགས་གྱུར་པ།
སྐྱེས་བུ་གང་ཞིག་རབ་ཞི་དང་བྲལ་ཞི་བར་མི་བགྲོད་པ།
དེ་དེ་ངེས་པར་འཕྲུལ་ལ་ཉིན་མོངས་དགག་ཏུ་ལྡུང་བར་འགྱུར།། 1

གང་གིས་ན་ཚོད་ཕྱེད་དག་ནི། ཐོས་པ་བརྗོད་ཅིང་ཚངས་སྤྱོད་སྤྱད།
བྲམ་ཟེ་འཚོ་བ་བདེ་ཞེས་པ། མཚན་ཡོད་དུ་ནི་ཕྱོར་ཕྱུང་གྱུར།། 2

མཛད་པས་གཉེན་གྱིས་གསོལ་བཏབ་པའི། གན་པོ་སྨྲ་ར་བྲ་བོ་དེ།
ཆོས་ཀྱི་ལམ་གྱི་ངོ་དགའ་ཏུ། བུད་མེད་རབ་ཏུ་བཟུང་བར་བྱས།། 3

ལོངས་སྤྱོད་གསར་པ་ལ་ཆགས་དེའི། ཚུང་མ་གསོ་ལྡན་མ་ཞེས་པ།
དང་ལ་བབ་ཅིང་མིག་གཡོ་མ། ཤིན་ཏུ་ཡིད་འོང་ཉིད་དུ་གྱུར།། 4

དེ་ནི་དེ་ལ་རིས་བཞིན་དུ། ཤིན་ཏུ་སྲིད་པ་མིན་པར་གྱུར།
བུད་མེད་མི་གུས་ལ་ཆགས་ཤིང་། ཡང་དག་ཆགས་ལ་ཆགས་བྲལ་ཉིད།། 5

དེས་བསམ་ཀུན་ཏུ་མི་འགྲོགས་པའི། ཐ་བས་སྨ་དཀར་ལྡན་པའི་ཁྱིད།
བདག་གི་ལང་ཚོའི་དྲེགས་འདི་ལ། བསོད་ནམས་མིན་པས་ཉེ་བར་གནས།། 6

ऊनाशीतितमः पल्लवः ।

स्त्रीभिर्विमोहितमतेर्गृहराक्षसीभि-
र्वित्तप्रवृत्तमनसः सुखवाञ्छयैव ।
क्लेशाः पतन्ति परुषाः पुरुषस्य देहे
गच्छन्ति नाम न विना प्रशमं शमं ये ॥ १ ॥

श्रावस्त्यां ब्राह्मणः पूर्व्वं जीवशर्म्माभिधोऽभवत् ।
वयसोऽर्द्धं श्रुताध्यायी ब्रह्मचर्य्यं चचार सः ॥ २ ॥

स जराशबलश्मश्रुः स्नेहाद्बन्धुभिरर्थितः ।
धर्म्ममार्गानुरोधेन विदधे दारसंग्रहम् ॥ ३ ॥

पत्नी तरलिका नाम तरुणी तरलेक्षणा ।
नैव सम्भोगलुब्धस्य तस्यातिदयिताभवत् ॥ ४ ॥

तस्या ज्वरोऽयमेतस्मिन्नरुचिः सुतरामभूत् ।
अभक्तरक्ताः संसक्तविरक्ता एव योषितः ॥ ५ ॥

साचिन्तयदनर्होऽयं जरासारशिरोरुहः ।
मम यौवनदर्पेऽस्मिन्नपुण्योपनतः पतिः ॥ ६ ॥

རྒན་པོས་གཞོན་ནུ་མ་སྤྱོད་པ། ལུས་ནི་ཉམས་པ་གོ་བྱེད་དག།
ཁྲ་བས་སྐྲ་ནས་བཟུང་བྱས་ཏེ། མཆིན་ག་ཤིན་གྱིས་ནི་ཀླག་པ་བཞིན།། 7

རྒན་པོ་དལ་གྱིས་ཅུང་ཟད་ནི། འཁྲམས་ཤིང་སྐྲ་བོར་རབ་གྱུར་པ།
ས་ལ་ལང་ཚོ་འི་ནོར་བུ་ནི། སྟོར་བ་འཚོལ་བར་བྱེད་པ་བཞིན།། 8

རྒན་པོ་བློ་ལྡན་མ་ཡིན་པ། འཇིག་རྟེན་པ་རོལ་དོན་ཤེས་པས།
གཞན་གྱི་ལོངས་སྤྱོད་ལ་སྲུང་གང་། དེ་ཉིད་བདག་གིས་རབ་ཏུ་བྱ།། 9

འདི་ནི་ཁྱིམ་ན་གནས་པའི་ཚེ། ཀུན་པོ་འི་འདོད་ལྡན་དང་མཛའ་བས།
བརྩེ་མེད་ལོངས་སྤྱོད་མ་བསྡམས་པ། བདེ་བ་བདག་གིས་སྤྱོད་མི་ནུས།། 10

ཞེས་བསམས་སུ་རིགས་བཟང་རྗེས་མཐུན་ཞིང་། ངོ་ཚ་ལྡན་པ་བཞིན་དུ་དེས།
དུལ་བ་ཡིས་ནི་མངོན་ཕྱོགས་ཏེ། དལ་གྱིས་བདག་པོ་ལ་སྨྲས་པ།། 11

བུ་མེད་བདེ་བ་འཚོལ་བྱེད་པ། ཁྱོད་ནི་ཁྱིམ་དུ་ཆགས་པ་ཡིས།
བཟོད་པར་དཀའ་བའི་དབྱུལ་པོ་ཉིད། ཁྱོད་ཀྱི་ལག་པས་བྲངས་ནས་བླངས།། 12

གང་ཞིག་རྩོམ་པ་ལ་སྟང་ཞིང་། བྲག་པོའི་སྒྲོམ་ལས་དགའ་ལ་དཀའ།
རབ་མང་འགོད་པའི་བརྒྱུད་ལྡན་པའི། ཁྱིམ་ན་གནས་པ་དེས་ཅི་བྱེད།། 13

གང་དུ་ཁྱིམ་བདག་སྒྲོམ་ལས་ལས། ཁྱིམ་གྱི་རྒྱུར་ནི་མིག་གཏོང་བ།
དེར་ནི་བྱུང་བེད་སྨོངས་པ་རྣམས། ནོར་སྒྲུབ་སྐྱད་ཏུ་འབྱུང་ངམ་ཅི།། 14

वृद्धस्य तरुणीभोगः शरीरक्षयसूचकः ।
केशग्रहेण जरया वात्सल्येनेव वार्यते ॥ ७ ॥

किञ्चित्सङ्कोचकुटिलः प्रयाति स्थविरः शनैः ।
हारितं यौवनमणिं वीक्षमाण इवावनौ ॥ ८ ॥

वृद्धेन परलोकार्थमानीता यदि धीमता ।
परभोगप्रणयिनी तत्तदेव करोम्यहम् ॥ ९ ॥

अन्तर्गृहगते तस्मिन्न शक्यं चैरकामिभिः ।
प्रेमनिर्दयसम्भोगनिरर्गलसुखं मया ॥ १० ॥

इति सञ्चिन्त्य साभ्येत्य शनैः पतिमभाषत ।
लज्जमानेव विनयादाभिजात्यानुकारिणी ॥ ११ ॥

गृहसक्तेन भवता निर्व्यापारसुखैषिणा ।
हस्तेनाकृष्य दारिद्र्यमानीतं वत दुःसहम् ॥ १२ ॥

उद्योगद्वेषिणस्तीव्रमालस्यं यस्य वल्लभम् ।
बहुव्ययप्रवाहाहं विवाहं स करोति किम् ॥ १३ ॥

यस्यालस्याद् गृहपतिं गृहकोणं न मुञ्चति ।
धनार्जनाय निर्यान्तु मुग्धास्तत्र किमङ्गनाः ॥ १४ ॥

གང་ན་སྐྱེས་པ་སྨྲ་ལྡན་པས། ཀྱི་ཡི་ཐ་སྙད་ལ་དགའ་ཞིང་།
བུད་མེད་ཁྱིམ་གྱིས་བྲ་བར་ཆགས། དེ་ནི་དོན་ཀུན་ཕུན་སུམ་མཆོགས།། 15

ལས་དང་བྲལ་བ་རྣམས་ཀྱི་ཁྱིམ་ནི་དགའ་སྟོན་ལོངས་སྤྱོད་ཉམས་གྱུར་ཅིང་།
རྒྱུན་མེད་གོས་མེད་བུད་མེད་ངག་ནི་ཟུར་ཕྱུག་དྲི་མ་ཅན་ན་ཞིན།
ཁྲི་དང་མལ་སྟན་རྣམ་པར་ཉམས་ཤིང་ཆུ་སྣོད་ཆག་པའི་སྣ་དང་ལྡན།
འབངས་མེད་ཡོ་བྱད་མེད་ཅིང་ཡུན་རིང་ཞོ་སྦྱུབ་སྣ་ནི་རྫོགས་པར་འགྱུར།། 16

དེ་ཡིས་དེ་བརྗོད་བྲམ་ཟེ་དེ། ནོར་ལ་མངོན་དུ་ཕྱོགས་དེ་སོང་།
བུད་མེད་ཀྱིས་ནི་དབང་བྱས་རྣམས། ཡུལ་གྱི་གཡང་ས་དག་ཏུ་ལྷུང་།། 17

དེ་ཡིས་ནོར་འདོན་རྒྱ་མཚོ་འི་མཐར། འཁྱམས་ནས་སྐྱིན་པ་ཐོབ་གྱུར་དེ།
གསེར་དང་གོས་ནི་རྫོགས་གྱུར་པས། དུས་ཀྱི་རང་གི་གྲོང་ཁྱེར་སོང་།། 18

དེ་ནས་ཁྱིམ་འདོད་ཆགས་ཀྱིས་དེ། སོང་བ་གྲོང་མཐའི་ནགས་ཚལ་དུ།
ཆོམ་རྐུན་པ་ཡི་བཅོམ་གྱུར་ནས། ལུས་ཙམ་ལྷག་མ་ཉིད་དུ་འགྱུར།། 19

བདེ་བ་དོར་གཅེར་བུས་པ་ཡིས། ནོར་མེད་ནོར་ནི་ཉེར་བསྒྲུབས་ཀྱང་།
སྤུ་ངམ་ཆུ་ཡི་ཐིགས་པ་བཞིན། བྱེད་པོ་བཞིད་པ་མིན་པས་བྱེད།། 20

དེས་བསམས་ཀྱི་ལ་འབབ་པ་ཡིས། བདག་གི་ནོར་ནི་བསྒྲུབས་གྱུར་ཀྱང་།
བདག་ནི་སྐལ་དང་རི་ཟླ་བས། ཟི་ལས་མཐོང་དང་མཚུངས་པར་གྱུར།། 21

सोत्साहः पुरुषो यत्र व्यवहाररति र्वह्निः ।
गृहव्यापारसक्ता स्त्री सर्व्वास्तत्र सुसम्पदः ॥ १५ ॥

अभूषणमनम्बरं मलिनकोणलीनाङ्गनम्
विशीर्णशयनासनं स्फुटितवारिधानीघटम् ।
अदासमनुपस्करं चिरनिवृत्तमन्थस्वनम्
गृहं विरतकर्म्मणां भवति भग्नभोगोत्सवम् ॥ १६ ॥

इत्युक्तः स तया विप्रः प्रतस्थे द्रविणोन्मुखः ।
पतन्ति विषयश्वभ्रे ह्यपि योषिद्वशीकृताः ॥ १७ ॥

स सागरान्तां वसुधां भ्रान्त्वा लब्धप्रतिग्रहः ।
कालेन स्वपुरीं प्राप सम्पूर्णकनकाम्बरः ॥ १८ ॥

गृहीत्कण्ठोत्कराक्रान्तः पुरीपर्य्यन्तकानने ।
शरीरमात्रशेषोऽभूद् दस्युभिर्मुषितोऽथ सः ॥ १९ ॥

अनर्थोपार्जितोऽप्यर्थः सामर्थ्येन सुखार्थिना ।
करोत्यनिच्छया धातु र्मरुवारिकणायितम् ॥ २० ॥

सोऽचिन्तयदहो यत्नादपि वित्तं मयार्जितम् ।
अभाग्ययोगाद् यातं मे स्वप्नदर्शनतुल्यताम् ॥ २१

ནོར་ནི་དོན་གཉེར་ཆུང་མ་ཡིས། གནད་དུ་ཡག་སྡོང་བདག་ཕྱིན་ན།
སྨད་པ་དྲག་པོའི་དུག་ལྡན་པའི། ཚིག་རྩུབ་བརྗོད་པས་བདག་མི་འཚོ།། 22

དེ་སྐད་བདག་ནི་འདི་ཉིད་དུ། འཕྲུལ་ལ་ཞུགས་པས་བཅིངས་པ་པན།
དབྱུལ་བའི་ཉེར་འཚོ་དྲག་པོ་ཡིས། ཁྱིམ་དུ་བྱུང་མེད་མཚོན་མི་བཟོད།། 23

ཅེས་བསམས་དེ་ཡིས་འབྲི་ཤིང་གི། ཞགས་པ་དག་ནི་མགྲིན་པར་བཀོད།
ཉོན་མོངས་དྲག་པོས་ཉིན་རྣམས་ཀྱིས། གཉེན་དང་ཕྲད་པ་འཆི་བ་ཡིན།། 24

སྐབས་དེར་བཅོམ་ལྡན་བརྩེ་བ་ཡི། རྒྱ་མཚོ་འབྱུང་པོ་ལ་དགོངས་པ།
ཐམས་ཅད་མཁྱེན་པས་དེ་ཡིས་ནི། སྡུག་བསྔལ་ཤེས་ནས་ནགས་སུ་བྱོན།། 25

དེ་ནས་དེ་ཡིས་གཉིས་སྐྱེས་ནི། བརྩེ་བས་དབུགས་ཕྱུང་ཞགས་པ་བཅད།
དེ་ཡིས་བྱིན་པའི་གཏེར་བླངས་ནས། དེ་ལ་ཕྱག་འཚལ་ཁྱིམ་དུ་སོང་།། 26

དེ་ཡི་ཆུང་མ་ནོར་གྱིས་ཀྱང་། རྗེས་སུ་མཐུན་པ་ཉིད་མ་གྱུར།
གཞན་གྱི་རིག་པ་ལ་ཆགས་པའི། བུད་མེད་ནོར་གྱིས་ཚིམ་མི་འགྱུར།། 27

ལོངས་སྤྱོད་ཕུན་པ་ཆེ་ལ་ཡང་། དུས་ཀྱིས་ཡོད་ནི་ཆགས་བྲལ་ངེས།
རམས་པ་ཀྱི་མ་འཁོར་བ་ན། དེ་ཉིད་དུ་ན་བདེ་བ་རིད།། 28

དབྱུལ་དང་མཚུངས་པའི་སྡུག་བསྔལ་ཅི་ཞིག་ཡོད།
དེ་བས་ཀྱང་ནི་ནོར་བསྲུབས་རབ་སྡུག་བསྔལ།

शून्यपाणिर्धनार्थिन्याः पत्न्याः प्राप्याहमन्तिकम् ।
न जीवाम्यवमानोग्रविषैः परुषभाषितैः ॥ २२ ॥

तस्मादिहैव मे सद्यः पाशेनोद्बन्धनं हितम् ।
दारिद्र्योपद्रवक्रूरं स्त्रीशस्त्रं न सहे गृहम् ॥ २३ ॥

इति सञ्चिन्त्य स लतापाशं कण्ठे न्यवेशयत् ।
तीव्रक्लेशविषण्णानां निधनं बन्धुसङ्गमः ॥ २४ ॥

अत्रान्तरे कृपासिन्धु र्भगवान् भूतभावनः ।
दुःखं ज्ञात्वास्य सर्व्वज्ञस्तदर्थं वनमाययौ ॥ २५ ॥

दययाश्वासितस्तेन त्यक्त्वा पाशमथ द्विजः ।
तद्दत्तं निधिमादाय तं प्रणम्य ययौ गृहम् ॥ २६ ॥

तस्य भार्य्या धनेनापि न जगामानुकूलताम् ।
परसंस्पर्शरागिण्य स्तुष्यन्त्यर्थेन न स्त्रियः ॥ २७ ॥

स कालेन महारम्भभोगेऽप्युद्विग्नमानसः ।
अचिन्तयदहो नास्ति संसारे तत्त्वतः सुखम् ॥ २८ ॥

दारिद्र्यतुल्यं किमिहास्ति दुःखं
धनार्जनं दुःखतरं ततोऽपि ।

ནོར་གྱི་ལོངས་སྤྱོད་བདེ་བའི་ཚས་བསྐོས་པ།
གནས་དང་གནས་སུ་སྡུག་བསྔལ་བརྒྱ་ཕྲག་སྐྱེད།། 29

དེ་ལྟར་ཆགས་བྲལ་རབ་བསམས་ཏེ། རྒྱལ་བྱེད་ཚལ་དུ་སོང་ནས་དེས།
སྲིད་པ་གཅད་སྐད་བཅོམ་ལྡན་འདས། སྟོན་པ་ཡི་སྐྱབས་སུ་སོང་།། 30

དེ་ཡི་བསམ་པ་བཀའ་ལ་ཞུས། ཁམས་དང་དེ་བཞིན་འགྲོ་མཁྱེན་ནས།
ཆོས་ཀྱི་སྨན་ནི་བཅོམ་ལྡན་འདས། སྲིད་པའི་ནད་ཀྱི་སྨན་པས་བྱིན།། 31

བདེན་མཐོང་དེ་ཡིས་རབ་བྱུང་ནི། རབ་ཏུ་དང་བ་ཡང་དག་བླངས།
ཉོན་མོངས་ཐམས་ཅད་སྤངས་པའི་སྐད། དགྲ་བཅོམ་ཉིད་ནི་ཐོབ་པར་གྱུར།། 32

དེ་ཡིས་གྲུབ་པ་སྨྲ་བྱུང་དེ། རྒོང་ནས་ཡ་མཚན་རྒྱས་པ་ཡི།
དགེ་སློང་གིས་ཞུས་བཅོམ་ལྡན་གྱིས། དེ་ཡི་སྔོན་བྱུང་རབ་གསུངས་པ།། 33

བཱ་རཱ་ཎ་སཱིར་ནི་ཡི་དབང་ང། དབང་ཆེན་སྡེ་ནི་སྒྲོ་བྱུང་ཡེ།
རི་རབ་ཙན་ཀུན་ལ་གང་གི་ནི། བཙོབ་མཐོག་ཉིད་ཡིན་འོང་གྱུར།། 34

བདག་པོ་ངན་པས་རབ་གདུངས་པ། ཕྱིར་གཉན་ནས་འོངས་སྐྱེ་བོ་ཡིས།
ངས་གལས་གང་གི་གྲིབ་བསིལ་གྱི། ཇོ་བ་བཞིན་དུ་རང་ཕྱོགས་བརྟེན།། 3

ནབ་ཀྱིར་རོལ་བྲལ་ཕྲུ་ཡི། ཐོར་རྗེར་དག་ནི་བཀག་གྱུར་ཀྱང་།
ཐུ་རིར་དེ་ཡིས་གཟུ་བདག་ཏུ། གནས་ཅན་གཞི་ལ་སྦྱིན་བསྒྲུབས།། 36

धनोपभोगः सुखलेशदिग्धः
पदे पदे दुःखशतानि सूते ॥ २९ ॥

विरक्तश्चिन्तयित्वेति स गत्वा जेतकाननम् ।
भगवन्तं भवोच्छित्त्यै शास्तारं शरणं ययौ ॥ ३० ॥

तस्याशयं सानुशयं धातुं ज्ञात्वा गतिं तथा ।
भगवान् धर्म्मभैषज्यं भवरोगभिषग् ददौ ॥ ३१ ॥

स दृष्टसत्यः प्रव्रज्यां समादाय प्रसादिना ।
सर्व्वक्लेशप्रहाणाहँ महत्त्वं समवाप्तवान् ॥ ३२ ॥

तस्य तामद्भुतां सिद्धिं दृष्ट्वा विपुलविस्मयैः ।
भिक्षुभि र्भगवान् पृष्ट स्तद्वृत्तान्त मभाषत ॥ ३३ ॥

पुरा महेन्द्रसंज्ञोऽभूद्वाराणस्यां नरेश्वरः ।
यस्याग्र्या सर्व्वसत्त्वेषु दयेव दयिताभवत् ॥ ३४ ॥

यं जनः परदेशेभ्यस्तीव्रं कुगतितापितः ।
छायावृक्षमिवाभ्येत्य सन्मार्गस्थ मशिश्रियत् ॥ ३५ ॥

कदाचित् प्रतिसामन्तैर्निरुद्धनगरोऽपि सः ।
अक्रोधः सर्व्वनिधने न युद्धे विदधे धियम् ॥ ३६ ॥

ནོར་གྱི་ལོངས་སྤྱོད་བདེ་བའི་ཆས་བསྐོས་པ།
གནས་དང་གནས་སུ་སྡུག་བསྔལ་བརྒྱ་ཕྲག་སྐྱེད།། 29

དེ་ལྟར་ཆགས་ཐལ་རབ་བསམས་ནས་དེ། རྒྱལ་བྱེད་ཚལ་དུ་སོང་ནས་དེས།
སྲིད་པ་གཙང་སྣང་བཅོམ་ལྡན་འདས། སྟོན་པ་ལ་ནི་སྐྱབས་སུ་སོང་།། 30

དེ་ཡི་བསམ་པ་བཀག་ལ་རྟེན། ཁམས་དང་དེ་བཞིན་འགྲོ་མཁྱེན་ནས།
ཆོས་ཀྱི་སྐད་ནི་བཅོམ་ལྡན་འདས། སྲིད་པའི་ནད་ཀྱི་སྨན་པས་བྱིན།། 31

བདེན་མཐོང་དེ་ཡིས་རབ་བྱུང་ནི། རབ་ཏུ་དང་བ་ཡང་དག་བཟུངས།
ཉོན་མོངས་ཐམས་ཅད་སྤངས་པའི་སྐད། དགྲ་བཅོམ་ཉིད་ནི་ཐོབ་པར་གྱུར།། 32

དེ་ཡིས་བྱུང་བ་སྨྲ་ཚུང་ནི། འཁོར་ནས་ཡ་མཚན་སྐྱེས་པ་ཡི།
དགེ་སློང་གིས་ནི་བཅོམ་ལྡན་ཞུས། དེ་ཡི་སྔོན་བྱུང་རབ་གསུངས་པ།། 33

ཟ་ར་ཏ་སེར་ཟི་ཡི་དཔང་། དབང་ཕྱུག་འཕྱེ་ནི་བློན་ཆུང་སྡེ།
ཤེས་རབ་ཅན་ཀུན་ལ་གང་གི་ནི། བརྩོན་ནས་སྒོག་ཉིད་ཡིད་འོང་གྱུར།། 34

དགག་སོང་དུས་རབ་བྱུང་ལ་པ། ཕྱུར་ཀུན་ཀུས་འོངས་སྤྱི་བོ་ཡིས།
ར་ས་ཀ་ས་གང་གི་བྱིན་བརླབས་ཀྱི། སྒོ་ཕ་ནི་ཉིད་དུ་སྟོང་དུ་བརྟོགས་པ་བརྗེན།། 35

དཔ་ཉིད་ཀ་རི་རྒྱལ་བཅུ་ཤ། སྐྱེ་དེར་ནག་དེ་ར་ཀ་ཀླུར་ཀྱང་།
ཛ་རི་ད་རེ་ཡིས་ཤུ་ལ་དགའ་རི། ཁྲས་ལྷག་པོད་མཆོ་པ་བརྒྱབས།། 36

धनोपभोगः सुखलेशदिग्धः
पदे पदे दुःखशतानि सूते ॥ २९ ॥

विरक्तश्चिन्तयित्वेति स गत्वा जेतकाननम् ।
भगवन्तं भवोच्छित्त्यै शास्तारं शरणं ययौ ॥ ३० ॥

तस्याशयं सानुशयं धातुं ज्ञात्वा गतिं तथा ।
भगवान् धर्म्मभैषज्यं भवरोगभिषग् ददौ ॥ ३१ ॥

स दृष्टसत्यः प्रव्रज्यां समादाय प्रसादिना ।
सर्व्वक्लेशप्रहाणार्हं मर्हत्त्वं समवाप्तवान् ॥ ३२ ॥

तस्य तामद्भुतां सिद्धिं दृष्ट्वा विपुलविस्मयैः ।
भिक्षुभि र्भगवान् पृष्ट स्तद्वृत्तान्त मभाषत ॥ ३३ ॥

पुरा महेन्द्रसंज्ञोऽभूद्वाराणस्यां नरेश्वरः ।
यस्याग्र्या सर्व्वसत्त्वेषु दयेव दयिताभवत् ॥ ३४ ॥

यं जनः परदेशेभ्यस्तीव्रं कुगतितापितः ।
छायावृक्षमिवाभ्येत्य सन्मार्गस्थ मशिश्रियत् ॥ ३५ ॥

कदाचित् प्रतिसामन्तैर्निरुद्धनगरोऽपि सः ।
अक्रोधः सर्व्वनिधने न युद्धे विदधे धियम् ॥ ३६ ॥

དེ་ནི་སྤྲོ་བ་མེད་ཤེས་ནས། ཆགས་བྲལ་བློན་པོ་ཐམས་ཅད་ཀྱིས།
སྲིད་པས་ནོར་ནི་བླངས་ཟིན་ཏེ། དགྲ་པོ་དག་ལ་བརྡིན་པར་གྱུར། 37

དེ་ནས་སྲོག་ཆགས་གསོད་པ་ལ། ཡིད་གྱུར་རྒྱལ་སྲིད་རབ་བཏང་ནས།
ས་ཡི་བདག་པོ་བཟོད་པའི་ཞིང་། གཅིག་པུ་མ་ཆོར་ནགས་སུ་སོང་། 38

རྫི་ལ་གུས་དང་སེམས་ཅན་ལ། ངོ་ཚ་རབ་བཏང་ངན་པ་ཡི།
བློན་པོ་ཆགས་པས་སྐྱོང་རྣམས་ཀྱིས། པ་རོལ་རྒྱལ་བློན་རྒྱལ་པོར་བྱས། 39

མི་བདག་གསར་པའི་ངོས་ན་ནི། གསར་པ་ཉིད་དུ་ནམ་པར་འཕེལ།
རང་གི་རྗེ་བོ་བདང་རྣམས་ལ། འོས་པ་མིན་པ་འབབ་ཞིག་ལྡན། 40

དེ་དག་ས་བདག་གསར་པ་ཡི། སྐྲ་སྐྱུང་རྣམས་ཀྱིས་ཡུན་རིང་བཀག
སྐྱོ་ནས་བདག་ཉིད་ལ་མཚོན་ཏེ། ཤུགས་བྱུང་ངོ་ཚས་གླུ་གླངས་པ། 41

རྗེ་བོ་མཉེས་གཤིན་རྙེད་སླ་བ། དབང་ཆེན་སྐྱེ་ནི་རབ་བཏང་ནས།
སྡིག་ཅན་བདབ་ཅག་གཞན་སྐོན། དམོད་པའི་གདུང་བ་བཟོད་པར་གྱིད། 42

དཔལ་ནི་སྲིད་བྱེད་ལྷ་དང་ལྷ་མིན་ནི་རྣམས་རིན་ཅན་ཚོགས་ཀྱི་གྲུས་པར་བྱེད།
ཚ་གཏེར་དྲི་མེད་ཤིན་དུ་རྒྱ་ཆེ་དེ་ནི་ཁོག་པ་སྦྱོང་བ་འབྱོར་ཀྱིས་བཏང་།
ད་ལྟ་བདག་ངན་སྐྲ་ལ་བརྟེན་ཅིང་ཁྲིན་དུ་ཕྱོགས་ཐབ་སོངས་པའི་དུང་དག་གི།
ཁ་ལ་བརྡུང་པོས་ཕྱུང་བྱས་ཆོ་ངེ་དྲག་པོ་ཅི་ཞིག་ལ་སྒྲོགས་མི་སྤྲར་འདུག 43

तं विज्ञाय निरुत्साहं विरक्ताः सर्व्वमन्त्रिणः ।
लुब्धा द्रविणमादाय बभूवुः शत्रुसंश्रयाः ॥ ३७ ॥

अथ प्राणिवधोद्वेगत्यक्तराज्यः स भूपतिः ।
अलक्षितः क्षमाक्षेच मेकाकी काननं ययौ ॥ ३८ ॥

प्रभुभक्तिं समुत्सृज्य सत्त्वं लज्जाञ्च दुर्जनाः ।
अमात्याः प्रतिसामन्तं लोभान्धा श्चक्रिरे नृपम् ॥ ३९ ॥

नवस्य नृपतेः पार्श्वे नवा एव जजृम्भिरे ।
स्वस्वामित्यागिनां लग्न मनौचित्यन्तु केवलम् ॥ ४० ॥

ते नवस्य क्षितिपते र्द्वारस्थै र्वारिता श्चिरम् ।
खेदादात्मान मुद्दिश्य जगु र्निश्वस्य लज्जिताः ॥ ४१ ॥

महेन्द्रसेनं सन्त्यज्य पेशलं सुलभं प्रभुम् ।
परद्वारि वयं पापाः शापतापं सहामहे ॥ ४२ ॥

त्यक्तः श्रीजनकः सुरासुरवरव्याकीर्णरत्नोत्करः
स स्वच्छः पयसां निधिः पृथुतरः शून्याशयेन त्वया ।
हे नीचोन्मुख शङ्खमूर्ख कुपते र्द्वारेऽधुना लम्बसे
तूष्णीमास्व खले नमत्कृतमुखस्तारं किमाक्रन्दसि ॥ ४३ ॥

དེ་ལྟར་རབ་གདུང་བློན་པོ་རྣམས། རྒྱལ་སྲིད་གསར་པའི་ཚ་གདུང་ལ།
དབང་ཆེན་སྡེ་ཡི་རླབ་ནི། རབ་ཏུ་བསྡུ་བར་འདོད་པར་གྱུར།། 44

སྐབས་དེར་རྒྱལ་པོ་ཞི་བ་ཡི། དགའ་ཚལ་ནགས་ན་གནས་པ་དང་།
ཉེ་བར་བྲམ་ཟེ་སྐྱོང་བ་ཡི། ཀཽ་ཤི་ཀ་ཞེས་པ་འོངས།། 45

འབྲས་བུ་རྩ་བས་ས་བདག་གིས། མགྲོན་བྱས་ངལ་བསོས་དེ་ལ་ནི།
དེ་ཡིས་འོངས་པའི་རྒྱུ་མཚན་དྲིས། དུལ་བས་དྲིས་པ་རབ་སྨྲས་པ།། 46

སྐྱོང་བའི་ཚོགས་ཀྱི་ཀུན་རྟོག་གི། འབྲས་བུ་ཆེ་ལྡན་དཔག་བསམ་ཤིང་།
མི་བདག་དབང་ཆེན་སྡེ་ལ་བདག། དབུལ་བ་ཡིས་ནི་སྐྱོང་དུ་འགྲོ།། 47

དེ་ཕྱིར་མི་བདག་ཕྱག་བསྟལ་དང་། ལྡན་པས་དེ་ལ་རབ་སྨྲས་པ།
བྲམ་ཟེ་ང་ནི་དབང་ཆེན་སྡེ། དཔལ་དང་བྲལ་བས་བདག་སྨད་དོ།། 48

སྐྱོང་བ་ཁྱོད་ནི་ཕྱིར་ཕྱོགས་ལས། གང་ལ་གདུང་བ་སྤོར་དུ་འོངས།
སྐྱབ་བྱེད་ཕྱིན་ཅི་ལོག་ལས་ནི། ཕྱིན་ཅི་ལོག་ཉིད་བདག་གིས་ཐོབ།། 49

གང་གི་རི་བ་ཉམས་པ་ཡི། སྐྱོང་བའི་བཞིན་ལོག་མཐོང་གྱུར་པ།
ཤིང་བསྐམ་ལྟ་བུ་བདག་གི་ལུས། འབྲས་བུ་མེད་པ་དག་གིས་ཅི།། 50

ཞེས་པ་རྒྱལ་པོའི་ཚིག་ཐོས་ནས། རྗེ་བ་བརྟུན་བཞིན་གཉིས་སྐྱེས་ནི།
དེ་ཕྲག་ཆད་པས་ལྷུང་རིང་ན། འདུས་ཤེས་ཐོབ་ནས་རབ་སྨྲས་པ།། 51

नवराज्यातपे तीव्रे मन्त्रिणामिति शोचताम् ।
महेन्द्रसेनचन्द्रस्य स्पृहा सन्दर्शनेऽभवत् ॥ ४४ ॥

अस्मिन्नवसरे राज्ञः श्रमारामवनस्थितेः ।
समीपं कौशिको नाम ब्राह्मणोऽर्थी समाययौ ॥ ४५ ॥

स विश्रान्तः कृतातिथ्यः फलमूलै र्महीभुजा ।
पृष्टः प्रोवाच विनयात् तचागमनकारणम् ॥ ४६ ॥

सर्व्वार्थिसार्थसङ्कल्पकल्पवृक्षमहाफलम् ।
महेन्द्रसेनं गच्छामि दारिद्र्याद् याचितुं नृपम् ॥ ४७ ॥

एतदाकर्ण्य नृपति स्तमभाषत दुःखितः ।
आशागतार्थिवैमुख्यतापोष्णं निःश्वसन्मुहुः ॥ ४८ ॥

ब्रह्मन् महेन्द्रसेनोऽहं धिङ्मां विरहितं श्रिया ।
वैमुख्याद् यस्य सन्तापमर्थी त्वं दातुमागतः ॥ ४९ ॥

किं निष्फलेन वपुषा शुष्कवृक्षोपमस्य मे ।
आशाभङ्गपरिम्लानं मुखं पश्यन्ति येऽर्थिनः ॥ ५० ॥

इति राजवचः श्रुत्वा द्विज श्छिन्नमनोरथः ।
चिरेण संज्ञा मासाद्य शिलाहत इवाब्रवीत् ॥ ५१ ॥

བདག་ལ་སྐལ་བ་མེད་པ་ཡིས། ས་སྐྱོང་ཁྱོད་ཀྱིས་འགྱུར་བ་སྤངས།
གཏོང་བ་ཁྱོད་ལྟར་རྙེད་སླ་བ། འཇིག་རྟེན་དུ་ནི་ག་ལ་རྙེད॥ 52

ཚིག་ཤེས་རྒྱན་ལྟར་ཁྱོད་མཛད་པ། རྒྱལ་སྲིད་དག་ལས་ཤིན་དུ་ལྷག།
གང་ཞིག་མཛའ་བོ་གཞན་མེད་པའི། སྐྱོང་རྣམས་བསོད་ནམས་མེད་པ་ཉིད॥ 53

དཔལ་མོ་གཡོ་བ་ཉིད་ཀྱིས་འཕྲལ་ལ་ངེས་པ་བཏང་གྱུར་པའི།
རིན་ཆེན་འབྱུང་གནས་དག་ནི་བགག་ཀྱང་དམན་པར་གྱུར་བ་མེད།
དཔལ་ནི་ཁྱོད་བཞིན་མི་བསྒྱུར་བརྟས་ཚགས་ཁྱིམ་ན་དཔལ་ཧུན་ཞིང་།
ད་དུང་སྐྱེས་བུ་དམ་པ་ལ་བརྟེན་དགའ་བར་ཡོངས་མ་གྱུར॥ 54

ཞེས་བརྗོད་མི་བདག་ལ་གསོལ་ནས། བསམ་བླ་དུག་གིས་གཟིར་བ་དེ།
འབྲས་བུ་འཚོ་བའི་ཤིང་བཅད་དེའི། སྡུག་ངན་ལས་ནི་འཆི་བར་བརྩོན॥ 55

དེ་ཡི་མགྲིན་པར་སོང་བ་ཡིས། ཞགས་པས་བདག་དེ་ཡིས་བསམས།
སྙིང་རྗེའི་རྒྱ་མཚོ་སྐྱོང་རྣམས་ཀྱིས། མཛད་གཙུགས་གཅིག་གིས་དེ་ལ་སྨྲས॥ 56

བདག་ཉིད་མ་ཡི་བདག་པོ་ནི། མི་མཐུན་ཕྱོགས་ཀྱི་གྲོང་ཁྱེར་ཁྱེར།
ཁྱོད་ལ་བདག་ནི་གསོད་འདོད་ངེས། བདེ་འདོད་ལས་ལྷག་ཉེར་སྙིང་གྱུར॥ 57

དེ་སྐད་མ་ཡི་བདག་པོས་བརྗོད། ངོ་མཚར་གྱུར་བཞིན་གཅིག་སྐྱེས་ཀྱིས།
སྙིང་རའི་གཏེར་དེ་བཅིངས་ནས་ནི། ཉེར་བ་སྲིད་ནས་རབ་ཏུ་ཁྱེར॥ 58

अभाग्यै र्मम भूपाल भवान् विभववर्जितः ।
सुलभ स्त्वद्विधो दाता भुवने लभ्यते कुतः ॥ ५२ ॥

राज्याद्भ्यधिका शोभा सन्तोषाभरणस्य ते ।
अपुण्यान्यर्थिनामेव येषामन्योऽस्ति नाश्रयः ॥ ५३ ॥

त्यक्तस्य चञ्चलतया सहसैव लक्ष्म्या
रत्नाकरस्य न मनागपि हीनताभूत् ।
लक्ष्मीस्तु नीचखललुब्धगृहावसन्ना
नाद्यापि सत्पुरुषसंश्रयहर्षमेति ॥ ५४ ॥

इत्युक्त्वा नृपमामन्त्र्य स नैराश्यविषातुरः ।
कलत्रवृत्तिविच्छेदविषादान्मर्त्तु मुद्ययौ ॥ ५५ ॥

तस्य कण्ठगतं पाश मपनीय स भूपतिः ।
तमूचे करुणासिन्धु र्बन्धुः स्निग्धतरोऽर्थिनाम् ॥ ५६ ॥

बद्धा मां प्रतिपक्षस्य नय भूमिपतेः पुरीम् ।
मद्वधी स द्वि ते वित्तं दास्यत्यभिमताधिकम् ॥ ५७ ॥

इत्युक्तः पार्थिवेन्द्रेण लज्जमान इव द्विजः ।
तमर्थिबान्धवं बद्धा निनाय धनतृष्णया ॥ ५८ ॥

ས་བདག་དེ་ཡིས་ཁྲིད་པ་དེ། པ་རོལ་རྒྱལ་ཕྲན་དག་གིས་མཐོང་།
དེ་ཡི་བྱང་ཆུབ་ཐོས་གྱུར་ནས། ཡ་མཚན་གྱུར་བས་དེ་ལ་བསྟགས།། 59

ཐམས་ཅད་ལ་ནི་ནོར་བྱིན་ནས། རང་གི་གནས་སུ་ས་བདག་དེ།
ནགས་ལ་ཆོད་པན་གྱིས་གཏུགས་དེ། དང་བར་གྱུར་ནས་དེ་ཡིས་བཀོང་།། 60

མི་ཡི་བདག་པོ་དབང་ཆེན་སྡེ་ནི་ང་ཉིད་དེ།
གང་འདྲིས་སློང་བ་ཀུཎྜ་ཤི་ཀའི་ནོར་དག་བསྒྲུབས།
སྔར་ཡང་དེ་ཉིད་ཁོ་ན་འཚོ་བ་བདེ་བོ།
ཞེས་པའི་སྤྱོད་པ་རྒྱལ་བས་རང་ལ་དཔེར་བརྗོད་དོ།། 61

ཞེས་པ་དགེ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་
པ་དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་དབང་ཆེན་སྡེའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་
པའི་ཡལ་འདབ་སྟེ་བདུན་ཅུ་ཙ་དགུ་པའོ།།

तं दृष्ट्वा प्रतिसामन्तसेनानीतं महीपतिम् ।
तद्वृत्तान्तञ्च विज्ञाय विस्मितः प्रशशंस तम् ॥ ५९ ॥

स विप्राय धनं दत्त्वा स्वपदे पृथिवीपतिम् ।
चरणालीनमुकुटस्तं प्रसाद्य न्यवेदयत् ॥ ६० ॥

मनुजपतिरहं महेन्द्रसेनो
धनविरहितस्तु य एष कौशिकोऽर्थी ।
पुनरपि च स एव जीवशर्म्मा
चरितमिति स्वमुदाहृतं जिनेन ॥ ६१ ॥

इति क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
महेन्द्रसेनावदानमूनाशीतितमः पल्लवः ॥ ० ॥

ཡལ་འདབ་བརྒྱད་བཅུ་ཐམས་པ།

གདུངས་པར་གྱུར་ཀྱང་ཡིད་འབྱུང་མི་འགྱུར་ཞིང་།
བསླབ་པ་བཟུང་བ་ཡིས་ཀྱང་པན་པ་བརྗོད།
གཞན་ལ་པན་པ་དགའ་ཆེ་རབ་ཞུགས་པ།
དམ་པས་མཆོག་ཏུ་བདག་ཉིད་གདུང་བ་བཟོད།། 1

སྔོན་ཚེ་དཔལ་ལྡན་འབྲིན་འཛིག་ནི། དགའ་བར་འདོད་པས་དགའ་བ་ཡི།
གྲོགས་པོ་དྲི་ཟའི་རྒྱལ་པོ་ནི། རབ་དགའ་དག་གི་ཁང་པར་ཕྱིན།། 2

དེ་ཡིས་དེར་ནི་མཆོད་པ་དག། ཤིན་ཏུ་ཆེ་ཞིང་མང་བས་མཆོད།
མཛའ་གཟུགས་མཉེན་ག་ཤིན་ལྡན་པའི་ལྷ། སྟན་ལ་འཁོད་དེས་དེ་ལ་སྨྲས།། 3

རབ་དགའ་ཚུར་ཤོགས་ལ་འདོང། ས་ཡི་བདག་པོ་བསོད་ནམས་ཀྱི།
ཆུ་གཏེར་ཆེན་པོ་ཟས་གཙང་ཞེས། ཐུ་བའི་སྲས་སུ་རབ་འབྱུངས་པ།། 4

དེ་ཡིས་རབ་ཞི་བདུད་རྩི་ཐོབ། དགེ་བའི་སླད་དུ་འགྲོ་ལ་དེས།
དེ་ནི་ཡང་དག་འགོད་པར་མཛད། ཡུ་ཅག་ལ་ཡང་མཛད་པར་འགྱུར།། 5

ད་ལྟ་བདག་གིས་གྲུད་མང་ལ། གླུ་དབྱངས་རྒྱུན་ནི་རབ་ཏུ་སྦྱར།
ཇི་ལྟར་བདག་འགྲོ་ཕྱིན་ནས་ནི། བདག་ལ་བྱ་བ་དགའ་བར་འགྱུར།། 6

अशीतितमः पल्लवः।

नोद्वेगमायान्ति कदर्थ्यमानाः
शिखाग्रहेणापि हितं वदन्ति।
परोपकारेषु हठप्रवृत्ताः
सन्तः सहन्ते भृशमात्मपीड़ाः ॥ १ ॥

पुरा पुरन्दरः श्रीमान् प्रियस्य प्रियकाम्यया।
साधुर्गन्धर्व्वराजस्य सुप्रियस्य गृहं ययौ ॥ २ ॥

स तत्र पूजितस्तेन बहुमानेन भूयसा।
आत्तासनस्तमवदद् देवः प्रणयिवत्सलः ॥ ३ ॥

एहि सुप्रिय गच्छावः पृथिवीं पृथिवीपतिः।
जातः शुद्धोदनाख्यस्य पुत्रः पुण्यमहोदधिः ॥ ४ ॥

प्राप्तं शमामृतं तेन जगतां कुशलाय सः।
तत् संविभागं कुरुते करिष्यत्यावयोरपि ॥ ५ ॥

मया सम्प्रति वीणायां योजिता गीतसारणा।
कथं गच्छामि पश्चान् मे दुष्करैषा भविष्यति ॥ ६ ॥

ཞེས་པ་དེས་བརྗོད་བགྱི་ཕྱིན་ནི། ཡིད་བྱུང་རང་གི་གནས་སུ་སོང་།
སེམས་ནི་ཡུལ་ལ་ཆགས་རྣམས་ལ། དགེ་ལ་མངོན་དགའ་ག་ལ་ཡོད།། 7

སྐབས་དེར་སློབ་བརྩོན་བརྟུལ་ཞུགས་ཅན། རབ་བཟང་ཞི་ཡི་འཇིག་རྟེན་གྱི།
ཀུ་ཤའི་གྲོང་ཁྱེར་མཚོ་ཡི་འགྲམ། ཨུ་དུམྦ་རའི་ནགས་ན་གནས།། 8

དེ་ཡི་ཨུ་དུམ་བ་རའི་ཤིང་། མེ་ཏོག་གསེར་པས་ཁྱབ་པ་མཐོང་།
མིག་ནི་ཡ་མཚན་གྱིས་རྒྱས་པས། ཤིན་དུ་ཡང་དག་ཡུན་རིང་བསམསམས།། 9

ཨུ་དུམ་བ་རའི་ནགས་ཚལ་འདི། རྒྱལ་བ་འབྱུངས་ན་མེ་ཏོག་དཔལ།
འབྱུང་ཞིང་འཁོར་ལོས་སྒྱུར་བ་དག། འབྱུང་ན་ཡང་ངོ་བཞིན་དུ་ནིན།། 10

ཡང་ན་བདག་གི་བསོད་ནམས་ཀྱིས། མེད་བྱུང་འདི་ནི་ཡང་དག་སྤྲིས།
ཞེས་པ་བསམསམ་ནས་རབ་བཟང་ནི། ཀུན་དགའ་རབ་ཏུ་རྒྱས་པར་གྱུར།། 11

དེ་ནས་སླར་ཡང་འཆི་མེད་བདག། སོད་ནམས་རབ་དགའ་དག་ལ་སྨྲས།
དམ་པ་རང་གི་བུ་བ་ལས། གཞན་གྱི་བུ་བར་བརྩོན་པ་ལྷག།། 12

ས་གཞི་རླབ་བ་བདེ་གཤེགས་ཀྱིས། བསྟན་པ་འོད་ཀྱིས་ཕྲམས་ཅན་ནི།
རབ་ཏུ་གསལ་བའི་ས་གཞི་ལ། རབ་དགའ་ཚུར་ཤོག་ཨུ་ཙཾ་འདོད།། 13

དེ་ལ་རབ་དགས་སྨྲས་པ་ལྷ། རྒྱུད་ནང་ལ་ནི་སྨྲ་དབྱངས་རྒྱུན།
བདག་གིས་རབ་ཏུ་སྤྱར་བ་འདི། ཕྱི་ནས་བྱ་བ་སྨྲ་མི་འགྱུར།། 14

इत्युक्तस्तेन मघवा विमनाः स्वपदं ययौ ।
विषयासक्तचित्तानां कुशलाभिरतिः कुतः ॥ ७ ॥

अत्रान्तरे मर्त्यलोके कुशिपुर्यां सरस्तटे ।
उदुम्बरवने तस्थौ सुभद्राख्यो यतिव्रतः ॥ ८ ॥

व्याप्तान् नवैर्मुकुलितैः स दृष्ट्वोदुम्बरद्रुमान् ।
विस्मयोत्फुल्लनयनः सुचिरं समचिन्तयत् ॥ ९ ॥

जिनजन्मनि जायन्ते चक्रवर्त्युद्भवेऽपि वा ।
अस्मिन्नुदुम्बरवने नान्यथा मुकुलश्रियः ॥ १० ॥

ममैव पुण्यैरथवा संजातमिदमद्भुतम् ।
सुभद्रश्चिन्तयित्वेति बभूवानन्दनिर्भरः ॥ ११ ॥

अथामर्त्यपतिर्गत्वा सुप्रियं पुनरब्रवीत् ।
निजकार्याधिकोद्योगाः परकार्येषु साधवः ॥ १२ ॥

एहि सुप्रिय गच्छावः क्षितिं क्षिततलेन्दुना ।
सद्देशनांशुभिर्विश्वं सुगतेन प्रकाशितम् ॥ १३ ॥

तं सुप्रियोऽवदद् देव वीणायां गीतिसारणा ।
योजितेयं मया पश्चात् सुकरा न भविष्यति ॥ १४ ॥

इत्याकर्ण्यामरपति र्ययौ म्लानमनोरथः ।
प्रयत्नोपनतं हीनपुण्यः पिबति नामृतम् ॥ १५ ॥

उत्फुल्लकुसुमामोदसंपूरितदिगन्तरम् ।
कालेनोदुम्बरवनं सुभद्रोऽपि व्यलोकयत् ॥ १६ ॥

सोऽचिन्तयद् भवत्येतद् विकाशिकुसुमं वनम् ।
धर्म्मप्रवर्त्तने शास्तुर्जये वा चक्रवर्त्तिनः ॥ १७ ॥

सत्पुण्यानां प्रभावाद्वा निखिलं पुष्पितं वनम् ।
इति चिन्तयतस्तस्य दर्पप्रीतिरजायत ॥ १८ ॥

अथ चुन्दाभिधोऽभ्येत्य श्रवणार्हत्वमागतः ।
ऋद्धा चक्रे पराजित्य तं प्रशान्तमदोदयम् ॥ १९ ॥

जगत्कार्यं ततः कृत्वा कालेन भगवान् जिनः ।
कलयन् परिनिर्व्वाणं पश्चिमे शयने स्थितः ॥ २० ॥

प्रदध्यौ विनये तावद्विनयाविनिवेशितः ।
अवशिष्टः सुभद्रो मे गन्धर्व्वः स च सुप्रियः ॥ २१ ॥

अक्लेशेन सुभद्रस्तु विनयं प्रतिपद्यते ।
कृच्छ्रानुशास्यो गन्धर्व्वस्तारुण्यविभवोन्मदः ॥ २२ ॥

ཞེས པ བསམས ནས དེ བཞིན གཤེགས པ། ཏྲི ཛའི གྲོང ཁྱེར དགའ རུ བྱོན།
ཏྲི ཛའི རྒྱལ པོ གཞན པ ནི། མཛེས པ ལྷག པར བཅོད པར སྤྲུལ॥ 23

ཐི དུ རུ སི དབྱུག པ ཅན། རྒྱུད མང རྒྱུད སྟོང སྒྲེང བྱེད ཅིང །
འཁྲུགས པས རབ དགའི རྒྱགས པ ནི། ཉམས པར བྱེད ལ བརྩོན པར གྱུར॥ 24

རིམ གྱིས རྒྱུད ནི བཅད གྱུར ཀྱང ། དེ དག སྒྲ དབྱངས ཀུན རྫོགས པ།
སྟོན པར བྱེད ལ མཐུ ཡིས ནི། ཁྱད པར མེད པ དག ཏུ འགྱུར॥ 25

རྒྱུད ནི ཐམས ཅད བཅད གྱུར ཀྱང ། ཏྲི ཛའི འདྲེན པ དག གིས ནི།
དབྱངས ཀྱི ཚོགས ནི རབ ཏུ བསྟན། རབ དགའ ཡིས ནི ཉུས པ གྱུར॥ 26

དེ ནས ཁེངས དང དྲེགས པ བཏང བ། དེ ལ བཅོམ ལྡན རྒྱལ བ ཡི།
ཞབས ནི མངོན སྦྱང དག པ ཡི། དམ པའི ཆོས ནི བསྟན པ མཛད॥ 27

འཇིག ཚོགས ལྟ བའི རི བོ ནི། ཡེ ཤེས རྡོ རྗེས རྣམ བཅོམ སྟེ།
དེ ཡིས རྒྱུན ཞུགས འབྲས བུ ནི། རབ ཏུ ཞི སྐྱིད མངོན དུ ཐོབ॥ 28

དུས ཀྱི ཨུ དུམ བ ར ཡི། ཉགས ཀྱི རབ དགའ མེ ཏོག ཚོགས།
གང པོ དག གིས ལོངས སྤྱོད བཞིན། དཔལ ཐུས རབ ཏུ ཉམས པར གྱུར॥ 29

མེ ཏོག ཉམས པ དེ མཐོང ནས། རབ བཟང ཤྲ ངན ཀྲུ ཡིས ཐེབས།
ངེས པ ཉིད དུ བདག ཉིད ཀྱིས། བསོད ནམས ཉིན ལས སྐྱེས པར བསམས॥ 30

इति संचिन्त्य गन्धर्व्वपुरं गत्वा तथागतः ।
गन्धर्व्वराजमपरं निर्म्ममेऽभ्यधिकद्युतिम् ॥ २३ ॥

सहस्रतन्त्रीं वैदूर्य्यदण्डीं वीणामवादयत् ।
सुप्रियस्य मदोच्छेदं स्पर्द्धया कर्त्तुमुद्ययौ ॥ २४ ॥

क्रमेण तन्त्रीच्छेदेऽपि तौ सर्व्वस्वरमूर्च्छनाः ।
दर्शयन्तौ प्रभावेण निर्विशेषौ बभूवतुः ॥ २५ ॥

छेदेन सर्व्वतन्त्रीणामपि गन्धर्व्वनायकः ।
अदर्शयत् पणद्योऽपि न शशाक च सुप्रियः ॥ २६ ॥

संत्यक्तमानदर्पस्य तस्याथ भगवान् जिनः ।
प्रत्यक्षविग्रहश्चक्रे शुद्धसद्धर्म्मदेशनाम् ॥ २७ ॥

ज्ञानवज्रेण सत्कायदृष्टिशैले विदारिते ।
स्रोतःप्राप्तिफलं साक्षात् स चकार प्रशान्तये ॥ २८ ॥

कालेनोदुम्बरवने रम्यः कुसुमसञ्चयः ।
सम्भोग इव दृंहस्य शनकैर्म्लानिमाययौ ॥ २९ ॥

म्लानपुष्पं सदालोक्य सुभद्रः शोकमुद्रितः ।
अचिन्तयदपुण्यानां नूतनोद्भवमात्मनः ॥ ३० ॥

བསམས་པའི་མི་ཡིས་གདུངས་དེ་ལ། ཨུ་དུམ་བཱ་རའི་ནགས་ཀྱི་དང་ལ།
ལྷ་རྣམས་མངོན་ཕྱོགས་རབ་སྨྲས་པ། དོན་རིན་གྱི་ངན་ཡོངས་ལ་བྱེད།། 31

མཐུ་ལྡན་ཁྱོད་ཀྱིས་བསོད་ནམས་ཀྱིས། ཚལ་འདི་ནི་དོག་རྒྱས་པ་མིན།
ཁྱོད་ཀྱི་བསོད་ནམས་ལ་ཡིན་པས། ཉམས་མིན་འདི་ཡི་རྒྱུ་དག་ཉིད།། 32

བདེ་གཤེགས་ཉིད་ནི་འབྱུངས་པ་ན། མེ་ཏོག་འདི་དག་འབྱུང་འགྱུར་ཏེ།
བླ་མེད་ཡེ་ཤེས་བརྙེས་པ་ན། ཀུན་ནས་རབ་ཏུ་རྣམ་པར་རྒྱས།། 33

མྱ་ངན་འདས་ལ་ཉེ་བ་ན། ཉམས་པ་དང་ནི་ལྷུང་བར་འགྱུར།
ཀུ་ཤའི་གྲོང་ན་དེ་བཞིན་གཤེགས། ཡོངས་སུ་མྱ་ངན་འདས་པར་བཞེད།། 34

ནགས་ཀྱི་དཔལ་མོ་འི་ཚིག་འདི་དག། རབ་བཟང་གིས་ནི་ཐོས་གྱུར་ནས།
རིང་ཞིང་གྲོ་བའི་ཤུགས་བདང་སྟེ། ཤིན་ཏུ་ཡུན་རིང་ཡང་དག་བསམས།། 35

སྟོན་པའི་ཆོས་ནི་འདུལ་བ་ལ། བདག་ནི་སློབ་ཏུ་འགྱུར་བར་ཤོག།
ཅེས་པ་འདི་ནི་བདག་སྙིང་ལ། རྟག་ཏུ་རེ་བ་བཅངས་པར་གྱུར།། 36

གང་གིས་སྟོན་པའི་ཞལ་གྱི་པད། མཐོང་ཞིང་ཆོས་ཀྱི་གསུང་རབ་ལ།
དགའ་བའི་དགའ་སྟོན་ཡོངས་རྫོགས་པ། ཉོན་མོངས་བྲལ་བ་དེ་དག་བསྔགས།།37

དཔོན་ཀུ་ཤ་རབ་ཞི་གླིགས་ཕོ་མི་བཟང་ཕྱིད་པས་གཟིར་བའི་གཏེར།
ཀུ་པོ།་ཀཏྟ་ཏ་ར།།ང་ཞོང་ཙ་ཏ་ལས་རབ་འབྱུངས་རབ་ཏུ་རྒྱས་པའི་གསུང་།

तच्चिन्तानलसन्तप्तमुदुम्बरवनश्रिया ।
उवाच देवताभ्येत्य विषादं मा कृथा वृथा ॥ ३१ ॥

नेदं तव प्रभावाद्यैः पुण्यैः कुसुमितं वनम् ।
न च म्लानं तवापुण्यैः श्रूयतामत्र कारणम् ॥ ३२ ॥

पुष्पाण्येतानि जायन्ते सुगतस्यैव जन्मनि ।
अनुत्तरज्ञानलाभे विकसन्ति समन्ततः ॥ ३३ ॥

आसन्ने परिनिर्वाणे म्लायन्ति निपतन्ति च ।
इह ते परिनिर्वाणं कुशिपुर्यां तथागतः ॥ ३४ ॥

एतदाकर्ण्य वचनं सुभद्रः काननश्रियः ।
दीर्घमुष्णं विनिश्वस्य सुचिरं समचिन्तयत् ॥ ३५ ॥

यास्यामि धर्मविनये शास्तुर्भाजनतामहम् ।
इत्येष हृदये नित्यमाशाबन्धो ममाभवत् ॥ ३६ ॥

धन्यास्ते विरतक्लेशाः सम्पूर्णकुशलोद्भवाः ।
धर्मप्रवचने शास्तु यैं दृष्टं वदनाम्बुजम् ॥ ३७ ॥

कस्येदानीं वदनशशिनः संप्रवृत्ताः प्रवृद्ध-
ज्ञानालोकप्रसररुचिराः पुण्यपीयूषधाराः ।

ཨེ་ཤེས་སྣང་བས་དཀྲིགས་ཤིང་རབ་མཛེས་བསོད་ནམས་བཀུར་ཅི་དག་གི་རྒྱུན།
སྲིད་པའི་མུ་ངམ་གཡུང་བར་འཇིག་དེན་ཅན་པའི་སྟོད་ཀྱིས་འཕུང་བར་འགྱུར།། 38

གང་ནབཙོམ་ལྡན་རྒྱལ་བ་བཞུགས། ཀུ་ཤའི་གྲོང་དུ་བདག་འགྲོ་འོ།
ཐམར་དེ་མཐོང་བདག་གིས་ནི། གལ་ཏེ་ཉིད་སྐར་ཐོབ་པར་འགྱུར།། 39

ཞེས་བསམས་སྨྲོ་ལྡན་དེ་ཡིས་ནི། ལུས་མི་སྣང་བར་སྐད་ཅིག་ལས།
ཡིད་ལྟར་མགྱོགས་པས་ཀུང་གྱི་གནས། ཀུ་ཤའི་གྲོང་ཁྱེར་དག་ཏུ་ཕྱིན།། 40

མེ་ཏོག་དཀའ་ཚལ་སལ་ལ་ཟང། ཞེས་པའི་ཚལ་ནརབ་གཟིམས་པ།
རྒྱལ་བའི་སྒོ་གནས་དཀར་པོ་ལ། དེ་ཡིས་ནང་དུ་འཇུག་པ་ཞུ།། 41

དེ་ནས་དཔལ་གྱིས་ཀུན་དགའ་བོས། སོར་མོ་གདངས་ཤིང་གསོ་བ་ཡིས།
ནང་འཇུག་བསམས་པ་ཀློག་བྱེད་ཅིང། ཚང་ཚུང་སྨྲ་ཡིས་དེ་ལ་སྨྲས།། 42

ཁྱོད་ཀྱི་ཟྀ་དང་ཡུང་སྟོན་ལ། རབ་བཟང་དུ་ལྟ་གཉྩ་སྐབས་མེད།
དེ་བཞིན་གཤེགས་པ་ཞི་བའི་སྐད། སྐུ་ནི་ཡོངས་སུ་བསྐྱིལ་ཞིང་བཞུགས།། 43

སྐྱེ་བོ་འདི་དག་པ་རོལ་ནི། གདུང་བ་མི་ཤེས་རང་དོན་གཅེར།
ཀུན་དུ་ཛྷི་ལྡ་དེ་ལྟ་ཡང། གནས་སྐབས་དག་ནི་མི་སེམས་སོ།། 44

གང་ཞིག་ཡུལ་དུས་མི་ཤེས་པར། འཕྲལ་ལ་སྒྲོང་བ་ཉིད་གྱུར་བ།
དེ་དག་བཞེད་དོན་རབ་བཏང་ནས། ངོ་ཚ་སྐྱངས་ཏེ་འགྲོ་བ་ཉིད།། 45

लोकः शोकप्रशमसुहृदस्तीव्रतृष्णार्त्तबन्धो
र्वाच स्तस्मै भवमरुतटे पास्यति श्रोत्रपात्रैः ॥ ३८ ॥

गच्छाम्यहं कुशिपुरं यत्रास्ते भगवान् जिनः ।
प्राप्स्यामि सुलभं तस्य पश्चिमं यदि दर्शनम् ॥ ३९ ॥

इति सञ्चिन्त्य सोत्साहः सोऽन्तर्हिततनुः क्षणात् ।
मल्लाश्रयां कुशिपुरी माससाद मनोजवः ॥ ४० ॥

वैनेयमर्कशालाख्ये कुसुमारामशायिनः ।
जिनस्य द्वाःस्थमानन्दं स प्रवेश मयाचत ॥ ४१ ॥

आनन्दस्तं जगादाथ मन्दमन्दस्वनः शनैः ।
निवारयन् प्रवेशाशा मुन्नताङ्गुलिदोलया ॥ ४२ ॥

सुभद्रावसरो नायं प्रश्नव्याकरणे तव ।
विश्राम्यति परिश्रान्तः कायशान्त्यै तथागतः ॥ ४३ ।

न चिन्तयत्यवसरं सर्व्वथैव यथा तथा ।
परव्ययानभिज्ञोऽयं स्वार्थमर्थयते जनः ॥ ४४ ॥

देशं कालमविज्ञाय याति यः सहसार्थिताम् ।
स समाहित मुत्सृज्य लज्जामादाय गच्छति ॥ ४५ ॥

རྒྱལ་བའི་སྐུ་ནི་ཞི་བའི་ཆོ་ན་སྤྲོན་པ་འདི་དག་ཀྱང་།
ཡལ་འདབ་འཁྲི་ཤིང་རབ་ཏུ་ཉལ་ཞིང་ངེས་པ་མི་གསོ་ལ།
ཆུ་ཀླུང་དག་ནི་རྣམ་པར་དྲུད་ཅིང་མགྲོགས་པ་བཟང་ནས་བགྲོད།
རླུང་ཡང་འཕྲལ་ལ་རབ་ཏུ་གསོ་ཞིང་བགྲོད་མ་ཡིན།། 46

དེ་ལྟར་ཀུན་དགའ་བོ་ཡིས་ནི། འབད་པས་ཡང་དང་ཡང་དུ་བཟློག།
རི་བ་ཉམས་པས་རབ་འཁྲུགས་པ། རབ་བཟང་གིས་ནི་དེ་ལ་སྨྲས།། 47

གཟིར་བ་ཡིས་ནི་སྐབས་མི་ཤེས། སྨྲོང་ལ་དང་ཞིང་བརྩེ་བར་མཛོད།
རྒྱལ་བ་ཉིད་སླ་རབ་ཏུ་སྟོན། ཟུབ་པོ་འདི་ལྟ་ཡོངས་མ་མཛོད།། 48

གྲིབ་བསིལ་དག་ལ་ཉེ་བར་འཁོད་ཅིང་བསིལ་པས་རབ་དགའི་སྟོན་གྲོབ་གྱུར་པ།
རྟག་ཏུ་གསར་པ་གསར་པའི་ལམ་འགྲོད་འཛོགས་ཤིང་འབྲས
བུ་འཛིན་པས་གཟིར་པའི་ཤིང་།
བརྟེན་པ་དག་ལ་མཆེན་མ་ཤིན་སློང་བ་ཀུན་གྱི་གཞི་ནི་ཉིད་སླར་གྱུར་པ་ཡི།
ལོ་མ་དག་ནི་བཅོམ་དང་འཀྲུགས་དང་རབ་ཏུ་རྡངས་པའི་ཉོན་མོངས
འཕྲེང་བ་སུ་ཡིས་ཤེས།། 49

དེ་ལྟར་འབད་པས་རབ་བཟང་ངེས། ཡང་དང་ཡང་དུ་ཞུས་གྱུར་ཀྱང་།
དགག་པ་རྒྱ་ཡི་ཀུན་དགའ་བོས། དེ་ནི་ཀུན་དགའ་མེད་པར་བསྐྱབས།། 50

བཅོམ་ལྡན་ཀུན་མཁྱེན་གཟིམས་མལ་དུ། ལྷ་ཡི་གནས་ལས་མངོན་ཕྱོགས་ཏེ།
རབ་བཟང་ནང་དུ་ཐོང་ཞིག་ཅེས། ཀུན་དགའ་བོ་ལ་གསུང་ཆེར་གསུངས།། 51

वेगं विहाय विनताः सरितः प्रयान्ति
वान्ति प्रसह्य चतुरं न तथा समीराः ।
एतेऽपि नैव तनुसंश्रमने जिनस्य
सन्तप्तपल्लवलतातरव श्चलन्ति ॥ ४६ ॥

आनन्देनेति यत्नेन वार्य्यमाणः पुनः पुनः ।
आशाभङ्गसमुद्भ्रान्तः सुभद्र स्त मभाषत ॥ ४७ ॥

जानाम्यवसरं नार्त्तः प्रसीद दययार्थिनः ।
सुलभं दर्शय जिनं मा मैवं भव निष्ठुरः ॥ ४८ ॥

छायायामुपविश्य शीतलतया लब्धप्रमोदोत्सवै-
रारुह्यात्तफलैः सदा नवनवैः संपीडितस्याध्वगैः ।
जानात्याश्रितवत्सलस्य सुलभाधारस्य सर्व्वार्थिना
शाखाभञ्जनमोटनप्रसरणक्लेशावलीं कस्तरोः ॥ ४९ ॥

इति यत्नात् सुभद्रेण याचितोऽपि पुनः पुनः ।
तं निरानन्दमानन्दः प्रतिषेधं गते व्यधात् ॥ ५० ॥

भगवानपि सर्व्वज्ञः शय्यां प्राप्य सुरालयात् ।
उच्चैरानन्दमवदत् सुभद्रः प्रविशत्विति ॥ ५१ ॥

འཇུག་པ་ཐོབ་སྟེ་ནོར་མེད་ཀྱིས། གཏེར་བཞིན་བདེ་གཤེགས་མཐོང་གྱུར་ནས།
རབ་བཟང་གདོང་ནི་མཆི་མ་དང་། བཅས་པས་ཕྱག་འཚལ་དེར་གསོལ་པ།། 52

བཅོམ་ལྡན་དེ་རིང་འཇིག་རྟེན་ནི། སྐལ་བས་དབུལ་བ་ཉིད་འདི་ཅི།
དེ་རིང་ཁྱོད་ཀྱིས་བཏང་གྱུར་པ། སྣང་མེད་དག་གི་འགྲོ་བ་ནི།། 53

བཤེས་གཉེན་ཁྱོད་དང་བྲལ་བ་ན། སྲུ་ཡི་ཡི་ཞེས་སྣང་བ་ཡིས།
འགྲོ་བའི་པདྨ་མོངས་པ་ཡི། གཉིད་ཀྱི་རྒྱ་རྣམ་རྒྱས་བྱེད་འགྱུར།། 54

མཐའ་དག་འགྲོལ་རྒྱུད་མེད་དུ། ཕན་པ་དག་ནི་རབ་མཛད་ནས།
ཀུན་མཁྱེན་ཉིད་པ་སླ་བ་ཁྱོད། བདག་ལ་ཉིད་དཀའ་ཇི་ལྟར་གྱུར།། 55

ཅེས་པ་དེ་ཡིས་གསུས་པས་གསོལ། དེ་ལ་བཅོམ་ལྡན་འདས་ལྡན་ཞིང་།
བཞིན་གྱི་ཚ་སྐྱེས་གཟིངས་བསྟོད་དེ། རབ་དངས་མཛེས་པས་བཀའ་སྩལ་པ།། 56

མཉེན་གཤིན་དག་ཏུ་མི་རྟག་ཉིད། འདི་ཁྱོད་རིག་པ་མིན་ནམ་ཅི།
འདུ་བྱེད་ཐམས་ཅད་སྐད་ཅིག་ལ། ལུས་ཀྱི་གདོན་ནི་སྲུ་ཞིག་འཛིན།། 57

གང་དག་དག་ཏུ་ཉིད་བྱེད་འཁོར་བས་རབ་བརླམས་ཤིའི།
མཚན་མོ་བཀྲ་བའི་ཉིད་པར་རིང་དུ་རབ་འགྲོ་བ།
མི་ཡི་འཚོ་བ་རྣམས་ཀྱི་དགེ་བ་འདི་དག་ནི།
རྒྱ་ཆེ་དུས་ཀྱི་འཁོར་ལོ་ལྷུང་བས་གཅོད་པ་ཉིད།། 58

लब्धप्रवेशः सुगतं दृष्ट्वा निधिमिवाधनः ।
जगाद साश्रुवदनः सुभद्रः प्रणिपत्य तम् ॥ ५२ ॥

भगवन् भुवनस्यास्य केयं भाग्यदरिद्रता ।
संत्यक्तस्याद्य भवता निरालोकस्य का गतिः ॥ ५३ ॥

को नाम त्वां विना मिथ्यं ज्ञानालोकैः करिष्यति ।
मोहनिद्रासमुद्रस्य जगत्पद्मस्य बोधनम् ॥ ५४ ॥

ज्ञात्वा समस्तजगतामुपकारमकारणम् ।
प्रयासि सर्व्वसुलभः कथं दुर्लभतां मम ॥ ५५ ॥

इत्युक्तः प्रणयात्तेन समुन्नाम्य मुखाम्बुजम् ।
प्रसन्नकान्ति भगवान् सस्मित स्स सभाषत ॥ ५६ ॥

इमां यस्य न वेत्सि त्वं चिन्त्यां नित्यामनित्यताम् ।
क्षणिकाः सर्व्वसंस्काराः कोऽयं देहग्रहाग्रहः ॥ ५७ ॥

दूरं प्रयान्ति दिनकृद्भ्रमनिर्गतानि
यानि स्मृताग्रवसितानि सदा दिनानि ।
एतानि तानि निपतत्पृथुकालचक्र-
संक्रान्तितानि शकलानि गतोपितानाम् ॥५८॥

ཟི་འདི་སྐྱིལ་འཁྱུར་རྒྱ་གཏེར་འཛིང་ནི་མཆོག་ཏུ་བསྐྱས།
རབ་སྐྲིས་འབྱུང་པོ་དང་བཅས་སྲིད་པའི་ལམ་རབ་འཛིག།
ཟི་དགས་སླས་མིག་ལྷུར་གསོ་སྐྱིང་པོ་མེད་འཁོར་བར།
མང་དུ་ཡོངས་འཁྲིས་ལུས་ཀྱི་ཚོགས་ནི་བདག་གནས་མེད།། 59

ཞེས་པ་གསུངས་ནས་བཅོམ་ལྡན་གྱིས། རབ་ཏུ་ཞི་སྐད་རབ་བཟང་ལ།
བདེན་པའི་ལམ་ནི་གསལ་བའི་གཏམ། རབ་དང་ཀུན་དགའ་ལྡན་པར་མཛད།། 60

དཀྲིག་བ་གསུམ་ངང་རིལ་བའི་ཚོགས། ལམ་འགྲོན་གྱིས་ནི་ཁྲིར་བཞིན་བཏང་།
སྟོན་པའི་བཀའ་ལས་རབ་བྱུང་ངོ། དེ་ནས་རབ་བཟང་དག་གིས་བླངས།། 61

དེ་ནས་ཉོན་མོངས་ཀུན་བཅོམ་པ། དགྲ་བཅོམ་གནས་ནི་ཐོབ་གྱུར་ནས།
བསམས་པ་ཀྱི་ན་བདག་གི་ནི། སློབ་མ་ཉིད་འདི་ངོས་པ་མིན།། 62

བདག་གི་མདུན་དུ་བཅོམ་ལྡན་འདས། རྒྱ་ངན་འདའ་བ་ཟི་ཧྲར་བལྟ།
དེ་ནས་སྤྲོར་ནས་ལུས་བཏང་ནས། བདག་ནི་ངང་གི་གནས་དག་བསྐྱེད།། 63

ཞེས་བསམས་ཉིད་བརྡལ་ཟླ་དག་གི། བསྟེད་པ་དེ་ཡི་དལ་བྱ་ཡིས།
གཏིངས་ཅན་ཤུད་པ་དོར་བ་ཧྲར། ཡོངས་སུ་ཀྱུ་ངན་འདས་པ་ཐོབ།། 64

དེ་ནས་དེ་ཡི་ལུས་སྦྱོང་བ། དགེ་སློང་རྣམས་དང་བྱ་རྡིགས་དག།
སྤུ་མི་ཚང་སྒྲོ་དང་ཛ་ཏི་ས། རབ་བར་ཆེད་པ་སང་དག་སྐྲེས།། 65

दलन्त्येते शैला जलधिवलयः शुष्यति परम्
सहोद्भूते भूते भुवनसरणिः भ्रश्यतितराम् ।
असारे संसारे चकितहरिणीलोचनचले
चिरस्थायी नायं बहुपरिचयः कायनिचयः ॥ ५९ ॥

अभिधायेति भगवान् सुभद्रस्य प्रशान्तये ।
प्रसादानन्दिनीं चक्रे व्यक्तसत्यपथा कथाम् ॥ ६० ॥

त्रिदण्डकुण्डी सम्भारं त्यक्त्वा भारमिवाध्वगः ।
प्रव्रज्यां शासने शास्तुः सुभद्रोऽप्याददे ततः ॥ ६१ ॥

अर्हत्पदमथासाद्य स सर्व्वक्लेशसंक्षयात् ।
अचिन्तयदहो नेयमुचिता शिष्यता मम ॥ ६२ ॥

पश्यामि परिनिर्व्वाणमग्रे भगवतः कथम् ।
तस्मात् पूर्व्वमहं देहं विहाय स्वपदं भजे ॥ ६३ ॥

इति सञ्चिन्त्य स शनैः पञ्चाधिष्ठानसंश्रयः ।
फणिनिर्मोककलया परिनिर्वृतिमाप्तवान् ॥ ६४ ॥

तस्याथ देहसत्कारे भिक्षूणां सह तीर्थिकैः ।
कस्य सब्रह्मचारीति विवादः समजायत ॥ ६५ ॥

དེ་ནས་ལྷ་ཕྱོགས་བྱེད་རྣམས་ཀྱིས། དེ་ཡི་སྐྱབ་བྱེད་ཚོག་ལ།
ཁྲོགས་ཁྱེར་ན་ཉུས་སོང་བའི་ཚེ། དགེ་སློང་ཚོགས་ཀུན་དག་གིས་བསྐྱབས॥ 66

དེ་ནས་དེ་ཡི་གདུང་གི་ཚོགས། མཆོད་རྟེན་བྱས་ནས་དགེ་སློང་གི།
སྨོན་ལམ་སྔ་ངན་འདའ་བ་ཡི། རྒྱ་མཚན་བདེ་བར་བཞེགས་ལ་དྲིས॥ 67

དེ་དག་ལ་ནི་དེས་གསུངས་པ། བཱ་རཱ་ཎ་སིར་སྔོན་བྲམ་ཟེ།
ཐུ་ངན་མེད་དེ་སྟོན་པ་ནི། འོད་སྲུངས་ཕྲོག་མཚུངས་གྲོགས་སུ་གྱུར॥ 68

མཐའ་ཡི་མལ་སྟན་ལ་གནས་པ། དེ་ལས་དེ་ཡིས་འདུལ་བའི་ཆོས།
ལྷ་ཡིས་མཐོང་བར་བྱས་ཐོབ་ནས། བསྒྲགས་པར་འོས་པའི་དགྲ་བཅོམ་ཐོབ॥ 69

གུས་པའི་ངང་ཚུལ་དེ་ཡི་ལུས། རང་གི་བླ་མའི་མདུང་དུ་བདང་།
དེ་ནས་དེར་ནི་ལྷ་ཡིས་དེར། མཐོང་ནས་སྨོན་ལམ་རབ་དུ་བཏབ॥ 70

ཇི་ལྟར་ལེགས་བྱས་ལྡན་པ་འདི། འོད་སྲུངས་སྟོན་དུ་ཡོངས་འདས་པ།
དེ་བཞིན་བདག་ཀྱང་བླ་མའི་མཐར། སྟོན་དུ་འགྲུབ་པོར་གྱུར་ཅིག॥ 71

ལྷ་དེ་རབ་བཟང་འདི་ཉིད་དེ། རྣམ་པར་དག་པའི་སྨོན་ལམ་དང་།
དད་པ་དེ་ཡིས་ལེགས་བྱས་པ། བདག་གི་མདུན་དུ་ཞུས་དག་བཅང་॥ 72

སྟོན་པ་ལོག་པར་དད་སེལ་གྱིས། མཐའ་ཡི་གཟིམས་མལ་དག་ལ་སྟོན།
ལྷ་དེ་རང་གིས་ཁྲིད་གྱུར་པའི། ཐུབ་པ་བརྒྱ་ཐྲག་ལྷ་དག་ནི॥ 73

तस्याथ शिबिकां वोढुमशक्तेषु क्रियाविधौ ।
तीर्थिकेषु प्रयातेषु सर्व्वभिक्षुगणोऽभ्यधात् ॥ ६६ ॥

शरीरनिचये स्तूपं कृत्वा तस्याथ भिक्षवः ।
पप्रच्छुः सुगतं पूर्व्वं परिनिर्व्वाणकारणम् ॥ ६७ ॥

स तानुवाच विप्रोऽसौ वाराणस्यामभूत् पुरा ।
अशोकः काश्यपाख्यस्य शास्तुः प्राणसमः सुहृत् ॥ ६८ ॥

स तस्माद्धर्म्मविनयं पर्य्यन्तशयनस्थितेः ।
देवताप्रापितं प्राप्य श्लाघ्यमर्हत्त्वमाप्तवान् ॥ ६९ ॥

स भक्तिशीलः स्वगुरोरग्रे विग्रहमत्यजत् ।
तं दृष्ट्वा देवता तत्र प्रणिधानमथाकरोत् ॥ ७० ॥

यथायं काश्यपस्याग्रे सुकृती परिनिर्वृतः ।
तथाहमपि भूयासं गुरोरग्रेऽग्रगामिनी ॥ ७१ ॥

सा देवता सुभद्रोऽयं ममाग्रे त्यक्तविग्रहः ।
तेन श्रद्धाविशुद्धेन प्रणिधानेन सत्कृतः ॥ ७२ ॥

ककुत्सन्दस्य शास्तुश्च पश्चिमे शयने पुरा ।
प्राप्तार्हत्पदमालोक्य मुनीनां शतपञ्चकम् ॥ ७३ ॥

དགྲ་བཅོམ་ཉིས་ཐོབ་གྲུབ་པ་ཡིས། སྔོན་དུ་ལུས་བདང་མཐོང་གྱུར་ནས།
ཉམས་པ་དེ་ལྟའི་སྤྱོད་ལམ་གྱིས། དེ་ཉིད་རབ་བཟང་ཉིད་དུ་གྱུར།། 74

ལུས་ལ་རང་བཞིན་གྱིས་སྐྱེས་པ། མཐུར་སྦུག་ཉེ་བའི་གདུང་བ་འདི།
བཟོད་པར་བྱེད་ཅིང་བདག་གིས་དེ། གདུང་བ་མེད་པའི་གནས་སྦུབ་གོར།། 75

དེ་ནི་མི་བདག་ཚངས་བྱིན་དང་། བདག་ཀྱང་རྟར་གྱུར་ཐེ་ཚོམ་ལ།
བདག་ནི་རྒྱ་མ་རྣལ་ནས་ཀྱང་། དེ་ནི་དགྲ་ཡིས་བཅོམ་པ་བསྒྲལ།། 76

ཀ་ཏུ་ཀུབ་ཛའི་ནགས་སུ་སྤྱོན། ང་ནི་རི་དགས་ཁྱུ་བདག་གྱུར།
རབ་བཟང་ཁྱུ་ཡི་ནང་ནས་ནི། བདག་གི་རྗེས་འབྲང་རི་དགས་གྱུར།། 77

ནགས་སུ་ས་བདག་ཀ་ཧོ་ནི། རྔོན་ལ་འདུས་པས་བཀག་གྱུར་དེ།
ཆུ་ཀླུང་ངོགས་སུ་རི་དགས་རྣམས། སྡུག་ཅིང་དགའ་བ་མེད་པར་གྱུར།། 78

དེ་ནས་ཆུ་ཀླུང་ནང་དུ་ནི། གཡོ་མེད་བདག་གིས་རབ་དུ་བབས།
བདག་གི་རྒྱབ་ཏུ་ཀང་བཀོད་པས། རི་དགས་འཇིགས་པ་དེ་དག་བསྒྲལ།། 79

དེ་དག་སྨིག་པ་བཀོད་ནས་བདག། ཉམས་ཞིང་འཆི་བ་འདོར་གྱུར་ཚེ།
རི་དགས་དེ་ཉིད་གཅིག་བུ་ནི། དེ་ཚེ་རྒྱལ་ཞིང་འོངས་པར་གྱུར།། 80

སྡུག་པས་ཉེན་པ་དེ་དག་གིས། གདུང་བ་བཟོད་དཀའ་བརྟགས་བྱས་ཏེ།
ཕྱུར་བར་སྐྱིང་རྗེས་ཡང་དག་བསྒྲལ། འཇུག་ངོགས་རེར་ནི་ཤི་བར་གྱུར།། 81

स्वयं देवतयानीतं भक्त्याग्रे त्यक्तविग्रहम् ।
तद्विधप्रणिधानेन सैव याता सुभद्रताम् ॥ ७४ ॥

देहे स्वभावजामेतां पर्यन्तायतनां व्यथाम् ।
मया प्रसह्यमानेन निर्व्यथः प्रापितः पदम् ॥ ७५ ॥

ब्रह्मदत्तो नृपः सोऽभूद्धमस्यस्य संशये ।
स मया शत्रुविचस्तस्छिन्नान्त्रेणापि तारितः ॥ ७६ ॥

कान्यकुब्जवने पूर्वमभवं मृगयूथपः ।
अभूत् सुभद्रश्च मृगो यूथमध्ये मृगानुगः ॥ ७७ ॥

मृगयार्तेन संरुद्धे वने कर्णेन भूभुजा ।
त्रस्तानां तटिनीतीरे मृगाणां नागतिर्भवेत् ॥ ७८ ॥,

अवतीर्य्य सरिन्मध्ये निश्चलेन मया ततः ।
मत्पृष्ठन्यस्तचरणास्ते भीतास्तारिता मृगाः ॥ ७९ ॥

तत्खुराघातदलिते याते मयि मुमूर्षुताम् ।
एकः स एव हरिणः स्रवन्नेवं तदागवान् ॥ ८० ॥

तमहं घासतरलं व्यथां संस्तभ्य दुःसहाम् ।
तूर्णं सन्तार्य्य कारुण्यात् पुलिने निधनं गतः ॥ ८१ ॥

དེ་ཉིད་རབ་བཟང་དེ་རིང་ཡང་། གདུང་བ་དང་བཅས་བདག་གིས་བསྒྲལ།
ཅེས་གསུངས་བཅོམ་ལྡན་ཞི་བ་ལ། མངོན་ཕྱོགས་མི་གསུང་ཉིད་ལ་བརྟེན།། 82

དགེ་སློང་རྣམས་ཀྱི་རབ་དགའ་ཡང་། དགེ་བ་ཐོབ་པའི་རྒྱུ་མཚན་གྱིས།
གུས་པས་མཉེན་གཞིན་ཀུན་མཁྱེན་གྱིས། དལ་བུ་ཡིས་ནི་རབ་ཏུ་གསུངས།། 83

སྔོན་པ་འོད་སྲུངས་དག་གི་ནི། དགེ་བསྙེན་བློ་བཟང་ཞེས་བྱ་བ།
དེ་ཡི་དྲིན་གྱིས་བསླབ་གནས་ནི། ཡོངས་རྫོགས་ཐོབ་ཅིང་བློ་གནས་གྱུར།། 84

དེ་ཡི་དྲི་ཟའི་ཚོགས་ཀྱི་མཆོག། གླུ་དབྱངས་མཁས་པ་མཐོང་གྱུར་ནས།
དྲི་ཟའི་བདག་པོ་ཉིད་ཀྱི་ནི། ཆེད་དུ་སྨོན་ལམ་རབ་ཏུ་བསྒྲུབས།། 85

དེ་ནི་སྨོན་ལམ་དེ་ཉིད་ཀྱིས། རབ་དགའ་ཉིད་དུ་ཆེ་བར་གྱུར།
བསླབ་པའི་གནས་ནི་ཡོངས་བཟུང་ནས། འདུལ་བའི་ཆོས་ནི་མང་དག་ཐོབ།། 86

རབ་བཟང་རབ་དགའ་འདི་དག་ནི། བདག་གིས་དགེ་བ་ལྡན་པར་བྱས།།
གཞན་གྱི་མངོན་འདོད་བྱས་པ་ལ། ཀུན་ཏུ་བདག་ནི་འདུང་བ་མེད།། 87

གྲོང་ཁྱེར་མཆོད་འོས་ཞེས་བྱ་བ། མཐོ་རིས་དག་དང་མཚུངས་པར་ནི།
མི་བདག་དཔལ་ལྡན་བརྒྱ་བྱིན་བཞིན། རྣམ་པར་རྒྱལ་བ་ཞེས་པ་བྱུང་།། 88

བསོད་ནམས་ལ་ནི་རབ་བཞུགས་དེའི། ཆོས་ལམ་རྗེས་སུ་འབྲང་བ་ཡི།
གྲོང་པ་མཐོ་རིས་བགྲོད་རྣམས་ཀྱིས། ལྷ་ཡི་ས་གཞི་ཁེངས་པར་གྱུར།། 89

स एव सव्यथेनाद्य सुभद्रस्तारितो मया ।
इत्युक्त्वा भगवान् मौन मालम्ब शमोन्मुखः ॥ ८२ ॥

भिक्षुभिः कुशलावाप्तौ सुप्रियस्यापि कारणम् ।
पृष्टः प्रोवाच सर्व्वज्ञः शनैः प्रणयिवत्सलः ॥ ८३ ॥

काश्यपस्य सुधीर्नाम शास्तुरासीदुपासकः ।
तत्प्रसादाप्तपर्य्याप्तशिक्षापदप्रसन्नधीः ॥ ८४ ॥

स दृष्ट्वा गीतिकुशलं गान्धर्व्विकगणोत्तमम् ।
प्रणिधानं प्रविदधे गन्धर्व्वाधिपतिं प्रति ॥ ८५ ॥

स तेन प्रणिधानेन सुप्रियत्वमुपागतः ।
संप्राप्तधर्म्मविनयः शिक्षापदपरिग्रहात् ॥ ८६ ॥

सुभद्रसुप्रियावेतौ कृतौ कुशलिनौ मया ।
पराभिमतकृत्येषु निर्व्यथाः सर्व्वथा वयम् ॥ ८७ ॥

अजितोदयसंज्ञेऽभून्नगरे स्वर्गसन्निभे ।
शतक्रतुरिव श्रीमान् विजयन्ताभिधो नृपः ॥ ८८ ॥

तस्य पुण्यप्रवृत्तस्य धर्म्यमार्गानुयायिभिः ।
व्रजद्भिस्त्रिदिवं पौरैः पूरिताः सुरभूमयः ॥ ८९ ॥

དེ་ཉིད་རབ་བཟང་དེ་རིང་ཡང་། གདུང་བ་དང་བཅས་བདག་གིས་བསྐུལ།
ཅེས་གསུངས་བཅོམ་ལྡན་ཞི་བ་ལ། མངོན་ཕྱོགས་མི་གསུང་ཉིད་ལ་བརྟེན།། 82

དགེ་སློང་རྣམས་ཀྱི་རབ་དགའ་ཡང་། དགེ་བ་ཐོབ་པའི་རྒྱུ་མཚན་གྱིས།
གུས་པས་མཉེན་ག་ཤིར་ཀུན་མཁྱེན་གྱིས། དལ་བུ་ཡིས་ནི་རབ་ཏུ་གསུངས།། 83

སྟོན་པ་འོད་སྲུངས་དག་གི་ནི། དགེ་བསྙེན་བློ་བཟང་ཞེས་བྱ་བ།
དེ་ཡི་དྲིན་གྱིས་བསླབ་གནས་ནི། ཡོངས་རྫོགས་ཐོབ་ཅིང་བློ་གདུས་གྱུར།། 84

དེ་ཡི་དྲི་ཟའི་ཚོགས་ཀྱི་མཆོག། གླུ་དབྱངས་མཁས་པ་མཐོང་གྱུར་ནས།
དྲི་ཟའི་བདག་པོ་ཉིད་ཀྱི་ནི། ཆེད་དུ་སྨོན་ལམ་རབ་ཏུ་བསྒྲུབས།། 85

དེ་ནི་སྨོན་ལམ་དེ་ཉིད་ཀྱིས། རབ་དགའ་ཉིད་དུ་ཉེ་བར་གྱུར།
བསླབ་པའི་གནས་ནི་ཡོངས་བཟུང་ནས། འདུལ་བའི་ཆོས་ནི་མང་དག་ཐོབ།། 86

རབ་བཟང་རབ་དགའ་འདི་དག་ནི། བདག་གིས་དགེ་བ་ལྡན་པར་བྱས།།
གཞན་གྱི་མངོན་འདོར་བྱས་པ་ལ། ཀུན་དུ་བདག་ནི་གདུང་བ་མེད།། 87

གྲོང་ཁྱེར་མཆོད་འོས་ཞེས་བྱ་བ། མཐོ་རིས་དག་དང་མཚུངས་པར་ནི།
མི་བདག་དཔལ་ལྡན་བརྒྱ་བྱིན་བཞིན། རྣམ་པར་རྒྱལ་བ་ཞེས་པ་བྱུང་།། 88

བསོད་ནམས་ལ་ནི་རབ་བཞུགས་དེའི། ཆོས་ལམ་རྗེས་སུ་འབྲང་བ་ཡི།
གྲོང་པ་མཐོ་རིས་བགྲོད་རྣམས་ཀྱིས། ལྷ་ཡི་ས་གཞི་ཁྱེངས་པར་གྱུར།། 89

स एव सव्ययेनाद्य सुभद्रस्तारितो मया ।
इत्युक्त्वा भगवान् मौन मालम्ब्य शमोन्मुखः ॥ ८२ ॥

भिक्षुभिः कुशलावाप्तौ सुप्रियस्यापि कारणम् ।
पृष्टः प्रोवाच सर्व्वज्ञः शनैः प्रणयिवत्सलः ॥ ८३ ॥

काश्यपस्य सुधीर्नाम शास्तुरासीदुपासकः ।
तत्प्रसादाप्तपर्य्याप्तशिक्षापदप्रसन्नधीः ॥ ८४ ॥

स दृष्ट्वा गीतिकुशलं गान्धर्व्विकगणोत्तमम् ।
प्रणिधानं प्रविदधे गन्धर्व्वाधिपतिं प्रति ॥ ८५ ॥

स तेन प्रणिधानेन सुप्रियत्वमुपागतः ।
संप्राप्तधर्म्मविनयः शिक्षापदपरिग्रहात् ॥ ८६ ॥

सुभद्रसुप्रियावेतौ कृतौ कुशलिनौ मया ।
पराभिमतकृत्येषु निर्व्यथाः सर्व्वथा वयम् ॥ ८७ ॥

अजितोदयसंज्ञेऽभून्नगरे स्वर्गसन्निभे ।
शतक्रतुरिव श्रीमान् विजयन्ताभिधो नृपः ॥ ८८ ॥

तस्य पुण्यप्रवृत्तस्य धर्म्यमार्गानुयायिभिः ।
व्रजद्भिस्त्रिदिवं पौरैः पूरिताः सुरभूमयः ॥ ८९ ॥

རྒྱལ་པོ་དེ་ཡི་བསོད་ནམས་མཐུས། མི་ཡི་མཐོ་རིས་ཀུན་གང་བ།
མཐོང་ནས་ལྷ་ཡི་དབང་པོ་ཡིས། སྙིང་སྟོབས་ཤེས་འདོད་སྦྱོར་བ་བྱས།། 90

དེ་ནས་བརྒྱ་བྱིན་གྱིས་སྤྲུལ་པའི། སེམས་ཅན་གདུག་པས་ས་ཡི་བདག།
དེ་ལ་ལུས་ནི་བཅད་པ་ཡི། ཤ་དང་ཁྲག་དག་རབ་ཏུ་བླངས།། 91

མི་བདག་བློ་གྲོས་རྣམ་འགྱུར་མེད། དེ་ཡི་མདོད་འདོད་བྱས་པའི་ལྷག།
དེ་དག་རྣམས་ལ་བྱིན་ནས་ནི། བསམ་པ་ཆེན་པོས་སྨོན་ལམ་བཏབ།། 92

ལུས་ཀྱི་སྦྱིན་པའི་བསོད་ནམས་འདས། ལུས་ཅན་རྣམས་ནི་བསྐལ་པའི་སྐད།
བླ་མེད་ཡང་དག་རྫོགས་པ་ཡི། བྱང་ཆུབ་ཆེན་པོ་ཐོབ་པ་ཤོག།། 93

དེ་ནས་བརྒྱ་བྱིན་དེར་ཕྱོགས་སྨྲས། རྒྱལ་པོ་རབ་གདུང་ཁྱོད་ཀྱིས་ནི།
ལུས་ནི་རབ་ཏུ་བྱིན་པ་ལ། རྣམ་འགྱུར་བྱུང་ངམ་བདེན་པར་སྨྲོས།། 94

ཞེས་པ་ལྷ་ཡི་དབང་པོས་དྲིས། སྙིང་བ་རྫོགས་པས་རབ་བསྐྱེད་པ།
དགའ་བས་མིག་ནི་རབ་རྒྱས་པས། མི་ཡི་དབང་པོ་དེ་ལ་སྨྲས།། 95

གལ་ཏེ་བདག་ནི་གདུང་བ་ན། རྣམ་འགྱུར་མེད་ན་བདེན་པ་དེས།
བདག་གི་ལུས་འདི་ཟླ་བསོས་ཤིང་། མཛེས་ལྡན་རྣལ་དུ་གནས་གྱུར་ཅིག།། 96

ཅེས་པ་རབ་ཏུ་བརྗོད་ཙམ་གྱིས། དེ་ལུས་རབ་མཛེས་རྣལ་གནས་གྱུར།
སྦྱིན་དང་རྣམ་པར་ཐར་པ་ཡི། རྒྱུ་སྐར་བདག་པོའི་གཟུགས་བཞིན་ནོ།། 97

राज्ञः पुण्यानुभावेन स्वर्गमापूरितं नरैः ।
दृष्ट्वा युक्तिं चकारास्य सत्त्वं ज्ञातुं सुरेश्वरः ॥ ९० ॥

ततस्तन्निर्मिताः क्रूरसत्त्वास्तं पृथिवीपतिम् ।
मांसं शरीरनिष्कृत्तं रुधिरञ्च ययाचिरे ॥ ९१ ॥

निर्विकारमतिस्तेभ्यः स दत्त्वाभिमतं नृपः ।
अस्थिशेषं प्रविदधे प्रणिधानं महायशाः ॥ ९२ ॥

शरीरदानपुण्येन तारणाय शरीरिणाम् ।
एतेनानुत्तरां सम्यक्सम्बोधिं मह्य माप्नुयाम् ॥ ९३ ॥

ऊचे शक्रस्तमेत्याथ राजन् प्रर्व्यथितस्य ते ।
अपि देहप्रदानेऽभूद्विकारः सत्यमुच्यताम् ॥ ९४ ॥

इति पृष्टः सुरेन्द्रेण नरेन्द्रस्तमभाषत ।
अर्थिसंपूरणोद्भूतप्रहर्षोत्फुल्ललोचनः ॥ ९५ ॥

व्यथायां निर्विकारोऽहं यदि सत्येन तेन ते ।
संरूढव्रणसच्छायः स्वस्थ एवास्तु विग्रहः ॥ ९६ ॥

इत्युदीरितमात्रेण कान्तं स्वस्थमभूद्वपुः ।
तस्य मेघविनिर्मुक्तं विम्बं तारापतेरिव ॥ ९७ ॥

མི་བདག་ནམ་རྒྱལ་དེ་ཉིད་ང་། གཞན་གྱི་དོན་ལ་གདུང་བ་མེད།
ཅེས་པ་བརྗོད་ནས་བཅོམ་ལྡན་འདས། བསམ་གཏན་ལ་ཆགས་སྤྱན་ལྡན་འགྱུར།། 98

འཕྲལ་ལ་རི་བོ་བསྐྱོད་པས་བསྒྲུངས་པའི་ཉོན་མོངས་གཟེར་ན་དེ་དང་དེ།
ལྷ་ཚོགས་ཆེད་དུ་བདུད་རྩིའི་ཆུ་གཏེར་བསམ་པ་ཆེན་པོས་བཟོད་པར་བྱེད།
དྲི་མེད་ཡིད་ལྡན་ལུས་ནི་གཏོད་པ་དང་བཅས་ཚེ་ཡང་ནམ་འགྱུར་མེད།
གཞན་ཕན་བསྒྲུབ་པར་ཞེས་པ་རྣམས་ལ་གདུང་བ་དག་ཀྱང་བདེ་བར་སྤྱོད།། 99

ཅེས་པ་དགེ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་
པ་དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་རབ་བཟང་གི་རྟོགས་པ་
བརྗོད་པའི་ཡལ་འདབ་སྟེ་བརྒྱད་ཅུ་པའོ།།

विजयन्तो नृपः सोऽहं परकायेषु निर्व्ययः ।
इत्युक्त्वा भगवान् ध्याननिलीननयनोऽभवत् ॥ ९८ ॥

अचलचलनैर्मैन्यक्लेशच्छटा ममृताम्बुधिः
सुरगणकृते तां तां सेहे प्रसह्य महाशयः ।
विमलमनसां कायापायक्षणेऽप्यविकारिणाम्
परहितविधौ सन्नद्धानां व्यथापि सुखायते ॥ ९९ ॥

इति क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
सुभद्रावदानमशीतितमः पल्लवः ॥ ० ॥

ཡལ་འདབ་བརྒྱད་ཅུ་རྩ་གཅིག།

ལེགས་སྨོས་ཞིང་ལ་རབ་ཅུང་གང་བཏབ་དང་།
བྱས་ཤེས་དག་ལ་ཕན་པ་གང་བྱས་དང་།
ཡོན་ཏན་དག་གིས་མཐོ་ལ་གང་ཕྱིན་པ།
དེ་ནི་ལོ་མ་སྟོང་ཕྲག་འཕེལ་བར་འགྱུར།། 1

ལེགས་ལྡན་གཉན་ཡོད་རྒྱལ་བྱེད་ཀྱི། ཚལ་དུ་བཅོམ་ལྡན་རྒྱལ་བས་སྤྱོད།
གཏམ་གྱི་ཞར་ལ་ཉེར་འདུས་པའི། དགེ་སློང་ཚོགས་ལ་བཀའ་སྩལ་བ།། 2

གང་ཞིག་རང་གིས་སྨྲར་འོས་པ། དེ་དག་ཐམས་ཅད་འབྲས་བུ་བྲལ།
འཇིག་རྟེན་དུ་ནི་དཔྲ་བཅོས་ལ། གང་ཕྱུལ་དེ་ཉིད་འབྲས་བུར་ལྡན།། 3

དམ་པའི་སྟོད་ལ་ཡོན་ཉིད་ཀྱིས། ཡོན་ནི་རབ་ཏུ་ཕྱུལ་བ་དག།
དང་པའི་གྲོགས་བཞིན་མི་ཟད་པས། ཡོད་དར་གྲངས་མེད་ལྡར་པར་གྱུར།། 4

གྲོང་ཁྱེར་པ་ཊ་ལི་པུ་ཏྲའི། ཚོང་པ་ཙ་ནྡན་ནོར་གཉེར་སྤྱོར།
གཟིངས་ཆེན་དག་ལ་ཞོན་ནས་ནི། ཙཾ་ནྡན་གླིང་དུ་ཕྱིན་པར་གྱུར།། 5

དེ་ནས་ཙནྡན་ས་མཆོག་སོགས། གླིང་ནས་དཀའ་བས་དེ་དག་ཉམས།
དེ་ལས་ཕྱིར་ནི་ལོག་གྱུར་ཏེ། ཆུ་གཏེར་ཆེན་པོའི་དབུས་སུ་ཕྱིན།། 6

एकाशीतितमः पल्लवः ।

छेत्ते सुक्षेत्रेऽल्पतरं यदुप्तं
क्षतं क्षतघ्नस्य हिताय यच्च ।
समर्पितं यच्च गुणोन्नताय
शाखासहस्रैस्तदुपैति वृद्धिम् ॥ १ ॥

श्रावस्त्यां भगवान् भव्ये पुरा जेतवने जिनः ।
कथाप्रबन्धोपगतं भिक्षुसङ्घ मभाषत ॥ २ ॥

विफलं सर्व्वमेवैतत् स्वभोगाय यदर्ज्यते ।
तदेव सफलं लोके यत्समर्पितमर्हते ॥ ३ ॥

दक्षिणा दक्षिणतया सत्पात्रप्रतिपादिता ।
असङ्ख्यगुणतामेति सत्सङ्गतिरिवाक्षया ॥ ४ ॥

पुरा पाटलिपुत्रीया वणिज श्चन्दनार्थिनः ।
महाप्रवहणारूढा श्चन्दनद्वीप माययुः ॥ ५ ॥

गोशीर्षचन्दनचयं समादाय ततस्ततः ।
हृष्टाः प्रतिनिवृत्तास्ते प्रापुर्मध्यं महोदधेः ॥ ६ ॥

རྒྱ་ཆེ་དུས་མིན་རླུང་འཚུབ་ཀྱིས། །བསྐྱོད་པའི་བ་རླབས་སྦྱོར་བས་ཀྱིས་དེར། །
དུས་ཀྱི་རྫི་དགའ་གསོ་བ་ཡིས། །གཟིངས་ནི་བརླམས་པ་མེད་པར་གྱུར།། 7

སྐྱོབ་པ་ནོར་གཉེར་ཚོང་པའི་ཚོགས། །ལྷ་ལ་བསྟོད་པ་བྱེད་པའི་ཚེ། །
ནོར་བསྲུང་ཡིད་ལ་རེ་བ་དང་། །ལྷན་ཅིག་གཟིངས་ནི་ཞིག་པར་གྱུར།། 8

མི་བཟང་སྒྲོག་པ་ཐེ་ཚོམ་དེར། །ནོར་མཐུན་འདྲེན་པ་བསོད་ནམས་སྐྱེ། །
ཞེས་པ་འདར་བ་དང་བཅས་པས། །ཡོངས་སུ་བསྐྱོབ་པ་རབ་ཏུ་བསམས།། 9

བདག་གི་ཁྲིམས་དང་ཉེ་བ་ན། །དགེ་བསྙེན་ཆོས་ཀྱི་བྱང་ཆུབ་ཡོད། །
དེ་ནི་ཉེར་མོས་དུས་དག་ཏུ། །སྨོན་པ་རྒྱ་ཡི་མཆོག་ཉིད་བསྟོད།། 10

ཅེས་པ་ཡིད་ཀྱིས་རབ་བསམས་ནས། །དེ་ཉིད་ལ་ནི་སྐྱབས་སོང་སྟེ། །
དེད་དཔོན་མཁས་པ་དང་བཅས་པས། །འཇིགས་ཤིང་ངལ་བས་ཉེར་ལྷའི་སྐྱབས།། 11

རྫོགས་པའི་སངས་རྒྱས་རྒྱ་ཡི་མཆོག། །དག་པ་ཡེ་ནི་དཔག་བསམ་ཤིང་། །
ཉོན་མོངས་ཅན་ཀུན་བདེ་མཛད་པ། །དགྲ་བཅོམ་ཆེ་ལ་ཕྱག་འཚལ་ལོ།། 12

ཞེས་པ་དེ་ཡིས་བརྗོད་པའི་ཚེ། །འཕྲུལ་ལ་རྒྱ་མཚོའི་ལྷ་འོངས་དེ། །
ནོར་མཐུན་གྲོག་ནི་སྐྱར་བྱུང་ཉམས། །ཚོང་གཉེར་ཀྱི་ནི་ངོགས་སུ་བསྒྲལ།། 13

འཇིགས་ཅན་དེ་ལས་གྲོལ་གྱུར་པ། །དེ་དག་རང་གི་ཡུལ་དུ་ཕྱིན། །
རྒྱ་ཡི་མཆོག་ལ་ཕྱག་བྱེད་པ། །དུས་ཀུན་དུ་ནི་ཆགས་པར་གྱུར།། 14

विपुलाकालवातालीवलितोर्म्मिवलैरभूत् ।
तत्र प्रवहणं कालदोलाकेलिविशृङ्खलम् ॥ ७ ॥

त्राणार्थिनि वणिक्चक्रे त्रिदशस्तोत्रकारिणि ।
अभज्यत प्रवहणं सहसार्थमनोरथम् ॥ ८ ॥

पुण्यसेनाभिधस्तत्र विषमे प्राणसंशये ।
अचिन्तयत् परित्राणं साकम्पः सार्थनायकः ॥ ९ ॥

अस्ति मद्देशनिकटे धर्म्मबोधिरुपासकः ।
हेतूत्तमं क्लेशकाले स्तौति शास्तारमेव सः ॥ १० ॥

इति सञ्चिन्त्य मनसा तत्रैव शरणं गतः ।
ऊचे सार्थपतिः सास्रः साध्वसायामगद्गदः ॥ ११ ॥

हेतूत्तमाय महते संबुद्धायार्हते नमः ।
कल्याणकल्पवृक्षाय सकलक्लेशशर्म्मणे ॥ १२ ॥

इत्युक्ते तेन सहसा समभ्येत्याब्धिदेवता ।
सार्थं प्रत्यागतप्राणं चिक्षेप जलधेस्तटे ॥ १३ ॥

तस्मान् महाभयान्मुक्ता स्ते स्वदेशमुपागताः ।
हेतूत्तमनमस्कारनिरताः सर्व्वदाभवन ॥ १४ ॥

གནས་སྐབས་དེར་ནི་སྨོན་པ་དག། རྒྱུ་ཡི་མཆོག་གི་སྐུ་ལ་ནི།
ལས་ཀྱི་ལྷག་མ་འགའ་ཡི་རིམས། དྲག་པོའི་གདུང་བ་གནས་པར་གྱུར།། 15

གང་དག་གཟིགས་པ་སྤྱོད་པའི་འཇིགས་པ་ཆེན་པོའི་སྨན་གྱིས་ནི།
འགྲོ་བ་ཐམས་ཅད་ལེགས་པར་བསོས་པ་ཉིད་ནི་བསྒྲུབས་མཛད་པ།
དེ་དག་གིས་ཀྱང་རང་ལས་འཕྲི་ཤིང་ཁྱད་པར་ཆགས་པའི།
ལྷག་མ་ལྷག་པར་གནས་ཤིང་ཆགས་པ་དག་ནི་བཟོད་མི་འགྱུར།། 16

དེ་ཡི་དྲག་པོར་གདུང་བ་ནི། ཞི་སྤྲོད་ཙནྡན་ས་མཆོག་དག།
རྒྱལ་པོ་ཟླ་བ་སྣང་ཞེས་པས། ཐམས་ཅད་དུ་ནི་བཙལ་བར་བརྩམས།། 17

ས་བདག་གིས་ནི་འབྲུམ་ཕྲག་བཞིས། དེད་དཔོན་དེ་ལ་དོན་དུ་གཉེར།
ཙནྡན་ས་མཆོག་པ་ལ་ནི། ཉིད་དཀའ་སྲིད་གཅིག་ཕྱིན་པ་གྱུར།། 18

དེད་དཔོན་རང་ཉིད་བདེན་རྟོགས་ཏེ། བྲན་པ་ཙམ་གྱིས་བཅན་མཛད་པ།
སྨོན་པའི་སྐུ་ལ་ཙནྡན་གྱིས། བྱུགས་པ་ཡིས་ནི་ཟུག་པ་བཅས།། 19

དོ་ཤལ་དང་ནི་ཁ་བའི་ཚོགས། ཟླ་བ་བསིལ་བ་དམན་བྱེད་པ།
གྲགས་པ་ལྷར་དཀར་ཙནྡན་དེས། རྒྱལ་པོ་ནུབ་ཏུ་གནས་པར་གྱུར།། 20

དེ་ཡིས་བསོད་ནམས་མཐུ་ཡིས་ནི། དཔལ་དང་ལྡན་པ་བསོད་ནམས་སྐྱེ།
ཟླ་བའི་འོད་དང་ཡན་ལག་ཀུན། སྐྱིད་ཕྱུང་ཉི་བཟང་ལྡན་པར་གྱུར།། 21

तस्मिन्नवसरे शास्तुः कर्म्मशेषेण केनचित् ।
गात्रे हेतूत्तमस्याभूत् तीव्रतापस्थितिज्वरः ॥ १५ ॥

ये स्वस्थतां भवमहाभयभेषजेन
कुर्व्वन्ति सर्व्वजगतामवलोकनेन ।
तेऽपि प्रसक्तनिजकर्मलताविशेषे
शेषाधिवासकलनां न परित्यजन्ति ॥ १६ ॥

गोशीर्षचन्दनं तस्य तीव्रसन्तापशान्तये ।
राजा चन्द्रावलोकाख्यः सर्व्वत्रान्वेष्टुमाययौ ॥ १७ ॥

लब्धं श्चतुर्भि भूपेन स सार्थपतिरर्थितः ।
गोशीर्षचन्दनमलं न ददौ भुवि दुर्लभम् ॥ १८ ॥

भक्त्या स्वयं समभ्येत्य स्मृतिमात्रोपकारिणः ।
शास्तुः सार्थपतिश्चक्रे वपुश्चन्दनचर्च्चितम् ॥ १९ ॥

तेन हारतुषारौघशशिशैत्योपहासिना ।
स्वस्थः स्वकीर्त्तिशुभ्रेण चन्दनेनाभवज्जिनः ॥ २० ॥

तेन पुण्यानुभावेन पुण्यसेनः शशिप्रभः ।
श्रीमान् बभूव सर्व्वाङ्गप्रोद्भूताद्भुतसौरभः ॥ २१ ॥

དེ་ཡི་ཙནྡན་རིན་ཆེན་སོགས། རྒྱ་མཚོ་ཆུ་ལ་གང་ལྷུང་བ།
དེ་དག་ཐམས་ཅད་རང་ཁྱིམ་དང་། ཉེ་བར་ཁྲིན་པའི་ནང་ནས་བྱུང་།། 22

ཚོང་པ་རྣམས་ལ་ཙནྡན་སོགས། རང་རང་དག་ལ་དེས་བྱིན་ནས།
ཟས་དང་རིན་ཆེན་གོས་རྣམས་ཀྱིས། ཁྱིམ་དུ་དགེ་སློང་དགེ་འདུན་མཆོད།། 23

དེ་ནས་དེད་དཔོན་དག་གིས་ནི། མཆོག་གི་མཐུ་ཡིས་བརྒྱན་པའི་དཔལ།
མཐོང་ནས་མངོན་དུ་ཉེར་གནས་ཀྱིས། དེ་ཡིས་ལེགས་བྱས་རྒྱལ་ལ་དྲིས།། 24

དེ་ནས་བཅོམ་ལྡན་རྒྱལ་ཡི་མཆོག། འཛུམ་དང་བཅས་པས་དེ་ལ་གསུངས།
དེད་དཔོན་གྱིས་ནི་ཙནྡན་གྱིས། གུས་ལ་བྱུགས་པས་དཔལ་འབྱོར་ཐོབ།། 25

བསོད་ནམས་སྡེ་ནི་ལེགས་བྱས་ཀྱི། ངང་ཚུལ་དག་གིས་ལམ་ནི་བྱས།
བདུད་རྩི་ཉིད་ནི་རབ་ཐོབ་པ། གང་གི་འདི་དག་ཆ་ཡི་ཐིགས།། 26

དགེ་བའི་ཙ་བ་སྨིན་པ་ན། སྐྱེ་བ་ཐམ་དག་ལ་འདི།
རབ་བྱུང་ལྷ་མིར་ཡང་དག་པར། རྫོགས་པའི་བྱང་ཆུབ་ཐོབ་པར་འགྱུར།། 27

བསོད་ནམས་དག་གི་ཙནྡན་ཤིང་། ཡངས་པ་མི་ནི་རྩ་བར་འདི།
ཙནྡན་དཔལ་ཞེས་གྲགས་པ་མི། དེ་བཞིན་གཤེགས་པ་ཉིད་དུ་འགྱུར།། 28

དེ་སྐད་བཅོམ་ལྡན་རྒྱལ་ཡི་མཆོག། མི་ཤེས་སྨྲ་དང་ལྡན་པས་གསུངས།
ཉེས་པ་ཤཱཀྱ་ཐུབ་པ་ཡིས། གསུངས་ཚེ་དགེ་སློང་ཡ་མཚན་བྱུང་།། 29

तस्य चन्दनरक्तादि च्युतं यत्सागराम्भसि ।
तत्सर्वं स्वगृहोपान्तकूपमध्यात् समुन्नतम् ॥ २२ ॥

निजं निजं स मत्वा च वणिजां चन्दनादिकम् ।
भोज्यरत्नाम्बरैर्गेहे भिक्षुसङ्घमपूजयत् ॥ २३ ॥

अथ सार्थपतेर्दिव्यप्रभावाभरणां श्रियम् ।
दृष्ट्वोपस्थापकेनाग्रे पृष्टस्तत्सुकृतं जिनः ॥ २४ ॥

हेतूत्तमोऽथ भगवान् सस्मित स्तमभाषत ।
प्राप्ता श्रीः सार्थवाहेन लिम्पता चन्दनेन माम् ॥ २५ ॥

कृतं सुकृतशीलेन पुण्यसेनेन कर्म्म तत् ।
अमृतत्वमवाप्तस्य यस्यैता लेशविप्रुषः ॥ २६ ॥

पाके कुशलमूलानामेष जन्मनि पश्चिमे ।
प्रव्रज्यानुत्तरां सम्यक्सम्बोधिं समवाप्स्यति ॥ २७ ॥

चन्दनश्रीरिति ख्यातः पुण्यचन्दनशाखिनः ।
एवं मूले विशालस्य भविष्यति तथागतः ॥ २८ ॥

इति हेतूत्तमः प्राह भगवान् ज्ञानलोचनः ।
इत्युक्ते शाक्यमुनिना भिक्षवो विस्मयं ययुः ॥ २९ ॥

ཞིགས་བྱས་ཚན་གྱི་དར་པའི་སྤྲིན་པའི་ཆ་ཡི་ཀྱུ
ཀུ་ཡོ་འདབ་བརྒྱ་ཡིས་འཕེལ།
དགྲ་བཅོམ་ཞིང་ལ་ཡང་དག་བདབ་པ་ཡོངས་སུ་
སྨིན་ཆེ་ཆགས་བྲལ་ཕུན་ཚོགས་འབྲས།
གང་ལ་སྐབས་གསུམ་བདག་པོ་དྲི་མེད་གདུགས་ཅན་
དང་ཞིང་བསོད་ནམས་དྲི་ཡིས་རྒྱགས།
རབ་དགའི་གྲོགས་པོ་ཕུན་ཚོགས་འདི་དག་མི་རྟག་
གསར་པ་ཉིད་དུ་རབ་ཏུ་རྒྱས།། 30

ཞེས་པ་དགེ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་
པ་དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་རྒྱའི་མཆོག་གི་རྟོགས་པ་བརྗོད་
པའི་ཡལ་འདབ་སྟེ་བརྒྱད་ཅུ་རྩ་གཅིག་པའོ།།

अर्हत्क्षेत्रसमर्पणात् परिणतौ वैराग्यलक्ष्मीफलः
श्रद्धादानकणाङ्कुरः सुकृतिनां शाखाशतै र्वर्द्धते ।
यस्यैता स्त्रिदशाधिपत्यविशदच्छत्रोदयाः सम्पदः
पुण्यामोदमदप्रमोदसुहृदः प्रत्यग्रपुष्पोद्भवाः ॥ ३० ॥

इति क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
हेतूत्तमावदानमेकाशीतितमः पल्लवः ॥ ० ॥

ཡལ་འདབ་བརྒྱད་ཅུ་ཙ་གཉིས་པ།

འཇིག་རྟེན་པ་རོལ་གླིང་ཕྱིར་དོན་མེད་བྱ་མ་ཆགས་པ་ཅི་སྐད་སྒྲུབ།
བསོད་ནམས་གང་རིགས་དེ་ནི་རང་གིས་བྱས་དེ་གཞན་གྱིས་བྱས་པ་སྤྱོད་ན་ཡིན།
གང་གིས་སྡིག་པའི་ལས་རྣམས་མ་ལུས་རིགས་ནི་རྣམ་པར་ལྷུང་ཞིང་བཞིན་
དམན་ཉམས་བྱེད་པ།
དེ་དག་མཆུངས་མེད་གདུག་པའི་བྱ་བ་ལ་མཁས་བྱ་ནི་འགར་ཡི་རྣམ་པ་
བསྒྲུབས།། 1

མཉན་ཡོད་དུ་སྤྱིར་ཁྱིམ་གྱི་བདག། ཐོས་པའི་གོ་ཆ་དག་གིས་ནི།
ཕྲུང་མ་རྒྱལ་བའི་སྡེ་ལ་བྱ། སྲིད་པའི་གོ་ཆ་ཞེས་པ་བྱུང་།། 2

དལ་བུ་དལ་བུས་བྱིས་པ་དེ། ཁྲི་ཕྲག་དེ་དག་གིས་བསྐྱེད་དེ།
རིགས་བརྒྱུད་ཁྲིད་འཕགས་ཁྲིད་པར་ཀྱིས། དེ་བ་རྣམ་པར་འགོད་པ་བྱས།། 3

དུས་ཀྱི་པ་ནི་དུས་དབང་དུ། མོང་ཆེ་སྲིད་པའི་གོ་ཆ་ནི།
མཛེར་ཤིང་ལོངས་པས་གཟིར་བ་ཡི། མ་ཡིས་བསྐྱེད་བཙོངས་བསྡུངས
ངར་བྱུར།། 4

ཁྱིམ་མཚོས་གྲོགས་པོ་དག་དང་ནི། ལྷན་ཅིག་རྩེ་ཞིང་མ་བརྟགས་པ།
ལས་ཚོ་དག་ལ་གནས་པ་དེ། གཉིས་འཕྲུང་རྩིགས་ཀྱི་ནང་བཞིན་འཁྱེར།། 5

ལག་འགྲོ་རྒྱུ་ལས་ནས་བསྐྱོད་དེ། དཔའ་བ་མི་ནི་བྲུད་མེད་དག།
མཛེས་པ་ཞེས་པ་གང་བཟང་གི། ཅི་ནོ་དག་ཉི་གཏུས་པ་མཐོང་།། 6

प्रच्छन्नपापसन्तापदह्यमानः स चिन्तयन् ।
सुतीव्रनरकापातं बभ्राम भुवि भूतवत् ॥ २९ ॥

प्रायश्चित्तं द्विजास्तेन पृष्टाः पातकवादिना ।
ऊचु र्मातृवधक्रूरपातके नास्ति निष्कृतिः ॥ ३० ॥

अथ जेतवनं गत्वा तत्र भिक्षुगणोदितम् ।
शुश्राव धर्म्माध्ययनं सर्व्वपापप्रणाशनम् ॥ ३१ ॥

धीमान् प्रव्रजितस्तत्र स्वाध्यायनिरतः परम् ।
तत स्त्रिपिटकाध्यायी स धर्म्मकथिकोऽभवत् ॥ ३२ ॥

सर्व्वज्ञोऽभ्येत्य भगवान् भिक्षुसङ्घ मथाब्रवीत् ।
किं भवद्भिः सपापाय प्रव्रज्यास्मै समर्पिता ॥ ३३ ॥

तेन मातृवधक्रूरकिल्बिषेण प्रमादिनः ।
प्रत्यासन्नास्य पर्य्यन्ते तत्रावीचौ चिरस्थितिः ॥ ३४ ॥

उक्ते तथागतेनेति सोऽप्युपाध्यायतां गतः ।
कालेन कालपर्य्यन्ते घोरं नरकमाप्तवान् ॥ ३५ ॥

तत्रावीचिचयोदञ्चत्तीव्रवह्निशिखाशतैः ।
पच्यमानस्थिरं चक्रे स खेदं नरकौकसाम् ॥ ३६ ॥

དཀྱིལ་སྐྱོང་རབ་ཏུ་ཁྲོས་པ་ཡིས། གྲོ་བས་བརྡུངས་ཤིང་གྲི་མར་བཏགས།
དེ་ཡིས་རིང་ནས་སྤྱོགས་པ་ཡི། མེ་ཡིས་ཡོངས་སྨིན་ལུས་ཟད་ཐོབ།། 37

དེ་ནས་དེ་ནི་རབ་བྱུང་གི། མཐུ་ཡིས་རྒྱལ་པོ་ཆེན་པོ་དག།
བཞི་པ་ཡི་ནི་ལྷ་རྣམས་སུ། ལྷ་ཡི་རྒྱན་གྱིས་བརྒྱན་པར་སྐྱེས།། 38

དེ་ནས་དྲི་མེད་འཕྲེང་བ་ཅན་པད་དཔུང་རྒྱན་དོ་ཤལ་ལས།
རབ་འཕྲོས་ནོར་བུའི་འོད་ཀྱིས་མདངས་བྱུང་དཔལ་ནི་འདྲི་བྱེད་ཅིང་།
ལྷ་ཡིས་བསྟེན་བྱ་རྫེས་འབྲང་འོད་ཀྱིས་རབ་མཛེས་ཟླ་བ་ལྟར།
མཛེས་པ་དེ་ནི་བདེ་བར་གཤེགས་ལ་ཕྱག་འཚལ་སླད་དུ་སོང་།། 39

དེ་ཡི་ཞབས་ཀྱི་པར་མོ་རྡུལ་ལ་གུས་པས་ཕྱག་བཙལ་དེ།
ཀུན་དགའ་འཕེལ་ཞིང་མཛེས་པའི་བཞིན་གྱི་པ་དྨ་རྣམ་པར་རྒྱས།
སྟོན་པའི་ཆོས་ཀྱི་ཡང་དག་གཏམ་གྱི་དེ་ནི་ཕྱུར་ཉིད་དུ།
བདེ་པ་བཟོང་ཞིང་ཡིད་ནི་རབ་ཏུ་ཐིམ་པ་བཞིན་དུ་གྱུར།། 40

སྡིག་པ་མཚན་མོའི་རབ་རིབ་ཞི་བའི་དུས་སུ་ནི།
ཡུར་རིང་ཉེ་བར་སྤྱད་པས་ཕྱག་བརྟལ་ཉམས་པའི་སྐྱེ་བོ་ལ།
ལེགས་བྱས་ཕྱི་དྲོའི་དུས་ནི་དྲི་མ་མེད་ཅིང་ཡངས་པ་ཡི།
དགེ་བ་ཟླ་བ་བྱུང་སྔང་བདེ་སྟེར་ཀུན་ཏུ་རྒྱས་པར་གྱུར།། 41

ཅེས་བ་དགེ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་
པ་དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་དཀྲུ་བ་ཕྱོགས་ཕྲན་གྱི་རྟོགས་པ་
བརྗོད་པའི་ཡལ་འདབ་སྟེ་བརྒྱད་ཅུ་རྩ་གཉིས་པའོ།།

कोपान्नरकपालेन मुद्गराघातचूर्णितः ।
स चिरात् प्राप पाकाग्निपरिपक्वतनुः क्षयम् ॥ ३७ ॥

चातुर्महाराजिकेषु सोऽथ देवेष्वजायत ।
प्रव्रज्यायाः प्रभावेण दिव्याभरणभूषितः ॥ ३८ ॥

अथ स विमलमालामौलिकेयूरहार-
प्रसृतमणिमयूखोल्लिख्यमानाङ्गतश्रीः ।
अगमदमरवन्द्यो वन्दनायेन्दुकान्तिः
सुगत मनुगताभि र्भ्राजमानः प्रभाभिः ॥ ३९ ॥

तत्पादपद्मयुग मादरवन्दनोद्य-
दानन्दसुन्दरविबुद्धमुखारविन्दः ।
धर्मोपदेशकथयैव बभूव शास्तु-
रुन्मृष्टमानस इवाश्रुतदृष्टसत्यः ॥ ४० ॥

दीर्घोपभोगचलितव्यसनस्य काले
पापप्रदोषतिमिरोपरमे जनस्य ।
इत्यातनोति विमला सुकृतप्रभाव-
वेलाविशालकुशलातिशयप्रकाशम् ॥ ४१ ॥

इति क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
मारकपूर्व्विकावदानं द्व्यशीतितमः पल्लवः ॥

ཡལ་འདབ་བརྒྱད་ཅུ་རྩ་གསུམ་པ།

མངལ་དུ་གནས་དང་སྐྱེ་དང་དེ་ནས་བྱིས་པ་དག་དང་ནི།
དར་བབ་དེ་ནས་དཔལ་གྱི་རྒན་པོ་ཉིད་ལ་བརྟེན་གྱུར་པ།
སྐྱེ་བོ་མཚུངས་མེད་དུས་ཀྱི་གླང་པོས་ཕྱུང་བ་དག་གི་ནི།
ལས་སྐུད་འདི་ནི་པད་སྐུད་ཚུལ་གྱིས་ངེས་པར་གསོ་མི་འགྱུར།། 1

ཟས་གཙང་གི་ནི་གྲུས་པས་སྟོན། བཅོམ་ལྡན་འདས་ནི་མགྲོན་དུ་གཉེར།
དགེ་སློང་རྣམས་དང་བཅས་པ་ཡིས། དེ་ཡི་ཟས་ནི་རབ་བཞེས་མཛད།། 2

དེ་ནས་གསོལ་རྗེས་རབ་དང་དེས། བཞུགས་དེ་ས་ཡི་བདག་པོ་ལ།
རྗེས་སུ་བཟུང་བས་དགའ་བ་ཡི། ཆོས་ནི་རབ་ཏུ་བསྟན་པ་མཛད།། 3

དེར་ནི་དེ་དུས་མཐོང་བ་ལ། བྱིས་པ་སྒྲ་གཅན་འཛིན་གྱིས་དེ།
དགེ་སློང་དབུས་སུ་སོངས་ཤེས་ནས། ཡབ་ནི་ལ་དུ་དག་གིས་མཆོད།། 4

དེ་ཡི་དུས་ན་བཅོམ་ལྡན་ལ། བྱིས་པ་གུས་པ་མཐོང་གྱུར་ནས།
རབ་ཏུ་དགེ་སློང་ཐམས་ཅད་ཀྱི། དགེ་མཚན་དག་དང་ལྡན་པས་ཟླས།། 5

ལས་ཀྱི་རྣམ་སྨིན་ཅི་ཞིག་པ། ཁྱོད་ཀྱི་གཟུགས་ཅན་ལུས་ལྡན་པའི།
བྱིས་པ་འདི་ནི་ལོ་དྲུག་དག། ཀུན་ཏུ་ངེས་པར་བརྟམས་དེ་སྐྱེས།། 6

अशीतितमः पल्लवः।

गर्भस्थितस्य निसृतस्य ततः शिशोश्च
यूनः शनैः स्थविरता मथ संश्रितस्य।
नासौ चलत्यतुलकालगजोद्धृतस्य
जन्तो र्मृणालकलया किल कर्मतन्तुः ॥ १ ॥

शुद्धोदनेन भगवान् भक्त्या भोक्तुं निमन्त्रितः।
भिक्षुभिः सहित श्चक्रे तस्य भोज्यप्रतिग्रहम् ॥ २ ॥

भुक्तोत्तर मथासीनः प्रसन्नः पृथिवीपतेः।
अनुग्रहेण विदधे स शुद्धां धर्म्मदेशनाम् ॥ ३ ॥

तच तत्क्षणदृष्टोऽपि शिशुना राहुलेन सः।
भिक्षुमध्ये परिज्ञाय मोदकेनार्च्चितः पिता ॥ ४ ॥

भगवन्तं क्षणे तस्मिन् प्रणताः सर्व्वभिक्षवः।
बालप्रणयमालोक्य पप्रच्छुः सकुतूहलाः ॥ ५ ॥

षड्भिर्वर्षै रयं जातः शिशुः कुक्षिनिपीड़ितः।
केन कर्म्मविपाकेन प्रतिबिम्बवपुस्तव ॥ ६ ॥

ཡལ་འདབ་བརྒྱད་ཅུ་ཙ་གསུམ་པ།

མངལ་དུ་གནས་དང་སྐྱེ་དང་དེ་ནས་བྱིས་པ་དག་དང་ནི།
དར་བབ་དེ་ནས་དལ་གྱི་ཆེན་པོ་ཉིད་ལ་བརྟེན་གྱུར་པ།
སྐྱེ་བོ་མཚུངས་མེད་དུས་ཀྱི་གླང་པོས་མྱུང་བ་དག་གི་ནི།
ལས་སྐྱུད་འདི་ནི་པད་སྐྱུད་ཚུལ་གྱིས་ངེས་པར་གཡོ་མི་འགྱུར།། 1

ཟས་གཙང་གི་ནི་ཀྲུས་པས་སྟོན། བཅོམ་ལྡན་འདས་ནི་མགྲོན་དུ་གཉེར།
དགེ་སློང་རྣམས་དང་བཅས་པ་ཡིས། དེ་ཡི་ཟས་ནི་རབ་བཞེས་མཛད།། 2

དེ་ནས་གསོལ་རྗེས་རབ་དང་དེས། བཞུགས་དེ་ས་ཡི་བདག་པོ་ལ།
རྗེས་སུ་བཟུང་བས་དགའ་པ་ཡི། ཆོས་ནི་རབ་ཏུ་བསྟན་པ་མཛད།། 3

དེར་ནི་དེ་དུས་མཐོང་བ་ལ། བྱིས་པ་སྒྲ་གཅན་འཛིན་གྱིས་དེ།
དགེ་སློང་དབུས་སུ་ཡོངས་ཤེས་ནས། ཡབ་ནི་ལ་དུ་དགག་གིས་མཆོད།། 4

དེ་ཡི་དུས་ན་བཅོམ་ལྡན་ལ། བྱིས་པ་ཀྲུས་པ་མཐོང་གྱུར་ནས།
རབ་དུ་དགེ་སློང་ཐམས་ཅད་ནི། དགེ་མཚན་དཀག་དང་ལྡན་པས་དྲིས།། 5

ལས་ཀྱི་རྣམ་སྨིན་ཅི་ཞིག་པ། ཁྱོད་ཀྱི་གཟུགས་ཅན་ཀྲུས་ལྡན་པའི།
བྱིས་པ་འདི་ནི་ལོ་དྲུག་དག། དཀུ་ཅེ་ངེས་པར་བསྡམས་དེ་སྐྱེས།། 6

अशीतितमः पल्लवः।

गर्भस्थितस्य निसृतस्य ततः शिशोश्च
यूनः शनैः स्थविरता मथ संश्रितस्य।
नासौ चलत्यतुलकालगजोद्धृतस्य
जन्तो र्मृणालकलया किल कर्म्मतन्तुः ॥ १ ॥

शुद्धोदनेन भगवान् भक्त्या भोक्तुं निमन्त्रितः।
भिक्षुभिः सहित श्चक्रे तस्य भोज्यप्रतिग्रहम् ॥ २ ॥

भुक्तोत्तर मथासीनः प्रसन्नः पृथिवीपतेः।
अनुग्रहेण विदधे स शुद्धां धर्म्मदेशनाम् ॥ ३ ॥

तत्र तत्क्षणदृष्टोऽपि शिशुना राहुलेन सः।
भिक्षुमध्ये परिज्ञाय मोदकेनार्च्चितः पिता ॥ ४ ॥

भगवन्तं क्षणे तस्मिन् प्रणताः सर्व्वभिक्षवः।
बालप्रणयमालोक्य पप्रच्छुः सकुतूहलाः ॥ ५ ॥

षड्भिर्वर्षै रयं जातः शिशुः कुक्षिनिपीड़ितः।
केन कर्म्मविपाकेन प्रतिबिम्बवपुस्तव ॥ ६ ॥

ཅི་སྐད་ལྷ་མོ་གྲགས་འཛིན་མ། ཉིད་དང་མཚན་མོ་མངལ་གྱི་ཁུར།
ཤིན་ཏུ་ཆེ་བས་ཡོངས་མནར་ཅིང་། ཤིན་ཏུ་ཡུད་རིང་གདུང་བས་བསྐྱེད།། 7

དགེ་སློང་རྣམས་ཀྱི་གུས་པས་ནི། བཅོམ་ལྡན་ཐམས་ཅད་མཁྱེན་ལ་དྲིས།
སྐད་ཅིག་བསམས་ནས་དེ་དག་ལ། གསུངས་པ་འདི་ནི་རྒྱུ་དག་ཉིད།། 8

ལུས་འཕགས་ཀྱི་ནི་མི་ཐི་ལར། ས་བདག་མེ་ཏོག་ལྷ་ལ་ནི།
ཉི་མ་ཀླབ་ཞེས་པ་ཡི། བསོད་ནམས་ངང་ཚུལ་བུ་གཉིས་བྱུང་།། 9

ཡབ་ནི་མཐོ་རིས་སོང་བའི་ཚེ། དེ་དག་དཀའ་ཐུབ་ནགས་འདོད་ལྟར།
རྒྱལ་སྲིད་ཆེན་པོ་འཁུར་འཛིན་ལ། པན་ཚུན་ཞུ་བ་རབ་ཏུ་བྱས།། 10

རྣམ་པ་ཀུན་ཏུ་ཆགས་བྲལ་བས། ཉི་མས་བདང་བའི་རྒྱལ་སྲིད་ནི།
ཕུ་བོ་འི་བཀའ་ཡིས་བསྐྱམས་པ་ཡིས། ཀླ་བས་ཇི་ཞིག་ལྟར་སྐྱེས་བཟུང་།། 11

རྒྱལ་པོ་འི་དྲང་སྲོང་ཉི་མ་དེ། ཞི་དགེ་དཀའ་ཐུབ་ཚུལ་སོང་ནས།
ཆོག་ཤེས་རྒྱལ་སྲིད་བདེ་བ་ཡིས། ཤིན་ཏུ་ཡུན་རིང་དཀའ་ཐུབ་བྱས།། 12

ནམ་ཞིག་ཡོངས་སུ་ངལ་གྱུར་ཅིང་། སྐོམ་པ་དྲག་པོས་གདུངས་པ་དེ།
ཐུབ་པ་ཡི་ནི་བུམ་པའི་ཆུ། རྨོངས་ལས་མ་བཟོད་ཉིད་དུ་འཐུངས།། 13

དྲན་པ་སྐྱེས་ནས་མཁས་པ་དེས། མི་བྱིན་ལེན་ནི་སྡིག་པ་ལ།
རྟོག་ཅིང་བཞིན་ནི་ལོག་གྱུར་པས། འགྱོད་པ་ལས་ནི་རབ་ཏུ་བསམས།། 14

भूयसा गर्भभारेण परिभूता दिवानिशम्।
पीड़ां चिरतरं सेहे कस्माद्देवी यशोधरा ॥ ७ ॥

सर्व्वज्ञो भगवान् पृष्टः प्रणयादिति भिक्षुभिः।
तानुवाच क्षणं ध्यात्वा श्रूयतामत्र कारणम् ॥ ८ ॥

मिथिलायां विदेहेषु पुष्पदेवस्य भूपतेः।
सूर्य्यचन्द्राभिधौ पुत्रौ पुण्यशीलौ बभूवतुः ॥ ९ ॥

पितरि त्रिदिवं याते तौ तपोवनसस्पृहौ।
साम्राज्यभारग्रहणे मिथ श्चक्रतु रर्थनाम् ॥ १० ॥

राज्यं सूर्य्येण वैराग्यात् सर्व्वथैव समुज्झितम्।
चन्द्रः कथञ्चित्तत्राह ज्येष्ठशासनयन्त्रितः ॥ ११ ॥

सूर्य्यस्तु गत्वा राजर्षिः शमश्लाघ्यं तपोवनम्।
सन्तोषराज्यसुखितश्चक्रे चिरतरं तपः ॥ १२ ॥

स कदाचित् परिश्रान्तः सन्तप्तस्तीव्रतृष्णया।
कमण्डलुजलं मोहादनुज्ञैव पपौ मुनेः ॥ १३ ॥

स सञ्जातमति र्विद्वानदत्तादानपातकम्।
कलयन् म्लानवदनः पश्चात्तापादचिन्तयत् ॥ १४ ॥

ཅེས་པས་བདག་ཅིག་ཐོས་ནས། ཉི་མས་དེ་ལ་རབ་སྨྲས་པ།
དམ་པའི་ཆོས་ནི་དཀར་བ་ཡི། གསོལ་ལ་དྲི་མའི་ཆ་མི་བཟོད།། 22

རྒྱལ་པོ་ཆད་པ་བདག་འཚལ་ལོ། ཤིན་ཏུ་དཔྱད་ནས་བསྒྲུབ་པར་མཛོད།
དག་བྱེད་ཀྱིས་བཞིན་རྒྱལ་པོ་ཡི། ཆད་པས་སྡིག་ཅན་གཙང་བར་འགྱུར།། 23

ཞེས་དེ་འབད་པས་ལན་མང་དུ། རང་གི་ཆད་པ་དོན་གཉེར་བ།
དེ་ལ་ནུ་བོ་རྒྱལ་པོས་སྨྲས། ནང་པར་བདག་གིས་གང་བཟོད་བྱ།། 24

རེ་ཞིག་ཁྱོད་ནི་སྐྱིད་ཚལ་གྱི། ནགས་འདི་ཉིད་དུ་གནས་པར་མཛོད།
ཅེས་བརྗོད་གྲོང་པའི་བྱ་བ་ལ། ས་ཡི་བདག་པོ་སྤྱི་རོལ་སོང་།། 25

དེ་ནས་དེར་ནི་ཐུབ་པ་དག། ངེས་པར་གཡོ་མེད་གནས་པའི་ཚེ།
རྒྱལ་པོ་དེ་ཡི་བྱ་བ་བརྗོད། ཉི་མ་དྲུག་ནས་མཚོན་པར་འོངས།། 26

དེ་ནས་རྒྱལ་པོ་ཕྲུ་བོ་ནི། ཟས་མེད་རིད་པའི་རྣམ་པ་མཐོང་།
ཀུན་སྨོངས་རང་གི་གློ་སྨྲ་ཅིང་། དེ་ལ་རབ་དུ་དང་བར་བྱ།། 27

དེ་ནི་བྲམ་ཟེ་དང་བཅས་པས། དེ་ཡི་སྡིག་པ་དག་བྱས་ནས།
ཉིར་དྲུག་ཉིར་ནོངས་བྱིན་པ་ཡིས། དེ་སོང་ཚེ་ན་རབ་དུ་གདུངས།། 28

ང་ཉིད་རྒྱལ་པོའི་དྲང་སྲོང་ཉི། བྱིས་པ་འདི་ཡང་རྒྱལ་པོ་བླ།
ཉིན་དྲུག་ཐུབ་པ་ཉིན་ནོངས་པར། བྱས་པས་སོ་དྲུག་དག་ནས་སྐྱེས།། 29

इति क्षितिपतेर्वाक्यं श्रुत्वा सूर्य्यस्तमभ्यधात् ।
कलङ्कश्रेयं न सहे सद्धर्मधवलांशुके ॥ २२ ॥

दण्डमेवार्थये राजन् सुविचार्य्य विधीयताम् ।
पूयते पावकेनेव राजदण्डेन किल्विषम् ॥ २३ ॥

इत्याग्रहेण बहुशो याचमानं स्वशासनम् ।
तमुवाचानुजो राजा प्रातः कर्त्तास्मि यत् क्षमम् ॥ २४ ॥

अस्मिन् प्रतीक्ष्यतां तावद्भवानुद्यानकानने ।
इत्युक्त्वा पौरकार्य्याय निर्ययौ पृथिवीपतिः ॥ २५ ॥

तत्र प्रतीक्षमाणेऽथ मुनौ नियमनिश्चले ।
राजा विस्मृततत्कृत्यः षड्भिरभ्याययौ दिनैः ॥ २६ ॥

कृशाकारं निराहारमथ दृष्ट्वाग्रजं नृपः ।
निन्दन् स्वबुद्धिसंमोहं चक्रे तस्य प्रसादनम् ॥ २७ ॥

ब्राह्मणैः सहितः कृत्वा स तत्पापप्रमार्जनम् ।
षड्दिनक्लेशदानेन याते तस्मिन्नतप्यत ॥ २८ ॥

अहं स सूर्य्यो राजर्षिश्चन्द्रो राजाप्ययं शिशुः ।
जातः संवत्सरैः षड्भिः षड्दिनक्लेशकृन् मुनेः ॥ २९ ॥

བཟང་མོ་ཞེས་བྱ་བ་ཛི་མོ། རྒྱན་པོ་གྲོང་ཁྱེར་ལ་ཕྱོགས་དེ།
བུ་མོ་རི་དགས་མོ་དག་དང་། འགྲོགས་ནས་དར་བ་འཚོང་དུ་སོང་།། 30
དེ་ཡི་བུ་མོ་དར་བབ་ནས། རང་གི་ནུས་པ་རབ་ལྷི་བ།
མ་གནས་དག་ལ་བྱིན་ནས་ནི། དེ་ཡི་ནུས་པ་ཡང་བ་བཟུང་།། 31
མ་ནི་གནས་ཞིང་ཉམ་ཆུང་དེ། བུ་མོས་དཔག་ཚང་བྱེད་དང་གཉིས།
བདང་བས་གྲོང་ཁྱེར་ཉེ་བ་ནི། ཤིན་ཏུ་ཡོངས་སུ་ངལ་བར་གྱུར།། 32
གྲགས་འཛིན་མ་ནི་བ་ཟླ་ཡི། བུ་བོ་མ་ཡི་ཉེར་སོང་ལས།
རྒྱང་གྲགས་དྲུག་མཆོངས་ལོ་དག་ནི། ངལ་གྱི་ཁུར་གྱིས་གཟིར་བར་གྱུར།། 33

མགྲོ་རིམ་པ་དང་གདེངས་ཅན་འཇིག་རྟེན་བྱིས་དང་ལང་ཚོ་དང་།
རྒྱུད་དང་འཆི་དུས་མངལ་གྱི་ཉམ་ཕྱུར་ལ་བརྟེན་དག་ལ་ཡང་།
ལུས་དང་ལྡན་པ་རྣམས་ཀྱི་སྡོང་གྱི་ལམ་ནི་ལྷན་ཅིག་ཏུ།
འགྲོ་བ་འདོད་པ་རབ་པ་ཀུན་ཏུ་བརླག་ངར་འོང་མི་འགྱུར།། 34
དེ་ལྟར་སྒྲ་གཅན་འཛིན་ནི་སྔོན་གྱི་ལས་ཐར་པ།
ང་མཚར་གཏམ་ནི་དེ་བཞིན་གཤེགས་པས་གསུངས་པ་དག།
ངེས་པར་བཟུང་ནས་དགེ་སློང་རོགས་དང་ས་སྐྱོང་དང་།
སྐྱེ་བོ་དང་བཅས་ཡ་མཚན་རབ་ཏུ་རྒྱས་པར་གྱུར།། 35

ཨམ་བ་དགེ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པ་
དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་སྒྲ་གཅན་འཛིན་གྱི་རྟོགས་པ་བརྗོད་
པའི་ཡལ་འདབ་དང་བརྒྱད་ཅུ་རྩ་གསུམ་པའོ།།

आभीरभार्य्या भद्राख्या हरिण्या सुतया सह ।
नगराभिमुखी भद्रा तक्रं विक्रेतु माययौ ॥ ३० ॥

तत्सुता तरुणी भारं निजं गुरुतरं घटम् ।
दत्त्वा जनन्यै हृद्यायै लघुं जग्राह तद्घटम् ॥ ३१ ॥

वाहिता योजनं सार्द्धं जननी जरती कृशा ।
सा दुहिता पुरोपान्ते परिश्रान्ततराभवत् ॥ ३२ ॥

आभीरतरुणी सेयं मातुः क्लेशाद् यशोधरा ।
षट्क्रोशतुल्यवर्षेण गर्भभारेण पीड़िता ॥ ३३ ॥

दिवि भुवि फणिलोके शैशवे यौवने वा
जरसि निधनकाले गर्भशय्याश्रये वा ।
सहगमनसहिष्णोः सर्व्वथा देहभाजां
नहि भवति विनाशः कर्म्मणः प्राक्तनस्य ॥ ३४ ॥

इति राहुलपूर्व्वकर्म्मयुक्तां
कथितां चित्रकथां तथागतेन ।
अवधार्य्य बभूव भिक्षुसङ्घः
क्षितिपालः सजनश्च विस्मयाढ्यः ॥ ३५ ॥

इति क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
राहुलकर्म्मप्लुत्यवदानं त्र्यशीतितमः पल्लवः ॥

ཡལ་འདབ་བརྒྱད་ཙུ་ཙ་བཞི་པ།

གང་གིས་ལེགས་པའི་ཡིད་ཅན་རྣམས་ཀྱིས་ཡིད་ནི་ཀུན་དགའ་
མཆིན་ལྡན་རིག་པར་བྱེད།

གང་གི་མཐུ་ཡིས་གདུག་རྣམས་ཀྱི་ཡང་ཡོངས་སུ་འདྲིས་པའི་
ཀྱུན་པ་ཞི་བར་བྱེད།

གང་གི་བསོད་ནམས་གྲངས་མེད་གྲངས་ཀྱི་ཚོག་གི་ཚད་ཀྱི་ཡུལ་དུ་མ་འགྱུར་བ།
འགྲོ་བ་སྤྲུལ་པའི་མགོན་པོ་རབ་རྒྱས་མཐུ་ལྡན་དེ་ཉིད་གཅིག་པུ་འབྱུང་བ་ཡིན།། 1

མཉན་ཡོད་དུ་སྤོན་ཁྱིམ་ན་གནས། དཔལ་ལྡན་ཤིན་དུ་བཏན་པ་ཡི།
ཆུང་མ་མིག་བཟང་མ་དགག་པ། འདོད་པའི་བུ་ནི་བཙས་པར་གྱུར།། 2

སྐྱེས་པ་ཙམ་ན་རབ་འབྲུངས་པ། ལྷ་ཡི་རིན་ཆེན་གྱིས་བརྒྱན་པའི།
ཁྲི་ཕུན་རང་གི་བསོད་ནམས་ཀྱིས། མཚན་ལ་གང་ཞིག་ཉེར་འཁོད་མཛེས།། 3

དེ་སྐྱེས་ཚེ་ན་ཆུ་འཛིན་ནི། སྐྱན་ཞིང་འཛམ་པའི་སྒྲ་དབྱངས་ཅན།
སྦྲང་རྩི་འབེབས་པས་མི་དོག་དང་། བཅས་པའི་རིན་ཆེན་ཆར་པ་ཕབ།། 4

རྫོགས་པའི་གཞོན་ནུ་ལུས་ངན་གྱིས། གཉེར་ནི་བརྒྱ་ཡིས་བསྐོར་བ་དེ།
སྦྲང་རྩིའི་ཆར་པ་པབ་པ་ལས། སྦྲང་རྩིའི་དབྱངས་ཞེས་བྱ་བར་གྱུར།། 5

རིན་ཆེན་ཆར་འབེབས་དེ་ཡིས་ནི། མ་ལ་དབུགས་པ་མེད་ཉིད་བསྒྲུབས།
ཡང་དུ་འང་བྱ་རོག་དཀར་པོ་བཞིན། སྐྱོང་བ་པོ་ནི་མཐོང་མ་གྱུར།། 6

चतुरशीतितमः पल्लवः ।

औचित्येन करोति यः सुमनसा मानन्दसान्द्रं मनः
क्रूराणामपि शौर्य्यते परिचितं यस्यानुभावोत्तमः ।
एकः कोऽपि स जायते जितजगन्नाथप्रभावोद्भवः
पुण्यं यस्य न याति मानकलनां निःसंख्यसंख्यापदैः ॥ १ ॥

श्रीमान् पुरा सुधीरस्य श्रावस्त्यां गृहमेधिनः ।
जायाया मौक्तिकः सूनुः सुनेत्राया मजायत ॥ २ ॥

जातमात्रः समुद्भूते दिव्यरत्नविभूषिते ।
उपविष्टः स्वपुण्याङ्के यः पर्य्यङ्के व्यरोचत ॥ ३ ॥

तस्य जन्मनि रत्नानि पुष्पैः सह पयोधराः ।
मधुरस्निग्धनिर्घोषा ववृषु र्मधुवर्षिणः ॥ ४ ॥

पूर्णः कुमारः कौवेरैः स निधानशतैर्वृतः ।
मधुवृष्टिप्रपतनान्मधुरस्वर इत्यभूत् ॥ ५ ॥

तेनादरिद्रतां नीते भुवने रत्नवर्षिणा ।
श्वेतकाक इव क्वापि नैवादृश्यत याचकः ॥ ६ ॥

ནམ་ཞིག་དགེ་སློང་ཀུན་དགའ་བོ། རབ་ཞི་འཕགས་པའི་ལམ་གནས་པ།
ཁྲིམ་དུ་བྱོན་པ་དེ་མཐོང་ནས། མདུན་དུ་པ་ལ་རབ་དྲིས་པ།། 7

ཡབ་གཅིག་དྲི་མེད་དགེ་བ་ཅན། འདི་ཡི་བརྟུལ་ཞུགས་འདི་ནི་ཅི།
གང་ཞིག་ཡང་དག་མཐོང་ཉིད་ན། འཕྲལ་ལ་མིད་ནི་དང་བར་བྱེད།། 8

ཅེས་པ་བུ་ཡི་ཚིག་ཐོས་ནས། ཤིན་དུ་བདུན་པས་དེ་ལ་སྨྲས།
བུ་གཅིག་སྙིང་སྟོབས་རབ་གསལ་འདི། ཞི་བའི་བརྟུལ་ཞུགས་ཡོངས་སུ་འཛིན།། 9

གང་ཞིག་འཁོར་བའི་མཚོ་ལ་མཐའ་དག་འགྲོ་བའི་ཟས་སྟེགས་བྲང་པོ་དང་།
ཁྲོ་བའི་ནད་ཀྱིས་གསོ་བྱེད་དགའ་དང་ཞི་བའི་བདུད་རྩིའི་སྙིང་པོས་སྨྱེད་
འཕྲོག་དང་།
སྐྱོན་གྱི་ཚོགས་ཀྱི་མུན་པ་ཞི་བྱེད་ཉི་མ་སངས་རྒྱས་འོད་ཟེར་རབ་རྒྱས་པ།
དེ་ཡི་ཉན་ཐོས་ཞི་བའི་ཡིད་ཅན་རྣམས་ཀྱི་མཆོག་གྱུར་འདི་ནི་ཀུན་དགའ་བོ།། 10

བཅོམ་ལྡན་འདས་ཀྱི་མངོན་བརྗོད་དག ཐོས་པ་ཉིད་ཀི་སྣང་རྩིའི་རབ་བྱུངས།
སྔར་སྐྱེ་དགེ་བ་རྒྱས་པ་ལས། བ་སྦྱུ་རབ་དུ་འངས་པར་གྱུར།། 11

དེ་ནས་ཀུན་དགའ་དང་བཅས་དེས། གུས་པས་མངོན་ཕྱོགས་ཕྱག་འཚལ་ཏེ།
དགེ་སློང་ཚོགས་བཅས་ཀུན་དགའ་བོ། ཡོངས་སྤྱོད་ཀུན་གྱིས་རབ་ཏུ་མཆོད།། 12

དེ་ནས་འདུན་པས་དེ་ཉིད་དང་། ལྷན་ཅིག་རྒྱལ་བྱེད་ཚལ་སོང་ནས།
འོད་ཟེར་སྤུང་པོ་བཅོམ་ལྡན་འདས། དེ་བཞིན་གཤེགས་པ་མཐོང་གྱུར་ཏེ།། 1

स कदाचित् गृहायातं प्रशान्तेर्यापथस्थितम् ।
आनन्दं भिक्षुमालोक्य पप्रच्छ पितरं पुरः ॥ ७ ॥

तात व्रतविशेषोऽस्य कोऽयं वैमल्यशालिनः ।
यस्य सन्दर्शनेनैव मनः सद्यः प्रसीदति ॥ ८ ॥

पुत्रस्येति वचः श्रुत्वा सुधीर स्त मभाषत ।
पुत्र सत्त्वप्रकाशोऽयं शान्तिव्रतपरिग्रहः ॥ ९ ॥

यः सेतुः सरलः समस्तजगतां संसारघोरार्णवे
क्रोधव्याधिचिकित्सकः शमसुधासारेण तृष्णापहः ।
दोषोत्सिक्ततमोविरामतरणि र्बुद्धः प्रबुद्धद्युतिः
तस्य श्रावक एष शान्तमनसा मानन्दनामाग्रणीः ॥ १० ॥

अभिधानं भगवतः श्रुत्वैव मधुरस्वरः ।
बभूवोद्भूतरोमाञ्चः प्राग्जन्मकुशलोदयात् ॥ ११ ॥

आनन्द मथ सानन्दः प्रणम्य प्रणयोन्मुखः ।
स भिक्षुसङ्घैः सहितं सर्व्वभोगै रपूजयत् ॥ १२ ॥

औत्सुक्यात् सह तेनैव गत्वा जेतवनं ततः ।
ददर्श स त्विषां राशिं भगवन्तं तथागतम् ॥ १३ ॥

པདྨ་འདབ་མ་རྒྱས་པའི་སྤྱན། མཆོག་གི་མཚན་ཉིད་དག་གིས་མཚན།
མཛེས་ཤིང་ཡིད་འོང་རྣམ་པ་ཅན། གསེར་གྱི་དཔལ་བཞིན་དུ་མཐོ། 14

བདུད་རྩིས་བྲུགས་པ་ལྟ་བུ་སྟེ། མཐོང་ནས་དགའ་བ་རབ་རྒྱས་པ།
དེ་ཡི་སྤྱི་བོར་འཁྲིང་བ་བཞིན། དེ་ཡི་ཞབས་སེན་འོད་ཟེར་བླངས། 15

འབད་པས་གསོལ་བ་བཏབ་ཁ་ཡིས། ཀུན་ལ་མཉེན་གཞིན་བཅོམ་ལྡན་འདས།
དེ་སྐད་དེ་ཡི་ཁང་པར་བྱོན། མཆོད་སྟོན་རབ་ཏུ་བཞེས་པ་མཛད། 16

བཅོམ་ལྡན་འདས་ནི་མངོན་མཆོད་ནས། རྒྱལ་བྱེད་ཚལ་དུ་གཤེགས་པའི་ཚེ།
སྐྱེ་བོ་འདི་ཚོགས་ནི་རིན་ཅན་གྱིས། སྣང་ཚེའི་དབྱངས་ཀྱིས་ཡོངས་རྫོགས་བྲུས། 17

དབུལ་པོ་རྣམས་ཀྱི་ཁྲིམ་ཁྲིམ་དུ། རང་གི་བསོད་ནམས་མ་ཡིན་པས།
རིན་ཅན་ཕུང་པོ་དེས་བྱིན་བ། སྐད་ཅིག་ཉིད་ཀྱིས་སོལ་ཕུང་གྱུར། 18

དེ་ནས་བྱང་ཆུབ་དེ་ཐོས་ནས། སྣང་ཚེའི་དབྱངས་ནི་སྡུག་བསྔལ་ཞི།
དེ་དག་ལ་སླས་ཁྱོད་ཀྱིས་སྟོན། ཞིགས་བྲུས་དག་ནི་ཡོངས་མ་བྲུས། 19

བརྩེ་བས་སྦྱིན་པ་མ་བྱིན་ཅིང་། དགེ་འདུན་མཆོད་པ་མ་བྱས་ལ།
བཅོམ་ལྡན་མངོན་པར་མ་མཆོད་པས། འབྱོར་བ་འདི་དག་ཐོབ་པ་ཡིན། 20

དེ་སྐད་ཁྱོད་ཀྱིས་བདེ་གཤེགས་ལ། སོགས་པའི་དགེ་འདུན་མངོན་པར་མཆོད།
ཁྱོད་ལ་ལོངས་སྤྱོད་དག་གི་ཚོགས། ཐམས་ཅད་བདག་གིས་ཕུན་ཚོགས་བགྱི། 21

फुल्लपद्मपलाशाक्षं दिव्यलक्षणलक्षितम् ।
लावण्यललिताकारं हेमतालमिवोन्नतम् ॥ १४ ॥

लिम्पन्त मम्रतेनेव तं दृष्ट्वा हर्षनिर्भरः ।
मालामिवादद्दे मूर्ध्नि स तत्पादनखद्युतिम् ॥ १५ ॥

प्रणयार्थनया तस्य प्रीत्यै प्रणयिवत्सलः ।
गत्वा चकार भगवान् गृहे भोगपरिग्रहम् ॥ १६ ॥

अभ्यर्चिते भगवति प्रयाते जेतकाननम् ।
जनतां रत्नसम्पूर्णां चकार मधुरस्वरः ॥ १७ ॥

निर्जरपुण्यै र्निम्वानां रत्नराशि र्गृहे गृहे ।
तद्वितीर्णः क्षणेनैव जगामाङ्गारराशिताम् ॥ १८ ॥

तद्वृत्तान्त मथाकर्ण्य दुःखितो मधुरस्वरः ।
तामुवाच पुरा नैव भवद्भिः सुकृतं कृतम् ॥ १९ ॥

अदत्त्वा दयया दान मकृत्वा सङ्घभोजनम् ।
भगवन्त मनभ्यर्च्य न लभ्यन्ते विभूतयः ॥ २० ॥

सुगतप्रमुखः सङ्घ स्तस्माद् युष्माभि रर्च्यताम् ।
सर्व्वोपभोगसामग्री मद्दं सम्पादयामि वः ॥ २१ ॥

ཞེས་པ་དེས་བསྐུལ་དེ་དག་གིས། །དེ་ཡི་ཉེར་བསྒྲུབས་ཚོགས་རྣམས་ཀྱིས།
བཅོམ་ལྡན་དགེ་འདུན་དང་བཅས་པ། །སྨིག་པ་ཞི་བའི་སླད་དུ་མཆོད།། 22

དེ་ནས་དེ་ཚེ་དགེ་བ་བྱས། །སྨིག་པ་ཟད་པ་དེ་དག་གིས།
རང་ཁྲིམ་རབ་འབར་རིན་ཆེན་གྱི། །ཕྱུང་བོས་ཀུན་དུ་གང་བ་མཐོང་།། 23

དེ་ནས་ཆགས་བྲལ་སད་པ་ཡི། །གློ་དང་ལྡན་པ་སྤྲང་རྩིའི་དབྱངས།
བཅོམ་ལྡན་འདས་ཀྱི་དྲུང་སོང་ནས། །རབ་དུ་ཞི་སྐད་རབ་བྱུང་བླངས།། 24

སྟོན་པའི་བཀའ་ཡིས་དུལ་བ་ཡི། །བརྟུལ་ཞུགས་ཅན་གྱིས་མཚན་ཡོད་བདང་།
སྐྱེ་བོའི་མཐའ་ཡི་གཙུག་ལག་ཁང་། །རི་བྲག་དག་ལ་བརྟེན་པར་སོང་།། 25

དེར་དེས་བསྟན་པའི་གནས་བྱིན་པ། །རི་བྲག་པ་ཡི་སྐྱེ་བོ་རྣམས།
ཉོན་མོངས་དུག་ནི་རབ་ཞིའི་སླད། །དཀོན་ཅོག་གསུམ་ལ་སྐྱབས་སུ་སོང་།། 26

གནས་སྐབས་དེར་ནི་ཚོང་ཀུན་པ། །ནགས་ཀྱི་མཐའ་ན་གནས་པ་རྣམས།
དུར་གའི་ཡ་སྟགས་ཁམས་བླངས་པའི། །ཞི་ནི་ཚོལ་བ་དག་ལ་ཞུགས།། 27

ཐབ་ཅན་གྱིས་རབ་བསྟན་པའི། །གཙུག་ལག་ཁང་དེར་དེ་དག་འོངས།
གཏྣའི་སྒྲ་ལ་འདུས་པ་ཡི། །དགེ་སློང་དགེ་འདུན་ཚོགས་རྣམས་བཅིངས།། 28

ཡ་སྟགས་སྐད་དུ་དགེ་སློང་ནི། །གཅིག་ཉིད་ཁོ་ནས་བདག་ཅག་འདོད།
ཚོང་ཀུན་ཚོགས་ཀྱིས་འདི་བརྗོད་ཚེ། །དགེ་སློང་རྣམས་ཀྱིས་རིམ་པས་སྨྲས།། 29

इति ते प्रेषितास्तेन सम्भारैस्तदुपाहृतैः ।
ससङ्घ मंहसः शान्त्यै भगवन्त मपूजयत् ॥ २२ ॥

ततस्ते कृतकल्याणा स्तत्क्षणक्षीणकल्मषाः ।
ददृशुः स्वगृहं दीप्तैः सम्पूर्णं रत्नराशिभिः ॥ २३ ॥

ततः प्रवृद्धवैराग्यः प्रशान्त्यै मधुरस्वरः ।
प्रव्रज्या माददे धीमान् गत्वा भगवतोऽन्तिकम् ॥ २४ ॥

स शास्तुः शासनात्त्यक्त्वा श्रावस्तीं नियतव्रतः ।
जगाम जनपर्यन्तं विहारं कर्वटाश्रयम् ॥ २५ ॥

दत्तशिक्षापदस्तेन तत्र कार्वटिको जनः ।
रत्नत्रयं क्लेशविषप्रशान्त्यै शरणं ययौ ॥ २६ ॥

अस्मिन्नवसरे चौराः काननान्तनिवासिनः ।
उक्तं दुर्गोपहाराय नर मन्वेष्टु माययुः ॥ २७ ॥

ते तं विहारमासाद्य पिशुनेन प्रदर्शितम् ।
बबन्धु र्भिक्षुसंघातं गण्डीशब्दसमागतम् ॥ २८ ॥

एक एवोपहाराय भिक्षुरस्माक मीप्सितः ।
इत्युक्ते चोरचक्रेण जगदु र्भिक्षवः क्रमात् ॥ २९ ॥

ཡ་སྟགས་ཏོཀྐ་དུ་བདག་བྱུང་ལ། དགེ་སློང་ཐམས་ཅད་བདང་བར་མཛོད།
ཅེས་པ་གྲན་རིམ་གྱིས་བརྗོད་ཅིང་། སྤྲང་ཅིའི་དབྱངས་ཀྱིས་རབ་སྨྲས་པ།། 30

ང་ཉིད་ཁོན་ཡ་སྟགས་ཏོར། དགེ་འདུན་ཐམས་ཅད་རྣམ་པར་ཐོང་།
ཞེས་པ་ཐོས་ནས་དེ་དག་གིས། རྣམ་པ་མཆོག་ལྡན་དེ་བཟུང་སོང་།། 31

གསོད་པར་ཆས་པ་དེ་དག་གིས། བཅིངས་ཁྲིར་རྣམ་འགྱུར་བློ་མེད་དེས།
དུ་ནའི་གནས་ནི་ནགས་ནང་དུ། ཤིན་ཏུ་འཇིགས་སུ་རུང་བ་མཐོང་།། 32

དེ་ཡང་དུས་མཐའི་སྤྲིན་གྱིས་བཞིན། གཏོར་མ་ལ་ནི་བཤུར་བྱས་པའི།
མཆེ་སྤྲོ་ཞོར་རགས་པ་ཡི། རྣག་དུ་ཡ་སྟགས་དག་གིས་གང་།། 33

དཔའ་བོས་བརྡ་དུ་ཛི་བ་ཡི། རང་བཞིན་མི་རྟོག་འཛིང་སྒོམ་བཞིན།
ཅ་ཅའི་གྲགས་ཀྱི་ཟེར་མ་བརྒྱ། ཞབས་ཀྱི་རྡོ་ལ་རགས་པས་བརྒྱབ།། 34

གཉིས་ཛེམ་མི་རྟོག་རྒྱས་བ་ཡི། རྡོ་ལ་བརྡེད་པ་ཐམས་པ་བཞིར།
རྡོ་བཅུའི་རྡོར་དུ་འཛུང་བ་ཡི། དཔའ་བོའི་མགོ་ཡིས་ཡོངས་སུ་བསྐོར།། 35

རི་ཁྲོད་ནས་ཡི་ཤང་རྒོད་བས། མིན་རྡེ་རབ་དུ་ཆགས་པ་བཞིན།
རི་ཁྲག་ཏུ་ར་ནས་བསྒྲོལ་བ་ཡི། གཟུགས་དག་གིས་རི་དམར་པའི་འོད།། 36

ཨ་ཡུ་ཏ་ས་ཛིང་ཛིང་ཡི། ཤ་རིད་རྣམས་ཀྱིས་ཀྱུས་པ་ཡིས།
ར་གི་ཟ་བཞག་རྩེ་གིར། བརྡས་ཁྲབས་ཀྱི་ཁ་ཆེར་བཀང་།། 37

सा मादायोपहारार्थं मुच्यन्तां सर्व्वभिक्षवः ।
उक्तो हृष्टैः क्रमेणेति प्रोवाच मधुरस्वरः ॥ ३० ॥

अहमेवोपहारार्हः सङ्घः सर्व्वो विमुच्यताम् ।
इत्याकर्ण्य वराकारं ते समादाय तं ययुः ॥ ३१ ॥

बद्धः स वधसन्नद्धै नींत स्तै र्निर्विकारधीः ।
दुर्गायतन मत्युग्रं ददर्श गहनोदरे ॥ ३२ ॥

बलिसञ्जीकृतैः स्थूलशकलै र्माहिषैश्च तत् ।
कल्पान्तमेघैः स्वसुतोपहारैरिव पूजितम् ॥ ३३ ॥

व्याप्तं पादशिलामक्तरुरुरक्तच्छटाशतैः ।
स्रग्दामभि र्भटोत्सृष्टै र्बन्धुजीवमयैरिव ॥ ३४ ॥

घण्टाग्रालम्बिभि र्वीरशिरोभिः परिवारितम् ।
कृतद्वारार्चनं फुल्लकमलैरिव मृत्युना ॥ ३५ ॥

प्रत्यग्रनररक्ताक्तैः सोपानै रुरुणप्रभम् ।
शवरीचरणन्यासससंसक्तालक्तकैरिव ॥ ३६ ॥

असम्प्राप्तोपहाराभिः किरातस्त्रीभिरादरात् ।
स्वशिशूत्कृत्तहृत्पद्मकीर्णप्राङ्गनवेदिकाम् ॥ ३७ ॥

དེ་མཐོང་སྲོག་ཆགས་རྣམས་ཀྱི་ཚོགས། ལྕག་བསྡུལ་ངལ་དུབ་བཟོད་དཀའ་བཞིན།
འཁོར་བ་ཆགས་བྲལ་སྙིང་པོ་ཅན། སྣང་ཙི་དབྱངས་ཀྱིས་རབ་ཏུ་བསམས་པས།། 38

དེ་ནས་ཉོན་མོངས་ཐམས་ཅད་ནི། ཡོངས་ཟད་དགྲ་བཅོམ་མངོན་དུ་གྱུར།
ཁམས་གསུམ་པ་ལས་ཆགས་བྲལ་དེ། དགའ་དང་མི་དགའ་མཚུངས་པར་གྱུར།། 39

དེ་བསམས་གང་གི་དྲིན་གྱིས་ནི། འཁོར་བ་མེད་པ་བདེ་བའི་ས།
ཀྱེ་མ་བདག་གིས་ཐོབ་པ་འདི། སྟོན་པ་སྲིད་པ་གཅོད་པའི་མཐུ།། 40

རྨོངས་པའི་ལྕགས་སྒྲོག་བརྟན་པ་གཅོད་ཅིང་ལྟ་བའི་རི་མོ་ཉམས་པར་བྱེད།
མི་བཟད་སྲིད་པའི་ཚ་བོ་སྐྱོབ་ཞིང་སྐྱེ་བའི་ལྟོན་པ་རབ་ཏུ་བྱིན།
གང་དུ་ཀུ་ངན་མིག་ལ་སྣང་ཡང་མཆི་མ་དག་ནི་མི་འཛིན་པ།
སྟོན་པའི་དྲིན་གྱིས་གདུང་བ་ཞི་བར་གྱུར་པའི་གནས་དེར་རབ་ཏུ་ཐོབ།། 41

ཅེས་པ་བསམས་སྙིང་སྟོབས་རྒྱ་མཚོ་དེ། རི་བཞིན་གཡོ་བ་མེད་པར་གནས།
བྲོ་བས་མཆོད་བླངས་ཚོགས་ཀུན་གྱིས། གསོད་རྟགས་མི་དགའ་འབྲིང་བ་བཅིངས།། 42

དེ་ཕྱིས་གསེར་གྱི་གཟི་ལྡར་ལས། དེ་དག་རྣམས་ཀྱི་གོས་དག་ཤུས།
གོས་ནི་གཉའ་དང་གཉའ་བྱུང་བ། དེ་དག་མདུན་དུ་ལྷུང་བོར་གྱུར།། 43

སྐབས་དེར་ལྷ་མོ་དེ་ཡིས་ནི། རབ་བརྗེད་འབྱུང་པོ་ལྔ་བརྒྱ་ཡིས།
ཆོས་ཀུན་དག་ནི་ལྔ་བརྒྱ་པོ། རབ་ཏུ་གཡོ་བ་མེད་པར་བྱས།། 44

स दृष्ट्वा प्राणिसङ्घातं वैशसायासदुःसहम् ।
उद्वेगसारं संसारं प्रदध्यौ मधुरस्वरः ॥ ३८ ॥

ततः साक्षात्कृतार्हत्त्वः सर्व्वक्लेशपरिक्षयात् ।
त्रैधातुको वीतरागः सोऽभूत् तुल्यप्रियाप्रियः ॥ ३९ ॥

सोऽचिन्तयदहो शास्तुः प्रभावोऽयं भवच्छिदः ।
प्राप्तोऽयं यत्प्रसादेन निःसंसारसुखां भुवम् ॥ ४० ॥

मोहश्छिन्नो निविडनिगड़ः खण्डिता दृष्टिशैलाः
तीर्णा तृष्णा विषयतटिनी प्रोद्धृता जन्मवृक्षाः ।
प्राप्तं धाम व्यसनशमनं तत्प्रसादेन शास्तुः
यस्मिन् वाष्पं दधति न पुनः शोचनालोचनानि ॥ ४१ ॥

इति ध्यात्वा स सत्त्वाब्धिस्तस्थौ शैल इवाचलः ।
निबद्धवध्यमालाङ्कश्चौरैः क्रोधोद्यतायुधैः ॥ ४२ ॥

तैस्तस्यापहृते वस्त्रे गात्रात् काञ्चनरोचिषः ।
अन्यदन्यदभूद्वास स्तैश्च राशिः पुरोऽभवत् ॥ ४३ ॥

अत्रान्तरे समुद्भूतैर्भूतानां पञ्चभिः शतैः ।
सा देवी निश्चलं चक्रे तच्चौरशतपञ्चकम् ॥ ४४ ॥

དེ་དག་མཚོན་གྱི་ཚོགས་ལྷུང་ཚེ། སྣང་ཙི་དབྱངས་ཀྱི་སྒྲི་བོར་ནི།
མཁའ་ལས་མེ་ཏོག་དག་གི་ཆར། རིན་ཆེན་རབ་ཏུ་མཛེས་པ་བབ།། 45

དེ་ནས་མཁའ་ལ་འགྲོ་བ་དེ། ཆོས་ཀུན་རྣམས་ཀྱིས་མཐོང་གྱུར་ནས།
རེ་ཡི་མཐུ་ཡི་རིགས་པ་ཡིས། དེ་ཉིད་ལ་ནི་སྐྱབས་སུ་སོང་།། 46

དེ་ནས་བབ་སྟེ་བཟོད་པའི་སྐད། ཀུང་པར་མགོ་བཀོད་དེ་དག་ལ།
ཉེས་བྱས་ཐོང་ལ་ཆོས་ཀྱི་ནི། དགའ་བར་མཛོད་ཅིག་དེ་ཡིས་སྨྲས།། 47

དེ་ནས་དེ་དག་ཆགས་བྲལ་སྐྱེས། སྡིག་པ་བདང་ནས་འཁོར་བ་ཡི།
འཆིང་བ་ཞི་སྣད་རབ་བྱུང་ནི། ལྷངས་ནས་དགྲ་བཅོམ་གནས་ཐོབ་གྱུར།། 48

དེ་ནས་དགྲ་བཅོམ་དེ་དག་དང་། རི་བྲག་ན་གནས་དེ་དག་བཅས།
སྣང་ཙིའི་དབྱངས་ནི་རྒྱལ་བྱེད་ཀྱི། ཚལ་དུ་སྟོན་པ་བཞུ་རུ་སོང་།། 49

ལྷ་ཡི་སྐྱེས་བོས་འོངས་པ་ཡི།། ལོངས་སྤྱོད་སྐབས་གསུམ་པས་བསྐྱབས་པ།
བདུད་རྩིའི་རོ་ལྡན་འདུ་བྱེད་ཀྱི། དེར་ནི་དེ་ཡིས་བཅོམ་ལྡན་མཆོད།། 50

བཅོམ་ལྡན་འདས་ཀྱིས་དེ་དག་ལ། ཐར་པའི་ལམ་མཆོག་གསལ་བྱེད་ཅིང་།
དགེ་བའི་དང་བ་བསྐྱེད་པ་ཡི། ཆོས་ནི་པན་སྣང་བསྟན་པར་མཛད།། 51

བུ་ནི་བདུད་རྩིའི་སྟོར་ཉིད་ཐོབ། ཞིས་ནས་ཞིན་དུ་བརྟན་པས་ཀྱང་།
ལེགས་བྱས་ལས་འཁྲུངས་གསེར་གྱི་པད། བཟུང་ནས་རྒྱལ་བྱེད་ཚལ་དུ་སོང་།། 52

च्युते तदायुधचये पुष्पवृष्टिं नभस्तलात् ।
पपात रत्नरुचिरा मधुरस्वरमूर्द्धनि ॥ ४५ ॥

गाहमानमथ व्योम तं विलोक्य च दस्यवः ।
स्पृष्टा स्तस्यानुभावेन तमेव शरणं ययुः ॥ ४६ ॥

सोऽवतीर्य्य ततः शान्त्यै चरणन्यस्तमस्तकान् ।
धर्म्मे रमध्वं संत्यज्य दुष्कृतानीत्युवाच तान् ॥ ४७ ॥

अथ ते जातवैराग्याः प्रव्रज्यां वृजिनोज्झिताः ।
आदायार्हत्पदं प्रापुः संसाराश्रवशान्तये ॥ ४८ ॥

ततस्तैः सहितोऽर्हद्भि स्तैश्च कर्वटवासिभिः ।
ययौ जेतवनं द्रष्टुं शास्तारं मधुरस्वरः ॥ ४९ ॥

तत्र दिव्यजनानीतै र्भोगै स्त्रिदशसाधितैः ।
स सुधारससंस्कारै र्भगवन्त मपूजयत् ॥ ५० ॥

शुद्धप्रसादजननीं भगवान् धर्म्मदेशनाम् ।
हिताय विदधे तेषां मोक्षमार्गाग्रदूतिकाम् ॥ ५१ ॥

सुधीरोऽप्यमृतप्राप्त्यै ज्ञात्वा पुत्रस्य पात्रताम् ।
हेमाङ्गं सुकृतोत्पन्नं प्राप्य जेतवनं ययौ ॥ ५० ॥

स तेनाभ्यर्च्य सुगतं चरणालीनशेखरः ।
दृशा तस्य प्रसादिन्या स संहृष्ट इवाभवत् ॥ ५३ ॥

तत स्तमूचे भगवानासन्नकुशलोदयम् ।
पादन्यासोदितस्वर्णकमलस्त्वं भविष्यसि ॥ ५४ ॥

पद्मोत्तर इति ख्यातः सम्यक्सम्बुद्धतां गतः ।
सत्त्वसन्तारणं कृत्वा परिनिर्व्वाण मेष्यसि ॥ ५५ ॥

सर्व्वज्ञेनेत्यभिहितः सुधीरः सत्यदर्शिना ।
जगत्कल्याणकलनामनोरथ ममादधे ॥ ५६ ॥

भक्त्या यैर्भवभेदिनो भगवतः पुण्यप्रणामक्षणे
शास्तुः स्वस्ति कृतं कृतं सुकृतिभिः पादोपधानं शिरः ।
अङ्के ते जननीजनस्य न पुनस्तृप्तिप्रयुक्ताः स्तन-
स्तन्योत्तानितदन्तशून्यवदनाः कुर्व्वन्ति मुग्धस्मितम् ॥ ५७ ॥

इति श्रीक्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
मधुरस्वरावदानं चतुरशीतितमः पल्लवः ॥ ० ॥

དེ་ཡིས་བདེ་གཤེགས་མངོན་མཆོད་ཅིང་། ཞབས་ལ་ཅོད་པན་གྱིས་གཏུགས་དེ།
དེ་ཡི་སྨྱུན་ནི་རབ་དང་བས། རབ་ཏུ་ཕྱིས་པ་བཞིན་དུ་གྱུར།། 53

དེ་ནས་ཉེ་བར་དགེ་བ་དར། དེ་ལ་བཅོམ་ལྡན་གྱིས་གསུངས་པ།
ཁང་པ་བགོད་པས་གསེར་གྱི་ནི། པདྨ་འབྱུངས་པར་ཕྱེད་འགྱུར་རོ།། 54

པདྨའི་མཆོག་ཅེས་གྲགས་པ་ཡི། ཡང་དག་རྫོགས་སངས་རྒྱས་འགྱུར་དེ།
སེམས་ཅན་ཡང་དག་བསྒྲལ་བྱས་ནས། ཡོངས་སུ་མྱ་ངན་འདའ་བར་འགྱུར།། 55

ཀུན་མཁྱེན་བདེན་པ་གཟིགས་པ་ཡིས། དེ་སྐད་བརྗོད་ཚེ་ཤིན་ཏུ་བརྟན།
འགྲོ་བའི་དགེ་ལེགས་བརྟགས་པ་ཡི། ཡིད་ལ་རེ་བ་བཟུང་བར་གྱུར།། 56

གུས་པས་བསོད་ནམས་ཕྱག་འཚལ་དུས་སུ་སྲིད་པ་འཇིགས་བྱེད་
བཅོམ་ལྡན་སྟོན་པ་ཡི།
ཞབས་ནི་ལེགས་བྱས་ལྡན་པ་གང་གི་མགོ་ལ་བདེ་ལེགས་བྱས་པར་
བཟུང་བྱས་པ།
དེ་དག་ཕྱི་ནས་སྐྱེ་བོ་མ་ཡི་ཡང་དུ་ཆོས་སྦྱོར་ཉམའི་འོ་མ་ལ།
གནས་རྒྱལ་དུ་ཉམ་སོ་ཡི་སྟོང་པའི་བཞིན་ནི་བླུན་པོ་འི་འཛུམ་དུ་བྱེད་མི་འགྱུར།། 57

ཞེས་པ་དགེ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་
པ་དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་སྐྱང་རྫི་དབྱངས་ཀྱི་རྟོགས་པ་
བརྗོད་པའི་ཡལ་འདབ་སྟེ་བརྒྱད་ཅུ་ཙ་བཞི་པའོ།།

स तेनाभ्यर्च्य सुगतं चरणालीनशेखरः ।
दृशा तस्य प्रसादिन्या स संहृष्ट इवाभवत् ॥ ५३ ॥

तत स्तमूचे भगवानासन्नकुशलोदयम् ।
पादन्यासोदितस्वर्णकमलस्त्वं भविष्यसि ॥ ५४ ॥

पद्मोत्तर इति ख्यातः सम्यक्सम्बुद्धतां गतः ।
सत्त्वसन्तारणं कृत्वा परिनिर्व्वाण मेष्यसि ॥ ५५ ॥

सर्व्वज्ञेनेत्यभिहितः सुधीरः सत्यदर्शिना ।
जगत्कल्याणकलनामनोरथ महाद्दे ॥ ५६ ॥

भक्त्या यैर्भवभेदिनो भगवतः पुण्यप्रणामक्षणे
शास्तुः स्वस्ति कृतं कृतं सुकृतिभिः पादोपधानं शिरः ।
अङ्के ते जननीजनस्य न पुनस्तृप्तिप्रयुक्ताः स्तन-
स्तन्योत्तानितदन्तशून्यवदनाः कुर्व्वन्ति मूढस्मितम् ॥ ५७॥

इति श्रीक्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
मधुरस्वरावदानं चतुरशीतितमः पल्लवः ॥ ० ॥

ཡལ་འདབ་བརྒྱད་ཙུ་ཙ་ཊཱི་པ།

གང་གིས་མིག་ལ་རྗེས་འབྲེལ་ཆགས་པའི་ནད།
སྣང་བའི་ཟུག་རྔུ་སྙིང་ལ་རབ་ཆགས་དང་།
ཡན་ལག་ཀུན་ལ་ཁྱབ་པ་སྤྱིག་པའི་མཛེ།
འཕྲོག་བྱེད་སྨན་པ་དེ་ལ་ཕྱག་འཚལ་ལོ།།

དེ་ནས་གནས་མཐར་དེ་བཞིན་གཤེགས། དཀའ་ཐུབ་ནགས་མཐར་
བཞུགས་པ་ཡི།
ཟླ་མེད་ཐུགས་ལ་དགེ་སློང་རྣམས། དགེ་མཚན་དག་གིས་བསྐུལ་བས་ཟླས།། 2

བཅོམ་ལྡན་ཅི་སྐད་འཇིག་རྟེན་ནི། ཀུན་གྱི་མྱ་ངན་སེལ་བྱེད་པ།
སྲིད་པའི་ནད་ཀྱི་སྨན་པ་ཆེན། ནད་པ་རྣམས་ལ་ལྷག་པར་བྱམས།། 3

དེ་དག་ལ་རིས་གསུངས་པ་བཞིན། ལྷག་པར་ནད་པ་ལ་བདག་མཛོད།
སྐྱེས་བུ་རྣམས་ལ་ཞུས་གཉེར་དང་། མཚུངས་པའི་མྱ་ངན་ཚོགས་གཞན་མེད།། 4

སྐྱེ་བ་གཞན་རྣམས་དག་ལ་ཡང་། རང་བཞིན་གྱིས་ནི་སྨན་པའི་ས།
ནད་པ་རྣམས་ལ་རྟག་ཏུ་བདག། ཤིར་ཏུ་ཕྱོགས་སུ་ལྟང་བར་གྱུར།། 5

གྲོང་ཁྱེར་ཤི་བིའི་དཔུངས་དག་ཏུ། སློང་བ་རྣམས་ཀྱི་གཉེན་མཆོག་བཞིན།
བསམ་པ་ཀུན་ལ་རབ་བཞུགས་པ། མི་བདག་ཤི་བི་ཞེས་པ་བྱུང་།། 6

पञ्चाशीतितमः पल्लवः ।

ये रागरोगं नयनानुबन्धं
विद्वेषशूलं हृदयप्रसक्तम् ।
सर्व्वाङ्गसंसर्पितपापकुष्ठं
हरन्ति तेभ्योऽस्तु नमो भिषग्भ्यः ॥ १ ॥

तपोवनान्तविश्रान्तं कथान्तेऽथ तथागतम् ।
भिक्षवः कौतुकाक्षिप्ताः पप्रच्छुः स्वच्छमानसम् ॥ २ ॥

भगवन् भवतः सर्व्वलोकशोकापहारिणः ।
भवार्त्तिभिषजः कस्माद्रोगिणोऽप्यधिकं प्रियाः ॥ ३ ॥

स तानुवाच सत्यं मे रोगिणोऽधिकवल्लभाः ।
कायपीड़ासमः पुंसां नास्त्यन्यः शोकसञ्चयः ॥ ४ ॥

जन्मान्तरेष्वपि परं प्रकृत्या दैन्यभूमिषु ।
आतुरेष्वेव सततं पक्षपातो ममाभवत् ॥ ५ ॥

नगर्य्यां शिखिघोषायां शिविर्नामा भवन्नृपः ।
प्रविष्टः सत्त्वचिन्तासु सदान्धव इवार्थिनाम् ॥ ६ ॥

ཀུན་དུ་ནད་པ་ཐམས་ཅད་ནི། ཀུན་ནས་བདག་གིས་གསོ་བར་བྱ།
ཞེས་པ་བདེན་པའི་སྙིང་སྟོབས་ཅན། དེ་ཡི་ངེས་པ་དག་ཏུ་འགྱུར།། 7

ནམ་ཞིག་གྲོང་པ་ནད་པ་ནི། ཡུན་རིང་ནད་ཀྱི་གཟིར་གྱུར་པ།
སྨན་ལ་མཆིས་གཞན་དེ་ལ་ནི། མངོན་དུ་ཕྱོགས་ཏེ་གསོ་བར་ཞུས།། 8

དེ་ནས་གསོ་སྤྱད་ས་བདག་གིས། དྲིས་ཚེ་སྨན་པ་ཐམས་ཅད་ཀྱིས།
རབ་རྒྱས་ནད་ཀྱིས་གཟིར་བ་ལ། ཡུན་རིང་དཔྱད་ནས་རབ་སྨྲས་པ།། 9

ཤིན་ཏུ་སྡིག་པའི་ནད་འདི་ཡིས། རྒྱལ་པོ་སྨན་ནི་རྙེད་པར་དཀའ།
སྐྱེས་ནས་བཟོད་ལྡན་སྐྱེས་བུ་ཡི། ཁྲག་གི་དེ་ནི་ཞི་བར་འགྱུར།། 10

དེ་དག་ཐོས་ནས་མི་ཡི་བདག། ཡིད་ནི་སྙིང་རྗེ་རྒྱས་པ་ཡིས།
ཡུན་རིང་ནད་པ་གསོ་བའི་སྐད། དེ་ཡིས་བསྟན་པ་ཡང་དག་བསམས།། 11

བྱིས་པའི་ཚེ་ཡང་བདག་ལ་ནི། ནམ་ཡང་གང་ཡང་ཁྲིམ་བྱུང་།
བདག་ནི་མངལ་ན་གནས་ཚེ་ཡང་། མ་ནི་ཁྲོ་བ་སྤངས་པར་གྱུར།། 12

དེ་སྐད་ཁྲོ་མེད་འཇིག་རྟེན་ན། བདག་ལྟ་བུ་ཡང་ཡོད་མ་ཡིན།
བདག་གི་ཁྲག་གི་རྒྱུན་ཉིད་ཀྱིས། འདི་ཡི་ནད་ནི་ཞི་བར་འགྱུར།། 13

དེ་ལྟར་སྨྲས་པའི་བློ་གྲོས་ཀྱིས། རྗེས་འབྲང་ཀུན་གྱིས་བཟློག་གྱུར་ཀྱང་།
རྒྱལ་པོས་མགོ་ལས་བྱུང་བ་ཡི།། རང་ཁྲག་རྟག་ཏུ་དེ་ལ་བྱིན།། 14

सर्व्वे सर्व्वेच रोगार्त्ता श्चिकित्स्याः सर्व्वथा मया ।
इत्यभूत् सततं तस्य सत्यसत्त्वस्य निश्चयः ॥ ७ ॥

कदाचिदातुरः पौरै श्चिररोगनिपीड़ितः ।
तं ययाचे समभ्येत्य चिकित्सा मार्त्तवत्सलम् ॥ ८ ॥

स्वास्थ्याय तस्य भिषजः पृष्टाः सर्व्वे महीभुजा ।
प्रवृद्धव्याधिवैधुर्य्यं विचार्य्य चिरमूचिरे ॥ ९ ॥

दुर्लभं भेषजं राजन् रोगस्यास्य गरीयसः ।
आजन्मक्षमिणः पुंसः शोणितेनैव शाम्यति ॥ १० ॥

एतदाकर्ण्य नृपतिः करुणाकीर्णमानसः ।
अचिन्तयत्तदादिष्टं स्वास्थ्याय चिररोगिणः ॥ ११ ॥

बालस्यापि न मे कोपः कदाचिदभवत् क्वचित् ।
मयि गर्भस्थितेऽप्यासीज्जननी क्रोधवर्जिता ॥ १२ ॥

तस्मादक्रोधनः कश्चिल्लोकेऽस्मिन्नास्ति मद्विधः ।
ममैव रक्तपूरेण व्याधिरस्य प्रशाम्यति ॥ १३ ॥

इत्युद्यतमतिः सर्व्वैं र्वार्य्यमाणोऽनुजीविभिः ।
सदा शिरोद्भवं तस्मै ददौ राजा स्वशोणितम् ॥ १४ ॥

དེ་ནས་ཐྲབ་དུག་གི་ནི། ཁྲག་གིས་ནད་པ་བསོས་པར་གྱུར།
ས་བདག་རིད་པ་ལ་ཞུས་ནས། བསམ་པ་ཡོངས་སུ་རྫོགས་དེ་སོང་། 15

དེ་ནས་ནམ་ཞིག་ས་སྐྱོང་བུ། པད་པ་ཆོལ་ལ་ངལ་དུབ་ནི།
བསྙེན་ལས་ཉམས་པ་གསལ་བྱེད་པ། གཞོགས་སྐམ་ནད་ནི་བྱུང་བར་གྱུར། 16

སྔོན་གྱི་ལས་ཀྱི་རྣམ་སྨིན་ལས། རྣམ་པར་བཀྲག་པའི་རང་བཞིན་འདི།
ནད་མེད་རྣམས་ལ་ཁ་ཟས་མེད། དཔལ་ལྡན་རྣམས་ནི་ནད་དང་འགྲོགས། 17

དེ་ནས་སྨན་པ་མཆོག་རྣམས་ཀྱིས། སྨན་པ་སྦྱོང་གིས་ལེགས་བསྒྲུབས་པ།
ཀུན་གྱི་སྙིང་པོ་ཞེས་པའི་མར། དེ་ནི་བསོས་སླད་ཏེ་བར་བརྟེན། 18

ཐམས་ཀུན་གྱི་ནི་སྙིང་པོ་བླངས། འདབ་ཆགས་ཤང་ཤང་དག་གི་ནི།
ཁྲུས་ཀྱི་ཆུ་ཡི་ཐང་དང་ལྡན། འབད་པ་ཆེན་པོས་ཞུན་མར་ནི། 19

བཅུ་གཉིས་ལོ་ཡིས་ལེགས་པར་གྲུབ། གཞོན་ནུ་འཐུང་བར་བརྩོན་པ་ན།
ནད་ཀྱིས་གཟིར་བའི་རང་སངས་རྒྱས། ཅི་སྟེ་དེ་ལ་སློང་དུ་འོངས། 20

ཀུན་གྱིས་བཀྲག་པར་གྱུར་མོད་ཀྱང་། གཞོན་ནུ་སྙིང་སྟོབས་རྒྱ་མཚོ་ཡིས།
ཀུན་གྱི་སྙིང་པོ་ཕན་པའི་མར། ཐབས་ཅན་དེ་ལ་གུས་པས་བྱིན། 21

དེ་ནས་རང་སངས་རྒྱས་བསོས་ཏེ། རབ་དང་སྨོན་ལམ་ལྡན་པ་ཡིས།
གཞོན་ནུ་དག་ནི་བསོས་པར་བསྒྲུབས། དམ་པ་བསྙེན་པ་བདུད་རྩི་ཡིན། 22

रक्तेन स्वास्थ्यमायातः षड्भिर्मासै रथातुरः ।
जगाम परिपूर्णांशः क्षयमामन्त्र्य भूपतिम् ॥ १५ ॥

ततः कदाचिद् भूपालसूनो र्व्यायामशीलनात् ।
पार्श्वशोकक्षयाशंसी प्रादुरासीद्धितैषिणः ॥ १६ ॥

विपरीतस्वभावोऽयं विपाकः पुण्यकर्म्मणाम् ।
स्वस्थानामशनं नास्ति श्रीमतां रोगसङ्गतिः ॥ १७ ॥

उपदिष्टं ततस्तस्य स्वास्थ्याय भिषजां वरैः ।
सहस्रपाकसंसिद्धं सर्व्वसाराभिधं घृतम् ॥ १८ ॥

सर्व्वद्रव्यात्तसारेण जीवञ्जीवस्य पक्षिणः ।
स्नानाम्बुक्वाथयोगेन घृतं यत्नेन भूयसा ॥ १९ ॥

सिद्धं द्वादशभिर्वर्षैः कुमारे पातुमुद्यते ।
प्रत्येकबुद्धः शोकार्त्तस्तद् याचितु मथाययौ ॥ २० ॥

सर्व्वं निवार्य्यमाणोऽपि कुमारः सत्त्वसागरः ।
भंक्त्वा सर्व्वं ददौ तस्मै सर्व्वसारघृतं हितम् ॥ २१ ॥

स्वस्थः प्रत्येकबुद्धोऽथ प्रसन्नः प्रणिधानवान् ।
कुमारं विदधे स्वस्थममृतं साधुसेवनम् ॥ २२ ॥

དེ་ནས་ཟླ་བ་དྲུག་གི་ནི། ཁྲག་གིས་ནད་པ་བསོས་པར་གྱུར།
ས་བདག་རིད་པ་ལ་ཕྱུས་ནས། བསམ་པ་ཡོངས་སུ་རྫོགས་དེ་སོང་།། 15

དེ་ནས་ནམ་ཞིག་ས་སྐྱོང་བུ། པན་པ་ཚོལ་ལ་ངལ་དུབ་ནི།
བསྐྱེན་ལས་ཉམས་པ་གསུམ་བྱེད་པ། གཞོགས་སྐམ་ནད་ནི་བྱུང་བར་གྱུར།། 16

སྔོན་གྱི་ལས་ཀྱི་རྣམ་སྨིན་ལས། རྣམ་པར་བཟློག་པའི་རང་བཞིན་འདི།
ནད་མེད་རྣམས་ལ་ཁ་ཟས་མེད། དཔལ་ལྡན་རྣམས་ནི་ནད་དང་འགྲོགས།། 17

དེ་ནས་སྨན་པ་མཆོག་རྣམས་ཀྱིས། སྨན་པ་སྟོང་གིས་ལེགས་བསྒྲུབས་པ།
ཀུན་གྱི་སྙིང་པོ་ཞེས་པའི་མར། དེ་ནི་བསོས་སྨན་ཉེ་བར་བསྟེན།། 18

རྫས་ཀུན་གྱི་ནི་སྙིང་པོ་བླངས། འདབ་ཆགས་ཤང་ཤང་དག་གི་ནི།
ཁྲུས་ཀྱི་ཆུ་ཡི་ཐང་དང་ལྡན། འབད་པ་ཆེན་པོས་ཞུ་མར་ནི།། 19

བཅུ་གཉིས་ལོ་ཡིས་ལེགས་པར་གྲུབ། གཞོན་ནུ་འབྱུང་བར་བརྩོན་པ་ན།
ནད་ཀྱིས་གཟིར་བའི་རང་སངས་རྒྱས། ཅི་སྟེ་དེ་ལ་སློང་དུ་འོངས།། 20

ཀུན་གྱིས་བཟློག་པར་གྱུར་མོད་ཀྱང་། གཞོན་ནུ་སྙིང་སྟོབས་རྒྱ་མཚོ་ཡིས།
ཀུན་གྱི་སྙིང་པོ་ལྡན་པའི་མར། ཐམས་ཅད་དེ་ལ་བྱུས་པས་བྱིན།། 21

དེ་ནས་རང་སངས་རྒྱས་བསོས་ཏེ། རབ་དང་སྨོན་ལམ་ལྡན་པ་ཡིས།
གཞོན་ནུ་དག་ནི་བསོས་པར་བསྒྲུབས། དམ་པ་བསྟེན་པ་བདུད་རྩི་ཡིན།། 22

रक्तेन स्वास्थ्यमायातः षड्भिर्मासै रथातुरः ।
जगाम परिपूर्णाशः क्षणमामन्त्र्य भूपतिम् ॥ १५ ॥

ततः कदाचिद् भूपालसूनो र्व्यायामशीलनात् ।
पार्श्वशोकक्षयाशंसी प्रादुरासीद्धितैषिणः ॥ १६ ॥

विपरीतस्वभावोऽयं विपाकः पुण्यकर्म्मणाम् ।
स्वस्थानामशनं नास्ति श्रीमतां रोगसङ्गतिः ॥ १७ ॥

उपदिष्टं ततस्तस्य स्वास्थ्याय भिषजां वरैः ।
सहस्रपाकसंसिद्धं सर्व्वसाराभिधं घृतम् ॥ १८ ॥

सर्व्वद्रव्यात्तसारेण जीवञ्जीवस्य पक्षिणः ।
स्नानाम्बुक्वाथयोगेन घृतं यत्नेन भूयसा ॥ १९ ॥

सिद्धं द्वादशभिर्वर्षैः कुमारे पातुमुद्यते ।
प्रत्येकबुद्धः शोकार्त्तस्तद् याचितु मथाययौ ॥ २० ॥

सर्व्वैर् निर्वार्य्यमाणोऽपि कुमारः सत्त्वसागरः ।
भंक्त्वा सर्व्वं ददौ तस्मै सर्व्वसारघृतं हितम् ॥ २१ ॥

स्वस्थः प्रत्येकबुद्धोऽथ प्रसन्नः प्रणिधानवान् ।
कुमारं विदधे स्वस्थमम्लतं साधुसेवनम् ॥ २२ ॥

པན་པ་ཚོལ་བ་རྒྱལ་པོའི་བུ། དེར་ནི་ཚེ་རིང་ང་ཉིད་གྱུར།
རང་བཞིན་གྱིས་བདག་ནད་པ་ཡི། གདུང་བ་ཞི་བར་བྱེད་ལ་དགའ།། 23

ཞེས་པ་ཐོས་ནས་རྒྱལ་བ་ལ། དགེ་སློང་ཀུན་གྱིས་སྨྲར་དྲིས་པ།
དེ་དག་ལས་ནི་ཅི་ཞིག་གིས། མཚུངས་པར་ནད་ཀྱང་བསོས་པར་གྱུར།། 24

ཅེས་དྲིས་བཅོམ་ལྡན་འདས་ལ་དྲིས། ཐམས་ཅད་མཁྱེན་པས་དེར་གསུངས་པ།
བཱ་རཱ་ཎ་སི་དག་ཏུ་སྔོན། ས་ཡི་བདག་པོ་ཚངས་བྱིན་བྱུང་།། 25

དེ་ཡི་བུ་གཉིས་དགའ་བོ་དང་། ཉེ་དགའ་ཞེས་པ་དག་ཏུ་གྱུར།
ཐུ་བོ་གྲགས་པའི་ཁྱད་པར་གཅེར། དེ་གཉེར་གཞན་ནི་རྒྱལ་སྲིད་འདོད།། 26

དེ་ནས་ཉེ་དགས་དབེན་པར་ནི། གྲོགས་པོ་ཁ་གསག་ཅན་ཞེས་པ།
ཨཱ་ཐྭ་ཡི་མཆོད་སྦྱིན་བཀས། མདུན་ན་འཛོར་གྱི་བུ་ལ་སླས།། 27

བདག་གི་སྤུན་ཟླ་ཐུ་བོ་འདི། སྐྱེ་བོ་དགའ་བ་དེ་དག་སྐྱོང་།
གྲགས་པ་བརྗོད་པས་སྐྱེ་བོ་ལས། རྒྱལ་སྲིད་དག་ནི་ཐོབ་པར་གྱུར།། 28

བདག་ནི་སྐྱེ་བོ་ཀུན་གྱི་སྤངས། ཉམས་ཤིང་སྐལ་བ་མེད་པར་གྱུར།
དབེན་པར་ཤི་བ་བསྔགས་པར་འོས། སྨད་པར་གྱུར་པས་འཚོ་བ་རིན།། 29

ཁྱོད་ཀྱི་སྤུན་ཟླ་ཐུ་བོ་ཉིད། མདུན་ནའི་འདོད་དུ་རིམ་པར་འཕྱུར།
ཕྱུ་ཅག་མཚུངས་པའི་སྨུག་བསྡུལ་ཅན། དགོར་པ་དག་ཏུ་འགྲོ་བར་འོས།། 30

हितैषी राजपुत्रोऽसावहमेव तदाभवम् ।
रोगिणामार्त्तिशमनं स्वभावेनैव मे प्रियम् ॥ २३ ॥

इति श्रुत्वा जिनं सर्व्वे पप्रच्छु र्भिक्षवः पुनः ।
कर्म्मणा केन तौ तुल्यरोगौ स्वास्थ्यमुपागतौ ॥ २४ ॥

इति तैर्भगवान् पृष्टः सर्व्वज्ञ स्तानभाषत ।
ब्रह्मदत्तः क्षितिपति र्वाराणस्यामभूत् पुरा ॥ २५ ॥

नन्दोपनन्दनामानौ तस्य पुत्रौ बभूवतुः ।
ज्येष्ठः कीर्त्तिविशेषार्थी राज्यकामस्तथापरः ॥ २६ ॥

उपनन्दस्ततः प्राह पुरोहितसुतं रहः ।
आथर्व्वयोगकुशलं वयस्यं कुहनाभिधम् ॥ २७ ॥

एष ज्येष्ठो मम भ्राता जनरञ्जनतत्परः ।
जनात् कीर्त्तिप्रवादेन राज्यमासादयिष्यति ॥ २८ ॥

निरंशोऽहं भविष्यामि ध्वस्तः सर्व्वजनोज्झितः ।
विजने निधने श्लाघ्यं नावधूतस्य जीवितम् ॥ २९ ॥

ज्येष्ठस्यैव तवं भ्रातुः पौरोहित्यं क्रमागतम् ।
अरण्यगमनं युक्तमावयोः समदुःखयोः ॥ ३० ॥

श्रुत्वेति राजपुत्रस्य वचः शोकप्रलापिनः ।
हितं तव करोमीति पुरोहितसुतोऽब्रवीत् ॥ ३१ ॥

सोऽथ द्रव्यप्रयोगेन व्यङ्गं तस्याग्रजं व्यधात् ।
येनासौ जनकस्यान्ते कनीयान् राज्यमाप्तवान् ॥ ३२ ॥

प्राप्तराज्यः स कालेन दृष्ट्वा भ्रातरमग्रजम् ।
व्यङ्गं यष्टीकरालम्बं पश्चात्तापं समाययौ ॥ ३३ ॥

पुरोहितसुतं सोऽथ पौरोहित्यनिवेशितम् ।
उवाचोष्णं विनिश्वस्य गूढं पातकशङ्कितम् ॥ ३४ ॥

अहो नु राज्यलोभेन मया धर्ममजानता ।
ज्येष्ठो भ्राता पितृसमः प्रापितः कुदशामिमाम् ॥ ३५ ॥

क्षणक्षयि सुखाक्षिप्ताः पापं कृत्वा क्षयेक्षणे ।
क्षिपन्ति दुःखेष्वात्मान मसमीक्षितकारिणः ॥ ३६ ॥

इति तस्य वचः श्रुत्वा जाततापः पुरोहितः ।
तमुवाच ममाप्येष राजन्ननुशयज्वरः ॥ ३७ ॥

तं पुन र्द्रव्ययोगेन स्वस्थं चक्रे नृपात्मजम् ।
स्वस्थाय प्रददौ तस्मै निजराज्यं स चानुजः ॥ ३८ ॥

དེ་ནས་དུས་ཀྱིས་ཉེ་དགའ་དང༌། མདུན་ན་འདོན་ཀྱི་བུ་རིས་ཀྱང༌།
རང་སངས་རྒྱས་ལ་མཆོད་བྱས་ནས། ལུས་ཀྱི་མཐའ་ནི་རབ་ཏུ་ཐོབ།། 39

རྒྱལ་པོ་འི་བུ་རི་ས་བདག་ནི། ཞི་བའི་བུ་ཉིད་ཐོབ་གྱུར་ཏེ།
མདུན་ན་འདོན་གྱི་བུ་དེ་ཡང༌། རང་སངས་རྒྱས་ཉིད་རབ་ཏུ་ཐོབ།། 40

དེ་དག་སྨྲས་པའི་སྡིག་པ་དེས། མཚུངས་པར་ནད་ཀྱིས་ཐེབས་གྱུར་ཅིང༌།
ཡན་ལག་ཉམས་པ་གསོ་བྱེད་པས། དེ་དག་བསོས་པ་ཉིད་དུ་གྱུར།། 41

རྒྱལ་བ་ཡོངས་པས་གཟིར་བ་སྐྱོབ་གཉེན་གྱིས།
དུག་ཏུ་སེམས་ཅན་ལ་ཆགས་སྙིང་རྗེའི་སྤྲོ།
འདས་པའི་སྐྱེ་བོ་དང་འབྲེལ་དེ་ཐོས་ནས།
མགུ་བའི་དགེ་སློང་དེ་དག་བདེ་བ་ཐོབ།། 42

ཅེས་པ་དགེ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་
པ་དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་སྨན་པ་འཚོ་བའི་རྟོགས་པ་
བརྗོད་པའི་ཡལ་འདབ་སྟེ་བརྒྱད་ཅུ་ཙ་ལྔ་པའོ།།

उपनन्दोऽथ कालेन पुरोहितसुतश्च सः ।
कारां प्रत्येकबुद्धाय कृत्वा देहान्तमापतुः ॥ ३९ ॥

शिवेर्भूमिपतेः प्राप राजपुत्रः स पुत्रताम् ।
प्रत्येकबुद्धतां लेभे पुरोहितसुतश्च सः ॥ ४० ॥

तेन तौ गूढ़पापेन तुल्यरोगौ बभूवतुः ।
व्यङ्गस्य स्वास्थ्यकरणाद् युगपत् स्वास्थ्यमागतौ ॥ ४१ ॥

इत्याकर्ण्यातीतजन्मानुबद्ध-
मापन्नार्त्तित्राणबन्धो र्जिनस्य ।
नित्यासक्तं सत्त्वकारुण्यवृत्तं
हृष्टाः प्रापु र्निर्वृतिं भिक्षवस्ते ॥ ४२ ॥

इति क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
द्वितीयवदानं पञ्चाशीतितमः पल्लवः ॥

ཡལ་འདབ་བརྒྱད་ཅུ་ཙ་དྲུག་པ།

ཆོས་ཀྱི་བསླབ་པའི་རིག་པ་གང་གིས་མཆོད་པ་རྣམས་ལ་
དཔལ་བར་ཀྲན་རིམ་གྱིས།
མཆོད་བྱའི་ཚོགས་ལ་རབ་འདུད་དུལ་བས་ཕྱག་བྱེད་དེ་དག་
མགྲོ་བ་ཐོབ་པར་འགྱུར།
དྲིགས་པས་འཕྱུར་ལས་བློ་གྲོས་རྣམ་པར་མ་བསླམས་
སྨོངས་ལམ་ངོག་ཏུ་འགྲོ་བྱེད་ཅིང་།
གར་འདུས་རྣམས་ལ་འཇིག་རྟེན་འདི་དང་ཕ་རོལ་དེ་ཡང་
དག་ཏུ་སྒྲ་ངད་བཅས།། ༡

ཀུན་པོ་མཆོད་པའི་ཞར་ལ་སྨྲར། དགེ་སློང་རྣམས་ཀྱིས་དྲིས་པ་དག།
ཀུན་པོ་ཆོ་ག་ཇི་བཞིན་སྨྲར། བཅོམ་ལྡན་ཐམས་ཅད་མཁྱེན་པས་གསུངས།། ༢

ཕ་ར་ཎ་སིར་དེ་དག་སྔོན། མི་བདག་ཚངས་བྱིན་ཞེས་པ་བྱུང་།
འགྲོ་བ་གང་གི་བསོད་ནམས་མཐུས། ཆོས་ཀྱི་ཀུན་དགའ་ར་བར་གྱུར།། ༣

དེ་དུས་གྲོང་མཐའི་ནགས་ཚལ་དུ། སྔོན་གྱི་བསོད་ནམས་མཚན་ཉིད་ལས།
མི་ཡི་སྐྱ་བརྗོད་ལ་ཞུགས་པ། སྲོག་ཆགས་བཞི་ནི་བྱུང་བར་གྱུར།། ༤

བ་སེན་དང་ནི་རི་བོང་དང་། སྤྲེའུ་དེ་བཞིན་གླང་པོའི་མཆོག།
དེ་དག་དམ་པའི་སྤྱོད་ཚུལ་ཅན། པན་ཚུན་མཛའ་བས་བཅིངས་པར་གྱུར།། ༥

ནམ་ཞིག་བདེ་ཐོབ་དེ་དག་གིས། གནས་ཀྱི་མཐུག་ཏུ་པར་ཚོན་སྐྱས།
ཨེ་སྐོར་ཀུན་རིམ་ནེད་པ་ལ། མཆོད་པ་དག་ནི་ཇི་ལྟར་སྦྱབ།། ༦

षड़शीतितमः पल्लवः ।

वन्दन्ते स्थविरक्रमेण नियतं ये धर्म्मशिक्षाविदः
पूज्यान् पूज्यगुणाः प्रणामविनयैस्ते प्राप्नुवन्त्युन्नतिम् ।
दर्पानुद्धतया विशृङ्खलधिया मोहादधःपातिनां
ज्येष्ठातिक्रमिणामयं स च परो लोकः सशोकः सदा ॥ १ ॥

ज्येष्ठपूजाप्रसङ्गेन भिक्षुभि र्भगवान् पुनः ।
यथावृद्धविधिं पृष्टः सर्व्वज्ञः पुनरब्रवीत् ॥ २ ॥

ब्रह्मदत्ताभिधः पूर्वं वाराणस्यामभून्नृपः ।
यस्य पुण्यानुभावेन धर्म्मारण्य मभूज्जगत् ॥ ३ ॥

तस्य काले पुरोपान्तवने प्राक्पुण्यलक्षणात् ।
प्रवृत्तमानुषालापा श्चत्वारः प्राणिनोऽभवन् ॥ ४ ॥

कपिञ्जलोऽथ शशकः कपि र्गजवरस्तथा ।
ते बभूवुः सदाचाराः स्नेहवद्धाः परस्परम् ॥ ५ ॥

कदाचित् सुखसक्तास्ते कथान्ते जगदु र्मिथः ।
ज्येष्ठक्रमं विनास्माकं कथं पूजा प्रवर्त्तताम् ॥ ६ ॥

དམ་པས་ཛཱི་ཥྚར་ཀཱན་རིམ་གྱིས། བཀུར་སྟི་དག་ནི་རབ་བསྒྲུབ་པ།
ངེས་པར་དགེ་ལེགས་སྐྱེད་བྱེད་ཅིང་། དགེ་བ་ཉིད་དང་ལྡན་པར་གྱུར།། 7

ཀཱར་བོའི་ཞི་སམས་མཆོད་བྱ་གང་། ཡུ་ལས་རེ་ཞིག་ཀཱན་པ་སྲུ།
ཞེས་པ་སྨྲ་བ་དེ་དག་ལས། གླང་ཆེན་ཁྱུ་མཆོག་གིས་སྨྲས་པ།། 8

འདབ་མ་ཆེ་རྒྱལ་ནྱ་གྲོ་དྷ། གང་འདི་སྟེང་པར་མགོན་གྱུར་པ།
འདི་ཡི་ཡལ་འདབ་གསར་པ་དང་། ངང་གི་ལུས་ནི་མཚུངས་པ་དྲན།། 9

སྤྲེའུ་ཡིས་ཀྱང་དེ་ར་སྨྲས་པ། བདག་ནི་ནགས་ན་རྒྱུ་བ་ཡིས།
ནྱ་གྲོ་དྷ་འདི་ངང་ལུས་དང་། མཚུངས་པ་ཤིན་ཏུ་ཆུང་བ་མཐོང་།། 10

རི་བོང་གིས་ཀྱང་སྨྲས་པ་སྟེ། ནྱ་གྲོ་དྷ་འདི་སོར་བྱས།
འདབ་པ་གཉིས་ཀྱིས་མནན་པ་ལ། ཟིལ་ཐིགས་ཀྱིས་བསྐྱར་བདག་གིས་སྐྱང་།། 11

དེ་དག་རིམ་བཞིན་དེ་བརྗོད་ཚེ། བྱི་ནས་བ་ལེན་གྱིས་སྨྲས་པ།
བདག་གི་ཐྲི་བའི་ས་བོན་ལས། ཤིང་ཆེན་ནྱ་གྲོ་དྷ་འདི་སྐྱེས།། 12

དེ་ནས་ཀཱ་རི་བ་ཤེས་བྱུང་ནས། དེ་དག་པར་ཏུ་མཛའ་བ་ཡིས།
རྗེས་རྒྱུག་པ་དགའ་བས་མཆོད་པ་ནི། རྟག་ཏུ་ཞེས་པ་འདོམས་བྱས།། 13

དེ་ནས་སྲོག་གཅོད་རྐུ་བ་དང་། དེ་བཞིན་རྫུན་ནི་འབྲེལ་བ་དང་།
རི་བཞིན་ཆང་སྤངས་འདས་བྱས་ནི། བྱུར་ཡི་ཟ་བ་དག་ཀྱང་།། 14

यथावृद्धिक्रिया सद्भिः सत्कारोऽत्र प्रवर्त्तितः ।
कलयन् किल कल्याणं कुशलायैव कल्पते ॥ ७ ॥

ज्येष्ठः कस्तावदस्माकं योऽच्चैः स्थविरगौरवात् ।
इति तेषां ब्रुवाणानां जगाद गजयूथपः ॥ ८ ॥

योऽयं जीर्णमहाशाखः पुराणो दृश्यते वटः ।
तुल्यमेनं स्वकायस्य स्मरामि नवपल्लवम् ॥ ९ ॥

मर्कटोऽप्यथ तानूचे वने विचरता मया ।
स्वकायतुल्य एवायं दृष्टः स्वल्पतरो वटः ॥ १० ॥

शशकोऽप्यवदत् पूर्वं मया पत्रद्वयाङ्कितः ।
अवश्यायलवार्द्रोऽयं लीढः पञ्चाङ्गुलो वटः ॥ ११

तैः क्रमेणेति कथिते पश्चात्प्राह कपिञ्जलः ।
ममैवायं शकृद्बीजाज्जातः प्राज्यतरो वटः ॥ १२ ॥

अथ ज्येष्ठक्रमं ज्ञात्वा ते सदा गौरवोचिताम् ।
स्नेहानुवृत्तिनिरताः पूजां चक्रुः परस्परम् ॥ १३ ॥

प्राणापहरणाच्चौर्यादगम्यागमनात्तथा ।
असत्यान्मद्यतुल्याम्लफलसंभक्षणाच्च ते ॥ १४ ॥

ཆགས་བྲལ་རང་གནས་ཀུན་སྤྱོད་ཀྱི། བསླབ་པས་ལེགས་བྱས་ལ་ཆགས་པའི།
བསོད་ནམས་མཐུ་ཡིས་ནགས་ཚལ་ན། གནས་རྣམས་སྤྱོད་ཚུལ་མཚུངས་
པར་བྱས།། 15

དེ་ནས་དེ་དག་རྣམས་ཀྱི་མཐུས། དག་ཏུ་མེ་ཏོག་འབྲས་ལྡན་ཞིང་།
སྤྲིན་ནི་དུས་སུ་ཆར་འབེབས་ཤིང་། ས་ལ་འབྲུ་རྣམས་རྒྱས་པར་གྱུར།། 16

ས་ཡི་ལེགས་བྱས་མཚན་ཉིད་ནི། ངོ་མཚར་ཆེ་བ་དེ་མཐོང་ནས།
ཐམས་ཅད་ས་བདག་ཚངས་བྱིན་གྱིས། རང་གི་བསོད་ནམས་ལས་སྐྱེས་
བསམས།། 17

ཡོག་པར་ཁྱིངས་པས་ཆོས་དེ་ལ། ཐུབ་པ་མངོན་ཤེས་ལྡ་བས་སླས།
མེ་ཏོག་འབྲས་བུ་རྒྱས་པ་འདི། མི་བདག་ཁྱོད་ཀྱི་རྗིད་གྱིས་མིན།། 18

ནགས་ན་སྤྲེའུ་རི་བོང་དང་། གཉིས་འཕྲང་བ་མེད་ལྡན་ཅིག་གནས།
ཡོན་ཏན་རྒྱས་འདི་དམ་ཆོས་ཀྱི། ངང་ཚུལ་དེ་དག་རྣམས་ཀྱི་ཡིན།། 19

དེ་དག་བརྟུལ་ཞུགས་ལྔ་ཡིས་དག། ཇི་ཏར་གཞན་པ་མཆོད་བྱེད་ཅིང་།
བ་མེན་ཚིག་གིས་ཐམས་ཅད་ནི། དམ་ཆོས་དམ་ཚིག་དགའ་ལ་བརྗེར།། 20

ཞེས་པ་ཐུབ་པའི་ཚིག་ཐོས་ནས། མཆོག་ཏུ་གུས་སྐྱེས་རྒྱལ་པོ་ནི།
གྲོང་པ་བཙུན་པོ་བློན་བཅས་པས། བརྟུལ་ཞུགས་ལྔ་པོ་དེ་དག་བརྟེན།། 21

བ་མེར་ང་ཉིད་རི་བོང་ནི། ཤཱ་རིའི་བུ་འདིར་ཉིད་དུ་གྱུར།
སྤྲེའུ་མོ་གཡལ་གྱི་བུ། གླང་ཆེན་ཁྱུ་བདག་ཀུན་དགའ་བོ།། 22

विरताः सुरतासक्ताः स्वपदाचारशिक्षया ।
चक्रुः पुण्यानुभावेन तुल्यवृत्तान् वनौकसः ॥ १५ ॥

अथ तेषां प्रभावेण नित्यपुष्पफलद्रुमाः ।
स्फीतशस्याभवद् भूमिः कालवर्षी च वारिदः ॥ १६ ॥

तद्दृष्ट्वा महदाश्चर्यं भुवः सञ्जातलक्षणम् ।
मेने स्वपुण्यजं सर्व्वं ब्रह्मदत्तो महीपतिः ॥ १७ ॥

तं मिथ्यामानसं तुष्टं पञ्चाभिज्ञो मुनि र्नृपम् ।
उवाच त्वत्प्रभावेण नायं पुण्यफलोदयः ॥ १८ ॥

कानने कपिना सार्द्धं शशद्विपकपिञ्जलाः ।
स्थिताः सद्धर्म्मशीलानां तेषामेव गुणोदयः ॥ १९ ॥

ते व्रतैः पञ्चभिः शुद्धा यथास्थविरपूजकाः ।
कपिञ्जलगिरा सर्व्वे सद्धर्म्मसमयं श्रिताः ॥ २० ॥

इति श्रुत्वा मुनेर्वाक्यं राजा जातादरः परम् ।
सपौरान्तःपुरामात्य स्तद्भेजे व्रतपञ्चकम् ॥ २१ ॥

कपिञ्जलोऽहमेवासौ शारिपुत्रः शशोऽभवत् ।
कपिश्च मुद्गरापत्य आनन्दो गजयूथपः ॥ २२ ॥

དེ་དག་ཇི་ལྟར་ཐུབ་པའི་རིམ། མཆོད་ལས་ཆོས་ནི་ཟླ་མེད་ཐོབ།
དེ་སླད་ཕྱག་དང་མཆོད་པ་ལ། ཐུབ་པའི་རིམ་པ་རབ་བརྟག་བྱ།། 23

སྨོན་པའི་འདུལ་བ་ཉེར་བསྟན་དེ་ཐོས་ན།
ཐུབ་པོ་མཆོད་པའི་དགའ་ཐུབ་ཁྱད་པར་ཐོབ།
ཇི་ལྟར་ཐུབ་བཞིན་དགེ་སློང་དེ་དག་གིས།
ཞི་སར་བཅས་པའི་མཆོད་པ་མདུན་སར་བྱས།། 24

ཞེས་པ་དགེ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་
པ་དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་བ་མེན་གྱི་རྟོགས་པ་བརྗོད་
པའི་ཡལ་འདབ་སྟེ་བརྒྱད་ཅུ་ཙ་དྲུག་པའོ།

ते प्रापुर्धर्म्मवैमल्यं यथाज्येष्ठक्रमार्चनात् ।
तस्मात् प्रणाम पूजासु द्रष्टव्यः स्थविरक्रमः ॥ २३ ॥

श्रुत्वेति शास्तुर्विनयोपदेशं
ज्येष्ठार्चनं प्राप्य तपोविशेषम् ।
सगौरवां पर्षदि भिक्षवस्ते
पूजां यथावृद्धिकयैव चक्रुः ॥ २४ ॥

इति क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
कपिञ्जलावदानं षड्शीतितमः पल्लवः ॥

ཡལ་འདབ་བརྒྱད་ཅུ་རྩ་བདུན་པ།

གང་ཞིག་གསོ་དང་ཡོངས་ཁྲུབ་དྲིགས་པ་མི་བཟད་གང་
ཡང་གདུག་པ་རྣམ་པར་བཅོམ།
གང་ཡང་ཤིན་ཏུ་རབ་དྲག་ནག་པོ་བརྩེགས་པ་རྩོམ་པ་ཆེར་ནས་བརྟན་པ་དང་།
གང་དག་གཞན་ཡང་བཟོད་དཀའི་དུག་རྣམས་གསལ་བར་
གཅིག་ཏུ་བྱས་པ་དེ་དག་གིས།
ཆོག་རྩུབ་དུག་གི་རྡོ་བ་ཉིད་ལ་ཆ་དང་དཔེར་ཡང་མཚུངས་པའི་མི་འགྱུར་རོ།། 1

ཁྱིམ་བདག་ཡིད་ཅེས་བྱ་བའི་བུ། ཡོན་ཏེན་ལྡན་པ་མཆོག་ཡོད་དུ།
བད་མའི་སྙིང་པོ་འི་འོད་མཚུངས་པ། པདྨ་ཅན་ཞེས་བྱ་བ་བྱུང་།། 2

ཚུལ་ཁྲིམས་ཅན་གྱི་དཔལ་བ་དང་། བློ་ལྡན་རྣམས་ཀྱི་དབེན་པ་དང་།
དམ་པའི་ཡོན་ཏན་ལ་གུས་བཞིན། དེ་ཡི་མདུན་དུ་དེ་རབ་བསྐྱེད།། 3

གཟུགས་ནི་འདོད་པ་རྒྱས་ལྡན་ཞིང་། ལང་ཚོ་གསར་པ་རྩོམ་ཚེ་དེ།
ལོངས་སྤྱོད་རྩོམ་ལ་ཆགས་བྲལ་བས། ཆགས་བྲལ་ཉིད་ལ་མངོན་ཕྱོགས་གྱུར།། 4

དགེ་སློང་བཟོད་པའི་སེམས་ལྡན་པ། ཉི་སྟེ་ཞེས་ནི་བྱ་བ་ཡི།
བསྟན་ལ་རབ་ཞི་བསྔགས་འོས་པ། རབ་བྱུང་དེ་ཡིས་ཡང་དག་བླངས།། 5

འཁོར་བའི་ཕྱོགས་ལ་ཆགས་བྲལ་བས། ཆགས་པ་དང་བྲལ་ཟླ་བ་བཞིན།
ལག་ན་ལྷུང་བཟེད་ཆོས་གོས་དང་། ཡང་དག་ཧ་རི་དེ་མཆོག་ཏུ་མཛེས།། 6

सप्ताशीतितमः पल्लवः ।

यत्तापं परिसर्पि दर्पविषमं क्रूरञ्च यन्मारकं
यच्चात्युत्कटकालकूटविकटाटोपस्थिरस्थावरम् ।
यान्यन्यानि चितानि दुःसहविषाण्येकीकृतानि स्फुटं
वाक्पारुष्यविषस्य तैक्ष्ण्यतुलया नायान्ति लेशोपमाम् ॥ १ ॥

श्रावस्त्यां मानसाख्यस्य पद्मगर्भनिभप्रभः ।
अभूद्गृहपतेः सूनुर्गुणवान् पद्मकाभिधः ॥ २ ॥

सुशीलस्येव नियमः साधोरिव गुणादरः ।
सोऽवर्द्धत गृहे तस्य विवेक इव धीमतः ॥ ३ ॥

स नवे यौवनारम्भे रूपकन्दर्पहासिनि ।
भोगोद्योगविरागेण वैराग्याभिमुखोऽभवत् ॥ ४ ॥

उपसेनाभिधानस्य स भिक्षोः क्षान्तिचेतसः ।
शासने प्रशमश्लाघ्यां प्रव्रज्यां समुपाददे ॥ ५ ॥

स पात्रपाणिः संसक्तचीवरः शुशुभे परम् ।
संसारे क्षणवैराग्यादिरक्त इव चन्द्रमाः ॥ ६ ॥

དེ་ནས་ནམ་ཞིག་གཅིག་པུ་ཉིད། ལྷོངས་ནི་རྒྱུ་ཞིང་འགྲོ་བ་དེ།
གཙུག་ལག་ཁང་དང་དགའ་ཚལ་གྱིས། མཛེས་པའི་བཅོམ་བརླག་དག་ཏུ་ཕྱིན།། 7

དེར་ནི་བསོད་སྙོམས་དོན་གཉེར་དེས། གསར་བུ་ཉིད་ཕྱིར་ན་ཤེས་ནས།
སྐད་འཚོང་བླ་བའི་རི་མོ་མིས། ཁང་པའི་ཁྲམས་ཀྱི་ནང་དུ་ཞུགས།། 8

ཨུཏྤལ་མིག་ཅན་དེ་ཡིས་ནི། དེ་ལ་སྤྱན་དང་བཀུར་སྟི་བྱས།
གཟུགས་ནི་མཐོང་བས་ཡ་མཚན་ཞིང་། གུས་དང་ལྡན་པས་དེ་ལ་སྨྲས།། 9

ལང་ཚོ་གསར་པ་དང་ལྡན་པ། ཁྱོད་ཀྱི་གཟུགས་ནི་ཡིད་འོང་ལྡན།
སྨྲ་ཡི་མིག་ལ་བདུད་རྩི་ཡི། ལོངས་སྤྱོད་སྟོན་པར་བྱེད་མ་ཡིན།། 10

ན་ཚོད་འདི་དང་གཟུགས་འདི་ལ། འདོད་པ་འགལ་བླ་སུ་ཞིག་གིས།
ཀུན་པོ་ལ་འདོས་ཆགས་ཐལ་གྱིས། སྡུག་བསྔལ་ཡང་དག་ཉེ་བར་བསྟུད།། 11

ཆགས་ལྡན་བྱད་ལེན་ཅུམ་ནི། རབ་རྒྱུས་རག་པས་བདེར་འོས་པ།
ལོངས་སྤྱོད་རྩོར་བྱུར་ཁྱོད་ཀྱི་རི། ལག་ན་ལྷུང་བཟེད་མཛེས་མ་ཡིན།། 12

ང་ནི་ཉུམའི་ཁྲར་གྱིས་འཁྲི། ཁྱོད་ནི་ལང་ཚོས་རྣམ་པར་གཡོ།
ཡུ་ཅག་གཉིས་ནི་མཛད་བར་འོས། ད་རི་བརྟུལ་ཞུགས་བཟོད་པར་མཛོད།། 13

གསོ་རྒྱུས་ཉི་དང་དུལ་བ་གཟིགས་བས་ལོངས་སྤྱོད་བདུད་རྩི་
དགའ་ཆགས་མེད་ཅིང་།
ཚིག་ཡང་མ་རྣམ་ཉི་ཡི་ལ་བདེན་པ་རབ་ཏུ་ངང་བ་དགའི་དཀར་
སྟོབ་རབ་ཏུ་སྤངས་པ་ཉིད།

ततः कदाचिदेकाकी जनचारिकया व्रजन् ।
विहारारामरुचिरां मथुरा माससाद सः ॥ ७ ॥

स तत्र पिण्डपातार्थी नवत्वादनभिज्ञया ।
वेश्यायाः शशिलेखायाः प्रविवेश गृहाङ्गनम् ॥ ८ ॥

सा तस्यासनसत्कारं कृत्वा कुवलयेक्षणा ।
तं जगादादरवती रूपालोकनविस्मिता ॥ ९ ॥

इयन्ते ललिता मूर्त्ति नैवयौवनशालिनी ।
करोत्यमृतसम्भोगदीक्षां कस्य न चक्षुषोः ॥ १० ॥

अस्मिन् वयसि रूपेऽस्मिन् केन कामविरोधिना ।
कष्टं समुपदिष्टं ते वैराग्यं स्वविरोचितम् ॥ ११ ॥

ललनावसनोत्कर्षकुचस्पर्शसुखोचिते ।
पाणौ सम्भोगपात्रस्य पात्रं तव न शोभते ॥ १२ ॥

अहं कुचभराक्रान्ता त्वं तारुण्यतरङ्गितः ।
उचितेवावयोः प्रीतिः सम्प्रति क्षमतां व्रतम् ॥ १३ ॥

उत्सृज्यायतलोचनाधरदलस्वादप्रमोदोत्सवं
सम्भोगामृतनिस्पृहः शमदमाभ्यासेन शापादिव ।

མཛེས་མའི་ཉམ་ཀྱང་ཀུན་གྱིས་མཚན་མཛེས་པས་སྙིང་ལ
ཆགས་པ་མི་འདོད་ཀྱང་།
སྐྱེ་བོའི་ནགས་སུ་ཉོན་མོངས་དམན་པའི་འབྲས་བུ་ཟ་བའི
དུལ་བ་དེ་ལ་འདུད།། 14

གལ་ཏེ་མཛའ་ལ་བཀུམ་ཆགས་ཅན། བདག་གི་ཚིག་འདི་མི་ཉན་ན།
ཁྱོད་ཀྱི་བཞིན་རས་པདྨ་འདི། སྟོབས་ཀྱིས་མནན་ཏེ་བདག་གིས་བཏུད།། 15

དེ་ཐོབ་ཀུན་ཏུ་སྒྲག་པ་བཞིན། ཉ་བ་བསྐྱིབས་ནས་དེ་ལ་རེས།
སྐྱེས་པ་ར་གཅིག་བདག་གིས་ནི། བརྟན་པ་སྨན་འབྱིན་འོས་པ་མིན།། 16

བདག་ཉིད་ཀུན་གྱིས་ཞིགས་པ་སྙིང་རྒྱུ་རྫུ་སྐྱེས་བུ་ལ།
བདེ་གཤེགས་བརྟུལ་ཞུགས་ཅན་པར་ཉིད་དུ་རབ་བྱུང་ཅིང་།
སྙིང་རྗེ་བས་དཔལ་ཞི་གཅང་ནས་ཐེག་ལེ་ཉིད་བྱུང་བ།
ཚུལ་ཁྲིམས་མཐུངས་པའི་རྒྱན་ནི་ངང་ཟད་ཡོད་མ་ཡིན།། 17

ཞེས་པ་བཟོད་ནས་དུལ་བ་ཏཱ་ར་ནི། གཏོད་པའི་ཐག་ཏུ་ནི་བརྟན་ཅན།
མཆོད་པ་རབ་བཟང་སྤྱང་ར་དང་། བཅས་པ་རྡོ་རྗེ་ཉིད་དུ་སོང་།། 18

དེ་ནས་ཉུགས་སྒོང་པ་ཞིབ་པ་ཡི། སྨད་འཛིང་གསུམ་པོ་འདོད་རྟ་མ།
དབང་དཀྲུག་རིགས་ལ་འཇུམ་འཁོར་དང་། སྤུགས་དང་རྒྱུད་སོགས་དེ་སྤྱོར་མ།། 19

ཆོས་དཔའ་དེ་བརྟང་ཉིད་ནི། རྒྱས་པའི་ཟེབ་ཀྱིས་མཉམ་བཞད།
ཐོར་ཟེགས་ཟེར་བྱ་ལ་བརྒྱ་ལ་ཡི། གཟིང་བས་དཀའ་དང་འགྲོགས་པ་ཉམས།། 20

यः कान्ताकुचकुङ्कुमाङ्कितरुचि धत्ते न रागं हृदि
क्लेशक्लिन्नतृणाशिने जनवने दान्ताय तस्मै नमः ॥ १४ ॥

यदि मे प्रीतिलुब्धाया वचनं न करिष्यसि ।
तदेतत्ते बलात् कान्तं पास्यामि वदनाम्बुजम् ॥ १५ ॥

एतदाकर्ण्य सन्त्रस्त इव कर्णौ पिधाय सः ।
तामूचे नोचितं मात र्मम शासनदूषणम् ॥ १६ ॥

उत्तंसता मुपगतं सुगतव्रतस्य
सत्त्वश्रियः शुचितया तिलकायमानम् ।
सर्व्वात्मना सुचरिताभरणस्य पुंसः
शीलोपमं नहि विभूषण मस्ति किञ्चित् ॥ १७ ॥

इत्युक्त्वा संयतः शून्यपाच एव जगाम सः ।
अपायशल्यविषमां पूजामुत्सृज्य सत्वरम् ॥ १८ ॥

अथ मन्त्रवलां नाम चण्डालीं वेशकामिनीम् ।
वश्याकर्षादिनिर्यन्त्र मन्त्रतन्त्रादितत्पराम् ॥ १९ ॥

आहूय विनिवेद्यास्यै निजं स्मरपराभवम् ।
ययाचे धनसन्तुष्टां रागार्त्ता प्रियसङ्गमम् ॥ २० ॥

དེ་ནས་དེ་ཡིས་འཕྲུལ་ལ་ནི། སྔགས་སྟོབས་ཀྱིས་དྲངས་པདྨ་ཅན།
དབང་མེད་དེ་ལ་མངོན་ཕྱོགས་དེ། བདག་གི་ཅི་ཞིག་བྱ་ཞེས་སྨྲས།། 21

དེ་ལ་དེས་སྨྲས་བསོད་ནམས་ཀྱིས། ཉེར་གནས་མཛེས་མ་ཟླ་བཞིན་མ།
མཛའ་མོ་འདི་ནི་རབ་ཏུ་བསྟན། ཡང་ན་འབར་བའི་མེ་ལ་ཞུགས།། 22

པདྨ་ཅན་གྱི་མདུན་དུ་ནི། མེད་འབར་མགྲོང་ནས་གོས་བཞག་སྟེ།
སྙིང་སྟོབས་དཀར་བའི་གོས་ཅན་གྱིས། མཆོད་པར་ཆས་ནས་རབ་སྨྲས་པ།། 23

གཙང་བྱེད་འབར་བར་བདག་འཇུག་གི། མི་གཙང་ཆགས་པའི་མེད་མ་ཡིན།
ཆགས་པས་བསྒྲིགས་པའི་སྐྱེས་བུ་རྣམས། སྐྱེ་བ་བརྒྱ་ཡི་རྗེས་འབྲང་སྲིག།། 24

ཅེས་པ་དེ་ཡི་ཚིག་ཐོས་ནས། གཏུམ་མོ་རེ་བ་ཉམས་བྱས་ཅིང་།
བྱ་མིན་བྱས་པས་ཡིད་བྱུང་སྟེ། རྗེས་སུ་གདུང་བ་དག་ཏུ་འགྱུར།། 25

དེ་ཡི་བཟོད་པའི་གནས་དེ་ལ། གུས་པ་ཡིས་ནི་དང་བར་བྱས།
ཆགས་བྲལ་ཞི་ཞིང་བསིལ་བ་ཡིས། བློ་ལྡན་སྨད་འཚོང་མ་དག་ཀྱང་།། 26

ཆོས་ཀྱིས་ཀུན་དུ་དག་པའི་སྐད། དེ་དག་ལ་ནི་ཆོས་བསྟན་མཛད།
གང་གིས་ཉོན་མོངས་ཀུན་ཞི་ནས། དེ་དག་གིས་ནི་དགྲ་བཅོམ་ཐོབ།། 27

དགེ་ལེགས་ལྡན་པ་པདྨ་ཅན། རང་ཉིད་དགྲ་བཅོམ་ཉིད་ཐོབ་ནས།
མཉན་ཡོད་གྲོང་དུ་བཅོམ་ལྡན་འདས། དེ་བཞིན་གཤེགས་པ་ཟླ་ཅུ་སོང་།། 28

अथ मन्त्रबलाकृष्टस्तथा सपदि पद्मकः ।
विवशस्तां समभ्येत्य किं करोमीत्यभाषत ॥ २१ ॥

सा तमूचे शशिमुखीं भज प्रणयिनीमिमाम् ।
पुण्यैरुपनतां कान्तां दीप्तं वा वह्निमाविश ॥ २२ ॥

तां पद्मकोऽवदद् दृष्ट्वा ज्वलितं पावकं पुरः ।
जातसञ्ज्ञः समुत्सृज्य वस्त्रं सत्त्वसितांशुकः ॥ २३ ॥

विशामि पावकं दीप्तं रागाग्निं नत्वपावकम् ।
पुंसां मदनदग्धानां दाहो जन्मशतानुगः ॥ २४ ॥

इति तस्य वचः श्रुत्वा चण्डाली खण्डिताशया ।
अकार्य्यकरणोद्विग्ना पश्चात्तापं समाययौ ॥ २५ ॥

स तया क्षान्तिनिलयः प्रणयेन प्रसादितः ।
वेश्यया च सवैराग्यशमशीतलया धिया ॥ २६ ॥

विदधे जन्मसंशुद्धौ तयोः सद्धर्म्मदेशनाम् ।
ते सर्व्वक्लेशशमनाद् ययार्हत्त्वमवापतुः ॥ २७ ॥

स्वयञ्चार्हत्त्वमासाद्य भगवन्तं तथागतम् ।
पद्मकः प्रययौ द्रष्टुं श्रावस्तीं स्वस्तिमान् पुरीम् ॥ २८ ॥

དེར་ནི་རྒྱལ་བྱེད་ཚལ་བཞུགས་པའི། རྒྱལ་བ་རིམ་པ་མཐོང་ཕྱག་འཚལ་ནས།
བྱ་བ་བྱས་པར་རང་ཉིད་ཀྱི། སྤྱོད་མཐར་དགེ་སློང་མདུན་དུ་བཤད། 29

བཅོམ་ལྡན་འདས་ལ་དགེ་སློང་གིས། དེ་ཡི་བསོད་ནམས་ལ་མཚན་དྲིས།
སྐད་འཚོང་མ་དང་པདྨ་ཅན། གཏུམ་མོའི་སྔོན་བྱུང་རྒྱལ་བས་གསུངས། 30

སྔོན་ཚེ་སྟོན་པ་བཅོམ་ལྡན་འདས། འོད་སྲུངས་ཞེས་པའི་བསྟན་པ་ལ།
ཁྱིམ་བདག་བཞིས་གཉེན་ཞེས་པ་ནི། རབ་ཏུ་བྱུང་བ་ཉིད་དུ་གྱུར། 31

དེ་ཡི་ཆུང་མ་དགའ་མོ་དང་། རབ་དགའ་མོ་ཡང་རབ་བྱུང་སྟེ།
མཐུ་ནི་བདག་པོ་དང་མཚུངས་པ། གཙུག་ལག་ཁང་དུ་གནས་པར་བྱ། 32

དེར་ནི་དེ་དག་ཙོད་པ་ཡི། ཚིག་རྩུབ་ཆེན་པོས་དགེ་སློང་མའི།
ཚོགས་ནི་ཡིད་དག་བྱུང་བར་བྱས། རང་བཞིན་ངེས་པར་གཏང་བར་དཀའ། 33

གཅིག་གིས་གཏུམ་མོའི་ཚིག་དང་ནི། གཞན་གྱི་སྐད་འཚོང་མར་བརྗོད་པས།
དགེ་སློང་མ་རྣམས་སྐད་པ་དག། བྱས་པའི་སྡིག་པ་ཐོབ་པར་གྱུར། 34

དེ་ཉིད་གཏུམ་མོ་ངག་སྐྱོན་ལས། དེ་བཞིན་གཞན་སྐད་འཚོང་མར་སྐྱེས།
རབ་དུ་བྱུང་བའི་མཐུ་ཡིས་ནི། སླར་ཡང་དགེ་བ་དག་ལ་བརྟེན། 35

ཁྱིམ་བདག་བཞིས་གཉེན་དེ་ཡང་ནི། བརྟུལ་ཞུགས་ཀྱིས་བསྡམས་པད་ལྡན་འདི།
ཚུལ་ཁྲིམས་གཙང་བས་རྣམ་བརྒྱན་ཅིང་། དགྲ་བཅོམ་གནས་ནི་ཐོབ་པས་མཛེས།
36

जिनं जेतवनासीनं तत्र दृष्ट्वा प्रणम्य सः ।
कृतकृत्यः स्ववृत्तान्तं भिक्षूणामब्रवीत् पुरः ॥ २९ ॥

भिक्षुभिर्भगवान् पृष्टस्तत्पुण्योदयविस्मयात् ।
वेश्या-पद्मक-चण्डालीप्राग्वृत्त मवदज्जिनः ॥ ३० ॥

पुरा भगवतः शास्तुः काश्यपाख्यस्य शासने ।
मित्रनामा गृहपतिः प्रव्रज्यां समुपाददे ॥ ३१ ॥

तस्य नन्दा सुनन्दा च भार्ये प्रव्रजिते पुनः ।
भर्तृतुल्यानुभावेन विहारे चक्रतुः स्थितिम् ॥ ३२ ॥

वाक्पारुष्येण महता कलहे भिक्षुणीगणः ।
ताभ्यामुद्वेजितस्तत्र स्वभावः किल दुस्त्यजः ॥ ३३ ॥

चण्डालीवचनेनैका वेश्यावादेन चापरा ।
भिक्षुणीनामधिक्षेपं कृत्वा पाप मवापतुः ॥ ३४ ॥

वाग्दोषात् सैव चण्डाली जाता वेश्या तथापरा ।
प्रव्रज्यायाः प्रभावेण पुनः कुशल माश्रिते ॥ ३५ ॥

स तु मित्रो गृहपतिः पद्मकोऽयं दृढव्रतः ।
विभात्यर्हत्पदावाप्त्या शुचिशीलविभूषणः ॥ ३६ ॥

པད་ཅན་སྐྱེ་བ་གཞན་ལ་ཡང་། མེ་ཏོག་སྡེ་ཞེས་མེ་ཏོག་པ།
མེ་ཏོག་ཚོགས་ཀྱི་སྙིང་བ་ཡི། སྐྱེ་བོ་དུག་ཏུ་ཁིངས་བྱེད་གྱུར།། 37

དེ་ཡི་རང་རྒྱལ་ལོངས་སྤྱོད་ཀྱིས། མཆོད་ནས་གོས་ཀྱིས་གཡོགས་བྱས་དེ།
པདྨ་ཨུཏྤལ་ཀ་དར། མེ་ཏོག་རྣམས་ཀྱིས་ཡང་དག་མཆོད།། 38

བསོད་ནམས་སྔོ་ཡིས་པདྨོ་ཅན། པདྨའི་སྙིང་པོ་འི་འོད་མཚུངས་འདི།
ཞིགས་བྱས་རྒྱ་ཆེའི་དྲི་བཟང་ཅན། བདག་གི་བསྟན་པ་ལ་འོས་གྱུར།། 39

གཟུགས་ནི་ཚུལ་ཁྲིམས་ཀྱིས་བརྒྱན་གྲགས་པ་གཙང་ཞིང་
ཟླ་བ་ལྟ་བུར་དཀར་བའི་རིགས།
སེམས་དབེན་པ་ནི་ཡོངས་སྨིན་ཤིན་ཏུ་དྲི་མེད་འཁོར་བའི་
གཡོན་ཕྱོགས་ཞི་གྱུར་པ།
འདི་དག་མཁས་པ་རྣམས་ཀྱི་བསོད་ནམས་ཆེར་དང་མཚན་
ཉིད་བསྔ་བར་བཟོད་པ་ཡིན།
ཤིན་ཏུ་སྣང་འོས་རིགས་དང་ཡིད་ནི་དྲི་མ་ཅན་ཡང་མི་རྣམས་
ལས་ངན་དྲུགས།། 40

ཞེས་པ་ཀུན་མཁྱེན་གྱིས་བཤད་པའི། སྨད་བྱུང་ལས་སྨིན་གཏམ་དག་གིས།
དགེ་སློང་རྣམས་ནི་དགའ་བ་ཡིས། རིག་ཅིང་ཡ་མཚན་རྒྱས་པར་གྱུར།། 41

ཅེས་པ་དགེ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་
པ་དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་པདྨ་ཅན་གྱི་རྟོགས་པ་བརྗོད་
པའི་ཡལ་འདབ་སྟེ་བརྒྱད་ཅུ་ཙ་བདུན་པའོ།།

पौष्पिकः पुष्पसेनाख्यः पद्मकोऽप्यन्यजन्मनि ।
बभूव पुष्पनिचयैः पूरितार्थिजनः सदा ॥ ३७ ॥

प्रत्येकबुद्धं सोऽभ्यर्च्य भोगेनाच्छाद्य वाससा ।
कमलोत्पलकह्लारकुसुमैः समवाकिरत् ॥ ३८ ॥

तेन पुण्येन जातोऽयं पद्मगर्भनिभप्रभः ।
पद्मकः शासनार्हो मे सुकृतोदारसौरभः ॥ ३९ ॥

रूपं शीलविभूषणं शुचि यशश्चन्द्रावदातं कुलं
चेतः पक्वविवेकनिर्मलतरं संसारवामः शमः ।
एतत् पुण्यमहोदयस्य कृतिनां दृष्टिक्षमं लक्षणं
जातिर्निन्द्यतमा मनश्च मलिनं दुष्कर्मचिह्नं नृणाम् ॥ ४० ॥

इति सर्वज्ञकथितैः कर्मपाककथाद्भुतैः ।
बभूव हर्षसंस्पर्शो भिक्षूणां विस्मयोदयः ॥ ४१ ॥

इति क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
पद्मकावदानं सप्ताशीतितमः पल्लवः ॥

ཡལ་འདབ་བརྒྱད་ཅུ་རྩ་བརྒྱད་པ།

ཤིན་ཏུ་དྲག་པོའི་འདུལ་བ་མཐོང་ནས་འཁྲོག་ཅིང་ཞི་བ་
ངེས་པར་བཟོད་མི་བྱེད།

ཕྱུར་བར་ཡིད་དགའ་ཁབ་དང་མཚུངས་མཐུག་ཏུ་སྲིག་
པར་བཟོད་པའི་ལས་དག་བྱེད།

ལྷ་མིན་དག་ལ་འཛིགས་བདང་བློ་གྲོས་རབ་འཇུག་འཁོར་
པའི་གྲོགས་མོ་བུད་མེད་ཀྱི།

རྨི་ལམ་དག་དང་མཚུངས་པའི་རྣམ་འཕྲུལ་མཚན་ཉིད་འདི་
དག་ཐམས་ཅད་ངེས་པར་འཛིན།། 1

མི་བདག་གཟུགས་ཅན་སྙིང་པོ་ཡི། གྲོང་ཁྱེར་རྒྱལ་པོའི་ཁབ་ཏུ་སྡོད།
ནག་པ་ཞེས་པ་གླང་སྐྱོའི་བདག། གླང་ཆེན་ལྡན་གྱི་བུ་རུ་གྱུར།། 2

རྒྱལ་པོའི་འབྱོར་པ་དང་མཚུངས་ཁྱིམ། ཡོ་བྱད་བཅས་པ་རབ་བཏང་ནས།
ཆགས་བྲལ་ལ་ནི་མངོན་ཕྱོགས་དེ། གཞོན་ནུ་ཉིད་ལ་རབ་བྱུང་བཟུང་། 3

དེ་ཡི་ཆུང་མ་གཟུགས་མཛེས་མ། འཁོར་བ་རྒྱས་པའི་ཁྱིམ་དུ་ནི།
བདག་པོའི་ལོངས་སྤྱོད་དང་བྲལ་ནས། ཡུད་རིང་བསམ་པ་འཁྲུགས་པར་གྱུར།། 4

དེ་ནས་དུས་ཀྱིས་ཡོངས་འདྲིས་ལ། གུས་པས་མཐའ་ནི་རྒྱུ་བྱེད་པ།
ནག་པ་གླང་ཆེན་ལྡན་གྱི་བུ། དེ་ནི་རང་གི་ཁྱིམ་དུ་སོང་།། 5

དེ་རྣམས་མངོན་དུ་འོངས་དེ་ལ། ཆུང་མ་མཛེས་གཟུགས་ལྡན་མ་དེས།
རྗེས་སུ་འབྲངས་ནས་མཆོད་པ་ནི། སྒོར་དུ་འགྲོ་བས་མགྲོན་གཉེར་བྱས།། 6

अष्टाशीतितमः पल्लवः ।

दृष्ट्या तीव्रतरं हरन्ति नियमं नैव क्षमन्ते शमं
कर्म्म क्षिप्रमनोरमं हिमसमं पर्य्यन्तदाहक्षमम् ।
एता बिभ्रति सर्व्वमेव विषमं स्वप्नोपमं विभ्रमं
त्यक्त्वा कार्य्यभियः प्रवर्त्तनधियः संसारसख्यः स्त्रियः ॥ १ ॥

बिम्बिसारस्य नृपतेः पुरे राजगृहे पुरा ।
चित्राख्यो हस्तिशय्यातिपुत्त्रोऽभूद् गजसैन्यपः ॥ २ ॥

स राजतुल्यं विभवं गृहञ्च सपरिच्छदम् ।
त्यक्त्वा युवैव प्रव्रज्यां वैराग्याभिमुखोऽग्रहीत् ॥ ३ ॥

पत्नी तस्य सुरूपाख्या प्रभूतविभवे गृहे ।
भर्त्तृसम्भोगरहिता चिरं चिन्तातुराभवत् ॥ ४ ॥

अथ कालेन पर्य्यन्तचारी परिचितादरात् ।
स चित्रो हस्तिशय्यातिपुत्त्रः स्वपुरमाययौ ॥ ५ ॥

अभ्यागतस्य तस्याथ सानुगस्य निमन्त्रणम् ।
पूजापुरःसरं चक्रे पत्नी प्रणयशालिनी ॥ ६ ॥

ལམ་རིང་གིས་དུབ་བདེ་མེད་དེས། མགྲོན་ནས་དེ་ཡིས་རབ་བསམས་པ།
ཀྱེ་མ་འདི་ཡི་མཛེས་སྡུག་ནི། ལང་ཚོ་ཉིད་ཀྱིས་ངེས་པར་བཟུང་། 7

ནཚོད་ལོངས་སྤྱོད་འོས་འདི་ལ། ཁྱིམ་གྱི་དཔལ་ནི་ཡོངས་བཏང་ནས།
རྣམ་པ་མ་དཔྱད་འདི་ཡིས་ནི། རྒྱུན་གྱིས་བདག་ཉིད་ཅི་ལ་གདུང་།། 8

གང་ཞིག་ཕྱོགས་སྤང་བཅས་པ་ཡི། མིག་གིས་ཁྱིམ་ལ་ལྟ་བྱེད་པ།
དཀའ་ཐུབ་ཅན་ནི་མཛའ་བའི་ལྷག། ད་དུང་ཞི་བ་མིན་པར་ངེས།། 9

ཡང་ན་དང་པོར་བརྟན་པ་ཉིད། ཡོངས་བརྟགས་བརྟན་པའི་རྒྱུ་མཚན་གྱིས།
འདི་ཡི་ཆགས་བྲལ་གཡོ་བའམ། བརྟན་པ་བདག་གིས་ཤེས་པར་བྱ།། 10

ཁྱིམ་དུ་ལོངས་སྤྱོད་ཚོགས་ཀྱིས་ཆིམ། ཐམས་ཅད་ནགས་ཚལ་མངོན་པར་འདོད།
དབེན་པར་བདེ་བ་ཉམས་པའི་ཚེ། བདག་ཉིད་རྗེས་སུ་གདུང་བ་བྱེད།། 11

ཅེས་པ་བསམས་དེ་དེ་ཡི་ནི། མདུན་དུ་ཟས་ཀྱི་གནས་སྐབས་སུ།
སྨྲ་དང་བཅས་པར་ཟངས་ཀྱིས་སྟེར། ཕ་གས་ཏེ་ལས་རང་གིས་དོར།། 12

སྒྲ་རིས་ཀུན་དུ་སྣག་པ་བཞིན། སྐད་ཅིག་ཕྱོགས་སུ་རྣམ་པ་བལྟས།
འདི་ཅི་ཞེས་པ་ནག་པ་ནི། འཁྲུལ་པས་མདོན་ཕྱོགས་དེ་ལ་དྲིས།། 13

དེ་ནས་དར་བབ་བཞིན་འཛུམ་ལྡན། དེ་ཡིས་ཟངས་སྟོད་ཚུང་ཟད་ནི།
ལྷུང་བར་དེ་ལ་བཤད་བྱས་ནས། དགའ་བས་སྐྲ་ཡང་རབ་བསམས་པ།། 14

साचिन्तयत् तमालोक्य दूराध्वश्रमनिःसुखम् ।
अहो बतास्य लावण्यं यौवनेनैव धार्य्यते ॥ ७ ॥

अस्मिन् वयसि भोगार्हे परित्यज्य गृहश्रियम् ।
मिथ्यैव किमनेनात्मा निर्व्विचारेण पीड़ितः ॥ ८ ॥

स्नेहशेषोऽस्य नाद्यापि जाने शान्त स्तपस्विनः ।
गेहं सपक्षपातेन चक्षुषा यन्निरीक्षते ॥ ९ ॥

अथवा धैर्य्यमेवादौ परीक्ष्य स्थैर्य्यकारणम् ।
अस्य जानामि वैराग्यं चलं विश्रान्तमेव वा ॥ १० ॥

गृहे भोगगणैस्तृप्तः सर्व्वः कानन मीहते ।
विजने तु सुखभ्रष्ट मात्मान मनुशोचति ॥ ११ ॥

इति सञ्चिन्त्य सा तस्य भोजनावसरे पुरः ।
स्वयं तत्याज हर्म्म्याग्रात् सशब्दं ताम्रभाजनम् ॥ १२ ॥

तेन शब्देन संत्रस्त इवालोक्य दिशः क्षणम् ।
किमेतदिति पप्रच्छ चिच स्तां संभ्रमोन्मुखः ॥ १३ ॥

ततः स्मितमुखी किञ्चित् पतितं ताम्रभाजनम् ।
प्रौढ़ा निवेद्य सा तस्मै हर्षात् पुनरचिन्तयत् ॥ १४ ॥

རེ ཞིག རྣམ འགྱུར མེད པ ཡི། གནས ལ གནས པ འདིས མ ཐོབ།
འདི ཡི ཡིད ནི རྟོད པ དག ཅི དགས བྱུར དུ ཁྲགས པར འགྱུར॥ 15

གང ཞིག སྣོད ཀྱི སྣ ཚལ ཀྱིས། ཀུན དུ སྣག ཅིང འཁྲུགས གྱུར པ།
རྣམ དཔྱོད བྲལ བ དེ ལ ནི། ཡུལ ཀྱི ཅི དང ཅི མི བྱེད॥ 16

ངང པ ཐམས ཅད རྒྱ འཛིན དག གི སྣ ཚལ ལ།
སྣག ཅིང བདུན པ ཉམས པས བཅིངས ནས འབྲོས པར བྱེད།
གང ཞིག སྤྲིན ཚོགས བཅིངས པར སྒྲོགས ལ གསོ མེད པ།
པད ཕྱུན ངང པའི རྒྱལ པོ དེ ནི ཁ ཅིག ཡིན॥ 17

ཞེས པ ཡིད ཀྱིས ངེས བྱས ནས། སྨིན མའི འཁྲི ཤིང རོལ རྩེད ཅན།
འཇམ པ སྨྲ བ དེ ཡིས ནི། དེ ལ མངོན ཕྱོགས དལ གྱི སྨྲས॥ 18

བདག ནི རྩ བཞིན རབ སྤངས ནས། ཁྱོད ནི རིང དུ སོང བའི ཚེ།
བདག གི ཁྲིམ ནི རྒྱུན མས བཞིན། རྒྱུད པས ཟིལ གྱིས མནན ལ དྲོས॥ 19

རྟོམ ཆེན འཁྱོར པ འདི ལ ཡང། ལོངས སྤྱོད དག ནི རབ སྤངས པ།
བདེ མེད བདག ནི གྲོགས ཀྱིས བཞིན། ཁྱོད མཐོང རེ བ ཉིད ཀྱིས བཟུང॥ 20

གང ཡང བརྗོད པར མི འོས པ། འདི ནི སྡུག བསྔལ དག གིས བཟོད།
མི སྨྲ འདོད ཀྱང བརྗོད པ འདི། སླ ཡང རབ ཏུ ངོ ཚར ཤེས॥ 21

अयन्तावदसम्प्राप्तनिर्विकारपदस्थितिः ।
शिथिलं लीलयैवास्य तूर्णमाकृष्यते मनः ॥ १५ ॥

यः पात्रशब्दमात्रेण संत्रासाकुलतां गतः ।
किं किं न क्रियते तस्य विपर्यैरविमर्षिणः ॥ १६ ॥

सर्व्वः प्रणश्यति पयोमुचशब्दमात्र-
संत्रासलुप्तधृतिबन्धन एव हंसः ।
ते सन्ति केऽपि कमलासनराजहंसा
ये पुष्कराभ्रगुरुगर्जितनिष्प्रकम्पाः ॥ १७ ॥

इति निश्चित्य मनसा सा शनै र्मृदुवादिनी ।
तमुवाच समभ्येत्य भ्रूलतालास्यलीलया ॥ १८ ॥

तृणवन् मां परित्यज्य त्वयि दूरतरं गते ।
सपत्नीभि रिवाक्रान्तं विपद्भिः पश्य मे गृहम् ॥ १९ ॥

अस्मिन्नपि महारम्भविभवे भोगवर्जिता ।
त्वद्दर्शनाशयैवाहं धृता सख्येव निःसुखा ॥ २० ॥

यदप्यनुचितं वक्तुं दुःखात्तदिद मुच्यते ।
वदन्ती मौनकामेयं जाने जिह्वापि लज्जते ॥ २१ ॥

ཁྲིམ་བདག་གིས་ནི་རྟུང་མ་ཡི། ཚུལ་ཁྲིམ་བསྲུད་མཐོང་དེ་ལ་ནི།
ཆགས་བྲལ་སྐྱེས་པ་མ་ཡིད་ནས། གཞན་དུ་དུས་ཉིན་ཇི་ལྟར་འགྱུར།། 22

ཞེས་པ་གཞན་གྱི་ཡོན་ཏན་ནི། ཉམས་པ་བགྲང་བ་ལ་མཁས་པའི།
བཞིན་འཇུམ་སྐྱེ་བ་ཐམས་ཅད་ནི། ཕན་ཚུན་རྣམ་པར་ལྟ་ཞིང་སྨྲ།། 23

འབྲལ་བས་གདུངས་པ་བདག་ལ་ནི། འཇིག་རྟེན་སེམས་སོས་ཞེས་པར་འཛིན།
དར་མ་ཉོན་མོངས་དག་ལ་ནི། མ་ཉམས་གཟུགས་དག་ཅི་ཞིག་ཕྲ།། 24

ཁྲིམ་དུ་གཡོག་འཁོར་འདི་དག་ཀྱང་། བདག་ལ་ཞེན་དུ་མ་བསླམས་གྱུར།
སྤྲུད་མེད་བདག་པོ་མེད་རྣམས་ཀྱི། མདུན་དུ་ཁྱི་ཡང་རབ་ཏུ་དགོད།། 25

བདག་གི་ལྷག་མ་ཉིད་ཀྱིས་ནི། རབ་ཏུ་བསོས་པ་འབངས་ཕྲུག་འདི།
བཀའ་བསྐོས་ཁྲིམས་པས་བདག་གི་ནི། སྐྲ་ནས་འཁྱིན་པར་འདོད་ལ་རྟོས།། 26

ཞེས་པ་བརྗོད་ནས་བར་ཁྲས་ཏེ། བདག་པོའི་སེམས་ནི་རྣམ་འགྱུར་སྐད།
རང་གི་འབངས་ཀྱིས་ཟིལ་གནོན་པ། དེ་ཡིས་མངོན་སུམ་ཉིད་དུ་བསྟན།། 27

མ་ཉམས་གཟུགས་ཞེས་ཆགས་པ་དང་། བདེ་བ་མེད་ཅེས་འཁྲུགས་པ་དང་།
སྨད་པར་གྱུར་ཅེས་ཕྲག་དོག་དང་། འབངས་ཀྱིས་གཟིར་ཞེས་ཁྲོ་བ་ཡང་།། 28

ཐོབ་ནས་དེ་ལ་ལྟ་བྱེད་ཅིང་། བརྟུལ་ཞུགས་ཀྱིས་བསྡམས་འཕང་བ་དེ།
མཚོངས་པར་འཁོར་བའི་སྐྱོན་རྣམས་ནི། ཐམས་ཅད་དག་གི་དབང་དུ་འགྱུར།། 29

नूनं गृहाधिपतिना पत्न्याः शीलस्य विप्लवः।
दृष्टोऽस्य जातं वैराग्यमकाले कथमन्यथा ॥ २२ ॥

इति स्थितमुखः सर्व्वैः परस्परविलोकनैः।
वदत्यन्यगुणग्लानिगणनानिपुणो जनः ॥ २३ ॥

वियोगतप्तां मां लोकः स्वस्थचित्तेति मन्यते।
क्लेशेऽप्यक्लिष्टरूपाहं तारुण्यस्य करोमि किम् ॥ २४ ॥

गृहे परिजनश्चायं ममोच्छृङ्खलतां गतः।
अस्वामिकानां नारीणामग्रे श्वापि प्रगल्भते ॥ २५ ॥

दासस्त्वनु मयैवाय मुत्सृष्टेन विवर्द्धितः।
पश्याग्रादानकोपान्मे केशाकर्षेण मोहते ॥ २६ ॥

इत्युक्ता कृतसङ्केता तदा दासपराभवम्।
भर्त्तुश्चित्तविकाराय सा प्रत्यक्षमदर्शयत् ॥ २७ ॥

स्पृहामक्लिष्टरूपेति वैक्लव्यं निःसुखेति च।
ईर्ष्यां जातापवादेति क्रूरं दासार्द्दितेत्यपि ॥ २८ ॥

स तां विलोकयन् प्राप्य संत्यक्तव्रतयन्त्रणः।
तुल्यं संसारदोषाणां सर्व्वेषां वशमाययौ ॥ २९ ॥

पात्रचीवरमुत्सृज्य खड्गमाकृष्य भीषणम् ।
प्रियानिकारक्रौर्य्येण स दासं हन्तु मुद्ययौ ॥ ३० ॥

प्रणयाद्वारितः पत्न्या सद्यः स वधवैशसात् ।
लीनं पुनर्गृहसुखं भोजनेन जिगीषया ॥ ३१ ॥

सोऽभूद् भोगपरिग्रहेण ललनासम्भोगसौभाग्यभू-
र्नानाकारनिकारकारणकथान्तत्येषु कोपाकुलः ।
कामः कर्षति संयमं क्षपयति क्रोधः क्षणेन क्षमां
नो मिथ्याव्रतशोषितेन मनसा वैराग्यमासाद्यते ॥ ३२ ॥

अथ हस्तिमहामात्रपदं राज्ञार्पितं पुनः ।
आसाद्य विभवोदारः सोऽभूदभ्यधिकोद्भवः ॥ ३३ ॥

अत्रान्तरे पिण्डपातमादाय नगरान्तरात् ।
भगवन्तं वनासीनं जिनमभ्येत्य भिक्षवः ॥ ३४ ॥

विषण्णवदनास्तस्मै प्रणिपत्य न्यवेदयन् ।
चित्रस्य हस्तिंशय्यातिपुत्रस्यानुचितं व्रतम् ॥ ३५ ॥

भगवानथ सर्व्वज्ञः सस्मित स्तानभाषत ।
अपक्वकुशलेनैव कृतस्तेन व्रतग्रहः ॥ ३६ ॥

གང་ཞིག་དབེན་པ་སྨིན་ཞིང་རྫོགས་པའི་བདག་པས་ཡིད་ཀྱི་འཁྲི་ཤིང་
བསྐམས་གྱུར་པ།
དེ་དག་ཕྱི་ནས་ལུས་ཀྱི་ཉམས་སྦྱོང་རྟིང་པ་སྣན་པའི་དབང་དུ་འགྱུར་མ་ཡིན།
གང་ཞིག་དོན་གྱིས་བཀག་ཅིང་ཁྲིངས་པས་ལྷོད་ལ་རྒྱུན་དུ་གྲུས་པ་རབ་བཏུང་བ།
དེ་དག་འདོད་དང་ཞི་བའི་བར་མཚམས་དག་ལ་ཡིད་ནི་འཕྱུང་མོ་ལྷག་པར་བྱེད།། 37

གང་གིས་གཡང་ས་ར་ལྷུང་བའི་མཁས་པ་རྣམས་ཀྱང་དལ་བ་དག
ནཱི་ཡོངས་གཏོང་ཞིང་།
ཆགས་པའི་དུག་རྒྱས་རྣལ་འབྱོར་ཅན་རྣམས་ཀྱི་བཟོད་སྨག་ཅན
ས་ལ་འཛུག་པར་བྱེད།
སྐྱེ་བར་གོམས་པས་ཆགས་ཤིང་ལུས་ཀྱི་རིག་པ་མཆོག་ཏུ་མངོན
པར་འདོད་གྱུར་པ།
ཉམ་འགྱུར་མདའ་ཡི་ཚར་དུག་དཀྲིགས་མི་འདོད་པ་འདི་ནི་སྨུ་ལ
བཟོད་པར་བྱེད།། 38

ཅེས་པ་བརྗོད་ནས་བཅོམ་ལྡན་འདས། རྒྱལ་བ་ནག་པའི་ཁྱིམ་གྲོང་ནས།
སྐུ་ཡི་འོད་ཀྱི་ཕྱི་རོལ་གྱི། རབ་རིབ་རྣམ་པར་འཇོམས་ཤིང་སྣང་།། 39
རྗེས་སུ་བརྟུང་བའི་སྣང་བ་ཡིས། དེ་ཡི་ཡིད་ནི་དྲི་མེད་མཛད།
ཕྱག་དང་བསྙེན་བཀུར་བྱས་པ་དེ། རང་ཉིད་ཀྱི་ནི་གནས་སུ་ཁྲིད།། 40
དེར་ནི་སླར་ཡང་གྲུས་པ་ཡིས། ཟོལ་མེད་རབ་བྱུང་དེ་ཡིས་བསྙེན།
ཕྲུར་སྐད་རྒྱལ་བས་དགའ་བ་ཡི། དཔལ་བའི་ཆོས་ནི་རབ་བསྟན་མཛད།། 41
ཉོན་མོངས་ཐམས་ཅད་རབ་ཟད་པས། དེ་ནི་དགྲ་བཅོམ་གནས་བརྟན་ཆེ།
དེ་ཡིས་སྔོན་བྱུང་དགེ་སློང་གིས། དྲིས་ནས་བཅོམ་ལྡན་གྱིས་གསུངས་པ།། 42

ये निष्पन्नविवेकपापकलनानिःशेषिताशालता-
स्ते नायान्ति पुनः पुराणविषयास्वादस्मृते र्वश्यताम् ।
ये त्वर्थप्रतिपिद्धगर्व्वशिथिलत्यक्तप्रसक्तादरा-
स्तेषामन्तरसीम्नि कामसमयो दोलायमानं मनः ॥ ३७ ॥

जन्माभ्यासनिपक्त एष विषयस्पर्शाभिलाषः परं
विद्वांसोऽपि परित्यजन्ति नियमं येनावटे पातिताः ।
रागोदग्रविषा विशन्ति विषमध्वान्तां भुवं भोगिनः
कामः कस्य करोति कौर्णविशिखासारे विकारे क्षमाम् ॥ ३८

इत्युक्त्वा भगवान् गत्वा चित्तस्य भवनं जिनः ।
देहप्रभाभि स्तिमिरं वाह्य मुन्मूलयन् पुरः ॥ ३९ ॥

अनुग्रहप्रकाशेन कृत्वास्य विमलं मनः ।
कृतप्रणामसत्कारं तं निनाय निजाश्रमम् ॥ ४० ॥

पुनस्तत्रास्य निर्व्याज-प्रव्रज्या वर्जनाजुषः ।
जिनः प्रविदधे सिद्धो शुद्धसद्धर्म्मदेशनाम् ॥ ४१ ॥

स प्राप्तार्हत्पदे तस्मिन् सकलक्लेशसंक्षयात् ।
तत्पूर्व्ववृत्तं भगवान् पृष्टो भिक्षुभिरभ्यधात् ॥ ४२ ॥

སྨོན་གྱི་སྐྱེ་བ་གཞན་ལ་དེས། རང་སངས་རྒྱས་ནི་གྲུབ་པ་ཡིས།
རྟག་ཏུ་མཆོད་ཅིང་དེ་ཡིས་ནི། མཇུག་ཏུ་མཆོད་རྟེན་ཆེན་པོ་བསྒྲུབས།། 43

དེ་ཡི་བསོད་ནམས་སྨོན་ལམ་གྱིས། སྐལ་ལྡན་ནག་པ་འདི་ཡིས་ནི།
བདག་གི་བསྟན་ལ་རབ་བྱུང་དག། སླངས་ནས་དགྲ་བཅོམ་གནས་ལ་བརྟེན།། 44

འདི་ནི་སྔར་ཡང་འདོད་པ་ལ། རབ་ཏུ་འཇུག་པའི་རྒྱུ་དག་ཉིད།
སྨོན་གྱི་སྐྱེ་བ་དག་ལ་ཡང་། འདི་ནི་ཚུང་མས་རབ་ཏུ་བསླུས།། 45

བཱ་རཱ་ཎ་སི་དག་ཏུ་ནི། ས་ཡི་བདག་པོ་ཚངས་སྦྱིན་གྱི།
ཡིད་དྲན་ཡོངས་རྫོགས་མདུན་ན་འདོར། དཔལ་ལྡན་འཕྲོག་བྱེད་ཀྱིས་ཕྱིན་བྱུང་།། 46

དེ་ལ་རིག་དང་འདུལ་བ་དག། རྫོགས་པའི་བུ་གཉིས་བྱུང་གྱུར་ཏེ།
གཅིག་ནི་འཕྲོག་བྱེད་བུ་ཞེས་དང་། དེ་བཞིན་གཞན་པ་འཕྲོག་བྱེད་རྩེ།། 47

དེ་དག་ཆགས་བྲལ་དབེན་པ་ཐོབ། སྲིད་པའི་ལོངས་སྤྱོད་ལམ་ཕྱིར་ཕྱོགས།
དཀའ་ཐུབ་ནགས་ཚལ་ཡོངས་རྒྱུ་ཞིང་། མངོན་ཤེས་ལྔ་ནི་ཐོབ་པར་གྱུར།། 48

རྒྱལ་དང་སྐྱེ་བོས་མཆོད་བྱེད་ཅིང་། རབ་ཞི་བསྔགས་པར་འོས་པ་ཡིས།
མཁའ་ལ་རྒྱུ་བ་དེ་དག་ནི། ཐུབ་པ་རྣམས་ཀྱི་འདང་མཆོད་བྱར་གྱུར།། 49

ནམ་ཞིག་ས་བདག་ཁང་པ་ན། འཕྲོག་བྱེད་རྩེ་གཉིས་མི་བདག་ནི།
ཕྱོགས་ལས་རྒྱལ་བ་མངོན་ཕྱོགས་པས། ཐུབ་པོ་རྫོགས་ལྡན་ཞེས་ལ་སྨྲས།། 50

जन्मान्तरे पुरा तेन भक्त्या सतत मर्चितः ।
प्रत्येकबुद्ध श्चैत्यश्च तस्यान्ते विहितं महत् ॥ ४३ ॥

तत्पुण्यप्रणिधानेन धन्योऽयं मम शासने ।
प्रव्रज्यां समुपादाय चिरेणाऽर्हत्पदमाश्रितः ॥ ४४ ॥

कारणं श्रूयतामस्य पुनः कामप्रवर्त्तने ।
एष प्रसारितः पत्न्या पूर्व्वस्मिन्नपि जन्मनि ॥ ४५ ॥

बभूव ब्रह्मदत्तस्य वाराणस्यां महीपतेः ।
परिपूर्णगुणः श्रीमान् हरिदत्तः पुरोहितः ॥ ४६ ॥

निष्पन्नविद्याविनयौ पुत्रौ तस्य बभूवतुः ।
हरिद्रायण इत्येक स्तथा हरिशिखोऽपरः ॥ ४७ ॥

तौ विवेकात्तवैराग्यौ भवभोगपराङ्मुखौ ।
तपोवने परिव्रज्य पञ्चाभिज्ञत्व मापतुः ॥ ४८ ॥

तौ व्योमचारिणौ राज्ञा पूज्यमानौ जनेन च ।
प्रापतुः प्रशमश्लाघ्यौ मुनीनामपि मान्यताम् ॥ ४९ ॥

कदाचिन्नृपभवनं स्थिते हरिशिखे न्टपः ।
कन्यां लावण्यवत्याख्यामूचे दिग्विजयोन्मुखः ॥ ५० ॥

མཉེས་གཤིན་ཏྲོད་ཀྱིས་གསུས་པ་ནི། ཤིན་ཏུ་ཆེ་བས་ཐུབ་པ་དག།
མཆོད་བྱ་འདི་ལ་མཆོད་པ་བྱ། འདི་ནི་བདག་གིས་བཀུར་སྟི་འོས།། 51

ཞེས་པ་བུ་མོ་ལ་བསྟན་ནས། ས་ཡི་བདག་པོ་རབ་མོང་ཆེ།
རྒྱལ་པོའི་བུ་མོ་གུས་ལྡན་ནས། ཐུབ་པ་རྟག་ཏུ་མཆོད་པར་གྱུར།། 52

གསེར་བཅད་འོད་ལྟར་ཡོངས་སུ་ཤེས་པའི་མཛེས་པ་ལུས་ལ་འཛིན་བྱེད་ཅིང་།
པདྨའི་སྤྱན་དང་ལྡན་པ་དེ་མཐོང་དེ་ནི་མངོན་པར་སྤྲོད་ལྡན་གྱུར།
ལྷན་ཅིག་འཁོད་པས་ངེས་པར་མཛེས་པའི་ཡུལ་ལ་དམིགས་པའི་འདོད་པ་ཡིས།
འགྲོགས་པའི་བསམ་པ་སྙིང་ལ་ཙ་བ་རྫུག་པ་ཅི་ཡང་བྱེད་པར་འགྱུར།། 53

རླུང་གཞོན་དག་གིས་བསྐྱོད་པའི་འཁྲི་ཤིང་བཞིན།
འདོད་པའི་རྣམ་འཕྲུལ་ཤུགས་འབྱིན་ལུས་དག་ནི།
དུད་པས་དེ་ཡི་ལུས་ཀྱི་ཀུན་དགའ་དང་།
བཅས་པས་གྲོགས་མེད་ཐུབ་ལ་འཁྲུད་པ་བྱས།། 54

དེ་ཡི་ནུ་མ་གསར་པའི་རྩེར་ཆགས་ལུས་ཀྱི་ཆོས་གྱིས་ནི།
འདོད་པ་རྒྱལ་པོའི་བཀའ་ཡིག་རྒྱ་ལྡན་སྙིང་ལ་འཛིན་བྱེད་ཅིང་།
དེ་དུས་ཉིད་ན་གླི་ཐུར་དུ་ནི་དུལ་བའི་གདུགས་ཐག་ཆད།
ཐུབ་པ་འདོད་པའི་རྩེ་དགའ་གསར་པ་དག་ལ་འཁྱོར་པར་གྱུར། 55

ཁྱུ་མཆོག་གཉམས་ལས་འཁྲིག་པའི་བྱ་བ་ལ།
རབ་ཏུ་སྦྱོར་ཞིང་ཕྱོག་པས་བརྟུང་བ་བཞིན།

वत्से त्वया मुनेरस्य गौरवेण गरीयसा ।
पूज्यस्य पूजनं कार्य्यं सत्काराहीं ह्ययं मम ॥ ५१ ॥

सुतामिति समादिश्य प्रयाते पृथिवीपतौ ।
राजपुत्री सदैवाभूत् पूजाप्रणयिनी मुनेः ॥ ५२ ॥

हेमच्छेदच्छविपरिचितां कान्तिमङ्गे दधानं
तं पश्यन्ती कमलनयनं साभिलाषाभवत् सा ।
कामः कामं रुचिरविषयालम्बनः सङ्गमाशां
प्रत्यासत्त्या किमपि हृदये बद्धमूलां करोति ॥ ५३ ॥

सा निःश्वसन्ती स्मरसंभ्रमेण
बालानिलेनाकुलिता लतेव ।
अङ्गैरनङ्गस्य मुनेश्चकार
सानन्दमालिङ्गन मानताङ्गी ॥ ५४ ॥

नवकुचमुखलग्नेनाङ्गरागेण तस्या
हृदि मदनन्टपाज्ञालेख्यमुद्रां दधानः ।
मुनिरभवदकाण्डे संयमालानभङ्गा-
दभिमतनवलीलोच्छृङ्खल स्तत्क्षणेन ॥ ५५ ॥

नृपव्यपायान् मिथुनक्रियायां
समुद्यतः कर्कटदुर्ग्रहेण ।

རྒྱལ་པོ་སེང་གེའི་ཁྲིམ་དུ་ཉི་མཚུངས་དེ།
གདུང་སྐྲར་བུ་མོལ་ནི་འགྲོ་འདོད་གྱུར།། 56

འཁྲུད་པའི་སྐྲུབ་བྱེད་དག་ལ་ལག་འགྲོ་མ་རྣམས་དུག་ནི་སི་བཟེད་པ།
ཡང་ཡང་རྒྱལ་སྐོངས་འཛིག་བྱེད་རང་བཞིན་ལུས་ངེས་པར་ཞུགས་པ་དག།
སྡུགས་ཀྱིས་ཞི་བ་མ་ཡིན་འོད་ཀྱི་རང་བཞིན་བསྟན་བཅོས་ནོར་བུས་མིན།
སྦྱོར་མིན་བསམ་གཏན་གྱིས་མིན་ཞི་བའི་ཁྱད་པར་སྨན་གྱི་རི་ཡིས་མིན།། 57

མཛའ་བའི་རང་བཞིན་ཀུན་པོ་འི་ལོངས་སྤྱོད་ཚུར།
རི་དགས་མིག་ཅན་གྱིས་འཐངས་དེ་ཟླུང་སྟེ།
དབེན་པ་མེད་ལས་སྐྱེས་པའི་ཡིད་སྨྲུབས་ཚོགས།
མཁས་རྣམས་ཀྱི་ཡབ་བརྟན་པ་མཐར་བྱེད་ཡིན།། 58

འགྲོགས་ལས་བྱིར་ཕྱོགས་སྙིང་ལ་ཆགས་དང་བརླས་པའི་
གཉིས་མཚུལ་འོ་དང་ནི།
བསམ་གཏན་དག་ལ་དམིགས་པའི་སྨྲུན་ལ་མཛའ་གཙུགས་
མཛེས་སྨྲུག་བདུང་བའི་དགའ་སྟོན་དང་།
ལྷུང་བཟེད་ཀྱིས་གཙང་ལག་པར་ཉུམ་བཟུང་སྟེ་མི་རྟོག
མཚོན་ལྡན་མཉེས་པ་ལས།
དུལ་མིན་བསླབ་པ་དག་གིས་དེ་ཡིས་བརྟུལ་ཞུགས་བྲམས
ཚད་གསར་པ་ཉིད་དུ་གྱུར།། 59

ས་བདག་བུ་མོའི་ལག་པ་ཡིས། ཀླ་བར་གཉིས་པ་དེ་ལ་ནི།
དཀའ་ཐུབ་བྱུབ་འབར་འཕྲུལ་ཉིད་ལ། ཕྲག་དོག་ཅན་བཞིན་ཕྱིར་ཕྱོགས་འགྱུར།།
60

स राजसिंहस्य गृहेऽर्कतुल्य-
स्तापाय कन्यागमनोत्सुकोऽभूत् ॥ ५६ ॥

न मन्त्रैरुत्सार्य्यं नच रुचिमयैः शास्त्रमणिभि-
र्न योगै र्न ध्यानै र्नच शमविशेषौषधिरसैः।
मुहुर्मूर्च्छामोहप्रणयमयमालिङ्गनविधौ
भुजङ्गीनां नूनं विषमविषमङ्गे निवसति ॥ ५७

निपातितः प्रीतिमये मृगाक्ष्या
स चौर्य्यसम्भोगरसे ममज्ज ।
मनीषिणा मप्यविवेकजन्मा
धैर्य्यान्तकृन्मन्मथसन्निपातः ॥ ५८ ॥

रागः सङ्गपराङ्मुखे हृदि जपाधारेऽधरे चुम्बनं
ध्यानालम्बिविलोचने प्रणयिनीलावण्यपानोत्सवः ।
पाणौ पाचपविचिते कुचयुगं पुण्यायुधाराधने
तस्याः संयमदीक्षयैव नवतां सर्व्वं जगाम व्रतम् ॥ ५९ ॥

तस्याभूद् भूपतिसुता भुजपञ्जरवर्त्तिनी ।
दीप्ता सेर्ष्येव सहसा तपःसिद्धिपराङ्मुखी ॥ ६० ॥

དེ་ནི་མ་ཐུབ་ཆེ་བའི་ཚེ། །ཕོ་བྲང་འཁོར་གྱི་སྐྱེ་བོ་ཡིས། །
སྤྱོད་ཚུལ་ཤེས་ཀྱང་འཇིགས་གྱུར་ནས། །སུས་ཀྱང་ཅི་ཡང་དེར་མ་སྨྲས།། 61

དེ་ནས་ས་བདག་ཡུན་རིང་ན། །ཕྱིར་ལོག་རྒྱལ་བའི་དགའ་སྟོན་ཅན། །
འཁོར་བ་རྨད་དུ་བྱུང་བའི་ཚོགས། །རབ་ཏུ་ནང་བ་རྒྱས་པར་གྱུར།། 62

སྟོར་བྱུང་ཐུབ་པ་འཕྲོག་བྱེད་ཅེ། །ས་བདག་གུས་ཤིང་དུལ་ལྡན་དེ། །
རང་གི་ས་སྐྱོང་འོས་པའི། །ལོངས་སྤྱོད་ཀུན་གྱིས་རབ་ཏུ་མཆོད།། 63

ཐུབ་པ་གསོལ་བའི་མདུན་དུ་ནི། །ས་བདག་གུས་པས་འཁོད་པའི་ཚེ། །
པོངས་ལྡན་མ་རིས་སྤྱོད་དུ་ནི། །རིམ་གྲོ་དགའ་ནི་ལེགས་པར་བྱས།། 64

དེ་ནས་གསེར་གྱི་ཆུ་སྣོད་ཀྱིས། །ལག་གཉིས་བྲིམ་བ་དེ་ལ་ནི། །
ཐུབ་པ་བརྟན་པ་བརྗོད་པ་ཡིས། །ལག་བརྐྱངས་ཚུར་ཤོག་ཅེས་པ་སྨྲས།། 65

དེ་ཡི་འདོད་པའི་རྣམ་འགྱུར་ནི། །མཐོང་ནས་མི་བདག་རབ་ཁྲོས་ཏེ། །
སྡིག་པའི་ཕྱིར་བཅོས་སྤྱོད་པ་ལ། །ཆད་པས་བཅད་པའི་བློ་གྲོས་བསྒྲུབས།། 66

དུག་པོ་བྲིས་པ་པ་ཡི་བཞིན། །མཐོང་ནས་ངོས་ལྡན་མ་ཡིས་ཀྱང་། །
ཐུབ་པའི་མཆིན་པར་ཟས་ཆགས་ཞེས། །བརྗོད་ནས་དེ་ལ་རྒྱ་དགའ་བྱིན།། 67

བུ་ལེད་སྦུར་བུའི་བློ་གྲོས་ཅན། །སྐབས་སུ་ཉེར་མཁོ་དེ་ཚིག་དགག་ནི། །
ཇིར་བློག་སྨྲ་བའི་རང་བཞིན་གྱིས། །ཕྱིག་པའི་སྐྱེབ་བྱེད་རྣམ་པར་བཀྲ།། 68

न तं विज्ञातवृत्तोऽपि भीत्यान्तःपुरिको जनः ।
महत्यविनये तस्मिन् कश्चिन्नोवाच किञ्चन ॥ ६१ ॥

चिरप्रत्यागतस्याथ भूपतेर्विजयोत्सवः ।
बभूवाद्भुतसम्भारप्रभूतविभवोद्भवः ॥ ६२ ॥

स पूर्व्वं भक्तिविनतः स्वयं हरिशिखं मुनिः ।
भूपतिं भूमिपालार्हैः सर्व्वभोगैरपूजयत् ॥ ६३ ॥

भुञ्जानस्य क्षितिपतौ प्रणयात् पुरतः स्थिते ।
मुने र्लावण्यवत्यग्रे परिचर्य्यापराभवत् ॥ ६४ ॥

ततस्तां हेमभृङ्गारव्यग्रपाणियुगां मुनिः ।
एह्योति विस्मृतधृतिः प्रसार्य्य भुज मब्रवीत् ॥ ६५ ॥

तस्य स्मरविकारं तं दृष्ट्वेव कुपितो नृपः ।
पापप्रतिक्रियायोगे विग्रहे विदधे मतिम् ॥ ६६ ॥

क्रूरकोपं पितुर्वक्त्रं दृष्ट्वा लावण्यवत्यपि ।
कण्ठलग्नं मुनेर्भक्ष्य मित्युक्तास्य ददौ पयः ॥ ६७ ॥

पापापह्नववैचित्र्यप्रत्युत्पन्नगिरः परम् ।
मायामये विनिमये वृहस्पतिधियः स्त्रियः ॥ ६८ ॥

दुहितुर्वचसा तेन सहसैव प्रसन्नताम् ।
नृपः कतकचूर्णेन जलाशय इवाययौ ॥ ६९ ॥

अत्रान्तरे मुनेस्तस्य ज्येष्ठो भ्राता वनस्थितिः ।
विनष्टा दिव्यधीर्ज्ञात्वा लुप्तर्द्धिर्गगने गतिम् ॥ ७० ॥

दुःखितः स्वयमभ्येत्य तं नीत्वा निजमाश्रमम् ।
पश्चाभिज्ञं पुनश्चक्रे चतुर्ध्यानपरायणम् ॥ ७१ ॥

नरपतिरपि ज्ञात्वा रागोदधौ पतितं मुनिं
विषमविषयक्लेशावर्त्तात् पुनश्च विनिर्गतम् ।
बहुतरतपस्तेजोदग्धस्मरस्मृतिपातकं
रुष मुपचितां त्यक्त्वा धीमान् प्रसादमुपाययौ ॥ ७२ ॥

हरिद्रायनसंज्ञोऽसावहमेव तदाभवम् ।
चित्रो हरिशिखश्चाभूत् तत्पत्नी च नृपात्मजा ॥ ७३ ॥

अवितथां प्रथितां स्वकथा मिमां
कथितवानिति तत्र तथागतः ।
प्रसभमेव भवाभिभवे मतिः
किमपि भिक्षुगणस्य ययाभवत् ॥ ७४ ॥

इति श्रीक्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
चित्रहस्तिशय्यातिपुत्रावदानमष्टाशीतितमः पल्लवः ॥

ཕྲ་མོ་ཡི་ནི་ཚིག་དེ་ཡིས། འཕྲལ་ལ་ཉིད་དུ་ནི་ཡི་བདག།
ཀ་ཏ་ཀ་ཡི་ཕྱེ་མ་ཡིས། ཆུ་ཡི་གནས་བཞིན་དང་བར་གྱུར།། 69

སྐབས་དེར་ཐུབ་པ་རྒྱུ་འཕྲུལ་གྱི། དེ་ཡིས་མཁའ་ལ་འགྲོ་ཉམས་པ།
སྤུན་ཟླ་ཐུ་བོ་ནགས་ན་གནས། ལྷ་ཡི་སྤྱན་ལྡན་གྱིས་ཤེས་ནས།། 70

ཕྱུག་བསྡུལ་རང་ཉིད་མངོན་ཕྱོགས་ཏེ། དེ་ནི་རང་གི་གནས་ཁྲིད་ནས།
སླར་ཡང་བསམ་གཏན་བཞི་བསྐྱངས་ཏེ། མངོན་ཤེས་ལྔ་དང་ལྡན་པར་བྱས།། 71

ཐུབ་པ་ཆགས་པའི་ཆུ་གཏེར་དུ་ལྷུང་མི་བཟད་ལུས་ཀྱིས་ནི།
ཉོན་མོངས་འཁོར་ལོ་དག་ལས་ཕྱིར་ཕྱུང་རབ་མཆོག་དཀའ་ཐུབ་ཀྱི།
གཟི་ཡི་འདོད་པ་བྲན་པའི་ཐིག་བཀུགས་ཞེས་ནར་ཀླྭ་བའི་ཚོགས།
བདང་ནས་མི་བདག་བློ་ལྡན་དག་ཀྱང་རབ་ཏུ་དང་བ་གྱུར།། 72

དེ་ཡི་ཚེ་ནང་ཉིད་ནི། འཕྲོག་བྱེད་བུ་ཡི་མིང་ཅན་དེ།
ནག་པ་དག་ཀྱང་འཕྲོག་བྱེད་ཅེ། ཚང་མ་རྒྱལ་པོ་ཨི་བུ་མོར་གྱུར།། 73

དེ་སྐད་དེར་ནི་མི་བདེན་མ་ཡིན་རབ་གྲགས་པའི།
རང་གི་གཏམ་འདི་དེ་བཞིན་གཤེགས་པས་བཤད་གྱུར་ཏེ།
གང་གི་སྲིད་པ་མཐའ་དག་སྨིན་གྱི་རང་བཞིན་ལས།
དགེ་སློང་ཚོགས་ཀྱིས་བློ་གྲོས་ཅི་ཡང་ཞུགས་མ་གྱུར།། 74

ཅེས་པ་དགེ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་
པ་དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་ནག་པ་གླང་པོ་འི་སྐུན་གྱི་རྟོགས་
པ་བརྗོད་པའི་ཡལ་འདབ་སྟེ་བརྒྱད་ཅུ་རྩ་བརྒྱད་པའོ།།

दुहितुर्वचसा तेन सहसैव प्रसन्नताम् ।
नृपः कतकचूर्णेन जलाशय इवाययौ ॥ ६९ ॥

अत्रान्तरे मुनेस्तस्य ज्येष्ठो भ्राता वनस्थितिः ।
विनष्टा दिव्यधीर्ज्ञात्वा लुप्तर्द्धिर्गगने गतिम् ॥ ७० ॥

दुःखितः स्वयमभ्येत्य तं नीत्वा निजमाश्रमम् ।
पश्चाभिज्ञं पुनश्चक्रे चतुर्ध्यानपरायणम् ॥ ७१ ॥

नरपतिरपि ज्ञात्वा रागोदधौ पतितं मुनिं
विषमविषयक्लेशावर्त्तात् पुनश्च विनिर्गतम् ।
बहुतरतपस्तेजोदग्धस्मरस्मृतिपातकं
रुष मुपचितां त्यक्त्वा धीमान् प्रसादमुपाययौ ॥ ७२ ॥

हरिद्दायनसंज्ञोऽसावहमेव तदाभवम् ।
चित्रो हरिशिखश्चाभूत् तत्पत्नी च नृपात्मजा ॥ ७३ ॥

अवितथां प्रथितां स्वकथा मिमां
कथितवानिति तत्र तथागतः ।
प्रसभमेव भवाभिभवे मतिः
किमपि भिक्षुगणस्य ययाभवत् ॥ ७४ ॥

इति श्रीक्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
चित्रहस्तिशय्यातिपुत्रावदानमष्टाशीतितमः पल्लवः ॥

ཡལ་འདབ་བརྒྱད་ཅུ་ཙ་དགུ་པ།

འཇིགས་རྟེན་སྡུག་པོའི་སྙིང་གིས་རབ་བསྐྱངས་ཐ་རླབས་རྣམ་སྤྲུལ་པས།
མ་ལུས་ཕྱོགས་ཀུན་ཡོངས་འགེངས་དྲག་པོའི་སྒྲ་དང་རབ་ཏུ་ལྡན།
ཆུ་སྤྲིན་འབྲུག་གནས་བཀྲིག་དཀའ་ཆུ་ཡི་རྣམ་འགྱུར་ཅན་དེ་ཡང་།
བདེ་གཤེགས་དྲན་པའི་མི་རྣམས་དག་ལ་མཐའ་རུ་གྱུར་པ་ཉིད།། 1

རྒྱལ་བ་འགྲོ་ཀུན་བདེ་ལེགས་ལ། དྲག་ཏུ་སྦྱོར་ཞིང་མཆོན་ཡོད་ཀྱི།
རྒྱལ་བྱེད་ཚལ་གྱི་ཀུན་དགའ་ར། གཙུག་ལག་ཁང་ན་སྦྱོར་ཞུགས་ཚེ།། 2

ཡངས་པའི་གྲོང་དུ་འགྲོ་བ་ལ། སློ་བ་ཡི་རི་དུས་བྲུས་པ།
རིན་ཆེན་ནོར་གཉེར་ཚོང་པ་ཡི། ནོར་མཐུན་ཆུ་གཏེར་ཆ་འགྲམ་ཕྱིན།། 3

དེ་ནས་གཟིངས་ལ་ནོར་མཐུན་ནི། རབ་དུ་ཞོན་ཆེ་སྐྱི་བའི་ཁར།
དཔྱད་ནས་བྱིང་དུ་དོགས་པ་ཡི། ཇ་བ་འཇོན་པས་རི་ལ་སྨྲས།། 4

ཁྱེད་རྣམས་རབ་དུ་སྐྱིད་པ་ཡིས། བརྒྱད་མར་ཞོར་བ་འདི་ནི་ཅི།
ཆུ་གཏེར་ཐ་རླབས་རྩེ་མོ་འདི། ཁྱིམ་གྱི་ཁྱམས་རི་ཡོངས་མ་ཡིན།། 5

རེ་ཞིག་ཁྱོད་ཀྱིས་གཟིངས་པ་ནི། འཚམས་པའི་ཁར་དག་རབ་དུ་བརྗོད།
རིན་ཆེན་ཕུང་པོ་སྲུ་མི་འདོད། ཚོར་ཀྱང་ཆུ་གཏེར་འཚོ་བ་མང་།། 6

उद्भूतभैरवघनानिलनिर्म्मितोर्म्मि-
संपूरिताखिलदिगन्तरघोरघोषः ।
दुर्वारवारिविकृति मकराकरोऽपि
सौम्यत्वमेति सुगतस्मरणेन पुंसाम् ॥ १ ॥

श्रावस्त्यां स्वस्तये सर्व्वजगतां सततोद्यते ।
जिने जेतवनारामविहारनिरते पुरा ॥ २ ॥

विपुलद्वीपयात्राया मुत्साहेन कृतक्षणः ।
रत्नार्थी वणिजां सार्थस्तीरं प्राप महोदधेः ॥ ३ ॥

ततः प्रवहणारूढे सार्थे गुरुतरं भरन् ।
विचिन्त्य कर्णधारस्तानूचे मज्जनशङ्कितः ॥ ४ ॥

केयं युष्माकमौत्सुक्यादारोहणपरम्परा ।
तुङ्गतरङ्गभृङ्गोऽयं न गृहाङ्गनमम्बुधिः ॥ ५ ॥

सद्यस्तावत् प्रवहणे भवद्भिः क्रियतां भरः ।
रत्नराशिर्न कस्येष्टः किन्त्वब्धिर्बहुविप्लवः ॥ ६ ॥

ཆུ་གཏེར་ནང་ནི་གཞན་ན་བ་རླབས་རབ་འཁྲུག་དྲག་པོ་འི་ཆུ་སྲིན་ཚོགས
དཀྲིགས་ཤུགས།
གཞན་ན་རང་གི་རི་བོ་བརྟན་པའི་རྩེ་མོ་ཚོགས་ཀྱི་རྒྱུན་བཀག་འགྱུར།
གཞན་ན་རླུང་ནི་མཐར་བྱེད་དག་གི་དབུགས་འདྲ་དྲག་པ་ལྡང་བས
ཀུན་ཏུ་བསྐུན་ཅིང་འཁོར།
གཞན་ན་སྒྲོ་བུར་ཉམས་བྱེད་ཏུ་གདོང་མེ་ནི་རབ་བརྟན་མེ་ཏྲེ
དཀྱིལ་འཁོར་གདུབ་པ་ཡོད།། 7

ཅེས་པ་ཉ་བའི་འཛིན་པ་ཡིས། ཆུ་གཏེར་ནང་བཞིན་བཤད་ཐོས་ནས།
འགའ་ཞིག་བབས་ནས་སོང་བར་གྱུར། བསམ་པ་ཆེ་བ་འགའ་ཞིག་འཁོད།། 8

དེ་ནས་རིན་ཆེན་གླིང་ཕྱིན་ཏེ། དོན་མཐུན་དོན་ཐུབ་ཉེར་གྱུར་ཅིང་།
དཔལ་ཐུས་དཔལ་ཐུས་རྗེས་མཐུན་གྱི། རླུང་གི་རྗེས་སུ་ལོག་པའི་ཚེ།། 9

རི་བོ་མདུད་ར་བསྐྱང་བཞིན། ནམ་མཁའ་ཀུན་ཏུ་གང་གྱུར་ཅིང་།
ཁ་གདངས་སྦུབ་ལྷུར་གྱུར་པ་ནི། སྟོང་པ་ཀུན་གྱི་མདུན་དུ་མཐོང་།། 10

རུས་སྦལ་ཉ་དང་ཆུ་སྲིན་བཅས། རྒྱ་མཚོའི་ཆུ་ནི་མ་ལུས་པ།
གཡང་སར་ལྟུང་བཞིན་དེ་ལ་ནི། རིན་ཆེན་ཕྱོགས་མ་ཀློགས་བར་སོང་གྱུར་ཅིང་།། 11

དེ་ནས་གཟིངས་ནི་མཐར་བྱེད་ཀྱི། ཁ་ཡི་སྦུག་དང་ཉེ་བའི་ཚེ།
སྡོང་པ་བསྐྱད་པས་འཁྲུགས་རྣམས་ཀྱིས། ཉ་བ་འཛིན་པ་དག་ལ་སྨྲས།། 12

སྔོན་མ་བྱུང་བ་བྱུང་གྱུར་པ། མད་བྱུང་འབྱུང་བོ་འདི་ཉི་ཅི།
གང་གི་སྤྱི་བོར་ཆ་ཟེར་ཅན། རྡུང་ཞིག་ཤར་བ་ཟླ་བུར་མཐོང་།། 13

अन्यत्रोर्म्मिप्रबन्धः खरमकरकुलव्याकुलोऽन्यत्र वेगः
कीर्णोऽन्यत्रान्तराद्रिस्थिरशिखरघनोद्दातसम्पाकतोयः ।
अन्यत्रोद्यत्कृतान्तश्वसिततरमरुत्सन्निपातश्चमोऽब्धे-
श्चण्डोऽन्यत्रास्त्यकाण्डक्षयनिविड़शिखामण्डलो बाड़वाग्निः ॥
७ ॥

श्रुत्वेति कर्णधारेण कथितं रूपमम्बुधेः ।
अवरुह्य ययुः केचित् तस्थुः केचिन्महाशयाः ॥ ८ ॥

रत्नद्वीपमथासाद्य याते सार्थे कृतार्थताम् ।
अनुकूलानिले काले प्रत्यावृत्ते शनैः शनैः ॥ ९ ॥

ददृशुर्वणिजः सर्व्वे पुरः संपूरिताम्बरम् ।
विसारितास्यकुहरं मन्दराद्रिमिवोन्नतम् ॥ १० ॥

सकूर्ममीनमकरः सलीलः सकलोऽम्बुधिः ।
तस्यैवाभिमुखं वेगात् प्रस्थितः श्वभ्रपातवत् ॥ ११ ॥

कृतान्तवक्त्रकुहरासन्ने प्रवहणे ततः ।
पप्रच्छुर्वणिजः कर्णधारं विस्मयविह्वलाः ॥ १२ ॥

अभूतपूर्व्वं मुहूर्तं भूतं किमिदमद्भुतम् ।
उदितं मूर्ध्नि चण्डांशुयुगलं यत्र दृश्यते ॥ १३ ॥

འདི་ནི་མདོར་ཕྱོགས་ཙམ་འདི་དག། ཅི་སྙད་ཡོངས་སུ་རྒྱུག་པར་བྱེད།
གང་གི་ཤུགས་ཀྱིས་གཟིངས་འདི་ནི། འདྲེན་པར་བྱེད་ཅིང་རྣམ་པར་གཡོ།། 14

དེ་ལྟ་གློ་བུར་བརྟགས་པ་ཙམ་པའི། འཇིགས་པའི་རྣམ་འཕྲུལ་གྱིས་སྐྲག་པ།
ཚོང་པ་རྣམས་ཀྱིས་ཐེ་ཚོམ་དྲིས། རྣ་བ་འདྲེན་པས་རབ་སྤྲས་པ།། 15

ཉ་མིད་མིད་པར་བྱེད་པའི་ཉ། སེམས་ཅན་འཇོམས་བྱེད་ཆེན་པོ་འདི།
རྒྱ་མཚོ་དག་ན་རྣམ་པར་གནས། འཁོར་བ་ན་ནི་ཀུན་སློངས་བཞིན།། 16

ཉི་མ་བཅུ་གཉིས་འཆར་རྩོ་ཚེ། ཉི་མ་རྒྱུང་ནི་ཤར་བ་བཞིན།
དུས་མཐར་འཇིགས་རུང་འདི་ཡི་ནི། མིག་ནི་རྒྱུང་དག་རབ་ཏུ་མཐོང་།། 17

འདི་ཡི་ཁ་ཡི་གཡང་སའི་མཐར། སྲིན་དཀར་དག་གིས་ཡོངས་བསྐོར་བའི།
རི་རྩེ་ཆེན་པོའི་འཕྲེང་བ་བཞིན། སོ་ཡི་འཕྲེང་བ་རབ་ཏུ་མཚོན།། 18

འདི་ཡི་ཁ་རྗེ་ལྷུང་བ་ཡི། རྒྱུན་གྱིས་གཟིངས་ནི་དྲངས་པ་དག།
ཡུལ་ལ་མངོན་པར་ཕྱོགས་པ་ཡི། སེམས་བཞིན་གཟུང་བར་ནུས་མ་ཡིན།། 19

འཆི་བ་ལས་ཀྱིས་སྐྱུལ་སྒྱུར་པ། འདི་ལ་ཕྱིར་བཅོས་ཡོད་མ་ཡིན།
སྐྱེ་བ་གཞན་ལ་དགེ་སྤྱོད་པའི། ལྷ་ནི་ཆུང་ཟད་དྲན་པར་མཛོད།། 20

ཅེས་པ་རྣ་བ་འདྲེན་གྱིས་བརྗོད་པ། ཚོང་པའི་ཚོགས་པ་ཀུན་གྱིས་ཐོས་ནས།
སངས་རྒྱས་སངས་རྒྱས་ཕྱག་འཚལ་ཞེས། ཚ་ངའི་སྒྲ་དང་ལྡན་པས་སྨྲས།། 21

अस्याभिमुखमेतत् किं सलिलं परिसर्पति ।
क्षिप्यमाणं प्रवहणं यस्य वेगेन घूर्णते ॥ १४ ॥

इत्यकाण्डक्षयारम्भभयसम्भ्रमकातरैः ।
वणिग्भिः संशये पृष्टः कर्णधारः समभ्यधात् ॥ १५ ॥

तिमिङ्गिलगिलि मत्स्यः सत्त्वसंहारकृन्महान् ।
संमोह इव संसारे निवसत्येष सागरे ॥ १६ ॥

अस्य कल्पान्तघोरस्य नेत्रयुग्मं प्रदृश्यते ।
द्वादशार्कोदयारम्भे सूर्य्यद्वयमिवोदितम् ॥ १७ ॥

अस्यास्यश्वभ्रपर्य्यन्ते शुभ्राभ्रपरिवारिता ।
महाद्रिशृङ्गमालेव लक्ष्यते दशनावली ॥ १८ ॥

प्रवाहेण प्रवहणं कृष्टमस्यास्यपातिना ।
विषयाभिमुखं चित्तमिव धर्त्तुं न शक्यते ॥ १९ ॥

स्मर्य्यतां दैवतं किञ्चिज्जन्मान्तरशुभप्रदम् ।
प्रतिक्रियाक्षिन्नास्त्येव निधने कर्म्मनिर्म्मिते ॥ २० ॥

इत्युक्तं कर्णधारेण श्रुत्वा सर्व्वे वणिङ्नराः ।
नमो बुद्धाय बुद्धायेत्यूचुः साक्रन्दनादिनः ॥ २१ ॥

འཇིགས་པས་གཟིར་བ་དེ་དག་སྐྲ། བཅོམ་ལྡན་རྒྱལ་བ་རྒྱལ་བྱེད་ཀྱི།
ཚལ་བཞུགས་འབྱུང་པོ་ལ་དགོས་པས། ལྷ་ཡི་རྔ་བ་དག་གིས་ཐོས།། 22

སྡུག་པ་ཞི་བྱེད་སངས་རྒྱས་ཀྱི། མཚན་ཐོས་ཉིད་ན་སེམས་ཅན་གྱི།
ཉིད་འཚོ་ཞི་སྐྲད་ཉ་མེད་ཁ། དལ་བུ་ཡིས་ནི་ཟུམ་པར་གྱུར།། 23

དམ་གྲིབ་དེ་ནི་ཁ་བསྒྲིབས་ཚེ། མི་མཐུན་ཕྱོགས་འགྲོ་རྒྱུན་ཉམས་པས།
དུས་ཀྱི་ཁ་ལས་གྲོལ་བ་ཡི། གཟིངས་ནི་རང་གི་ངོས་སུ་ཕྱིན། 24

དེ་ནས་མི་བཟད་འཇིགས་ལས་ཐར། གྲགས་པའི་དཔལ་ལྡན་རིན་ཆེན་གྱིས།
ཁྱེངས་ཤིང་དགེ་བ་ལྡན་པ་ཀུན། མཉན་ཡོད་དུ་ནི་རྣམ་པར་ཞུགས།། 25

གུས་ལྡན་དེ་དག་སོང་གྱུར་ནས། གདུང་བ་སྐྱོབ་པར་མཛད་པ་པོ།
རྒྱལ་བ་བཅོམ་ལྡན་རྒྱལ་བྱེད་ཀྱི། ཚལ་ན་བཞུགས་ལ་ཕྱག་དག་འཚལ།། 26

དེ་དག་དེ་མཐོང་ཉིད་ན་ནི། འཁོར་བའི་འཆིང་བ་ཆད་གྱུར་ཅིང་།
འཕྲུལ་ལ་རབ་ཏུ་དང་བ་ཐོབ། རབ་ཏུ་བྱུང་ནས་དགྲ་བཅོམ་གྱུར།། 27

འདི་དག་སྔོན་གྱི་སྐྱེ་བ་ལ། སྟོན་པ་འོད་སྲུངས་ཞེས་པ་ཡི།
བསྟན་ལ་ཞུགས་པར་གྱུར་ཏོ་ཞེས། བཅོམ་ལྡན་འདས་ཀྱིས་རབ་ཏུ་གསུངས།། 28

རྒྱུ་མཐོང་ཉིད་མེད་པ་ཡང་། སེམས་ཅན་འཇིགས་ལས་ཆགས་བྲལ་དེ།
བཀྲེས་པའི་ནི་ཏྲ་གྱིས་ཉེན་ཅིང་། སྐད་ཅིག་གིས་ནི་ཕྱོགས་ཟད་ཐོབ།། 29

नादं तेषां भयार्त्तानां भगवान् भूतभावनः।
दिव्यश्रोत्रेण शुश्राव जिनो जेतवने स्थितः ॥ २२ ॥

बुद्धाभिधानं श्रुत्वैव तमःप्रशमनं तिमिः।
शनैर्निमीलयन् वक्त्रं सत्त्वोपप्लवशान्तये ॥ २३ ॥

संवृतास्ये शनैस्तस्मिन् प्रतिवेगौघविप्लवात्।
कालवक्त्रात् प्रवहणं मुक्तं ससत मापयौ ॥ २४ ॥

ततः कुशलिनः सर्व्वे तीर्णाः तीव्रतराद् भयात्।
श्रावस्तीं रत्नसम्पूर्णा विविशु विंस्मृतश्रियः ॥ २५ ॥

ते गत्वा भक्तिसंयुक्ता व्यसनत्राणकारिणम्।
जिनं जेतवनासीनं भगवन्तं ववन्दिरे ॥ २६ ॥

ते तस्य दर्शनेनैव च्छिन्नसंसारबन्धनाः।
सद्यः प्रसादमासाद्य प्रव्रज्यार्हत्त्वमाययुः ॥ २७ ॥

अभवन् काश्यपाख्यस्य शास्तुः शासनवर्त्तिनः।
एते जन्मनि पूर्व्वस्मिन् प्रोवाच भगवानिति ॥ २८ ॥

तिमिङ्गिलगिलि स्त्वब्धौ विरतः सत्त्वसंहृतेः।
प्राप क्षयेन तीक्ष्णाग्निदुत्क्षतः प्राणसंशयम् ॥ २९ ॥

ཉི་དང་མི་བཟོད་ཡིད་འབྱུང་དང་། བཅས་པའི་སྐྱོ་ནི་རྡོངས་ལྡན་གྱིས།
དེ་ཡི་རོ་ནི་མི་གཙང་བ། ཆུ་གཉེར་དག་གི་ངོགས་སུ་འཕངས།། 30

དུས་ཀྱིས་རྣམ་པ་སྐམ་པོ་ཡི། རང་བཞིན་ལུས་ནི་རྣམ་བཀུས་པ།
རི་བོ་བརྩེགས་པ་ཁ་བ་ཡི། ཕུང་པོས་བསྒྲིབས་པ་བཞིན་དུ་མཛེས།། 31

དེ་ནས་མཚན་མོ་བྲམ་ཟེ་ནི། ཕུམར་དུ་ཡི་བུ་ཉིད་གྱུར།
མ་ལ་བཀྲེས་པའི་སྡུག་བསྔལ་ཚོར། རི་བཟང་མངལ་གནས་དེ་ཡིས་བྲུས། 32

སྐྲེས་ཆེ་བཀྲེས་པ་བྲུན་མེད་ནི། བརྒྱ་ཡི་དེ་ནས་ཆེས་མ་གྱུར།
དལ་གྱིས་སྐྱེད་བསྐྱངས་ཚེ་དེ་ནི། ཟས་ཚོགས་ཤིན་དུ་མང་བས་ཀྱང་། 33

མ་ཚིམ་མཆོག་ཏུ་མིད་བྱུང་བ། དེ་ནི་དགེ་སློང་ཚོགས་སོང་ནས།
རབ་ཏུ་བྱུང་བ་ཉེ་བར་བླངས། བསོད་སྙོམས་དག་གིས་ཚིམ་མ་གྱུར།། 34

དེ་ནས་ཆེར་བཀྲེས་གྲགས་པ་དེ། དད་པས་མགྲོན་གཉེར་དགེ་འདུན་གྱི།
རྒྱ་ཆེ་མཆོད་སྟོན་དེ་དང་དེས། གང་དུ་ཡང་ནི་ཚིམ་མ་གྱུར།། 35

སྐབས་དེར་ཁྱིམ་བདག་དཔལ་དང་ལྡན། ཀྲིན་པའི་བདུལ་ཞུགས་ཞེས་བརྗོད་པས།
དད་པ་ཡི་ནི་དགེ་སློང་རྣམས། མགྲོན་དུ་གཉེར་སྤྲར་ཉེ་བར་འོངས།། 36

དགེ་འདུན་གཞན་དུ་གསོལ་བ་ལ། གཤེགས་ཚེ་མང་ཟ་དེ་ཉིད་ནི།
གཅིག་བུ་དེ་མིས་ཡང་དག་ཟོབ། དེ་ལ་ཟབ་ནི་རབ་དུ་སྤྱལ།། 37

क्लिन्नं कलेवरं तस्य दुरामोदासहिष्णुभिः ।
सोद्वेगै र्बलिभि र्नागैः क्षिप्तं जलनिधेस्तटे ॥ ३० ॥

स शुष्कास्थिमयः कायः कालेन क्षालितोऽम्बुभिः ।
तुषारराशिसंच्छन्नः शैलकूट इवावभौ ॥ ३१ ॥

श्रावस्त्यां ब्राह्मणस्याथ सुमतेः पुत्रतां गतः ।
मातुः स चक्रे गर्भस्थ स्तीव्रां क्षुद्दुःखवेदनाम् ॥ ३२ ॥

स जातः स्त्रीशतस्तन्यै स्तृप्तिं न क्षुधितो ययौ ।
स शनै र्वर्द्धमानश्च संभृतैर्भूरिभोजनैः ॥ ३३ ॥

अलब्ध्वा परमुद्विग्नः स गत्वा भिक्षुसङ्गमम् ।
प्रव्रज्यां समुपादाय तृप्तिं न प्राप पिण्डकैः ॥ ३४ ॥

बहुभुग्विश्रुतः सोऽथ विपुलैः सङ्घभोजनैः ।
श्रद्धानिमन्त्रणै स्तैस्तै र्न क्वचित् तृप्तिमाययौ ॥ ३५ ॥

अत्रान्तरे गृहपतिः श्रीमान् दानव्रताभिधः ।
निमन्त्रणाय भिक्षूणां श्रद्धया समुपाययौ ॥ ३६ ॥

सङ्घे ऽन्यत्र गते भोक्तुं तमेव बहुभोजनम् ।
एकमेव स संप्राप्य भोज्यं तस्मै न्यवेदयत् ॥ ३७ ॥

སྐྱེས་བུ་རབ་ཏུ་མང་བའི་ཟས། སྐད་གཅིག་གྲིས་ནི་དེ་ཟོས་ཚེ།
མཐའ་དག་དགེ་འདུན་མཆོད་སྟོན་ནི། ཁྱིམ་གྱི་བདག་པོས་དེ་ལ་བྱིན།། 38

ཡ་མཚན་བྱེད་པོ་དེ་ཡིས་ནི། གཟན་གྱི་ཕུང་པོ་ཟོས་པའི་ཚེ།
ཁྱིམ་གྱི་བདག་པོ་འཇིགས་པ་ཡི། འབྱུང་པོར་བརྟགས་ཏེ་ཡང་དག་བསམས།། 39

ཀྱེ་མ་རབ་གཉེར་ཚང་ཅུ་ཡི། ཟས་ཅན་འདི་ནི་བདག་གིས་ཐོབ།
གང་ཞིག་གཅིག་པུས་དགེ་འདུན་གྱི། མཆོད་སྟོན་དག་ནི་ལུས་ཟོས།། 40

ཟ་ཕྱིར་གནོད་སྦྱིན་འདི་ཡིས་ནི། ཞར་ལ་བདག་ཀྱང་མ་ཟོས་པས།
དེ་ཕྱིར་འདི་ལ་ཡོད་བྱེད་ནས། བདག་ནི་མགྱོགས་པར་འགྲོ་བར་བྱ།། 41

ཞེས་བསམས་པས་རིགས་དང་བཅས་པ་དེ། དེ་ལ་ཡོད་ནི་རབ་ཕྱུབ་ནས།
ཕྱི་ནས་འོང་བ་ལ་སྨྲག་པས། ཕྱིར་མིག་ནས་པར་བལྟ་ཞིང་སོང་།། 42

ཕྱི་ནས་དེ་ཡི་སྒྲོར་ཅན་ཀུན། དེ་ཡིས་བཅོམ་ལྡན་ལ་བཤད་དེ།
འདི་ནི་གནོད་སྦྱིན་སྲིན་པོ་ཙམ། ཅི་ཞེས་བདེར་གཤེགས་སྤྱོར་དུ་རྩིས།། 43

བཅོམ་ལྡན་ཀྱང་ནི་དེར་གསུངས་པ། གནོད་སྦྱིན་འདི་ནི་ནོར་སྦྱིན་བོ་ལོན།
དགེ་སྐྱོང་ཚོས་སྐྱེད་ཚེས་ཅན། འདི་ནི་དཔལ་བཅོམ་ཀྱེ་ཏུ་འགྱུར།། 44

དེ་ནས་ཕྱིར་པ་རང་ཉིད་ཀྱིས། ཚོགས་ཀྱི་མཁན་པ་ཁྲིད་ནས་ནི།
དེ་བདེ་ཇི་སྲུ་ཙང་བ་ཡི། རང་གི་ཚེས་དག་རབ་ཏུ་བརྟན།། 45

तस्मिन् क्षणेन भुञ्जाने प्रभूतपुरुपाशनम् ।
ददौ गृहपतिस्तस्मै समस्तं सङ्घभोजनम् ॥ ३८ ॥

अन्धसां शकटे तेन भुक्ते विस्मयकारिणा ।
भीत्या गृहपतिर्भूतशङ्कार्त्तः समचिन्तयत् ॥ ३९ ॥

अहो मयायं संप्राप्तः सुकुमारोऽल्पकाशनः ।
निःशेषं भुक्तमेकेन येन सङ्घस्य भोजनम् ॥ ४० ॥

प्रसङ्गेन न यक्षोऽयं यावन्मामपि खादति ।
दत्त्वास्मै दक्षिणां तावज्जवादपसराम्यहम् ॥ ४१ ॥

इति सञ्चिन्त्य साशङ्कस्तस्मै दत्त्वा स दक्षिणाम् ।
पश्चादागमनत्रासाद् ययौ विवलिताननः ॥ ४२ ॥

गत्वा भगवते सर्व्वं तद्वृत्तान्तं निवेद्य सः ।
कोऽसौ यक्षो नु रक्षो वेत्यपृच्छत् सुगतं पुरः ॥ ४३ ॥

भगवानपि तं प्राह नासौ यक्षो न राक्षसः ।
एष धर्मरुचिर्नाम भिक्षुरर्हत्त्वमेष्यति ॥ ४४ ॥

अथ धर्मरुचिं शास्ता स्वयं नीत्वा विहायसा ।
अदर्शयन्निजं तस्य विकरालं कलेवरम् ॥ ४५ ॥

དེར་ནི་དེ་ལ་བཅོམ་ལྡན་གྱི། བརྗེ་བས་བསྟན་མཛད་གང་གིས་ནི།
རྒྱུན་དང་ལན་གཅིག་ཕྱིར་མི་འོང་། རིམ་པས་དགྲ་བཅོམ་ཉིད་ཐོབ་གྱུར།། 53

ཉོན་མོངས་ཀུན་ལས་རྣམ་གྲོལ་ངེས། དེ་བཞིན་གཤེགས་ལ་ཕྱག་འཚལ་ཏེ།
སྔོན་གྱི་སྐྱེ་བའི་ཚོགས་དྲན་ནས། བཞིན་ནི་འཛུམ་པ་དང་བཅས་སོང་།། 54

དེ་ནས་ནམ་ཞིག་བཅོམ་ལྡན་འདས། ཀུན་མཁྱེན་དགྱེས་པས་དགེ་སློང་གི།
ཚོགས་དང་ཉེ་བར་འོངས་པ་ཡི། འཆིང་བ་བཅད་པ་དེ་ལ་གསུངས།། 55

ཆོས་སྤྱོད་ཉོན་མོངས་ལམ་དག་ནི། ཡངས་པའི་དུས་ལ་ཡུན་རིང་གི།
ཤིན་ཏུ་ཆེས་ཀྱང་ཡུན་རིང་བ། ཡུན་རིང་ལས་ཀྱང་ཡུན་རིང་བར།། 56

ཡུན་རིང་རྒྱུ་བས་བསགས་པ་ཡི། པ་རོལ་མེད་པའི་ཀུན་ཉོན་མོངས།
བར་མེད་དེ་ཡིས་ཆོས་སྤྱོད་ཁྱོད། མི་ངལ་ལམ་ཅི་ཙམ་ཞིག་སྤྲོས།། 57

ཐམས་ཅད་མཁྱེན་པས་དམ་པ་ཡི། མདུན་དུ་ཆོས་སྤྱོད་ལ་འདི་དྲིས།
སྔོན་སྐྱེ་དྲན་པ་སྟེར་བ་ཡི། བཅོམ་ལྡན་འདས་ལ་ངེས་གསོལ་པ།། 58

བཅོམ་ལྡན་རེ་ཞིག་ཉོན་མོངས་ལམ། ཡངས་པའི་དུས་ལ་ཡུན་རིང་གི།
ཤིན་ཏུ་ཆེ་ཀྱང་ཡུན་རིང་བར། ཡུན་རིང་ལས་ཀྱང་ཡུན་རིང་བ།། 59

རྣམ་པ་སྣ་ཚོགས་རིབ་སྤྱིའི་ཁྲར་བུ་མངལ་གྱི་མ་མ་སྣང་བྲི་མས་མཚན།
ལུས་ཀྱི་སྦྲར་མའི་ཚོགས་ནི་ཤིན་ཏུ་ཡུན་རིང་བཟུང་ནས་ངལ་ཞིང་འཁྲུམ།

तत्रास्य चक्रे भगवान् दयया देशनां यया ।
स्रोतःसकृदनागामि स यदर्हत्त्वमाप्तवान् ॥ ५३ ॥

सर्व्वक्लेशविनिर्मुक्तः स प्रणम्य तथागतम् ।
प्राग्जन्मनिचयस्मृत्या प्रययौ सस्मिताननः ॥ ५४ ॥

ततः कदाचिदायातं तं भिक्षुगणसन्निधौ ।
जगाद भगवान् प्रीत्या सर्व्वज्ञ श्छिन्नबन्धनम् ॥ ५५ ॥

चिरस्य किं धर्म्मरुचे महता सुचिरेण च ।
क्लेशाध्वविपुले काले चिराचिरतरेण च ॥ ५६ ॥

वद धर्म्मरुचे कच्चिच्चिरसञ्चारसञ्चितैः ।
तैरपारपरिक्लेशै र्न श्रान्तोऽसि निरन्तरैः ॥ ५७ ॥

इति धर्म्मरुचिः पृष्टः सर्व्वज्ञेन सतां पुरः ।
प्राग्जन्मस्मृतिदातारं भगवन्त मभाषत ॥ ५८ ॥

चिरस्य तावद् भगवन् महता सुचिरेण च ।
क्लेशाध्वविपुले काले चिराचिरतरेण च ॥ ५९ ॥

नानाकारै र्गुरुतरभरै र्गर्भशय्यामलाङ्कैः
भ्रान्तः श्रान्तश्चिरतरघृतैः कायकन्यासमूहैः ।

དེར་ནི་དེ་ལ་བཅོམ་ལྡན་གྱི། །བརྩེ་བས་བསྟན་མཛད་གང་གིས་ནི།
རྒྱུན་དང་ལན་གཅིག་ཕྱིར་མི་འོང་། །རིམ་པས་དགྲ་བཅོམ་ཉིད་ཐོབ་གྱུར། ། 53

ཉོན་མོངས་ཀུན་ལས་རྣམ་གྲོལ་དེས། །དེ་བཞིན་གཤེགས་ལ་ཕྱག་འཚལ་ཏེ།
སྔོན་གྱི་སྐྱེ་བའི་ཚོགས་དྲན་ནས། །བཞིན་ནི་འཛུམ་པ་དང་བཅས་སྨོང་། ། 54

དེ་ནས་ནམ་ཞིག་བཅོམ་ལྡན་འདས། །ཀུན་མཁྱེན་དགྱེས་པས་དགེ་སློང་གི།
ཚོགས་དང་ཉེ་བར་འོངས་པ་ཡི། །འཆིང་བ་བཅད་པ་དེ་ལ་གསུངས། ། 55

ཆོས་སྤྱོད་ཉོན་མོངས་ལམ་དག་ནི། །ཡངས་པའི་དུས་ལ་ཡུན་རིང་གི།
ཤིན་ཏུ་ཆེས་ཀྱང་ཡུན་རིང་བ། །ཡུན་རིང་ལས་ཀྱང་ཡུན་རིང་བར། ། 56

ཡུན་རིང་རྒྱུ་བས་བསགས་པ་ཡི། །པ་རོལ་མེད་པའི་ཀུན་ཉོན་མོངས།
བར་མེད་དེ་ཡིས་ཆོས་སྤྱོད་ཁྱོད། །མི་ངལ་ལམ་ཅི་ཙུང་ཞིག་སྤྲོས། ། 57

ཐམས་ཅད་མཁྱེན་པས་དྲིས་པ་ཡི། །མདུན་དུ་ཆོས་སྤྱོད་ལ་འདི་དྲིས།
སྔོན་སྐྱེ་དྲན་པ་སྤྱོར་བ་ཡི། །བཅོམ་ལྡན་འདས་ལ་དེས་གསོལ་པ། ། 58

བཅོམ་ལྡན་རེ་ཞིག་ཉོན་མོངས་ལམ། །ཡངས་པའི་དུས་ལ་ཡུན་རིང་གི།
ཤིན་དུ་ཆེ་ཀྱང་ཡུན་རིང་བར། །ཡུན་རིང་ལས་ཀྱང་ཡུན་རིང་བ། ། 59

རྣམ་པ་སྣ་ཚོགས་རབ་སྐྱེའི་ཁྲར་བྱ་མངལ་གྱི་མལ་སྟན་དྲི་མས་མཚན།
ལུས་ཀྱི་སྦྱར་མའི་ཚོགས་ནི་ཤིན་དུ་ཡུན་རིང་བཟུང་ནས་ངལ་ཞིང་འཁྲུམ།

तच्चास्य चक्रे भगवान् दयया देशनां यया ।
स्रोतःसकृदनागामि स यदर्हत्त्वमाप्तवान् ॥ ५३ ॥

सर्व्वक्लेशविनिर्मुक्तः स प्रणम्य तथागतम् ।
प्राग्जन्मनिचयस्मृत्या प्रययौ सस्मिताननः ॥ ५४ ॥

ततः कदाचिदायातं तं भिक्षुगणसन्निधौ ।
जगाद भगवान् प्रीत्या सर्व्वज्ञ स्छिन्नबन्धनम् ॥ ५५ ॥

चिरस्य किं धर्म्मरुचे महता सुचिरेण च ।
क्लेशाध्वविपुले काले चिराचिरतरेण च ॥ ५६ ॥

वद धर्म्मरुचे कच्चिच्चिरसञ्चारसञ्चितैः ।
तैरपारपरिक्लेशै र्न श्रान्तोऽसि निरन्तरैः ॥ ५७ ॥

इति धर्म्मरुचिः पृष्टः सर्व्वज्ञेन सतां पुरः ।
प्राग्जन्मस्मृतिदातारं भगवन्त मभाषत ॥ ५८ ॥

चिरस्य तावद् भगवन् महता सुचिरेण च ।
क्लेशाध्वविपुले काले चिराच्चिरतरेण च ॥ ५९ ॥

नानाकारै र्गुरुतरभरै र्गर्भशय्यामलाङ्कैः
श्रान्तः श्रान्तश्चिरतरधृतैः कायकन्यासमूहैः ।

སྡུག བསྔལ ཅན རྣམས གདུང ལ སྙིང རྗེའི གཅིག ཁྲིད རབ ཏུ ཐོབ གྱུར ནས།
སྦྱིན པ ཀུན དང བྲལ བའི ངལ གསོས འདི ནི ཀྱེ མ བདག གིས ཐོབ ॥ 60

དེ ལྟར དེར ནི ཆོས སྨྲེད དང ། རྒྱལ བའི གདུང གྱི མཐུག ཏུ ནི།
མཚར ནས ཚུལ དེ དགེ སློང གིས། དྲིས ཤིང དེ བཞིན གཤེགས པས གསུངས ॥
61

སྔོན གྱི བསྐལ པར གྲོང ཁྱེར ནི། དགེ བ ཅན དུ མི བདག།
དགེ བ ཞེས ལ བཅོམ ལྡན འདས། བདེ གཤེགས དགེ མཐོང ཅེས པ བྱུང ॥ 62

དེ ཡི དུས ན ཁྱིམ བདག ནི། ཆོས ཀྱི ངང ཚུལ ཞེས པ བྱུང །
རྒྱ མཚོར བགྲོད པའི རིན ཆེན གྱིས། ནོར ཐོབ སྐྱེས དང མཚུངས པ ཐོབ ॥ 63

དེ ནས དུས ཀྱིས དེ བཞིན གཤེགས། གཟི བརྗིད དཔག ཏུ མེད པ དེ།
འགྲོ བ ཀུན གྱི དོན མཛད ནས། མྱང འདས དབྱིངས སུ ཞུགས པ ན ॥ 64

དེ དང བྲལ བའི སེམས གདུངས པའི། ཁྱིམ བདག ཆོས ཀྱི ངང ཚུལ ནི།
གུས པས བཅོམ ལྡན འདས དེ ཡི། མཆོད རྟེན བྱེད པ ལ བརྩོན གྱུར ॥ 65

བདག ཉིད ཆེན པོ དེ ཡིས ནི། ནོར བུ གསེར ཚོགས མཆོད དེར ཅོས།
རྒྱལ བའི བསྟན པ ལ སྡང པའི། བྲམ ཟེ ཡིས ནི ངས པར བཀྲོག ॥ 66

བྲམ ཟེ ཆོས ཀྱི སེགས རྣམས ཀྱི། སྤྱོད ཚུལ དེ ཡིས རྒྱལ ལ བཤད།
དེ ཡིས བྱིན པའི དཔའ བོ ནི། འགོག བྱེད གློག པར བྱེད པ ཐོབ ॥ 67

त्वां लब्ध्वाहं व्यसनकरुणाबान्धवं दुःखितानां
प्राप्तः सर्व्वावरणरहितां हन्त विश्रान्तिमेताम् ॥ ६० ॥

इति धर्म्मरुचे स्तत्र जिनस्य च कथान्तरे ।
कौतुकाद् भिक्षुभिः पृष्ट स्तद्वृत्तं सुगतोऽभ्यधात् ॥ ६१ ॥

पूर्व्वस्मिन् भगवान् कल्पे क्षेमनाम्नि महीपतौ ।
क्षेमङ्कराख्यः सुगतः क्षेमवत्या मभूत्पुरि ॥ ६२ ॥

तस्य काले गृहपति धर्म्मशौलाभिधोऽभवत् ।
समुद्रयाचासंरब्धरत्नै र्वैश्रवणोपमः ॥ ६३ ॥

कृत्वा सर्व्वं जगत्कार्य्यं तस्मिन्नथ तथागते ।
निर्वाणधातुसंलीने कालेनामिततेजसि ॥ ६४ ॥

धर्म्मशौलो गृहपति स्तद्वियोगाग्नितापितः ।
भक्त्या भगवत स्तस्य स्तूपं कर्त्तुं समुद्ययौ ॥ ६५ ॥

मणिकाञ्चनसम्भारस्तूपारम्भे महात्मनः ।
जिनशासनविद्वेषाद्विप्रा स्तस्य न्यवारयन् ॥ ६६ ॥

विप्राणां धर्म्मविघ्नानां राज्ञो वृत्तं निवेद्य सः ।
तद्दत्तं सुभटं प्राप्य प्रतिषेधकवारणम् ॥ ६७ ॥

ཤིང་གི་སྡོང་སྦུབ་ཅེས་བྱ་བ། རྒྱལ་པོ་འདི་དཔའ་བོ་མཁས་པ་དེས།
བྲམ་ཟེ་རྣམས་ལ་རབ་བསྒྲིགས་ནས། ཚད་པས་རྨུག་པས་ཕྱིར་ཕྱོགས་བྱས།། 68

དེ་ནས་གཏིགས་བྲལ་ཁྲིམ་བདག་གིས། གསེར་གྱི་མཆོད་རྟེན་འདོར་བྱ་དང་།
ལྷ་རིག་དག་གིས་སྨྲས་པ་དག། སྨོན་ལམ་དག་ནི་རབ་བསྒྲུབས་པ།། 69

བདག་ནི་དག་བ་འདི་དག་གིས། སེམས་ཅན་ཡང་དག་གྲོལ་ལ་ཆགས།
བླ་མེད་ཡང་དག་རྫོགས་བྱང་ཆུབ། བདུད་ཅི་བྲན་པ་ཐོབ་གྱུར་ཅིག།། 70

དེ་བརྗོད་དེ་དག་ཐོས་གྱུར་ནས། སྡོང་སྦུབ་གྲུས་དང་བཅས་པས་བདག།
ཁྱོད་ཀྱི་ཉན་ཐོས་ཉིད་གྱུར་ཅིག། ཅེས་པ་སྨྲས་དེ་སྨོད་ལམ་བཏབ།། 1

ཆོས་ཀྱི་ངང་ཚུལ་སེ་ཤེས་ཀྱི། སྤྱན་ནི་ཐོབ་པས་དེ་ལ་སྨྲས།
རྟོགས་པ་རབ་ཏུ་མང་བ་ཁྱོད། ཚོགས་ཆེན་དག་གིས་ཉན་ཐོས་གྱུར།། 72

བསྐལ་པ་མང་པོ་སོང་བའི་ཚེ། ཡངས་པའི་དུས་ལ་སྡིག་ཟད་ནས།
སངས་རྒྱས་མཚན་ནི་ཐོབ་པ་ན། ཁྱོད་ཀྱིས་དགེ་བ་ཐོབ་པར་འགྱུར།། 73

ཁྱིམ་བདག་ཆོས་ཀྱི་ངང་ཚུལ་དེར། དེ་ཡི་ཚེ་ནང་ཉིད་གྱུར།
གང་ཞིག་སྡོང་སྦུབ་ཏུ་གྱུར་དེ། ཡུན་རིང་ལོན་ནས་ཆོས་སྤྱོད་འདི།། 74

གཉིས་པའི་བསྐལ་པར་གྲོང་ཁྱེར་ནི། མར་མེ་ཨ་དུ་སའི་བདག།
མར་མེ་ཞིམ་ལ་བཅོམ་ལྡན་འདས། ཕྱོད་པ་མར་མེ་ཙནྡན་ཅེས་གྱུར།། 75

नाम्ना सहस्रयोधीति स राजसुभटः कृती ।
निर्भर्त्स्य विदधे विप्रान् दण्डत्रासपराङ्मुखान् ॥ ६८ ॥

हेमस्तूपं गृहपति र्निचितं मणिमौक्तिकैः ।
वीतविघ्नं ततः कृत्वा प्रणिधानं समादधे ॥ ६९ ॥

सत्त्वसन्तारणासक्तां सुधासिक्तामनुत्तराम् ।
अनेन कुशलेनाहं सम्यक्सम्बोधि माप्नुयाम् ॥ ७० ॥

सहस्रयोधी तेनोक्त मेतदाकर्ण्य सादरः ।
श्रावकोऽहं तवैव स्या मित्यूचे प्रणिधानवान् ॥ ७१ ॥

धर्म्मशील स्त मवदत् स प्राप्य ज्ञानलोचनम् ।
प्रभूतपापः कृच्छ्रेण श्रावकस्त्वं भविष्यसि ॥ ७२ ॥

बहुवर्षे गते काले विशालकुशलक्षयात् ।
बुद्धाभिधानमाकर्ण्य कुशलं समवाप्स्यसि ॥ ७३ ॥

धर्म्मशीलो गृहपतिः सोऽहमेव तदाभवम् ।
सहस्रयोधी यश्चाभूत् सोऽयं धर्म्मरुचिश्चिरात् ॥ ७४ ॥

द्वियीयकल्पे भगवान् दीपाख्ये पृथिवीपतौ ।
दीपङ्कराभिधः शास्ता दीपवत्यामभूत् पुरि ॥ ७५ ॥

ནམ་ཞིག་དཀའ་ཐུབ་ནགས་དགྲེས་དེ། རང་གི་གྲོང་ཁྱེར་འཇུག་པའི་སྐད།
ས་བདག་དེ་ཡི་གྲུས་པ་ཡིས། ཕྱིན་ནས་རང་གིས་རབ་ཏུ་ཞུས།། 76

མི་བདག་གྲུས་པས་དེ་ལ་ནི། མཉམ་ག་ཡིན་རབ་ཏུ་དང་བ་ཡི།
བདེ་བར་གཤེགས་པས་ཁམས་བླངས་ཚེ། དགོད་པའི་ཚོགས་ནི་རབ་ཏུ་བཤམས།། 77

ཀ་ཤིའི་གྲོང་ཁྱེར་དག་ཏུ་ནི། ས་བདག་ནོར་ལྷའི་བུ་ཞེས་པའི།
གྲགས་ལ་མཆོག་ལྡན་རྫོས་ཤིག་ཅེས། རྒྱལ་པོ་དེ་ཡི་ཕོ་ཉ་སྤྲིངས།། 78

སྐབས་དེར་རྒྱལ་པོ་ནོར་ལྷའི་བུ། མཆོད་སྦྱིན་པོ་ནི་བཅུ་གཉིས་པ།
ཆོ་ག་བཞིན་དུ་རྫོགས་པ་ན། ཡོན་ལྡ་དག་གིས་བཏག་པ་བྲུས།། 79

ས་བདག་དེ་ལ་ལྷས་སྩལ་པ། ཁྲོད་ཅན་བྲམ་ཟེ་གཉིས་འོང་འགྱུར།
བློ་གྲོལ་བཟང་དང་བློ་གྲོས་སོ། དེ་ལས་དང་པོ་ལ་སྦྱིན་འོ་སི།། 80

དེ་ནས་ཁ་དོར་མཐར་ཕྱིན་ཏེ། བླ་མའི་ཡོན་ནི་དོན་གཅེར་བའི།
བྲམ་ཟེ་དེ་དག་ས་བདག་གི། མཆོད་སྦྱིན་ཞིང་དུ་ཡང་དག་འོངས།། 81

ས་སྐྱོང་ནོར་ལྷའི་བུ་ཡིས་ཀྱང་། དེ་ཡི་མིང་ཐོས་གུས་པ་ཡིས།
བློ་གྲོལ་བཟང་ལ་མཆོད་སྦྱིན་ནི། མཇུག་ཏུ་ཡོན་ལྡ་དགར་བས་ཕུལ།། 82

ཁྲི་སྟན་རིན་ཆེན་བཞི་རང་བཞིན། གསེར་གྱི་དབྱིག་པ་རིལ་པོ་དང་།
རིན་ཆེན་གསེར་གྱི་རྡོར་དང་ནི། གསེར་ནི་བརྒྱ་ཕྲག་ལྔ་དག་གོ།། 83

तपोवनरुचि भक्त्या कदाचित्तेन भूभुजा
जिनः पुरप्रवेशाय स गत्वा स्वय मर्थितः ॥ ७६ ॥

प्रणये नृपते स्तस्मिन् वात्सल्येन प्रसादिना ।
सुगतेनाभ्युपगते सम्भारः समवर्त्तत ॥ ७७ ॥

स राजा काशीनगरीं वासवाख्यस्य भूपतेः ।
सुहृदः प्राहिणोद्दूतं भगवान् दृश्यतामिति ॥ ७८ ॥

अत्रान्तरे वासवेन राज्ञा द्वादशवार्षिके ।
यज्ञे समाप्ते विधिवत् कल्पिताः पञ्चदक्षिणाः ॥ ७९ ॥

तं देवतावदद् भूपं विप्रौ त्वा मागमिष्यतः ।
सुमतिश्च मतिश्चेति दानार्हः प्रथम स्तयोः ॥ ८० ॥

अथाध्ययनपर्य्यन्ते गुरवे दक्षिणार्थिने ।
यज्ञक्षेत्रं क्षितिपते स्तौ समाजग्मतु र्द्विजौ ॥ ८१ ॥

वासवोऽपि महीपाल स्तन्नामश्रवणादरात् ।
ददौ हृष्टः सुमतये यज्ञान्ते पञ्चदक्षिणाः ॥ ८२ ॥

चतूरत्नमयीं शय्यां हैमौ दण्डकमण्डलू ।
सुवर्णरत्नपात्रीश्च हिरण्यशतपञ्चकम् ॥ ८३ ॥

རང་གི་བུ་མོ་རྒྱན་གྱིས་བརྒྱན། མི་བདག་ཕྱིར་བར་བཙོན་པ་ན།
ཀླུ་གྲོས་བཟང་གི་ཚངས་སྤྱོད་ནི། བརྗོད་ཅིང་བུ་མོ་ཡོངས་མ་བླངས།། 84

མཛེས་མ་ཞེས་པ་བུ་མོ་དེ། གསེར་གྱི་འོད་ཅན་དེ་མཐོང་ནས།
མངོན་འདོད་ལྡན་པས་ངོ་ཚ་ནི། རབ་ཏུ་བཏང་ནས་ཞུ་བ་བྱས།། 85

དེ་ནས་དེ་ཡིས་ཕྱིར་བཟློག་ཆེ། བུ་མོ་ཚངས་སྤྱོད་ལྡན་མ་དེ།
ཆགས་བྲལ་གཉེན་ལས་ཕྱིར་ཕྱོགས་དེ། མཏྲ་མི་ཅན་གྱི་གྲོང་ཁྱེར་སོང་།། 86

དེར་ནི་རྒྱན་གྱི་རིན་ཆེན་རྣམས། རིམ་པ་ཡིས་ནི་འཚོང་བྱེད་ཅིང་།
རིན་གྱིས་ཉོས་པའི་མེ་ཏོག་གིས། དེ་ཡིས་རྟག་ཏུ་ལྷ་མཆོད་བྱས།། 87

ཀླུ་གྲོས་བཟང་གིས་ཡོན་ཐོབ་པ། བཞད་པ་བླ་མ་ལ་ཕུལ་ནས།
དེ་ཡི་ཚུང་མས་བསྟན་པ་ཡི། གསེར་གྱི་ལྷག་མ་རང་གིས་བཟུང་།། 88

དེ་ཉིད་ཀྱི་ནི་མཚན་མོ་ལ། དེ་ཡི་རྨི་ལམ་བཅུ་མཐོང་སྟེ།
བདུད་རྩིའི་རྒྱ་མཚོ་འབྱུང་བ་དང་། ནམ་མཁའ་ལ་ནི་འགྲོ་བ་དང་།། 89

ཉི་ཟླ་མཐོང་དང་རྒྱལ་པོ་དང་། སྤྲུལ་པའི་ཚོགས་དང་ཤིང་རྟ་དང་།
གླང་དཀར་དང་ངང་པ་དང་། དེ་བཞིན་སེང་གེའི་རི་ལ་འཛེག།། 90

དེ་ནས་དེ་ནི་རབ་སད་དེ། གྲུབ་ཆེན་མངོན་ཤེས་ལྡ་ཧྲན་པ།
ལོ་ས་གསོལ་བའི་ཚལ་དུ་ནི། ཕྱི་ནས་འབྲས་བུ་ཀ་ཏུ་སོང་།། 91

अलङ्कृताञ्च स्वसुतां नृपे दातुं समुद्यते ।
सुमति र्नाग्रहीत् कन्यां ब्रह्मचर्य्यं मुदाहरन् ॥ ८४ ॥

कन्यापि सुन्दरी नाम तं दृष्ट्वा कनकद्युतिम् ।
साभिलाषा समुत्सृज्य लज्जां चक्रे तदर्थनाम् ॥ ८५ ॥

प्रत्याख्याता तत स्तेन सा कन्या ब्रह्मचारिणा ।
वैराग्याद्बन्धुविमुखी ययौ द्वीपवतीं पुरीम् ॥ ८६ ॥

तत्रालङ्काररत्नानां कुर्व्वाणा विक्रयं शनैः ।
सा मूल्यक्रीतकुसुमैः सदा चक्रे सुरार्चनाम् ॥ ८७ ॥

सुमति र्गुरवे दत्वा दक्षिणार्थं समीहितम् ।
हिरण्यशेषं तत्पत्न्या निर्दिष्टं स्वय मग्रहीत् ॥ ८८ ॥

तस्यामेव विभावर्य्यां स्वप्नान् दश ददर्श सः ।
पानं सुधासमुद्रस्य गमनं गगनेन च ॥ ८९ ॥

चन्द्रार्कस्पर्शनं राज्ञां सुनीना मथ याजनम् ।
श्वेतेभ-हंस-सिंहाद्रिशिखरारोहणं तथा ॥ ९० ॥

सोऽथ प्रबुद्धः स्वप्नानां फलं श्रोतुं महामुनेः ।
जगाम पञ्चाभिज्ञस्य पर्णादस्य तपोवनम् ॥ ९१ ॥

དེ་ཡིས་དྲིས་ལ་དེས་སྨྲས་པ། ཁྱོད་ཀྱི་མི་ལམ་འབྲས་བུ་རྒྱུས།
མར་མེ་ཅན་གྱི་གྲོང་གནས་པ། བཅོམ་ལྡན་རྒྱལ་བ་ཉིད་ཀྱིས་མཁྱེན།། 92

དེ་ཐོས་སྐྱུར་བར་བློ་གྲོས་བཟང་། མི་ལམ་ལུང་བསྟན་འདོད་པ་ཡིས།
མཆེད་ནི་བློ་གྲོས་དང་འགྲོགས་ཏེ། གྲོང་ཁྱེར་མར་མེ་ཅན་དུ་སོང་།། 93.

སྐབས་དེར་རྒྱལ་པོ་མར་མེ་ཡིས། བཅོམ་ལྡན་ནང་དུ་བྱོན་པ་ཡི།
དགའ་སྟོན་ཆེ་ལ་གྲོང་ཁྱེར་དེ། རིན་ཆེན་དང་ནི་གོས་ཀྱིས་སྤྲས། 94

དེ་ཡི་མཆོད་པའི་མེ་ཏོག་ཚོགས། དེར་ནི་ས་བདག་གིས་བསྒྲུབས་ཚེ།
ཉི་ཚོང་དྲག་གི་གནས་སུ་ནི། ངས་པར་མེ་ཏོག་མཐོང་མ་གྱུར།། 95

དེ་ནས་བུ་མོ་མཛེས་མ་དེ། མེ་ཏོག་ཉིད་དཀའ་གྱུར་པའི་ཚེ།
མཆོད་པ་འཚད་པའི་སྡུག་བསྔལ་གྱིས། གཟིར་བ་འཕྲེང་བ་མཁན་ལ་ཞུས།།96

དེ་ནས་བློ་བཟང་བསོད་ནམས་མཐུས། འདམ་སྐྱེས་མེད་པའི་རྫིང་བུ་ནི།
འགར་ཞིག་ཏུ་ཡང་དེ་དུས་ནས། པདྨོ་དག་ནི་འཁྲུངས་པར་གྱུར།། 97

དེ་དག་རྒྱལ་པོའི་འཇིགས་པ་ཡིས། སྦས་ནས་སྲིད་པས་འཕྲེང་མཁན་གྱིས།
དེ་ལ་ཉིན་ཅིང་དེ་ཡིས་ཀྱང་། བུམ་ཆུའི་ནང་བཙུག་མགྲོགས་པར་སོང་།། 98

བློ་གྲོས་བཟང་པོ་དང་མཆོད་སྤྲད། མེ་ཏོག་དོན་གཉེར་ཡོངས་འཁྱམས་པས།
པདྨོ་རྒྱས་པའི་བཞིན་རས་ཅན། མཛེས་མ་དག་ནི་ལམ་དུ་མཐོང་།། 99

स तेन पृष्टः प्रोवाच त्वत्स्वप्नानां फलोदयम् ।
जिनो जानाति भगवान् दीपवत्यां पुरि स्थितः ॥ ९२ ॥

तच्छ्रुत्वा सुमति स्तूर्णं स्वप्नव्याकरणोत्सुकः ।
सहैव मतिना भ्रात्रा ययौ दीपवतीं पुरीम् ॥ ९३ ॥

तस्मिन्नवसरे राज्ञा दीपेन विपुलोत्सवे ।
सा प्रवेश्ये भगवतः पुरी रत्नाम्बरै र्वृता ॥ ९४ ॥

यत्पूजापुष्पसम्भारे सम्भृते तत्र भूभुजा ।
क्रयविक्रयवीथीषु नैवादृश्यत पुष्पकम् ॥ ९५ ॥

ततः सा सुन्दरी कन्या पुष्पं दुर्लभतां गतम् ।
पूजाविच्छेददुःखार्त्ता मालाकार मचोदत ॥ ९६ ॥

ततः सुमतिपुण्यानां प्रभावादप्यपङ्कजे ।
ह्रदे बभूव कस्मिंश्चित् तत्कालकमलोद्भवः ॥ ९७ ॥

तानि राजभयात्तस्यै लुब्धः प्रच्छाद्य मालिकः ।
ददौ साप्यम्बुकुम्भान्त र्निक्षिप्य त्वरितं ययौ ॥ ९८ ॥

सुमति र्जिनपूजायै कुसुमार्थी परिभ्रमन् ।
तां फुल्लपद्मबहुलां ददर्श पथि सुन्दरीम् ॥ ९९ ॥

དེ་ནས་དེ་ཡི་བསོད་ནམས་མཐུས། །སྤྲེག་དང་བཅས་པ་དག་གིས་བཞིན།
ཁྲུམ་པའི་ནང་ན་རབ་བསྒྲིབས་པའི། །པདྨོ་རྣམས་ཀྱིས་བཞིན་དག་བསྟན།། 100

མི་རྟོག་དོན་དུ་གཅེར་བ་དེས། །གསེར་གྱིས་དེ་ལ་བསླངས་པ་ན།
སྨྲེད་ལྡན་མ་ཤིས་ཡོངས་ཤེས་ནས། །འཛུམ་བཅས་དེ་ལ་རབ་སླས་པ།། 101

ཁྱོད་ཀྱིས་བདག་ནི་སྤོར་བཏང་ནས། །དཔྱ་མི་རྟོག་སློང་བར་བྱེད།
དམ་པ་ཚངས་སྤྱོད་བུ་མོ་ལ། །ཕེབས་པར་སྨྲ་བའི་རིགས་མ་ཡིན།། 102

ཁྱོད་ལ་མི་རྟོག་རབ་ཕྱིན་པས། །སྐྱེ་བ་གཞན་དུ་ཆུང་མར་བདག །
གྱུར་ཅིག་ཅེས་པའི་སྨོན་ལམ་གྱིས། །འདི་དག་སྟེར་གྱི་གཞན་དུ་མིན།། 103

དེ་ལྟར་གྱུར་ཅེས་དེ་བརྗོད་ཚེ། །པདྨ་ཆུ་ནི་དེ་ལ་བྱིན།
རང་ཡང་མཆོད་ཕྱིར་དེ་ཡིས་ནི། །པདྨོ་གཉིས་དག་རབ་ཏུ་བཟུང་།། 104

དེ་ནས་ས་བདག་མར་མེ་དང་། །ས་བདག་ནོར་ལྡའི་བུ་དག་ཀྱང་།
བཅོམ་ལྡན་ཤེགས་པར་བྱོན་པ་ཅན། །གྱུལ་པས་མདོན་དུ་འོངས་པར་གྱུར།། 105

དེ་ནས་མར་མེས་དེ་ཡི་གདུགས། །རིན་ཆེན་ཕུར་མས་མཚན་པ་བཟུང་།
ནོར་འཛིན་བདག་པོ་ནོར་ལྡའི་བུས། །རྒྱབ་ཏུར་དཀར་ཧ་ཡབ་མོ།། 106

ལྷ་དང་གྲུབ་པ་དྲང་སྲོང་དང་། །དྲི་ཟ་མཆོད་དང་གྲོང་ཁྱེར་དུ།
རབ་ཏུ་བཞུགས་ཚེ་སེམས་ཅན་ཀུན། །ཀུན་ཏུ་བདེ་བའི་དགའ་སྟོན་རྒྱས།། 107

पुण्यानुभावात्तस्यैव कुम्भाभ्यन्तरसंवृतैः ।
सञ्जीवितैरिव मुखं दर्शितं कमलैस्ततः ॥ १०० ॥

अर्थ्यमाना हिरण्येन सा तेन कमलार्थिना ।
साभिलाषा परिज्ञाय सस्मिता तमभाषत ॥ १०१ ॥

त्यक्ताहं भवता पूर्व्वं कुसुमान्यद्य याचसे ।
कन्यासम्भाषणं साधो न युक्तं ब्रह्मचारिणः ॥ १०२ ॥

तव पुष्पप्रदानेन भार्य्या स्यामन्यजन्मसु ।
इत्येवं प्रणिधानेन ददाम्येतानि नान्यथा ॥ १०३ ॥

एवमस्त्विति तेनोक्ते पञ्च पर्व्वाणि सा ददौ ।
तस्मै स्वयञ्च पूजायै जग्राह कमलद्वयम् ॥ १०४ ॥

अथ द्वीपक्षितिपति र्वासवश्च महीपतिः ।
भगवन्तं समायान्तं भक्त्या प्रत्यभिजग्मतुः ॥ १०५ ॥

तस्य रत्नशलाकाङ्कं दीप्तं छत्र मथाग्रहीत् ।
चामरं चन्द्रधवलं वासवो वसुधाधिपः ॥ १०६ ॥

सुरसिद्धर्षिगन्धर्व्वैः पूज्यमानस्य सर्व्वतः ।
पुरप्रवेशे तस्यासीत् सर्व्वसत्त्वसुखोत्सवः ॥ १०७ ॥

སྐྱེ་བོའི་ཚོགས་ནི་སྡུག་པོ་ལ། རྒྱལ་བ་ལྟ་བར་འདོད་པ་ཡིས།
བློ་གྲོས་བཟང་གི་དེ་མཐུ་ལས། ཇི་ཞིག་སྐར་ལྟེས་ལམ་ཐོབ་གྱུར༎ 108

སྨོན་པའི་ཞབས་ལ་པདྨ་དག། རབ་ཏུ་འཕངས་ནས་ཐལ་སྦྱར་ཏེ།
ཀུན་དགའ་ཅན་རེས་རལ་པའི་ཁྲར། ས་ལ་བཀྲམ་ནས་དེར་ཕྱག་འཚལ༎ 109

དེ་ཡི་མདུན་ན་ཡངས་པ་ཡི། ལེགས་བྱས་བཞིན་དུ་པདྨོ་རྣམས།
དེ་མདུན་ཞལ་གྱི་ཟླ་བའི་མཐར། མཆོད་པ་ཡང་དག་རྒྱུ་བ་ཐོབ༎ 110

བཅོམ་ལྡན་མདུན་དུ་དད་པ་ཡི། མཛེས་མས་གུས་པས་རབ་གཏོར་བའི།
པདྨོ་རྒྱས་པ་བཟང་དག་ནི། སྙན་གྱི་རྒྱན་ཉིད་དག་ཏུ་གྱུར༎ 111

བློ་བཟང་རབ་ཏུ་བདུད་པ་ཡི། རལ་པའི་ཚོགས་ནི་བདེ་གཤེགས་ཀྱི།
ཞབས་ཀྱིས་མནན་པས་ལྷུང་གྱུར་ཅིང་། དེ་བཞིན་གཞན་ནི་རབ་ཏུ་འཕྲུངས༎ 112

དེ་ནི་ཐུབ་པ་ཐུས་གྱུར་ཅིང་། མཁར་ལ་འགྲོ་བ་ཐོབ་པ་ནི།
འཇིག་རྟེན་ཐབས་ཅན་ཉན་པ་ལ། བཅོམ་ལྡན་རྒྱལ་པས་བཀའ་སྩལ་བ༎ 113

རྒྱ་མེད་ཡང་དག་རྫོགས་པ་ཡི། བྱང་ཆུབ་ཐོབ་ནས་བློ་བཟང་ཁྱོད།
འཇིག་རྟེན་དུ་ནི་དེ་བཞིན་གཤེགས། ཤཱཀྱ་ཐུབ་ཅེས་བྱ་བར་འགྱུར༎ 114

ཞེས་པ་རྒྱལ་བས་རབ་གསུངས་ཤིང་། མཁའ་ལ་མེ་ཏོག་ཚར་ལྷུང་ཆེ།
མངོན་རྟེན་རང་དུ་གནས་ལའི་སྐད། ཇོ་བོ་ཀུན་གྱིས་རལ་པ་བརྣངས༎ 115

निविड़े जनसंपाते जिनसन्दर्शनोत्सुकः ।
सुमति स्तत्प्रभावेण कथञ्चिन्मार्ग माप्तवान् ॥ १०८ ॥

क्षिप्त्वा शास्तु श्चरणयोः कमलानि कृताञ्जलिः ।
स तं ववन्दे सानन्दः क्षितौ कीर्णजटाभरः ॥ १०९ ॥

तस्य पद्मानि वैपुल्यं सुकृतानीव तत्क्षणात् ।
अवाप्य चक्रुश्चक्राभां सर्व्वां सञ्चारिणीं पुरः ॥ ११० ॥

सुन्दर्य्या सादरोत्सृष्टं भक्त्या भगवतोऽग्रतः ।
फुल्लारविन्दयुगलं ययौ कर्णावतंसताम् ॥ १११ ॥

जटाकटप्रः सुमतेः सुगतेन प्रणामिनः ।
व्यशीर्य्यत पदाक्रान्तः प्रादुरासीत्तथा परः ॥ ११२ ॥

लब्धाकाशगतौ तस्मिन् प्रयाते कृतकृत्यताम् ।
शृण्वतः सर्व्वलोकस्य बभाषे भगवान् जिनः ॥ ११३ ॥

सम्यक्सम्बोधि मासाद्य सुमते त्व मनुत्तराम् ।
लोके शाक्यमुनि र्नाम भविष्यसि तथागतः ॥ ११४ ॥

उदीरिते जिनेनेति पुष्पवर्षे दिवश्च्युते ।
जटां स्तूपप्रतिष्ठायै जगृहुः सर्व्वमन्त्रिणः ॥ ११५ ॥

ས་ལ་མཆེད་ཀྱི་རབ་པ་ནི། བཅོམ་ལྡན་ཞབས་ཀྱིས་མནན་མཐོང་ནས།
ཉན་པ་ཉིད་དུ་མངོན་ཁེངས་པས། བློ་གྲོས་ཁྲོ་བས་འཁྲུགས་པར་གྱུར།། 116

དེ་ཡི་རྣམ་འགྱུར་མཐོང་བ་ལས། སྐྱེས་པ་བློ་གྲོས་བཟང་པོས་བཟློག།
དེ་ཉིད་དང་ནི་ལྷན་ཅིག་ཏུ། སྟོན་པའི་མདུན་དུ་རབ་བྱུང་བླངས།། 117

དེ་ནས་དུས་ཀྱི་ཕྱུས་ཀྱི་མཐར། བློ་གྲོས་བཟང་གིས་ལྷ་ཡི་གནས།
དགའ་ལྡན་ཞེས་པ་ཐོབ་གྱུར་ཏེ། བློ་གྲོས་དགའ་ནི་ཐུལ་བར་སོང་།། 118

ད་ལྟ་བློ་བཟང་དེ་ཉིད་ང་། བློ་གྲོས་བློ་གྲོས་རྣམ་བསྐྱད་པས།
ཉམས་པར་གྱུར་པ་ཆོས་སྤྱོད་འདི། མཛེས་མ་དེ་ནི་གྲགས་འཛིན་མའོ།། 119

གསུམ་པའི་བསྐལ་པར་བཅོམ་ལྡན་འདས། དེ་བཞིན་གཤེགས་པ་འཁོར་བ་འཇིག།
བླ་ན་མེད་པའི་ཡེ་ཤེས་གཏེར། འཛམ་བུའི་གླིང་དུ་སྟོན་བྱུང་གྱུར།། 120

དེ་ཡི་དུས་ན་འཕགས་རྒྱལ་དུ། ཚོང་པ་ཙནྡན་བྱིན་ཞེས་པ།
ནོར་ཆེན་ཏེ་ཚོང་དག་གིས་ནི། རབ་ཏུ་གྲགས་པ་བྱུང་བར་གྱུར།། 121

དེ་ཡི་ཆུང་མ་འདོད་པའི་སྟོབས། ཞིམ་ལ་སྐྱེས་བྱེད་ལྟར་མཛེས་བྲ།
དས་བྱིན་ཞེས་ནི་བྱ་བདག། ཕྱུས་བཞིན་དུ་ནི་དགའ་བ་བྱུང་།། 122

ཁྲིམས་ལུགས་ཆུང་མ་ལ་བཀོད་ནས། ནོར་དོན་གཉེར་དེ་རྒྱ་མཚོར་སོང་།
ལན་རྣ་ཡིས་བཞི་ནོར་ཅན་རྣམས། ནོར་དག་གིས་ནི་སྲིད་པ་འཕེལ།། 123

भगवच्चरणाक्रान्ता भ्रातु र्दृष्ट्वा जटाः क्षितौ ।
श्रोचियत्वाभिमानेन मतिः कोपाकुलोऽभवत् ॥ ११६ ॥

निवार्य्य सुमति स्तस्य विकारं मोहसम्भवम् ।
तेनैव सहितः शास्तुः प्रव्रज्या मग्रहीत् पुरः ॥ ११७ ॥

ततः कालेन सुमति र्देहान्ते तुषिताभिधम् ।
अवाप देवनिलयं मतिश्च नरकं ययौ ॥ ११८ ॥

सोऽहं सुमतिरेवाद्य मतिश्च मतिविक्लवात् ।
अयं धर्म्मरुचिः क्लिष्टः सुन्दरी सा यशोधरा ॥ ११९ ॥

तृतीये भगवान् कल्पे ककुच्छन्द स्तथागतः ।
अनुत्तरज्ञाननिधि र्जम्बुद्वीपे पुराभवत् ॥ १२० ॥

बभूव समये तस्मिन्नुज्जयिन्यां महाधनः ।
वणिक् चन्दनदत्ताख्यः प्रख्यातक्रयविक्रयः ॥ १२१ ॥

तस्य कामबलाख्यायां जायायां मदनद्युतिः ।
अश्वदत्ताभिधानो ऽभूत् पुत्रः काय इव प्रियः ॥ १२२ ॥

अर्थार्थी स जगामाब्धिं पत्नीन्यस्तगृहस्थितिः ।
धनेन धनिनां तृष्णा लवणेनेव वर्द्धते ॥ १२३ ॥

དེ་ཡི་ཚུལ་མ་ཁྲོ་སོང་ཚེ། །ལང་ཚོས་སྤྲིས་ཤིང་རྨོངས་པ་ཡིས། །
ཁྲིམ་གྱི་བསམ་པ་ཡོངས་བཏང་ནས། །འདོད་པའི་བསམ་གཏན་ལ་ཆགས་གྱུར། ། 124

དེ་ཡིས་ནོར་གྱི་ཡས་ལ་ནི། །གཞོན་ནུ་རྣམས་བྱིན་ཉམ་བཀོད་ནས། །
དུག་དུ་ཁང་བཟང་བ་གསར་དུ། །གནས་དེ་རྒྱལ་པོའི་ལམ་ལ་བལྟས། ། 125

གཡོག་འཁོར་མང་པོའི་ཁྲིམ་དུ་ནི། །རང་དབང་གནས་སྐབས་བྲལ་བ་དེས། །
ཤུགས་རིངས་སྨྱུང་ནས་མ་ན་ནི། །རྐན་མོ་དག་ལ་མངོན་སྤྲོགས་སྨྲས། ། 126

ཁྲིམ་ནི་འབྱོར་ཞིང་ལོངས་སྤྱོད་མང་། །སྐྱོ་བོ་བཀའ་ལས་ཉན་པ་འདིར། །
རང་དབང་སྤྱོད་པས་དམན་པ་ཡི། །མ་མ་བདག་ལ་དགའ་བ་མེད། ། 127

སྐྱེས་པའི་ལོངས་སྤྱོད་མེད་པ་ན། །བུད་མེད་དགའ་བ་བསྟེན་པ་ནི། །
དབང་གིས་མ་ཡིན་བཀུར་སྟི་མིན། །རྒྱན་གྱིས་མ་ཡིན་ཟས་ཀྱིས་མིན། ། 128

དེ་སྐད་ཁྲིམ་ནི་ཡོངས་བཏང་ནས། །བདག་ནི་འདུན་པས་རྒྱུ་ཞིང་འགྲོ། །
གཞོན་སྐྱེས་བུ་ནི་འདི་ལ་ཡང་། །བདག་ནི་ཆགས་པའི་དབང་མ་གྱུར། ། 129

རིགས་ཀྱི་འཇུག་ངོགས་ཀྱིས་བཅིངས་ཤིང་། །གཉེན་གྱི་འཆིང་བས་བསྡམས་པ་དག །
བུད་མེད་དགའ་བའི་ངང་ཚུལ་ཅན། །གཡོ་ལྡན་དག་གིས་བཟོད་མ་ཡིན། ། 130

ཞེས་སྨྲ་དེ་ལམ་མ་ན་ནི། །ཤིན་ཏུ་མཛེའ་བས་འཁྲུགས་པས་སྨྲས། །
མཉེས་གཤིན་ཤིན་ཏུ་ཡངས་པའི་དཔལ། །བཏང་ནས་འགྲོ་བ་རིགས་མ་ཡིན། ། 131

तत्पत्नी प्रोषिते पत्यौ यौवनोन्मादमोहिता ।
गृहचिन्ताः परित्यज्य कामध्यानपराभवत् ॥ १२४ ॥

कुमार मञ्चदत्तं सा निधाय धनकर्मणि ।
सदा प्रासादशृङ्गस्था राजमार्गं व्यलोकयत् ॥ १२५ ॥

स्वैरावकाशरहिता बहुभृत्यजने गृहे ।
वृद्धधात्रीः समभ्येत्य दीर्घोच्छ्वासाज्जगाद सा ॥ १२६ ॥

विभवे बहुभोगेऽस्मिन्नानाधीनजने गृहे ।
स्वैरसञ्चारहीनाया मातः सत्यं न मे रतिः ॥ १२७॥

नाधिकारै र्न सत्कारै र्नालङ्कारै र्न भोजनैः ।
विना पुरुषसम्भोगं भजन्ते ललनाः सुखम् ॥ १२८ ॥

तस्मात् गृहं परित्यज्य गच्छामि च्छन्दचारिणी ।
बाल्ये जातः सुतोऽप्येष न स्नेहायतनं मम ॥ १२९ ॥

कुलकूलदयाबद्धा बन्धुबन्धनयन्त्रणाम् ।
न सहन्ते तरङ्गिण्यो रतिशीलाहि योषितः ॥ १३० ॥

इति ब्रुवाणां तामूचे धात्री वात्सल्यविक्लवा ।
वत्से न गमनं युक्तं त्यक्त्वा सुविपुलां श्रियम् ॥ १३१ ॥

བྱ་བ་མང་པོས་ཁྲིམ་འདྲིར་ནི། སྨས་པས་སྤྱོད་པ་མི་སྨྲ་དེ།
གསང་བའི་སྤྱོད་པ་སྐད་ཅིག་གིས། རྒྱལ་པོ་ཡི་ནི་ལས་དུ་སྒྱུ།། 132

ཡང་ཆོ་ཆ་ནས་རབ་གདུངས་པ། ཁྱོད་ཀྱིས་སྤྱོད་པ་ཟེ་ལྟར་བསྲུང་།
ཁྲིམ་གྱི་གཉེར་ཡང་ཀང་པ་ཡིས། རབ་སྡུངས་ཁྱོད་ཀྱིས་ཇི་ལྟར་འགྲོ།། 133

འདི་ནས་འདོད་པའི་དུག་འབེབས་ཤིང་། འདི་ནས་སྐད་ཅིག་གསང་ལ་ལྷུང་།
གཉིས་ཀ་ཐེ་ཚོམ་འདི་ལ་ནི། ཁྱོད་ཀྱིས་ཅི་བྱ་ཡོངས་མི་ཤེས།། 134

གསོ་ཞིང་དགེ་མཚན་ལྡན་པ་རྣམས། ཇི་སྲིད་གོས་ནི་མ་དོར་བར།
དེ་སྲིད་སྲོག་གི་ཟོང་གིས་ཀྱང་། གཞན་གྱི་བུད་མེད་དོན་དུ་གཅེར།། 135

འོག་ཕག་གོས་ནས་དྲངས་པ་ན། མ་མ་མ་ཞེས་འདར་བྱེད་ཅིང་།
བདག་འགྲོ་ཐོངས་ཤིག་ཐོངས་ཤིག་ཅེས། སྨྲ་སྒྲོགས་དེ་ནི་སུ་ཞིག་འདོད།། 136

རྣམ་པ་ཀུན་དུ་བྱ་བ་བྱས། སྐྱེ་བོས་གོས་མེད་མཐོང་ནས་ནི།
ལག་པའི་གཞིབ་ཀྱིས་བསྐམས་པ་ཡིས། ནོ་ཙོ་ཚུལ་བཞིན་འཁོར་བར་བྱེད།། 137

ཕུན་པར་དགའ་བའི་ཆོས་ཀུན་དང་། སྐད་ཅིག་བྱེད་ནི་བདེ་བར་འགྲོགས།
ཕྱིན་ནས་སྡང་བ་རབ་སྤྲངས་པའི། འཇིག་རྟེན་པ་རོལ་དག་ཏུ་འགྲོགས།། 138

བཞིན་སྨད་ང་ཚའི་སྡུག་བསྔལ་ཅན། འབྲས་མེད་ཉམས་ཤིང་དབེན་པ་དེ།
ཚུལ་ཁྲིམས་རིན་ཅན་ལམ་བཅན་དུ། སྤོར་བར་གྱུར་པ་འཚོལ་བ་བཞིན།། 139

बहुकृत्ये गृहे त्वस्मिन् गुप्तचर्य्या नियुज्यते ।
क्षणेन स्वैरचरितं राजमार्गेषु धावति ॥ १३२ ॥

कथं रक्षसि चारित्रं सन्तप्ता यौवनोष्मणा ।
कथं गृहनिधानञ्च पादेनोत्सार्य्य गच्छसि ॥ १३३ ॥

इतः कामविषावेशः श्वभ्रपातः क्षणादितः ।
अस्मिन्नुभयसन्देहे न जाने किं करिष्यसि ॥ १३४ ॥

तावत् प्राणपणेनापि चपलाः सकुतूहलाः ।
परस्त्रियं प्रार्थयन्ति न यावदस्त्र मुञ्चति ॥ १३५ ॥

न न नेति समुत्कम्पिरसनांशुककर्षणे ।
गच्छामि मुञ्च मुञ्चेति क्वणन्ती कस्य नेप्सिता ॥ १३६ ॥

दृष्ट्वा विवसनां हृतकर्त्तव्यः सर्व्वथा जनः ।
भुजपञ्जरनिर्मुक्तः शुकवृत्त्या पलायते ॥ १३७ ॥

तिमिरे रतिचौरेण क्षणार्द्धसुखसङ्गमः ।
पुनः प्रविरलालोके परलोकसमागमः ॥ १३८ ॥

सा नष्टा निष्फलाकृष्टा लज्जाकष्टादधोमुखी ।
कुमार्गे ह्रारितं यान्ती शीलरत्नमिवेक्ष्यते ॥ १३९ ॥

ཧྲི་མེད་ཚུལ་ཁྲིམས་དོ་ཤལ་འདོད་པའི་ངལ་དུབ་ཀྱིས་ཆད་ཅིང་།
སྲུ་རིག་འབྲས་བུ་ས་གཞི་ཡོངས་སུ་ཁྱེངས་པར་བྱེད་པ་བཞིན།
མི་དམན་ཆགས་བྲལ་དུ་བརྟགས་མཆི་མའི་ཐིགས་པ་རགས་པ་ཡིས།
ཉིས་སྒྲོན་སྐད་པ་རབ་ཏུ་སྨྲོས་པ་དེ་ཉི་ཏུ་བར་བྱེད།། 140

ཁྲིམས་པའི་འཛུམ་བུ་བསིལ་ཟེར་ཅན་ལྟར་མཛེས་པ་ལ་ཡོང་རབ
དུ་སེམས་བྱེད་ཅིང་།
པདྨ་སྡན་ལྟར་ལུས་ནི་མཆོག་ཏུ་རྫུམ་ཞིང་འཕྲལ་ལ་རབ་ཏུ་ཉམས་གྱུར་ཏེ།
ཁྱིམ་གྱི་ནང་དུ་པན་ཚུན་གཏམ་རྣམས་སྤྱིར་ནི་རང་གི་གནམ་དུ་ཐོས་གྱུར་པ།
[illegible] པ་ལས་རྟོགས་པར་གྱུར།། 141

གཟུགས་ཀྱི་རྟགས་པས་གཞོན་ནུ་མས། ཁྱོ་ཡི་ཁྱིམ་ལས་ཕྱི་རོལ་འཐོན།
ཡོངས་རྫོགས་རྣམས་ཀྱི་བསོད་ནམས་ཀྱིས། གནས་ལ་ཡོངས་བརྟགས་ཀྱི་
ནས་རོར།། 142

དེ་སྐད་ཁྱིམ་ན་གནས་པ་ཁྱོད། ཇི་ལྟར་སྐྱེས་བུ་དང་འགྲོགས་ཤིང་།
འཇིག་རྟེན་དགག་གིས་མི་ཤེས་པ། དེ་ལྟར་རིགས་པ་བདག་གིས་བརྗོད།། 143

ཁྱོད་ཀྱི་གཞོན་ནུ་དུས་ཅི་འདི། ཚུང་ཟད་ལང་ཚོ་དགའ་ཉེ།
སྐྱེ་བོས་རྟོགས་བྱ་མིན་པའི་སྐད། མཆོག་ཏུ་བདེ་བ་ལོངས་སྤྱོད་འོས།། 144

རྣམ་པ་འདི་ནི་ཟླའི་བཞིན་བཟང་མ། མཛེས་སྡུག་ཅན་ནི་ག་ལ་རྟེན།
གལ་ཏེ་རི་ཤིག་རབ་བསྒྲུབས་ན། འདི་ནི་གནོད་མེད་རྣལ་པ་མིན།། 145

सा रोदिति प्रस्तृतदुश्चरितापवादा
स्थूलास्रबिन्दुभि रमन्दविषादकन्दैः ।
कामश्रमत्रुटितनिर्मलशीलहार-
मुक्ताफलैरिव धरां परिपूरयन्ती ॥ १४० ॥

बालस्यापि तुषाररश्मिरुचिरं संचिन्तयन्त्याः स्मितं
म्लायन्त्याः सहसा निमीलिततनोः पद्माननायाः परम् ।
गेहान्तः स्वकथां मिथः कथयता माकर्णयन्त्या वहिः
स्वैरिण्या स्तृणपल्लवेऽपि ललिते साशङ्कशङ्कं मनः ॥ १४१ ॥

रूपदर्पेण निर्यान्ति तरुण्यः पतिवेश्मनः ।
पश्चात् परीक्ष्य त्यज्यन्ते पुण्यस्थाने परीक्षकैः ॥ १४२ ॥

तस्माद् गृहस्थिताया स्ते यथा पुरुषसङ्गमः ।
लोके भवत्यविदित स्तथा युक्तिं वदाम्यहम् ॥ १४३ ॥

अश्वदत्तः कुमारोऽसौ किञ्चिदासन्नयौवनः ।
जनस्याशङ्कनीयत्वात् सुखभोग्यः परन्तव ॥ १४४ ॥

एवं विदग्धः सुमुखः कान्तिमान् प्राप्यते कुतः ।
निरपायः प्रकारोऽयं यदि तावत् प्रवर्त्तते ॥ १४५ ॥

ཞིབ པ མ མའི ཚིག གྲོས ནས། དེ ཡིས ཀྱང ནི རིགས པར བསམས།
ཆགས པ དྲག པོའི རྣམ པ ཡིས། ལོང བས སྡིག ལྟུང མཐོང མ ཤིན།། 146

དེ ནས མ མས དཔལ བུ ཡིས། བུད མེད ལོངས སྤྱོད བདེ བསྟགས པ།
བསྐྱབས ཤིང བསྐྱབས ནས གཉེར ཉུའི ཡིད། ཡུལ ལ རྔོན པར སྤྱོགས
པར བྱས།། 147

དག ཏུ འདོད པ རབ ལྷྲོས ནས། དེ ལ དེ ཡིས རབ སླས པ།
བྱ ཁྱོད ལ འོས འགའ ཞིག ནི། བདག པོ ཡུམ གཞན སོང བ མེད།། 148

ཁང སྟོང སྒྲིན མ མེད པར ནི། མཚན མོ མི སྣ ལ བརྟེན ཏེ།
ཤིན ཏུ ངོ མཚར ལྡན མ དེ། ཁྱོད དང ཡང དག འགྲོགས པར འདོད།། 149

ཅེས པ དེ ཡི ཚིག ཐྲོས ནས། རྔོན པར འདོད ལྡན རྟོང པའི བུས།
དག ཏུ སྤྲས པའི ཁྱིམ དུ ནི། མ དང དགའ མགུར འགྲོགས པ བརྟེན།། 150

དག ཏུ རབ བསྒྲིབས ཁྱིམ དུ ནི། དགའ མགུར སྤྱོད པ རྟེན བྱེད པ།
དེ ལ ཆགས པའི མི དག ནི། རབ ཏུ འཕེལ ཞིང ཞི མ གྱུར།། 151

དེ ཡི བསམས པ དག ཏུ ནི། རབ ཏུ བསྒྲིབས པའི ལྷག བསྟུལ འདི།
མི བཟོད གཟུགས ཀྱི ལོངས སྤྱོད ལ། སྣང བ ཉིད ནི འཛོ བ ལོ།། 152

པར ཙམ བཞིན གྱི ཆུ སྐྱེས ལ། རྣམ པར ཧྲ བའི ངོ ཐྲལ བའི།
འོ ཡི དགའ མགུར སྤྱོད པ ལ། བདེ བའི དགའ སྟོན འགའ ཡོད མིན།། 153

इति धात्रीवचः श्रुत्वा सापि युक्त ममन्यत ।
तीव्ररागप्रकारान्धः पापपातं न पश्यति ॥ १४६ ॥

धात्री ततः कुमारस्य सम्भोगसुखवर्णनाम् ।
स्वैरं विधाय विदधे विषयाभिमुखं मनः ॥ १४७ ॥

त मवोचत साशङ्कं कृत्वा कामप्रतारणम् ।
अस्ति वत्स त्वदुचिता काचित् प्रोषितभर्तृका ॥ १४८ ॥

शून्ये वेश्मनि निर्दीपे रात्रौ मौनावलम्बिनी ।
लज्जावती सा सुतरां त्वया सङ्गम मिच्छति ॥ १४९ ॥

इति तस्या वचः श्रुत्वा साभिलाषो वणिक्सुतः ।
सदा गुप्तगृहे भेजे जनन्या रतिसङ्गमम् ॥ १५० ॥

सततं सेवमानायाः प्रच्छन्नभवने रतिम् ।
वर्द्धमानः परं तस्या रागाग्नि र्न शमं ययौ ॥ १५१ ॥

साचिन्तयदिमां नित्यं प्रच्छादनकदर्थनाम् ।
न सहे रूपभोगस्य प्रकाशः किल जीवितम् ॥ १५२ ॥

अन्योन्यवदनाम्भोजविलोकनरसं विना ।
न चुम्बने न सुरते कश्चिदस्ति सुखोत्सवः ॥ १५३ ॥

དེ་བསྒྲིབས་པ་ཡི་ཉོན་མོངས་ནི། རབ་ཏུ་འབད་པས་བཅོམ་བྱས་ཏེ།
འཕྲུལ་ལ་ལོངས་སྤྱོད་གཞོན་ནུ་མ། གསལ་བར་བདག་གིས་བསྟན་པར་བྱ།། 154

ཞེས་པ་མཚན་མོ་རབ་བསམས་ཏེ། རབ་གསལ་ལུས་དེར་གོས་དག་ནི།
ལོངས་སུ་རྫེ་བའི་རིག་བ་ཡི། ཉང་པར་དེ་ལ་རབ་གསལ་གྱུར།། 155

དེ་ཡིས་རང་གིས་མ་མཐོང་ནས། ཙ་བ་བཅད་པའི་ལྗོན་པ་བཞིན།
སྡིག་པའི་དུག་ནི་འབེབས་པ་ཡི། རབང་དང་བྲལ་བར་གྱུས་ཏེ་ལྷུང་།། 156

དེ་ཡིས་བསྲེལ་བའི་རྩུས་བྲན་དེ། དལ་གྱིས་འདུ་ཤེས་ཐོབ་པ་དེས།
གྱུ་ཚེ་གཡང་སར་འཁྲུམས་པ་ལ། སྡུག་བསྔལ་གྱུར་བཞིན་སྨྲེ་སྔགས་བྱུང་།། 157

དཔྱལ་བར་ལྷུང་བའི་པོ་ཉ་མོ། འདོད་པས་མོངས་མ་དེ་ཡིས་ནི།
སྨིན་མའི་འཁྲི་ཤིང་གཡེངས་བསྐྱོད་ཅིང་། ལག་པས་ཡོངས་འཁྱུད་དེ་ལ་སྨྲས།།
158

ཁྱོད་ཀྱི་སྤྱ་ངན་བཟོད་དཀའ་འདི། གནས་མིན་རྟུན་པ་དགག་ཅི།
བྱད་མེད་ཊོས་ཀྱིས་བསྔམས་པ་རྣམས། མི་བཏེར་ཁྱོད་ཀྱིས་མི་ཤེས་སམ།། 159

ཁྱོད་ཀྱི་སྡུག་བསྔལ་ཡོངས་མ་སྐྱེད། སྲུ་ཡི་ཡང་ནི་ནོར་མ་རྫོགས།
སྨྲན་མོངས་བདེ་བའི་ལོངས་སྤྱོད་འདོས། ཁྱོད་ལ་སྡིག་པའི་བག་ཆགས་ཅི།། 160

གཞོམ་ལྡན་བརྟམས་པ་མེད་པ་ཡི། ཚ་གླང་བྱད་སེད་སྲུན་མོང་ཉིད།
གང་ལས་ཤེས་བྲིལ་བྱས་ཏེ། བྲ་ནི་བྲིས་བྱེད་ལེན་ནས་ཅི།། 161

तस्मात् प्रच्छादनायासं कुमारस्य प्रयत्नतः ।
भंक्त्वा प्रसभसंभोगे प्रदिशामि प्रगल्भताम् ॥ १५४ ॥

इति सञ्चिन्त्य सा रात्रौ प्रभाते व्यक्तविग्रहा ।
ययौ वस्त्रपराहृत्तियुक्त्या तस्य प्रकाशताम् ॥ १५५ ॥

स निजां जननीं दृष्ट्वा च्छिन्नमूल इव द्रुमः ।
पपात पातकविपाकवेशेन विवशीकृतः ॥ १५६ ॥

तथा शीताम्बुना सिक्तः शनैः संज्ञा मवाप्य सः ।
विललाप पृथुश्वभ्रे विभ्रष्टइव दुःखितः ॥ १५७ ॥

त मुवाच परिष्वज्य भुजाभ्यां काममोहिता ।
भ्रूलतां सा समुन्नाम्य नरकापातदूतिकाम् ॥ १५८ ॥

मिथ्या किमय मस्थाने विषाद स्तव दुःसहः ।
किं न जानासि नारीणा मसत्यधर्मयन्त्रणाम् ॥ १५९ ॥

न त्वयोत्पादितं दुःखं हृतं वा कस्यचिद्धनम् ।
साधारसुखभोगेऽस्मिन् केयं ते पापवासना ॥ १६० ॥

सरित्साधारणा नार्यो स्तरङ्गिण्यां निरर्गलम् ।
यस्यामेव पिता स्नाति तस्यां न स्नाति किं सुतः ॥ १६१ ॥

ཡུལ་གཞན་དག་ཏུ་གནས་བྱས་ཏེ། སྡིག་པས་རབ་བསྒྲིབས་དེ་དག་ནི།
ཚང་མ་ཁྲོ་བོ་ཉིད་དུ་གྲགས། མཆོག་ཏུ་བདེ་བ་ཐོབ་པར་གྱུར།། 170

དེ་ནས་ནམ་ཞིག་ཁྱིམ་དེར་ནི། རང་གི་ཡུལ་ཡང་མངོན་ཤེས་པས།
ཡོངས་འདྲིས་དགེ་སློང་མངོན་ཕྱོགས་ཏེ། མཉེས་གཤིན་ལས་ནི་དེ་ལ་སྨྲས།། 171

ཁྱོད་ཀྱི་མ་ནི་དགེ་བའམ་ཅི། སྐྱེ་བ་བཟང་ལས་ཡང་ཡང་དུ།
བསམས་པའི་དབང་དུ་གྱུར་པའི་སེམས། འགྱོད་གདུང་མེད་པར་གྱུར་དམ་ཅི།། 172

ཞེས་པ་དགེ་སློང་ཚིག་ཐོས་ནས། ཇོ་བ་ཡིས་ནི་བསྟན་པ་བཞིན།
འདི་ཤེས་བདག་གིས་འཛིགས་པ་དེས། རིགས་པ་དེ་དེ་རབ་བསམས་པ།། 173

གྲོས་བྱེད་འཛིགས་པས་འཁྲུངས་པ་དེས། མ་དང་ལྷན་ཅིག་བགྲོས་བྱས་ནས།
དགེ་སློང་དེ་ནི་མགྲོན་གཉེར་ཏེ། མ་བསྡམས་མཆོད་ཀྱིས་ཁྱིམ་དུ་བསད།། 174

དགེ་སློང་དགྲ་བཅོམ་བསད་ལ་ཡང་། དེ་ཡི་བདག་ཀུང་འདར་མ་ཡིན།
གདུག་པོ་རྣམས་ནི་སྡིག་པ་ཡིས། རྡོ་རྗེ་ལས་ལྷག་སྲ་བར་འགྱུར།། 175

ངོས་མེད་གཡང་སར་ཆོས་ཀྱི་རི་རྩེ་ཡི། སྟེང་ནས་ཁ་ནི་ཐུར་ལྟས་ལྟུང་གྱུར་ཅིང་།
འཁྲུལ་མང་བྱ་སྒྲིབས་རྒྱ་ཡིས་བསྟུན་པ་རྣམས། ངེས་པར་རྒྱུན་མ་དག་ཏུ་
ལྟུང་བར་འགྱུར།། 176

བུ་དང་རོལ་བར་བྱེད་མོད་ཀྱང་། ལོངས་སྤྱོད་དག་ལ་ཆགས་པ་དེས།
མཛེས་པ་ཞེས་བུ་ཚོང་པའི་བུ། མཐོང་ནས་དེ་ལ་ཆགས་ལྡན་གྱུར།། 177

देशान्तरे कृतपदौ परं प्रच्छन्नपातकौ ।
जायापतित्वं विख्याप्य तौ निर्वृतिमवापतुः ॥ १७० ॥

ततः कदाचित्तद्गेहं स्वदेशप्रत्यभिज्ञया ।
भिक्षुः परिचितोऽभ्येत्य वात्सल्यात्तमभाषत ॥ १७१ ॥

कच्चित्ते कुशलं मातुः कच्चिज्जन्ममही मुहुः ।
त्यक्तां चिन्तयतश्चित्तं नायात्यनुशयव्यथाम् ॥ १७२ ॥

इति भिक्षोर्वचः श्रुत्वा शिलयेव स ताडितः ।
प्रत्यभिज्ञानचकित स्तां तां युक्ति मचिन्तयत् ॥ १७३ ॥

स मात्रा सह संमन्त्र्य मन्त्रभेदभयाकुलः ।
भिक्षुं निमन्त्र्य निर्यन्त्र स्तं शस्त्रेण गृहेऽवधीत् ॥ १७४ ॥

अर्हद्भिक्षुवधेऽप्यस्य नाकम्पत मनाङ्मनः ।
नृशंसाः पातकै र्यान्ति वज्रादपि कठोरताम् ॥ १७५ ॥

धर्माद्रिशृङ्गाग्रपरिच्युताना मधोमुखाना मतटावटेषु ।
बहुभ्रमश्वभ्रशताहतानां भवत्यलं पातपरम्परैव ॥ १७६ ॥

सुतेन रममाणापि सा सम्भोगपरायणा ।
सुन्दराख्यं वणिक्पुत्रं दृष्ट्वाभूत्तत्र सस्पृहा ॥ १७७ ॥

དགའ་མགུར་སྤྱད་པ་ཡོངས་འདྲིས་གོམས་པས་ཡོངས་སྦྱོང་དག་ནི
མཆོག་ཏུ་འཕེལ།
ནོར་ནི་རབ་འཕེལ་དར་བས་ཆགས་པ་ཕྱུག་པོ་ཅི་ཡང་སྟེན་པར་བྱེད།
ལན་ཚྭའི་ཆུ་དག་འཐུངས་པས་ཤིན་ཏུ་མ་ཟད་སྐྱིག་པར་འགྱུར།
ཆུ་ནི་རྒྱ་ཆེ་མི་ཞིམ་འཐུངས་པས་རྟ་གདོང་མེ་ནི་རབ་ཏུ་འབར།། 178

འདོད་ལྡན་གསར་པ་དེ་དང་ནི། ཆགས་ལྡན་མ་དེ་གསང་འགྲོགས་པ།
རྣམ་བྱིན་གྱིས་མཐོང་ཁྲོས་པ་ཡིས། རལ་གྲི་དག་གིས་མ་ཉིད་བསད།། 179

མཚམས་མེད་གསུམ་གྱི་སྡིག་ཁུར་གྱིས། དེ་ནི་སྐྱེ་བ་ཉིད་དུ་གྱུར།
སྐྱེ་བོ་ཟླ་ཡིས་བསྐུལ་རྣམས་ཀྱིས། སྔར་དུ་གྲོང་ཁྱེར་དག་ལས་ཕྱུང་།། 180

འཁྱོད་པ་སྡུག་པོ་སྐྱེས་པ་དེ། སོང་ནས་དགེ་སློང་ཚོགས་མང་ལ།
སྡུག་བསྔལ་ལས་ནི་རབ་བྱུང་ཞུས། གང་ཆེ་སྡིག་ཅན་ལ་མ་བྱིན།། 181

དེ་ཚེ་དེ་ཡི་ཞེས་སྡང་གིས། དགེ་སློང་ཚོགས་ཉལ་མཚན་མོ་བསྲེགས།
དེ་ལ་བཅོ་བས་བརྟན་པའི་བློ། དགེ་སློང་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའ་ཆེ།། 182

གཅིག་གིས་དེ་ཚེ་བསྟན་པའི་གནས། སྤངས་པའི་རབ་ཏུ་བྱུང་བ་བྱིན།
རབ་ཏུ་འབད་ཅིང་ཉན་དང་ཀྱིས། བསྟན་པའི་གནས་ནི་ཕྱི་བྱེད་པ།། 183

དེ་ལ་དགེ་སློང་གིས་སྨྲས་ཁྱོད། བསྟན་གནས་འཇོམས་པ་ཡོངས་མི་ཤེས།
སངས་རྒྱས་པ་སངས་རྒྱས་ཕྱག་འཚལ་ལོ། ཞེས་པ་འདི་ཉིད་དཀའ་ཏུ་བཟླས།། 184

इति परिचितैर्भोगाभ्यासैः स्मरः परिवर्द्धते
किमपि भजते लोभः प्रौढिं प्रवृद्धधनोदयैः ।
लवणसलिलापानैस्तृष्णा प्रयात्यतितीव्रतां
ज्वलति विपुलज्वालोऽगाधे जले वडवानलः ॥ १७८ ॥

तां गूढसङ्गतां तेन रागिणा नवकामिना ।
दृष्ट्वास्वदत्तः खड्गेन जघान जननीं क्रुधा ॥ १७९ ॥

आनन्तर्यैस्त्रिभिः पापभारैः स गुरुतां गतः ।
निष्काशितः पुरात्तूर्णं दैवतामेरितैर्जनैः ॥ १८० ॥

स जतानुशय स्तीव्रं गत्वा भिक्षुगणान् बहून् ।
दुःखाद् ययाचे प्रव्रज्यां निवेद्य निजदुष्कृतम् ॥ १८१ ॥

तस्मै न कश्चित्प्रव्रज्यां पतिताय ददौ यदा ।
तदा ददाह स द्वेषात् सुप्तं भिक्षुगणं निशि ॥ १८२ ॥

एकस्तु बोधिसत्त्वांशो भिक्षुस्तस्य दयार्द्रधीः ।
तदा दिदेश प्रव्रज्यां शिक्षापदविवर्जिताम् ॥ १८३ ॥

शिक्षापदानि निर्बन्धाद् याचमानं प्रयत्नतः ।
भिक्षुस्तमूचे नार्होऽसि शिक्षापदपरिग्रहे ॥ १८४ ॥

རྒྱལ་བའི་མཚན་ནི་ཐོས་ཉིད་ཀྱིས། དུས་ཀྱི་མཐར་ནི་ཚོད་གྲོལ་འགྱུར།
དེ་ནས་དུས་ཕྱིན་ལུས་ཀྱི་མཐར། འཇིགས་སུ་རུང་བའི་དམྱལ་བར་ཞུགས།། 185

གང་མདུན་རབ་ཏུ་ཉམ་ང་བའི། གླང་བ་འཇིག་པའི་མི་ལྡན་པ།
དེ་ཉིད་ཆོས་སྒྲིད་ཡུན་རིང་གི། ཡུན་རིང་ལས་ཞེས་བདག་གིས་དྲིས།། 186

ཞེས་པ་བརྗོད་ནས་བཅོམ་ལྡན་འདས། དེ་བཞིན་གཤེགས་པ་རྣམ་པར་བཞུགས།
།། 187

བ་རླབས་ལྟར་གཡོ་མ་ཡི་རླུང་འཚུབ་དག་ལ་དོགས་པ་མེད་པ་རབ་དུ་འཕྲུད།
དང་བ་ཐོབ་ནས་པ་ནི་གཞི་བྱིན་གཏེར་དེ་སྣང་བ་མིན་པ་དག་ཏུ་གཏོད།
དགྲ་བཅོམ་སེམས་ཅན་གནས་ནི་རབ་ཏུ་གསལ་བར་འགྱོར་པ་མ་ཟད་
རིམ་པས་བཅོས།
དུ་བ་ཤིན་ཏུ་དྲི་མ་ཅན་གྱིས་མཆོག་ཏུ་ཉིས་བྱས་ཆེ་དང་ཆེ་མ་བྱས།། 188

ཞེས་པ་དགེ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་
པ་དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་ཆོས་སྒྲིད་ཀྱི་རྟོགས་པ་བརྗོད་
པའི་ཡལ་འདབ་སྟེ་བརྒྱད་ཅུ་རྩ་དགུ་པའོ།།

नमो बुद्धाय बुद्धायेत्येतदेव सदा वद ।
जिनाभिधानं श्रुत्वैव कल्पान्ते मुक्ति मेष्यसि ॥ १८५ ॥

अथाश्वदत्तो देहान्ते घोरं नरक माविशत् ।
यस्याग्रे प्रवल्गोत्तालः शीतलः प्रलयानलः ॥ १८६ ॥

सोऽयं धर्मरुचिः पृष्ट श्चिरस्येति चिरान् मया ।
अभिधायेति भगवान् विरराम तथागतः ॥ १८७ ॥

वातालो जननी तरङ्गतरला निःशङ्क मालिङ्गिता
प्राप्य प्रौढ़ि मदर्शनं स जनक स्तेजोनिधिः प्रापितः ।
अर्हत्सत्त्वपदप्रकाशविभव स्तीव्रकर्मणाहतो
धूमेनातिमलीमसेन न परं किं किं कृतं दुष्कृतम् ॥ १८८ ॥

इति क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
धर्मरुच्यवदानमेकोननवतितमः पल्लवः ॥

ཡལ་འདབ་དགུ་བཅུ་ཐམས་པ།

ཡིད་ནི་དགེ་བའི་སྒྲུབ་བྱེད་ཅན། སྦྱིན་པ་ཤིན་ཏུ་ཆུང་ངུ་ཡིས།
སྙིང་སྟོབས་ཅན་ལ་ཕུན་ཚོགས་ནི། བརྟག་པས་བསམ་པར་བྱ་མི་འགྱུར༎ 1

བྲི་ཛྲིའི་ཡངས་པ་ཅན་དུ་སྔོན། སྤྲེའུའི་རྫིང་ཞེས་བྱ་བའི་འགྲམ།
ཁང་པ་བརྩེགས་པའི་ཁྱིམ་གནས་ན། བཅོམ་ལྡན་རྒྱལ་བ་བཞུགས་པའི་ཚེ༎ 2

ཡོན་དན་མཐའ་དག་ལྡན་པ་ལས། སྐྱེས་བུ་མཆོག་ཉིད་དུ་གྱུར་པ།
ཁྱིམ་བདག་དཔལ་གྱིས་བསྐོར་བ་ནི། ནོར་ཅན་ཞེས་པ་བྱུང་བར་གྱུར༎ 3

དེ་ཡི་ཆུང་མ་ཚོས་ཀྱི་གྲོགས། ངང་ཚུལ་ཅན་ཞེས་བྱ་བར་གྱུར།
བུ་ནི་གཏོང་ཕོད་ཅན་ཞེས་དང་། དེ་བཞིན་མནའ་མ་བདེན་ལྡན་ཟླའོ༎ 4

ཡངས་པ་ཅན་པའི་བྲམ་ཟེ་རྣམས། འཚོགས་ནས་དེར་ནི་ངེས་པར་བྱས།
ཐམས་ཅད་འཚོགས་ནས་བཅོམ་ལྡན་འདས། མགྲོན་དུ་གཉེར་བྱ་གཞན་དུ་མིན༎ 5

ནོར་གྱིས་ཕྱུག་པ་ལས་གཅིག་གིས་ནི། གལ་ཏེ་རྒྱལ་བ་མགྲོན་གཉེར་བྱེད།
གཞན་གྱིས་ཆོས་ཀྱི་བགེགས་བྱེད་པ། དེ་ནི་ཀུན་གྱིས་འབྱུང་བར་བྱ༎ 6

དེ་དག་ངེས་པ་མ་ཤེས་ན། ནོར་ཅན་མཆོག་གི་ཕུན་ཚོགས་ལྡན།
བསོད་ནམས་རྟེན་པ་རང་ཉིད་ཀྱིས། སྔོན་ནས་རྒྱལ་བ་མགྲོན་གཉེར་བྱས༎ 7

नवतितमः पल्लवः ।

मनःशुद्धिविधानेन दानेनातिलघीयसा ।
भवन्त्यलङ्घ्याः संकल्पैः सम्पदः सत्त्वशालिनाम् ॥ १ ॥

पुरा वृजिषु वैशाल्यां मर्कटाख्यह्रदान्तिके ।
कूटागारगुहावासे जिने भगवति स्थिते ॥ २ ॥

बभूव धनिको नाम श्रिया गृहपति र्वृतः ।
समग्रपुण्यसंयोगात् पुरुषोत्तमतां गतः ॥ ३ ॥

पत्नी धर्म्मसखी तस्य शीलवत्यभिधाभवत् ।
वदान्याख्यश्च तनयः स्नुषा सत्यवती तथा ॥ ४ ॥

संहताः समयं चक्रुः तत्र वैशालिका द्विजाः ।
निमन्त्रणीयो भगवान् सर्व्वैः संभूय नान्यथा ॥ ५ ॥

एकश्चेत् कुरुते वित्तमदाज्जिननिमन्त्रणम् ।
सर्व्वै र्निर्वासनीयोऽसौ परेषां धर्म्मविघ्नकृत् ॥ ६ ॥

तेषां समय मज्ञात्वा पुण्यवान् धनिकः स्वयम् ।
दिव्यसम्पद्युत श्चक्रे गत्वा जिननिमन्त्रणम् ॥ ७ ॥

བཅོམ་ལྡན་རང་ཉིད་དགེ་འདུན་དང་། ལྷན་ཅིག་ཁྱིམ་དུ་གཤེགས་པར་ནི།
ཞལ་གྱིས་བཞེས་ཚེ་གུས་ལྡན་དེ། དགའ་བས་རང་གི་ཁྱིམ་དུ་སོང་༎ 8

དེར་ནི་དེ་ཡིས་ལྷ་ལ་འོས། མཆོག་གི་འབྱོར་པའི་ཚོགས་རྣམས་ཀྱིས།
རིན་ཆེན་སྣ་དང་ཡོ་བྱད་དང་། ཟས་ཀྱིས་གཞི་བསྟར་བ་བྱས༎ 9

སྐབས་དེར་གཉིས་སྐྱེས་ཐམས་ཅད་ནི། འདུས་ནས་ཡོ་བྱད་ཚོགས་བསྒྲུབས་པས།
བཅོམ་ལྡན་འདས་ཀྱི་དྲུང་སོང་ནས། གུས་པས་མགྲོན་དུ་གཉེར་བ་བྱས༎ 10

དེ་ནས་དེ་ལ་བཅོམ་ལྡན་འདས། རབ་དང་དྲི་མེད་བསམས་པས་གསུངས།
སྔོན་དུ་དགེ་འདུན་དང་བཅས་པ། ནོར་ཅན་གྱིས་ནི་མགྲོན་དུ་གཉེར༎ 11

དེ་དག་ཐོས་ནས་བཅོམ་ལྡན་འདས། མཆོད་པ་སྔོན་གྱི་ཉིན་བར་ལ།
རབ་དུ་རྟོག་ཅིང་དེ་དག་རྣམས། རང་གི་ཁྱིམ་དུ་སོང་བའི་ཚེ༎ 12

ནོར་ཅན་ཁང་པར་བཅོམ་ལྡན་འདས། དགེ་སློང་རྣམས་དང་བཅས་བྱོན་ནས།
ལྷ་ཡི་མྱད་བྱུང་ཕུན་སུམ་ཚོགས། མཆོད་སྟོན་རབ་དུ་བཞེས་པ་མཛད༎ 13

དེ་ཡི་ཆུང་མས་ཉིད་གཞན་ཡང་། དེ་མཚུངས་ཡངས་པའི་དཔལ་གྱིས་ནི།
མཆོག་གི་ལོངས་སྤྱོད་ཚོགས་རྣམས་ཀྱིས། བཅོམ་ལྡན་འདས་ལ་མཆོད་པ་བྱས༎ 14

གསུམ་པའི་ཉིན་པ་དེ་ཡི་དུས། བཞི་པར་མཉན་ནས་རྒྱལ་པ་ནི།
ངོ་མཚར་འབྱོར་པའི་ལོངས་སྤྱོད་ཀྱི། ཉེར་སྤྱད་རྣམས་ཀྱི་མགྲོན་དུ་གཉེར༎ 15

स भक्तिमान् भगवता गृहाभिगमने स्वयम् ।
ससङ्घेनाभ्युपगते हृष्टः स्वभवनं ययौ ॥ ८ ॥

स तत्र दिव्यविभवः सम्भारैस्त्रिदिवोचितैः ।
रत्नासनोपकरणां सज्जां भोज्यभुवं व्यधात् ॥ ९ ॥

अत्रान्तरे द्विजाः सर्व्वे गत्वा भगवतोऽन्तिके ।
संभूय कृतसंभारा चक्रु भंक्त्या निमन्त्रणम् ॥ १० ॥

तानुवाचाथ भगवान् प्रसादविशदाशयः ।
पूर्व्वमेव ससङ्घोऽहं धनिकेन निमन्त्रितः ॥ ११ ॥

एतदाकर्ण्य यातेषु तेषु स्वभवनं शनैः ।
परं प्रतीक्षमाणेषु दिनं भगवतोऽर्चने ॥ १२ ॥

धनिकस्य गृहं गत्वा भगवान् सह भिक्षुभिः ।
दिव्याद्भुतर्द्धिसंभारं चक्रे भोज्यप्रतिग्रहम् ॥ १३ ॥

अन्येद्युरपि तत्पत्नी तत्तुल्यं विपुलश्रिया ।
दिव्योपभोगसंभारै भंगवन्त मपूजयत् ॥ १४ ॥

तत्पुत्रेण तृतीयेऽह्नि चतुर्थे स्नुषया जिनः ।
आश्चर्य्यविभवाभोगै रुपभोगै र्निमन्त्रितः ॥ १५ ॥

ཡངས་པ་ཅན་པའི་ཚོགས་རྣམས་ཀྱིས། སྟོན་པ་མཆོད་པའི་སྐབས་མ་ཐོབ།
ནོར་ཅན་ལ་ནི་རབ་བྲིས་ཏེ། གནས་ནས་དབྱུང་བའི་ཆོམ་པ་བྱས།། 16

དེ་ནས་བདེ་བར་གཤེགས་པའི་བཀས། གཉིས་སྐྱེས་དེ་དག་རྣམས་ལ་ནི།
བདག་གིས་མ་ཤེས་ཞེས་བརྗོད་ནས། ནོར་ཅན་གྱིས་ནི་དང་བར་བྱས།། 17

དེ་ནས་ནོར་ཅན་ཚུང་མར་བཅས། བུ་དང་བཅས་ཤིང་མཐུན་མར་བཅས།
སྟོན་པས་ཆོས་ནི་བསྟན་པ་ཡིས། བདེན་པ་མཐོང་བ་ཐོབ་པར་གྱུར།། 18

དེ་དག་སྔོན་བྱུང་བསོད་ནམས་ནི། འཁོར་བ་ཆེན་པོ་རྒྱ་ཆེ་བ།
དགེ་སློང་གིས་དྲིས་བཅོམ་ལྡན་འདས། ཐམས་ཅད་མཁྱེན་པས་དེར་གསུངས་པ།།
19

བར་ར་སེར་ཐོར་བྱུང་བ། བསྣ་ཞིང་པ་འཛིན་རྒྱུད་མཁར།
ཕྱུགས་ཉེར་བའི་དུས་སུ་ནི། མཆོག་ཏུ་དབུལ་བ་ཉིད་དུ་གྱུར།། 20

ཚང་པ་ལ་བ་འདབ་ཆུ་ཤིས་དང་། བྲ་རི་ཕྱུ་བྱ་ཡ་ཞིས་པ་དང་།
མ་ར་མ་པ་ཏ་ཞེས་པ། འདི་དག་དེ་ཡི་ཚོགས་པར་གྱུར།། 21

ཉམ་ཞིག་དེ་དག་ཐེམ་དང་ཏེ། མེ་ཏོག་དང་ཆུ་ཚལ་རབ་རྩེས་ཤིང་།
ཉེ་བར་དགའ་དུ་ཉིད་ནི་མཐར། རང་ར་ང་མ་རྒྱས་ནི་ཟུག་པ་པར་གྱུར།། 22

དེ་དག་ཀུ་ཁྲི་ཅི་འདབ་གི། གསུམ་ཕྱུ་ཁོས་གཅིག་ར་ནི་སོས་ཀྱིས།
མེ་ཏོག་ཕྱར་ཀྱི་མཐའ་ངོས་བསོས། འོད་ཀྱི་དང་ངོ་ཏེ་ངེ་གྱུར།། 23

अलब्धपूजावसरः शास्तु र्वैशालिको गणः ।
धनिकाय परं क्रुद्धा अकु र्निष्कासनोद्यमम् ॥ १६ ॥

शासनात् सुगतस्याथ धनिकेन द्विजातयः ।
न मया ज्ञात इत्युक्त्वा तेन सर्व्वे प्रसादिताः ॥ १७ ॥

सपत्नीकोऽथ धनिकः सपुत्रश्च सुषान्वितः ।
धर्म्मदेशनया शास्तुः सत्यदर्शन माप्तवान् ॥ १८ ॥

तत्पूर्व्वपुण्यवृत्तान्तं महाविभवविस्तरम् ।
भिक्षुभि र्भगवान् पृष्टः सर्व्वज्ञ स्तानवोचत ॥ १९ ॥

वाराणस्यामभूत् पूर्व्वं मालिकः कमलाभिधः ।
दुर्भिक्षक्षपिते काले परां दुर्गति माप्तिः ॥ २० ॥

पत्नी पल्लविका नाम पुत्रः कुवलयाभिधः ।
पाटलाख्या सुषा चेति बभूवु स्तस्य संमिता ॥ २१ ॥

कदाचित् कुसुमारामे दिनान्ते तद्गृहान्तिके ।
प्रत्येकबुद्धः सन्तोषकान्ते विश्रान्ति माप्तवान् ॥ २२ ॥

ते त्वेकवसनाः सर्व्वे पर्य्यायेण नृपालये ।
पुष्पाणि दत्त्वा संप्राप्ता ददृशु स्तं प्रभामयम् ॥ २३ ॥

གཏྲི་བརྗོད་གཉེར་དེ་མགྲོན་གྱུར་ནས། སྤྲ་དྲི་དེ་ལ་མཆོད་འདོད་པས།
ག་ཞོགས་པ་བཅད་པའི་བུ་བཞིན་དུ། དེ་དག་ནོར་མེད་གདུང་བ་སྤོབ།། 24

བདག་ཅག་བཞི་ལ་བདོག་པ་ཀུན། གོས་ནི་གཅིག་ཉིད་ཁོ་ན་ཡོད།
མཆོད་འོས་འདི་ཡི་ལུས་ཀྱི་མཆོག དེ་ཉིད་ཀྱིས་ནི་གསོག་པར་བྱས།། 25

དེ་རིང་གཅེར་བུར་རྒྱལ་པོ་ཡི། འཁོར་དུ་མི་འགྲོ་ཅི་འབྱུང་འགྱུར།
ཞེས་པའི་དམ་ཚིག་དེ་དག་གིས། བྱས་ནས་གོས་ཀྱིས་དེ་ལ་མཆོད།། 26

དེ་ཡི་བསོད་ནམས་སྨོན་ལམ་གྱིས། འབྲིང་རྒྱུད་མཁན་འདི་ནོར་ཅན་འདི།
ཏྭང་ས་བུ་དང་མནའ་མར་ལྡན། ལྷ་མཐུ་ཕུན་སུམ་ཚོགས་པར་གྱུར།། 27

ཚེས་པ་ཚོགས་སུ་ཀུན་མཁྱེན་གྱིས། བཤད་པ་ཐོས་ནས་དགེ་སློང་རྣམས།
སེམས་ནི་དྲི་མེད་ཅ་བ་དག སྐྱིར་པའི་འབྲས་བུའི་དཔལ་དུ་སེམས།། 28

དེ་ནས་བྲམ་ཟེ་དེ་དག་རྣམས། ཀུན་འཚོགས་གཙང་པའི་ཟས་དག་གིས།
བཅོས་ཟུར་འདས་ནི་ཡང་དག་མཆོད། དགེ་བ་རབ་ཏུ་འཕར་བར་གྱུར།། 29

དཔར་བྱིར་རིན་ཅན་ནོར་ནི་རྣ་ཡི་ཙ།
དད་པས་བྱིན་པའི་རྣ་ཡང་རིན་ཐང་མེད།
མཛེས་པ་དུ་མའི་ཕྲེས་སྤོང་ནོར་ཡིན་ཏེ།
དགེ་བར་བྱུང་བའི་རྒྱུ་ནི་རེ་མས་ཉིད་དོ།། 30

ཞེས་པ་དགེ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པ་
དཔག་བསམ་འཁྲི་ཤིང་ལས་གོས་ཅན་གྱི་རྟོགས་པ་བརྗོད་
པའི་ཡལ་འདབ་དགུ་ཅུ་པའོ།།

तेजोनिधिं त मालोक्य प्रात स्तत्पूजनोत्सुकाः ।
निर्द्धना स्ते व्यथां प्रापु श्छिन्नपक्षाः खगा इव ॥ २४ ॥

चतुर्णां विद्यतेऽस्माक मेकं सर्व्वस्व मम्बरम् ।
आच्छादयाम स्तेनैव पूज्यस्यास्य वरं वपुः ॥ २५ ॥

नाद्य राजकुलं नग्ना गच्छामः किं भविष्यति ।
इति ते समयं कृत्वा वस्त्रेण त मपूजयन् ॥ २६ ॥

तत्पुण्यप्रणिधानेन धनिकोऽयं स मालिकः ।
जातो दिव्यप्रभावर्द्धिः पत्नीपुत्रस्नुषान्वितः ॥ २७ ॥

सर्व्वज्ञेनेति कथितं श्रुत्वा सपदि भिक्षवः ।
मेनिरे चित्तवैमल्यमूलां दानफलश्रियम् ॥ २८ ॥

तत स्ते ब्राह्मणाः सर्व्वे संभूय शुचिभोजनैः ।
भगवन्तं समभ्यर्च्य बभूवुः कुशलोज्ज्वलाः ॥ २९ ॥

हेलार्पितं रत्नवनं तृणाग्रम्
श्रद्धावितीर्णं तृणमप्यनर्घम् ।
अनेकशोभानुभवं न वित्तम्
चित्तं निमित्तं शुभसम्भवानाम् ॥ ३० ॥

इतिक्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
धनिकावदानं नवतितमः पल्लवः ॥

གཟི་བརྗིད་གཏེར་དེ་མགོན་གྱུར་ནས། སྤྲ་སྡོ་དེ་ལ་མཆོད་འདོད་པས།
གཞོགས་པ་བཅད་པའི་བྱ་བཞིན་དུ། དེ་དག་ནོར་མེད་གདུང་བ་ཐོབ།། 24

བདག་ཅག་བཞི་ལ་བདོག་པ་ཀུན། གོས་ནི་གཅིག་ཉིད་ཁོ་ན་ཡོད།
མཆོད་འོས་འདི་ཡི་ཡུལ་གྱི་མཆོག། དེ་ཉིད་ཀྱིས་ནི་གཡོག་པར་བྱས།། 25

དེ་རིང་གཅེར་བུར་རྒྱལ་པོ་ཡི། འཁོར་དུ་མི་འགྲོ་ཅི་འབྱུང་འགྱུར།
ཞེས་པའི་དམ་ཚིག་དེ་དག་གིས། བྱས་ནས་གོས་ཀྱིས་དེ་ལ་མཆོད།། 26

དེ་ཡི་བསོད་ནམས་སྨོན་ལམ་གྱིས། འཕྲེང་རྒྱུད་མཁན་འདི་ནོར་ཅན་འདི།
ཧུང་པ་བུ་དང་མཐའ་མར་ལྡན། ལྷ་མ་བུ་ཕུན་སུམ་ཚོགས་པར་གྱུར།། 27

ཅེས་པ་ཚོགས་སྐུ་ཀུན་མཁྱེན་གྱིས། བཤད་པ་ཐོས་ནས་དགེ་སློང་རྣམས།
སེམས་ནི་དྲི་མེད་ཙ་བ་དག། སྦྱིན་པའི་འབྲས་བུའི་དཔལ་དུ་སེམས།། 28

དེ་ནས་བྲམ་ཟེ་དེ་དག་རྣམས། ཀུན་འཚོགས་གཙང་པའི་ཟས་དག་གིས།
བཅོམ་ལྡན་འདས་ནི་ཡང་དག་མཆོད། དགེ་བ་ར་བ་དུ་འབར་བར་གྱུར།། 29

དཔལ་ཐྱིད་རི་ཅིད་དོར་ནི་རྒྱ་ཡི་རྩ།
དད་པས་ཕྱིད་བའི་ཚ་ཡང་རི་དྭགས་ཟེད།
མཛེས་པ་དུ་མའི་ཕྲེང་བ་སྐྱོང་ནོར་ཡིན་ནོ།
དགེ་བར་བྱུང་བའི་རྒྱུ་ནི་རི་ནམ་ཉིད་དོ།། 30

ཞེས་པ་དགེ་དེའི་དབང་པོ་བྱས་པའི་ཅང་ཚུལ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པ་
དང་ལག་བསམ་འཁྲི་ཤིང་ལས་ནོར་ཅན་གྱི་རྟོགས་པ་བརྗོད་
པའི་ཡལ་འདབ་དགུ་ཅུ་པའོ།།

तेजोनिधिं त मालोक्य प्रात स्तत्पूजनोत्सुकाः ।
निर्द्धना स्ते व्यथां प्रापु श्छिन्नपक्षाः खगा इव ॥ २४ ॥

चतुर्णां विद्यतेऽस्माक मेकं सर्व्वस्व मम्बरम् ।
आच्छादयाम स्तेनैव पूज्यस्यास्य वरं वपुः ॥ २५ ॥

नाथ राजकुलं नग्ना गच्छामः किं भविष्यति ।
इति ते समयं कृत्वा वस्त्रेण त मपूजयन् ॥ २६ ॥

तत्पुण्यप्रणिधानेन धनिकोऽयं स मालिकः ।
जातो दिव्यप्रभावर्द्धिः पत्नीपुत्रद्वयान्वितः ॥ २७ ॥

सर्व्वज्ञेनेति कथितं श्रुत्वा सादि भिक्षवः ।
मेनिरे चित्तवैमल्यमूलां दानफलश्रियम् ॥ २८ ॥

तत स्ते ब्राह्मणाः सर्व्वे भूय शुचिभोजनैः ।
भगवन्तं समभ्यर्च्य बभूवुः कुशलोज्ज्वलाः ॥ २९ ॥

हेलार्पितं रत्नवनं तृणाग्रम्
श्रद्धावितीर्णं तृणमप्यनर्घ्यम् ।
अनेकशोभानुभवं न वित्तम्
चित्तं निमित्तं शुभसम्भवानाम् ॥ ३० ॥

इतिक्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
धनिकावदानं नवतितमः पल्लवः ॥

ཡལ་འདབ་དགུ་ཅུ་ཙ་གཅིག་པ།

སྣང་བ་མེད་པའི་གནས་རྣམས་དག་ཏུ་སྒྲོན་མེ་བཞིན།
ལེགས་པར་བཤད་པ་བདེན་པའི་ལམ་ནི་གསལ་བར་བྱེད།
དེ་ཉིད་ཕྱིར་ནི་རྟགས་ཏུ་ཉེ་བར་མཁོ་བ་ལས།
བདག་ཉིད་ཆེ་རྣམས་དེ་ནི་པ་སྤྱོད་ལ་ཡིད་དུ་འོང་།། 1

གང་ཚེ་གྲུང་ཀྱི་སྐྱེ་བའི་གནས། ཀུ་ཤའི་གྲོང་དུ་བཅོམ་ལྡན་འདས།
དགེ་བ་འཚོལ་བས་དགེ་སློང་ཚོགས། དགྲ་བཅོམ་གནས་ལ་བཀོད་གྱུར་པ།། 2

དེ་ཚེ་པན་ཚུན་སྨན་པར་ཆེས། སྨྲ་བྱེད་དགེ་སློང་རྣམས་དག་གིས།
ལེགས་བཤད་བདེ་བར་གཤེགས་པ་ནི། དཔྱིས་པ་དང་ལྡན་རང་གིས་གསན།། 3

དེ་ཡི་ལེགས་བཤད་ལ་གཅགས་པ། དེ་མཐོང་དགེ་སློང་རྣམས་ཀྱིས་ནི།
དེ་ལ་གསོལ་པ་ཀུན་མཁྱེན་ཉིད། དེར་ཀྱི་ཚིག་ལ་ཇི་ལྟར་དགྱེས།། 4

དགེ་སློང་ཚོགས་ཀྱིས་དེ་བརྗོད་ཚེ། བཅོམ་ལྡན་རྒྱལ་བས་བཀའ་སྩལ་པ།
བདག་ནི་སྐྱེ་བ་གཞན་དུ་ཡང་། ལེགས་བཤད་དགའ་མཆོག་ཏུ་དགའ།། 5

གྲོང་ཁྱེར་ཞི་ལྡན་དག་ཏུ་སྔོན། མི་བདག་ཤིབི་ཞེས་གྲགས།
འབྱུང་པོ་ཀུན་ལ་བརྩེ་བ་ཡི། ཡིད་འོང་གཅེར་དུ་གྱུར་པ་བྱུང་།། 6

एकनवतितमः पल्लवः ।

सुभाषितं सत्यपथप्रकाशनं
करोत्यनालोकपदे सुदीपवत् ।
सदोपकारादत एव वल्लभं
विवेकचर्य्यासु महात्मनामपि ।। १ ।।

कुशिपुर्य्यां भगवता यदा सद्धर्मनालये ।
अर्हत्पदं भिक्षुगणः प्रापितः कुशलैषिणा ।। २ ।।

तदा कथयतां स्वैरं भिक्षूणां मधुरं मिथः ।
स्वयं शुश्राव सुगतः प्रीतियुक्तं सुभाषितम् ।। ३ ।।

सुभाषितव्यसनितां तां दृष्ट्वा तस्य भिक्षवः ।
त भूतु तत्र सर्व्वज्ञ कथं सद्वचः प्रियम् ।। ४ ।।

इत्युक्ते भिक्षुसङ्घेन भगवानभ्यधाज्जिनः ।
जन्मान्तरेष्वपि परं वल्लभं मे सुभाषितम् ।। ५ ।।

शिववत्यां पुरा पुर्य्यां शिवि र्नाम नरेश्वरः ।
बभूव सर्व्वभूतानां दयादयितमानसः ।। ६ ।।

དེ་ཡི་བསོད་ནམས་བཀར་གནས་པའི། མི་ཡི་མགོ་རིས་ཀུན་གང་བ།
མཐོང་ནས་དེ་ཡི་སྙིང་སྟོབས་ནི། དྲག་ཏུ་མཆོད་སྦྱིན་བརྒྱ་བ་འོངས།། 7

དེ་ནི་རིན་ཆེན་ཁང་བཟང་རྩེར། འཛེགས་པའི་མི་བདག་ཅན་སོང་ནས།
འཛེགས་ཙང་སྦྱིན་པོའི་གཟུགས་བསྒྱུར་བས་དེ། དེ་ཡི་མདུན་དུ་མངོན་
ཕྱོགས་སྨྲས།། 8

འདུ་བྱེད་མི་རྟག་ཤིན་ཏུ་གཡོ་བའི་གློག་རབ་མཛེས་པ་དག་དང་མཚུངས།
རབ་ཏུ་སྐྱེས་ཤིང་སྐྱེས་ཤིང་འཇིག་པའི་ཡོངས་སུ་འགྱུར་བ་བདག་ལ་ཆགས།། 9

ཞེས་པའི་ལེགས་པ་བཤད་ཕྱིར་བརྗོད་ནས། སྦྱིན་པོ་དེ་ནི་མི་སྨྲ་གྱུར།
ས་ཡི་བདག་པོས་ཐལ་སྦྱར་ནས། ཕྱག་འཚལ་དེ་ལ་རབ་སྨྲས་པ།། 10

དགེ་བ་ལེགས་པར་བཤད་པའི་ཕྱིར། ཡིད་བདེ་ལྷག་མ་གསུང་བར་མཛོད།
བྱང་ཆུབ་ཡན་ལག་གྱུར་སྐད་དེ། སློབ་མར་གྱུར་ནས་བདག་ཉན་ནོ།། 11

དུལ་བས་དེ་སྐྲ་མི་བདག་ལ། སྦྱིན་པོ་ཡིས་ནི་རབ་སྨྲས་པ།
རྒྱལ་དབང་སློབ་མ་འབྲས་བུ་མེད། ཁྱོད་ཀྱིས་བདག་ལ་ཅི་ཞིག་བྱ།། 12

སྐོམ་པས་བདག་ནི་ཡོངས་ཉམས་ཅིང་། བཀྲེས་པས་སྐུ་ནི་ཡོངས་སུ་ཉམས།
རྒྱལ་པོ་བདག་ནི་བྲམ་ཡི། ཞེས་པ་འབབ་ཞིག་འདི་མི་འདོད།། 13

བཀྲེས་སྐོམ་དག་གིས་གཟིར་གྱུར་པས། གང་ཞིག་ཆུང་ཟད་བདག་སྨྲའོ།
ལྷག་མ་བརྗོད་པར་ཡོངས་མི་ནུས། བདག་ལ་ཕྱུག་བརྟལ་མ་མཛད་ཅིག།། 14

तत्पुण्यशासनासीनैः स्वर्गमापूरितं नरैः ।
दृष्ट्वा शतक्रतु र्ज्ञातुं सत्त्वं तस्य समाययौ ॥ ७ ॥

रत्नप्रासादशिखराक्रान्तं नृपति मेत्य सः ।
रक्षोरूपं विधायोग्रं तदग्राभिमुखोऽब्रवीत् ॥ ८ ॥

अनित्याः संसारा स्तरलतरविद्युद्द्युतिनिभाः ।
समुत्पन्नोत्पन्नप्रलयपरिणामप्रणयिनः ॥ ९ ॥

सुभाषिताद्धमित्युक्त्वा तुष्णीमासीत् स राक्षसः ।
तं प्रणम्य क्षितिपतिः कृताञ्जलिरभाषत ॥ १० ॥

साधो सुभाषितस्याद्धं शेषं शंस मनःसुखम् ।
वाणीं बोध्यङ्गभूतां ते शिष्यो भूत्वा शृणोम्यहम् ॥ ११ ॥

इति ब्रुवाणं विनयान्नृपं प्रोवाच राक्षसः ।
त्वया शिष्येण राजेन्द्र निष्फलेन करोमि किम् ॥ १२ ॥

पिपासापरिभूतोऽहं क्षुणकुक्षि र्बुभुक्षया ।
नैतन्ममेप्सितं राजन् केवलं गुरुगौरवम् ॥ १३ ॥

क्षुत्तृष्णाव्याकुलतया यत्किञ्चित् प्रलपाम्यहम् ।
शेषं वक्तुं न शक्नोमि मा कृथा मे कदर्थनाम् ॥ १४ ॥

སྙན་པའི་གདངས་ལྡན་རོ་ནི་འོས་པ་ཅན།
ལེགས་པར་བཤད་པ་རབ་ཏུ་རྒྱས་གྱུར་པ།
ཆོས་ལ་བདེ་བ་སྐྱེར་བྱེད་འདི་དག་ནི།
ངེས་པར་བཀྲིས་དང་སྐོམ་པར་བྱེད་པ་མིན།། 15

ཐོས་དང་བློ་དང་སྙན་དངགས་ངལ་བས་ཡོངས་འདྲི་དག་མཚན་སྐྲུན་བྱེད་དང་།
ནོར་བུ་ཤེས་དང་འབྱུང་པོ་གདོན་ནད་དུག་དང་སྨྱོ་བ་ཞི་བྱེད་དང་།
ས་འཛིན་བསྲིན་དང་ཆུ་གཏེར་སྒྲོལ་བར་བྱེད་དང་གསེར་འགྱུར་དག་དང་རྩིས།
འདི་དག་མ་ལུས་མཐར་ཕྱུག་འབྲས་བུ་མི་རྣམས་དག་གི་བཟའ་བ་ཡིན།། 16

འཕྲུལ་ལ་བཙན་པའི་ཡ་དད་ནི། ཁྲག་དག་བདག་ལ་ཆོས་བྱེད་པ།
འཆི་མེད་སྡོམ་པས་བཅིངས་གྱུར་པ། ཁྱོད་ལས་ཤིན་ཏུ་རྟོད་པར་དཀའ།། 17

ཁྱོད་དང་ཉེ་བར་བདག་ཅི་བྱེད། འགའ་ཞིག་ལ་ནི་སྨྲོང་དུ་འགྲོ།
ཟས་དང་གནས་ནི་མཚུངས་པ་ཡི། རྩེད་མོ་དང་ནི་གཏམ་དག་མཛེས།། 18

ཞེས་དེས་བརྗོད་ཚེ་མི་བདག་ནི། གུས་དང་བཅས་པས་དེ་ལ་སྨྲས།
རང་གི་ལུས་ནི་རབ་བཙད་པའི། ཁྲག་དང་ཤ་ནི་ཁྱོད་ལ་བྱིན།། 19

རྒྱ་ཆེ་བློ་གྲོས་ལྡན་པ་ཁྱོད། རྟེན་ཅིང་འབྲེལ་འབྱུང་དང་པོ་འི་སྒོ།
ཁྱོད་ཀྱི་ལེགས་བཤད་མྱང་འདས་ཀྱི། གྲོང་ཁྱེར་གྱི་ནི་ལམ་གྱི་མཆོག།། 20

རྒྱལ་པོ་ཟླ་བས་འདི་བརྗོད་ཚེ། མཚན་མོ་རྒྱུ་བས་དེ་ལ་སྨྲས།
བློ་གྲོས་བཟང་པོ་མྱུར་དུ་ཉོན། དམ་བཅས་པ་དག་སྦྱིན་པར་རྗོད།། 21

माधुर्य्यधुर्य्याणि रसोचितानि
सञ्चार्य्यमाणानि सुभाषितानि।
नैव क्षुधं न क्षपयन्ति तृष्णा
मेतानि तृप्तस्य सुखप्रदानि ॥ १५ ॥

श्रुतं गीतं काव्यं श्रमपरिचयः कौतुकविधिः
मणिध्यानं भूतग्रहगदविषोन्मादशमनम्।
नृणां भूभृत्सेवा जलधितरणं हेमकरणम्
तदेतत् पर्य्यन्ते गणित मखिलं भोजनफलम् ॥ १६ ॥

सद्यःक्षतस्य रुधिरं मांसञ्च मम तर्पणम्।
अहिंसाबद्धनियमात् त्वत्त स्तदतिदुर्लभम् ॥ १७ ॥

गच्छामि याचितुं कञ्चित् त्वत्समीपे करोमि किम्।
क्रीड़ाकथाश्च शोभन्ते तुल्याहारविहारयोः ॥ १८ ॥

इत्युक्त स्तेन नृपति स्त मभाषत सादरः।
निजदेहसमुत्पन्नं सास्रङ्मांसं ददामि ते ॥ १९ ॥

त्वं प्रतीत्यसमुत्पादपूर्व्वार्द्धं समुदाहर।
निर्व्वाणनगरस्याग्र्यः पन्था तव सुभाषितम् ॥ २० ॥

इत्युक्तो राजचन्द्रेण त मुवाच क्षपाचरः।
श्रूयतां सुमते तूर्णं दीयताञ्च प्रतिश्रुतम् ॥ २१ ॥

འདུ་བྱེད་མི་རྟགས་ཞིན་དུ་གཡོ་བའི་གློག་རབ་མཛེས་པ་དག་དང་མཚུངས།
རབ་ཏུ་སྐྱེལ་ཞིང་སྐྱེས་ཤི་འཇིག་པའི་ཡོངས་སུ་འགྱུར་པ་དག་ལ་ཆགས།
དེས་བསྐྱེད་འཁོར་ཞིང་ཡོངས་སུ་སྐྱུར་བས་སྒྲོག་ཆགས་དག་ནི་དབང་བྲལ་ཞིང་།
ངལ་དུབ་ལྡན་པ་རྣམས་ལ་ཉེར་ཞི་འགོག་པས་ངལ་སོ་སྟེར་བར་བྱེད།། 22

དེ་དག་ཐོབ་ནས་མི་བདག་ནི། དགའ་མགུ་མིག་དག་རབ་རྒྱས་པས།
རང་གི་ཟུས་ནི་བཅད་པའི་ཤ། ཁྲག་དང་བཅས་པ་དེ་ལ་བྱིན།། 23

རང་ཤ་བཅད་ཅིང་བཅད་ཅིང་ནི། སྟེར་བར་བྱེད་པས་བདག་གི།
སྙིང་སྟོབས་རྣམ་འགྱུར་མེད་པ་ཡིས། མཚན་མོ་རྒྱུ་བ་ཡ་མཚན་གྱུར།། 24

དེ་ཡིས་ལུས་ནི་ཐམས་ཅད་ལས། ཤ་ཟ་དག་ལ་ཤ་བྱིན་ནས།
སེམས་ཅན་ཐམས་ཅད་གྲོལ་བ་ལ། སྨོན་ལམ་མི་ཡི་བདག་པོས་བྱས།། 25

དེ་ནས་དེ་ལ་གཙུག་ཕུད་པ་ལས། འཁོར་འཛིན་སྤྲིན་པོའི་གཟུགས་ཀྱིས་སྨྲས།
ཁྱོད་ཀྱི་གཤད་ནི་བཅད་པ་ལ། གདུང་བས་མི་དགའ་བསྐྱེད་དམ་ཅི།། 26

སྐབས་པ་གཙུག་ན་རྒྱལ་པོས་དྲིས་པ་ན། རྒྱལ་པོའི་རྒྱལ་པོས་དེར་སྨྲས་པ།
ཟུས་ཀྱི་གཞན་ལ་ཕན་པ་དག། བྱས་ལ་བདག་ནི་མི་དགའ་མེད།། 27

གལ་ཏེ་ཀྱང་བ་དགའ་ལ་རདག། རྣམ་འགྱུར་མེད་ན་བདེན་པ་དེས།
བདག་གི་ཟུས་འདི་སྔོན་གཟུགས་བཞིན། ཆ་ཉིད་བསོས་བ་ཉིད་གྱུར་ཅིག།། 28

अनित्याः संसारा स्तरलतरविद्युद्युतिनिभाः
समुत्पन्नोत्पन्नप्रलयपरिणामप्रणयिनः ।
तदुत्थै र्जन्तूनां भ्रमणपरिवर्त्तैः श्रमवतां
निरोधाद्विश्रान्तिं दिशति विवशाना मुपशमः ॥ २२ ॥

एतदाकर्ण्य नृपतिः प्रहर्षोत्फुल्ललोचनः ।
ददौ स्वदेह मुत्कृत्य तस्मै मांसं सशोणितम् ॥ २३ ॥

उत्कृत्योत्कृत्य ददतः स्वमांसानि महीपतेः ।
निर्विकारेण सत्त्वेन विस्मितोऽभून्निशाचरः ॥ २४ ॥

स दत्त्वा सर्व्वगात्रेभ्यः पिशितं पिशिताशिने ।
प्रणिधानं व्यधात् सर्व्वसत्त्वसन्तारणे नृपः ॥ २५ ॥

तत स्तं प्रणयादूचे रक्षोरूपः पुरन्दरः ।
अपि ते मर्म्मविच्छेदे विषादजननी व्यथा ॥ २६ ॥

पृष्ट स्त्रिदशराजेन राजराज स्त मब्रवीत् ।
न विषादोऽस्ति मे देहे परोपकारवीक्षते ॥ २७ ॥

व्यथायां निर्विकारोऽहं यदि सत्येन तेन मे ।
निर्व्रणस्वस्थमेवास्तु पूर्व्वरूपमिदं वपुः ॥ २८ ॥

ཅེས་སྨྲས་ས་ཡི་བདག་པོ་ཡི། བདེན་པའི་ཚིག་ནི་བརྗོད་པ་ལས།
འཕྲུལ་ཉིད་ཞུམ་ནི་སྤྲོ་ཀྱི་གཟུགས། མ་དང་བྲལ་བ་ཉིད་དུ་གྱུར།། 29
མཁའ་ལ་རྒྱུ་བས་མེ་ཏོག་ཆར། ཡངས་པས་དེ་ནི་ཀེ་མོགས་ཕྱུས་ཤིང་།
ལྷ་ཡི་དབང་པོས་སྦྱིན་པོ་འི་གཟུགས། ཡོངས་སུ་བཏང་ནས་རབ་ཏུ་བསྔགས།། 30
བརྒྱ་བྱིན་སྙིང་སྟོབས་ལྡན་པ་ཡིས། མི་བདག་ལ་ནི་དང་ཞུས་སོ།
དེ་ཡི་ལེགས་པར་བཤད་བདུད་རྩི་ཡི། ཉམས་མྱོང་ས་ཡི་བདག་པོས་བསམས་སམ།། 31
ང་ཉིད་སྤྲོ་ཡི་སྐྱེ་བ་ལ། མི་དབང་ཞི་བ་དེར་གྱུར་ནས།
དེ་ལྟར་སློག་གི་རྫིང་གིས་བདག ། ལེགས་བཤད་ལ་ནི་དགའ་བར་གྱུར།། 32
རང་གི་སྐྱེ་བ་གཞན་གྱི་གཏམ། དེ་བཞིན་གཤེགས་པས་གསུངས་པ་དག།
ཐོས་ནས་ཡ་མཚན་ལྡན་པ་ཡི། དགེ་སློང་ཀུན་གྱིས་རབ་ཏུ་བསྔགས།། 33
མགོན་དང་མ་མགོན་བདེ་བ་བསབ་ནི་ལེགས་བཤད་ཀྱིས་
གསལ་བ་སྤྲོས་ལ་ལྟ་བུར་སྦྱོར།
ལེགས་བཤད་བདུད་རྩི་ཅི་ནི་རོ་ཉམས་མྱོང་ལྡན་པས
མཆོག་ཏུ་དགའ་བའི་ཆར་དགའ་འབེབས།
ལེགས་བཤད་དོན་གཅེར་ཕུང་བ་བགེར་ཐ་ཀུན་མཛེར
དགའ་བ་དོན་གཅེར་ཉིད་དུ་འགྱུར།
དེ་ལྟར་དང་བ་རྣམས་པ་ལེགས་བཤད་ངང་མཚོས
དགའ་བ་ཆེ་ཡང་མོད་པ་མིན།། 34

ཞེས་པ་དགེ་བའི་དབང་པོས་རྒྱལ་བའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པ
དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་ཤི་བིའི་ལེགས་བཤད་ཀྱི་རྟོགས་པ
བརྗོད་པའི་ཡལ་འདབ་དགུ་ཅུ་རྩ་གཅིག་པའོ།།

इति ब्रुवाणस्य भुवः पत्युः सत्योपयाचनात् ।
सहसैव वपुः पूर्व्वरूपं निर्व्रणतां ययौ ॥ २९ ॥

तं पुष्पवर्षैं विपुलै श्लाघ्यमानं नभश्चरैः ।
रक्षोरूपं परित्यज्य प्रशशंस सुरेश्वरः ॥ ३० ॥

प्रसाद्य नृपतिं याते दृष्टसत्ये शतक्रतौ ।
अचिन्तयत् सुधास्वादं भूपति स्तत् सुभाषितम् ॥ ३१ ॥

शिवि र्नरेश्वरः सोऽह मभवं पूर्व्वजन्मनि ।
इति प्राणपणेनाभूद्दल्लभं मे सुभाषितम् ॥ ३२ ॥

तथागतेन कथितां जन्मान्तरकथां निजाम् ।
आकर्ण्य भिक्षवः सर्व्वे प्रशशंसुः सविस्मयाः ॥ ३३ ॥

दृष्टादृष्टसुखे सुभाषितरुचि र्मार्गे प्रदीपायते ।
संवादेन सुभाषितामृतरसः प्रीतिं परां विन्दति ।
सर्व्वज्ञोऽपि सुभाषितार्थविषये यात्यर्थनीयोऽर्थितां
तस्मान्नास्ति सुभाषितेन सदृशं किञ्चित् सतां वल्लभम् ॥ ३४ ॥

इति क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
शिविसुभाषितावदान मेकनवतितमः पल्लवः ॥

द्विनवतितमः पल्लवः ।

गुरूणामप्यग्रे गुरुतरपदे सैव महती
सदा सद्भिः पूज्या त्रिदशतटिनीपावनतनुः ।
धरित्री भूतानां सकलरससारप्रसविनी
शरीरं पुष्णाति प्रणयमिव माता न वसुधा ॥ १ ॥

श्रावस्त्यां विस्तरतरं धर्म्मं जेतवने जिनः ।
प्रतिपाद्य पुन र्भिक्षुसंघं संक्षिप्त मब्रवीत् ॥ २ ॥

पितरौ परमं ब्रह्म जङ्गमः पुण्यसङ्गमः ।
कुलानि तानि धन्यानि येषां धर्म्म स्तदर्चनम् ॥ ३ ॥

सत्योपमं नास्ति तप स्त्रिलोके
न चाप्यहिंसासदृशोऽस्ति धर्म्मः ।
गुरु र्गरीयान् न पितुः परोऽस्ति
मातुः परं दैवत मस्ति नान्यत् ॥ ४ ॥

सेवितं प्रसभभक्तिनिर्भरैः
पादपुष्करयुगं गुरो र्न यैः ।
ते परं जलरुचैव केवलं
सर्व्वतीर्थगमनेऽपि निष्फलाः ॥ ५ ॥

བདེ་བས་བསྟེན་བྱ་ཕྱི་རོལ་མི་ཕྱོགས་རྟག་ཏུ་བཟོད་པ་འཛིན།
དྲག་པོའི་བརྟུལ་ཞུགས་ལ་སོགས་ངེས་པས་གདུང་བ་སྤྱིར་མི་བྱེད།
གུས་པའི་རིམ་གྲོ་ཆུང་ངུ་ལ་ཡང་མི་ཆུང་འབྲས་བུ་སྟེར།
པ་དང་མ་དང་མཉམ་པའི་བླ་མ་གསུམ་པ་ཡོད་མ་ཡིན།། 6

ལེགས་བྱས་དོན་སྟོན་བྱེད་པས་སློབ་དཔོན་རྟག་ཏུ་སུ་ཡིས་མངོན་པར་
དགའ་མི་བྱ།
སློབ་རྣམས་སྐྱེད་བྱེད་བླ་མ་རྣམས་ཀྱི་བླ་མ་པ་ནི་ཇི་ལྟར་མཆོད་མི་བྱ།
དེ་བས་ཀྱང་ནི་མཆོག་ཏུ་སྐད་ཅིག་མཐའ་ཡི་ཁུར་བཟུང་མ་ཡི་ངལ་དུབ་ལ།
བུ་ལོན་དག་པར་སྒྲུབ་བྱེད་བསོད་ནམས་ཚོགས་ནི་ཅི་ཡིས་དགག་པ་ཐོབ་
པར་འགྱུར།། 7

དཔེན་པ་མ་སྨིན་སྡིག་པའི་ཚོགས་ནི་ཡང་དག་ཐོབ་གྱུར་པ།
གང་གི་མ་ལ་སྨད་པའི་ཆ་ཡང་ངེས་པར་སྒྲུབ་བྱེད་པ།
སྡིག་པའི་བརྟུལ་ཞུགས་དེ་ཡི་སྤྱི་བོར་རལ་པའི་ཚོགས་དག་ནི།
རབ་འབར་མེ་ཡི་དྲ་བའི་རྩེ་མོའི་ཚོགས་པ་དག་ཏུ་འགྱུར།། 8

སྐྱེ་བ་གཞན་དུ་མ་ལ་ནི། སྨོད་པར་བྱེད་པ་བདག་གིས་ཀྱང་།
སྡིག་རྒོད་རང་བཞིན་མི་འདོད་པ། ཡོངས་སུ་རྫོགས་པའི་གདུང་བ་ཐོབ།། 9

བཱ་རཱ་ཎ་སཱི་དག་ཏུ་སྟོན། ཁྱིམ་བདག་མཛའ་བོ་ཞེས་པ་བྱུང་།
དེ་ཡི་ཆུང་མ་ནོར་འཛིན་མ། ཞེས་པ་ཤིན་ཏུ་ཡིད་འོང་གྱུར།། 10

सेव्यः सुखैरविमुखः सततं क्षमाभूः
तीव्रव्रतादिनियमै रवितीर्णशोषः ।
अल्पेऽप्यनल्पफलदः प्रणयोपचारे
मातुः पितुश्च न समोऽस्ति गुरुस्तृतीयः ॥ ६ ॥

आचार्य्यः सुकृतार्थदेशिकतया कै र्नाभिवन्द्यः सदा
प्राणानां जनकः कथं न जनकः पूज्यो गुरूणां गुरुः ।
तत्रापि क्षणगर्भधारणभरक्लेशस्य मातुः परं
केनान्टण्यविधानपुण्यनिचयेनासाद्यते निर्वृतिः ॥ ७ ॥

मातु र्निकारकणमप्यविवेकपाक
सम्प्राप्तपातकुशलः किल यः करोति ।
तस्य ज्वलज्ज्वलनजालशिखाकलापः
पापव्रते भवति मूर्ध्नि जटाकटप्रः ॥ ८ ॥

विकारकारिणा मातु र्मयाप्यपरजन्मनि ।
पापशापमय स्तापः प्राप्तः पर्य्यायवैशसः ॥ ९ ॥

वाराणस्यां गृहपति मैत्रो नाम पुराभवत् ।
पत्नी वसुन्धरा नाम तस्याभूदतिवल्लभा ॥ १० ॥

དེ་ཡི་བུ་རྣམས་སྐྱེས་ཙམ་ན། ལྷ་བ་ཉིད་ནི་ཐོབ་པའི་ཚེ།
ན་ཚོད་མཐའ་རུ་ཕྱུ་དག་ནི། དཔལ་དང་ལྡན་པ་གཅིག་བཙས་གྱུར།། 11

དེ་ཡང་འཆི་བས་འཇིགས་པ་ཡི། པ་ཡི་བུ་མོ་ཞེས་པར་དགས།
དེ་ཡི་མཛོད་པོ་འི་བུ་མོ་ཞེས། བྱིས་པ་དེ་ནི་གྲགས་པར་གྱུར།། 12

དེ་ཡི་པ་ནི་རྒྱ་མཚོ་རུ། སོང་ཞིང་ཤི་བར་གྱུར་པའི་ཚེ།
བུ་གཅིག་པ་ཉིད་མ་ཡིས་ནི། གཉེར་དང་མཚུངས་པ་དག་ཏུ་བསྐྱངས།། 13

རིགས་ཀྱི་རིམ་པས་འོངས་པ་ཡིས། གླིང་དུ་འགྲོ་བ་བཀྲོག་ནས་རེས།
དེ་ལ་མཚོ་ཐབས་རང་ཡུལ་དུ། འོས་པས་ཆུང་ངུ་འཚོང་པ་བསྟན།། 14

དང་པོར་ཚོང་ལས་སྐྱེས་པ་ནི། ཀཱརྵ་པ་ཤ་བཞི་དག་དང་།
དེ་ནས་ཉི་མ་གཉིས་ལ་ནི། དེ་ལས་གཉིས་འགྱུར་བཞི་འགྱུར་དང་།། 15

དེ་ནས་བརྒྱད་འགྱུར་དག་ཀྱང་ཉིད། ཐམས་ཅད་དེ་ཡིས་མ་ལ་ཕུལ།
དེ་ནས་གླིང་བགྲོད་རིགས་ལ་ནི། འོས་པ་ཐོས་ནས་འདོད་ལྡར་གྱུར།། 16

རྒྱ་མཚོར་འགྲོ་བ་ཐོབ་པ་ཡི། ཚོགས་ལ་ཆགས་ཤིང་གྲུས་ཐར་དེ།
མ་ཡིས་བཀྲོག་པར་བྱུར་རོ་ཀྱང་། བཀྲོག་པ་ཉིད་དུ་ཁས་མ་བླངས།། 17

དེ་ནས་བཉི་ཐང་ཁྲིམ། འཇུགས་ཤིང་ཀྲུང་པ་ལ་འཁྱིལ་ནས།
གཅུག་པ་དེ་ཡིད་དབང་རིག་ཏུ། ཁང་བས་རབ་ཏུ་བྲངས་ནས་སོང་།། 18

जातमात्रेषु पुत्रेषु तस्याः प्राप्तेषु पञ्चताम् ।
पश्चिमे वयसि श्रीमानेकः सूनुरजायत ॥ ११ ॥

विपत्तिभीत्या तस्यापि कन्यानामाकरोत् पिता ।
मैत्रकन्यकनामासौ तेनाभूद्विश्रुतः शिशुः ॥ १२ ॥

समुद्रगमने तस्य जनके निधनं गते ।
एकपुत्रैव जननी निधितुल्यं ररक्ष तम् ॥ १३ ॥

कुलक्रमागतां तस्य वीथयात्रां निवार्य्य सा ।
आदिदेश स्वदेशार्हां स्वल्पविक्रयजीविकाम् ॥ १४ ॥

स पूर्व्वविक्रयोत्पन्नं कार्षापणचतुष्टयम् ।
ततो द्विगुण मन्यस्मिन् दिनेऽप्यथ चतुर्गुणम् ॥ १५ ॥

ततश्चाष्टगुणं लाभं सर्व्वं मात्रे न्यवेदयत् ।
कुलोचितां वीथयात्रां श्रुत्वाभूदथ सोत्सुकः ॥ १६ ॥

समुद्रगमनारम्भसम्भाररसादरः ।
स मात्रा वार्य्यमाणोऽपि नामन्यत निवर्त्तनम् ॥ १७ ॥

ततः स पादपतितां जननीं शोकविह्वलाम् ।
हत्तः श्रियमिवोत्सार्य्य चरणेन विनिर्ययौ ॥ १८ ॥

དང་པོར་ཁྱིམ་པ་འཁྲུལ་ཞིང་ཡི་གེ་ཚིད་བརྗོད་ཡིད་འོང་བདུད་རྩིའི་
ཆར་དགའ་འབེབས།

དེ་ནས་དུལ་བའི་ཡིད་ལ་རེ་བའི་དགའ་སྟོན་རྒྱས་པ་བརྒྱ་ཡིས་དགའ་བ་འཛིན།
ཕྱི་ནས་མི་བཟད་ལང་ཚོའི་ཚ་བ་དྲག་པོས་བརླང་པ་དག་ཏུ་སྨྲ་བྱེད་མཁས།
གསལ་བར་ནག་པོ་བརྩེགས་པ་ལྟར་རྩུབ་ངན་པའི་སྐྲ་ཡིས་སྨུག
བསྐྱལ་གདུང་བར་བྱེད།། 19

རིན་ཅན་བསྒྲུབ་པར་འདོད་པ་དེ། མ་ཡི་སྒྲ་ངན་ཡངས་པར་བཞིན།
རྒྱ་མཚོའི་དྲུང་དུ་ཕྱིན་ནས་ནི། གཟིངས་ལ་རབ་ཏུ་ཞོན་ཏེ་སོང་།། 20

དེ་ནས་དེ་ཡི་གཟིངས་ཆེན་ནི། རབ་རྫོ་ཀྲུ་སྤྲིན་སྲིན་མོ་ཡིས།
སོག་ལེ་དྲག་པོས་དྲལ་བར་བྱས། འཇིག་རྟོགས་དག་ཏུ་ཞིག་པར་གྱུར།། 21

གླུ་གྲིས་རབ་འཕྱུར་དེ་ཡིས་ནི། ན་ཡི་བསམ་བཅོམ་ཁུར་སྐྱི་བས།
གཟིངས་ནི་ཞིག་པར་གྱུར་བ་དེས། དམོད་པ་བཞིན་དུ་སྨོངས་པ་ཐོབ།། 22

དེ་ནས་ཤིང་གི་ཚལ་པ་ཐོབ། དལ་གྱིས་འདུ་ཤེས་ཐོབ་པ་དེས།
ཙ་གཉེར་གྱི་ནི་ངོགས་བྱིན་ནས། ནགས་ཚལ་ཆེན་པོའི་ནང་དུ་ཞུགས།། 23

གཅིག་བུ་བརྟན་ཉམས་འགྲོ་བ་དེས། སྐྱོ་བོ་མེད་པར་ཡུན་རིང་ན།
གྲོང་ཁྱེར་ཧེ་དགའ་ཅན་ཞེས་པ། དགའ་བ་མཆོག་ནི་ཐོབ་པར་གྱུར།། 24

བཞིན་རས་ཟླ་ཟེར་ཚོགས་རྣམས་ཀྱིས། ཟླ་བའི་འོད་ནི་སྨྲ་བྱེད་པ།
ལྷ་ཡི་བུ་མོ་བཞི་དག་གིས། གུས་བཅས་མགྲོན་ནི་བྱས་པ་དེ།། 25

पीयूषं स्खलिताङ्घ्रिवर्णललिताखापैः शिशु र्वर्षति
प्रीतिं स्फीततरां मनोरथशतैर्दत्ते विनेय स्ततः ।
पश्चादुत्कटयौवनोष्मविकटाहङ्कारवादी पटुः
दुष्पुत्रः स्फुटकालकूटकटुकः कष्टां करोति व्यथाम् ॥ १९ ॥

विपुलं जननीशोकमिव प्राप्य स सागरम् ।
समारुह्य प्रवहणं ययौ रत्नार्जनोत्सुकः ॥ २० ॥

मकरस्फारनखरक्रूरक्रकचदारितम् ।
तत स्तस्य प्रवहणं कूले प्राज्य मभज्यत ॥ २१ ॥

तस्योत्सिक्तमते र्मातु राशाभङ्गगुरो र्भरात् ।
भग्ने प्रवहणे तस्मिन् मोहः शाप इवाभवत् ॥ २२ ॥

ततः फलहकावाप्त्या शनैः संज्ञा मवाप्य सः ।
तीर मासाद्य जलधे र्जगाहे गहनं महत् ॥ २३ ॥

एकाकी हारितधृतिः स व्रजन् विजने चिरात् ।
रम्यं रमणकं नाम नगरं दिव्य माप्तवान् ॥ २४ ॥

अप्सरोभि स्ततस्ताभि र्वदनेन्दुत्विषां चयैः ।
ज्योत्स्नापूरं सृजन्तीभिः कृतातिथ्यः स सादरम् ॥ २५ ॥

གསེར་གྱི་རྡེང་བུ་དག་གིས་འགྲམ། རིན་ཆེན་འབྲི་ཤིང་དགའ་བའི་ཚལ།
ནོར་བུའི་ཁང་པ་ཁྲི་སྟན་ཅན། དེར་ནི་ལོངས་སྤྱོད་ལྡན་པར་གྱུར།། 26

རྒྱུད་པ་དག་ནི་བདེ་བའི་ལམ། ཕུན་ཚོགས་རྗེས་མོངས་དག་ལ་མཛལ།
ལུས་ཅན་རྣམས་ལ་རེ་མོས་ཀྱིས། ངེས་པ་ཉིད་དུ་འཁོར་བ་ཡིན།། 27

དགའ་མགུར་སྤྱོད་པ་ལ་ཆགས་པའི། རི་དགས་མིག་ཅན་དེ་དག་རྣམས།
དེ་དང་རོལ་བས་ཡུན་རིང་དུ། སྐལ་བཟང་དོན་བྱས་ཉིད་དག་ཐོབ།། 28

ཁྱོད་ཀྱིས་གྲོང་ཁྱེར་ལྷ་ཡི་ལམ། བདག་ཉིད་ཀུན་གྱིས་སྤང་བྱ་ཞེས།
དེ་དག་གིས་བརྗོད་ཆེ་ནའི། ལྷག་པར་དེ་ནི་འགྲོ་འདོད་གྱུར།། 29

རང་དབང་མངོན་པར་མི་འདོད་ཅིང་། ངེས་པར་བསླམས་པའི་མི་མཐུན་ཕྱོགས།
སྒྲིག་ཆགས་རྣམས་ནི་བཀག་པ་ལ། ཕལ་ཆེར་གུས་པ་ལྷག་པར་འཕེལ།། 30

དེ་ནས་དགེ་མཚན་གྱིས་དྲངས་ཏེ། ལྷོ་ཡི་ཕྱོགས་ཀྱི་ལམ་དེ་ནས།
སོང་བས་རྟག་ཏུ་སྨྲོས་ཞེས་པར། ལྷ་ཡི་གྲོང་ཁྱེར་གཉན་པ་ཐོབ།། 31

དེར་ནི་དེ་བཞིན་ལྷ་མོ་བརྒྱད། སྤྱད་བྱ་ཉིད་དུ་གྱུར་རྣམས་ཀྱིས།
དེ་ལ་རིམ་གྲོའི་བཀོད་པ་དག། དེ་ལས་ལྷག་པ་ཡུན་རིང་བྱས།། 32

དེ་དག་རྣམས་ཀྱིས་རིམ་པ་དེས། ལྷོ་ཡི་ལམ་ནི་བཀག་པ་ན།
དེ་ནི་དགེ་མཚན་ལས་སོང་ནས། གྲོང་ཁྱེར་གསུམ་པ་དགའ་བྱེད་ཐོབ།། 33

हेमपुष्करिणीतीरे रम्ये रत्नलतावने ।
मणिमन्दिरशय्यासु तत्र सम्भोगवानभूत् ॥ २६ ॥

विपदः सुखपर्य्यन्ताः क्लेशप्राप्ताश्च सम्पदः ।
अवर्त्तिन्यो भवन्त्येव पर्य्यायेण शरीरिणाम् ॥ २७ ॥

रतिभोगप्रणयिना तास्तेन हरिणेक्षणाः ।
रममाणा श्चिरं प्रापुः सौभाग्यस्य कृतार्थताम् ॥ २८ ॥

नगरे दक्षिणः पन्था वर्ज्यः सर्व्वात्मना त्वया ।
इत्युक्त स्ताभिरधिकं सोऽप्यभूद् गमनोत्सुकः ॥ २९ ॥

कामं नियमवामस्य स्वाधीनानभिलाषिणः ।
प्रायेण वर्द्धते जन्तो र्निषेधेनाधिकादरः ॥ ३० ॥

ततः स कौतुकाकृष्ट स्तेन दक्षिणवर्त्मना ।
व्रजन् प्राप सदामत्तं नाम दिव्यं पुरं परम् ॥ ३१ ॥

अष्टावप्सरस स्तत्र तदङ्गोग्यत्व मागताः ।
तस्योपचाररचनां चिरं चक्रु स्ततोऽधिकाम् ॥ ३२ ॥

ताभिः क्रमेण तेनैव निषिद्धे दक्षिणेऽध्वनि ।
स कौतुकाक्रतः प्राप तृतीयं नन्दनं पुरम् ॥ ३३ ॥

དེར་ནི་རིམ་པ་དེ་ཉིད་ཀྱིས། རྩེ་དགས་རྣམ་པར་རོལ་དེ་ལ།
ལྷ་མོ་བཅུ་དྲུག་དགའ་མགུ་ཡིས། ཡོངས་སྤྱོད་སྤྱད་བྱ་ཉིད་དུ་གྱུར།། 34

དེ་དག་གིས་ཀྱང་བཀག་པ་ཡི། ལྷ་ཡི་ལམ་ནས་སོང་གྱུར་པ།
གུས་བཅས་དེ་ཡིས་ཁང་བཟང་ནི། ཚངས་པའི་མཆོག་ཅེས་བྱ་བར་ཕྱིན།། 35

དེ་ནས་དེར་ཡང་ལྷ་མོ་གཞན། སུམ་ཅུ་རྩ་གཉིས་ལོངས་སྤྱོད་ཀྱིས།
སྐལ་བཟང་གིས་ནི་ཡང་དག་ཐོབ། དེ་བཞིན་ལྷ་ཡི་ལམ་ནས་སོང་།། 36

དེ་ནི་སོང་བས་མི་བསྲུན་པའི། གྲོགས་བཞིན་ཉོན་མོངས་ཚོགས་ཀྱི་གནས།
ལྕགས་ཀྱི་རང་བཞིན་རྩུབ་པོ་ཡིས། གྲོང་ཁྱེར་ངན་འགྲོ་མང་པོ་ཐོབ།། 37

དེར་དེ་ནང་དུ་ཞུགས་པ་ན། རིམ་པས་ས་ལ་སྔོ་རྣམས་ནི།
སུ་ཞིག་དག་གིས་བསྒྲིབས་པ་བཞིན། མཚམས་མེད་བསྔམས་པ་ཉིད་དུ་གྱུར།། 38

དེ་ཡི་ནང་ན་སྐྱེས་བུ་ནི། ལུས་ཆེན་གནས་པ་དེ་ཡིས་མཐོང་།
མཐའ་དག་ཉོན་མོངས་སྤྲིན་རྣམས་ཀྱིས། སྣོད་ནི་ཤིན་དུ་ཆེ་བ་བཞིན།། 39

བཅིངས་ཤིང་རྒྱུན་དུ་ཁྲག་རྒྱུན་འབབ། དེ་ཡི་སྤྱི་བོར་འཁོར་ལོ་ནི།
རྣོན་པོ་འབར་བས་དཀྲིགས་པ་དག། ཡོངས་སུ་འཁོར་བ་མཐོང་བར་གྱུར།། 40

རང་གི་མགོ་ལས་ཟགས་པ་ཡི། རྣག་ཁྲག་གིས་ནི་ཟས་བསྒྲུབས་པ།
དེ་མཐོང་སྡུག་པོའི་ཡིད་བྱུང་ནས། མཛད་པོའི་བུ་མོས་རབ་སྨྲས་པ།། 41

षोड़शाप्सरस स्तस्य रतिभोगोपभोग्यताम् ।
तत्र क्रमेण तेनैव ययुर्लीला विलासिनः ॥ ३४ ॥

ताभि र्निषिद्धेन पुन र्दक्षिणेन पथा व्रजन् ।
ब्रह्मोत्तराख्यं प्रासाद माससाद स सादरः ॥ ३५ ॥

द्वात्रिंशदेव संप्राप्य तत्राप्यप्सरसः पराः ।
सम्भोगसुभग स्तद्वद्ययौ दक्षिणवर्त्मना ॥ ३६ ॥

स व्रजन् नगरं प्राप दुर्गप्राय मयोमयम् ।
परुषं खलसौहार्द मिवायासचयाश्रयम् ॥ ३७ ॥

तस्य तत्र प्रविष्टस्य क्रमाद्द्वाराणि भूमिषु ।
केनापि पिहितान्येव ययु र्निःसन्धिबन्धताम् ॥ ३८ ॥

तदन्तरे महाकायं सोऽपश्यत् पुरुषं स्थितम् ।
सकलक्लेशदोषाणां विस्तीर्णमिव भाजनम् ॥ ३९ ॥

ज्वालावलयितं चक्रं तस्य मूर्ध्नि परिभ्रमत् ।
तीक्ष्णं ददर्श चक्रस्य सक्तं रक्तप्रवाहिणः ॥ ४० ॥

स्वशिरःप्रसुतैः पूयशोणितै र्विहिताशनम् ।
तं दृष्ट्वा तीव्रनिर्वेदादवदन्मैत्रकन्यकः ॥ ४१ ॥

གདུང་བ་དྲག་པོས་ཉོག་ཁྲོད་སུ། འདི་ནི་ལས་ངན་ཅི་ཡི་འབྲས།
ཞེས་དེས་སྙིང་རྗེས་དྲིས་པ་ན། སྐྱེས་བུས་དེ་ལ་རབ་སྨྲས་པ།། 42

བདག་ནི་མ་ལ་གནོད་བྱེད་པོ། འདི་ནི་ལས་དེ་ཉིད་ཀྱི་འབྲས།
དེ་དག་གྲོས་ནས་དེ་ཡིས་ནི། སྡིག་པ་དྲན་ནས་དོགས་པར་གྱུར།། 43

དེ་ཡིས་བསམས་པ་བདག་ལ་ཡང་། མ་ལ་གནོད་བྱས་སྡིག་པ་ཡོད།
སྡིག་པ་རབ་ཏུ་བརྗོད་པའི་གྲོགས། དྲན་པར་བྱེད་འདི་བདག་གིས་མཐོང་།། 44

ཁྲི་རབ་ཡི་སྐྲ་སྤྲོད་ཀྱི། ནགས་ནས་རི་དགས་རྒྱུ་བ་བཞིན།
སྡིག་རིས་བདེ་བའི་དཀྱིལ་འཁོར་ནས། ང་ཉིད་བྲངས་པ་མ་ཡིན་ནམ།། 45

ཞེས་པའི་བསམ་པས་དེ་འབྲུགས་ཤིང་། སྐྲ་བསྒྲམས་སྤྲོད་ན་གནས་པའི་ཚེ།
སྙིང་ནི་ཀུན་ཏུ་འདར་བྱེད་པའི། སྐད་ནི་མཁའ་ལ་རབ་གྲགས་པ།། 46

ཡུན་རིང་བཅིངས་པ་ངེས་པར་གྲོལ། གསར་དུ་འོངས་པ་དམ་དུ་ཆིངས།
གསར་པ་ཆིངས་ལ་བཅིངས་པ་གྲོལ། འདི་ནི་མཚམས་ཀྱི་དུས་ལ་བབ།། 47

ཅེས་སྒྲ་མཁའ་ལས་གྲགས་པའི་ཚེ། སྐྱེས་བུ་དེ་གྲོལ་སྐད་ཅིག་ལས།
མཛའ་བོའི་བུ་མོའི་མགོ་ལ་ནི། འཁོར་ལོ་རབ་ཏུ་འབར་བ་ལྷུང་།། 48

དེ་དུས་གདུང་གཅོད་གདུང་བས་གཟིར། གསར་བཅིངས་མཛའ་བོའི་བུ་མོ་དེས།
བཅིངས་པ་གྲོལ་བར་གྱུར་པ་ཡི། སྐྱེས་བུ་དེ་ལ་རབ་སྨྲས་པ།། 49

कस्त्वं क्रूरव्यथाक्रान्तः कस्येदं कर्म्मणः फलम् ।
पृष्ट स्तेनेति कारुण्यात् पुरुष स्त मभाषत ॥ ४२ ॥

मातुः कृतापकारोऽहं तस्येदं कर्म्मणः फलम् ।
एतदाकर्ण्य सोऽप्यासीत् पापसंवादशङ्कितः ॥ ४३ ॥

सोऽचिन्तयन्ममाप्यस्ति पापं मातुः कृतागसः ।
अयं पापसहाध्यायी दृष्टः स्मरणकृन्मया ॥ ४४ ॥

नूनं तेनैव कृष्टोऽहं पापेन सुखमण्डलात् ।
शौनिकेन चरन् कामं मृगः शष्पवनादिव ॥ ४५ ॥

इति चिन्ताकुले तस्मिन् बद्धद्वारपुरस्थिते ।
उच्चचाराम्बराद्वाणी हृदयाकम्पकारिणी ॥ ४६ ॥

चिरबद्धाः प्रमुच्यन्तां निबध्यन्तां नवागताः ।
बद्धमुक्तिनवाबन्धेषयं प्राप्तोऽवधिक्षणः ॥ ४७ ॥

इत्युदीर्णे दिवः शब्दे मुक्तः स पुरुषः क्षणात् ।
दीप्तं तच्चक्र मपतन्मैत्रकन्यस्य मस्तके ॥ ४८ ॥

नवबद्धः स तत्कालं मर्म्मच्छेदव्यथातुरः ।
तं मुक्तबन्ध मवदत् पुरुषं मैत्रकन्यकः ॥ ४९ ॥

ཀླུ་མོ་ཧྲེས་སུ་ཚགས་ལྡན་ལོངས་སྤྱོད་ཡིད་ཀྱི་འཕྲོག་པ་ཅན།
གྲོང་ཁྱེར་ནོར་བུའི་ཁང་ཁྱིམ་མཛེས་པ་དེ་དག་ཡོངས་བཏང་ནས།
ཐེག་པའི་ལམ་གྱིས་ཐག་པ་བཀྲ་དུ་རབ་ཏུ་བྱུར་པས་བྲངས།
དེ་ཡིས་བཀུག་ནས་ཀྱང་ནི་དབང་མེད་མི་རྣམས་འཇུག་པར་བྱེད།། 50

ཁྱི་ཉམས་ལ་བཞིན་ས་འདི་ཉིད་དུ་སྤྲུགས་རག་འོངས་པར་གྱུར།
གང་ན་འདི་ཡི་ལས་ཀྱི་འཁྲི་ཤིང་ཆ་ཡིས་ཡོངས་བསྐྱབས་པ།
དུས་ཀྱིས་ཡོངས་སྨིན་སྤྱད་བྱ་ཉིད་དུ་གྱུར་པ་མདུན་ན་གནས།
ངེས་པར་སྤྱད་བྱ་སྟོབས་ལྡན་འདི་ཡིས་མཆོག་ཏུ་འགུགས་པར་བྱེད།། 51

མ་ལ་གནོད་པ་བྱས་ཉམས་ཀྱིས། ཉོན་མོངས་སྤྱོད་མཚམས་ཇི་སྙེད་དུས།
སྲེ་བོ་ཁ་ཅིག་བདག་ལྟ་བུ། གསར་དུ་འོང་བ་འགྱུར་རམ་ཅི།། 52

ཞེས་པ་ལྷུཔ་ཅན་འཁོར་ལོ་ནི། རབ་ཏུ་འབར་བའི་རྩེས་བཅོམ་ཞིང་།
གཟིར་བ་དེ་ཡིས་ཚིག་གྲོས་ནས། སྲིས་བུཔ་དེ་ལ་རབ་སྨྲས་པ།། 53

ལོ་ཉི་སྟོང་ཕྲག་དྲུག་ཅུ་དང་། ལོ་ཉི་བརྒྱ་ཕྲག་དྲུག་ཅུ་དག།
ཉོན་མོངས་ཉེ་བར་འོངས་སྤྱོད་འདི། སྡིག་པའི་ལས་ཅན་རྣམས་ལ་ངེས།། 54

མ་ལ་གནོད་པ་བྱས་པ་ཡི། སྡིག་ཅན་རྣམས་ལ་འདི་ན་གནས།
འཇིགས་སུ་རུང་བ་གཞན་དག་ཡོད། གཞན་ཡང་དེ་ལྟར་འོང་བར་འགྱུར།། 55

त्यक्त्वा पुराणि मणिमन्दिरसुन्दराणि
तान्यप्सरःसरसभोगमनोहराणि।
क्लिष्टः प्रक्लिष्टतरपातकभोग्यकाले
कालेन कल्पितफला किल कर्म्मवल्ली ॥ ५० ॥

शूनामिव क्षितिमिमां पशुरागतोऽस्मि
कर्षत्यलं बलवती भवितव्यतैव।
क्लिष्ट स्तथैव च विशत्यवशो मनुष्यः
यत्रास्य तिष्ठति पुरः परिपाकभोग्या ॥ ५१ ॥

क्लेशभोगावधौ कालः कियान् मातुः कृतागसाम्।
अप्यागमिष्यति नवः कश्चिदस्मद्विधो जनः ॥ ५२ ॥

इति ज्वलितचक्राग्रदीर्य्यमाणस्य दाहिनः।
तस्यार्त्तस्य वचः श्रुत्वा पुरुष स्त मभाषत ॥ ५३ ॥

षष्टिवर्षसहस्राणि षष्टिवर्षशतानि च।
अस्य क्लेशोपभोग्यस्य नियतिः पापकर्म्मणाम् ॥ ५४ ॥

इहापराणि घोराणि सन्ति स्थानानि पापिनाम्।
मातुः कृतागसामन्ये ये समेष्यन्ति तद्विधाः ॥ ५५ ॥

དེས་བརྗོད་ཤིན་ཏུ་བཟོད་དཀའ་དེ། མཛའ་བོ་འི་བུ་མོས་ཐོས་གྱུར་ནས།
རབ་གདུང་སྡུག་བསྔལ་སྐྱོང་བ་ལས། གཞན་དག་གཟིར་ལ་བརྩེ་བས་སྨྲས།། 56

དེ་ནི་སྡིག་པ་བྱེད་པའི་མི། གང་ཞིག་རབ་ཏུ་འོང་འགྱུར་བ།
དེ་དག་དོན་དུ་འཁོར་ལོ་འདི། བདག་གི་མགོ་ལ་གནས་གྱུར་ཅིག། 57

འདི་ལྟའི་གདུང་བ་དྲག་ཅིང་རིང་། དེ་དག་རྣམས་ཀྱིས་ཇི་ལྟར་བཟོད།
བདག་ཉིད་གཅིག་པུ་གདུང་གྱུར་ལ། ཐམས་ཅད་གདུང་མེད་གནས་གྱུར་ཅིང་།། 58

འཁོར་ལོ་རང་གི་འབྲས་བཅད་ནས། གཞན་གྱི་དོན་དུ་བདག་གིས་བཟུང་།
སྐྱེ་བོ་རང་ཉིད་གདུང་མེད་པས། གཞན་གྱི་གདུང་བ་ཡོངས་མི་ཤེས།། 59

སེམས་ཅན་ཕན་ཆོས་སྙིང་རྗེ་ཡིས། གཟིར་བ་དེ་ཡིས་འདི་བརྗོད་ཚེ།
དམ་པའི་ཀུན་རྟོག་མཐུ་ཡིས་ནི། དེ་ཡི་འཁོར་ལོ་མཁའ་ལ་སོང་།། 60

ཡལ་འདབ་དག་ནི་གདུང་བ་འཕྲོག་ཅིང་མི་རྟོག་གྲགས་སྟན་དཀར་པོ་རྒྱས་
པར་བྱེད།
འཕྲལ་ལ་དྲི་བཟང་ལེགས་ལྡན་ཡོངས་སྤྱོད་སྐལ་བཟང་ཕུན་སུམ་ཚོགས་པ་
སྣར་ཡང་འཛིན།
དམ་པའི་ཀུན་རྟོག་འཁྲི་ཤིང་སྙིང་རྗེའི་བརྟན་ལྡན་དམ་པ་རྣམས་ཀྱི་སྙིང་ལ་ནི།
གང་ཚེ་ཡང་དག་བདབ་པ་དེ་ཚེ་དེ་ལྡན་འབྲས་བུ་ཅི་དང་ཅི་མི་སྐྱེན།། 61

སྙིང་རྗེའི་བསོད་ནམས་བདག་ཉིད་ཀྱིས། སྐད་ཅིག་དེ་ལ་སྡིག་ཟད་དེ།
ལུས་ནི་ཡོངས་སུ་བཏང་ནས་ནི། ལྷ་ཡི་གནས་སུ་རྫུར་གྱུར་ཏོ།། 62

श्रुत्वेति दुःसहतरं तेनोक्तं मैत्रकन्यकः ।
स्वव्यथादुःखसंवादात् परार्त्तिंदययावदत् ॥ ५६ ॥

अधुना ये समेष्यन्ति नराः पातककारिणः ।
तेषामर्थे ममैवेदं चक्रं तिष्ठतु मस्तके ॥ ५७ ॥

कथं सहन्ते ते तीव्रां दीर्घा मेवंविधां व्यथाम् ।
एकस्यैव व्यथा मेऽस्तु सर्व्वे तिष्ठन्तु निर्व्यथाः ॥ ५८ ॥

परार्थे धारयिष्यामि चक्रं भुक्त्वा निजं फलम् ।
परव्यथां विजानाति न जनः स्वव्यथां विना ॥ ५९ ॥

इत्युक्ते करुणार्त्तेन तेन सत्त्वहितैषिणा ।
सत्संकल्पप्रभावेन तच्चक्र मगमन्नभः ॥ ६० ॥

तापं पल्लविता निहन्ति तनुते शुभ्रं यशः पुष्पिता
सद्यः सौरभभव्यभोगसुभगा लक्ष्मीं विधत्ते पुनः ।
कारुण्यार्द्रतया यदेव हृदये सद्भिः समारोपिता
सत्संकल्पलता सदैव सरसं किं किं न सूते फलम् ॥ ६१ ॥

कारुण्यात् पुण्यमाहात्म्यात् तत्क्षणात् क्षतकिल्बिषः ।
स बभूव परित्यज्य देहं देवः सुरालये ॥ ६२ ॥

དེས་བརྗོད་ཤིན་ཏུ་བཟོད་དཀའ་དེ། མཛའ་བོ་འི་བུ་མོས་ཐོས་གྱུར་ནས།
རབ་གདུང་སྡུག་བསྔལ་སྐྱོང་བ་ལས། གཞན་དག་གཟིར་ལ་བརྩེ་བས་སྨྲས།། 56

ད་ནི་སྡིག་པ་བྱེད་པའི་མི། གང་ཞིག་རབ་ཏུ་འོང་འགྱུར་བ།
དེ་དག་དོན་དུ་འཁོར་ལོ་འདི། བདག་གི་མགོ་ལ་གནས་གྱུར་ཅིག།། 57

འདི་ལྟའི་གདུང་བ་དྲག་ཅིང་རིང་། དེ་དག་རྣམས་ཀྱིས་ཇི་ལྟར་བཟོད།
བདག་ཉིད་གཅིག་པུ་གདུང་གྱུར་ལ། ཐམས་ཅད་གདུང་མེད་གནས་གྱུར་ཅིང་།། 58

འཁོར་ལོ་རང་གི་འབྲས་བཅད་ནས། གཞན་གྱི་དོན་དུ་བདག་གིས་བཟུང་།
སྐྱེ་བོ་རང་ཉིད་གདུང་མེད་པས། གཞན་གྱི་གདུང་བ་ཡོངས་མི་ཤེས།། 59

སེམས་ཅན་པན་ཚོལ་སྙིང་རྗེ་ཡིས། གཟིར་བ་དེ་ཡིས་འདི་བརྗོད་ཚེ།
དམ་པའི་ཀུན་རྟོག་མཐུ་ཡིས་ནི། དེ་ཡི་འཁོར་ལོ་མཁའ་ལ་སོང་།། 60

ཡལ་འདབ་དག་ནི་གདུང་བ་འཕྲོག་ཅིང་མེ་ཏོག་གྲགས་སྙན་དཀར་པོ་རྒྱས་པར་བྱེད།
འཕྲལ་ལ་དྲི་བཟང་ལེགས་ལྡན་ལོངས་སྤྱོད་སྐལ་བཟང་ལྡན་སྤུས་ཚོགས་པ

དམ་པའི་ཀུན་རྟོག་འཁྲི་ཤིང་སྙིང་རྗེའི་བརྟན་ལྡན་དཔལ་པ་རྣམས་ཀྱི་སྙིང་
གང་ཚེ་ཡང་དག་བདབ་པ་དེ་ཚེ་ར་ལྡན་འབྲས་བུ་ཅི་དང་ཅི་ཞི་

སྙིང་རྗེའི་བསོད་ནམས་བདག་ཉིད་ཀྱིས།
ངེས་ནི་ཡོངས་སུ་བདང་དམ་དེ། [illegible]

श्रुत्वेति दुःसहतरं तेनोक्तं मैत्रकान्यकः ।
स्वव्यथादुःखसंवादात् परार्त्तिंदययावदत् ॥ ५६ ॥

अधुना ये समेष्यन्ति नराः पातककारिणः ।
तेषामर्थे ममैवेदं चक्रं तिष्ठतु मस्तके ॥ ५७ ॥

कथं सहन्ते ते तीव्रां दीर्घामेवंविधां व्यथाम् ।
एकस्यैव व्यथा मेऽस्तु सर्व्वे तिष्ठन्तु निर्व्यथाः ॥ ५८ ॥

परार्थे धारयिष्यामि चक्रं भुक्त्वा निजं फलम् ।
परव्यथां विजानाति न जनः स्वव्यथां विना ॥ ५९ ॥

इत्युक्ते करुणार्त्तेन तेन सत्त्वहितैषिणा ।
सत्संकल्पप्रभावेन तच्चक्रमगमन्नभः ॥ ६० ॥

तापं पल्लविता निहन्ति तनुते शुभ्रं यशः पुष्पिता
सद्यः सौरभभव्यभोगसुभगा लक्ष्मीं विधत्ते पुनः ।
कारुण्यार्द्रतया यदेव हृदये सद्भिः समारोपिता
सत्संकल्पलता सदैव सरसं किं किं न सूते फलम् ॥ ६१ ॥

कारुण्यात् पुण्यमाहात्म्यात् तत्क्षणात् क्षतकिल्बिषः ।
स बभूव परित्यज्य देहं देवः सुरालये ॥ ६२ ॥

ང་ཉིད་སྔོན་ཚེ་བྲམས་བདག་ཉིད། མཛའ་བོ་འི་བུ་མོ་ཉིད་གྱུར་ཏེ།
མ་ནི་ཀཾ་པས་རབ་འཕངས་པའི། སྡུག་བསྔལ་གནས་སྐབས་དེ་དག་ཐོབ།། 63

ཀར་ཤ་པ་ཏྲས་མལ་ནི། མཆོད་པས་ལྷ་མོ་འི་གནས་ཀྱང་ཐོབ།
དེ་སྐད་མ་ཡི་སྲིད་ཞུ་ནི། ཆོས་ཀྱི་མཆོག་ཏུ་བཅོམ་ལྡན་གསུངས།། 64

མ་ནི་བཀྲ་ཤིས་འཕྲེང་བ་ཡོན་ཏན་དང་ལྡན་པ་ནི་མཆེས་ག་ཞིན་ཅོད་པན་དེ།
དེ་དག་དགྱེས་སྐད་གང་གི་སྤྱི་བོར་ཞབས་ཀྱི་པདྨ་རབ་ཏུ་འགོད་བྱེད་པ།
ཕྱོགས་ཀུན་ཡོངས་སུ་འགེངས་པར་བརྩོན་པའི་གྲགས་པ་ཕུན་ཚོགས་རབ་
ཏུ་གསལ་བ་རྒྱས།
རྟག་ཏུ་དགའ་སྟོན་བསོད་ནམས་རྒྱུ་ལྡན་དེ་དག་འགྲོ་བའི་མཆོད་བྱ་ཉིད་དུ་གྱུར།།
65

ཞེས་པ་དགེ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་
པ་དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་མཛའ་བོ་འི་བུ་མོ་འི་རྟོགས་པ་
བརྗོད་པའི་ཡལ་འདབ་སྟེ་དགུ་ཅུ་རྩ་གཉིས་པའོ།།

ཤལ་འདུག་དགུ་ཅུ་གཉིས་པ།

གང་གིས་མཆོད་འོས་མཆོད་པར་བསྐྱབ་ལ་མི་དགོག་ལ་སོགས་ཏེ།
སེམས་མེད་རྣམས་ཀྱང་འོས་པའི་སེམས་དང་ལྡན་པ་ཉིད་དུ་འགྱུར།
བྱ་ལ་ལ་གུས་པའི་ཁྱད་པར་བརྟེན་པ་རྣམས་ལ་བསྔགས་འོས་ཤིང་།
དད་པ་རབ་རྒྱས་བདུད་རྩིའི་རྒྱུན་ཕྲིགས་དེ་དག་རྒྱལ་གྱུར་ཅིག། 1

མཉན་ཡོད་རྒྱལ་བྱེད་ཚལ་དུ་སྔོན། །དབེན་པར་བཞུགས་པའི་བཅོམ་ལྡན་འདས།
རྒྱལ་བ་དེ་ལ་མངོན་ཕྱོགས་ཏེ། །མགོན་མེད་ཟས་སྦྱིན་གྱིས་གསོལ་པ།། 2

བཅོམ་ལྡན་ཁྱོད་ཀྱི་གུས་པར་བཞིན། །ཀུན་དུ་ཆེར་འོས་ཡོན་ཏན་གྲགས།
བདག་གི་བུ་མོ་ན་གྣ། །བཟང་མོ་དར་པ་བབ་པར་གྱུར།། 3

གྲོང་ཁྱེར་བྲུ་རམ་ཤིང་འཕེལ་གྱི། །དཔལ་ལྡན་དོན་མཐུན་མགོན་པོ་འི་བུ།
ཁྱུ་མཆོག་བྱིན་ཞེས་བྱ་བ་ནི། །དེ་ཡི་ལག་པ་འཛིན་པར་འདོད།། 4

བཅོམ་ལྡན་གལ་ཏེ་བཟོད་ན་བདག །བུ་མོ་དེ་ནི་དེ་ལ་སྦྱེར།
ཞར་སྒྲོག་ཁྱོད་ཀྱི་དབང་གྱུར་བདག །ཁྱོད་ཀྱི་བཀའ་ཡི་རྗེས་སུ་འབྲང་།། 5

དེ་འདི་གསོལ་ཆེ་བཅོམ་ལྡན་འདས། །དྲི་མེད་མཉེས་གཤིན་བསམ་རྗེན་པས།
ཅི་སྟོན་བུ་མོ་དེ་ལ་ནི། །སྦྱིན་པར་མཛོད་ཅེས་བཀའ་སྩལ་བ།། 6

चिनवतितमः पल्लवः ।

श्लाघ्या जयन्ति जिनभक्तिविशेषभाजां
श्रद्धासुधाप्रसरनिर्झरशीकरा स्ते ।
निश्चेतनोऽप्युचितचेतनतामिवैति
यः पूज्यपूजनविधौ कुसुमादिवर्गः ॥ १ ॥

श्रावस्त्यां विजनासीनं जिनं जेतवने पुरा ।
अनाथपिण्डदोऽभ्येत्य भगवन्त मभाषत ॥ २ ॥

त्वद्भक्तिरिव सर्व्वत्र मद्दार्हगुणविश्रुता ।
भगवन् प्रौढि मायाता कन्या मम सुमागधा ॥ ३ ॥

श्रीमतः सार्थनाथस्य नगरे पुण्डवर्द्धने ।
सूनु र्वृपभदत्ताख्य स्तत्पाणिग्रह मिष्यते ॥ ४ ॥

कन्यां ददामि तां तस्मै भगवन् यदि मन्यसे ।
त्वदधीनधनप्राण स्त्वदाज्ञाशरणो ह्यहम् ॥ ५ ॥

इत्युक्ते तेन भगवान् वात्सल्यविमलाशयः ।
को दोष स्तनया तस्मै दीयतामित्यभाषत ॥ ६ ॥

སྟོན་པའི་བཀའ་ནི་རབ་བཟུང་ནས། དེ་ལ་གུས་པར་ཕྱག་འཚལ་ཏེ།
དཔལ་ལྡན་མགོན་མེད་ཟས་སྦྱིན་ནི། རང་གི་ཁང་པར་རབ་ཏུ་སོང་། 7

དེ་ནས་འབྱོར་བ་ཆེ་དང་བཅས། བུ་མོ་མ་ག་དྷ་བཟང་མོ།
རིན་ཆེན་གོས་མང་རབ་སྤྲེར་དེས། འོས་པ་དེ་ལ་རབ་ཏུ་བྱིན། 8

དེ་ནས་བྱིན་པའི་མ་ག་དྷ། བཟང་མོ་ཐག་རིང་ཡུལ་བགྲོད་ཅིང་།
བཅོམ་ལྡན་འདས་ཀྱི་ཞབས་དྲན་ནས། མིག་ནི་མཆི་མ་དང་བཅས་གྱུར། 9

གྲོང་ཁྱེར་བུ་རམ་ཤིང་འཕེལ་དུ། ཡུན་རིང་ཞིག་ན་རིས་སྨྲེ་ནས།
རྟག་ཏུ་ཁྱེ་ཡི་ཁྱིམ་དུ་ནི། བདག་པོའི་བཀུར་སྟི་ལ་ཆགས་གྱུར། 10

དེ་ནས་ནམ་ཞིག་སྒྲུག་མོ་ནི། གྲངས་ལས་འདས་པ་འགོད་བརྩོན་ཞིང་།
ཟས་ཀྱི་ཚོགས་རྣམས་སྦྱེར་བྱེད་པ། ནོར་ཅན་ཞེས་པས་དེ་ལ་སྨྲས། 11

མ་ག་དྷ་བཟང་མཆོད་པ་ཡིས། ཡོ་བྱད་ཐམས་ཅད་ཆས་དག་མཛོད།
འགྲོ་བས་འཆོད་བྱ་ཡོན་ཏན་ཅན། སྐྱེ་བོ་ནང་པར་བདག་ཁྱིམ་འོང་། 12

བླ་མ་སྐྱེ་བོ་ཐམས་ཅད་ཀྱིས། ཞི་བའི་གནས་སུ་མཆོད་བྱ་བ།
ཀུན་མོངས་ཟད་སྦྱོར་ཟད་བྱེད་པ། དེ་དག་རྣམས་ནི་འོང་པར་འགྱུར། 13

ཞེས་དེས་བརྗོད་པ་དེར་ནི་དེས། དགེ་སློང་ཚོགས་ལ་མཆོད་པ་དེ།
ཡོངས་སུ་བརྟག་པར་ཤེས་གྱུར་ནས། ཐོས་པ་དེ་ལ་ཆགས་པར་གྱུར། 14

शास्तुः शासन मादाय सादरं प्रणिपत्य तम् ।
अनाथपिण्डदः श्रीमान् प्रययौ निजमन्दिरम् ॥ ७ ॥

ततः सुमागधां कन्यां विभवेन महीयसा ।
अहार्य्यं स ददौ तस्मै भूरिरत्नाम्बरप्रदः ॥ ८ ॥

दत्ता दूरतरं देश मथ यान्ती सुमागधा ।
भगवच्चरणस्मृत्या सवाष्पनयनाभवत् ॥ ९ ॥

चिरेण सा समासाद्य नगरं पुण्ड्रवर्द्धनम् ।
शुश्रूषाभिरता पत्युः सदा भर्त्तृगृहेऽवसत् ॥ १० ॥

कदाचिदथ तां श्वश्रूः भोज्यसम्भारकारिणी ।
उवाच धनवत्याख्या संख्यातीतव्ययोद्यता ॥ ११ ॥

पूज्योपकरणं सज्जं कुरु सर्व्वं सुमागधे ।
गृहान्नः प्रातरागन्ता जगत्पूज्यगुणो जिनः ॥ १२ ॥

गुरवो गौरवपदं पूज्याः सर्व्वजनस्य ते ।
समेष्यन्ति क्षपणकाः संमोहक्षपणोद्यताः ॥ १३ ॥

इत्युक्ता सा तया तत्र बभूवारम्भतत्परा ।
ज्ञात्वा भिक्षुगणायेव तां पूजां परिकल्पिताम् ॥ १४ ॥

དེ་ནས་ཉིད་གཞན་ཕྱིན་དུ་ནི། སྣ་དང་སྣ་ར་རབ་འབལ་ཞིང་།
དཀའ་ཐུབ་དྲག་པོས་ཀུན་ཉིན་མོངས། གཅེར་བུ་ཟད་བྱེད་པ་རྣམས་ཞུགས།། 15

མ་ཏེ་སྲན་ན་ཙྭ་ཡི་ཟས། གོམས་པས་རགས་པར་གྱུར་པ་བཞིན།
གོས་མེད་ངོ་ཚ་མེད་དེ་དག། མ་ག་དྷ་བཟང་གྱིས་མཐོང་ནས།། 16

བླ་མའི་དྲུང་དུ་ངོ་ཚ་སྟེ། བཞིན་ནི་གོས་ཀྱིས་རབ་བསྒྲིབས་ནས།
སྒྲོ་དང་ཆགས་བྲལ་གྱིས་དུད་པས། སྐྱུག་མོ་འི་སྐྱེ་བོ་ལ་སྨྲས་པ།། 17

གང་འདིར་ཕྱོགས་གོས་རྣམས་ཀྱི་ཡང་། མདུན་དུ་བུད་མེད་སྐྱེ་བོ་འཁོད།
ཀྱེ་མ་ཀུན་དུ་སྤྱོད་པ་འདི། ཤིན་དུ་ཡུར་རིང་ལོན་ནས་མཐོང་།། 18

མི་མིན་རྭ་དང་བྲམ་གྱུར་པ། དུལ་བ་འདི་དག་ཁྱོད་ཀྱི་ནི།
ཁྱིམ་ན་གསོལ་བྱེད་འདི་དག་ལ། བུད་མེད་ངོ་ཚ་མེད་དམ་ཅི།། 19

གང་གིས་ཁ་ཟས་མ་བཏང་བ། དེ་ཡིས་གོས་ནི་ཇི་ལྟར་བཏང་།
མ་བསླབས་རིམ་བ་འདི་ནི་ཅི། ཁྱོད་ནི་གནས་མིན་དག་ལ་གུས།། 20

སྣ་ནི་རབ་ཏུ་འབལ་བའི་ལས་དག་ཉིད་ཀྱིས་བརྩེ་བ་མེད་པ་དྲག་པོ་བསྟན།
སྐྲ་བོར་བཅས་ལ་འདོམས་དཀྲིས་གོས་དག་སྤངས་པས་ཚུལ་ཁྲིམས་
ཀྱིས་ནི་གནས་ཉིད་ཅི།
ཚུལ་འཆོས་རྩོམ་པ་དང་ལྷན་འཛིགས་བྱེད་བཞིན་ལ་ཁྲོ་བ་རང་ཉིད་
ཉམས་པར་བསྟེན།
དུལ་བ་དང་ལྡན་གཅེར་བུ་འདི་དག་ཕྱུགས་རྣམས་བཞིན་དུ་ཟས་
དགའ་ཚོལ་བར་བྱེད།། 21

अथापरेऽह्नि विविशु र्नग्नाः क्षपणका गृहम् ।
उल्लुञ्चितकचश्मश्रुसंक्लेशनिशितव्रताः ॥ १५ ॥

तानलज्जानवसनानवलोक्य सुमागधा ।
मायशय्याशनाभ्यासपीवरान् महिषानिव ॥ १६ ॥

लज्जिता वाससाच्छाद्य वदनं गुरुसन्निधौ ।
खेदनिर्व्वेदविनता श्वश्रूजन मभाषत ॥ १७ ॥

अहो वताय माचारः सुचिरादवलोकितः ।
दिगम्बराणामप्यग्रे यदिहास्ते वधूजनः ॥ १८ ॥

एते भवद्गृहेऽदान्ता भुञ्जन्ते शृङ्गवर्जिताः ।
अमानुषत्वान्नैतेषां लज्जन्ते नून मङ्गनाः ॥ १९ ॥

अस्थाने भवतां भक्तिः कोऽय मुच्छृङ्खलः क्रमः ।
न त्यक्त मशनं येन स कथं वस्त्र मुज्झति ॥ २० ॥

केशोन्मूलनकर्म्मणैव निशितं नैर्घृण्य मावेदितम्
कौपीनांशुकवर्ज्जनेन सुजने शीलस्य वार्त्तैव का ।
दम्भारम्भभयङ्करे च वदने क्रोधः स्वयं लक्ष्यते
नग्नाना मशनैषिणां नियमिना मेषां पशूनामिव ॥ २१ ॥

གང་ན་ཕྱུགས་འདི་མཆོད་བྱེད་པ། དེ་ན་སྤྲང་པར་བྱ་བ་སྲུ།
ཡང་ན་འདི་ནི་ཡུལ་གྱི་སྐྱོན། སོང་བའི་རྗེས་སུ་འགྲོ་བའི་ལུགས།། 22

ཞེས་སྨྲ་ཚགས་ཐལ་དང་ལྡན་མ། དེ་ལ་ཕྲུག་མོས་ལན་སྨྲས་པ།
བཟང་མོ་ཁྱོད་ཀྱི་ཡབ་ཀྱི་ནི། ཁང་པར་ཅི་འདྲ་མཆོད་པ་སྨྲོས།། 23

དེས་སྨྲས་བདག་གི་པ་ཁྱིམ་དུ། སྙིང་རྗེས་འགྲོ་བ་ཐམས་ཅད་ནི།
ཁྲིད་འཕགས་པ་དགེ་བ་ལ་སྦྱོར་བའི། བཅོམ་ལྡན་རྒྱལ་བ་མཆོད་པར་བྱེད།། 24

བསམ་གཏན་ལ་ཆགས་གསོ་ཆེད་སྨྲུན་ལྡན་རྣོམས་སྨུག་ཟློགས་པའི་རྒྱ་མཚོ་སྟེ།
ཤངས་ཀྱི་རྒྱུད་ནི་སངས་ཤིང་དྲང་པོ་ཟམ་ཕྱེགས་དགའ་རུ་གྱུར་པ་ཡིན།
རབ་བརྒྱང་བརྗོམས་ལྡན་རྒྱན་གྱིས་སྤྲོང་པའི་སྐྱོན་གྱི་ཞགས་པ་བཅོད་དཀའ་སྟེ།
བརྗོམས་པ་ཉིད་ཀྱིས་མཁས་རྣམས་ནང་དུ་ཞི་བ་ཅི་ཡང་རྒྱས་པར་བྱེད།། 25

བློ་ཟེར་ལྡར་བརྗོམས་དེ་ནི་ལག་གཉིས་གླང་ཆེན་ལག་པའི་རྣམ་པ་དང་།
སྣང་བ་རབ་རྒྱས་དབུ་ལ་ལྷན་སྐྱེས་རབ་བཀྲུལ་རང་བཞིན་ནོར་བུ་དང་།
ལག་མཐིལ་དུ་སོར་ནི་པོ་དུང་དང་རྒྱལ་མཚན་ཆུ་སྐྱེས་འཁྱིལ་བ་དང་།
ཞི་བའི་རང་བཞིན་རྒྱལ་སྲིད་ཆེན་པོ་ལ་འོས་མཚན་ཉིད་རྣམ་པར་འཛིན།། 26

ཐུབ་ཆེན་རྣམས་ཀྱིས་མངོན་པར་འདོད་པ་སྐྱེད་བྱེད་དེ་ཡི་ནི།
རང་བཞིན་མངོན་པར་འདོད་པའི་དགའ་བ་ཀུན་དང་ལྡན་པ་ཉིད།

यच्चैते पशवः पूज्या स्तन्नोत्सार्य्या भवन्ति के ।
अथवा देशदोषोऽयं गतानुगतिका स्थितिः ॥ २२ ॥

इति ब्रुवाणां तां श्वश्रू विपणा प्रत्यभाषत ।
पितु स्ते भवने भद्रे पूज्यते वद कीदृशः ॥ २३ ॥

सावदन्मत्पितु र्गेहे पूज्यते भगवान् जिनः ।
कारुण्यात् सर्व्वजगतां कुशलातिशयोद्यतः ॥ २४ ॥

ध्यानाधीनः स्तिमितनयनः पूर्णलावण्यसिन्धुः
नासावंशं विपुलसरलं सेतुभूतं दधानः ।
भूषाशून्यप्रसृतरुचिमत्कर्णपाशाभिरामः
कान्त्यैवासौ किमपि विदुषां शान्ति मन्त स्तनोति ॥ २५ ॥

शिरसि सहजप्राज्याखोकप्रसेकमयं मणिं
करिपतिकराकारौ बाहू कवत्कनकद्युतिः ।
करतलगतां लेखां शङ्खध्वजाम्बुजमालिकां
शमयममहासाम्राज्याहँ बिभर्त्ति स लक्षणम् ॥ २६ ॥

तस्याभिलापजनकस्य महामुनीनां
सर्व्वाभिलापकलनारहितः स्वभावः ।

ལྡན་པའི་ས་གཞི་བག་མེད་གནས་ནི་ལྷག་མ་མེད་པར་བྱས།
ཆགས་པ་རབ་ཏུ་བཏང་བའི་མཚུ་ནི་ཤིན་ཏུ་དཔར་དང་བཅས།། 27

གྲོལ་བ་ལྷག་པར་འགྲོགས་པའི་མཛད་གཙུགས་དང་ལྡན་བྱམས་པ་དག་ནི་ཡོད་ལ་ཉལ།
བཟོད་པ་དེ་ཡི་རང་བཞིན་བྱེད་ཅིང་བཙེ་བ་སྙིང་ལ་དཔ་ཏུ་མཉམ་པར་སྦྱོར།
ཡིད་འོང་མང་པོ་ལ་ཆགས་ཀུན་གྱི་བསམ་པ་རྒྱལ་བྱེད་སྤྲོད་མེད་ཐུབ་པ་ནི།
དེ་ཡི་ཞི་བ་སྤྲིན་མེད་བདག་ཉིད་ཆགས་བྲལ་སྙིང་པོ་ཅན་ནི་ལེགས་པར་མཚོན།། 28

ཚུལ་ཁྲིམས་ཏུ་ཀུ་ལ་དང་ལྡན། དམ་པ་རྣམས་ཡིད་སྦྲིན་བྲལ་ཉིད།
གང་གི་རབ་ཏུ་བྱུང་བར་འཛིན། དེ་དག་བདག་ཅག་ཁྲིམ་ཏུ་མཆོད།། 29

ཐབས་ཅན་བསྲུངས་པའི་ནོར་བུ་གང་། ལྡན་པ་ཡིས་ཀུང་སྲིད་པའི་སྤྲུལ།
ཆགས་སྡང་དྲག་པོའི་མཆེ་ལྡན་པས། སྣར་ཡང་སྐྱེ་བོ་ལ་གནོད་མེད།། 30

ཅེས་པ་དེ་ཚིག་རྣབ་ཡི། བཙུན་མིན་གྲོལ་ནས་རྒྱུག་མོ་ནི།
འཕྲུལ་ལ་རབ་དང་དྲི་མ་མེད། དགའ་མཀུ་ལྡན་པས་དེ་ལ་སྨྲས།། 31

དེ་ཡི་བཟླ་བའི་ཐབས་འགའ་ཞིག། མཆོག་གི་བཞིན་ལྡན་སོད་དམ་ཅི།
ཁྱོད་ཀྱི་བསོད་ནམས་འཕྲིན་བ་ལས། ངེད་ཀུང་བཏུད་ཅིའི་གནས་གྲོབ་ལམ།། 32

ཞེས་པ་རྒྱུག་མོས་ཀུས་ལྡན་བློ། ཚུལ་དང་མཐུན་པར་དེ་ལ་ཤུས།
བདག་གིས་ཁྱོད་ལ་དེ་བསྟན་ཞིས། ཀུས་དང་བཀུར་བ་ལྡན་པས་སྨྲས།། 33

निःशेषितस्मृतिभुवः प्रमदाश्रयस्य
रागोज्झितस्य सुतरा मधरः सरागः ॥ २७ ॥

मूर्त्तिं निर्भरसङ्गमप्रणयिनी मैत्री मनःशायिनी
क्षान्तिस्तन्मयकारिणी हृदि दया गाढं समाश्लेषिणी।
सर्व्वाशाभरणस्य भूरिदयितासक्तस्य संलक्ष्यते
तस्यापूर्व्वमणे रनन्यमहिमा वैराग्यगर्भः शमः ॥ २८ ॥

पूज्यः स भवनेऽस्माकं यस्य प्रव्रज्यया सताम् ।
धत्ते शीलदुकूलानां निरावरणतां मनः ॥ २९ ॥

विश्वरक्षामणे र्यस्य स्मृत्यापि भवभोगिना ।
रागद्वेषोग्रदंष्ट्रेण बाध्यते न पुनर्जनः ॥ ३० ॥

इति तस्या वचः श्वश्रूः श्रुत्वा श्रोत्ररसायनम् ।
सद्यः प्रसादविशदा तां जगाद प्रमोदिनी ॥ ३१ ॥

अपि तद्दर्शनोपायः कश्चिदस्ति वरानने ।
अपि त्वत्पुण्यसम्बन्धाद्वयमप्यमृतास्पदम् ॥ ३२ ॥

इति सानुनयं श्वश्र्वा सा सादरधियार्थिता ।
तं वः सन्दर्शयामीति बभाषे भक्तिमानिनी ॥ ३३ ॥

ཉན་པའི་ས་གཞི་བག་མེད་གནས་ནི་ལྷག་མ་མེད་པར་བྱས།
ཆགས་པ་རབ་ཏུ་བཏང་བའི་མཚུ་ནི་ཤིན་ཏུ་དབར་དང་བཅས།། 27

གྲོལ་བ་ལྷག་པར་འགྲོགས་པའི་མཛོད་གཙུགས་དང་ལྡན་བྱམས་པ་དག་ནི་ཡིད་ལ་ཉལ།
བཟོད་པ་རི་ཡི་རང་བཞིན་བྱེད་ཅིང་བཙེ་བ་སྙིང་ལ་དམ་དུ་མཉམ་པར་སྦྱོར།
ཡིད་འོང་མང་པོ་ལ་ཆགས་ཀུན་གྱི་བསམ་པ་རྒྱས་བྱེད་སྤྲོད་མེད་ཐུབ་པ་ནི།
དེ་ཡི་ཞི་བ་སྟོན་མེད་བདག་ཉིད་ཆགས་བྲལ་སྙིང་པོ་ཅན་ནི་ལེགས་པར་མཚོན།། 28

ཚུལ་ཁྲིམས་དུ་ཀུ་ལ་དང་ལྡན། དམ་པ་རྣམས་ཡིད་སྨིན་བྲལ་ཉིད།
གང་གི་རབ་ཏུ་བྱུང་བར་འཛིན། དེ་དག་བདག་ཅག་ཁྲིམ་དུ་མཆོད།། 29

ཐམས་ཅད་བསྡུངས་པའི་ནོར་བུ་གང་། ཉན་པ་ཡིས་ཀྱང་སྲིད་པའི་སྤྲུལ།
ཆགས་སྡང་དྲག་པོའི་མཆེ་ལྡན་པས། སྐྲར་ཡང་སྐྱེ་བོ་ལ་གནོད་མེད།། 30

ཅེས་པ་དེ་ཚིག་རྣ་བ་ཡི། བཅུད་ལེན་ཁྲིས་ནས་རྒྱུག་མོ་ནི།
འཕྲལ་ལ་རབ་དང་དྲི་མ་མེད། དགའ་མགུ་ལྡན་པས་དེ་ལ་སྨྲས།།

དེ་ནི་བསྔ་བའི་ཐབས་འགའ་ཞིག། མཆོག་གི་བཞིན་ལྡན་
ཁྲོད་ཀྱི་བསོད་ནམས་འབྲིམ་བ་ལས། ངེད་ཀྱང་བརྟུད་ཅི

ཞེས་པ་རྒྱུག་མོས་གུས་ལྡན་བློ། ཅུལ་དང་མཐུར
རདག་གིས་ཁྲིད་ལ་དེ་བསྟན་ཞིས། གུས་ར-

निःशेषितस्मृतिभुवः प्रमदाश्रयस्य
रागोज्झितस्य सुतरामधरः सरागः ॥ २७ ॥

मूर्त्तिर्निर्भरसङ्गमप्रणयिनी मैत्री मनःशायिनी
क्षान्तिस्तन्मयकारिणी हृदि दया गाढं समाश्लेषिणी ।
सर्व्वाशाभरणस्य भूरिदयितासक्तस्य संलक्ष्यते
तस्यापूर्व्वमणे रनन्यमहिमा वैराग्यगर्भः शमः ॥ २८ ॥

पूज्यः स भवनेऽस्माकं यस्य प्रव्रज्यया सताम् ।
धत्ते शीलदुकूलानां निरावरणतां मनः ॥ २९ ॥

विश्वरक्षामणे र्यस्य स्मृत्यापि भवभोगिना ।
रागद्वेषोग्रदंष्ट्रेण बाध्यते न पुनर्जनः ॥ ३० ॥

इति तस्या वचः श्वश्रूः श्रुत्वा श्रोत्ररसायनम् ।
सद्यः प्रसादविशदा तां जगाद प्रमोदिनी ॥ ३१ ॥

अपि तद्दर्शनोपायः कश्चिदस्ति वरानने ।
अपि त्वत्पुण्यसम्बन्धाद्वयमप्यमृतास्पदम् ॥ ३२ ॥

इति सानुनयं श्वश्रा सा सादरधियार्थिता ।
तं वः सन्दर्शयामीति बभाषे भक्तिमानिनी ॥ ३३ ॥

དམ་བཅའ་ཆེན་པོ་འདི་ཚོགས་ཀྱིས་ནི། ཁྱེད་དག་ཁྱེར་བ་འདོད་པ་ཡི།
སྒྲོད་ལ་ནམ་སྟན་སྤྲང་ལ་འཛོམས། སྐད་ཅིག་བསམ་གཏན་བསྐྱངས་པར་གྱུར། 34

དེ་ནས་ཁང་བཟང་ལ་འཛེགས་ཏེ། བཅོམ་ལྡན་བསྟན་པའི་ཕྱོགས་སུ་ནི།
ཕྱག་འཚལ་མཆོད་བྱ་མཆོད་འོས་པའི། མེ་ཏོག་སྙིམ་པ་རབ་ཏུ་གཏོར། 35

དེ་ཡི་གནས་སུ་མངོན་ཕྱོགས་རེས། མེ་ཏོག་གདུག་པ་ཆུས་མཆོད་ནས།
ཡངས་པའི་མིག་ཅན་ཀུན་དགའ་ཡི། མཆི་མས་འགགས་པས་རབ་སྒྲས་པ། 36

བཅོམ་ལྡན་ཐུགས་རྗེ་འོས་པ་བདག། དཀོན་ཅིག་བསྡུམ་པོ་རྣམ་སྤངས་ཏེ།
ཁྱོད་ཀྱི་གནས་ཀྱི་རི་དགས་བཞིན། ཤིན་ཏུ་ཐག་རིང་ཡུལ་འདིར་ཕྱིན། 37

ཁྱོད་ཀྱི་ཞབས་ཀྱི་པདྨ་རྫང་གི་སྐྱབས་ནི་ཐོབ་པ་བདག།
རིང་དུ་གནས་པར་གྱུར་ཀྱང་སྤྲིན་གྱི་རིག་མཛོད་མཚེ་བ་ཅན།
མཉེས་གཉེན་མཆེས་པའི་བློ་ལྡན་ཆེན་པོ་རྣམས་ཀྱི་ཐུགས་རྗེ་ནི།
ཡུལ་གཞན་རིང་པོར་ཕྱིན་པ་རྣམས་ལ་ཆུང་བ་ཉིད་མི་འགྱུར། 38

འབངས་ཀྱི་བུ་མོ་དག་གིས་རིང་། བཅོམ་ལྡན་ཁྱོད་ནི་མགྲོན་དུ་གཉེར།
ནང་པར་ཕྱིན་པས་བདག་ལ་ནི། ཁྱབ་བདག་ཁེངས་པ་གནང་བར་མཛོད། 39

ཅེས་པ་བརྗོད་ནས་རེས་འཕངས་པ། རྣམ་པར་བཀྲ་བའི་མེ་ཏོག་འཕྲེང་།
གྲུས་པའི་པོ་ཉ་ཕྲོག་བཅས་བཞིན། ནམ་མཁའ་ལམ་ནི་རབ་ཏུ་སོང་། 40

महाप्रतिज्ञासंभारभरनिर्वहणैषिणी ।
सा संशयतुलारूढ़ा क्षणं ध्यानपराभवत् ॥ ३४ ॥

ततः प्रासाद मारुह्य भगवत्सेवितां दिशम् ।
प्रणिपत्यासृजत् पूज्यपूजार्हकुसुमाञ्जलिम् ॥ ३५ ॥

पुष्पधूपोदकैरर्चां सा कृत्वा तत्पदोन्मुखी ।
आनन्दबाष्पसंरुद्धविस्तीर्णनयनावदत् ॥ ३६ ॥

अनुकम्प्यैव भगवन् रत्नचयविवर्जिता ।
तवाश्रमस्थगीवाहं दूरं देश मिनं गता ॥ ३७ ॥

त्वत्पादपद्मयुगलं शरणं प्रपन्नां
दूरस्थितामपि दृशा स्पृश मां दयालो ।
वात्सल्यपेशलधियां महतां प्रवास-
दूरीकृतेषु करुणा न तनुत्व मेति ॥ ३८ ॥

भगवन् दाससुतया त्वं मयाद्य निमन्त्रितः ।
प्रातरागमनेनैव मानं वितर मे विभो ॥ ३९ ॥

इत्युदीर्य तयोत्सृष्टा विचित्रकुसुमावली ।
सजीवितेव प्रययौ नभसा भक्तिदूतिका ॥ ४० ॥

དཀར་དང་དམར་དང་སེར་དང་སྔོན་པོ་དག་གི་མེ་ཏོག་འཕྲེང་།
གདུག་པའི་དུ་བས་བགྲ་བ་དཔལ་ཀྱིས་མཁའ་ལ་འགྲོ་བ་དེ།
བདེ་སོགས་བདག་པོའི་གཞུ་ཡི་ཁྲི་ཤིང་ཡང་དག་རྒྱུ་བ་ཉི།
ཆུ་འཛིན་གཞོན་ནུ་དག་ལ་རབ་ཏུ་ཆགས་ཤིང་ཡུན་རིང་མཛེས༎ 41

དེ་ནས་རྒྱལ་བྱེད་ཚལ་སོང་ནས། སྐད་ཅིག་གིས་ནི་མེ་ཏོག་འཕྲེང་།
གུས་པ་དག་དང་ལྡན་པ་དེ། སྟོན་པའི་ཞབས་པད་དག་ལ་ལྷུང་༎ 42

བཅོམ་ལྡན་ཐམས་ཅད་མཁྱེན་པས་ཀྱང་། མ་ག་དྷ་ནི་བཟང་མོ་ཡིས།
འདོད་པ་ཀུན་མཁྱེན་ཐུགས་རྗེ་ཡིས། ཀུན་དགའ་བོ་ལ་སྔོན་དུ་གསུངས༎ 43

གྲོང་ཁྱེར་བྲུ་རམ་ཤིང་འཕེལ་དུ། ནང་པར་བདག་ཅག་འགྲོ་བར་བྱ།
མ་ག་དྷ་བཟང་དགེ་འདུན་དང་། བཅས་པའི་བདག་མཆོད་དོན་དུ་གཉེར༎ 44

འདི་ནས་གྲོང་དེ་དཔག་ཚད་ནི། དྲུག་ཅུ་ལྷག་པའི་བརྒྱ་ཕྲག་དེ།
ཉི་མ་གཅིག་གིས་འགྲོ་བར་བྱ། འདི་ལ་ཐོགས་འཁོར་རིགས་པ་མིན༎ 45

གང་གང་རྫུ་འཕྲུལ་ཆེན་པོ་ཡིས། མཁའ་ལ་འགྲོ་ནུས་མཐུ་ལྡན་པ།
དེ་དང་དེ་ལ་ཁྱོད་ཀྱིས་ནི། མགྲོན་དུ་གཉེར་བའི་ཚུལ་ཤིང་བྱིན༎ 46

ཞེས་པ་བདེ་གཤེགས་པ་ཀྱི་བསྐུལ་ཏེ། ཉིན་གཅིག་བགྲོད་པས་ཕྱིན་པ་དང་།
ཚུལ་ཤིང་གིས་ནི་མགྲོན་གཉེར་བ། དགེ་སློང་ཉམས་ལ་རབ་ཏུ་བཀོད༎ 47

सा श्वेतरक्तहरितासितपुष्पपाली
खे धूपधूमशबला शनकैः प्रयान्ती ।
बालाम्बुदप्रणयिनी सुचिरं चकाशे
सञ्चारिचापलतिकेव शचीधवस्य ॥ ४१ ॥

अथ जेतवनं प्राप्य क्षणेन कुसुमावली ।
सा भक्तिशालिनी शास्तुः पपात चरणाब्जयोः ॥ ४२ ॥

भगवानपि सर्व्वज्ञः सर्व्वं ज्ञात्वा समीहितम् ।
सुमागधायाः कारुण्यादानन्द मवदत् पुरः ॥ ४३ ॥

प्रात र्गन्तव्य मस्माभि र्नगरं पुण्ड्रवर्द्धनम् ।
सुमागधा प्रार्थयते ससङ्घस्य ममार्चनम् ॥ ४४ ॥

शतषष्ट्यधिकं तच्च योजनानामितः परम् ।
एकेनाह्ना च गन्तव्यं न विलम्बोऽत्र युज्यते ॥ ४५ ॥

व्योम्ना महर्द्ध्या शक्नोति गन्तुं यो यः प्रभाववान् ।
निमन्त्रणशलाकां त्वं तस्मै तस्मै समर्पय ॥ ४६ ॥

प्रेरितः सुगतेनेति स भिक्षुभ्यो न्यवेदयत् ।
एकाह्नगमनप्राप्यं शलाकाभि र्निमन्त्रणम् ॥ ४७ ॥

རྫུ་འཕྲུལ་ཆེ་ལྡན་ཐམས་ཅད་ཀྱིས། དེར་ནི་ཚུལ་ཞིང་བླངས་པའི་ཚེ།
གང་པོ་བྲམ་པར་སྨྲས་བྱས་པ། རྒན་པོ་ཡིས་ཀྱང་རིམ་པས་བླངས།། 48

མཐུ་ནི་ཐོབ་པ་མིན་པ་དེས། ཚུལ་ཞིང་དགའ་ལ་ལག་བརྐྱངས་ཚེ།
རྒྱང་ཟད་འཛུམ་དཀར་བཞིན་རས་ཅན། ཀུན་དགའ་བོ་ཡིས་དེ་ལ་སྨྲས།། 49

མགོན་མེད་ཟས་སྦྱིན་ཁྱིམ་དུ་ནི་ཀྱང་པ་གཉིས་ཀྱི་འགྲོ་བྱ་མིན།
དཔག་ཚད་དྲུག་ཅུ་དང་བཅས་བརྒྱ། ཉིན་ཕྱེད་ཀྱིས་ནི་འདའ་བར་བྱ།། 50

ཞེས་པ་དེ་བརྗོད་རྒན་པོ་ནི། སྒྲིངས་པས་བཞིན་རས་རྣམ་པར་དུད།
བསམས་ཏེ་རང་གི་སྟེ་མདུན་དུ། དམན་པའི་དགོས་མོ་བཟོད་པར་དཀའ།། 51

ཐོག་མེད་དུས་སུ་བསགས་པ་ཡི། ཉོན་མོངས་སྐྱིས་དང་རྒ་བ་སོགས།
འབད་པ་ཅན་གྱི་གཉོམ་ནུས་ན། རྫུ་འཕྲུལ་གནས་ནི་ཐོབ་ལ་ཅི།། 52

ཆགས་བྲལ་དྲག་པོའི་བློ་གྲོས་ཀྱིས། དེ་ལྟར་སེམས་ཤིང་དགའ་པ་ཡིས།
སེམས་ལྡན་དེ་ལ་སྐད་ཅིག་གིས། རྫུ་འཕྲུལ་ཆེན་པོ་རབ་ཏུ་སྐྱེས།། 53

དེ་ནས་མཚན་མོ་འདས་གྱུར་ཏེ། སྔ་དྲོ་དགེ་སློང་ཐམས་ཅད་ནི།
སྣ་ཚོགས་ལྷ་ཡི་ཆས་ལྡན་པའི། གཞལ་ཡས་ཁང་ནས་མཁའ་ལ་གཤེགས།།54

སྐབས་དེར་ཐོས་པ་ཆེན་པོ་ལ། ཚོགས་ཀྱིས་ཡོངས་སུ་གང་གྱུར་པ།
བདག་པོའི་ཁྱིམ་དུ་བཅོམ་ལྡན་འདས། ལྷ་འདོད་མ་གཱ་དྷ་བཟང་མོ།། 55

शलाकासु गृहीतासु तत्र सर्व्वैं मंहर्द्धिभिः ।
पूर्णः कुम्भोपधानो यः स्थविरोऽप्यग्रहीत् क्रमात् ॥ ४८ ॥

तेन प्राप्तप्रभावेन शलाकायां प्रसारिते ।
पाणौ प्राह त मानन्दः किञ्चित् स्मितसिताननः ॥ ४९ ॥

अनाथपिण्डदगृहं न गन्तव्यं पदद्वयम् ।
सषष्टियोजनशतं दिनार्द्धेनैव लङ्घ्यते ॥ ५० ॥

इत्युक्तः स्थविर स्तेन वैलक्ष्यविनताननः ।
अचिन्तयत् स्ववर्गेऽपि न्यूनभावो हि दुःसहः ॥ ५१ ॥

अनादिकालोपचिताः क्लेशजन्मजरादयः ।
हन्तुं सयत्नैः शक्यन्ते प्राप्तु मृद्धिपदं कियत् ॥ ५२ ॥

इति चिन्तयत स्तस्य तीव्रसंवेगया धिया ।
प्रादुरासीत् क्षणेनैव महर्द्धिः शुद्धचेतसः ॥ ५३ ॥

अथ रात्र्यां व्यतीतायां प्रभाते सर्व्वभिक्षवः ।
नानाचिह्नवेशेन विमानै र्नभसा ययुः ॥ ५४ ॥

अत्रान्तरे महारम्भसम्भारपरिपूरिते ।
सुमागधा भर्त्तृगृहे भगवद्दर्शनोत्सुका ॥ ५५ ॥

མི་རྟོག་གདུག་པའི་མཆོད་པ་ཡི། བཀོད་པ་འཛིན་ལ་མངོན་ཕྱོགས་ཤིང་།
སྨྲུག་མོ་གྲོས་པོ་ཁྲོ་རྣམས་དང་། ལྷན་ཅིག་ཁང་བཟང་ལ་འཛེག་འཁོད།། 56

དེ་ནས་ཧ་ཡི་ཤིང་རྟར་གནས། དགེ་སློང་ཀུན་ཤེས་ཀྱི་ཐྲི་ཏྲ།
རྣམ་མང་ངོ་མཚར་རྒྱུ་འཕྲུལ་ནི། མཆོག་ལྡན་དང་པོ་རབ་ཏུ་མཐོང་།། 57

ཉི་མ་དང་མཚུངས་དེ་མཐོང་ནས། ཡ་མཚན་གྲོས་སོགས་དགའ་བ་ཡིས།
མ་ག་དྷ་བཟང་ལ་སྨྲས་པ། བཅོམ་ལྡན་ཞེས་པ་འདི་འམ་ཅི།། 58

དེས་སྨྲས་འདི་ནི་བཅོམ་ལྡན་མིན། དགེ་སློང་ཀུན་ཤེས་ཀྱི་ཐྲི་ཏྲ།
འོད་ཟེར་དམན་པ་མིན་པ་འདི། ཉི་མ་དག་དང་མཚུངས་པར་མཐོང་།། 59

དེ་ནས་རིམ་གྲིས་ཤིང་རྟ་ཡིས། ཕྱིན་པའི་ཚེ་ན་གྲོས་སོགས་ཀྱིས།
བཟང་མ་བཅོམ་ལྡན་འདི་འམ་ཅི། འདི་འམ་ཅི་ཞེས་རབ་ཏུ་སྨྲས།། 60

དེས་སྨྲས་འདི་ནི་སྟོན་པ་མིན། འདི་དག་དེ་ཡི་བཀའ་ལ་འོངས།
དགེ་སློང་རབ་ཞི་བརྟུགས་པར་འོངས། དཀར་ཕྲུབ་རབ་འབར་འོད་ཟེར་ཅན།། 61

གསེར་སྔོན་མཛེས་པས་དགའ་བ་རི་ཡི་ནི།
ཟླ་མ་ལ་ཞེན་སྤྲིན་ལ་བྲིན་པ་གང་།
ངོ་མཚར་བྱེད་པ་མཐུ་ནི་གཟུགས་ཅན་བཞིན།
དཔལ་ལྡན་དགེ་སློང་འདི་ནི་འོད་སྤུངས་ཆེ།། 62

सह प्रासाद मारुह्य श्वश्रूश्वशुरभर्त्तृभिः ।
तस्थौ कुसुमधूपार्घ्यरचनासंग्रहोन्मुखी ॥ ५६ ॥

भिक्षुराज्ञातकौण्डिन्य स्ततोऽम्बरथ मास्थितः ।
दिव्यर्द्धिविविधाश्चर्य्यैः प्रथमं प्रत्यदृश्यत ॥ ५७ ॥

तं दृष्ट्वा सूर्य्यसङ्काशं विस्मिताः श्वशुरादयः ।
ऊचुः सुमागधां प्रीत्या किमेष भगवानिति ॥ ५८ ॥

सावदद्भगवान्नायं दृश्यते तरणिप्रभः ।
अथ माज्ञातकौण्डिन्यो भिक्षुरक्षुण्णदीधितिः ॥ ५९ ॥

आपतत्सु क्रमेणाथ रथेषु श्वशुरादयः ।
किमयं किमयं भद्रे भगवानिति तां जगुः ॥ ६० ॥

साब्रवीन्नैव शास्ताय मेते तच्छासनोचिताः ।
भिक्षवः प्रशमश्लाघ्या स्तपोदीप्ततरत्विषः ॥ ६१ ॥

यः कान्तहेमद्रुमरम्यशैल—
शृङ्गाधिरूढः परतोऽभ्युपैति ।
आश्चर्य्यजन्मूर्त्त इव प्रभावः
श्रीमान् महाकाश्यप एष भिक्षुः ॥ ६२ ॥

ཆུ་ལྡན་ཆར་སྤྲིན་ཟབ་མོའི་འབྲུག་སྒྲ་ལྡན།
གདོང་ལྔ་ཤིང་རྟ་དག་ལ་གནས་པ་གང་།
མཁའ་ལ་སྤྱོད་དུ་ཕྱིན་པའི་དགེ་སློང་འདི།
ས་ལ་ཡོན་ཏན་གྱིས་བསྒྲགས་ཤཱ་རི་བ་བུ།། 63

གཉིས་འཐུང་སོ་བཞི་ཀི་ལ་ཤ་བཞིན་དུ།
རབ་དཀར་ལ་ཞོན་མཐའ་ཡས་མཛེས་པ་གང་།
ཕྱིན་པའི་དགེ་སློང་དེ་ནི་འགྲོ་རྣམས་ན།
བསོད་ནམས་ལྷན་མཆོག་མོ་གལ་བྱ་ཞེས་བྱ།། 64

གསེར་པད་བྱི་དྲུ་རུ་ཤི་ཡུ་བ་ཅན།
རིན་ཆེན་སྤུ་གུ་གེ་སར་གྱིས་མཚན་ཞོན།
ཕྱོགས་ནི་དྲི་བཟང་གིས་འགེངས་ཕྱིན་པ་གང་།
དགེ་སློང་དེ་ཉིད་མ་འགགས་པ་ཞེས་གྲགས།། 65

གང་ཞིག་མཁའ་ལྡིང་ལ་ཞོན་གཤོག་རླུང་གིས།
ཆུ་འཛིན་རབ་དུ་གཏོར་བའི་འཆི་མེད་ལམ།
མགྱོགས་པ་རྒྱས་པ་རྣམ་པར་གཅོད་བྱེད་པ།
དགེ་སློང་འདི་སྟེ་བྱམས་མའི་བུ་གང་པོ།། 66

སྙིང་སྟོབས་ཆུ་གཏེར་ཆེ་གང་མཆོག་གྲི་ལམ།
ཤིན་ཏུ་ཞི་བ་མཐའ་ཆེད་དཀའ་གནས།

पञ्चाननस्यन्दन माश्रितो यः
सतोयजीमूतगभीरघोषम् ।
व्योम्ना समभ्येति गुणैः प्रगीतः
स एष भिक्षु र्भुवि शारिपुत्रः ॥ ६३ ॥

आरुह्य कैलास मिवातिशुभ्रं
द्विपं चतुर्दन्त मनन्तकान्तिः ।
आयाति यः पुण्यवतां जगत्सु
मौद्गल्यनामा च स एष भिक्षुः ॥ ६४ ॥

वैदूर्य्यनालं कनकारविन्द-
मारुह्य रत्नाङ्कुरकेशराढ्यम् ।
उपैति यः सौरभपूरिताशः
स एष भिक्षुः प्रथितोऽनिरुद्धः ॥ ६५ ॥

यश्चाम्बराग्रं गरुडाधिरूढः
पक्षानिलोत्सारितवारिवाहः ।
विगाहते स्फीतरवेन भिक्षु-
र्मैत्रायणीसूनुरयं सुपूर्णः ॥ ६६ ॥

अनन्त मास्थाय नितान्तशान्त-
मीर्य्यापथं सत्त्वमहोदधि र्यः ।

འོད་ཀྱི་བདུད་རྩིས་ཕྱོགས་ཆམ་རབ་དུ་སྒྲོ།
མཐུ་ལྡན་དགེ་སློང་འདི་ཊ་གྲུབ་ལོ།། 67

གསེར་གྱི་དྲྭ་ལ་ཡངས་པའི་འཁྲི་ཤིང་ནི།
རྣམ་པར་གཡོ་བས་དཀྲིགས་པ་མངོན་དགའ་ཞེན།
བསོད་ནམས་གསལ་རྫོགས་མངོན་པར་འོངས་པ་གང་།
དགེ་སློང་འདི་ནི་བློ་ལྡན་ཏེ་བར་འཁོར།། 68

གསེར་དང་རིན་ཆེན་རབ་འབར་པ་དྲི་རིས།
བཻ་ཌཱུ་རྱ་ཡི་གཞལ་ཡས་ཁང་ཅེར་ཞེན།
འོད་ཀྱི་ཕྱུགས་བཞིན་བྱོན་པ་གང་འདི་ནི།
དགེ་སློང་ཀུ་ཎྜ་ཡ་ན་ཞེས་པ་འོ།། 69

གང་ཞིག་གཙུགས་དང་ལྡན་པའི་ཆོས་ལ་བཞིན།
ཁྱུ་མཆོག་ལ་ཞོན་མཁའ་ལ་རྣམ་པར་ལྡིང་།
རབ་གནས་ལོངས་སུ་གནས་པ་རྣམས་ཀྱི་མཆོག།
ཐོ་བཙྲིང་དགེ་སློང་འདི་ནི་ཀོ་ཎྜི་ལ། 70

ཤང་ཤང་དང་བ་གཞལ་ཡས་ཁང་འོད་ཀྱིས།
ཕུན་ཚབ་རབ་རྣང་འཛུམ་ལྡན་རྒྱས་དགའ་ལྡན་དང་།
ཉིད་ཅིང་དཀར་སྨྲ་བ་ཀླེར་གང་བྱོན་འདི།
དགེ་སློང་ཐི་རི་ན་ཏ་སྨྲ་ཞེས་བརྗོད།། 71

प्रभाम्बुतैः सर्पति तर्पिताशः
प्रभावबानेष्यजिदेष भिक्षुः ॥ ६७ ॥

विलोलवल्लीवलयाभिरामं
विशाल मारुह्य सुवर्णतालम् ।
यः पुण्यपूर्णद्युति रभ्युपैति
स एष भिक्षु र्मतिमानुपाली ॥ ६८ ॥

आरुह्य वैदूर्य्यविमानशृङ्गं
सुवर्णरत्नोज्ज्वलपत्रलेखम् ।
लिम्पन्निवागच्छति यः प्रभाभिः
कात्यायनो नाम स एष भिक्षुः ॥ ६९ ॥

शरीरिणं धर्म्म मिवाधिरुह्य
विगाहते खं हयवाहनो यः ।
प्रेष्ठः प्रतिष्ठापरिनिष्ठितानां
गरिष्ठधीः कौष्ठिल एष भिक्षुः ॥ ७० ॥

विमानहंसद्युति भिर्मुहूर्त्तं
स्मितोर्म्मिरम्यं मुहु रन्तरीक्षम् ।
कुर्व्वन् समभ्येति तपोनिधि र्यः
पिलन्दवत्साह्वय एष भिक्षुः ॥ ७१ ॥

མི་དོག་རབ་རྒྱས་འཕྲི་ཤིང་རྒྱས་པ་ཡིས།
གསེར་ཚལ་ནང་ན་དཔྱུགས་ཤིང་བྱོན་པ་གང་།
མི་དམན་ཁྲིམ་གྱི་དཔལ་ལ་ལྟོས་མེད་པའི།
དགེ་སློང་འདི་ནི་ཛ་པ་བྱེ་བར་གྲགས།། 72

གསེར་གྱི་འོད་ཀྱིས་ཕྱོགས་ཆ་རྣམ་པར་བརྒྱན།
ལྷུན་པོའི་གཟུགས་གཞན་བཞིན་དུ་ལེགས་པར་མཚོན།
འཁོར་ལོ་སྒྱུར་གང་མཁའ་ལ་མཛེས་པ་འདི།
སྟོན་པའི་སྲས་པོ་སྒྲ་གཅན་འཛིན་ཞེས་བརྗོད།། 73

དེ་ནས་རི་དང་ཕྱོགས་མཚམས་རྣམས་དང་ནི།
ས་ཡི་དཀྱིལ་འཁོར་མཁའ་ངོས་ཁོང་ལས་ཀྱང་།
རྣམ་བཀྲ་རིན་ཆེན་ཁྲི་དང་བཞིན་པར་གནས།
གྲངས་མེད་རྨད་བྱུང་དགེ་སློང་ཚོགས་འདི་བྱོན།། 74

དེ་ལྟར་དེ་ཡིས་རིམ་པས་བཤད་གྱུར་པའི།
དགེ་སློང་དགེ་འདུན་ཚད་འཕགས་བཞིན་མཐོང་ནས།
གཞན་དག་མཚོན་མིན་དེ་དག་མཚུངས་པར་ནི།
དགའ་དང་རྨད་བྱུང་གུས་པའི་དབང་ཉིད་གྱུར།། 75

དེ་ནས་རང་འབར་གསེར་གྱི་ཕྱི་མའི་མགོས།
ཉི་བརྒྱ་གསལ་བ་འགྲོ་ལ་བྱུང་།

योऽयं समुत्फुल्ललतावितान-
वनान्तराले विहरन्नुपैति ।
स श्रोणकोटिः श्रुत एव भिक्षु-
रक्षुण्णलक्ष्मी र्गृहनिर्व्यपेक्षः ॥ ७२ ॥

य श्चक्रवर्त्ती दिवि भाति सोऽयं
शास्तुः सुतो राहुलकाभिधानः ।
हेमप्रभाभूषितदिग्विभागः
संलक्ष्यते मेरुरिवान्यरूपः ॥ ७३ ॥

एते गिरिभ्योऽथ दिगन्तरेभ्यः
क्ष्मामण्डलाद्व्योमतटान्तराच्च ।
आयान्त्यसंख्याद्भुतभिक्षुसङ्घा
विचित्ररत्नासनवाहनस्थाः ॥ ७४ ॥

तया क्रमेणेति निवेद्यमानं
ते भिक्षुसङ्घं विमुखं विलोक्य ।
ययुः प्रहर्षाद्भुतसम्भ्रमाणां
विधेयतां तुल्य मनन्यलभ्या ॥ ७५ ॥

अथ ज्वलत्काञ्चनचूर्णवर्णां
जगद्बभूवार्कशतप्रकाशम् ।

མ་ག་དྷ་བཟང་གྲོས་སོགས་སྡེ་དང་བཅས།
གྲོང་པའི་སྐྱེ་བོ་ཀུན་དང་བཅས་པ་ཡང་།
དེ་ཚེ་སྟོན་པའི་བསྟན་པ་དག་གིས་ནི།
དེ་དུས་བདེན་མཐོང་བསམ་པ་དག་པར་གྱུར། 81

དགེ་བ་རྗེས་འབྲེལ་མ་ག་དྷ་བཟང་གི།
བསོད་ནམས་མཐུ་ནི་ཡངས་པ་མཐོང་གྱུར་ནས།
དགེ་སློང་དེ་དག་གིས་དེར་དགེ་མཚན་ལས།
དེ་ཡི་སྔོན་བྱུང་རྒྱལ་བ་དག་ལ་དྲིས། 82

མ་ག་དྷ་བཟང་དགེ་བའི་རྒྱུ་དག་ནི།
ཚོགས་སུ་དེ་དག་གིས་དྲིས་བཅོམ་ལྡན་འདས།
ཀུན་གཟིགས་དེ་ཡི་ཚེམས་ཀྱི་འོད་རྣམས་ཀྱིས།
ཕྱོགས་སྐོར་སྣང་བ་བྱེད་ཅིང་རབ་གསུངས་པ། 83

བཱ་རཱ་ཎ་སི་དག་ཏུ་སྔོན། ས་བདག་མཛེས་པ་ཀྲི་ཀི་ཡིས།
བུ་མོ་གསེར་འཕྲེང་ཅན་ཞེས་པ། གསེར་འཕྲེང་སྐྲ་དང་ལྡན་པ་བྱུང་། 84

སྟོན་པ་འོད་སྲུངས་ཞེས་པ་ལ། དྲག་ཏུ་གུས་དང་ལྡན་པ་དེས།
གྲོགས་མོ་བརྒྱ་ཕྲག་ལྔ་དང་ནི། ལྷན་ཅིག་དྲག་ཏུ་རིམ་གྲོ་བསྒྲུབས། 85

सुमागधा सश्वशुरादिवर्गा
सहापरैः पौरजनैश्च सर्व्वाः ।
शास्तु स्तया देशनया बभूवुः
शुद्धाशया स्तत्क्षणदृष्टसत्याः ॥ ८१ ॥

सुमागधायाः कुशलानुबन्धं
पुण्यं प्रभावं विपुलं विलोक्य ।
ते भिक्षव स्तत्र कुतूहलेन
पप्रच्छू रम्यं जिन मादिदृत्तम् ॥ ८२ ॥

पृष्टः स तैः संसदि सर्व्वदर्शी
सुमागधायाः कुशलस्य हेतुम् ।
दन्तप्रभाभिः ककुभां मुखेषु
दिशन् प्रकाशं भगवान् बभाषे ॥ ८३ ॥

वाराणस्या मभूत् पूर्व्वं कृकेः कान्तस्य भूपतेः ।
सुता काञ्चनमालाख्या कुचकाञ्चनमालिका ॥ ८४ ॥

काश्यपाख्यस्य शास्तुः सा सततं भक्तिशालिनी ।
परिचर्य्यां व्यधात् सार्द्धं सखीनां पञ्चभिः शतैः ॥ ८५ ॥

ནམ་ཞིག་ས་ཡི་བདག་པོ་དེས། རྣམ་འགྱུར་རྨི་ལམ་མཐོང་བ་ལས།
འཇིགས་པའི་ཐེ་ཚོམ་ཀུན་འཁྲུལ་བས། འབྲས་བུ་མཁས་པ་དག་ལ་དྲིས།། 86

རྒྱལ་པོ་འི་བུ་མོ་ལ་སྡང་པས། མཚན་ཤེས་དེ་དག་གིས་དེར་སྨྲས།
ཤིན་ཏུ་མཛའ་བ་དག་གི་སྙིང་། མི་ལ་བསྲིགས་ནས་ཞི་བ་ཐོབ།། 87

ཅེས་པ་དེ་དག་རྣམས་ཀྱི་ཚིག། རབ་གདུག་མ་བཟུང་མི་བདག་ནི།
བུ་མོ་འི་ཚིག་གིས་བཅོམ་ལྡན་འདས། འོད་སྲུངས་དག་ལ་བལྟ་རུ་སོང་།། 88

དེ་ལ་ཕྱོགས་དེ་དེས་གསོལ་བ། རྨི་ལམ་མཆོག་ཏུ་རྣམ་འགྱུར་ཅན།
བདག་གིས་དེང་མཐོང་དེ་འབྲས་ཀུན། ཐམས་ཅད་མཁྱེན་པས་གསུང་བར་འོས།།
89

གླང་ཆེན་རྒྱ་སྐར་ནས་འཁྲིད་པ། ཇ་ས་དག་ལ་ཐོགས་པ་དང་།
དེ་བཞིན་སྨོས་པའི་ཕྱིར་རྗེས་ནས། ཁྲོན་པ་རྒྱུག་བ་བདག་གིས་མཐོང་།། 90

ཕྱེ་ནི་བྲེ་གང་དག་ལ་ཡང་། ཐུ་རིལ་བྲེ་གང་འཚོང་བ་མཐོང་།
ངན་པའི་ཤིང་དང་ཙན་དན་ནི། མཉམ་པ་དག་ཏུ་བྱེད་པ་མཐོང་།། 91

དེ་བཞིན་གཡུལ་དུ་གླང་ཕྲུག་གིས། གླང་པོ་ཆེན་པོ་ཡང་དག་འཐོད།
མི་གཙང་བ་ཡིས་ལུས་བྲུགས་པའི། སྤྲེའུ་དཔར་ཞིང་གཞན་ལ་འབྲུག།། 92

སྤྲེའུ་ངན་པ་གསོ་བའི་གཏེར། རྒྱལ་སྲིད་རྒྱལ་ལ་མངོན་དབང་བསྐུར།
རས་ཡུག་སྐྱེས་བུ་བཅོ་བརྒྱད་ཀྱིས། བྲངས་ཀྱང་ཀུན་ཏུ་ཉམས་པ་མེད།། 93

स कदाचिन्नरपति विकृतस्वप्नदर्शनात् ।
भयसंशयसंभ्रान्तः पप्रच्छ फलकोविदम् ॥ ८६ ॥

ते तं राजसुतादेपान्निमित्तज्ञा बभाषिरे ।
अतिप्रियस्य हृदयं हुत्वाग्नौ लभ्यते शिवम् ॥ ८७ ॥

इति तेषा मनादृत्य वचः क्रूरतरं नृपः ।
भगवन्तं ययौ द्रष्टुं काश्यपं दुहितु र्गिरा ॥ ८८ ॥

स त मेत्यावदत् स्वप्नः सविकारः परं मया ।
दृष्टोऽद्य सर्व्वं सर्व्वज्ञ तत्फलं वक्तुमर्हसि ॥ ८९ ॥

वातायनेन निर्गच्छन् रुद्धपुच्छो मया गजः ।
तृषितस्य तथा पश्चात् कूपो धावन् विलोकितः ॥ ९० ॥

तृप्तस्य शक्तुप्रस्थेन मौक्तिकप्रस्थविक्रयः ।
समीकृतानि दृष्टानि कुदारूणि च चन्दनैः ॥ ९१ ॥

कलभेन महाहस्ती समाहूत स्तथाहवे ।
परानशुचिलिप्ताङ्गः प्रलिम्पन् विश्रुतः कपिः ॥ ९२ ॥

स्फीतराज्याभिषिक्तश्च कुचापलनिधिः कपिः ।
पटोऽष्टादशभिः क्लृष्टः पुरुषैरप्यसंक्षयः ॥ ९३ ॥

མི་ཏོག་འབྲས་བུའི་དགའ་ཚལ་ནི། དགའ་བ་ཆོས་ཀུན་དག་གིས་དཀྲིགས།
ཞི་སྡང་བཞད་གད་རྩོད་པ་ལ། སྐྱེ་བོ་མང་པོ་ཚོགས་པ་སྟེ།། 94

སྨད་བྱུང་མི་ལམ་འདི་དག་གིས། འབྲས་བུ་ཤིན་ཏུ་འཇིགས་རུང་སྣམ།
ཞེས་པ་ས་བདག་གིས་དྲིས་ལ། བཅོམ་ལྡན་འོད་སྲུངས་ཀྱིས་གསུངས་པ།། 95

སྐྱེ་བོའི་ཚེ་ལོ་བརྒྱ་བའི་ཚེ། སྟོན་པ་ཞི་བ་ཤཱ་ཀྱ་ཐུབ།
རྒྱལ་བ་བདུད་རྩིའི་ཆུ་གཏེར་འབྱུང་། དེ་ནི་ཁྱོད་ཀྱིས་གླང་པོར་མཐོང་།། 96

དེ་ཡི་ཉན་ཐོས་ཐ་མ་ཡི། དུས་སུ་རྩོད་པ་ལ་བརྟེན་ནས།
ཚུལ་ཁྲིམས་ཡོན་ཏན་ཀུན་སྤྱོད་བཏང་། བསླད་པ་དང་བཅས་འབྱུང་བར་འགྱུར།། 97

དེ་དག་སྟོབས་ཀྱི་ཁྱིམ་ན་གནས། དབེན་པ་མ་སྨིན་ཆུང་རྣམས་ལ།
རང་གིས་བསྟེན་པ་ལ་བརྟེན་ཅིང་། བསྟན་པ་དག་ནི་ཉིད་པར་འགྱུར།། 98

གང་ཕྱིར་ཞུ་བ་ཞུ་བྱེད་ཀྱིས། དངོས་པོས་བསྟེན་པ་བདག་ལ་རྒྱུག།
དེ་སྐད་སྨྲས་པའི་ཕྱི་ནས་ནི། ཁྲོན་པ་འགྲོས་པ་རྣམ་པར་མཐོང་།། 99

ཆགས་པས་ལོང་ཞིང་ཀུན་སྨོངས་ཀྱིས། བཅོམ་པ་དེ་དག་བྱང་ཆུབ་ཀྱི།
ཡན་ལག་སྲུ་རིག་ཁྲི་གང་ནི། ཕྱི་ཁྲི་གང་ལ་འཚོང་པར་འགྱུར།། 100

མུ་སྟེགས་ཚིག་ནི་ཤིང་ངན་དང་། སངས་རྒྱས་ཀྱིས་གསུངས་ཙན་དན་དག།
སྨོངས་པ་ཁྱད་པར་མི་ཤེས་པ། དེ་དག་གིས་ནི་མཚུངས་ཉིད་འགྱུར།། 101

रम्यपुष्पफलाराम चौरैरपि विलुण्ठितः ।
देवोपहारसकलद्रव्यसक्तश्च विपुलो जनः ॥ ९४ ॥

स्वप्नाद्भुतानामेतेषां मन्ये घोरतरं फलम् ।
इति पृष्टः क्षितिभुजा भगवान् काश्यपोऽब्रवीत् ॥ ९५ ॥

शतायुषि जने शास्ता शान्तः शाक्यमुनि र्जिनः ।
भविष्यत्यमृताम्भोधिः स दृष्टः कुञ्जर त्वया ॥ ९६ ॥

तस्यापि पश्चिमे काले श्रावकाः कलिसंश्रयात् ।
त्यक्तशीलगुणाचारा भविष्यन्ति सविप्लवाः ॥ ९७ ॥

अपक्वाल्पविवेकानां बलात्ते गृहवासिनाम् ।
स्वयं सेवां समालम्ब्य करिष्यन्त्येव देशनाम् ॥ ९८ ॥

अर्थनीयोऽर्थिभावेन यस्मात् सेवासु धावति ।
तृषितस्य व्रजन् पश्चात् कूप स्तस्माद्विलोकितः ॥ ९९ ॥

ते करिष्यन्ति लोभान्धाः संमोहोपहताः परम् ।
बोध्यङ्गमुक्ताप्रस्थस्य शक्तुप्रस्थेन विक्रयम् ॥ १०० ॥

तीर्थवाक्यकुदारूणि बुद्धभाषितचन्दनैः ।
साम्यमापादयिष्यन्ति ते मौग्ध्यादविशेषिणः ॥ १०१ ॥

དུལ་བའི་དགེ་སློང་བླང་པོ་ཆེ། བཟང་པོ་ཐོབ་ནས་འགའ་ཞིག་ཏུ།
དགེ་སློང་ཁྲིམས་འཆལ་བླང་ཕྱུག་གིས། འཁྲར་ཞིང་སྐྱོད་པར་བྱེད་པར་འགྱུར།། 102

གསོ་བའི་མི་གཙང་གིས་བྲུགས་ཤུས། དགེ་སློང་སྤྲེའུས་ཁྲིམས་བཟང་རྣམས།
རང་གི་སྐྱོན་གྱིས་སྒོ་བྱེད་ཅིང་། བདག་ཉིད་མཚུངས་པ་བྱེད་པར་འགྱུར།། 103

སྤྲེའུ་བཞིན་དུ་རིགས་འཁྲུལ་བ། མངོན་པར་དབང་ནི་བསྐུར་བར་འགྱུར།
རྫོགས་སངས་རྒྱས་ཀྱི་བསྟན་པ་ཡི། རས་ཕྱུག་བྲངས་པས་ཉམས་མི་འགྱུར།། 104

དགེ་འདུན་ཛམ་དང་འབྲས་བུ་ཡི། དགའ་ཚལ་དག་ཀྱང་ཀུ་པོར་འགྱུར།
པན་ཚུན་སྐྱོར་ནས་རྫོད་བྱེད་ཅིང་། འཐབ་མོ་འི་ངང་རྩོལ་དག་ཏུ་འགྱུར།། 105

ཁྱོད་ཀྱི་རྨི་ལམ་རྣམ་སྨིན་མཐར། འབྲས་བུ་འདི་དགས་ལས་བྱུང་།
ཞེས་པ་སྨོན་པའི་ཚིག་ཐོས་ནས། ས་ཡི་བདག་པོ་ཡ་མཚན་གྱུར།། 106

དེ་ནས་སྟོན་དེས་མི་བདག་ནི། རྗེས་འབྲང་བཅས་ལ་ཆོས་བསྟན་པ།
མཛད་ནས་གསེར་འཕྲེང་ཅན་མ་ལ། དགེ་བ་འོས་པ་ཉིད་དག་བསྟན།། 107

སྐྱེ་བ་གཞན་དུ་མཆོད་རྟེན་ལ། ནུ་རང་གསི་འཕྲེང་བས་མཆོད།
ལེགས་བྱས་དེ་ཡིས་དེ་ཉིད་ནི། གསེར་འཕྲེང་དག་གིས་མཚན་པར་སྐྱེས།། 108

ན་གཏྣ་ནི་བཟང་མོ་འདི། དེ་ཉིད་བསོད་ནམས་མཐུ་ཚན་གྱིས།
ཡང་དག་དགེ་བའི་ཟས་སྟེགས་ཉིད། དེ་རིང་སྐྱེ་བོ་འི་ཚོགས་ཀྱིས་ཐོབ།། 109

कश्चिद् भद्रं समासाद्य विनीतं भिक्षुकुञ्जरम् ।
दुःशीलकलभो भिक्षुः स्पर्द्धया धिक्करिष्यति ॥ १०२ ॥

चापलाशुचिलिप्ताङ्गः सुशीलान् भिक्षुमर्कटः ।
अनुलिम्पन् स्वदोषेण करिष्यत्यात्मसन्निभान् ॥ १०३ ॥

पण्डकस्याभिषेकश्च भविष्यति कपेरिव ।
संबुद्धशासनपटं क्षप्यमाणं न नंक्ष्यति ॥ १०४ ॥

सङ्घद्रव्यफलारामेष्वपि यास्यन्ति चौरताम् ।
मिथः कलहशीलाश्च भविष्यन्त्यपवादिनः ॥ १०५ ॥

तव स्वप्नविपाकान्ते फलान्येतानि भूतले ।
इति शास्तु र्वचः श्रुत्वा विस्मितोऽभून्महीपतिः ॥ १०६ ॥

सानुगस्याथ नृपतेः स शास्ता धर्मदेशनाम् ।
कृत्वा काञ्चनमालाया दिदेश कुशलार्हताम् ॥ १०७ ॥

जन्मान्तरे चकारार्चां स्तूपे नारङ्गमालया ।
सा तेन सुकृतेनैव जाता हेमस्रजाङ्किता ॥ १०८ ॥

सेयं सुमागधा पुण्यप्रभावेण महीयसा ।
प्राप्ताद्य जनकायस्य सम्यक् कुशलसेतुताम् ॥ १०९ ॥

ཅེས་གསུངས་བཅོམ་ལྡན་རྒྱལ་བ་ནི། དགེ་སློང་རྣམས་དང་བཅས་པ་དག།
མཛེས་པས་ཕྱོགས་རྣམས་ཡོངས་འགེངས་ཤིང་། མཁའ་ལམ་རྒྱལ་བྱེད་ཚལ་དུ་གཤེགས།། 110

སྐྱེས་བུ་རྣམས་ཀྱི་རིགས་མཆོག་འཕེལ་སྣང་སྟོབས་ལྡན་བུ་ལ་ཆགས་པས་བརྟན་པ་ཉིད།
གལ་ཏེ་བུ་ལ་ཡོན་ཏན་མེད་ན་དེ་ཚེ་རིགས་ཀུན་ཉམས་པ་མིན་ནམ་ཅི།
གང་གི་བསོད་ནམས་མཐུ་ཡིས་འཁོར་བའི་ཆུ་ཀླུང་བདག་པོ་ཆེ་ལ་གྲུ་བཞིན་དུ།
རིགས་ཛུང་ཡང་དག་སྒྲོལ་བྱེད་ཡོན་ཏན་ལྡན་པའི་བུ་མོ་དེ་དག་ངེས་པར་འབྱུང་།། 111

ཞེས་པ་དགེ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པ་དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་མག་དྷ་བཟང་མོའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པའི་ཡལ་འདབ་སྟེ་དགུ་བཅུ་ཙ་གསུམ་པའོ།།

अभिधायेति भगवान्नभसा भिक्षुभिः सह ।
रुचा संपूरयन्नाशां ययौ जेतवनं जिनः ॥ ११० ॥

पुंसां सत्कुलभूतये बलवती मिथ्यैव पुत्रस्पृहा
स्तनु श्चेद्गुण स्तदेव विकलं तत् किं न सर्व्वं कुलम् ।
सा कन्या किल जायते गुणवती पुण्यप्रभावाद् यया
संसारोरुसरित्पतौ कुलयुगं नावेव सन्तार्य्यते ॥ १११ ॥

इति क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
सुमागधावदानं चिनवतितमः पल्लवः ॥

ཡལ་འདབ་དགུ་བཅུ་རྩ་བཞི་པ།

སྐལ་བ་ཉམས་པ་ཁ་ཅིག་རབ་གསོ་ན་སྐབས་སྐྱིད་པ་ཡི།
ཟབ་མོ་འི་ཆུ་ལྡན་འགྲོ་བ་དགའ་དུ་གཏུང་བ་ཉིད་འཛིན་ཅིང་།
བསོད་ནམས་རྒྱས་པ་ཁ་ཅིག་མྱ་ངན་དྲག་པོས་ཡོངས་གདུངས།
ལྷན་སྐྱེས་ཆུ་ཡི་ཚོགས་ཀྱི་མི་བཟད་སྲིད་པ་གཏོང་བར་བྱེད།། 1

མཉན་ཡོད་དུ་ནི་ཁྱིམ་གྱི་བདག། བསོད་ནམས་བཤེས་གཉེན་དག་གི་བུ།
གྲགས་པའི་བཤེས་གཉེན་ཞེས་བྱ་བ། གྲགས་པ་ཅན་གྱི་ཚད་གྱུར་བྱུང་།། 2

བདུད་རྩིའི་ཟེར་གྱི་འོད་ཟེར་ཅན། དེ་སྐྱེས་ཚེ་ན་བསོད་ནམས་ཀྱི།
ཆུ་ཡི་ཆར་མེད་ལས་སྐྱེས་པ། མི་བཟད་གྲུད་པ་ཞི་བར་གྱུར།། 3

གཞོན་ནུ་ཉིད་ལ་དབང་གྱུར་ཅིང་། སྲིད་པའི་ལོངས་སྤྱོད་ལས་ཕྱིར་ཕྱོགས།
དགེ་ལ་བརྩོན་པ་དེ་སོང་ནས། རྒྱལ་བ་རྒྱལ་བྱེད་ཚལ་བཞུགས་བསྙེན།། 4

སྟོན་པས་ཆོས་ནི་བསྟན་པ་ཡིས། རབ་བྱུང་དགྲ་བཅོམ་གནས་ལ་བརྟེན།
དེ་ནི་གསེར་དང་རྡོ་མཚུངས་ཤིང་། དགའ་དང་མི་དགའ་བཏང་བར་གྱུར།། 5

དེ་ཡི་མཆེ་བ་དག་ལས་ཏུ། རོ་ལྡན་དྲི་མེད་ཤེལ་གྱི་ན།
ཁ་བ་ཟགས་པ་གང་ཞིག་གིས། དེ་ནི་རྟག་ཏུ་སྲིད་བྲལ་གྱུར།། 6

चतुर्नवतितमः पल्लवः ।

तरलतरतरङ्गोद्गारगम्भीरतोये
दधति जगति केचित् मग्नतां भग्नभाग्याः ।
खरमरुपरितापे केचिदुत्सन्नपुण्याः
सहजसलिलसारैः स्तीव्रतृष्णां त्यजन्ति ॥ १ ॥

श्रावस्त्यां पुण्यमित्रस्य सूनुर्गृहपतेरभूत् ।
यशोमित्र इति ख्यातः प्रतिमानं यशस्विनाम् ॥ २ ॥

तस्य जन्मक्षणे पुण्यैः पीयूषकिरणत्विषः ।
अवृष्टिप्रभवा वार्भिः शशाम विषमा विपत् ॥ ३ ॥

स युवैव वशी गत्वा भवभोगपराङ्मुखः ।
जिनं जेतवनासीनं सिषेवे कुशलोद्यतः ॥ ४ ॥

धर्मदेशनया शास्तुः प्रव्रज्यार्हत्पदं श्रितः ।
तुल्यकाञ्चनपाषाणः सोऽभून्मुक्तप्रियाप्रियः ॥ ५ ॥

दंष्ट्राभ्यां सरसं तस्य द्रुतस्फटिकनिर्मलम् ।
सुस्राव वारि येनासौ वीततृष्णः सदाभवत् ॥ ६ ॥

ནམ་ཞིག་དགེ་སློང་ཐམས་ཅད་ཀྱིས། དགེ་མཚན་ལས་ནི་བཅོམ་ལྡན་ལ།
དེ་ཡི་སྔོན་པ་བྲལ་བ་ཡི། བསོད་ནམས་རྒྱུ་ནི་རབ་ཏུ་དྲིས།། 7

དེས་གསུངས་ཀ་ཤིའི་གྲོང་དུ་སྔོན། མཛེས་པ་ཞེས་བྱ་ཚོང་དཔོན་བྲ།
སྔོན་པ་འོད་སྲུངས་ཞེས་པ་ཡི། རབ་ཏུ་བྱུང་བ་ཉིད་དུ་གྱུར།། 8

ནམ་ཞིག་སྐྲོམ་པས་གཟིར་གྱུར་ཅིང་། བདུང་བས་ཉེན་པས་ལུས་ཅན་དེས།
སོ་ཀའི་ཛྭ་དཀ་བཞིན་དུ། འགར་ཡང་ཆུ་ནི་ཐོབ་མ་གྱུར།། 9

དེ་ཡི་བསོད་ནམས་མ་ཡིན་པས། ཆུ་སྣོད་སྟོང་པ་ཉིད་དང་ནི།
ཁྲིན་པ་ཡང་ནི་ཆུ་མེད་དང་། འཇུག་ངོགས་འཕྲལ་ལ་བསྐམས་པར་གྱུར།། 10

དེ་ནས་སྐོམ་པས་ཚོ་ངེ་སྨྲས། ལུས་ནི་གདོང་བར་བརྩོན་དེ་ལ།
མཁན་པོས་ཆུ་ནི་བྱིན་པ་དག། མཐོང་བ་མེད་པ་ཉིད་དུ་གྱུར།། 11

དེ་ནས་དེ་ཡིས་སྟོན་པ་ནི། འོད་སྲུངས་བཀའ་ཡིས་ཆུ་ཡི་སྣོད།
མི་ཟད་པ་ཉིད་བཞིན་གྱུར་པ། དགེ་འདུན་དག་ལ་ཕུན་རིང་བྲིམས།། 12

དེ་ཡི་ཆུ་ནི་བཅོམ་ལྡན་འདས། འོད་སྲུངས་དགེ་ལེགས་དག་གི་གཏེར།
རབ་ཏུ་དང་བས་ཐུགས་རྗེ་ནས། ཕྱག་གི་པདྨོས་རབ་བཞིས་མཛད།། 13

དེར་ནི་སྐྱེ་བོའི་ཚོགས་འདངས་པས། ཆུ་ནི་ཟད་པ་མེད་གྱུར་པ།
མཐོང་ནས་ཨ་མཚར་དག་དང་བཅས། བདེན་པ་མཐོང་བ་ཐོབ་པར་གྱུར།། 14

कदाचिद् भिक्षवः सर्व्वे भगवन्तं कुतूहलात् ।
तृष्णाव्युपरमे तस्य पप्रच्छुः पुण्यकारणम् ॥ ७ ॥

सोऽब्रवीत् काश्यपाख्यस्य शास्तुः काशिपुरे पुरा ।
अभूत् प्रव्रजितः श्रेष्ठिसुतः सुन्दरकाभिधः ॥ ८ ॥

स कदाचित् तृषाक्रान्तः सन्तापक्लान्तविग्रहः ।
निदाघे चातक इव न क्वचिज्जल माप्तवान् ॥ ९ ॥

शून्यतां तोयपात्राणि कूपा निर्जलतामपि ।
स्रोतांसि सहसा शोषं तस्यापुण्यैः समाययुः ॥ १० ॥

देहत्यागोद्यतस्याथ तस्य तृष्णाप्रलापिनः ।
उपाध्यायेन सलिलं दत्तं प्रायाददृश्यताम् ॥ ११ ॥

शासनात् काश्यपस्याथ स शास्तु र्जलभाजनम् ।
अक्षयत्व मिवायातं सङ्घे चिर मचारयत् ॥ १२ ॥

कारुण्यात् तस्य भगवान् काश्यपः श्रेयसां निधिः ।
प्रसन्नपाणिपद्मेन चक्रे वारिप्रतिग्रहम् ॥ १३ ॥

दृष्ट्वा सविस्मय स्तत्र जनसङ्घः समागतः ।
तोय मक्षयतां यातं सत्यदर्शन माप्तवान् ॥ १४ ॥

ཏྲེ་ཡི་བསོད་ནམས་སྨོན་ལམ་གྱིས། གྲགས་པའི་བཤེས་གཉེན་དགེ་ཙ་ལྡན།
ཞི་བ་བརྟེན་འདི་མཆེ་བ་ལས། ཆུ་ཡི་ཚོགས་ནི་འབྲུངས་པར་གྱུར།། 15

དེ་ལྟར་གྲགས་པའི་བཤེས་གཉེན་གྱིས། སྐྱེ་བ་གཞན་ལ་བྱིན་པ་ནི།
རྒྱལ་བས་གསུང་ཐོས་གྱུར་པ་ཡིས། དགེ་སློང་རྣམས་ནི་ཡ་མཚན་གྱུར།། 16

བདེ་བ་དྲི་མེད་ཆུ་གང་ཞི་བ་ནི།
ཁ་བའི་ཀླབས་ལྡན་རྒྱལ་བ་བསྟེན་པ་དག།
ཐོབ་ནས་འཁོར་བ་མྱ་ངམ་ཐང་ལ་ནི།
ཡོངས་འཁྲུམ་སྲེད་པའི་གདུང་བ་གཏོང་བར་བྱེད།། 17

ཅེས་པ་དགེ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པ་
དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་གྲགས་པའི་བཤེས་གཉེན་གྱི་རྟོགས་
བརྗོད་པའི་ཡལ་འདབ་སྟེ་དགུ་བཅུ་རྩ་བཞི་པའོ།།

तत्पुण्यप्रणिधानेन सोऽयं कुशलमूनवान् ।
यशोमित्रः श्रितः शान्तिं दंष्ट्रोद्भूतपयोभरः ॥ १५ ॥

इति जन्मान्तरोदन्तं यशोमित्रस्य सादराः ।
जिनेन कथितं श्रुत्वा भिक्षवो विस्मयं ययुः ॥ १६ ॥

संसारमरुपरिश्रम
तृष्णातापं त्यजति जिनसेवा ।
सुखविमलसलिलां
कलितांशमहिम कल्लोलिनीं प्राप्य ॥ १७ ॥

इति क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
यशोमित्रावदानं चतुर्नवतितमः पल्लवः ॥

ཡལ་འདབ་དགུ་བཅུ་རྩ་ལྔ་པ།

རྒྱ་ཆེ་སྡིག་པའི་མུན་པར་འཐུག་པ་དག་ནི་རབ་སྤངས་ནས།
འཕྲུལ་ལ་སྙིང་རྗེའི་འོད་ཟེར་སྣང་བ་རབ་ཏུ་རྒྱས་པ་ཡིས།
སྨིན་སེལ་ཅི་ཡང་ཡོངས་སུ་མ་ཉུང་བ་དག་ཀྱང་འགྲོག་བྱེད་པ།
སངས་རྒྱས་འོད་སྟོང་ལྡན་པས་དམ་པའི་ལམ་ནི་སྟོན་པར་བྱེད།། 1

གྲོང་ཁྱེར་རྒྱལ་པོ་འི་ཁབ་ན་སྟོན། ཀ་ལན་ད་ཀའི་གནས་ཞེས་པ།
འོད་མའི་ཚལ་ན་བཅོམ་ལྡན་འདས། དེ་བཞིན་གཤེགས་པ་རྣམ་པར་བཞུགས།། 2

གྲོང་དེར་དེད་དཔོན་དོན་བྱིན་གྱི། ཆུང་མ་རྣོན་མོ་ཞེས་པ་ལ།
བུ་གཉིས་དག་ནི་དུས་གཅིག་ཏུ། མཚོ་མ་ཉིད་དུ་བྱུང་བར་གྱུར།། 3

པ་ནི་ལྷ་པ་ཉིད་གྱུར་ཅིང་། ནོར་དང་འཁོར་ནི་ཟད་པའི་ཚེ།
ཤང་ཀུ་མཚམས་བྱིན་ཞེས་བྱ་བ། དེ་དག་མ་ཡི་ཚིགས་ཀྱིས་བསྐྱེད།། 4

མ་ཡི་ཚིག་གིས་ཚོམ་ཀུན་ལ། རབ་ཞུགས་བྱིས་པ་དེ་དག་གིས།
ཁྱིམ་ལྷ་དག་གི་ནོར་ཆུང་དང་། སྨོད་རྣམས་དལ་གྱིས་བསྣབ་པར་བྱས།། 5

མ་དང་པ་ཡི་དུལ་བ་ཡི་ནི་ཉུང་བ་ཉིད་འགྱུར་ཞིང་།
དེ་ཡི་བདང་སྐོམས་ཉིད་ཀྱིས་འདུལ་བ་མིན་པའི་གཡང་ལ་ལྷུང་།
རང་གི་སྐྱེ་བ་སྨོན་བག་ཆགས་དག་དང་འབྲེལ་བ་ལས།
བྱིས་པ་རྣམས་ནི་དེལ་བཞིན་གཞན་གྱི་རང་བཞིན་སྨིན་པར་བྱེད།། 6

पञ्चनवतितमः पल्लवः ।

उत्सार्य्य पापविपुलं तिमिरावतारं
सद्यः प्रकीर्णकरुणाकिरणप्रकाशः ।
दोषापहस्य परितापहरस्य कोऽपि
सन्मार्गमादिशति बुद्धसहस्ररश्मिः ॥ १ ॥

पुरा पुरे राजगृहे भगवान् वेणुकानने ।
कलन्दकनिवापाख्ये विजहार तथागतः ॥ २ ॥

तस्मिन् पुरे सार्थपते रर्थदत्तस्य दारकौ ।
अभूतां निश्चिताख्यायां जायायां युगपद्यथा ॥ ३ ॥

तौ सङ्घसन्धिदत्ताख्यौ याते पितरि पञ्चताम् ।
क्षीणे धने परिजने मात्रा कृच्छ्रेण वर्द्धितौ ॥ ४ ॥

तौ मातु र्वचसा बालौ शनकैः प्रतिवेशिनाम् ।
चौर्य्यप्रवृत्तौ स्वल्पार्थभाण्डानां चक्रतुः क्षयम् ॥ ५ ॥

मातुः पितुश्च नियमेन भवन्ति योग्याः
श्वभ्रे पतन्त्यविनये तदुपेक्षयैव ।
पूर्व्वोदितस्वजनवासनयैव विद्धा
बाला लता इव परप्रकृतिं भजन्ते ॥ ६ ॥

རིམ་གྱིས་དེ་དག་ཆེར་སྐྱེས་ཏེ། ཆོས་ཀུན་དར་བབ་ཉིད་དུ་གྱུར།
འཇོག་དང་མཚམས་འབིགས་ལ་སོགས་ཀྱིས། གྲོང་ཁྱེར་པ་ཡི་ནོར་རྣམས་ཕྲངས།། 7

དེ་དག་བྲ་བ་ཅན་རྣ་ཡིས། ཤེས་ནས་རྒྱལ་པོ་མ་སྐྱེས་དགྲས།
དེ་དག་མ་དང་བཅས་པ་ནི། སྐད་ཅིག་ཉིད་ཀྱིས་གསོད་པར་སྤྱོངས།། 8

གཞན་གྱི་ནོར་གྱིས་གང་ཞིག་ཟ་བྱེད་གང་ཞིག་འཕུང་བར་བྱེད།
བདེ་བའི་བསམ་པས་ཡུལ་གྱི་ལམ་ནི་གང་ཞིག་ཉམས་སྐྱོང་བྱེད།
མ་དཔྱད་དགའ་བར་བྱེད་པའི་བདེ་ལ་གྲུས་པ་དེ་ཉིད་ནི།
སྨིན་པར་གྱུར་པ་སྡིག་ནི་ཉམས་བྱེད་མི་ཟད་ཟེང་དག་ཡིན།། 9

ཡུལ་གྱི་བདུང་བས་རྒྱགས་ཤིང་འཁྲུགས་པ་རྣམས་ཀྱི་ཆགས་པ་གང་།
ཀུ་དང་སྡིག་དང་གསོད་པས་ཐོབ་པའི་ནོར་གྱིས་རབ་བསྐྱེད་པ།
དེ་ནི་ཡོངས་སྨིན་ཀང་ལག་བཅད་དང་གསལ་ཤིང་ལ་ཞོན་པས།
ཡོངས་ཟགས་ཁྲག་གི་རྒྱུན་གྱིས་ཕྱི་རོལ་དག་དུ་འབྱུང་བར་འགྱུར།། 10

དེ་ནས་གསོད་པའི་འཁྲིང་བས་མཚན། སྔོན་དམར་གོས་ཀྱིས་གཡོགས་དེ་དག།
ལྷ་ཏུ་འོངས་པའི་སྐྱེ་བོས་བསྐོར། གསོད་པའི་གནས་སུ་ཉེ་བར་སོང་།། 11

བཙེ་ལྡན་ཀུན་མཁྱེན་གྱིས་མཁྱེན་ནས། རང་ཉིད་ས་རིར་མངོན་ཕྱོགས་ཏེ།
རྗེས་སུ་གཟུང་བའི་བཀའ་དྲིན་གྱིས། བཅིངས་པ་དག་དང་བྲལ་བར་མཛད།། 12

ཀུན་མཁྱེན་བཀའ་ཡིས་དེ་དག་ནི། རྒྱལ་པོས་བཏང་ཞིང་སྡིག་པ་གྲོལ།
བཅོམ་ལྡན་འདས་ཀྱི་བསྟན་པ་ལ། རབ་ཏུ་བྱུང་ནས་དགྲ་བཅོམ་ཐོབ།། 13

क्रमेण वर्द्धमानौ तौ प्रौढ़चौरत्व मागतौ ।
उल्लङ्घसन्धिच्छेदाद्यैः पौराणां जह्रतु र्द्धनम् ॥ ७ ॥

अजातशत्रुणा राज्ञा चारै र्विज्ञाय तत्क्रियाम् ।
विसृष्टौ वध्यवसुधां तौ मात्रा सहितौ क्षणात् ॥ ८ ॥

यद् भुज्यते परधनेन निपीयते यत्
सौख्याशया विषमवर्त्म विगाह्यते यत् ।
तस्याविचाररमणीयसुखोदरस्य
प्राणावसानपणदारुण एव पाकः ॥ ९ ॥

संजायते विषयपानमदाकुलानां
य श्चौर्य्यदाहवधलब्धधनेन रागः ।
निर्यात्यसौ परिणतः करपादपात-
शूलाधिरोहणपरिस्रुतरक्तपूरैः ॥ १० ॥

तत स्तौ वध्यमालाङ्कौ नीलरक्ताम्बरावृतौ ।
प्रेक्षागतजनाकीर्णौ वध्यस्थान मुपागतौ ॥ ११ ॥

ज्ञात्वा दयावान् सर्व्वज्ञः स्वय मभ्येत्य तां भुवम् ।
प्रसादानुग्रहेणैव चक्रे विगतवन्धनौ ॥ १२ ॥

सर्व्वज्ञस्याज्ञया राज्ञा तौ त्यक्तौ मुक्तपातकौ ।
प्रव्रज्यया भगवतः शासनेऽर्हत्त्व मापतुः ॥ १३ ॥

ཡེ་ཤེས་འབྱོར་འདར་དེ་དག་ནི། མ་དང་བཅས་པ་མཐོང་གྱུར་ནས།
དགེ་སློང་གིས་ཟླས་དགེ་མཚན་ལས། དེ་གཏམ་བདེ་བར་གཤེགས་པས་གསུངས།། 14

སྔོན་གྱི་སྐྱེ་བ་དགའ་ལ་ཡང་། འདི་དག་བདག་གིས་རབ་ཏུ་བསྲུངས།
དེ་ཚེ་འདི་དག་ཉིད་ཀྱིས་ན། སྟག་མོ་འཇིགས་རུང་གཟུགས་ལྡན་གྱུར།། 15

དེ་དུས་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའ་ནི། བརྩེ་བས་ལུས་ཅན་རྣམས་ཀྱི་གཉེན།
སྙིང་རྗེའི་རྟུལ་ཞེས་བྱ་བ་ཡི། ས་སྐྱོང་བུར་ནི་ང་ཉིད་གྱུར།། 16

ནས་ཞིག་བཀྲེས་པས་ཉེན་པ་ཡིས། ཕྲུག་གུ་འདི་དག་ཟ་རྩོམ་པའི།
སྟག་མོ་དེ་ནི་རང་གི་ལུས། བྱིན་ནས་བདག་གིས་རྣམ་པར་བཟློག།། 17

ལས་ཀྱི་ལྷག་ལས་ད་ལྟ་ཡང་། འདི་དག་ཆོམ་རྐུན་ཉིད་དུ་གྱུར།
སྟག་མོ་དེ་ནི་མ་འདི་སྟེ། འདི་དག་བདག་གིས་རང་དུ་བསྲུངས།། 18

ཞེས་གསུངས་བཅོམ་ལྡན་ཐུགས་རྗེ་ཡི། རྒྱ་མཚོ་འབྱུང་པོ་ལ་དགོངས་པ།
དགེ་སློང་ཚོགས་དང་བཅས་བ་དག། རྒྱལ་བྱེད་ཚལ་དུ་རབ་ཏུ་གཤེགས།། 19

བདུད་རྩི་རོ་ཡི་ཆར་བཞིན་མི་འདོད་སེལ།
འདོད་པ་དམ་པའི་གཟིགས་པ་གང་ལྟུང་བས།
ལྟུང་བ་རྣམས་ཀྱང་བསོད་ནམས་ཀྱིས་མཐོ་བའི།
བརྟགས་པར་འཚིས་པར་མཛད་པ་རྒྱལ་གྱུར་ཅིག།། 20

ཅེས་པ་དགེ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་
པ་དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་སྟག་མོ་ཡི་རྟོགས་བརྗོད་
པའི་ཡལ་འདབ་དགུ་བཅུ་རྩ་ལྔ་པའོ།།

जननीसहितौ दृष्ट्वा तौ ज्ञानविभवोज्ज्वलौ ।
तत्कथाकौतुकात् पृष्टो भिक्षुभिः सुगतोऽभ्यधात् ॥ १४ ॥

मयैव रक्षितावेतौ पूर्वस्मिन्नपि जन्मनि ।
एतयो र्जननी व्याघ्री घोररूपा तदाभवत् ॥ १५ ॥

तस्मिन् काले कृपाबन्धु र्बोधिसत्त्वः शरीरिणाम् ।
अहं करुणरेखाख्यः क्षितिपालसुतोऽभवम् ॥ १६ ॥

कदाचिदेतौ क्षुत्क्षामा पोतकौ भोक्तु मुद्यता ।
स्वशरीरं मया दत्त्वा व्याघ्री सा विनिवारिता ॥ १७ ॥

अद्य तावेव चौरत्वं कर्मशेषादुपागतौ ।
मया संरक्षितौ व्याघ्री माता सैवेय मेतयोः ॥ १८ ॥

इत्युक्त्वा करुणासिन्धु र्भगवान् भूतभावनः ।
भिक्षुसङ्घेन सहितः प्रययौ जेतकाननम् ॥ १९ ॥

अमृतरसवृष्टि रिष्टा दृष्टि
रनिष्टापहा सतां जयति ।
पतितेव पतित मपि या
कुरुते पुण्योन्नतिं श्लाघ्याम् ॥ २० ॥

इति क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
व्याघ्र्यवदानं पञ्चनवतितमः पल्लवः ॥

ཡལ འདབ དགུ བཅུ རྩ དྲུག པ།

ཀླུ བའི ཀུན དགའ ཉི མའི རབ གསལ དང །
མེ ཡི ཚ བ རླུང གི མགྱོགས པ དང །
སྙིང རྗེ ལ དགའ སྐྱེ བོ ཆེ རྣམས ཀྱིས།
གཞན ལ ཕན པ ལྷན སྐྱེས རང བཞིན་ཡིན ॥ 1

འཕགས རྒྱལ སྐྱིད མོས ཚལ་དུ སྡོད། རྒྱལ པོ དཔལ ལྡན་འཆར བྱེད ནི།
ཙཱ་དཔའི རོ དང ལྡན་པ་དག། བཙུན་མོར བཅས པ རྣམ པར གནས ॥ 2

དེ ཡི མཛེས་མ ཀུནྡ་ལ་ཞིག། མི དྲོག་འཁྲུ ལ ཆགས་པ རྣམས།
ཐུབ པ བརྒྱ ཕྲག ལྔ རྣམས ནི། འདོད དགར འོང བ དག་གིས མཐོང ॥ 3

ཕྲག རོག་ཁྲོ བ སྐྱོང བ དེས། དགའ མར ཞིག བཀོད དེ དག རྣམས།
ཀང ལག བཅད པའི ཁྲག གིས་ནི། འདམ ལ་ཉལ བ དག་ཏུ ཐྲུས ॥ 4

མི བཟོད གཉད བཅད ཚོང་ཡིས། གཟིར ཅིང ཚེ དེ ལྟར དེ དག།
སངས རྒྱས བཅོམ ལྡན་ཐུགས རྗེ ཡིས། སྨྲ་བའི སྤྲུལ་ཀྱིས་རབ ཏུ གཟིགས ॥ 5

དེ་ཡི་གཟིགས པ བདུད རྩི ཡི། ཆར ལྟར རེག་པས དེ དག རྣམས།
སྡོག་བརྡུང་ཀང་ལག་ཞིགས པར འབྱུར། གདུང བ དང བྲལ ཡང དག ལངས ॥ 6

पञ्चनवतितमः पल्लवः ।

ह्लादः शशाङ्कस्य रवेः प्रकाशः
तापः कृशानोः पवनस्य वेगः ।
परोपकारः करुणारतानां
महाजनानां सहजः स्वभावः ॥ १ ॥

उद्याने केलिरसिकः श्रीमानुदयनः पुरा ।
अवन्तिविषये राजा विजहार वधूसखः ॥ २ ॥

तस्य पुष्पोच्चयासक्ताः कान्ताः कुवलयेक्षणाः ।
यदृच्छयागतैर्दृष्टा मुनीनां पञ्चभिः शतैः ॥ ३ ॥

तान् प्रियान्यस्तनयनानीर्ष्यामन्युपरायणः ।
स चक्रे पाणिचरणच्छेदास्रकृपङ्कशायिनः ॥ ४ ॥

तानार्त्तनादिन स्तीव्रमर्म्मच्छेदव्यथातुरान् ।
ददर्श भगवान् बुद्धः करुणास्निग्धलोचनः ॥ ५ ॥

तद्दृष्ट्यामृतदृष्ट्येव स्पृष्टा स्ते क्षतजीविताः ।
संश्लिष्टपाणिचरणाः समुत्तस्थु र्गतव्यथाः ॥ ६ ॥

དེ་ནས་རབ་རྟོགས་དེ་དག་ལ། བཅོམ་ལྡན་འདས་ཀྱིས་ཆོས་བསྟན་མཛད།
གང་གིས་མྱུར་དུ་དེ་དག་རྣམས། ཕྱིར་མི་འོང་འབྲས་དར་བ་ཐོབ།། 7

དེ་མཐོང་དགེ་སློང་མཚར་བཅས་པས། དྲིས་ཤིང་བཅོམ་ལྡན་རྒྱལ་བ་ཡིས།
གསུངས་པ་སྔོན་ཡང་འདི་དག་རྣམས། བདག་གིས་བརྩེ་བ་ཉིད་ཀྱིས་བཟུང་།། 8

བཱ་རཱ་ཎ་སི་དག་ཏུ་སྔོན། རྒྱལ་པོ་ཚངས་བྱིན་དག་གིས་ནི།
འཕྲིད་བྱེད་སྡིག་པ་བྱས་པ་ཡིས། གྲོན་པོ་ལྔ་བརྒྱ་ངེས་པར་བསད།། 9

རྒྱལ་པོའི་འཇིགས་པས་ཡང་དག་གདུང་། མྱ་ངམ་ལམ་དུ་འགྲོད་དེ་དག།
སོ་ག་གྲིབ་མ་ཆུ་མེད་པར། མི་བཟད་སྐོམ་པས་ལྡུང་བར་གྱུར།། 10

བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའ་གཅིག་འབྱུང་ཚེ། བཟང་པོ་ཞེས་པས་དེ་དག་མཐོང་།
དེ་དག་ཆེ་ངའི་མདངས་ཕྲོག་ནས། སྙིང་རྗེས་གདུང་བ་དང་བཅས་གྱུར།། 11

ཆུ་དང་ཟ་བ་འབྲས་སྟེར་རེས། རིང་པོ་རིང་པོ་དག་ནས་ཆུ།
ལག་པ་ཤིན་དུ་ཆེ་བས་བླངས། དེ་དག་སྐོམ་པ་དང་བྲལ་བྱས།། 12

དེ་ཡིས་དགའ་བ་དག་ཏུ་ནི། སྲོག་གི་རྫོངས་དག་ངེས་པར་བསྟན།
རྒྱ་ཆེ་ངལ་བར་རབ་ཞི་བ། དེ་དག་དེར་ནི་ངལ་བསོས་ཐོབ།། 13

དེ་ནས་དུས་ཀྱིས་སོ་ཟན་པ། ལུས་ནི་བཏང་བ་དེ་ཉིད་ཀྱིས།
ལུས་དག་སྤྲུངས་ནས་དེ་དག་གིས། ལྷ་ལ་འོས་པའི་མཆོད་པ་བྱས།། 14

तत स्तेषां प्रपन्नानां भगवान् धर्म्मदेशनाम् ।
व्यधाद्ययाशु ते प्रापु रनागामिफलोदयम् ॥ ७ ॥

तद्दृष्ट्वा भिक्षुभिः पृष्टः साश्चर्य्यै भगवान् जिनः ।
जगाद पूर्व्वं मप्येते दययैव मयोद्धृताः ॥ ८ ॥

वाराणस्यां पुरा राज्ञा ब्रह्मदत्तेन मन्त्रिणाम् ।
शतानि पञ्च भिन्नानां निरस्तानि कृतागसाम् ॥ ९ ॥

ते राजभीत्या सन्तप्ता मरुमार्गप्रवासिनः ।
ग्रीष्मे निरुदकच्छाये निपेतु स्तीव्रतृष्णाया ॥ १० ॥

विलोक्य बोधिसत्त्व स्तान् भद्रो नाम महाद्विपः ।
तत्प्रलापेषु निर्भिन्नः कारुण्यात् सव्यथोऽभवत् ॥ ११ ॥

दूरात् सलिल मादाय स हस्तेन महीयसा ।
तान् वीततृष्णान् विदधे पयोमूलफलप्रदः ॥ १२ ॥

तेनैव सततं पृष्ठान्निर्द्दिष्टप्राणधारणाः ।
विश्रान्तिं तत्र ते प्रापुः प्रशान्तविपुलश्रमाः ॥ १३ ॥

कालेन त्यक्तदेहस्य तत स्ते तस्य दन्तिनः ।
कृत्या शरीरसत्कारं पूजां चक्रुः सुरोचिताम् ॥ १४ ॥

དགོན་པར་བདག་ནི་གླང་པོ་ཡིས། སྡུག་བསྔལ་དེ་ལས་གྲོན་པོ་ནི།
སྔོན་བསྐལ་དེ་དག་ད་ལྟ་ཡང་། ཐུབ་པ་དེ་དག་མི་འདོད་ལས།། 15

ཞེས་པ་གསུངས་ནས་བཅོམ་ལྡན་འདས།
སེམས་ཅན་ཀུན་གྲོལ་བརྟུལ་ཞུགས་ཅན།
ཐུབ་པའི་ཚོགས་ཀྱིས་མཆོད་བྱེད་ཅིང་།
རང་གི་དཀའ་ཐུབ་ནགས་སུ་གཤེགས།། 16

སྨོན་པའི་ཐུགས་རྗེ་བདུད་རྩིའི་ཆུ་བོ་ནི།
མ་ལུས་བདེ་དང་དགེ་བའི་ཡོ་ཏ་སྟེ།
སྲིད་པའི་ཚ་ངམ་གདུང་བསིལ་གྲིབ་མ་དང་།
མ་བཞིན་སྐྱེད་པར་བྱེད་པ་རྒྱལ་གྱུར་ཅིག།། 17

ཅེས་པ་དགེ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་
པ་དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་གླང་པོའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་
པའི་ཡལ་འདབ་སྟེ་དགུ་བཅུ་ཙ་དྲུག་པའོ།།

कुञ्जरेण मयारण्ये तरणे मन्त्रिणः पुरा ।
तच्छ्रात् सन्तारिता स्तस्मान्मुनय स्याद्य वैशसात् ॥ १५ ॥

इत्युक्त्वा भगवान्
सर्व्वसत्त्वसन्तारणव्रतः ।
पूज्यमानो मुनिगणै
र्जगाम स्वं तपोवनम् ॥ १६ ॥

अखिलसुखकुशलदूती
भवमरुसन्तापशीतलच्छाया ।
जयति जननीव जननी
करुणामृतवाहिनी शास्तुः ॥ १७ ॥

इति क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
हस्त्यवदानं पञ्चवतितमः पल्लवः ॥

ཡལ་འདབ་དགུ་བཅུ་ཙ་བདུན་པ།

རྣམ་སྣང་སྒྲོན་གྱི་དུག་གིས་མེད་ནི་སྨུན་སྨུང་གྱུར་རྣམས་ཀྱིས།
དམ་པ་དག་ལ་གནོད་པ་བསྐྱབ་ལ་འབད་པ་རབ་རྟོ་གང་།
དེ་ཉིད་གལ་ཏེ་དེ་སི་ཡོན་ཏན་རབ་འབར་ཐེམས་བྱེད་པར།
གྱུར་ནས་སྲིད་འདིར་སུ་ཞིག་རྒྱ་ཆེར་གནོད་དང་ལྡན་པ་གྱུར།། 1

ཀྱལ་བ་རྒྱལ་པོ་འི་ཁབ་དང་ཉེ། འོད་མའི་ཚལ་ན་རྒྱུ་བ་ན།
ལྷས་བྱིན་གྱིས་ནི་སྣང་བས་སྤོང་། རབ་ཏུ་བསྐྱལ་བའི་དཀར་ཐུབ་པ།། 2

དེ་ཡིས་བྱིན་པའི་མཚོན་ཆ་ཅན། སྐྱིན་འཁྲིག་འཛིགས་སུ་རུང་བ་བཞིན།
ཁྲོ་བས་དུལ་བ་ཉམས་གྱུར་པའི། ཚེམ་པ་ཆེན་པོས་མདུན་པར་གཙོམ།། 3

བརྒྱ་ཕྲག་ལྷ་ཡི་དཀར་ཐུབ་ཅན། དེ་དག་གིས་འཕངས་མཚོན་གྱི་ཆར།
བཅོམ་ལྡན་འདས་ཀྱི་སྐུ་ལ་ནི། པདྨ་ཨུཏྤལ་ཚོགས་ཉིད་གྱུར།། 4

དམ་པ་རྣམས་ལ་རྣོན་པོ་ཡི། མཚོན་ཡང་འཛམ་པ་སྟེན་བྱེད་དེ།
སྡང་བའི་དུག་གིས་བྲུགས་གྱུར་པ། སྡིག་པ་ཅན་གྱི་སེམས་ནི་རྣོན།། 5

རྟེན་པའི་སྐུ་ནི་སྤྲིན་ཉེར་པ། ནོར་བུའི་རང་བཞིན་ཁང་པ་བརྩེགས།
ནམ་མཁའི་འོད་ནི་རབ་འཕྲུངས་ཏེ། ཞུ་བ་དག་ནི་བསྒྲིག་མ་གྱུར།། 6

དེ་ནས་དཀར་ཐུབ་ཅན་དེ་དག ངལ་ཞིང་ངོ་ཚ་བཞིན་དུ་བས།
བཟོད་པའི་རྒྱ་མཚོ་རབ་དང་བས། སྨྲན་པ་ཡི་ནི་ཞབས་ལ་གཏུགས།། 7

सप्तनवतितमः पल्लवः ।

विद्वेषदोषविषदूषितमानसानां
यत् साधुबाधनविधौ निशितः प्रयत्नः ।
स्याच्चेत्तदुज्ज्वलगुणानुकृतौ स एव
तत् को भवेत् पृथुपराभववान् भवेऽस्मिन् ॥ १ ॥

जिने राजगृहोपान्ते वेणुविजनचारिणि ।
विद्वेषाद्देवदत्तेन प्रेरितास्तापसाः पुरा ॥ २ ॥

भ्रूभङ्गभीमवदनास्तद्दत्तविविधायुधाः
अभ्याद्रवन् सुसंरब्धाः क्रोधविध्वस्तसंयमाः ॥ ३ ॥

पञ्चभिस्तापसशतैः क्षिप्तास्तेऽस्त्रप्रवृष्टयः ।
ययुर्भगवतः काये कमलोत्पलजालताम् ॥ ४ ॥

निशितान्यपि शस्त्राणि श्रयन्ते यत् सुमार्दवम् ।
विद्वेषविषदिग्धानि नतु चित्तानि पापिनाम् ॥ ५ ॥

प्रादुरासीन्मणिमयं कूटागारं नभःप्रभम् ।
शरीरच्छादनं शास्तुर्न तु दृष्टिनिवारणम् ॥ ६ ॥

ततस्ते तापसाः श्रान्ता लज्जावनमिताननाः ।
निपेतुः पादयोः शास्तुः क्षमासिन्धोः प्रसादिनः ॥ ७ ॥

བཅོམ་ལྡན་གྱིས་ཀྱང་བྱུལ་བཞིན། རབ་དུ་དང་ལྡན་དེ་དག་ལ།
གཏོར་བྱེད་ལ་ཡང་བྲི་མེད་པས། ཆོས་ནི་རབ་དུ་བསྟན་པ་མཛད॥ 8

ཆེན་པོ་འདི་ནི་འཁྲུགས་པའི་རྣམ་འཕྲུལ་མེད་པ་ཡིས།
བདེ་དང་ཞི་བ་ལ་བརྟེན་བསོད་ནམས་བཟོད་པ་དག་གི་ཆུ།
དྲི་མེད་བསིལ་བ་དག་དང་ལྡན་པ་པན་མིན་འཇུག་པ་མིན།
དེ་ཐོབ་བྲི་བའི་ཏུལ་གྱིས་རྟོག་པ་དག་དུ་ཡོངས་མི་འགྱུར॥ 9

སྔོན་པས་ཆོས་བསྟན་རབ་བྱུང་གིས། བསམ་པ་རབ་ཕྱིས་དེ་དག་གིས།
ཟག་པ་ཀུན་ལས་རྣམ་གྲོལ་བའི། དགྲ་བཅོམ་ཉིད་ནི་རབ་དུ་ཐོབ॥ 10

སྐབས་དེར་འོངས་པའི་དགེ་སློང་ནི། གདམས་དེ་ཐོས་ཤིང་ངོ་མཚར་དང་།
བཅས་པས་འདི་ཅི་ཞེས་པ་དྲིས། རྒྱལ་བས་དེ་དག་ལ་གསུངས་པ॥ 11

སྔོན་གྱི་སྐྱེ་བ་དག་ལ་ཡང་། ཤིན་དུ་གནོད་བྱས་འདི་དག་ལ།
རྣམ་འགྱུར་མེད་པ་བདག་གིས་ནི། རབ་དུ་དང་བས་ངེས་པར་བཟུས॥ 12

རྒྱ་མཚོ་དག་དུ་འགྲོ་བ་ལ། གཟིངས་ནི་ཆག་པར་གྱུར་ཚེ་སྔོན།
འདི་དག་ཀ་ཤིའི་ཡུལ་སྐྱེས་པའི། ཚོང་པས་སྒྲོག་ལ་ཐེ་ཆོམ་ཐོབ॥ 13

དེ་ལ་བདག་ནི་ཅུས་སྟལ་གྱིས། རྒྱབ་དུ་བཀོད་ནས་རབ་དུ་བསྒྲལ།
འཚོ་བ་ཐོབ་ཅིང་པ་རོལ་དུ། ཏྲིན་ནས་ངལ་གསོ་རྣམ་པར་བསྒྲིན॥ 14

རབ་དུ་རྒྱལ་བས་ཡོངས་ངལ་དེ། བདག་ནི་སྐད་ཅིག་གཅིག་ལོག་ཆེ།
བདག་ཤ་ཟ་འདོད་དེ་དག་རྣམས། ཐམས་ཅད་བདག་ནི་གསོད་པར་བརྩོན॥ 15

भगवानपि पुत्राणामिव तेषां प्रसादिनाम् ।
निकारेणापि निर्मन्यु विदधे धर्म्मदेशनाम् ॥ ८ ॥

अक्षोभविभ्रमसुखं शम माश्रितानि
पुण्यक्षमासलिलनिर्म्मलशीतलानि ।
नो मानसानि महता महितप्रवृत्त-
दुर्वृत्तिमन्युरजसा कलुषीभवन्ति ॥ ९ ॥

धर्म्मदेशनया शास्तुः प्रव्रज्योन्माजिताशयाः ।
ते सर्व्वाश्रमनिर्म्मुक्ता महत्त्वं प्रतिपेदिरे ॥ १० ॥

अत्रान्तरे समायाते भिक्षुभिः श्रुततत्कथैः ।
किमेतदिति साश्चर्य्यैः पृष्ट स्तानवदज्जिनः ॥ ११ ॥

कृतापकाराः सुतरां पूर्व्वस्मिन्नपि जन्मनि ।
मयैते निर्व्विकारेण प्रसादादवलोकिताः ॥ १२ ॥

एते समुद्रयात्रायां वणिजः काशिदेशजाः ।
भग्ने प्रवहणे प्रापुः पुरा जीवितसंशयम् ॥ १३ ॥

कच्छपेन मया तत्र पृष्ठ मारोप्य तारिताः ।
पार मासाद्य विश्रान्तिं भेजिरे लब्धजीविताः ॥ १४ ॥

तत्तारणपरिश्रान्ते मयि निद्राहृते क्षणम् ।
मन्मांसाहारकामा स्ते सर्व्वे मां हन्तु मुद्ययुः ॥ १५ ॥

རྡོ་ཡི་ཆར་ཆེན་རབ་སྤྲོས་ཀྱང་། ཁྲོ་བ་རབ་ཏུ་བརྟན་ལྡན་ཞིང་།
གོང་བུའི་དབྱིབས་ཅན་བདག་གིས་ནི། ལུས་ནི་ནམ་ཡང་ཉམས་མ་གྱུར།། 16
དེ་ནས་བཀྲེས་པས་ཡོངས་ཉེན་དེ། མཐོང་ནས་སྙིང་རྗེས་བདག་འཁྲུགས་པས།
རང་གིས་དེ་དག་རྣམས་ལ་ལུས། བྱིན་ནས་བྱ་བ་བྱས་ཉིད་གྱུར།། 17
སྔོན་གྱི་ཚོང་པ་དེ་དག་རིང་། དཀའ་ཐུབ་ཅན་ནི་འདི་དག་གྱུར།
གནོད་པ་བྱས་ཀྱང་སྙིང་རྗེ་ཡིས། བདག་གིས་དགེ་བ་དག་ལ་བཀོད།། 18
དེ་དག་སྔོན་ཚེ་བདག་ཉིད་ཆེ། སྟོན་པ་འོད་སྲུངས་བསྟན་པ་ལ།
རབ་བྱུང་ཐོབ་ནས་དེ་ཡིས་འབྲས། ད་ལྟ་སྐལ་ལྡན་དག་ཏུ་སྐྱེས།། 19
དེ་བཞིན་གཤེགས་པས་གསུངས་པ་འདི། ཐོས་ནས་དགེ་སློང་རྣམས་ཀྱིས་ནི།
དེ་ཡི་བཟོད་པ་ས་གཞི་བཞིན། ཁྲར་དག་བཟོད་པ་རབ་ཏུ་བསྔགས།། 20
གང་ཞིག་ཚུལ་ཁྲིམས་དྲི་མེད་བསིལ་བའི་ཆུ་ལྡན་སེམས་ཅན་
བསམ་པ་དབུགས་འབྱིན་བྱེད།
ཁོར་གྱི་རྡུལ་ནི་རབ་ཏུ་དག་བྱེད་བཟོད་པའི་ཆུ་བོ་སེམས་ལ་རྟག་གནས་པ།
དེ་དག་ཁྲོག་དཀའ་དགྲ་ཡི་གནོད་ལ་ཁེ་བའི་མི་འབར་འཕྲོང་
བས་རྣམ་བསླད་པས།
བསྒྲིག་པར་རབ་བསྒྲིར་རྒྱུ་ཆེར་གདུང་བས་ཡོངས་འདྲིས་རྣམ
འགྱུར་དག་ཏུ་འགྱུར་མ་ཡིན།། 21

ཞེས་པ་དགེ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་
པ་དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་ཅུས་སྤྲན་གྱི་རྟོགས་པ་བརྗོད་
པའི་ཡལ་འདབ་སྟེ་དགུ་བཅུ་རྩ་བདུན་པའོ།།

तद्दुस्सहाश्मदष्टयापि मद्दत्या पिण्डिताकृतेः ।
काये दृढकपाटस्य न मे काचिदभूत् क्षतिः ॥ १६ ॥

तत स्तान् क्षुत्परिक्षामान् दृष्ट्वाहं करुणाकुलः ।
स्वयं तेभ्य स्तनुं दत्त्वा प्रयातः कृतकृत्यताम् ॥ १७ ॥

तएते वणिजः पूर्व्वं मद्य तापसतां गताः ।
कृतागसोऽपि कारुण्यात् प्रापिताः कुशलं मया ॥ १८ ॥

ते शास्तुः शासने पूर्व्वं काश्यपस्य महामुनेः ।
प्रव्रज्यां प्राप्य सञ्जाता स्तत्फलस्याद्य भागिनः ॥ १९ ॥

तथागतेन कथितं श्रुत्वैतद् भिक्षवः क्षमाः ।
प्रशशंसुः परन्तस्य क्षमामिव भरक्षमाम् ॥ २० ॥

येषां निर्म्मलशीलशीतलजला सत्त्वाशयाश्वासिनी
नित्यं वैररजःप्रमार्जननदी क्षान्तिः स्थिता चेतसि ।
दुर्वारारिनिकारकोपदहनज्वालावलीविप्लव-
स्रावोद्भूतपृथुव्यथापरिचितां नायान्ति ते विक्रियाम् ॥ २१ ॥

इति क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
कच्छपावदानं सप्तनवतितमः पल्लवः ॥ ० ॥

རྗེ་ཡི་ཆར་ཆེན་རབ་སྤྲོས་ཀྱང་། ཁོག་པ་རབ་ཏུ་བརྡན་ལྡན་ཞིང་།
གོང་བུའི་དབྱིབས་ཅན་བདག་གིས་ནི། ལུས་ནི་ནམ་ཡང་ཉམས་མ་གྱུར།། 16
དེ་ནས་བཀྲེས་པས་ཡོངས་ཉེན་ཏེ། མཐོང་ནས་སྙིང་རྗེས་བདག་འཁྲུགས་པས།
རང་གིས་དེ་དག་རྣམས་ལ་ལུས། བྱིན་ནས་ཟ་བ་ཟས་ཉིད་གྱུར།། 17
སྔོན་གྱི་ཚོང་པ་དེ་དག་དེང་། དཀའ་ཐུབ་ཅན་ནི་འདི་དག་གྱུར།
གཏོང་པ་ཟས་ཀྱང་སྙིང་རྗེ་ཡིས། བདག་གིས་དགེ་བ་དག་ལ་བཀོད།། 18
དེ་དག་སྔོན་ཚེ་བདག་ཉིད་ཆེ། སྟོན་པ་འོད་སྲུངས་བསྟན་པ་ལ།
རབ་བྱུང་ཐོབ་ནས་དེ་ཡིས་འབྲས། ད་ལྟ་སྐལ་ལྡན་དག་ཏུ་སྐྱེས།། 19
དེ་བཞིན་གཤེགས་པས་གསུངས་པ་འདི། ཐོས་ནས་དགེ་སློང་རྣམས་ཀྱིས་ནི།
དེ་ཡི་བཟོད་པས་གཞི་བཞིན། ཁྲར་དག་བཟོད་པ་རབ་ཏུ་བསྔགས།། 20

གང་ཞིག་ཚུལ་ཁྲིམས་དྲི་མེད་བསིལ་བའི་ཆུ་ལྡན་སེམས་ཅན་
བསམ་པ་དབུགས་འབྱིན་བྱེད།
ཁོད་ཀྱི་རྟུལ་ནི་རབ་ཏུ་དག་བྱེད་བཟོད་པའི་ཆུ་བོ་སེམས་ལ་རྟག་གནས་པ།
དེ་དག་རྟོག་དཀར་དགྲ་ཡི་ཀོ་ལ་ཁྲོ་བའི་མེ་འབར་འཕྲེང་
བས་རྟག་ཏུ་བསྲུང་བས།
བསྲིག་བར་རབ་བསྐྱེད་ཀྱི་ཆེར་གདུང་བས་ཡོངས་འཇིགས་རྣམ
འགྱུར་དག་ཏུ་འགྱུར་བ་མིན།། 21

ཞེས་པ་དགེ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་
པ་དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་ཟས་སྦྱིན་གྱི་རྟོགས་པ་བརྗོད་
པའི་ཡལ་འདབ་དགུ་བཅུ་ཙ་བདུན་པའོ།

तदुत्सृष्टाश्मदृष्ट्यापि महत्या पिच्छिताकृतेः ।
काये दृढकपाटस्य न मे काचिदभूत् क्षतिः ॥ १६ ॥

तत स्तान् क्षुत्परिक्षामान् दृष्ट्वाहं करुणाकुलः ।
स्वयं तेभ्य स्तनुं दत्त्वा प्रयातः कृतकृत्यताम् ॥ १७ ॥

तएते वणिजः पूर्व्वं मद्य तापसतां गताः ।
कृतागसोऽपि कारुण्यात् प्रापिताः कुशलं मया ॥ १८ ॥

ते शास्तुः शासने पूर्व्वं काश्यपस्य महामुनेः ।
प्रव्रज्यां प्राप्य सञ्जाता स्तत्फलस्याद्य भागिनः ॥ १९ ॥

तथागतेन कथितं श्रुत्वैतद् भिक्षवः क्षमाः ।
प्रशशंसुः परन्तस्य क्षमामिव भरक्षमाम् ॥ २० ॥

येषां निर्म्मलशीलशीतलजला सत्त्वाशयाश्वासिनी
नित्यं वैररजःप्रमार्जननदी क्षान्तिः स्थिता चेतसि ।
दुर्वारारिनिकारकोपदहनज्वालावलीविप्लव-
स्रावोद्भूतपृथुव्यथापरिचितां नायान्ति ते विक्रियाम् ॥ २१ ॥

इति क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
कच्छपावदानं सप्तनवतितमः पल्लवः ॥ ० ॥

ཡལ་འདབ་དགུ་བཅུ་རྩ་བརྒྱད་པ།

རིགས་ཀྱི་རི་བོ་དག་གི་རྩེ་མོ་ཤིན་ཏུ་མཐོ་བ་དང་།
དམར་ཞིང་མི་གཙང་ཚོགས་དང་ཕྲུག་དང་ཁྲོད་ཀྱིས་གང་བར་ཡང་།
ཉིན་མོ་འདྲེན་པའི་སྣང་བ་མཚུངས་པར་ཕན་བྱེད་བདག་ཉིད་ཅན།
འདི་ནི་བྱེ་བྲག་མེད་པར་འཇུག་པར་ངེས་པར་བབ་པ་ཉིད།། 1

གྲོང་ཁྱེར་རྒྱལ་པོའི་ཁབ་ཏུ་སྡོན། འོད་མའི་ཚལ་བཞུགས་རྒྱལ་བ་ལ།
སྤུ་གེའི་ཚེ་ན་བཀྲིས་པ་ཡིས། ཡོངས་ཉིན་ཀུད་རྣམས་སྐྱབས་སུ་སོང་།། 2

སྙིང་རྗེའི་དཔག་བསམ་ཀུང་འཕྲུང་གིས། མཐོན་པར་འདོད་པའི་ཟས་བྱིན་ནས།
གསུམ་སྐབས་ངན་པ་ཞི་བའི་སླད། དེ་དག་རྣམས་ལ་ཆོས་བསྟན་མཛད།། 3

བཅོམ་ལྡན་འདས་ཀྱིས་རྗེས་བཟུང་གིས། དགེ་བ་རྒྱས་པ་ཐོབ་པ་རྣམས།
དགྲ་བཅོམ་གནས་ནི་ཐོབ་གྱུར་ནས། འགྲོ་བས་མཆོད་བྱ་ཉིད་དུ་གྱུར།། 4

དམན་པ་ཤིན་ཏུ་མཐོ་གྱུར་པ། དེ་མཐོང་གྲོང་ཁྱེར་གནས་པ་རྣམས།
རྟག་ཏུ་དེ་དག་རིགས་ལ་ནི། སྨོད་ཅིང་ཕྲག་དོག་ལྡན་པར་གྱུར།། 5

ཀྱེ་མ་དག་པའི་བསྟན་པ་ལ། བཅོམ་ལྡན་འདས་ཀྱིས་བླ་བྲི་ནི་ཕྱིར།
ངོས་མིན་རྣམས་ལ་དགྲ་བཅོམ་གནས། ངེས་པར་བསྟན་ཅེས་དེ་དག་སྨྲ།། 6

अष्टनवतितमः पल्लवः ।

अत्युन्नतेषु शिखरेषु कुलाचलानां
निम्नेषु चाशुचिचयावकरोत्करेषु ।
आलोक एष निपतत्यविशेषवृत्त्या
तुल्योपकारमहिमा दिननायकस्य ॥ १ ॥

जिनं वेणुवनासीनं पुरे राजगृहे पुरा ।
दुर्भिक्षे क्षुत्परिक्षामा मल्लाः शरण माययुः ॥ २ ॥

दत्त्वाभिमत माहारं करुणाकल्पपादपः ।
दुर्दशाशान्तये तेषां विदधे धर्मदेशनाम् ॥ ३ ॥

अनुग्रहाद् भगवतः संप्राप्तकुशलोदयाः ।
अर्हत्पदं समासाद्य ते जगत्पूज्यतां ययुः ॥ ४ ॥

नीचानभ्युन्नतिं यातान् दृष्ट्वा तान् पुरवासिनः ।
बभूवु र्मत्सरा स्तेषां नित्यमात्यपवादिनः ॥ ५ ॥

अहो भगवता म्लेच्छमल्लानां शुद्धशासनम् ।
अर्हत्पद मनर्हाणां निर्दिष्ट मिति ते ऽवदन् ॥ ६ ॥

ཆུང་ངུ་འཁོར་བ་མི་ཆུང་ལ། གསར་པའི་སྒོ་དགའ་མི་བཟོད་པའི།
སྐྱེ་བོ་ངོ་ཚ་སྐྱེད་བྱེད་པའི། སྐྱེ་བ་མཆོག་ཏུ་རབ་གསལ་བྱེད།། 7

རྒྱལ་བའི་བཀའ་ཡིས་སྨྲ་མ་སྨན། གླིང་དུ་མཁའ་ལས་འགྲོ་འོང་བྱས།
མཐུ་ཡིས་གྲུད་ཉི་དེ་དག་རྣམས། མི་བདག་སྐྱེ་བོར་བཅས་པས་མཆོད།། 8

དེ་དག་གྲོང་པས་ཕྱུག་བྱས་ཏེ། རབ་དང་བཀུར་བྱས་དེ་དག་རྣམས།
རང་ཡོན་ཡོན་དན་མཆོད་འོས་པས། དགེ་སློང་རྣམས་ཀྱི་མཆོག་ཉིད་གྱུར།། 9

དེ་ནས་དེ་མཐུས་ལ་མཚན་པའི། དགེ་སློང་རྣམས་ཀྱིས་བཅོམ་ལྡན་ལ།
དེ་ཡི་བསོད་ནམས་རྒྱ་མཚར་ཅིས། དེ་ལ་ཐམས་ཅད་མཁྱེན་པས་གསུངས།།10

སྔོན་ཀྱི་སྐྱེ་བར་ཀཱ་ཤི་ཡི། ཡུལ་མཐའི་དཀའ་ཐུབ་ཅན་དུ་བདག།
མངོན་ཤེས་ལྔ་ལྡན་དཀའ་ཐུབ་ཅན། དགེ་བའི་ངང་ཚུལ་ཞེས་པར་གྱུར།། 11

དེར་ནི་ཛྫོང་གི་གྲྭ་འདི་དག། སྔོན་ཆེ་ཐུབ་པ་དག་ཏུ་གྱུར།
བདག་གིས་དགེ་བསྟན་དེ་དག་རྣམས། མངོན་ཤེས་ལྔ་པ་ཉིད་དུ་གྱུར།། 12

སྐྱེ་བ་འདིར་ཡང་བསོད་ནམས་དེའི། ཟག་ཆགས་གོམས་པའི་དགའ་བ་ཡིས།
གྱུར་འདི་རྣམས་ནི་འཁོར་བ་ཡི། ཉོན་མོངས་དག་ལས་བདག་གིས་བསྒྲལ།།13

འདི་དག་རྣམས་སྔོན་སྤྱོད་པ་ནི། འོད་སྲུངས་རྫུང་དུ་རབ་བྱུང་སྟེ།
རྒྱལ་པོའི་གནས་སུ་གནས་པར་གྱུར། དེ་ཡི་ད་རྒྱ་གྲུབ་ཉིད་གྱུར།། 14

अल्पस्यानल्पविभवं नवोत्साहासहः परम् ।
करोति लज्जाजननं जनो जन्मप्रकाशनम् ॥ ७ ॥

जिनाज्ञया कुरुद्वीपे व्योम्ना कृतगतागतान् ।
प्रभावान्नृपति र्मल्लान् सजन स्तानपूजयत् ॥ ८ ॥

ततः प्रसादिताः पौरै र्मानिताश्च प्रणम्य ते ।
सुगुणै र्गुणवत्पूज्यै र्भिक्षूणामग्र्यतां ययुः ॥ ९ ॥

भिक्षुभि स्तत्प्रभावेन विस्मितै र्भगवांस्ततः ।
तत्पुण्यकारणं पृष्टः सर्व्वज्ञ स्तानभाषत ॥ १० ॥

अभवं काशिदेशान्ते पञ्चाभिज्ञ स्तपोवने ।
अहं कुशलशीलाख्यः पूर्व्वजन्मनि तापसः ॥ ११ ॥

कोटमल्लाश्च तत्रैव बभूवु र्मुनयः पुरा ।
ते मया दिष्टकल्याणाः पञ्चाभिज्ञत्व मागताः ॥ १२ ॥

तत्पुण्यवासनाभ्यासमौत्यास्मिन्नपि जन्मनि ।
त एते संसृतिक्लेशान्मल्लाः सन्तारिता मया ॥ १३ ॥

एते प्रव्रजिताः शास्तुः काश्यपस्यान्तिके पुरा ।
बभूवुः कटुकालापा याता स्तेनाद्य मल्लकाः ॥ १४ ॥

ཅེས་པ་གྲུད་རྣམས་དག་གི་ནི། སྐྱེ་བ་སྔར་བྱུང་བཅོམ་ལྡན་འདས།
ཐམས་ཅད་གཟིགས་པས་གསུངས་པ་དག། ཐོས་ནས་དགེ་སློང་ཡ་མཚན་གྱུར།།
15

གཟུར་ཡི་བདག་པོས་སྣང་བས་རྗེས་བཟུང་བས།
སྨྲན་པའི་ཚོགས་ཀྱི་རྣམ་པར་རྒྱལ་གྱུར་པའི།
འདམ་སྐྱེས་ཆུ་དང་བཅས་པ་རྣམས་དག་ཀྱང་།
མཁས་པའི་ཅོད་པན་དུ་འོས་ཉིད་དུ་འགྱུར།། 16

ཞེས་པ་དགེ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པ་
དཔག་བསམ་འཁྲི་ཤིང་ལས་དཀར་སྐྱབ་པའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་
པའི་ཡལ་འདབ་དགུ་བཅུ་རྩ་བརྒྱད་པའོ།

इति प्राग्जन्मवृत्तान्तं मल्लानां सर्व्वदर्शिना ।
श्रुत्वोदितं भगवता भिक्षवो विस्मयं ययुः ॥ १५ ॥

तिमिरभरनिमीलितानां
सुजनानां विबुधशेखरादेवत्त्वम् ।
अपि भवति पङ्कजानां
आलोकानुग्रहाद् ग्रहाधिपतेः ॥ १६ ॥

इति क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
तापसावदान मष्टानवतितमः पल्लवः ॥ ० ॥

ཡལ་འདབ་དགུ་བཅུ་ཙ་དགུ་པ།

ལུས་ཅན་ལུས་དང་དེ་བཞིན་ཡིད་ཀྱིས་ནི།
སྲིད་པའི་རང་བཞིན་ནད་ཆེན་འཕྲོག་བྱེད་པ།
འཇིག་རྟེན་ཀུན་གྱི་འཇིག་རྟེན་པ་རོལ་གཉེན།
སངས་རྒྱས་བཅོམ་ལྡན་བདུད་རྩིའི་གཏེར་ཉིད་དོ།། 1

མཉན་ཡོད་དུ་སྔོན་བཅོམ་ལྡན་འདས། རྒྱལ་བའི་གཟིགས་པ་བདུད་རྩི་ཡིས།
སྐྱེ་བོ་ནད་ཀྱིས་གཟིར་རྣམས་དང་། དགེ་སློང་ཚོགས་ཀྱང་བསོས་པར་མཛད།། 2

མཆེས་ག་ཤིན་གྱི་ནི་ཡ་མཚན་པའི། དགེ་སློང་ཚོགས་ལ་རེས་གསུངས་པ།
སྔོན་གྱི་སྐྱེ་བ་དག་ལ་ཡང་། བདག་གིས་ཁྱེད་རྣམས་བསོས་པར་བྱས།། 3

བདག་སྔོན་བ་ར་ཎ་སེར་ནི། མི་བདག་པདྨ་ཅན་ཞེས་པ།
གཟིར་བ་ཐམས་ཅད་སེལ་བ་ཆགས། སྐྱེ་རྒུའི་ཕ་དང་མཚུངས་པར་གྱུར།། 4

ནམ་ཞིག་གནས་ཀྱི་སྐྱོན་གྱིས་ནི། ཡུལ་དང་དུས་ནི་མི་བཟད་ལས།
གྲོང་པ་རྣམས་ལ་བཟོད་དཀའ་ཡིས། ནད་ནི་རབ་ཏུ་རྒྱས་པར་གྱུར།། 5

སྨན་པ་སྨན་གྱི་ཚོགས་དང་ནི། ཞི་དང་ཤེས་པའི་སྦྱོར་བ་ཡིས།
བདག་གིས་ཕུན་ཚོགས་བསྒྲུབས་བྱས་པ། དེ་དག་བསོས་པ་ཉིད་མ་གྱུར།། 6

དེ་དག་ནད་ནི་ཐོག་པ་ལ། ཉ་ཆེན་རོ་ཧི་ཏ་ཞེས་པ།
མཚན་ཉིད་ཤེས་པའི་སྨན་པས་བསྟེན། ཉ་ཤས་འགའ་ཡང་ཐོབ་མ་གྱུར།། 7

नवनवतितमः पल्लवः ।

कायिकं हरति मानसं तथा
देहिनां भवमयं महाभयम् ।
बुद्ध एव भगवान् सुधानिधिः
सर्व्वलोकपरलोकबान्धवः ॥ १ ॥

श्रावस्त्यां भगवान् पूर्व्वं रोगाक्रान्तजनं जिनः ।
विदधे भिक्षुसङ्घञ्च स्वस्थ मालोकनामृतैः ॥ २ ॥

वात्सल्यविस्मितं सोऽथ भिक्षुसङ्घ मभाषत ।
मया यूयं कृताः स्वस्थाः पूर्व्वस्मिन्नपि जन्मनि ॥ ३ ॥

अभवं पद्मकाख्योऽहं वाराणस्यां नृपः पुरा ।
सर्व्वार्त्तिहरणासक्तः प्रजानां जनकोपमः ॥ ४ ॥

कदाचिद्दैवदोषेण वैषम्याद्देशकालयोः ।
दुःसहः सर्व्वपौराणा मभूद्व्याधिसमुद्भवः ॥ ५ ॥

भिषग्भैषज्यसंभारै र्मायाविहितसम्पदः ।
शान्तिस्वस्तिकयोगैश्च न ते स्वास्थ्यं समाययुः ॥ ६ ॥

रोहिताख्यो महामत्स्य स्तेषां रोगनिवृत्तये ।
लक्षज्ञवैद्यै रादिष्टः कैश्चित् प्राप्तो न धीवरैः ॥ ७ ॥

༧ དེ་མེད་པས་སྐྱེ་བོ་རྣམས། སྡིག་ལ་ཐེ་ཚོམ་གྱུར་ཚེ་བདག།
དེ་དག་ཚེ་ངེས་མ་བཟོད་པས། སྡུག་བསྔལ་གྱིས་གཟིར་སྙིང་རྗེ་ལས།། 8
ནད་པ་ཀུན་ལ་ཕན་འདོགས་པ། རོ་ཧི་ཏ་ཡི་ཉར་ནི་བདག།
གྱུར་ཅེས་སྨོན་ལམ་བཏབ་ཞུགས་ཀྱིས། བ་གམ་ངོས་ནས་ལྟུས་དགའ་འཕངས།། 9
གཟིར་བའི་སྨོན་ལམ་དེ་ཡིས་ནི། ཆུ་བོ་ནཱ་ར་དག་གི་ཆུར།
སྐད་ཅིག་གིས་བདག་རོ་ཧི་ཏའི། ཉ་ནི་ཤིན་ཏུ་ཆེན་པོར་གྱུར།། 10
དེ་ཡི་ཤ་ནི་ཉེར་སྤྱར་བས། གྲོང་ཁྱེར་ནད་གནས་དེ་དག་ཀུན།
བདུད་རྩི་ཡིས་ནི་བཀང་བ་བཞིན། འཕྲལ་ལ་བསོས་པ་ཉིད་དུ་གྱུར།། 11
དེ་ཉིད་དགེ་སློང་ཁྱེད་རྣམས་དེ། དེ་རིང་བདག་གིས་ནད་ལས་བསྒྲལ།
སེམས་ཅན་རྣམས་ཀྱི་ནད་བསྐྱབས་པས། རྟག་ཏུ་བདག་ནི་ནད་དང་བྲལ།། 12
བདེ་གཤེགས་འཁོར་བའི་ནད་ཀྱིས་ནི། སྨན་པས་དེ་སྐད་གསུང་པ་དག།
དགེ་སློང་བསོས་པ་དེ་དག་གིས། ཐོས་ནས་དགའ་མགུ་རངས་པ་ཐོབ།། 13

ཤིན་ཏུ་ཆུང་བའི་རྡུ་དང་མཚུངས་པ་ཡིས།
ལུས་དང་སྦྱིན་པ་གང་ལ་རྩེ་དགར་ཅན།
གཞན་ཕན་ཡིད་དང་བྲལ་བ་མིན་རྣམ་པ་ཀྱིས།
སྙིང་སྟོབས་བཅས་པ་ཅི་ཡང་རྣམ་པར་གསལ།། 14

ཞེས་པ་དགེ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པ་
དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་ཉ་ཅན་གྱི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པའི་
ཡལ་འདབ་སྟེ་དགུ་བཅུ་རྩ་དགུ་པའོ།

अभावे तस्य मत्स्यस्य जनानां प्राणसंशये ।
मया दुःखार्त्तकारुण्यात् तत्प्रलापासहिष्णुना ॥ ८ ॥

रोहितः स्यामहं मत्स्यः पथ्यार्हः सर्व्वरोगिणाम् ।
प्रणिधानबलेनेति क्षिप्तं हर्म्म्यात्तदा वपुः ॥ ९ ॥

तेनार्त्तिप्रणिधानेन वारायाः सरितोऽम्भसि ।
क्षणेनैवाह मभवं सुमहान् रोहित स्तिमिः ॥ १० ॥

तन्मांसेनोपयुक्तेन सर्व्वे ते पुरवासिनः ।
सहसैव ययुः स्वास्थ्य मम्तेनेव पूरिताः ॥ ११ ॥

त एव भिक्षवो यूय मद्य रोगान्मयोद्धृताः ।
रोगत्राणेन सत्त्वानां सदैवाहं निरामयः ॥ १२ ॥

संसारव्याधिवैद्येन सुगतेनेति भाषितम् ।
स्वस्था स्ते भिक्षवः श्रुत्वा हर्षोत्साहं प्रपेदिरे ॥ १३ ॥

अविरतपरहितमनसां कोऽपि स समत्वविकाशः ।
तनुरपि तनुतृणतुलया दत्तो यत्र— —विलासः ॥ १४ ॥

इति क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
पद्मकावदानं नवनवतितमः पल्लवः ॥

ཡལ་འདབ་བརྒྱ་ཐམས་པ།

གང་གི་བསམ་པར་བླ་མེད་བྱང་ཆུབ་འདོད།
བདུད་རྩིའི་ཕོ་ཉ་དང་པོ་ལྷ་ཆེ་བཞིན།
བསོད་ནམས་ཀྱིས་ནི་གསར་དུ་འཛུག་བྱེད་པ།
སྙིང་སྟོབས་རྒྱ་མཚོ་སྲུ་ཞིག་དེར་ཕྱག་འོས།། 1

རྒྱལ་བྱེད་ཚལ་བཞུགས་རྒྱལ་བ་ལ། དཔལ་ལྡན་ཀོ་ས་ལ་ཡི་དབང་།
གསལ་རྒྱ་[illegible]ཀ་ལི་ཀ་ཚོན་པ་ཆགས་པ་ཡིན། རབ་ཏུ་བཏུད་པས་ཞུ་ཕྱོགས་ཕྱུས་པ།། 2

ཁྱོད་ཀྱི་ཡང་དག་རྫོགས་པ་ཡི། བྱང་ཆུབ་བག་ཆགས་དང་པོ་ནི།
སྔོན་གྱི་སྐྱེ་བ་གང་ལས་སྐྱེས། འོད་ཟེར་རྒྱ་ཆེ་བཅོམ་ལྡན་གསུངས།། 3

ས་བདག་གིས་འདི་དྲིས་དེ་ལ། ཆེམས་ཀྱི་འོད་ཟེར་ཡིད་ཀྱི་རྫིང་།
གཙང་མའི་དང་བའི་འཕྲེང་སྟོན་ཅིང་། བཅོམ་ལྡན་འདས་ཀྱིས་སླར་གསུངས་པ།། 4

གྲོང་ཁྱེར་འོད་ལྡན་དག་ཏུ་སྔོན། རབ་གསལ་ས་བདག་གཏེར་དུ་ནི།
གང་ཚེ་བདག་གྱུར་དེ་ཚེ་བདག། རྫོགས་པའི་བྱང་ཆུབ་བློ་གྲོས་གྱུར།། 5

གླང་པོ་ཆགས་ལྡན་གླང་མོ་ལ། དགའ་བའི་ཞགས་པས་རབ་ཏུ་བྲངས།
ནགས་སུ་འཁྱམ་ནས་གང་གི་ཚེ། དེ་ཚེ་ཉི་བར་འོངས་གྱུར་པ།། 6

सत्त्वोदधिः कोऽपि स वन्दनीयः
करोति पुण्यै रमृताग्रदूतौ ।
यस्याशयेऽनुत्तरबोधिवाञ्छा
शीतांशुलेखेव नवावतारम् ॥ १ ॥

जिनं जेतवनासीनं पप्रच्छ प्रणतः पुरा ।
कौतुकप्रणयी श्रीमान् कोशलेन्द्रः प्रसेनजित् ॥ २ ॥

भगवन् कथ्यतां कस्मिन् प्रथमं ते पृथुद्युतेः ।
पूर्व्वजन्मनि संजाता सम्यक् संबोधिवासना ॥ ३ ॥

भगवानिति भूपेन पृष्टस्तं प्रत्यभाषत ।
शुचिमानसहंसालीं दर्शयन् दशनद्युतिम् ॥ ४ ॥

पुर्य्यां पुरा प्रभावत्यां प्रभासो भूभुजां निधिः ।
यदाहमभवं सम्यक् बोधिधी में तदाभवत् ॥ ५ ॥

करिणीप्रेमपाशेन समाकृष्टः स कुञ्जरः ।
यदा विगाह्य गहनं रागी पुनरुपागतः ॥ ६ ॥

དེ་ཚེ་སྐྱང་ཆེན་ནྟ་ཆེན་པོ། ཀུན་ཏུ་བསྐོར་ཀྱིས་དེ་ལ་སྨྲས།
མ་བདག་བདག་གི་བསྐྱབ་པ་ཡིས། སྐྱང་པོ་དག་ནི་རབ་ཏུ་འོངས།། 7

འདོད་ཆགས་ཀྱིས་ནི་ཡང་དག་བྲངས། དུལ་བ་བཟེད་པའི་སྐྱང་པོ་འདི།
ཡོན་ཏན་དཀྱིལ་འཁོར་ཡོད་བདུན་པ། ངེས་པར་ཉམས་འགྱུར་དག་ཏུ་གྱུར།། 8

ལྷུན་འཛིན་འདོད་ཆགས་ཟུན་པས་རབ་བརྟེན་བྲན་འཕྲོག་བདུན་པ་འཇོམས་པ་ནི།
མི་དང་ཉི་མ་མིན་པས་གཙུང་ཞིང་དགོད་པ་མིན་པས་དཀྲུལ་བར་བྱེད།
ལོང་དང་མཚན་མོ་མིན་པའི་རབ་རིབ་ལག་འགྲོའི་རྫས་མིན་ཉི་བཟང་དུག།
ཆང་མིན་གྱོས་བྱེད་དམའ་མིན་ལྡང་བྱེད་འབྱུང་པོ་མིན་པའི་སྨྱོ་བྱེད་དོ།། 9

ཞེས་པ་ཀུན་བསྐོར་ཀྱིས་སྨྲས་ཚེ། དེ་ལ་མི་བདག་གིས་སྨྲས་པ།
ཆགས་བྲལ་ཡུལ་ལ་ཆགས་མེད་པ། འགའ་ཞིག་འཁོར་བ་ན་ཡོད་དམ།། 10

ཞེས་པ་ས་ཡི་བདག་པོས་དྲིས། ཀུན་ཏུ་བསྐོར་ཀྱིས་དེ་ལ་སྨྲས།
འགྲོ་བ་འདི་ན་དེ་བཞིན་གཤེགས། འཁོར་བ་མེད་པ་འདོད་ཆགས་བྲལ།། 11

དམ་པའི་རྡོར་དང་ཡོན་ཏན་ཅན། སེམས་ཅན་ཀུན་ལ་ཕན་མཛད་པ།
རྒྱལ་པོ་སངས་རྒྱས་སྒྲོན་མ་ཡིས། འོད་ཀྱིས་ཐམས་ཅད་གསལ་བར་མཛད།། 12

དེ་དག་ཐོས་ནས་ས་ཡི་བདག། མཆོག་ཏུ་རབ་དང་སེམས་ལྡན་པའི།
སྙིང་ལ་རྫོགས་པའི་བྱང་ཆུབ་ཀྱི། བག་ཆགས་འཕྲལ་ལ་རབ་ཏུ་འཁྲུངས།། 13

तदा हस्तिमहामात्रः संयात स्त मभाषत ।
प्रत्यायातः क्षितिपते कुञ्जरः शिक्षया मम ॥ ७ ॥

एष रागसमाकृष्टः कायविस्मृतसंयमः ।
जगाम विक्रियां हस्ती विस्रम्भगुणमण्डलः ॥ ८ ॥

अक्षुर्व्याग्नि स्तापः क्षतधृति रशापथ्य निरयः
तमश्चानुत्ताम्ध्यं विषमविष मद्रव्यभुजगम् ।
असह्यं क्षीवत्वं निपतन मनिम्नं तनुभृता-
मभूच्चोन्मादः स स्मरजनितरागः स्मृतिहरः ॥ ९ ॥

संयातेनेति कथिते नृप स्तं प्रत्यभाषत ।
अप्यस्ति रागः संसारे कश्चिद्विषयनिस्पृहः ॥ १० ॥

इति पृष्टः क्षितीशेन संयात स्त मभाषत ।
निःसंसारा जगत्यस्मिन् वीतरागा स्तथागताः ॥ ११ ॥

सत्याचाराणां गुणवतां सर्व्वसत्त्वोपकारिणाम् ।
राजन् बुद्धप्रदीपानां रुचा विश्वं प्रकाश्यते ॥ १२ ॥

एतदाकर्ण्य भूभर्त्तुः परं चित्तप्रसादिनः ।
प्रादुर्बभूव हृदये सद्यः संबोधिवासना ॥ १३ ॥

སྔོན་གྱི་བསོད་ནམས་མཐུ་ཡིས་ནི། དགེ་བ་རྒྱས་པ་ཡང་དག་ཐོབ།
དེ་ཡི་ཡང་དག་རྫོགས་པ་ཡི། བྱང་ཆུབ་ཐོབ་སྐད་སྨོན་ལམ་བྱས།། 14

དེ་ནི་སྔོན་གྱི་སྐྱེ་བ་ལ། ཛ་ལཁན་ཁྱིམ་བདག་ཅེས་པར་གྱུར།
དེ་ཡི་དབྱུལ་ཚེ་གུས་པ་ཡིས། བྲ་རས་གཟན་གྱིས་རྒྱལ་བ་མཆོད།། 15

དེ་ཡི་བསོད་ནམས་སྨོན་ལམ་གྱིས། རབ་གསལ་ཉིད་ཐོབ་དེ་ཡི་ནི།
སེམས་ལ་བྱང་ཆུབ་སྨྱུ་གུ་བསྟན། ད་ལྟ་བདག་ལ་འབྲས་འདི་གྲུབ།། 16

དང་པོར་དགག་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་བསྐྱེད་པ།
དེ་བཞིན་གཤེགས་པས་གསུངས་པ་དེ་ནི་དེར།
བདུད་རྩི་བཞིན་དུ་ཐོས་པའི་ཁྲོད་པ་ཡིས།
ཀོ་ས་ལ་དབང་དེས་འཕྲུངས་རྒྱལ་སར་སོང་།། 17

ཞེས་པ་དགེ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པ་
དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་བསོད་ནམས་རབ་གསལ་གྱི་རྟོགས་
པ་བརྗོད་པའི་ཡལ་འདབ་སྟེ་བརྒྱ་པའོ།།

पूर्व्वपुण्यप्रभावेण संप्राप्तकुशलोदयः ।
सम्यक्संबोधिलाभाय प्रणिधानं चकार सः ॥ १४ ॥

सोऽभूद्गृहपतिर्नाम कुलालः पूर्व्वजन्मनि ।
स्नेहे गुड़ोदनै स्तेन दोनेन पूजितोजिनः ॥ १५ ॥

तत्पुण्यप्रणिधानेन तस्यास्तस्य प्रभासताम् ।
बोधि रङ्कुरिता चित्ते फलितेयं ममाधुना ॥ १६ ॥

कथितमिति तथागतेन तच्च
प्रथमतरोदितशुद्धबोधिचित्तम् ।
अमृतमिव निपीय कोशलेन्द्रः
श्रुतिचुलुकैः स जगाम राजधानीम् ॥ १७ ॥

इति क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
पुण्यप्रभासावदानं शततमः पल्लवः ॥

བཅོམ་ལྡན་ཆོས་གཟིགས་དག་གིས་དེར་གསུངས་པ།
དགེ་བའི་གནས་སུ་གྱུར་པའི་ལུས་དག་གི།
རྒྱུར་གྱུར་པ་མ་དག་ནི་མཁས་རྣམས་ཀྱི།
བླ་མ་ཡིས་ཀྱང་མཆོད་འོས་ཞེ་སར་འོས།། 5

དང་པོར་མཐའ་དག་བསོད་ནམས་ལ་འཇུག་པའི།
ཕ་མ་གང་གིས་རྟག་ཏུ་མི་མཆོད་པ།
དེ་དག་ཆོས་ཀྱང་ཆོས་མིན་ཉིད་འགྱུར་ཞིང་།
ཡེ་ཤེས་སྣང་བ་ནག་པོ་ཉིད་དུ་གྱུར།། 6

སྐྱེ་བ་གཞན་ལ་གྲུས་དང་ཞེ་ས་ཡིས།
དཀའ་ཐུབ་ལ་ཞུགས་པ་མ་ལོང་བ་དག།
ཁྱིམ་ལ་ཆགས་བདང་བདག་གིས་མཆོད་པ་ཡིས།
ལྷ་བཞིན་རྟག་པའི་ཉིད་དུ་མཉེས་པར་བྱས།། 7

ཀ་ཤིའི་གྲོང་དུ་གཉིས་སྐྱེས་གཉེན་བཅས་ཀྱི།
ཆུང་མ་གོད་མི་ཀ་ཞེས་ལ་སྟོན།
རིགས་ནི་དག་ཅིང་གཙང་ངར་བྱེད་པའི་བུ།
བློ་ལྡན་སྤྲ་བསངས་ཅན་ཞེས་ཤ་ར་བྱུང་།། 8

ཁྱོ་ཤུག་དེ་དག་ཐོས་པས་ལོང་བ་གྲོལ།
བྱ་ལ་ཁྱིམ་བཀོད་ནགས་མཐའ་དག་ཏུ་སོང་།

तान् धर्मदर्शी भगवान् बभाषे
पूज्यौ गुरूणामपि गौरवार्हौ ।
कायस्य कल्याणनिकेतनस्य
निमित्तभूतौ पितरौ बुधानाम् ॥ ५ ॥

धर्मोऽप्यधर्मत्व मुपैति तेषां
ज्ञानद्युति र्व्योमलतां प्रयाति ।
समस्तपुण्यप्रथमावतारौ
न पूजितौ यैः पितरौ सदैव ॥ ६ ॥

जन्मान्तरेऽप्यादरगौरवेण
तपःप्रवृत्तौ पितरौ मयान्धौ ।
आराधितौ त्यक्तगृहस्पृहेण
सपर्य्यया दैवतवत् सदैव ॥ ७ ॥

द्विजन्मनः काशिपुरे सुबन्धोः
पत्न्यां पुरा गोमतिकाभिधायाम् ।
पुत्रः पवित्रीकृतशुद्धवंशः
श्यामाकनामा मतिमान् बभूव ॥ ८ ॥

तौ दम्पती वृद्धतयान्ध मात्तौ
यातौ सुतन्यस्तगृहौ वनान्तम् ।

མཁས་པ་རྣམས་ནི་ཀྲ་བས་འཇུག་པ་ན།
དབེན་པ་མཆོག་ཏུ་དང་བ་ཉིད་དུ་གྱུར།། 9

དེ་དག་བྱ་ནི་ཀུན་སྤྱོད་ཡོད་ཏར་གྱིས།
རྒྱལ་པོས་མདུན་ན་འདོན་དུ་རབ་ཕྱུས་ཀྱང་།
པ་མའི་མཆོད་པ་ལ་ཆགས་ལང་ཚོ་ཅན།
བསོད་ནམས་དཀའ་ཐུབ་ནགས་དེར་དེ་ཚོ་སོང་།། 10

མཁས་པ་དེ་ཡིས་འབད་པས་རྩ་བ་དང་།
འབྲས་བུ་ཆུ་དང་བཅས་པས་རིམ་གྲོ་བྱས།
ཚོག་ཤིས་ཡིད་ནི་རབ་ཏུ་དང་བ་སྐྱེས།
དེ་ཡི་ཕ་མ་དག་གིས་རབ་དགའ་ཐོབ།། 11

དེ་ནས་ནམ་ཞིག་ཇོན་ལ་རྩེ་བ་ཡི།
དེ་དག་བསྟི་གནས་དང་ཉེ་ཆུ་ཀླུང་འགྲམ།
མ་ཧེ་གཉིས་འཁྲུང་དབང་གིས་ཁྲི་དམན་པའི།
ས་དེར་མི་ཡི་བདག་པོ་ཚངས་བྱིན་འོངས།། 12

སྐབས་དེར་དེར་ནི་རི་དགས་ཕྲགས་པས་མཚན།
ཆུས་གང་བུམ་པ་ལེན་པའི་སྤོ་བསམས་ཅན།
རི་དགས་དོན་གཉེར་རྒྱལ་པོས་རིང་པོ་ནས།
རྔ་བའི་བར་དུ་བྲངས་པའི་མདའ་ཡིས་བསྣུན།། 13

मनीषिणामेव ज़रावतारे
परं विवेक स्तरुणत्व मेति ॥ ९ ॥

ततस्तूनु राचारगुणेन राज्ञा
पुरोहितत्वं भृश मर्थितोऽपि ।
पित्रोः सपर्य्यारसिक स्तदैव
ययौ युवा पुण्यतपोवनं तत् ॥ १० ॥

तेन प्रयत्नात् परिचर्य्यमाणौ
मनीषिणा मूलफलैः सतोयैः ।
सन्तोषसञ्जातमनःप्रसादा
दवापतु स्तत्पितरौ प्रमोदम् ॥ ११ ॥

ततः कदाचिन्मृगयाविहारी
तदाश्रमोपान्तसरित्तटान्ते ।
महो महीनां महिपद्विपेन्द्रै-
स्तां ब्रह्मदत्तो न्टपति र्जगाहे ॥ १२ ॥

अत्रान्तरे तत्र मृगाजिनाङ्क-
मम्भोभृतं कुम्भ मपाददानम् ।
श्यामाक माकर्ण्य स्तेन राजा
जघान दूरादिषुणा मृगार्थी ॥ १३ ॥

མི་བསྐྱུན་ཚིག་གིས་བཞིན་དུ་མདའ་རྫོན་ནི།
བདེ་མེད་ལམ་ཀྱིས་ཏེ་བར་གནས་པ་དེ།
གཉར་དུ་རྣུག་པས་ཧྲག་དུ་ཕྲུག་པ་རེས།
རྣམ་པར་གསོ་ཞིང་དཔལ་གྱིས་རབ་སྨྲས་པ།། 14

ཀྱི་མ་ཤིན་དུ་འཕགས་པ་ཡིན་པ་སྲུ།
སྙིང་རྗེའི་བསམ་པ་མེད་པས་རྒྱུ་མེད་དུ།
ཕྲིག་པ་མ་སྐྱུར་བུ་མིན་ལ་ཆགས་ནས།
སྨྲིག་ནི་འགྲིག་པར་བྱེད་པའི་མདའ་འདི་འཕངས།། 15

ནགས་ན་པ་མའི་ལུས་འཛིན་དུ་གནས་པ།
མིག་རབ་ཉམས་པའི་དཀྱིག་པར་གྱུར་པ་བདག།
ཀྱི་ཧུད་བསད་ཚེ་རེ་མེད་དེ་དག་བསད།
གསུམ་གསོད་ཐག་པོའི་བསད་འདི་སུ་ཞིག་གིས།། 16

ཞེས་པ་གདུང་བས་འཁྲུལ་སྨྲ་ནམ་ཟེ་རེ།
སྨ་རའི་རི་བོ་གསར་ཆགས་མི་དགག་གིས།
རྫང་བ་དང་བཅས་ཚུ་དུ་གསར་བ་དག།
ཤིང་ཁང་རྣ་དག་གིས་བཙན་བཞིར་བདུན་དུ་མཐོང་།། 17

བྲམ་ཟེའི་ཧྥ་ཡོངས་ཁྱད་པར་བསམས་པས་གདུང་།
འབར་བའི་མེ་རྩེ་ཙ་ཙ་རྦྱོར་པའི་ནང་ན།

अशर्म्मकर्म्मोपनतेन तेन
शितेन विद्धः खलनर्म्मणेव ।
मर्म्मावसन्नेन शरेण तीव्रं
विघूर्णमानः स शनै र्जगाद ॥ १४ ॥

अहो वतानार्य्यतरेण केन
निष्कारणं निष्करुणाशयेन ।
अकार्य्यसङ्गादविचार्य्य पापं
प्राणापहारी प्रहितः शरोऽयम् ॥ १५ ॥

पित्रो र्वने दैवहतौ निविष्टे
दृष्टिप्रलोभान्मयि यष्टिभूते ।
कष्टं हते तौ निहतौ निराशौ
कस्याय मुग्ध स्त्विवधे प्रयत्नः ॥ १६ ॥

इति व्यथाविस्खलितप्रलापं
विप्रं नवश्मश्रुनिलीनलेखम् ।
नृपः समृद्धं नवचूत मग्रतः
तं काष्ठिकच्छिन्न मिवालुलोक ॥ १७ ॥

शरं गुरुक्लेशविशेषचिन्ता-
सन्तापदीप्ताग्निशिखायमानम् ।

སྨྲིས་མཚན་སྨྲོག་གི་མི་མཐུན་ཕྱོགས་གྱུར་པས།
གསེར་གྱི་ལྗོང་ཅན་སྙིང་ལ་འཛིན་བྱེད་ཅིང་། ‖ 18

ཆུ་སྐྱུང་ངོམས་ན་འགྲོ་ཕྱོག་བྱེད་པ་དེ།
མཐོང་ནས་མི་དབང་བརྟན་པ་རབ་ཏུ་ཉམས།
གཟི་བྱིན་བྲལ་བ་རང་གི་མདའ་དེ་ཡིས།
བསྟུན་པ་བཞིན་དུ་རྒྱ་ཚེར་གདུང་བར་གྱུར། 19

དེ་ལ་དེས་སྨྲས་ཐུབ་པ་རི་དགས་ཀྱི།
པགས་པས་ཞུས་སྟོད་གཡོགས་པ་ཁྱོད་ནི་བདག།
རབ་ཏུ་སྨོངས་པས་བཙོམ་མོ་དམ་པ་ཀྱི།
བདག་ཉིད་དཔོད་པའི་ཞི་ཡིས་གཙོམ་མི་འོས། ‖ 20

ཉེས་པ་རྒྱལ་པོ་གཟིར་བའི་ཚིག་ཐོས་ནས།
རལ་པའི་ཚོགས་བཀྲབ་གཡོ་ཀུ་རང་བཞིན་གྱིས།
ཁྲོ་མེད་ཡིད་ལྡན་སྙིང་སྟོབས་གཏེར་གྱིས་ནི།
སྡུག་པོར་གདུང་བ་བཟོད་ཁྱས་དེ་ལ་སྨྲས། ‖ 21

རྒྱལ་པོ་དཀར་ཐུབ་དཔོད་བསམ་འཛིན་སྣ་དོན་མེད།
ཁྲོ་བྲལ་རྡག་དང་བདག་གི་པ་མ་དག།
ངང་བསྐྱོག་འཛོག་གཏོད་བའདི་ལ་ཡང་།
ཇོད་པ་དཔོད་པ་དག་ནི་རྡོར་མི་འགྱུར། ‖ 22

पक्षाङ्कितं प्राणविपक्षभूतं
सुवर्णपुंखं हृदये वहन्तम् ॥ १८ ॥

विचेष्टमानं तटिनीतटान्ते
दृष्ट्वा त माक्रष्टधृति र्नरेन्द्रः ।
हतः प्रतीपोपगतेन तेन
स्वशायकेनैव पृथुव्यथोऽभूत ॥ १९ ॥

स तं बभाषे न मुने मया त्वं
मृगाजिनाच्छादितपूर्व्वकायः ।
प्रमोददोषाभिहतेन साधो
शापाग्निना नार्हसि मां निहन्तुम् ॥ २० ॥

श्रुत्वेति वाक्यं व्यथितस्य राज्ञः
तीव्रव्यथां सत्त्वनिधि र्नियम्य ।
त मब्रवीत् कीर्णजटाकलापः
स्वभावनिर्मन्युमनाः कुमारः ॥ २१ ।

अलं तपःशापभयेन राजन्
अहं विमन्युः पितरौ ममान्धौ ।
अस्मिन्नपि प्राणहरापकारे
शापोपसङ्गं न करिष्यत स्ते ॥ २२ ॥

སྲིད་པར་སྲོག་ཆགས་རང་གིས་བྱས་པའི་ལས།
འཁྲུལ་མེད་འབྲས་བུ་ཅན་རྣམས་དུས་སུ་ནི།
བདེ་དང་སྡུག་བསྔལ་ཡོན་ཏན་རྒྱས་པ་དང་།
སྨིན་དང་དམོད་པ་གསོད་པའི་སྐད་དུ་འགྱུར།། 23

གང་ཞིག་ལམ་ནས་དལ་གྱིས་འགྲོ་བ་ལྷུང་ཞིང་ལུས་ནི་རབ་ཏུ་ཉམས་པ་ཐོབ།
གང་ཞིག་ལམ་བྲལ་གཡང་སར་ཡོངས་སུ་འཁྱམ་ཞིང་རྒྱུག་པ་ཉམས་པ
མེད་པར་འཇུག།
གང་ཞིག་ལན་གཅིག་མ་ཡིན་མཁས་པ་ཉམས་ཤིང་དཔལ་བསྟེན་ལེ་ལོ་ཅན།
ལས་ཀྱི་རི་མོ་ཙིག་པ་མེད་པར་བདག་ཉིད་ཀུན་གྱིས་བཀོད་དེ་རྣམ་པར་བཀྲ།། 24

བདག་གི་ཆུ་བུམ་ཕྱི་མ་མེད་པ་འདི།
པ་མ་སྐོམ་པས་གཟིར་ལ་འཚོ་བར་ནི།
གཞུང་བཟང་ལ་བརྟེན་བཙེ་བས་བརླན་པའི་བློས།
སྐུར་བར་སོང་ཞེ་ཁྱོད་ཀྱིས་སྦྱིན་པར་བྱ།། 25

ཞེས་པ་མགྲིན་པའི་བར་དུ་སྐོམ་གྱིས་ཞེང་།
དབུགས་བརྩེགས་ངལ་བས་སྐྲ་བསྒྲིགས་ཆུང་ངུར་བརྗོད།
བཞིན་ནི་ཕྱི་རོལ་ཕྱོགས་པའི་མདའ་དག་ལ།
ཐུབ་པ་རེས་ཀྱི་སྙིང་ས་ལ་སྟོན་བཞིན་མཛད།། 26

དེ་ནས་ས་དབང་མཆོག་ཏུ་རབ་གདུང་བས།
ཐུབ་པ་ལྷངས་ནས་དེ་དག་བསྐྱི་གནས་ཕྱིན།

सुखाय दुःखाय गुणोदयाय
दोषाय शापाय वधाय काले।
कर्म्माण्यसम्भ्रान्तफलानि जन्तोः
स्वयं कृतान्येव भवे भवन्ति ॥ २३ ॥

सन्मार्गेण शनै र्व्रजन्निपतितः प्राप्तोऽतिभङ्गं तनोः
यः श्वभ्रेषु परिभ्रमोत्पथगते धावन् विशत्यक्षतः।
यत् सीदत्यसकृत्प्रयत्नचतुरः श्रीसंश्रय श्चालसः
तद्वैचित्र्य मभित्तिचित्ररचनं सर्व्वात्मनां कर्म्मणाम् ॥ २४ ॥

अपश्चिम स्त्वेष ममाम्बुकुम्भ-
स्तृष्णार्त्तयो र्जीवित मेव पित्रोः।
सौजन्य मालम्ब्य धिया दयार्द्रं
गत्वा त्वया तूर्णतरं प्रदेयः ॥ २५ ॥

उक्तेति कण्ठान्तरवर्त्तिजीवः
श्वासप्रयासस्थगितान्यवर्णः।
मौनी स चक्रे विनताननस्य
वैलक्ष्यदीक्षामिव शायकस्य ॥ २६ ॥

कुम्भं समादाय ततः क्षितीशः
तदाश्रमं प्राप्य भृशं प्रतप्तः।

གཉན་གོར་བྱ་གཅིག་ལྷན་ན་དེ་དག་མཐོང་།
དེ་དག་གམ་དུ་འགྲོ་བ་ཡོངས་མ་ནུས།། 27

རིང་ནས་རྟོག་སྒྲ་དག་ལ་རྣ་གཏོད་ཅིང་།
མཛེར་བས་རབ་ཏུ་འདོད་ལྡན་བྱ་ཞེས་པ།
སྨྲ་བ་དེ་དག་ལ་ནི་ཉེར་བཏུད་དེ།
དམོད་པས་ཉམས་པ་མི་འདོད་རྒྱལ་པོས་སྨྲས།། 28

སྣང་ཆེན་སྤྲོས་པའི་ཚུལ་གྱིས་ཨ་མྲའི་ཤིང་།
འཛེམས་བཞིན་གང་གིས་གཞོན་ནུ་རབ་བཅོམ་པ།
སྐྱེས་མཆོག་འཁྲི་ཤིང་དག་གི་སྐུ་གྱི་རྩུབ།
སྡིག་པའི་སྐལ་ལྡན་བདག་ནི་ཁྱོད་སྲས་མིན།། 20

བདག་གི་མདའ་ཡིས་ལུས་བཅོམ་ཁྱོད་ཀྱི་སྲས།
དེ་ནི་སྡུག་བསྔལ་གྱུར་ནས་ཆུ་འགྲམ་ཉམ།
སྡིག་པའི་གདུང་བ་ཆེ་ལས་ཚ་གྲང་དང་།
བཅས་པའི་དམོད་དྲག་བདག་གི་སྤྱི་བོར་འོང་།། 30

ནོར་འཛིན་བདག་པོས་དེ་སྐད་བརྗོད་ཙམ་ལ།
རྡོ་རྗེས་བཅོམ་བཞིན་བརྡུང་བ་ཉམས་དེ་དག།
ཤིན་ཏུ་བརྗེད་དཀའི་མྱ་ངན་ལ་འཛིགས་བཞིན།
རབ་ཏུ་ཚ་བ་སྔོངས་པའི་ཟུག་ནང་ཞུགས།། 31

तावेकपुत्रौ स्थविरौ विलोक्य
तदन्तिकं नैव शशाक गन्तुम् ॥ २७ ॥

पुत्रेति दूरात् पदशब्ददत्त-
कण्ठौ समुत्कण्ठितमानसौ तौ ।
स्नेहाद्रुवाणावुपसृत्य राजा
जगाद शापात् क्षय मोहमानः ॥ २८ ॥

न पापभागी युवयोः सुतोऽहं
सौजन्यवल्लीकठिणः कुठारः ।
मातङ्गदन्त्याशतरं निपात्य
मत्तेन येनोन्मथितः कुमारः ॥ २९ ॥

मच्छायकस्यूततनुः स शेते
युष्मत्सुतः कच्छगत स्तटान्ते ।
निधीयतां मूर्ध्नि ममोग्रशापः
स शीतलोऽस्मात् पृथुपापतापात् ॥ ३० ॥

इत्युक्तमात्रे वसुधाधिपेन तौ
वज्राग्निरुग्नाविव भग्नधैर्यौ ।
भीत्येव शोकस्य सुदुःसहस्य
मह्यीयसीं मोहगुहां प्रविष्टौ ॥ ३१ ॥

དེ་ནས་རྒྱལ་པོས་རྩ་གྲུང་གཏོར་དེ་དག།
རྗེ་ཞིག་ལྷུར་སྨྲེས་འདུ་ཤེས་ཆ་ཤས་ཐོབ།
མ་བདག་ཁྱོད་ཀྱིས་བདག་ཅག་བྲ་རྡུང་དུ།
ཁྲིད་ཅེས་སྙིང་རྗེ་རབ་སྨྲ་དེ་དག་སྨྲ།། 32

དེ་ནས་དེ་ཡིས་རྩ་སྒྲུང་ཉེ་བར་ཁྲིད།
གླིང་དང་སྒྲོན་མི་ཉེ་བར་བྱིང་གྱུར་པ།
ལག་པས་མདའ་བསྟན་གྲུ་ལ་རེག་བྱས་ནས།
དེ་ཡི་མདའ་ཡིས་ཕྱུག་བཞིན་དེ་དག་འགྲོལ།། 33

བུ་གཅིག་བླ་མ་དག་ལ་མཆིས་ག་ཤིན་ཡང་།
པ་ན་རྒན་ལོང་མགོན་མེད་བཏང་ནས་ནི།
ཅི་སྐད་སྒྲོ་བྲར་མགྲ་རིས་ཁྱོད་འགྲོ་ཞེས།
དེ་དག་གིས་ནི་དེ་ལ་དམ་འཁྱུད་སྨྲས།། 34

བུ་ཁྱོད་མི་ཡི་སྤྲིན་སྤྲེག་ལ་དགའ་ཞིང་།
བླ་མའི་ལྷ་དང་ལྡན་པས་བདག་ཅག་ནི།
ཟློལ་མེད་གུས་པའི་མཆོད་པས་མཆིས་བྱས་པའི།
བདེན་པ་དེས་ཁྱོད་རྟག་ཏུ་མེད་གྱུར་ཅིག།། 35

ཅེས་པ་བླ་མ་དག་གི་སྙིང་སྟོབས་རྫོགས།
སྙིང་རྗེས་གཟིར་བའི་བདེན་ཚིག་བརྗོད་ཙམ་ལ།

सिक्तौ ततः शीतजलेन राज्ञा
तौ लब्धसंज्ञावयवौ कथञ्चित् ।
पुत्रान्तिकं भूप नय त्वमावा
मित्यूचतु स्तौ करुणप्रलापौ ॥ ३२ ॥

नीतौ तत स्तेन सरित्समीप
मद्दीपदीपे व्यसने निमग्नौ ।
हस्तेन संस्पृश्य सुतं शरार्त्तं
तद्बाणविद्धाविव पेततु स्तौ ॥ ३३ ॥

कस्मादकस्माद् गुरुवत्सलोऽपि
वृद्धावनाथौ पितरौ त्व मन्धौ ।
त्यक्त्वा दिवं गच्छसि पुत्रकेति
गाढं परिष्वज्य त मूचतु स्तौ ॥ ३४ ॥

आराधितौ भक्तिसपर्य्ययैव
निर्व्याज मावां गुरुदैवतेन ।
त्वयाग्निहोत्राभिरतेन पुत्र
सत्येन तेनास्तु भवान् विशल्यः ॥ ३५ ॥

इत्युक्तमात्रे करुणार्त्तिसत्य-
सत्त्वोपपन्ने वचने गुरुभ्याम् ।

བརྒྱ་བྱིན་མངོན་ཕྱོགས་བདུད་རྩིས་བྲན་པ་ཡིས།
གཞོན་ནུ་མ་དང་བྲལ་ཞིང་བསོས་པར་བྱས།། 36

བདག་ནི་དེ་ཚེ་དེར་གྱུར་བརྟུལ་ཞུགས་ཅན།
ཐུབ་པའི་གཞོན་ནུ་སྤོ་བསངས་ཅན་དེར་གྱུར།
ཤཱ་ཀྱའི་རིགས་འབྱུངས་མཆོད་བྱ་བདག་གིས་ཀྱང་།
འབད་ནས་མཆོད་བྱ་པ་མ་དེ་དག་གོ།། 37

དེ་ལྟར་རྣམ་མང་ཆོས་ཀྱི་རྩ་བ་ནི།
བདེ་བར་གཤེགས་ཀྱིས་གསུངས་དགེ་སློང་གིས་ཐོས་ནས།
བླ་མ་བསྙེན་པའི་བརྟུལ་ཞུགས་དང་མཚུངས་པ།
དམ་པའི་སྤྱོད་པ་གཞན་དག་མེད་པར་སེམས།། 38

ཞེས་པ་དགེ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པ་
དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་སྤོ་བསངས་ཅན་གྱི་རྟོགས་པ་
བརྗོད་པའི་ཡལ་འདབ་སྟེ་བརྒྱ་རྩ་གཅིག་པའོ།།

शक्रः समभ्येत्य सुधाप्रसेकै-
रजीवयन्निर्विवरं कुमारम् ॥ ३६ ॥

श्यामाकनामा स मुनेः कुमारः
तदाभवं तद्विनयव्रतोऽहम् ।
तावेव मे शाक्यकुलोद्भवेऽपि
पूज्यस्य पूज्यौ पितरौ प्रयत्नात् ॥ ३७ ॥

इति विविधधर्ममूलं
गदितं सुगतेन भिक्षवः श्रुत्वा ।
गुरुसेवाव्रतसदृशं
नान्य ममन्यन्त सद्वृत्तम् ॥ ३८ ॥

इति क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
श्यामाकावदानमेकाधिकशततमः पल्लवः ॥ ० ॥

ཡལ་འདབ་བརྒྱ་རྩ་གཉིས་པ།

དམན་པའི་སྤྲིན་པས་སྐྱེ་བོ་དམན་པ་རྣམས་ཀྱི་གདུང་བ་སེལ།
ཚུལ་ཁྲིམས་ཀྱིས་ནི་སྐྱེ་བོ་དམ་པའི་ཡིད་དགའ་ཆོམ་པར་བྱེད།
ཤེས་རབ་སྟོབས་ཀྱིས་ཀྱང་ནི་དབེན་པ་དང་བྲལ་གཏི་མུག་འཕྲོག།
བརྩོན་འགྲུས་ཀྱིས་ནི་འཇིགས་སུ་རུང་བའི་འཇིགས་པ་ཟློག་པར་བྱེད། 1

ཆོས་ཀྱི་བཀའ་ཡིས་མཚན་ཡོད་ན། དགེ་བ་སེམས་ཅན་ལ་སྟོན་ཅིང་།
རྒྱལ་བ་རྒྱལ་བྱེད་ཚལ་བཞུགས་ལ། དགེ་སློང་རྣམས་ཀྱིས་སྟོན་དྲིས་པ།། 2

བཅོམ་ལྡན་འཁོར་ཀྱིས་བསྒྲུ་བྱིན་དང་། ས་བདག་གཟུགས་ཅན་སྙིང་པོ་དང་།
དགེ་སློང་ཀུན་ཤེས་ཀོ་ཎྜི་ནྱ། བདེན་པ་མཐོང་བ་དག་ལ་བཀོད།། 3

དེ་ཡི་ཞར་ལ་ལྷ་རྣམས་ནི། འབྲུམ་ཕྲག་གཉིས་དང་དེ་བཞིན་དུ།
ཁྲི་ཕྲག་བཞི་ཡིས་བདེན་པ་ནི། མཐོང་བའི་སྣོད་ཉིད་རབ་ཏུ་ཐོབ།། 4

ཀུན་ལ་ཕན་མཛད་འཁོར་ཀྱི་འདི། ལྷན་ཅིག་སྐྱེས་པའི་རང་བཞིན་ནམ།
ཡོན་ཏན་བསོད་ནམས་རྗེས་འགྲོ་ནམ། སྐྱེ་བར་གོམས་པའི་རབ་དང་ཡིན།། 5

དགེ་སློང་རྣམས་ཀྱིས་འདི་བརྗོད་གསན། བཅོམ་ལྡན་འདས་ཀྱིས་སླར་
་གསུངས་པ།
བདག་གི་བློ་གྲོས་གཞན་པ་ལ། གོམས་པས་ལྷན་ཅིག་སྐྱེས་པ་ཉིད།། 6

द्व्यधिकशततमः पल्लवः ।

दानेन दीनजनताव्यसनानि हन्ति
शीलेन तोषयति सज्जनमानसानि ।
प्रज्ञाबलेन च हरत्यविवेकमोहम्
वीर्य्येण वारयति भीरुभयानि धीरः ॥ १ ॥

श्रावस्त्यां सत्त्वकुशलं दिशन्तं धर्म्मशासनैः ।
जिनं जेतवनासीनं पप्रच्छु भिक्षवः पुरा ॥ २ ॥

भगवन् भवता शक्रो विम्बिसारश्च भूपतिः ।
भिक्षुश्चाज्ञातकौण्डिन्यः प्रापिताः सत्यदर्शनम् ॥ ३ ॥

लक्षद्वयं देवतानां तथायुतचतुष्टयम् ।
तत्प्रसङ्गेन संप्राप्तं सत्यदर्शनपात्रताम् ॥ ४ ॥

स्वभावः सहजो वायं गुणः पुण्यान्वयोऽपि वा ।
जन्माभ्यस्तप्रसादो वा तव विश्वोपकारिणः ॥ ५ ॥

इत्युक्तं भिक्षुभिः श्रुत्वा भगवान् प्रत्यभाषत ।
सहजैव ममाभ्यासात् परोपकृतये मतिः ॥ ६ ॥

སྐྱེ་བ་འདིར་བདག་སེམས་ཅན་ལ། ཕན་པར་དགའ་བ་ཅི་ཞིག་མཆོད།
རྟག་ཏུ་གོམས་པས་སེང་གེ་དང་། གླང་སོགས་སྐྱེ་བ་འདི་ལ་འགྱུར།། 7

སྔོན་ཚེ་དེར་དཔོན་ཟླ་གྲོགས་པ། ཐག་པོར་འཕྲངས་པའི་དུད་ནེད་དང་།
དོན་མཐུན་འཐུམ་ཕྲག་གཉིས་རྗེས་འབྲང་། ཚ་གཉེར་དག་གི་ངོགས་སུ་ཕྱིན།། 8

དེ་དུས་དུས་ནི་གཉན་པ་བཞིན། འགྲོ་བ་ཟ་བ་ལ་ཆགས་པ།
འཇིགས་རུང་ལུས་རྒྱས་སྦྲུལ་ཆེན་ནི། ཕམ་པ་ཞེས་པ་བྱུང་བར་གྱུར།། 9

སྐྱེ་བོ་ཀུན་གྱི་ཉོན་མོངས་ཀྱི། སྨག་པ་བཞིན་དུ་བཟོད་དཀའ་ནི།
མཐོང་ནས་བརྟན་པ་རྣམ་པར་ཉམས། དེ་དག་སྐྲགས་པ་བཞིན་དུ་གྱུར།། 10

གཉེངས་ཅན་དེ་ཡི་ལུས་ཀྱིས་ནི། ལམ་དག་ཀུན་ནས་བསྐོར་བའི་ཚེ།
བསམ་བྲལ་དུས་ཀྱི་ཁ་སྐོར་གནས། དེ་དག་རྣམས་ཀྱི་ཚེ་ངེ་བརྟན།། 11

ན་ལུས་ལྷ་རྣམས་བསྟོད་པ་ཡིས། སྐྱབས་པའི་སྒྲ་ཧྲན་དེ་དག་གིས།
ཚེ་ངེ་ཕྱོགས་ཀུན་ཁྱབ་བྱེད་པ། སྙིང་རྗེའི་སྒྲ་ནི་གྲགས་པར་གྱུར།། 12

དེ་ནས་སེང་གེ་རི་ཕུག་གནས། གྲགས་པའི་རལ་ཅན་ཞེས་པ་དང་།
དེ་ཡི་གྲོགས་པོ་གླང་པོ་ཆེ། ནགས་ཚང་ཡིས་སྒྲ་དེ་ཐོས།། 13

གཉིས་པོ་སྦྱིན་བཟང་ཅན་ཤིང་། ཡིད་ནི་སྙིང་རྗེས་དྲངས་གྱུར་པ།
དེ་བསྒྲུ་སྦྱིན་བརྒྱུས་ཟུམ་པའི། འདུན་པ་དེ་དག་འོངས་པར་གྱུར།། 14

अस्मिन् जन्मनि किं चित्रं मम सत्त्वहिते रतिः ।
अप्यभूत् सतताभ्यासात् सिंहहस्त्यादिजन्मसु ॥ ७ ॥

दाक्षिणात्याः पुरा सार्थवाहा गाढाग्रहाः चयः ।
जग्मु र्जलनिधे स्तीरं सार्द्धलक्षदयानुगाः ॥ ८ ॥

तस्मिन् काले जगद्ग्रासव्यग्रः काल इवापरः ।
अभूदजगरो घोरः कङ्काख्यः स्फारविग्रहः ॥ ९ ॥

ते तं सर्व्वजनायासं संत्रासमिव दुःसहम् ।
विनष्टधैर्य्या दृष्ट्वैव बभूवु र्घट्टिता इव ॥ १० ॥

भोगेन भोगिनानेन समन्ताद्वेष्टिते पथि ।
निश्चेष्टाः कालवक्त्राग्रवर्त्तिन स्ते प्रचुक्रुशुः ॥ ११ ॥

तेषा मशेषचिदशस्तवैः शरणराविणाम् ।
आक्रन्दः सर्व्वदिग्व्यापी प्रोद्ययौ करुणस्वनः ॥ १२ ॥

यशःकेशरसंज्ञोऽथ सिंहः शैलगुहाशयः ।
तं शब्दं मन्दरः श्रुत्वा तद्वयस्यश्च कुञ्जरः ॥ १३ ॥

आपन्नत्राणसन्नद्धौ करुणाक्रष्टमानसौ ।
धीरावाजग्मतुः सार्थसंरक्षणकृतक्षणौ ॥ १४ ॥

དེ་ནས་གླང་ཆེན་རི་བོ་ཡི། ལུས་ཅན་དག་ལ་སེང་གེ་ཁྲོ།
ཤུགས་ཀྱིས་བསྣུར་ནས་སྤྲུལ་ཆེན་ནི། སྲོག་དང་བྲལ་བ་དག་ཏུ་བྱས། ། 15

དེ་ཡི་སྒྲོག་ནི་འགྲོ་དུས་སུ། དབུགས་ཀྱི་རླུང་ནི་སྒྲིག་བྱེད་དག།
རབ་ཏུ་འབར་བས་སེང་གེ་དང་། གླང་པོ་དག་ནི་ཐལ་བར་བྱས། ། 16

དེ་ནས་རིད་དཔོན་དེ་རྣམས་ཀྱིས། དེ་དག་ལུས་ལ་མཆོད་པའི་སྐད།
མཆོད་རྟེན་བྱས་ནས་དེ་དག་གིས། གྲགས་པ་དང་འགྲོགས་ཕྱོགས་སུ་སོང་། ། 17

ང་ཉིད་དེ་ཚེ་རོ་མཐུན་ལ། སྲོག་སྡིར་སེང་གེ་དག་ཏུ་གྱུར།
ལུས་བྱིན་དག་ནི་སྤྲུལ་ཆེར་དེ། ཤཱ་རིའི་བུ་ནི་གླང་པོ་ཆེ། ། 18

སྙིང་སྟོབས་ལྡན་པ་དེ་ཡི་སྤྱོད་པ་ལེགས་བྱས་རབ་ཏུ་གསལ།
ཀུན་ལ་ཕན་པར་བྱེད་མཁས་གྲགས་ཞིང་ཆེན་པོ་དག་ཏུ་འོས།
རྒྱལ་བས་གསུངས་པ་དེ་དག་ཐོས་ནས་དགའ་བ་ཐོབ་གྱུར་པའི།
དགེ་སློང་དེ་དག་རྣམས་ཀྱིས་ཚིག་གིས་སོ་སོར་རབ་ཏུ་བསྔགས། ། 19

ཞེས་པ་དགེ་བའི་དབང་པོས་བྱས་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་པའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པ་
དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་སེང་གེའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་པའི་
ཡལ་འདབ་བརྒྱ་རྩ་གཉིས་པའོ།

ततः सिंहः समारुह्य गजेन्द्रं गिरिविग्रहम् ।
वेगान्निपत्याजगरं चकार गतजीवितम् ॥ १५ ॥

प्राणप्रवाससमये तस्य निश्वासमारुतः ।
चकार दहनोद्गारौ भस्मसात् सिंहकुञ्जरौ ॥ १६ ॥

तयोः शरीरपूजार्थं ततस्ते सार्थनायकाः ।
स्तूपं विधाय प्रययु र्दिशं स्तद्यशसा सह ॥ १७ ॥

अहमेव तदा सिंहः सार्थत्राणप्रदोऽभवम् ।
महाहि र्देवदत्तोऽसौ शारिपुत्रश्च कुञ्जरः ॥ १८ ॥

तत्तस्य सत्त्वशशिनः सुकृतप्रकाशम्
विश्वोपकारचतुरं चरितं महार्हम् ।
श्रुत्वा जिनेन कथितं प्रथमं सहर्षा-
स्ते भिक्षवः प्रतिपदं प्रशशंसुरेव ॥ १९ ॥

इति क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
सिंहावदानं द्व्यधिकशततमः पल्लवः ॥ ० ॥

ཡལ་འདབ་བརྒྱ་རྩ་གསུམ་པ།

ཧོ་ཤུལ་རབ་གསལ་གོས་མཆོག་ཅོད་པན་དང་།
གདུགས་དང་རྫ་ཡབ་དཀར་པོས་འཛུམ་པའི་དཔལ།
མཆོག་གི་ལོངས་སྤྱོད་སྐལ་བཟང་དགའ་སྟོན་གྱིས།
བདག་ཉིད་ཆེན་པོ་འི་ལེགས་བྱས་གསལ་བར་བྱེད།།

ཆོས་ཀྱི་འཁོར་པ་རབ་རྒྱས་པའི། མཐུ་ནི་རྒྱས་པ་མཐོང་བ་ལས།
ཡ་མཚན་དགེ་སློང་ཚོགས་ལ་ནི། བཅོམ་ལྡན་འདས་ཀྱིས་སྟོན་གསུངས་པ།། 2

སྐྱེ་བ་གཞན་ལ་བླ་མེད་ཀྱི། ཡེ་ཤེས་གཟི་བྱིན་མ་ཐོབ་ཀྱང་།
བདག་ལ་ངོ་མཚར་བཅས་པའི་དཔལ། ལེགས་བྱས་གསལ་བར་བྱེད་པ་བྱུང་།། 3

བྱང་གི་ཕྱོགས་ཀྱི་གྲོང་ཁྱེར་དག། རྡོ་རྗེ་ཅན་ཞེས་བྱ་བར་ནི།
རྒྱལ་པོ་ཕྱུག་ན་རྡོ་རྗེ་བཞིན། རྡོ་རྗེ་གསུམ་པོ་ཞེས་པར་བྱུང་།། 4

གྲོང་ཁྱེར་གང་གཱའི་བདག་པོ་ནི། ས་བདག་ལྷུན་པོ་བདུལ་ནས་དེའི།
བུ་མོ་སྣར་མ་ཞེས་བྱ་བ། དེས་ཐོབ་བདུད་རྩིའི་ཟེར་གྱིས་བཞིན།། 5

དེ་ཡིས་དེ་ལ་བུ་དག་ནི། ཉི་མའི་འོད་དང་མཚུངས་པ་བསྐྱེད།
གང་ལ་ཉོར་བུའི་གདུགས་དག་ནི། བཀྲ་བ་ལྡན་ཅིག་སྐྱེས་པས་མཛེས།། 6

अधिकशततमः पल्लवः ।

तारहारवरवस्त्रशेखर-
च्छत्रचामरसितस्मिताः श्रियः ।
दिव्यभोगसुभगाः सुखोत्सवैः
सूचयन्ति सुकृतं महात्मनाम् ॥ १ ॥

प्रवृद्धधर्म्मविभवप्रभावोद्भवदर्शनात् ।
विस्मितं भिक्षुसङ्घातं बभाषे भगवान् पुरा ॥ २ ॥

अप्राप्तानुत्तरज्ञानमहसोऽप्यन्यजन्मनि ।
बभूवु र्मम साश्चर्य्याः सुकृतव्यञ्जकाः श्रियः ॥ ३ ॥

वज्रवत्यभिधानायां नगर्य्या मुत्तरापथे ।
वज्रचण्डाभिधो राजा वज्रपाणि रिवाभवत् ॥ ४ ॥

गङ्गाधिपत्ये नगरे मेरुं जित्वा महीपतिम् ।
तत्सुतां रोहिणीं नाम स सुधांशुरिवाप्तवान् ॥ ५ ॥

तस्या मजीजनत् पुत्रं स मित्रसदृशप्रभम् ।
चित्रं यस्य मणिच्छत्रं सहजातं व्यराजत ॥ ६ ॥

དེ་ཡི་བསོད་ནམས་མཐུ་ཡི་ནི། དག་ཏུ་བསམས་པས་ཉེར་གནས་པ།
ལྷ་ཡི་རྒྱན་དང་ལོངས་སྤྱོད་དག། གྲོང་ཁྱེར་པ་ཡིས་ཉམས་མྱོང་གྱུར།། 7

ལོངས་སྤྱོད་དགའ་བའི་གོང་བུ་དེས། གང་ཕྱིར་གྲོང་ཁྱེར་ཡོངས་བདང་བ།
དེ་ཕྱིར་ས་བདག་སྲས་དེ་ནི། དགའ་བའི་གོང་བུ་ཞེས་པར་གྱུར།། 8

པ་ཡི་མཇུག་ཏུ་རྒྱལ་སྲིད་ཐོབ། གྲགས་པ་རྒྱས་དེས་ཕྱོགས་རྣམས་སུ།
འབྱུང་པོ་ཀུན་ལ་རང་འདོད་ཀྱི། ལོངས་སྤྱོད་ཕུན་སུམ་ཚོགས་པ་བསྟན།། 9

བློན་པོ་བློ་ངན་བློ་ངན་ཞེས། བུ་བ་དེ་ལ་ཆགས་བྲལ་གྱུར།
ཡོན་དན་ཅན་ལ་སྡང་བ་ནི། བདག་ཉིད་ངན་པའི་རང་བཞིན་ཡིན།། 10

དེ་ཡི་མ་མེས་ས་བདག་ནི། ལྷུན་པོའི་སྤྲིང་ཡིག་རྣམས་ཀྱིས་དེས།
སྔོན་གྱི་གནོད་པ་དྲན་པ་ཡིས། གཡུལ་ལ་མངོན་པར་ཕྱོགས་པར་བྱས།། 11

ཁྲབ་མཆོག་ཏུ་རབ་འབར་བ། འཕྲུལ་ལ་རྒྱས་ཤིང་གསོད་བརྩོན་དེས།
སྟོབས་རབ་རྒྱས་ཤས་པོ་ཉ་སྤྲིངས། བུ་མོའི་བུ་ལ་རབ་བསྟན་པ།། 12

བུ་མོའི་བུ་ཁྲོད་དགྲ་ཡི་ཟླ། བདག་ཉིད་ངན་པ་ཁྲོད་ཀྱི་ཕས།
དཀྱིལ་འཁོར་ཉམས་པ་ཁྲོད་བྱས་ནས། གྲགས་པ་བཞིན་དུ་བུ་མོ་ཕྲོགས།། 13

མཉམས་ས་འདི་རང་འདོད་ཀྱིས། རྩོལ་ཅིག་གལ་ཏེ་མ་ཡིན་ན།
རང་ཉིད་འོངས་ཁྲོད་མཐར་འཁོབ་ཏུ། སྐྱབས་པའི་མགྲོན་དུ་བདག་གིས་བྱ།། 14

तस्य पुण्यप्रभावेण सङ्कल्पोपनतः सदा ।
दिव्याभरणवस्त्रान्नभोगोऽभूत् पुरवासिनाम् ॥ ७ ॥

भोगपिण्डैः प्रियै स्तेन यस्मात् सम्पूरितं पुरम् ।
स तस्मात् प्रियपिण्डाख्यः क्ष्मापते रभवत् सुतः ॥ ८ ॥

पितुरन्ते समं प्राप्तराज्यः प्राज्ययशा दिशाम् ।
दिदेश सर्व्वभूतानां स्वच्छन्दां भोगसम्पदम् ॥ ९ ॥

दुर्म्मति दुर्मति र्नाम मन्त्री तस्य विरक्तताम् ।
प्रययौ गुणविद्वेषः स्वभावो हि दुरात्मनाम् ॥ १० ॥

मेरुं मातामहं तस्य गूढलेखैः स भूपतिम् ।
पूर्व्वापकारस्मृत्येव चकार समरोन्मुखम् ॥ ११ ॥

स दूतैः सहसोद्भूतमन्युः प्रज्वलितः परम् ।
सन्दिदेश बलोत्सेकात् दौहित्रनिधनोद्यतः ॥ १२ ॥

दौहित्रः श्वशुपुत्र स्त्वं त्वत्प्रिया मदनात्मना ।
मण्डलं खण्डतां नीत्वा हृता कीर्त्तिरिवात्मजा ॥ १३ ॥

आच्छिन्ना मुर्व्वरी मेतां प्रयच्छस्वेच्छया न चेत् ।
स्वयमेत्य करोमि त्वां प्रत्यस्तशरणातिथिम् ॥ १४ ॥

མ་མེས་ཀྱིས་ནི་རབ་བསྟན་པ། དེ་དག་ཐོས་ནས་ས་ཡི་བདག།
སྐྱེས་པོ་ཐུག་ལ་སྙིང་རྗེ་བས། དེ་ལ་དང་བར་བྱེད་ལ་སོང་།། 15

དམག་དཔུང་རིང་ཞིང་གསུམ་གྱི་ནི། སྟུགས་ལ་ཆས་རེས་གཡུ་དག་གིས།
གང་གཱའི་འགྲམ་ན་གནས་པ་ཡི། མ་མེས་གྲོང་ཁྱེར་དག་ཏུ་ཕྱིན།། 16

བློན་པོ་གཡོག་སྡེ་དང་བཅས་པ། དེ་ཡི་ཀུན་རྟོག་ཚེ་དགའ་ཡིས།
ལྷ་ཡི་ཟམ་ནི་རབ་འཕྲུངས་པ། ས་བདག་ལྷུན་པོས་མཐོང་གྱུར་ནས།། 17

འདི་ནི་ལྷ་ཞེས་ངེས་བྱས་ཏེ། རང་ཉིད་དེ་ཡིས་དྲུང་སོང་ནས།
མཆི་མ་ཟག་ཅིང་མགྲིན་པར་བཟུང་། རིན་ཅན་ཀུན་གྱིས་རབ་ཏུ་མཆོད།། 18

དེ་ཡི་གུས་པས་མཆོད་པ་དེས། རང་གི་གྲོང་ཁྱེར་ཁྲིད་ནས་ནི།
འཛམ་གླིང་སྐྱེ་བོ་ལྷ་ཡི་ནི། ལོངས་སྤྱོད་རབ་རྒྱས་ལྷག་པར་བསྐྱབས།། 19

དེ་སྤྱོད་ཕུན་ཚོགས་ལ་མཆོར་ཏེ། དགེ་སློང་གེས་ཉེས་རྒྱལ་བ་ནི།
ཀུན་མཁྱེན་གྱིས་ཀྱང་དེ་དགའ་ལ། དེ་ཡི་ཕུན་ཚོགས་རྒྱུ་མཚན་གསུངས།། 20

བཱ་རཱ་ཎ་སིར་སྐྱེ་གནས་ནི། བྲམ་ཟེ་རྩ་བ་ཅན་ཞེས་གྱུར།
དེ་ཡི་ནད་ཀྱིས་གཟིར་བ་ཡིས། རང་སངས་རྒྱས་ལ་སྨན་དག་ནི།། 21

བསོས་པའི་མཚམས་ལ་ཕྱག་པར་བྱས། གདུང་བ་གང་ལ་གདུགས་ཀྱང་བཟུང་།
བསོད་ནམས་དེས་རྒྱལ་གདུགས་ཅན་དེ། ལྷ་ཡི་ལོངས་སྤྱོད་སྤྱོད་དུ་གྱུར།། 22

मातामहेन सन्दिष्ट मेतदाकर्ण्य भूपतिः ।
जनसङ्क्षयकारुण्यात् तं प्रसादयितुं ययौ ॥ १५ ॥

सन्धिविग्रहसन्नद्धः स नौभि र्दूरसैनिकः ।
मातामहपुरं प्राप गङ्गापुलिनसंश्रयम् ॥ १६ ॥

सामात्यभृत्यवर्गस्य तस्य सङ्कल्पलीलया ।
उद्भूतं दिव्य माहारं दृष्ट्वा मेने महीपतिः ॥ १७ ॥

देवोऽय मिति तं मत्वा स्वयं गत्वा तदन्तिकम् ।
कण्ठग्रहोच्छलद्वाष्पः सर्व्वरत्नै रपूजयत् ॥ १८ ॥

प्रणयान्मानित स्तेन स गत्वा नगरीं निजाम् ।
दिव्यभोगोद्भवोदग्रं जम्बुद्वीपजनं व्यधात् ॥ १९ ॥

तच्चरितं जिनः पृष्टो भिक्षुभिः सम्पदं प्रति ।
सर्व्वज्ञोऽप्यवदत्तेषु तस्य सम्पत्तिकारणम् ॥ २० ॥

वाराणस्यां स विप्रोऽभून्मूलिकाख्यो ऽन्यजन्मनि ।
तेन प्रत्येकबुद्धस्य रोगग्लानस्य भेषजम् ॥ २१ ॥

स्वास्थ्यावधि कृतं चिचच्छत्रञ्च धृत मातपे ।
तत्पुण्याच्छत्रवान् राजा सोऽभूद्दिव्योपभोगभाक् ॥ २२ ॥

ང་ནི་དགའ་བའི་གྲོང་ཁྱེར། བློ་ངན་དེ་ཡང་ལྷས་བྱིན་ནོ།
ཞེས་པ་བཅོམ་ལྡན་གྱི་གསུངས་པ། ཐོས་ནས་དགེ་སློང་ཡ་མཚན་གྱུར༎ 23

ཀྱེམ་གང་ཞིག་ཡོན་ཏན་འཛིན་དང་འགྲོར་བའི་མཐུ་དང་ནི།
ལྷ་མི་རྣི་བར་ལོངས་སྤྱོད་སྐལ་བཟང་སྲིད་པའི་བདག་པོ་དང་།
ཡིད་དུ་གནས་ཤིང་སྡུག་པར་གྱུར་པའི་གཉུང་བར་ལྷུང་བ་དག།
སྐྱབ་ཅིང་ལོངས་སུ་འདོན་པ་དེ་དག་བསོད་ནམས་རྣམ་འཕྲུལ་ཡིན༎ 24

ཞེས་པ་དགེ་བའི་དབང་པོའི་བྲམ་པའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་རྟོགས་པ་བརྗོད་
པ་དཔག་བསམ་གྱི་འཁྲི་ཤིང་ལས་དགའ་བའི་གྲོང་ཁྱེའི་རྟོགས་པ་
བརྗོད་པའི་ཡལ་འདབ་སྟེ་བརྒྱ་ཙ་གསུམ་པའོ ༎

प्रियपिण्डोऽहमेवासौ देवदत्तश्च दुर्मतिः ।
श्रुत्वेत्युक्तं भगवता भिक्षवो विस्मयं ययुः ॥ २३ ॥

यद्विस्मयावहमहो विभवप्रभाव-
दिव्योपभोगसुभगं भुवनाधिपत्यम् ।
दीर्घामयाश्रयघनव्यसनावसन्न-
संवाहनोद्धरणपुण्यविजृम्भितं तत् ॥ २४ ॥

इति क्षेमेन्द्रविरचितायां बोधिसत्त्वावदानकल्पलतायां
प्रियपिण्डावदानं अधिकशततमः पल्लवः ॥ ० ॥